

Giới thiệu Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa

Editor: Xanh Lá

Thể loại: Xuyên nhanh, Hệ thống, Sạch, Sủng, 1vs1, HE

Nguồn edit: Ngôn Tinh Sủng nhà Xanh Lá

Nữ sinh viên Đường Khanh là một thiếu nữ xinh đẹp, hồn nhiên. Một hôm đi dạo chợ đêm lại bị một tên thần kinh bám riết. Cô hoảng sợ chạy trốn, vì thế lại bị xe đâm phải. Đúng là "là họa thì tránh không khỏi", cô chỉ không ngờ mình lại mất mạng vì một chuyện không đáng như vậy... Cô vẫn còn trẻ mà aaaaa. Trước khi mất đi ý thức, cô đang suy nghĩ như vậy. Không ngờ cô còn có thể tỉnh dậy. Hóa ra là vì cô có được hệ thống.

Hệ thống: Minh làm hệ thống nhiều năm như vậy, chưa bao giờ gặp được ký chủ ngu ngốc như thế!

Đường Khanh: Minh xinh đẹp nhiều năm như vậy, chưa từng nghĩ sẽ bị gắn với hệ thống rác rưởi thế này!

Xuyên qua các loại thể giới, công lược các loại nam chính hắc hóa hoặc sắp hắc hóa.

(1vs1, nam chính đều là một người)

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Vương gia thỉnh ôn nhu 1

Edit: Xanh Lá

“Đường Khanh, đòi này em đừng hòng chạy trốn!”

Giọng nói lạnh lẽo bỗng vang lên từ nơi sâu thẳm trong ký ức, người nào đó cả kinh đột nhiên run lập cập.

Lúc này, trong đầu vang lên một giọng nói hết sức điềm nhiên, “Làm sao vậy?”

Đường Khanh vừa vỗ ngực vừa cắn răng nói: “Còn thể nào nữa, đang nghĩ đến người đàn ông bệnh thần kinh đã hại chết ta.”

Cô vốn là một mỹ nữ sống trong thế kỷ 21, vào ngày đó không hiểu sao lại bị một kẻ bệnh thần kinh bắt cóc, làm hại cô trong lúc chạy trốn liền bị xe đâm. Rõ là cái tên bệnh thần kinh kia có ngoại hình vượt trội, khí chất càng thêm thượng thừa, nhưng khổ nỗi đầu óc lại có bệnh, luôn miệng nói mình bị cô vứt bỏ!

Đùa gì vậy, Đường Khanh cô sao có thể là loại người bội tình bạc nghĩa kia?!

Cô chính là cô, gái, nhỏ, ngây, thơ ngay cả bạn trai cũng chưa từng có đấy!

Thế mà lại bị một tên bệnh thần kinh hại cho mất luôn cả mạng, còn bị một cái hệ thống rác rưởi trói buộc, bắt cô xuyên đến các thể giới khác nhau, trải nghiệm một phen cái gì mà nữ pháo hôi* đi cứu vớt thế giới.

(*) Nữ pháo hôi: Nữ phụ chuyên làm vật hy sinh vì lợi ích của người khác (còn gọi là “kẻ chết thay”)

Vừa nghe đến “cứu vớt thế giới” còn tưởng cao thượng vĩ đại cỡ nào, kỳ thật chính là để cô xuyên đến các thể giới khác nhau, cứu vớt các nam chính, khiến bọn họ không hắc hóa mà nảy sinh ý muốn hủy diệt thế giới của mình. Nhưng người mà theo lý thuyết đã được nhận định là nhân vật chính thì sao còn cần đến nhân vật phụ tôm tép như cô tới cứu vớt đây? Đó chính là vì trong các thể giới này có bug, nên mới cần người bên ngoài như cô tới sửa.

Đương nhiên, những lời này đều là do hệ thống rác rưởi kia nói, còn có phải thật hay không thì cô cũng mặc kệ. Dù sao chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, điểm tích lũy tăng lên đủ để cô trở lại thế giới cũ là được rồi.

Hệ thống trầm mặc trong chốc lát, sau đó mới khôi phục giọng nói nhẹ nhàng: “Người trước hết đừng động đến người kia, dù sao người sớm muộn cũng có thể trở về, hiện giờ quan trọng nhất vẫn là nhiệm vụ.” Nói đến đây, không biết nghĩ tới điều gì mà ngay cả hệ thống chỉ gồm một đám số liệu như hán cũng tự dung rùng mình, “Đường Khanh, trong lúc làm nhiệm vụ không thể nảy sinh tình cảm với bất cứ kẻ nào, ta nghĩ hẳn là người đã biết hậu quả.”

Hậu quả dĩ nhiên là bị trừ điểm, cưỡng ép rời khỏi thế giới, thậm chí ở thế giới sau còn bị gia tăng trừng phạt.

Tuy nhiên, Đường Khanh nghe xong lại tức điên người, “Chuyện đó có thể trách ta à? Ta đều hành động theo y kịch bản đó! Ai biết nam chính kia có

phải bị bệnh hay không, bỏ qua nữ chính gốc bạch ngọt không cần mà cứ thế chạy tới bám lấy ta! Mà nói này, ta này sinh tình cảm bao giờ chứ?”

Hệ thống ghen lời. Theo ý nghĩa nào đó mà nói, thật ra cũng không tính là cô vi phạm quy định, hơn nữa cô cũng rất thảm, loại nhiệm vụ nam chính hắc hóa này đúng là không mấy ai vui vẻ tiếp nhận, vì chỉ cần không cẩn thận một chút là game over luôn.

Sau khi Đường Khanh phát tiết xong, đột nhiên nhớ đến điểm tích lũy lần này, thoáng chốc liền ưỡ ể oải nói: “Lần này ta được bao nhiêu điểm?”

“Chờ ta tra một chút.” Hệ thống nói xong, tiếp theo lại trầm mặc, nhiệm vụ vốn tưởng sẽ bị hệ thống chủ đánh giá thất bại, không ngờ lại được thông qua với điểm tuyệt đối!

Quá lâu không thấy tiếng đáp lại, tâm trạng Đường Khanh dần trầm xuống, “Có phải thất bại hay không?”

Hệ thống sững sốt hồi lâu, lúc này mới tìm lại được giọng nói, “Nhiệm vụ..... xuất sắc hoàn thành. Theo cấp bậc cho điểm của thế giới này, chính là đạt điểm tuyệt đối.”

Nghe vậy, Đường Khanh vốn đang ưỡ ể oải liền lập tức vui vẻ nói: “Vậy đến thế giới sau đi.”

“Được.”

Trời đất lập tức quay cuồng. Lần nữa mở mắt ra, Đường Khanh liền nhìn thấy một khuê phòng nữ tử kiểu cổ hết sức xa hoa, mà trong khuê phòng này cũng phảng phất hương thuốc thoang thoang.

“Hệ thống, kỹ năng bổ sung lần này của ta là gì vậy?” Nhìn hoàn cảnh chung quanh, Đường Khanh im lặng hỏi trong đầu.

Tốt xấu gì cũng là người cứu vớt thế giới, không có chút bàn tay vàng thì làm sao cứu vớt được, cho nên mỗi lần đi làm nhiệm vụ, Đường Khanh đều có thêm một kỹ năng cần thiết, mà hiện tại cô mới có được ba kỹ năng, lần lượt là dung mạo xinh đẹp, giỏi chơi nhạc cụ (thổi sáo) và tài nghệ nấu ăn.

“Y thuật.”

“Cuối cùng cũng không phải kỹ năng râu ria.” Tưởng tượng đến mấy kỹ năng vô dụng lúc trước, Đường Khanh tỏ vẻ rất mệt tâm.

Hệ thống cũng không dự định tán gẫu, vì thế liền nói thẳng: “Bắt đầu truyền tư liệu của thế giới.....”

Mười năm trước, Đại Văn triều bị diệt, hoàng đế Kỳ Quốc tuy kêu dừng thiên chiến nhưng không tránh được cảnh anh hùng xé bóng lúc tuổi già, các nhi tử của ông ta vì để vị mà tranh đến ngơai chết ta sống, trong đó Túc Vương thân mang quái bệnh nên chẳng hề hứng thú với ngôi vị hoàng đế kia, nhưng đám huynh đệ của hắn lại không cho là vậy. Cho nên, dưới các loại âm mưu quỷ kế, nữ tử mà Túc Vương yêu thương lại bị làm nhục rồi giết hại, sau đó còn bị người ta vứt xác nơi hoang dã, cuối cùng ngay cả xương cốt cũng không còn, cực kỳ thâm.

Người yêu bị độc thủ hãm hại như thế, Túc Vương liền biến thành sứ giả Tu La, dấy lên gió tanh mưa máu ở Đại Kỳ triều, cuối cùng khiến dân chúng lâm than, trời giận người oán.

Nam chính: Kỳ Quân Túc

Nhiệm vụ: Ngăn cản nam chính hắc hóa, cứu vớt Kỳ Quốc

Lần này xuyên qua, thân phận của Đường Khanh là pháo hôi có thực lực, chỉ là thân phận này khiến người ta cảm thấy hơi châm biếm, đó chính là công chúa tiền triều, có tên Văn Chi, mà mẫu phi của nàng ta chính là con gái của Viện thủ Thái Y Viện (người đứng đầu Thái Y Viện). Thân là cháu gái duy nhất của Viện thủ, y thuật của nàng ta dĩ nhiên phải lợi hại rồi, chỉ có điều nếu đổi thành người bình thường khác thì hẳn sẽ ả nấp bên cạnh nam chính để tìm thời cơ báo thù rửa hận, nhưng nguyên chủ lại là nữ tử coi trọng vinh hoa phú quý, nên sau khi nàng ta dùng y thuật chữa khỏi cho nam chính, liền liên thủ với người ta hãm hại nữ chính, quả thực cũng góp phần tạo nên kết quả nam chính hắc hóa.

Đúng lúc này, ngoài phòng truyền đến giọng nói của một tỷ nữ.

“Văn cô nương, Vương gia mời ngài qua một chuyến.”

Wương gia cũng chính là nam chính của thế giới này, Kỳ Quân Túc. Lúc này trời đã tối rồi, gọi cô đến hẳn tám chín phần mười là do độc trong cơ thể tái phát.

Đường Khanh tiêu hóa một chút tư liệu của thế giới này, liền mang theo hòm thuốc bước ra ngoài, nhìn tỷ nữ hết sức cung kính đang đứng ở cửa, cô khẽ mỉm cười nói: “Dẫn đường đi.”

Vì muốn đạt được vinh hoa phú quý, nguyên chủ đã giấu đi toàn bộ bản chất ngao mạn ác độc của mình, thậm chí còn nguy trang thành dáng vẻ ôn nhu thiện lương. Cũng may Đường Khanh không phải tay mới, chút kỹ thuật diễn này vẫn không thể thiếu được. Chỉ là khi cô đi vào phòng ngủ của Túc Vương, nhìn nam chính cao cao tại thượng, trong lòng bỗng dưng hơi thấp thỏm một chút.

Trường bào màu đen, vạt áo và cổ tay áo đều có hoa văn thêu bằng chỉ vàng, đôi tay thon dài lộ ra dưới ống tay áo rộng, nhưng chỉ đôi tay trắng trẻo kia đã mang cảm giác nguy hiểm không nói thành lời.

Người như vậy, thật sự vẫn còn chưa hắc hóa sao?

Lần đầu tiên, Đường Khanh có nghi vấn như vậy.

“Yên tâm, đây quả thực vẫn chưa tính là hắc hóa.” Hệ thống đột nhiên lên tiếng, nhưng Đường Khanh lại không dám phân tâm.

Người như vậy, quý biết có thể đột nhiên nổi điên hay không, cô không muốn tự dưng chịu tội.

“Tham kiến Vương gia.” Đường Khanh hành lễ theo dáng vẻ trong trí nhớ, tiếp theo mới chậm rãi đi đến bên cạnh Kỳ Quân Túc, “Vương gia, dân nữ mạo phạm.” Nói xong, cô liền chuyển tâm bắt mạch.

Nếu nói nguyên chủ chỉ đơn giản phát hiện một chút bệnh trạng của hắn, ví dụ như chứng mất ngủ, thì Đường Khanh lại có thể chẩn đoán chính xác, thậm chí cũng thoáng hiểu ra, vì sao hắn lại thô bạo như vậy.

Trong người có hơn hai mươi loại độc, đêm không thể ngủ, toàn thân dễ nóng đến phát rồ, nhất là cái thứ quan trọng nhất kia lại không thể dùng được, đây quả thực chính là vũ nhục tôn nghiêm của nam nhân này nha!

Đường Khanh đột nhiên có chút thông cảm với Kỳ Quân Túc, cũng hơi hiểu được vì sao toàn bộ người trong Túc Vương phủ, thậm chí là toàn bộ người Kỳ Quốc đều sợ hắn. Một người như vậy hẳn có sống cũng chẳng còn gì lưu luyến cả.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Vương gia thỉnh ôn nhu 2

Edit: Xanh Lá

Kỳ Quân Túc có tiếng là tàn nhẫn độc ác, cũng chán ghét nhất là có người nhìn hắn bằng ánh mắt đồng tình, cứ như thể hắn là kẻ yếu vậy.

“Nô tài, người tốt nhất hãy thu lại ánh mắt của người, nếu không bốn vương không ngại tự tay móc mắt người ra ngoài.”

Giọng nói âm lãnh chợt vang lên, nếu nói không sợ thì là nói dối. Cũng may Đường Khanh là người có kinh nghiệm trải qua sóng gió, rất nhanh liền ổn định tinh thần, bình tĩnh nói: “Dân nữ chỉ là đại phu, nếu Vương gia móc mắt dân nữ mà có thể khiến ngài vui vẻ, vậy cũng coi như làm hết trách nhiệm của một đại phu.”

Đường Khanh nói hết sức hiên ngang, nhưng nội tâm thì lại thấp thỏm. Tuy nói hiện giờ cô cũng được xem như đại phu ngự dụng của hắn, nhưng ai biết nam nhân này mà tàn nhẫn lên liệu có giết cả cô không, rốt cuộc thì trước cô đã có không ít đại phu chết rồi.

“A, bốn vương lại muốn nhìn một chút xem người có phải thật sự không sợ như thể hay không.” Mắt phượng của Kỳ Quân Túc híp lại, hắn đột nhiên đứng lên, không đợi đối phương phản ứng, liền hung hăng bóp cổ đối phương.

Nữ tử trước mắt này da như bạch ngọc, thân hình nhỏ yếu, một đôi mắt đẹp sạch sẽ sáng ngời không chút sợ hãi mà nhìn thẳng vào hắn, tựa như nếu mình thật sự bóp chết nàng, đối phương cũng sẽ không có một câu oán hận.

Kỳ Quân Túc đã nhìn quen những ánh mắt vâng vâng dạ dạ, chợt do dự trong một chớp mắt, nhưng cũng chỉ là một chớp mắt mà thôi, rất nhanh hắn liền siết chặt tay lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vì hô hấp không thuận mà trở nên thống khổ.

Trong lòng Đường Khanh hiện tại ngay cả chữ má nó cũng đều đã thốt ra, đây là cái thể loại nam chính con mèo gì vậy! Dáng vẻ nhìn ai ngứa mắt liền giết người ta thể này, nói không hắc hóa thật sự không phải là lừa cô sao? Một tên bệnh thần kinh như vậy, ai cứu vớt ai còn không biết đấy!

Lúc này, hệ thống vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng nói một cách sâu xa, “Nếu nhiệm vụ thất bại, thế giới sau sẽ có trừng phạt.”

“Ta biết!” Đường Khanh rùng rợn trong lòng. Đã lên thuyền giặc của cái hệ thống rác rưởi này, cô cũng chỉ có thể cố chống chọi đến ngày bước xuống.

Nói chuyện với hệ thống chẳng qua chỉ trong chớp mắt mà thôi, nhưng Đường Khanh lại cảm thấy như mình sắp chết. Cô biết nếu mình vẫn không nói gì thì nhiệm vụ lần này sẽ thật sự thất bại, vì thế, cô cắn răng, đứt quãng nói: “Vương gia, giết dân nữ, sẽ không ai trị được tận gốc bệnh của ngài.”

Kỳ Quân Túc trào phúng nhìn mỹ nhân trong tay, vốn còn có chút tán thưởng, không ngờ vẫn chẳng khác gì những thứ phế vật bên ngoài kia.

“Chẳng phải người nói móc hai mắt người mà có thể khiến bốn vương vui vẻ thì cũng coi như làm hết trách nhiệm của một đại phu sao. Hiện tại bốn vương không muốn chữa bệnh, chỉ muốn móc mắt người.”

Một người bị bệnh mười mấy năm, chợt nghe có người có thể trị khỏi, thật đúng là không đáng tin lắm, cho nên hắn chỉ nghĩ rằng cô sợ chết thôi.

“Vương gia, dân nữ đã khám ra ngài trúng độc, khoảng xấp xỉ hai mươi loại, cùng với cái kia.....” Đường Khanh cũng không biết mình nghĩ thế nào mà lại thoáng dời ánh mắt xuống, tiếp theo cô liền hồi hận.

Rõ ràng biết đối phương là người thô bạo, cô còn rắc muối lên miệng vết thương của đối phương! Làm một người nam nhân, cái kia không được chính là còn thông khổ hơn so với giết hần! Rõ ràng trước đó còn nghĩ làm thế nào để uyển chuyển nói ra, sao liền ngay đó lại không quản được hai mắt này cơ chứ!

Đường Khanh cảm thấy, lần này có lẽ mình sắp đi tong.

Quả nhiên, cô vừa nói xong lời đó, tức giận trong mắt đối phương lại tăng vài phần, mà cái tay bóp cổ mình cũng mạnh hơn một chút.

Ngay lúc cô chờ đợi tử vong kéo đến, bàn tay vốn đang bóp cổ cô lại buông lỏng, điều này không khỏi khiến cô có chút ngoài ý muốn mà ngẩng đầu lên.

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của đối phương, Kỳ Quân Túc không giận mà cười, tiểu nha đầu này có chút thú vị a, làm việc bên cạnh hần mà còn ngốc như vậy, có thể sống tới ngày hôm nay đúng là không dễ dàng.

Hệ thống: “.....” Ký chủ này đúng là ngu xuẩn đến mức không nhìn.

Mái tóc đen của Kỳ Quân Túc không búi gọn mà tùy ý buông sau lưng, khí thế quân lâm thiên hạ khiến người ta không dám nhìn thẳng, cho nên Đường Khanh chỉ nhìn thoáng qua liền cực kỳ sợ hãi cúi đầu.

Chẳng qua chỉ một cái liếc mắt này cũng đủ khiến người ta kinh diễm, ngũ quan của Túc Vương có thể nói là hoàn mỹ, lại đi kèm với khí thế kia, quả thực chính là vẻ ngoài tiêu chuẩn của nam chính. Đáng tiếc mỗi khi nhìn đến ý cười như có như không trên khóe miệng đối phương, cô luôn cảm thấy mình không chết cũng liền gặp phải tai ương đến nơi rồi.

“Người tên là gì?” Kỳ Quân Túc băng quơ mở miệng, tuy nói đối phương hình như đã chữa trị cho mình không ít thời gian, chẳng qua tên của nô tài hần cũng lười nhớ kỹ, rốt cuộc thì ai biết qua một đoạn thời gian nữa kẻ đó có phải đến gặp Diêm La Vương báo tin hay không.

Đường Khanh sợ hãi cúi đầu, ngoan ngoãn nói: “Vân Chi.”

Kỳ Quân Túc khẽ nhướng mày, “Họ Vân..... đúng là cái họ hay đấy.”

Họ Vân chính là thế gia vọng tộc của tiền triều, chẳng qua nguyên chủ không muốn vứt bỏ họ Vân mang ý nghĩa nâng ta đã từng cao cao tại thượng, cho nên tuy rằng đổi chữ, nhưng âm đọc lại không đổi.

Chẳng qua Đường Khanh cũng không phải là nguyên chủ, cô chẳng có tình cảm gì với cái họ Vân này hết, vì như vậy chỉ cho thấy rằng pháo hôi chính là pháo hôi, quả nhiên đâu đâu cũng muốn đâm đầu vào chỗ chết.

Đường Khanh không biết trả lời như thế nào, liền đơn giản ngậm miệng, dù sao nói nhiều thì sai nhiều. May là Kỳ Quân Túc cũng không định bóc lột lấy vấn đề dòng họ của cô, “Người đã khám ra bệnh tình của bốn vương?”

“Dạ phải.”

Kỳ Quân Túc một lần nữa trở về chỗ ngồi, lười nhác nói: “Nếu đã biết, còn chưa cút xuống điều chế giải dược cho bốn vương, chẳng lẽ còn muốn bốn vương tự mình mời người chắt?”

Tuy nói giọng điệu của Kỳ vương rất không vui, nhưng Đường Khanh thì lại vui vẻ đầy mặt, rốt cuộc cũng không cần ở đây đối mặt với Ma Vương âm tình bất định này nữa!

“Dạ, dân nữ cáo lui.”

Kỳ Quân Túc nhìn dáng vẻ chạy trốn chết của Đường Khanh, trong mắt hiện lên một tia hứng thú tà ác. Hần đã bao lâu không tìm trò tiêu khiển?

Sau khi Đường Khanh trở về liền tê liệt ngã xuống giường nói chuyện phiếm với hệ thống.

“Hệ thống, nữ chính ở đâu?”

Túc Vương có chứng mất ngủ nghiêm trọng, chẳng qua chứng bệnh này nữ chính có thể chữa khỏi, rốt cuộc thì nữ chính cũng là dược nhân, có tác dụng rất lớn với chứng mất ngủ của hần, lúc trước cô cũng dựa vào điều này mới thu hút được sự chú ý của Túc Vương.

“Nữ chính hiện tại còn đang ở trong tay Độc Vương, ta không khuyên người đi tìm cô ấy lúc này. Quá nguy hiểm.” Nói xong, hệ thống lại nói: “Với thực lực hiện tại của người, chữa khỏi chứng mất ngủ của Kỳ Quân Túc là rất dễ.”

Đường Khanh nói: “Chữa khỏi chứng mất ngủ đúng là không khó, nhưng ta còn lâu mới ngốc như vậy! Vì sự an toàn của tinh thần và thể xác, vẫn nên cách xa nam chính bệnh thần kinh kia thì hơn, loại nhiệm vụ xả thân cứu người này vẫn nên để cho nữ chính, ta chỉ cần giúp đỡ thôi là được.”

Hệ thống: “.....” Lần đầu tiên phát hiện ký chủ này của mình vẫn không tính là quá ngu xuẩn.

Tốt xấu cũng ở cạnh nhau ba thế giới, Đường Khanh ít nhiều gì cũng đã hiểu cái hệ thống thích ra về cao lãnh này, vì thế nói: “Có phải ngươi đang nói xấu ta không?”

“Không phải.”

“Đúng thế!”

“Thôi được rồi, thì đúng.”

“Ngươi!” Đường Khanh khó thở, cuối cùng hu hu nói: “Ngươi cái đồ đàn ông bội tình bạc nghĩa, lúc trước là ai dỗ ta cầu xin ta kết nối với ngươi, bây giờ lại lãnh khốc vô tình như vậy!”

Hệ thống: “.....” Hắn rốt cuộc đã gây ra cái nghiệt gì mà dính phải cô ta!

Đường Khanh: “Ta mặc kệ, ngay lúc này, phải cố hết sức và dỗ ta! Nếu không ta sẽ không để yên cho ngươi!”

Cuối cùng, hệ thống bị ép buộc bất đắc dĩ, chỉ có thể nói hết lời hay, lúc này mới không bị người nào đó lái nhai chết.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Vương gia thỉnh ôn nhu 3

Edit: Xanh Lá

Sáng sớm hôm sau, Đường Khanh ngủ đến không biết trời đất, nhưng tỷ nữ lại không dám để cô tiếp tục ngủ.

“Vân cô nương, Vân cô nương, người mau tỉnh lại.” Tỷ nữ không dám lay cô quá mạnh, cũng không biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì, dù sao sáng sớm hôm nay, Vương gia liền mở miệng gọi cô nương qua đó, phải biết rằng cho tới nay Vương gia vẫn không nhớ tên của đám nô tài các nàng, nhưng hôm nay ngay từ sớm ngài ấy đã trực tiếp gọi tên Vân cô nương! Điều này thực sự quá kinh động!

Đường Khanh cực kỳ khó chịu khi bị người khác quấy rầy mộng đẹp, nhưng rốt cuộc biết mình vẫn còn phải diễn, nên cô chỉ có thể ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Vân cô nương, Vương gia cho mời.” Tỷ nữ cảm đầu nói xong, lại phân phó những người khác lập tức chuẩn bị hầu hạ rửa mặt.

Đường Khanh bị trận thế này làm cho hoảng sợ. Lúc trước nguyên chủ ở Túc Vương phủ cũng đâu có được đãi ngộ thế này, huống hồ, nếu cô không nhìn lầm, tỷ nữ cảm đầu kia hình như chính là người bên cạnh Túc Vương.

Không đợi cô hỏi nhiều, tỷ nữ liền lưu loát chỉnh trang cho cô, sau đó ném tới trước mặt Kỳ Quân Túc.

Kỳ Quân Túc đang ăn bữa sáng, nhìn thấy người tới cũng không vội mở miệng, mà chỉ ưu nhã ăn thức ăn trên bàn. Đến khi đã ăn tương đối, hắn mới chậm rãi mở miệng, “Giải được đâu?”

Hôm qua Đường Khanh chỉ chốc một hồi với hệ thống, lại chế thuốc tạm thời kìm hãm bệnh tình cho hắn nên đến khuya mới đi ngủ được, lúc này mắt cô choáng váng, bụng đói còn cào nhìn chằm chằm đồ ăn sáng trên bàn, hồn nhiên không biết hắn đã nói cái gì.

Kỳ Quân Túc từ đêm qua đã lĩnh giáo độ ngốc của cô, bây giờ nhìn lại, quả nhiên là đủ ngốc.

“Đã đói bụng?”

Đường Khanh tuy vừa đói lại vừa buồn ngủ, nhưng rốt cuộc cô vẫn còn một tia tỉnh táo.

“Không đói bụng.” Buộc ánh mắt mình rời khỏi mỹ thực trên bàn, nhưng bụng cô lại hết sức không có tiền đồ mà kêu lên thành tiếng.

Một tiếng cười khẽ đột nhiên truyền đến từ phía trên, Kỳ Quân Túc bỗng dưng phát hiện, nha đầu này ngoại trừ ngốc thì vẫn có chút thú vị, quả nhiên đêm qua hắn không nhìn lầm.

Một người như vậy, hắn sẽ là một thú vui không tồi.

Nếu đã là thú vui không tồi thì sao có thể để nàng ta đói bụng đây.

Vì thế, lần đầu tiên Túc Vương phá lệ mời một nô tài cùng dùng bữa.

Nhưng Đường Khanh lại cực kỳ cao lãnh cự tuyệt. Tuy cô đã đói bụng, nhưng lại có thói quen sạch sẽ! Sao có thể ăn đồ người khác đã ăn qua đây!

Cốt khí của Đường Khanh khiến một đám hạ nhân nhìn mà cực kỳ thương cảm, bọn họ hầu hạ Túc Vương nhiều năm như vậy, Túc Vương vốn đã có tính tình không tốt, hiện giờ còn làm trò cự tuyệt vang dội trước mặt nhiều người như vậy, thế chẳng phải là vả mặt Túc Vương sao!

Trên mặt Kỳ Quân Túc vẫn treo nụ cười nhạt như trước, có điều trong mắt lại lộ vẻ ác ý tràn đầy, “Nếu không đói bụng, vậy hôm nay liền không cần làm cơm cho Vân đại phu.”

Cái gì?! Đường Khanh tròn tròn mắt, chỉ là đối phương đã không cho cô bất cứ cơ hội đòi ý nào.

Kỳ Quân Túc đứng lên, thấy cô còn đứng im tại chỗ, hần âm u nói: “Còn đứng ngốc ở đó làm gì, thân là đại phu của bốn vương, chẳng lẽ không nên đi theo bốn vương, quan sát bệnh tình của bốn vương mọi lúc à.”

Đường Khanh: “.....” Ta có thể mắng chửi người không?

Nếu như ánh mắt có thể giết người, ngày hôm nay chỉ sợ Kỳ Quân Túc đã sớm chết trăm ngàn lần.

Đường Khanh cứ như vậy bị bắt đi theo bên cạnh Túc Vương một ngày, cũng đói bụng cả một ngày, rốt cuộc đến lúc chạng vạng, cô đã đói đến mức hai mắt mờ đi, ngay cả bước chân cũng không còn vững.

Nếu lại cho cô một cơ hội nữa, cô nhất định sẽ không cự tuyệt Túc Vương, thói quen sạch sẽ thì tính cái gì, đói chết mới là chuyện lớn!

Một lần nữa trở lại phòng ăn, không đợi Kỳ Quân Túc mở miệng, Đường Khanh đã nịnh nọt chạy lên, cực kỳ ân cần nói: “Vương gia, có cần dân nữ thử độc cho ngài hay không?” Nói xong thì liếc mắt nhìn đối phương một cái, thấy hần có vẻ vẫn chưa tức giận, cô liền nhanh nhẹn cầm đĩa ngà voi trên bàn lên, sau đó ưu nhã nhét đồ ăn vào miệng.

Kỳ Quân Túc cười như không cười, vật nhỏ này đúng là khôi hài thật.

Thấy cô chuẩn bị ăn miếng thứ hai, Kỳ Quân Túc lười nhác nói: “Để người ăn hết thì bốn vương ăn cái gì.”

Đường Khanh dừng tay, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu, thử độc chẳng phải là cần ăn thử mỗi món một miếng à? Làm sao cô mới ăn một miếng đã bị người ta kêu ngừng đây! Vậy thật không đúng nguyên tắc!

“Thất thân làm gì, còn không dứt cho bốn vương.” Túc Vương tỏ vẻ, hứng thú khi làm việc ác quả thật khiến người ta không muốn ngừng.

Khóe miệng Đường Khanh hơi run rẩy trong một chớp mắt, chịu đựng vạn mã lao nhanh trong lòng* (*một cách nói lái của câu chửi bậy), đồng thời khinh bỉ hệ thống, “Nam chính thế giới này quả nhiên lại là đồ bệnh thần kinh! Thế giới của các người có còn nam chính bình thường nào không thể?”

Hệ thống vô cùng cao lãnh, “Có nam chính bình thường mà còn có người?”

Đường Khanh:.....

Ha ha, nói rất có lý, ta thế mà lại chẳng còn gì để nói cả!

Đường đường là Túc Vương, bữa tối dĩ nhiên cực kỳ phong phú, dù Đường Khanh chỉ tính là ăn thử thì rốt cuộc cũng tương đối no, chẳng qua vẫn kém hơn vài phần so với thức ăn cô làm ra, phải biết rằng ở thế giới trước cô chính là đầu bếp ngự dụng của Hoàng Hậu, tay nghề kia chính là ngay cả hoàng đế cũng đều chạy tới ăn chục hàng ngày!

Vốn tưởng rằng ăn xong bữa tối liền có thể cúi chào tạm biệt Túc Vương, nhưng không dự đoán được ngay khi cô chuẩn bị cáo từ, hần lại phát bệnh một lần nữa.

Túc Vương phát bệnh chính là cực kỳ khủng bố, theo những gì xảy ra trước đây, người xung quanh nhẹ thì gãy tay gãy chân, nặng thì mất mạng ngay tại chỗ.

Cho nên, khi một đám người hầu thấy hần phát bệnh, liền nhốn nháo hoảng sợ lui về sau, bọn họ không muốn chết.

Nếu nói tất cả mọi người sợ hãi Túc Vương phát bệnh thì Đường Khanh lại không sợ, cô bình tĩnh nhìn nam tử phát cuồng trước mặt, bất động thanh sắc lấy ra ba cây kim châm cứu và thuốc viên đã chuẩn bị tốt đêm qua.

Túc Vương một khi đã phát bệnh thì lục thân không nhận, hôm qua lúc Đường Khanh rời đi kỳ thật hần đã có thể khống chế mình, mà hiện tại, Túc Vương nhìn nữ tử cách mình không đến gang tấc, chỉ muốn một ngụm cắn đứt càn cổ trắng nõn kia của cô, sau đó nhắm nháp máu tươi ngon miệng.

Túc Vương là nam nhân bước ra từ chiến trường, tốc độ cùng sức mạnh đương nhiên không phải người bình thường nào cũng có thể so sánh. Đường Khanh tuy tuyệt đối nắm chắc mình sẽ không chết, nhưng bị thương lại chưa chắc tránh được.

Không hề bất ngờ, nhìn đối phương như con báo nhanh chóng lao đến trước mặt mình, còn chưa đợi cô châm kim thì trên cổ đã đột nhiên truyền đến

cảm giác đau đớn.

Đường Khanh hít hà một hơi, chịu đựng đau đớn mãnh liệt, nhanh chóng châm ba cây kim lên đầu hấn.

Ba cây châm cố định lại Túc Vương đang phát cuồng, tiếp đó Đường Khanh lấy thuốc viên ra nhét vào trong miệng hấn. Làm xong những điều này, cô mới che lại cần cổ đang đỏ máu không ngừng bước ra khỏi phòng đó.

Nô bộc đã sớm chạy không còn bóng dáng, cũng may bên cạnh Túc Vương vẫn có ám vệ, vì thế cô nói: “Không biết vị đại ca nào đó có thể đến phòng ta lấy giúp ta hòm thuốc hay không.” Nói xong, cô cũng không đợi ai đáp lại mà liền trở về trong phòng.

Thuốc của cô tuy có hiệu quả trấn định, nhưng đây là lần đầu tiên cho đối phương uống vào, cô vẫn phải xác định xem sau bao lâu đối phương có thể khôi phục bình thường.

Túc Vương tuy đã bị giữ bất động, cũng bị ép ăn thuốc viên, nhưng sát ý điên cuồng trong mắt vẫn chưa hề hạ thấp. Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, một hòm thuốc đột nhiên từ trên trời rơi xuống, “hạ cánh” cực kỳ chính xác bên cạnh Đường Khanh.

Thấy hòm thuốc, Đường Khanh tạm thời không để ý đến Túc Vương mà băng bó miệng vết thương cho mình trước. Đợi đến khi cô xử lý xong miệng vết thương trên cổ, lần nữa ngẩng đầu lên, sự điên cuồng trong mắt Túc Vương đã dần dần yếu bớt.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Vương gia thỉnh ôn nhu 4

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh nhường mỳ, nhìn Túc Vương đã khôi phục bình thường, uể oải nói: “Tĩnh rồi à?”

Kim châm còn trên đỉnh đầu nên Túc Vương không thể động đậy, chẳng qua ánh mắt hấn lại chứng minh rất rõ hấn đã gần như hoàn toàn thanh tỉnh.

“Lấy ra.” Giọng nói nghèn nghẹt vang lên, chỗ sâu trong đáy mắt Kỳ Quân Túc hiện lên một tia mỉa mai, chẳng qua ngay sau đó đôi mắt âm u lại hơi sáng lên. Sau khi kim châm được lấy xuống, hấn hỏi: “Nếu đã có giải dược, khi nào có thể trừ tận gốc?”

“Vương gia, đây cũng không phải giải dược trị tận gốc, chỉ kim hãm lại thôi.” Đường Khanh vừa che miệng vết thương, vừa nghĩ bên cạnh nam chính quả nhiên không phải vị trí mà người thường có thể ở được, cô phải tìm ra nữ chính nhanh một chút, vì thế liền nhẹ nhàng trợn mắt nói: “Thuốc này tuy có thể tạm thời ngăn lại thống khổ của Vương gia, nhưng vẫn chẳng phải kể lâu dài, càng về sau hiệu quả của thuốc sẽ càng yếu bớt.”

Kỳ Quân Túc nghe ra lời cô nói có ẩn ý, liền trực tiếp nói: “Trọng điểm.”

“Vương gia hấn đã nghe nói đến Độc Vương?” Đường Khanh đột nhiên nhoen miệng cười, “Trong tay Độc Vương có một diệu nhân, đó chính là dược nhân duy nhất trong thiên hạ, nếu có năng ấy làm thuốc dẫn, bệnh của Vương gia nói không chừng liền có biện pháp chữa khỏi.”

Kỳ Quân Túc không vui vẻ vì độc tính có thể loại trừ, mà neho mắt phượng đầy vẻ nguy hiểm, nói với giọng lạnh lẽo: “Sao ngươi biết có dược nhân kia?”

Nô tài này đã ở bên cạnh mình những mấy tháng, nếu sớm biết có cách cứu trị, sao phải kéo dài tới tận hôm nay mới nói? Kỳ Quân Túc không ngu, nếu không cũng không sống đến hôm nay được.

Đường Khanh ngoài mặt thì bình tĩnh, nội tâm lại đang xin hệ thống cứu trợ, “Hệ thống, nói hết ra nào! Nam chính hiểu biết bao nhiêu về nữ pháo hôi, ví dụ như thân thể bối cảnh?”

Hệ thống nói: “Yên tâm, trên tư liệu cho thấy ngay cả khi pháo hôi giết người hấn yêu, hấn cũng lười truy cứu pháo hôi đến từ nơi nào, chỉ trực tiếp ngủ mê phansch thấy nàng ta thôi.”

Đường Khanh: Ha ha, vì sao nghe lời giải thích đó xong cô không vui chút nào, ngược lại còn lạnh lẽo từng đợt vậy.

Dường như cảm nhận được ký chủ đang sợ hãi, hệ thống hiếm khi lại an ủi: “Yên tâm, trong gian hàng của hệ thống có thuốc viên giảm đau một nửa, khi người chết ta có thể đưa người một viên.”

“Ha ha, thế thì cảm ơn thật.” Đường Khanh khinh bỉ hệ thống xong, trên mặt lại bình tĩnh nói: “Mẫu thân ta từng có y thuật rất lợi hại, hiểu biết về y thuật của ta cũng đều do bà dạy dỗ, còn về dược nhân, ta cũng chỉ vô tình nghe bà nói qua.”

Đối với giải thích này, Kỳ Quân Túc dường như cũng không nghi ngờ, “Dược nhân này bốn vương sẽ nghĩ cách, ngươi lui ra đi.”

Đường Khanh khẽ thở phào một hơi, rốt cuộc cũng không cần đối mặt với tên bệnh thần kinh này nữa.

“Dạ, dân nữ cáo lui.”

Đường Khanh an tâm rời đi, lại không biết khi cô đi rồi, ý lạnh trên mặt Kỳ Quân Túc lại càng tăng lên, “Điều tra thân phận Văn Chi.”

Ngày tiếp theo, Đường Khanh đang nằm ngủ hình chữ X, đột nhiên cảm thấy miệng vết thương giữa cổ có chút ngứa, giống như có người đang khẽ vuốt lên vậy. Không nghĩ nhiều, vốn tưởng là con bọ nào đó, liền trực tiếp dùng tay đập.

Bỗng dưng, một tiếng thanh thúy vang lên bên tai, cô gái trên giường cả kinh ngồi dậy.

“Vương. Vương gia?”

Kỳ Quân Túc tuy bị đánh vào tay, nhưng tay hắn vẫn chưa rời khỏi cổ cô, ngược lại còn như có như không khẽ vỗ về, “Thế nào, nhìn thấy bốn vương liền sợ hãi?”

“Không không không, dân nữ sao dám sợ hãi.” Đường Khanh vừa nói, lại vừa lén lui ra sau.

Mới sáng sớm đã nhìn thấy một tôn sát thần như vậy, không sợ hãi chỉ có nói điều!

Tuy nhiên, Kỳ Quân Túc không đợi cô lui về phía sau, môi mỏng đã nhếch lên, lạnh lẽo nói: “Nếu ngươi lại lui ra sau nữa, bốn vương cũng không chắc cái cổ này của ngươi còn có thể mạnh khỏe như lúc đầu không.” Nói xong, thấy đối phương không còn lộn xộn, hắn lại tà mị tươi cười.

Nụ cười này dọa Đường Khanh không nhẹ, “Hệ thống đại đại! Bốn bảo bảo sợ hãi!”

Hệ thống nói: “Chúa sẽ phù hộ ngươi.”

“Không, chủ* của ngươi sẽ chỉ trừng phạt ta thì có.” Đường Khanh khóc ròng, hệ thống chủ thực sự còn lãnh khốc vô tình hơn cả cái hệ thống rách này đây.

*Trong tiếng Trung, “Chúa” và “chủ” là cùng một từ.

Kỳ Quân Túc thấy cô cúi đầu không nói, lại lần nữa mở miệng, “Độc Vương mà ngươi nói, bốn vương đã suy xét rồi.”

Nghe vậy, Đường Khanh lập tức ngẩng đầu, mắt mở lớn sáng bừng, tò mò nhìn về phía đối phương.

“Một thời gian sau ngươi cùng bốn vương đi tìm hắn.”

“Gi cơ?” Đường Khanh kinh ngạc kêu lên, một tên Túc Vương đã quá đủ, người biến thái như Độc Vương, cô tuyệt đối không muốn gặp!

“Ngươi không muốn?”

Giọng nói bỗng biến lạnh, ngay cả nhiệt độ xung quanh cũng như hạ xuống không ít. Ngay lập tức, Đường Khanh cực kỳ sợ sệt: “Nào dám nào dám, được Vương gia coi trọng, đây chính là vinh hạnh của dân nữ.”

Vốn dĩ cô còn định để Kỳ Quân Túc tự mình tìm ra nữ chính, rồi cô lại làm chút việc phụ trợ, đến lúc đó cô liền có thể ăn no chò chết, nhiệm vụ của thế giới này cũng coi như hoàn thành xong! Nhưng ai biết nam chính đáng chết này tự dưng lại tăng thêm nhiệm vụ khó khăn! Cô có thể cự tuyệt chứ!

Tuy nhiên, có tức giận đến ngứa răng thì cô cũng không dám biểu lộ nửa phần, chỉ sợ hắn lại lần nữa hắc hóa, rốt cuộc thì miệng vết thương trên cổ đến giờ vẫn còn thấy đau.

Đường bảo bảo khổ trong lòng, nhưng Đường bảo bảo không nói.

Tìm kiếm Độc Vương không dễ, nhưng Túc Vương là ai, là nam chính mà thế giới nhận định, cho nên không đến hai ngày, tin tức về nơi ở của Độc Vương đã được đưa tới trong tay hắn, còn Đường Khanh chỉ có thể tâm bất cam tình bất nguyện cùng đi.

Sáng sớm nay, Đường Khanh nhìn chiếc xe ngựa lẻ loi trước cửa Túc Vương phủ, hơi sùng sốt, “Sao lại chỉ có một chiếc xe?”

“Bốn vương thích thanh tĩnh.” Kỳ Quân Túc lạnh nhạt bỏ xuống một câu này, liền bước nhanh lên xe ngựa.

Khuôn mặt nhỏ của Đường Khanh gần như suy sụp, để cô ở bên một nam chính sắp hắc hóa mỗi giờ mỗi khắc như vậy, đây chẳng phải là muốn mạng cô sao!

Tuy nhiên, người hầu ở một bên còn lâu mới hiểu nỗi đau của cô, thấy cô chậm chạp bất động, sợ Vương gia sẽ giận dữ mà liên lụy đến bọn họ, vì thế cũng mặc kệ cô có cự tuyệt hay không, trực tiếp mạnh mẽ nâng cô lên xe ngựa.

Bên trong xe ngựa, Đường Khanh mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng chỉ có thể tìm một góc cách xa hẳn nhất, lạnh run co người lại thành hình tròn. Cũng may hiện giờ thời tiết hơi lạnh, co tròn như vậy cũng coi như ấm áp.

Kỳ Quân Túc bị dáng vẻ không tinh nguyên kia của cô chọc cười, “Cách xa như vậy làm gì, bốn vương cũng đâu có ăn người.”

Đường Khanh hết sức đáng thương khề sệt sệt, nhỏ giọng nói: “Đâu ra chuyện không ăn, miệng vết thương trên cổ vẫn còn chưa tốt lên đấy.”

Kỳ Quân Túc lần đầu tiên không còn gì để nói, nhưng khoe miệng lại có chút cong lên, mang theo ý cười như có như không mà nói: “Chẳng phải bốn vương vẫn giữ người lại à, cũng đâu có ăn hết?”

Nghe vậy, Đường Khanh tức điên, mình tận tâm tận lực giải độc cho hắn như vậy, thế mà hắn còn muốn ăn mình!

Thôi được rồi, tuy việc giải độc này cũng không tính là tận tâm tận lực cho lắm, nhưng cô cũng lợi hại hơn nhiều so với đám lang băm kia có được không!

“Vương gia ăn dân nữ, sẽ không có ai giải độc cho ngài!”

Nhìn dáng vẻ đối phương thờ phỉ phỉ, Kỳ Quân Túc càng cảm thấy thú vị. Đã bao lâu không có người linh động như vật xuất hiện trước mặt hắn rồi, nhìn quen cái đám phế vật hơi một chút là vâng vâng dạ dạ động quỳ xuống xin tha, Túc Vương cảm thấy nếu ngày sau vật nhỏ này phạm phải sai lầm, chỉ cần không quá trí mạng, hắn đều có thể tha một mạng cho nàng.

Cho nên, vật nhỏ người phải ngoan ngoãn nha.....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Vương gia thỉnh ôn nhu 5

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh tuy còn có chút ám ức vì phải bắt ngờ đi đối mặt với quái vật như Độc Vương, nhưng nghĩ lại, đây chính là cơ hội tốt để Túc Vương và nữ chính gặp mặt sớm hơn, nếu vận khí mà tốt, nói không chừng không bao lâu nữa cô liền có thể rời khỏi thế giới này!

Tuy nhiên, cô cũng không biết mình đã bị hệ thống vô ý bẫy một phen.

Độc Vương hành tung quý dị, chẳng qua đó chỉ là đối với người khác mà thôi, Túc Vương dù sao cũng không phải người bình thường, cho nên chẳng tới mấy ngày liền tìm được nơi hắn ở.

Bên trong xe ngựa, Đường Khanh chịu xóc nảy ngày liền, hơn nữa còn bị Túc Vương áp bức, ngay khi cô sắp suy sụp hẳn, Túc Vương rút cuộc cũng mở miệng, “Tới rồi.”

Nghe vậy, Đường Khanh ngay lập tức lên tinh thần, “Chúng ta đến đâu vậy?” Nói đoạn, cô nhắc màn xe lên.

“Biện Thành.”

Biện Thành, một thành trì phía bắc Kỳ Quốc, tuy nóc cách kinh thành rất xa, nhưng mức độ phồn hoa lại không kém hơn bất cứ địa phương nào.

Giờ phút này, trên đường phố người đến người đi cực kỳ náo nhiệt.

Đường Khanh nhanh chóng nhảy từ trên xe ngựa xuống. Đi đường lâu như vậy, rốt cuộc cũng có thể yên ổn nghỉ ngơi!

Túc Vương tốt xấu gì cũng là một thân vương, dĩ nhiên sẽ không ở trong nhà trọ. Giờ phút này, nơi hai người bước vào chính là phủ trạch riêng của Túc Vương ở Biện Thành.

Trước khi họ đến, phủ trạch đã sớm được quét tước xong, lúc này hai người tiến vào, bên trong đã đứng đầy nô bộc nghênh đón.

“Tham kiến Vương gia, Vãn cô nương.” Nô bộc đồng loạt thỉnh an, thái độ cung kính, không tìm ra nửa điểm không thích hợp, nhưng Đường Khanh lại thấy cực kỳ kinh hãi, từ khi nào tên cô lại có thể đặt cạnh vị tôn Sát Phật Túc Vương này rồi? Nghe xong thật là giảm thọ!

Nhưng cô nhìn về mặt Túc Vương đang đứng một bên, thấy hắn không có nửa điểm không vui nào, lúc này mới ngoan ngoãn cầm miệng.

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, dù sao nữ chính cũng sắp xuất hiện rồi, cô nhẫn nại thêm mấy ngày vậy.

Xóc nảy suốt vài ngày, Đường Khanh hiện giờ mệt đến không muốn động đậy, may là dường như Túc Vương không định lập tức đi tìm Độc Vương, vì

thế dưới sự hướng dẫn của tỷ nữ, cô ăn xong bữa tối liền sớm đi ngủ.

Sáng sớm ngày tiếp theo, tại phòng ăn, Đường Khanh đang ưu nhã ăn đồ ăn sáng, lại nghe Túc Vương bỗng nhiên hỏi: “Nô tài, ngươi có hứng thú với vị trí thần y không?”

Không chút nghĩ ngợi, Đường Khanh nói thẳng: “Không có hứng thú.” Cô vốn chỉ là khách qua đường, không muốn chọc thêm chuyện dư thừa nào cả.

Tuy nhiên, Túc Vương lại nói: “Bên cạnh bốn vương không cần nô tài vô dụng, nếu ngươi không chiếm được vị trí kia, bốn vương liền để ngươi lại cho Độc Vương.” Nói xong, hắn lại lạnh nhạt giải thích: “Ba ngày sau Biện Thành có một Đại hội Thần y, nếu ai thắng liền có vị trí thần y này.”

Đường Khanh cực kỳ khó hiểu vì sao hắn lại muốn mình bắt lấy loại hư vinh kia, nhưng nam chính đại nhân đã lên tiếng, dù cô tâm bất cam tình bất nguyện, rốt cuộc cũng chỉ có thể làm theo. Vắn may y thuật là bàn tay vàng hệ thống cho cô, nên trong thế giới này sẽ không có ai y thuật cao hơn cô cả.

Ba ngày sau, Đại hội Thần y ở U Minh Cốc bắt đầu cử hành.

Nhất thời, U Minh Cốc trước nay vắng vẻ liền trở nên cực kỳ náo nhiệt.

Đường Khanh rất không có hứng thú với kiểu đại hội thế này, cô đến đây chỉ để tìm được nữ, sau đó bắt cóc nàng ta, còn về những người khác, cô vẫn chẳng muốn quan tâm.

Chỉ là, cô không có hứng thú lại không có nghĩa người khác không hứng thú với cô. Với mỹ mạo được hệ thống thêm vào, cho dù cô muốn tránh sự chú ý cũng không tránh được, hơn nữa còn có vị tôn đại phật như Kỳ Quân Túc ở đây, hai người xem như đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Sau khi cô cự tuyệt nam tử thứ mười tiến đến đây, sắc mặt cô đã hoàn toàn đen, mà người có sắc mặt còn đen hơn cô chính là Túc Vương đứng cạnh.

“Bốn vương đúng là không biết, nô tài của bốn vương còn có bản lĩnh câu người như vậy.”

Đường Khanh, “.....”

WTF? Cái này hắn cmm có thể trách cô à?!

Tuy cực kỳ tức giận, nhưng đối mặt với nam chính sắp hắc hóa này, Đường Khanh chỉ có thể cắn răng nói: “Vương gia quá khen.”

Kỳ Quân Túc không biết sao mình lại hận không thể giết sạch mọi người trên đại hội, đặc biệt là những nam tử tiến lên bắt chuyện đó, mà khi hắn nghe được lời tiểu nô tài nhà mình nói, hắn bỗng nhiên cảm thấy liệu có phải gần đây mình quá sùng nể hay không, thế mà lại dám nói với hắn lời này.

“A.....”

Một tiếng cười khẽ quý dị đột nhiên truyền vào tai Đường Khanh. Không biết tại sao, cô rung mình một cái. Ngay khi cô muốn dò hỏi đối phương có ý gì, Đại hội Thần y đã khai mạc.

Đại hội Thần y này cực kỳ đơn giản, chính là hai người một tổ đấu trên võ đài, bên nào có thể giải loại độc mà đối phương đưa ra thì bên đó thắng.

Đường Khanh chán đến chết nhìn hai người đấu kịch liệt trên lôi đài, yên lặng mà ngáp một cái.

Vốn tưởng Đại hội Thần y sẽ kéo dài vài ngày, không nghĩ rằng đột nhiên lại xuất hiện biến cố, chỉ thấy khi người trên lôi đài đấu đến hồi căng thẳng nhất, đột nhiên một người áo đen chạy ra. Người áo đen không đợi hai người mở miệng đã trực tiếp nhét vào miệng mỗi người một viên thuốc, ngay sau đó liền nghe được giọng nói ngang ngược của ông ta.

“Loại kỹ xảo nhỏ này lão phu không có hứng thú lãng phí thời gian, nếu ai có thể giải được Cửu Chuyển Đoạn Hồn Đan của lão phu, lão phu liền tôn hắn là thần y! Nếu không, vị trí thần y này liền để lão phu ngồi.”

Cái tên Cửu Chuyển Đoạn Hồn Đan vừa xuất hiện, trên đại hội liền xuất hiện từng đợt âm thanh hoảng sợ, không ít người thậm chí trực tiếp gọi ra tên của người áo đen kia.

Là Độc Vương!

Độc Vương mặc một bộ hắc y, nếp nhăn che kín trên mặt như cây khô vậy, chẳng qua trái ngược hoàn toàn với ông ta chính là nữ tử đứng bên cạnh, nữ tử ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, mái tóc đen mượt khẽ bay theo gió, túm mày như trăng, đôi má ửng hồng, lại thêm đôi môi ướm át kiểu diễm, trong thanh thuần lại mang theo gợi cảm, đúng là báu vật trời sinh.

Đường Khanh vốn sắp ngủ gà ngủ gật, thấy Độc Vương tới, nháy mắt tinh thần liền rung lên, mà sau khi cô nhìn thấy nữ tử bên cạnh đó, đôi mắt liền lập tức phát sáng.

“Vương gia! Là được nữ!” Khẽ kêu một tiếng, cô càng thêm kích động túm lấy tay Túc Vương.

Kỳ Quân Túc không nhìn được nữ trên lôi đài kia, mà chỉ nhìn chăm chăm đôi tay đang nắm cánh tay mình.

Đường như, cũng không đáng ghét.

Đường Khanh vẫn chưa chú ý tới sự khác lạ của đối phương. Khi kích động qua đi, cô liền buông tay hắn, tiếp theo hai mắt không hề chớp nhìn chăm chăm cô nương trên lôi đài.

Những người còn lại tuy kinh ngạc vì vẻ đẹp của dược nữ kia, nhưng rốt cuộc cũng không dám đắc tội với Độc Vương, hơn nữa trước đó đã xuất hiện một vị tuyệt sắc đại mỹ nhân, cho nên vị dược nữ kia cũng không gây ra chấn động quá lớn, đương nhiên, đó là trong tình huống mọi người không biết thân phận thật sự của nàng.

Độc Vương vừa xuất hiện, rất nhiều người đều tự động từ bỏ lần thi đấu này, chẳng qua cũng có người nóng lòng muốn thử, chỉ là Độc Vương tàn nhẫn độc ác, ai cũng không ngờ mình đi lên giải độc mà vẫn bị nhét độc dược vào miệng.

“Ngươi!” Nam tử bị cưỡng ép nuốt độc dược đầy vẻ hoảng sợ chỉ vào ông ta.

“Lão phu làm sao?” Độc Vương khinh miệt cười, “Không nên trách lão phu không cho đám tiểu bối các ngươi cơ hội, Cửu Chuyển Đoạn Hồn Đan này phải qua chín chín tám mươi một ngày mới từ từ chết đi, ngươi có thời gian trở về chậm rãi nghiên cứu, nói không chừng liền giải được độc. Đương nhiên, nếu ngươi không có bản lĩnh giải độc, vậy hãy đi đầu thai thật tốt, nói không chừng kiếp sau liền có bản lĩnh này.”

Độc Vương tàn nhẫn độc ác khiến mọi người phẫn nộ, nhưng lại không ai dám tiến lên chống lại ông ta, rốt cuộc thì cũng không ai muốn ăn Cửu Chuyển Đoạn Hồn Đan cả.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Vương gia thỉnh ôn nhu 6

Edit: Xanh Lá

Mất thấy vị trí thần y sắp bị một người âm ngoan độc ác như Độc Vương lấy đi, tuy có người không cam lòng, nhưng sau khi đi lên cũng đều không ngoại lệ bị ép uống thuốc độc, rốt cuộc mọi người cũng chỉ có thể phẫn nộ trong lòng, còn lại đều là sợ hãi.

Đường Khanh thấy thời cơ đã tương đối thích hợp, ngay khi cô nhắc chân chuẩn bị đi lên, tay lại đột nhiên bị tóm chặt.

“Vương gia?” Cô khó hiểu nhìn đối phương, không hiểu sao hắn lại kéo mình. Chẳng phải hắn vẫn muốn mình lấy được vị trí thần y sao?

Đôi mắt Kỳ Quân Túc hiện lên một tia chán chừ, chẳng qua rất nhanh liền khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt, nói: “Nếu như ngươi bại, cũng đừng hy vọng bổng vương cứu ngươi.”

Nghe vậy, Đường Khanh cười, “Trong thiên hạ vẫn chưa có loại độc dược nào có thể hạ độc ta.” Nói xong, cô liền chậm rãi bước lên lôi đài.

Đường Khanh trước đó đã gây ra chấn động không nhỏ, hiện giờ có người thấy cô muốn lên lôi đài, liền không khỏi thương hương tiếc ngọc mà khuyên can cô. Cửu Chuyển Đoạn Hồn Đan của Độc Vương cho đến nay vẫn không thuốc nào giải được, đã biết vậy sao phải đi chịu chết.

Độc Vương cũng chú ý tới cô, ánh mắt vốn âm tàn khát máu đột nhiên hiện lên một tia hưng phấn, “Cô nương xinh đẹp như vậy, lão phu đúng là không nỡ cho uống thuốc độc nha.” Tuy nói thế, nhưng động tác trong tay ông ta lại không do dự nửa phần.

Đường Khanh ngoan ngoãn uống vào Cửu Chuyển Đoạn Hồn Đan, tiếp theo vẻ mặt bình tĩnh nói: “Độc Vương, chúng ta đánh cuộc nhé, thế nào?”

Độc Vương vươn đầu lưỡi tím nâu, trong ánh mắt tràn đầy hưng phấn nói: “Ngươi nói đi.”

Đường Khanh vươn tay, chỉ vào nữ tử phía sau ông ta, “Nếu như ta thắng, vị cô nương bên cạnh ông liền thuộc về ta.”

Độc Vương hơi sùng sốt, chẳng qua rất nhanh liền phát ra tiếng cười cuồng vọng, “Ha ha ha, lão phu còn tưởng ngươi muốn cái gì. Chỉ một tiểu tiện nhân như vậy, nếu ngươi muốn lão phu có thể trực tiếp tặng ngươi.”

“Thứ Độc Vương tặng ta cũng không dám muốn, vẫn nên tự lấy về thì tốt hơn.” Đường Khanh nói, liền chuyển ánh mắt về phía dược nữ, tiếp theo cô nở một nụ cười tự nhận là cực kỳ ôn nhu mà nói: “Vị cô nương này, vẫn không biết tên cô là gì.”

Dược nữ ngây cả người. Đi theo Độc Vương lâu như vậy, nàng chưa bao giờ thấy có ai dám tới gần mình, ngay cả Độc Vương cũng phải cẩn thận. Không còn cách nào khác, ai bảo nàng là dược nữ đây, ngoại trừ một ít thuốc bổ ngâm từ vỏ cây thì hầu hết thứ nàng tiếp xúc đều là độc dược, từ ngọn tóc đến chân, toàn thân nàng đều là kịch độc, chỉ cần chạm vào liền chết.

Đường Khanh thấy đối phương không lên tiếng, cho rằng mình đã khiến nàng sợ, vì thế liền nhiệt tình tiến lên, “Ta tên Vân Chỉ, cô có thể gọi ta là A

Vân.”

“Ta..... Ta không có tên.” Được nữ hoàng sợ lui về phía sau một bước, sợ sẽ hại cô nương có thiện ý với mình này.

Đường Khanh thấy cô lui về phía sau, có chút tủi thân nhỏ giọng nói thầm: “Tiểu mỹ nhân muội muội sao lại lui về sau thế, rõ ràng nhìn ta có xấu chút nào đâu.” Nói xong, cô lại hỏi: “Cô chán ghét ta sao?”

“Không, ta không chán ghét, chỉ là ta sợ sẽ hại cô.” Nói xong câu đó, được nữ liền cúi đầu.

Tuy nhiên, Đường Khanh lại nhanh chóng tiến lên, dứt khoát ôm lấy bả vai nàng, cười khanh khách nói: “Không chán ghét là tốt rồi, nếu không về sau ta liền khó nghĩ đấy.”

Được nữ thấy sau khi cô chạm vào mình chẳng những không trúng độc, ngược lại còn thần thái sáng láng thì lập tức cả kinh, mà người kinh ngạc hơn nữa chính là Độc Vương.

Độc Vương thu lại ánh mắt coi thường, âm độc nhìn về phía cô, “Xin hỏi tên cô nương.”

Đường Khanh hết sức khó chịu quay đầu lại nhìn về phía ông ta, “Ông điếc à, không nghe được ta vừa nói với tiểu mỹ nhân muội muội rằng ta tên Vân Chi sao.” Nói xong, cô lại khôi phục vẻ mặt ôn hòa, nói với được nữ: “Chúng ta đi thôi.” Thấy mặt được nữ đầy vẻ mê mang, cô lại giải thích nói: “Lão bất tử kia đã bại bởi ta rồi, hiện tại cô liền theo ta đi.”

Thấy thế, Độc Vương nổi giận đùng đùng ngăn lại, nói: “Chậm đã, ai nói lão phu bại bởi ngươi.”

“Thế nào, đường đường Độc Vương lại chịu thua không nói?” Đường Khanh đầy mặt khinh thường, lại nói: “Mọi người ở đây đều nhìn ông đó.”

Độc Vương giận điên người, nhưng cũng biết vừa rồi mình đã khinh địch, chỉ là nếu để ông ta giao ra được nữ, đó là trăm triệu lần không thể! Trừ phi ông ta chết!

Nhưng ngay lúc ông ta chuẩn bị đánh lén, không biết từ đâu đột nhiên bắn ra một mũi tên, đâm thẳng vào ngực ông ta. Nhìn mũi tên nhọn trên ngực, ông ta hoảng sợ đầy mặt, đến tận khi ngã xuống, hai tròng mắt ông ta vẫn tràn ngập vẻ không dám tin.

Ông ta đường đường là Độc Vương, thế mà lại cứ chết đi như thế!

Không cam lòng, thật sự rất không cam lòng!!

Chỉ là dù có không cam lòng hơn nữa, cũng một ai ra tay cứu ông ta cả.

Người trên đại hội sau khi khiếp sợ trong chốc lát, liền vỗ tay như sấm rền. Đầu thế khác được, thanh danh của Độc Vương quá kém, bọn họ muốn giết ông ta lâu lắm rồi, chỉ là không biết vị cao nhân nào đã ra tay.

Đường Khanh trợn mắt há hốc mồm nhìn Độc Vương ngã xuống. Dù thế nào cô cũng không nghĩ tới Độc Vương lại dễ dàng chết đi như vậy.....

Đã nói đây là Boss nhỏ khó chơi đấy! Thế mà lại dễ dàng nghèo như vậy! Tóm lại vẫn có cảm giác sai sai!

“Hệ thống, Độc Vương dễ nghèo như vậy sao?”

“Độc Vương vốn chính là do Túc Vương giết, dù sao cũng là nam chính, giá trị vận khí không thể đánh đồng với pháo hôi được.”

Đường Khanh tóm lại vẫn cảm thấy lời này của hệ thống có ẩn ý gì. Ngay khi cô muốn tiếp tục truy hỏi, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói lạnh nhạt quen thuộc cực kỳ.

“Nô tài, không cần quá sùng bái bốn vương.” Không biết từ khi nào, Kỳ Quân Túc đã đi tới bên cạnh.

Đường Khanh: “.....” Ta một chút cũng không sùng bái người, ta vốn chỉ sợ người hắc hóa!

Sau khi chửi bới trong nội tâm một chập, cô đột nhiên phát hiện dường như nhiệm vụ đã hoàn thành hơn phân nửa.

Bởi vì! Nam nữ chính đã gặp nhau!

Cô rốt cuộc có thể kết thúc cuộc sống pháo hôi xúi quẩy này rồi!

Tức khắc, hai mắt Đường Khanh sáng ngời, nhìn qua lại Túc Vương cùng được nữ.

Được nữ bị cô nhìn có chút mất tự nhiên, còn Túc Vương, biểu cảm trên mặt tuy bất biến, nhưng nội tâm lãnh khốc lại đang dâng trào, không phải vui vì tìm được được nữ, mà vui vì sự kích động của Đường Khanh.

Hắn không nghĩ tới, nô tài này tuy không nói ra miệng, nhưng trong lòng thật ra lại rất để ý đến mình, nếu không thì sao lại kích động như vậy chứ. (Editor: Túc Vương tưởng nữ chính vui vẻ vì rốt cuộc đã tìm ra được người giải độc cho ông. Thế mới bảo không nên suy nghĩ quá phức tạp:)))

Hiểu làm như vậy khiến Túc Vương dần dần có chút dung túng cô, cho đến một ngày kia hắn phát hiện căn bản không phải như thế, cho nên mới tức giận ngất trời. Chẳng qua đó cũng là chuyện về sau.

Trước mắt, Túc Vương khẽ gọi lên khoe môi mỏng, mở miệng nói: “Hồi phủ.”

“Dạ.” Đường Khanh mặt mày hớn hờ, lộ ra dáng vẻ hạnh phúc bùng bùng, cũng không quên dắt tay nữ chính.

Ngay khi đoàn người sắp hồi phủ, Đường Khanh lại đột nhiên bị đám người vây quanh, không vì điều gì khác, chỉ vì muốn xin cô giải độc.

“Vị cô nương này, ngài đã có thể giải được độc của Độc Vương, vậy ngài hãy một lần nữa.....” Ngay cả nói cũng chưa nói xong, người kia liền trở mặt nhìn một đám hắc y nhân đột nhiên chạy tới xung quanh, hộ tống mấy người Đường Khanh rời khỏi đó.

Đám người Đường Khanh rời đi cũng không khiến đám người trên đại hội tức giận, ngược lại còn hứng thú bùng bùng bàn luận nên làm thế nào để đi bái kiến cô, đặc biệt là mấy người trúng Cửu Chuyển Đoạn Hồn Đan đó. Còn về việc có tìm được cô hay không, nói giỡn, nếu thần y đã xuất hiện ở Biện Thành, thì dĩ nhiên vẫn ở trong Biện Thành, một người lớn như vậy, với thực lực của bọn họ sao có thể không tìm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Vương gia thỉnh ôn nhu 7

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh sớm đã quên chuyện người nào đó muốn cô làm thần y, trên đường hồi phủ, cô hứng thú bùng bùng một tay lôi kéo được nữ, một bên ríu rít nói không ngừng với Túc Vương.

“Vương gia, sau khi trở về dân nữ liền lập tức nghiên cứu chế tạo thuốc giải.”

“Ngài yên tâm, một khi dân nữ đã ra tay, ngài nhất định thuốc đến bệnh trừ!”

.....

Nói xong lời cuối cùng, Đường Khanh thật sự không kiềm chế được vui sướng trong lòng, vừa không cẩn thận liền buột miệng nói ra suy nghĩ nội tâm, hoàn toàn quên mất đoàn người bọn họ đã vào tới bên trong phủ.

“Đúng rồi, Vương gia, ngài năm nay bao nhiêu tuổi? Hắn đã muốn cưới vợ sinh con rồi nha!”

Tiếng nói vừa thốt ra, bốn phía vốn còn náo nhiệt tức khắc trở nên lặng ngắt như tờ, nhóm nô bộc hận không thể lập tức biến mất, ngay cả được nữ vẫn luôn không hiểu chuyện đời cũng khiếp sợ nhìn về phía cô.

Đường Khanh mới vừa nói xong liền có chút hối hận, chỉ là vừa định giải thích, đã bị một câu sau của Túc Vương làm cho cả kinh, thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất.

“Nô tài, đây là người đang cầu hôn bản vương?” Túc Vương không mừng không giận, vẻ mặt bình tĩnh nhìn không ra bất cứ biểu cảm dư thừa nào.

Hiểu làm này lớn quá, Đường Khanh tức khắc hoảng sợ trừng lớn hai tròng mắt, nhanh chóng giải thích nói: “Không không không, thân phận Vương gia cao quý như vậy, dân nữ sao có thể trào cao được đây, mới vừa rồi dân nữ nhất thời kích động, không lựa lời, mong Vương gia đừng chấp nhặt với tiểu nhân như dân nữ.....”

Dứt lời, bốn phía vẫn yên tĩnh đáng sợ, mà lúc này, hệ thống vẫn luôn im lặng thật sự đã chẳng thể nào nhìn nổi nữa, thậm chí nói một câu, “Ta cảm thấy một ngày nào đó người sẽ chết vì ngu xuẩn.”

Đường Khanh: Cô cũng cảm thấy mình ngu xuẩn chết đi được, làm sao bây giờ.....

Túc Vương nghe cô nói lời kia xong, ánh mắt hơi đổi, chẳng qua rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường, lạnh nhạt nói: “Người biết là tốt rồi.” Nói xong câu đó, hắn liền phát tay áo rời đi.

Túc Vương đi rồi, Đường Khanh thiếu chút nữa mất hết sức lực mà ngã ngồi trên mặt đất.

Sau khi Túc Vương rời đi, nô bộc xung quanh liền lập tức giải tán, cả cái sân to như vậy chỉ còn lại hai người.

Dược nữ nhìn cái trán người nào đó ướt đẫm mồ hôi, nghĩ một chút, liền an ủi: “Vân cô nương, cô đừng đau lòng, nam tử kia tuy thân phận tôn quý, thế

nhưng ta bội phục dũng khí của cô.”

Đường Khanh:..... Xong rồi, cảm giác như thế nào cũng không tẩy trắng được.

Gây ra một hiểu lầm lớn như vậy, Đường Khanh bắt đầu đơn giản làm rửa đen rút đầu, tránh trong phòng thuốc nhỏ vùi đầu làm việc. Cô vừa nghiên cứu chế tạo thuốc giải cho Kỳ Quân Túc, vừa bắt đầu điều trị thân thể cho được nữ. Tóm lại thì cũng đầu thế để xảy ra tình trạng thân thể nam chính tốt lên rồi mà kết quả vẫn không đọng được vào nữ chính chứ, đúng không?

Nếu để xảy ra như vậy, quý biết tên bệnh thần kinh kia có thể tiếp tục hắc hóa hay không.

Cứ thế hết ngày này sang ngày nọ, ba ngày qua đi, được nữ có một cái tên mới, là Đường Ninh, quan hệ của nàng và Đường Khanh cũng càng ngày càng tốt, giống như bạn thân không giấu nhau điều gì.

Đường Khanh cực kỳ thích cô nương thiện lương đơn thuần này, rốt cuộc thì người có thể trở thành nữ chính, giá trị sức hút dĩ nhiên không thể nào nhỏ.

Đường Ninh cũng cực kỳ thích bạn tốt mới kết giao này, sau khi biết được thể chất đặc thù của mình, Đường Khanh chẳng những không lợi dụng mình, ngược lại còn luôn suy nghĩ cho mình nữa, chỉ với điểm này đã khiến nàng có cảm giác như gặp được thân nhân.

Chỉ là, hai người này ở với nhau ngày càng tự tại, người nào đó lại sắp bạo phát.

Ban đầu Kỳ Quân Túc còn tưởng cô e thẹn nên cố ý trốn tránh mình, sau khi hấn dò hỏi thủ hạ xong, biết cô nương gia sẽ ngượng ngùng, lúc này mới chịu đựng không đi tìm cô. Nhưng đã ba ngày trôi qua, thế mà nô tài ngu ngốc kia vẫn chưa tới tìm mình!

Kiên nhẫn biến mất hầu như không còn, hấn không chờ tiếp nữa mà lao thẳng đến phòng thuốc nhỏ.

Còn chưa bước vào phòng thuốc, từ rất xa hấn đã nghe được tiếng cười thanh thúy động lòng người, bỗng đứng, bước chân hơi khựng lại.

Nô tài tuy hàng ngày ở bên hấn, nhưng dường như hấn chưa bao giờ nghe thấy cô cười thoải mái tự nhiên như vậy.

Tức khác, khí tức vốn lạnh nhạt liền trở nên âm trầm khủng bố.

Đường Khanh không biết nguy hiểm tới gần, chờ đến khi cô nhìn thấy người đứng ngoài phòng, lúc này mới ngảy ra.

“Vương gia, sao ngài lại tới?”

“Bỏn vương không thể tới à?” Ánh mắt Kỳ Quân Túc âm u, giống như bị mây đen che phủ.

“Không phải không thể tới, chỉ là Vương gia thân phận tôn quý, sao có thể tới nơi thấp kém thế này.” Đường Khanh căn bản là không cảm nhận được nguy hiểm, lại nói: “Thân thể Vương gia không khỏe, hấn là nên tĩnh dưỡng, chẳng phải hôm qua ngài lại phát bệnh sao?”

“Ngươi biết đêm qua bỏn vương lại phát bệnh? Vậy vì sao không tới gặp bỏn vương?” Vừa nghe được cô biết rõ mình phát bệnh lại còn sống yên tâm thoải mái như thế, tức khắc sát ý liền chập rây hiện lên.

“Vương gia đã có thuốc dân nữ chuẩn bị, tạm thời sẽ không có nguy hiểm, chỉ là thuốc kia không thể dùng lâu. Chẳng qua Vương gia yên tâm, nhiều ngày nay dân nữ đã thức suốt đêm gấp gấp chế tạo, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, đợi ba ngày nữa là có thể tìm ra cách giải phần lớn độc của ngài.”

Tiếng nói vừa dứt, sự thô bạo bất an trong nội tâm hấn liền đột nhiên biến mất toàn bộ, tựa như chúng chưa bao giờ kéo tới, thậm chí còn có một tia ngọt ngào.

“Bỏn vương đã bị bệnh lâu như vậy, cũng không để bụng mấy ngày này, nhưng nếu ngươi ngã bệnh, bỏn vương còn phải chú ý tìm đại phu cho ngươi, phiền toái.” Giọng điệu của Kỳ Quân Túc có vẻ ác liệt, nhưng lắng nghe cẩn thận thì lại ra một ý vị khác, chỉ là người thần kinh thô nào đó không hề cảm nhận được.

“Vương gia yên tâm, thân thể dân nữ rất tốt, sẽ không có việc gì.” Đường Khanh cón lâu mới quan tâm mình mắc bệnh hay không mắc bệnh, dù sao sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thân thể này chắc chắn sẽ chết, cho nên cô hoàn toàn không coi trọng.

Kỳ Quân Túc cực kỳ tức giận, chẳng qua lần tức giận này lại không giống trong quá khứ.

“Nô tài ngu xuẩn, bỏn vương nói cái gì ngươi làm cái đó là được, đâu ra nói nhảm nhiều như vậy.”

Đường Khanh trước nay không dám cứng đối cứng với Túc Vương, cho nên hấn nói cái gì thì là cái đấy.

“Dạ dạ dạ, Vương gia nói cái gì dân nữ liền làm cái đó.”

“Ừm.....” Tâm tình Kỳ Quân Túc thoáng tốt lên, lại nói: “Ngày mai tới chỗ ta dùng bữa.”

Đường Khanh không muốn dùng bữa với nam chính hắc hóa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu nữ chính ngày nào cũng đi theo bên cạnh cô mà không tiếp xúc với nam chính cũng không phải chuyện hay, vì thế gật đầu nói: “Được, Vương gia.”

Kỳ Quân Túc nhận được câu trả lời vừa lòng, lúc này mới ngạo kiều xoay người rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Đường Khanh đứng giờ xuất hiện ở phòng ăn, mà xuất hiện cùng cô còn có được nữ Đường Ninh được cô cố ý trang điểm cực kỳ mỹ diệu.

Kỳ Quân Túc lướt mắt qua người dư thừa, lạnh lùng nói: “Nàng ta tới làm chi.”

“Kia chính là ân nhân cứu mạng, nếu như không có nàng ấy, việc chế thuốc giải sẽ không thuận lợi hoàn thành như vậy.” Đường Khanh tròn tròn mắt nói dối, dù sao trên thế giới này ngoại trừ hệ thống cũng không ai biết cô đang nói dối cả.

Tuy nhiên, ánh mắt Kỳ Quân Túc vẫn không vui như cũ.

Được nữ tuy bị Độc Vương dạy dỗ không hiểu chuyện đời, nhưng mắt quan sát thì vẫn phải có, chỉ là nàng vừa định mở miệng rời đi, Đường Khanh đã nắm chặt lấy tay nàng.

Nữ chính sao lại có thể đi được!

Nữ chính đi rồi ai giúp cô phát triển cốt truyện đây!

Nữ chính đi rồi nam chính hắc hóa ai thu phục đây!!

Cho nên, ngay cả khi cô đi rồi, cũng tuyệt đối không thể để nữ chính đi nha!

“Không được, cô không thể đi!” Đường Khanh túm chặt tay được nữ, nói cái gì cũng không cho nàng ấy đi.

Được nữ có chút khó hiểu, nhưng Kỳ Quân Túc lại hoàn toàn tức giận.

“Người đâu, quăng nàng ta ra ngoài.”

Đường Khanh tưởng người Túc Vương nói chính là mình, liền ngoan ngoãn nhắm mắt lại chuẩn bị bị quăng ra, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, người bị vút lại là..... nữ chính!

Thoáng chốc, cô tròn mắt há hốc mồm, cái này cmn không đúng kịch bản!!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Vương gia thỉnh ôn nhu 8

Edit: Xanh Lá

Được nữ đột nhiên bị tai bay vạ gió nhưng cũng không tức giận, rốt cuộc thì lúc trước nàng ở chỗ Độc Vương còn phải chịu đãi ngộ kém hơn nhiều, huống hồ những ám vệ đó tuy quăng nàng ra ngoài, nhưng lại không hề ném đau, động tác vẫn ôn nhu lắm.

Rốt cuộc thì trên người nàng cũng bị quán chặn, ngã đau thế nào được.

Nhưng Đường Khanh thì lại hoàn toàn choáng váng, dù thế nào cũng không nghĩ tới nữ chính lại có thể bị đối đãi như vậy.

“Hệ thống, người cái đồ tiểu kỹ nữ này, đi ra đây cho ta.”

Hệ thống: “Có chuyện nói chuyện, không cho mắng chửi người.”

Đường Khanh: “Ta không kiểm chế được thì phải mắng! Tiểu kỹ nữ, tiểu kỹ nữ kỹ nữ, tiểu kỹ kỹ!”

Hệ thống: Thật muốn mắng người quá làm sao bây giờ.....

Đường Khanh phát tiết một hồi cũng mặc kệ hệ thống có tức giận hay không, lại nói: “Nam chính thế giới này xảy ra vấn đề gì vậy, sao lại có thể ném nữ chính ra ngoài!”

Hệ thống cực kỳ bình tĩnh, “Theo hướng phát triển của thế giới ban đầu, nữ chính còn chịu khổ hơn thế này nhiều lắm, đây đã tính là ôn nhu rồi, hơn nữa cuối cùng bọn họ rốt cuộc vẫn yêu nhau.”

Đường Khanh:..... Thật không hiểu cách nói chuyện yêu đương của những người này.

“Thôi được rồi, một khi đã vậy, ta liền tiếp tục cho bọn họ cơ hội tiếp xúc.” Nói xong, cô lại hỏi: “Đúng rồi, chỉ số hoàn thành nhiệm vụ bây giờ là bao nhiêu?”

“60%.”

“Ồ, thế mà đã quá nửa rồi cơ đấy.” Đường Khanh có chút kinh ngạc, cô vốn tưởng sẽ phải nhìn nam nữ chính thương tổn lẫn nhau thêm một thời gian nữa cơ.

Trò chuyện xong với hệ thống, Đường Khanh liền khôi phục trấn định, “Vương gia, Đường Ninh là cô nương, sao ngài lại có thể tùy ý quăng nạng ấy ra ngoài chứ. Huống hồ, người ta dù thế nào cũng là ân nhân cứu mạng nha.”

Trước mặt đã không còn người chứng mắt, Kỳ Quân Túc hiếm khi hào phóng nói: “Đã biết, lần sau bốn vương sẽ sai người bế nàng ta ra ngoài.”

Đường Khanh: “.....” Ta nên nói tiếp thế nào đây.

Một bữa sáng cả hai người đều thất thần, chẳng qua cũng không có gì ngoài ý muốn xảy ra.

Vào đêm, Kỳ Quân Túc đang chuẩn bị đi ngủ, lúc này, ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ.

Đã trễ thế này người bình thường cũng không dám quấy rầy Túc Vương, trừ phi có chuyện quan trọng, cho nên hẳn cũng không tức giận, chỉ lạnh nhạt nói: “Chuyện gì?”

“Vương gia, là Vân cô nương, nàng nói có chuyện quan trọng cầu kiến.”

Nghe được là Đường Khanh cầu kiến, khoe miệng Kỳ Quân Túc khẽ nhếch lên một độ cong khó thấy được, khép ống tay áo nói, “Để nàng tiến vào.”

Đường Khanh rất nhanh chóng đi tới, chỉ là phía sau cô còn có một người chứng mắt đi theo.

Tức khắc, Kỳ Quân Túc nghĩ tới tình huống buổi sáng, khoe miệng vốn có chút cong lên liền lập tức hơi mím chặt.

“Vương gia, dân nữ nghiên cứu một chút, phát hiện Đường Ninh có một tác dụng kỳ diệu! Chẳng phải ngài mắc chứng mất ngủ nghiêm trọng sao, trên người Đường Ninh có tỏa ra một loại dược hương, loại dược hương này sau khi được dân nữ cải tiến có thể giúp ngủ ngon đó!” Đường Khanh rất sợ hấn phản đối, lại nói rất đĩnh đạc: “Loại dược hương này tạm thời lại chưa điều chế được ra, Đường Ninh từ nhỏ đã bị Độc Vương bắt hấp thu các loại thảo dược, không mất tám năm mười năm là không luyện thành được đâu!”

Đường Khanh vui sướng nói. Trước đó, vì muốn thuyết phục dược nữ đáp ứng thỉnh cầu của cô, mà cô chỉ thiếu điều quý xuống thôi á! Hiện tại chỉ cần Kỳ Quân Túc đáp ứng, cô dám tin tưởng, không bao lâu sau là cô có thể vinh quang hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Đối lập với sự vui sướng của cô, sắc mặt Kỳ Quân Túc lại đen tới cực điểm, hấn ngay cả liếc cũng không thèm liếc qua dược nữ đứng bên cạnh cô, chỉ lạnh lẽo nhìn chằm chằm cô nói, “Người muốn để bốn vương cùng giường chung gối với nữ nhân khác?”

Đường Khanh không hề cảm nhận được nguy hiểm, nghĩ bọn họ dù sao là nam nữ chính, cùng giường chung gối chẳng phải rất bình thường sao, vì thế không chút suy nghĩ liền gật đầu.

Dược nữ nhìn hai người tương tác với nhau, lần này không đợi Túc Vương mở miệng, nàng đã tự giác rời khỏi. Nàng thật sự không muốn bị người ta ném đi lần nữa. Sở dĩ nàng đồng ý cùng đi tới đây với Đường Khanh, đơn giản chỉ là muốn thấy cô ấy hết hy vọng, vì Túc Vương kia thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng một cái, sao có thể đáp ứng yêu cầu của cô ấy đây.

Quả nhiên, sau khi dược nữ rời đi, Kỳ Quân Túc liền hoàn toàn bạo nộ.

“Nô tài, người giỏi lắm.”

Nguy hiểm tới gần, Đường Khanh lúc này mới muộn màng phát hiện ra, cô vừa định quay sang cầu cứu nữ chính, liền phát hiện dược nữ không biết đã rời đi khi nào.

“Ngao, hệ thống bảo bảo, nữ chính bỏ ta mà chạy! Nam chính hắc hóa nổi điên, làm thế nào để phá giải! Cầu cứu!!!”

Đường Khanh nhanh chóng cầu cứu hệ thống, nhưng hệ thống lại giữ nguyên dáng vẻ lười biếng trước sau như một. Cô dám khẳng định, cô có thể nghe ra một tia vui sướng khi người gặp họa trong giọng điệu của cái hệ thống rách kia.

“Còn có thể thế nào, chịu đựng nam chính hắc hóa nổi.....” Hệ thống còn chưa kịp nói xong, toàn bộ thống sinh* đều không tốt!

(*)Người có nhân sinh (cuộc đời), hệ thống có “thống sinh”, nghĩa tương tự chỉ đối đối tượng thôi nhé ☐

Hắn nhìn thấy gì đây, hấn thế mà lại nhìn thấy nam chính hôn ký chủ nhà hấn!

Wtf!! Hệ thống chủ a, hãy tha thứ cho hần nói tục!

Cùng khiếp sợ y như hệ thống còn có Đường Khanh, cô dù thế nào cũng không nghĩ tới, có một ngày nam chính hắc hóa lại hôn cô! Không phải hôn bình thường, mà là loại răng môi cắn bó!

“Ừm.....”

Khiếp sợ qua đi, Đường Khanh ra sức chống cự, nhưng sức lực nhỏ bé của cô làm sao so được với Kỳ Quân Túc vốn xuất thân trên chiến trường.

Thật lâu sau, ngay khi người nào đó sắp ngất đi vì thiếu đường khí, Kỳ Quân Túc rút cuộc cũng buông cô ra.

“Nô tài ngu xuẩn, không biết đường hô hấp sao?”

Đường Khanh đã choáng váng, tức điên mà nói: “Chưa từng hôn ai mà biết được!”

Lời này thành công lấy lòng đối phương, vì thế, lại một vòng hôn mới..... bắt đầu rồi.....

Kỳ Quân Túc nhìn nô tài ngây ngốc trong ngực, khoe miệng lại một lần khê cong lên, “Chỉ Nhi, sao hôn một lần rồi vẫn không học được chứ, xem ra bốn vương còn phải dạy nàng một lần nữa.”

Đường Khanh tiếp tục hoảng sợ, chẳng qua lần này tốt xấu gì cô cũng đã khôi phục một chút lý trí.

“Không không không, không cần, ta đã học xong.”

“Vậy sao?” Mặt Kỳ Quân Túc hiện vẻ không tin, gợn tay khê vuốt môi anh đào hơi sưng đỏ của cô, cười nhạt nói: “Nhanh như vậy đã học được rồi? Bốn vương không tin, chỉ bằng thử lại một lần, để bốn vương xem nàng đã thật sự học được chưa.”

Dứt lời, không đợi cô gái nhỏ trong ngực mình cự tuyệt, Kỳ Quân Túc đã một lần nữa đặt môi lên.

Toàn bộ đầu óc Đường Khanh đều trống rỗng, từ chuyện hần hôn mình, đến chuyện hần gọi mình là Chỉ Nhi, lại đến vẻ tươi cười của hần, hành động nào cũng đều không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng đối phương lại làm!!

Mà vào lúc này, hệ thống đồng thời bị kinh ngạc lại đột nhiên lặng lẽ bỏ một đao, “Chỉ số hoàn thành nhiệm vụ76%.....”

Lần này, Đường Khanh rút cuộc không bình tĩnh nổi! Bởi tên này khiến cho cô nhớ tới nam chính bệnh thần kinh của một đời trước.....

“Hệ..... Hệ thống, người còn nhớ rõ đời trước không.....”

Tuy rất miễn cưỡng, nhưng hệ thống vẫn trả lời, “..... Nhớ rõ.”

Đường Khanh đã bị một màn trước mắt này làm cho choáng váng mà quên che đậy, liền cứ thế mà sững sờ một cách công khai, điều này khiến người nào đó cực kỳ khó chịu.

“Trong thời khắc này còn có thể ngây ngốc, Chỉ Nhi của bốn vương đúng là khác với người thường nha.” Kỳ Quân Túc cười như không cười mà nói.

Đường Khanh bỗng dưng rùng mình, ngay thời khắc cô nảy sinh ý nghĩ chạy trốn, người nào đó dường như cũng bất chợt phát hiện lương tâm, “Thôi, hôm nay tạm tha cho nàng, nếu lần sau còn như vậy, bốn vương cũng không biết chắc sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Tâm tình Kỳ Quân Túc rất tốt, nhưng Đường Khanh lại ư ử oái suy sụp, mà lúc này, hệ thống đột nhiên nói với giọng điệu quý dị, “Tiểu Khanh Khanh, Kỳ Quân Túc sẽ không thể làm gì ngươi được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì hần..... không cứng.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Vương gia thỉnh ôn nhu 9

Edit: Xanh Lá

Lời hệ thống nói khiến Đường Khanh khê thờ phào, rút cuộc thì nam chính vẫn đang có bệnh lạ trong người, cũng chẳng thể làm gì được cô, hiện giờ chỉ

cần tạm nghe theo hấn, hoàn thành nhiệm vụ giống như đời trước là có thể công thành lui thân.

Dưới sự an ủi của hệ thống, cô rất nhanh liền điều chỉnh tốt trạng thái, không tiếp tục kháng cự Kỳ Quân Túc như vừa rồi.

“Vương gia, hôm nay cũng không còn sớm, ngài sớm nghỉ ngơi chút đi, ta cũng về trước.”

Túc Vương là người nhạy bén cỡ nào, rất nhanh liền phát hiện sự khác biệt trong thái độ của cô. Vốn tưởng vật nhỏ này còn phải rối rắm thêm chút thời gian nữa, chẳng qua nếu đã nghĩ thông suốt rồi, cũng đỡ cho hấn phải dùng thủ đoạn. Còn về trước mắt, cô muốn đi đương nhiên cũng có thể, tuy chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng hấn cũng hiểu, có một số việc nếu ép chặt quá thì kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.

“Được rồi, Chi Nhi cũng nghỉ ngơi sớm chút.”

Kỳ Quân Túc đột nhiên trở nên ôn nhuận như ngọc, sắc mặt Đường Khanh lại bình thản không có chút ngạc nhiên nào, đây cũng là nhờ vị kia nam chính bệnh thần kinh đời trước đã khiến cô có loại bản lĩnh gặp nguy không loạn này.

Trở lại phòng thuốc nhỏ, Đường Khanh cũng không có vội vã ngủ ngay, mà nhanh chóng điều chế thuốc giải. Cũng may cô có bàn tay vàng của hệ thống nên việc chế thuốc giải căn bản không tốn đầu óc là bao.

Nhưng thuốc giải chỉ giải được một phần, bệnh tình của Túc Vương kéo dài đã lâu, còn cần phải phối hợp châm cứu và thuốc tắm nữa.

Nghĩ đến đó, Đường Khanh liền có chút đau đầu.

Tựa như nhận thấy được sự đau đầu của cô, hệ thống liền đặc biệt ôn nhu nói: “Thiếu nữ mỹ lệ, dừng cảm tiến về phía trước đi, thắng lợi ở ngay trước mắt.”

Đường Khanh: “..... Chuyện gì cũng từ từ, nguoi như vậy ta cũng ngại mắng nguoi.”

“Tiểu Khanh Khanh, lúc trước chúng ta vẫn luôn như thế này.” Cả hai đời đều như thế, hệ thống luôn cảm thấy mấy thế giới gần đây có gì đó không thích hợp, vì thế chỉ có thể đồ ký chủ.

“A, có việc nhờ đến ta liền gọi Tiểu Khanh Khanh, không có việc gì liền kêu ta ngu xuẩn, nguoi cái đồ hệ thống rác rưởi này!”

“Đó chỉ là lấy tên thân mật cho nguoi thôi.”

“Được đó, ta cũng lấy cái tên thân mật cho nguoi, thế nào? Ví dụ như..... Tiểu sâu bọ? Tiểu kỹ* ca (*kỹ trong kỹ nữ)? Dù sao nguoi cũng không thể để ta gọi nguoi là tiểu ***** chứ.” Đường Khanh nói xong, thấy hệ thống thật lâu không lên tiếng, vì thế lại trêu chọc hấn, “Tiểu kỹ ca nha, tuy nói nam chính hắc hóa đặc biệt đáng sợ, chẳng qua rốt cuộc cũng là nam chính, khuôn mặt kia thật sự không tồi, nguoi nói xem ta có nên thuận tay đẩy thuyền, giúp hấn giải quyết luôn nỗi niềm khó nói?”

“Thế giới không cho phép có tình cảm, trừ phi nguoi muốn bị trừng phạt.” Hệ thống nửa uy hiếp nói.

“Ai nha, tiểu kỹ ca à, trên thế giới này có rất nhiều giao dịch dơ bẩn “trao thân không trao tim” đấy ~”

Lần này đến phiên hệ thống hết nói nôi, nhưng vì hoàn thành nhiệm vụ, hấn chỉ có thể nhin!

“Chỉ cần nguoi làm nhiệm vụ cho tốt, muốn gọi là gì cũng được.”

Hệ thống khuất nhục, chẳng qua Đường Khanh cũng đã chơi đủ, nói thế nào thì cũng là hệ thống, đắc tội quá mức cũng không có chỗ tốt gì cho cô.

Mấy ngày liền, Đường Khanh đều cắm cúi trong phòng thuốc nhỏ điều chế thuốc giải, không quan tâm đến chuyện bên ngoài, cũng may có tồn đại phạt Túc Vương này nên cũng không ai tới quấy rầy cô, chỉ là thật khổ cho những người ở bên ngoài liên tục tìm kiếm cô đó.

Mấy ngày sau, thuốc giải cũng điều chế xong, chỉ là Đường Khanh vẫn chưa từ bỏ hấn ý định, cố ý dẫn theo được nữa.

Bởi vì cô có on cứu mạng nên được nữ cũng không phản đối, chỉ đành bắt đắc dĩ đi theo cô.

Hiện giờ, sự hung bạo trong thân thể Kỳ Quân Túc đã giảm bớt đi rất nhiều, tính tình cũng tốt hơn trước kia không ít, chẳng qua đối với những người khác mà nói, Túc Vương vẫn là Túc Vương, cho dù tính tình có bắt đầu tốt hơn, bọn họ cũng không dám chọc đến hấn.

Đường Khanh hiện giờ tựa như có đặc quyền vậy, tiến vào phòng ngủ Túc Vương căn bản không cần thông báo, chẳng qua cô vẫn ngoan ngoãn gõ cửa.

Trong phòng ngủ, Kỳ Quân Túc đang ngồi trước bàn sách xử lý một chút thư tín, nghe thấy tiếng đập cửa, hấn ngay cả đầu cũng không ngẩng mà nói một câu, “Tiến vào.”

Lúc này người dám gõ cửa cũng chỉ có vật nhỏ kia thôi.

Đường Khanh tiến vào, cô cũng không nhiều lời vô nghĩa mà trực tiếp vào chủ đề chính luôn: “Vương gia, thuốc giải đã làm xong, ngài cần dùng chứ?”

Kỳ Quân Túc không chán chờ nửa điểm, “Mang tới đây.” Nói xong hắn mới ngẩng đầu lên, mà trong nháy mắt khi hắn ngẩng đầu, tâm tình vốn xem như không tệ liền lập tức trầm xuống.

Được nữ thấy thế, cũng không đợi hắn nói gì mà liền tự giác chạy biến đi.

Đường Khanh nhìn nữ chính chạy trời chết, nội tâm liền chảy xuống hai hàng lệ, quả nhiên là không thể thực hiện được rồi.

“Chỉ Nhi, bốn vương phát hiện gần đây lá gan nàng dường như càng lúc càng lớn.” Kỳ Quân Túc vừa nói vừa đi về phía cô.

Đường Khanh theo bản năng muốn lui về phía sau, chẳng qua cuối cùng vẫn nhịn xuống, “Dân nữ không hiểu ý Vương gia.”

“A ~” Cười khê một tiếng, Kỳ Quân Túc đã đi tới trước mặt cô, ngay sau đó hắn ôm cô vào lòng, trao cho cô một nụ hôn cực kỳ hương điểm nóng bỏng, “Hiện tại đã hiểu chưa?”

Đường Khanh rũ mắt không nói, căn bản không biết nên nói gì, thật lâu sau, mới tùy ý kiếm bừa một đề tài nói chuyện, “Ngọc bội bên hông vương gia thật đẹp mắt.”

Kỳ Quân Túc mặc một bộ trường bào đen, eo thắt đai lưng tường vân xanh nhạt, trên đó treo một khối mặc ngọc (ngọc đen) chất lượng rất tốt, nếu không nhìn kỹ, mặc ngọc liền hòa cùng màu vật áo, rất khó nhận ra.

“Nếu nàng thích, tặng nàng cũng được.” Nói xong, hắn liền tháo ngọc bội xuống treo vào bên hông cô, “Ngọc bội này cũng rất xứng với Chỉ Nhi.”

Đường Khanh còn có thể nói gì đây! Cô chẳng qua chỉ thuận miệng nói một câu mà đã tặng luôn ngọc bội cho cô rồi. Thôi, trước cứ tránh thoát một kiếp này đi đã.

Còn về được nữ, hướng phát triển của thế giới đã rối loạn, nhưng nhiệm vụ vẫn không thay đổi. Không có nữ chính, cô chỉ có thể tự mình ra trận.

“Vương gia, dân nữ đã chế xong phần thuốc giải, chẳng qua Vương gia trúng độc đã lâu, vẫn cần phối hợp thêm châm cứu và tắm thuốc thì mới có thể dần dần trị tận gốc.” Vừa nói, cô vừa lấy thuốc ra.

Kỳ Quân Túc không có nửa phần hoài nghi, nắm tay cầm thuốc của Đường Khanh đưa thuốc vào trong miệng mình, chỉ là, sau khi uống thuốc xong hắn vẫn không buông tay cô ra, mà ngậm ngón tay trắng nõn thon dài kia ở trong miệng.

Tay Đường Khanh run lên, tức khắc mặt già ửng đỏ.

Kỳ Quân Túc ngậm không lâu lắm, thấy mặt cô đỏ bừng liền buông tay cô ra, tiếp theo lại khom lưng cúi đầu ghé sát bên tai cô, nhẹ giọng nói: “Chỉ Nhi nói cái gì thì là cái đó, bốn vương đều nghe theo nàng.”

Phong cách của nam chính trở nên quý dị như vậy, Đường Khanh thật sự không đỡ được, chỉ là đuôi đầu một đao, rụt đầu cũng là một đao, cô có thể thoát được hôm nay nhưng ngày mai lại không trốn được, cho nên cắn chặt răng, cô cố gắng trấn định, “Xin Vương gia cởi áo trên, dân nữ muốn châm cứu cho ngài.”

Kỳ Quân Túc hơi nhướn mi phượng, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, vốn tưởng rằng cô sẽ chạy trời chết, không nghĩ tới lại khiến hắn bất ngờ nha.

“Nếu Chỉ Nhi đã yêu cầu, bốn vương tự nhiên sẽ nghe theo.” Nói đoạn, hắn liền ưu nhã cởi bỏ đai lưng, tiếp theo là trường bào, áo trong.....

Đường Khanh hơi khựng lại, tuy nói trước đây cũng thường thức không ít nam sắc trong TV, nhưng khoảng cách gần như vậy thật đúng là muốn mạng già của cô đó.....

Mà lúc này, hệ thống đang liêu mạng kêu gào, “Tiểu Khanh Khanh nha, đừng để bị sắc đẹp lừa gạt!”

Giọng nói của hệ thống khiến Đường Khanh hơi tỉnh táo lại, “Yên tâm, Tiểu Sâu Bọ, tuy nói sắc đẹp hại người, nhưng sắc đẹp trước mắt cũng chỉ có thể nhìn mà chẳng thể ăn nha ~”

Hệ thống: “..... Người biết là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Vương gia thỉnh ôn nhu 10

Châm cứu cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận một chút liền có thể khiến đối phương bị thương tổn vĩnh viễn, ví dụ như tê liệt, thậm chí là tử vong, cho nên quá trình châm cứu không được phép có nửa điểm sai lầm.

Kỳ Quân Túc yên tâm nằm trên giường tùy ý để cô động thủ như vậy có nghĩa là đã cho cô sự tín nhiệm cực lớn, chỉ là, hắn nhìn khuôn mặt nhỏ cực kỳ nghiêm túc của cô, lại đột nhiên đùa: “Chỉ Nhi, thân thể này của bốn vương, nàng vừa lòng chứ?”

Đường Khanh đang tập trung tinh thần châm cứu, chợt nghe lời này, tay tức khắc khẽ run, tiếp theo cô xù lông nói: “Vương gia, dân nữ đang chữa bệnh cho ngài đây! Chẳng lẽ ngài không thể nghiêm túc chút sao! Vạn nhất ta ghim nhầm chỗ thì biết làm sao bây giờ!”

Vừa kích động, ngay cả xưng hô “dân nữ” kia cũng đều quên.

Kỳ Quân Túc lại không để ý chút nào, đột nhiên bắt lấy tay cô đặt lên khuôn ngực rộng lớn của mình, ngay sau đó nói: “Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của bốn vương.”

Rốt cuộc vẫn là nam tử bước ra từ chiến trường, Túc Vương ngày thường mặc hoa phục dĩ nhiên mang vẻ ung dung hoa quý, nhưng ai có thể nghĩ đến sau khi còi những trang phục đó ra, trên người hắn lại chằng chịt vết sẹo, lớn lớn bé bé ngang dọc đan xen, có một số còn sâu đến tận xương cốt.

Đường Khanh cũng không biết sao mình lại đột nhiên duỗi tay sờ lên mấy vết sẹo sâu nhất kia, thoáng hoảng hốt trong chốc lát. Tuy nói là nam chính, nhưng những vết sẹo này lại thật sự tồn tại, ngay lúc đó, hắn là hắn đã đau muốn chết đúng không.

Kỳ Quân Túc cũng không ngăn cản, chỉ là đôi mắt hơi tối đi, buồn bã nói: “Chỉ Nhi không chán ghét những vết sẹo đó sao?”

“Vì sao lại chán ghét.” Đường Khanh thu tay về, tiếp tục châm cứu.

“Thân thể này, đã từng khiến người khác hoảng sợ.” Kỳ Quân Túc nhớ tới người nọ kêu hắn là ma quỷ, đột nhiên cười.

“Dân nữ là đại phu, sao lại bị những vết sẹo này dọa được. Hơn nữa, những vết sẹo này cũng đâu kinh khủng.” Tốt xấu gì cô cũng đã hoàn thành nhiệm vụ ở ba thế giới, kiến thức vẫn phải có một chút.

“Chỉ Nhi của bốn vương quả nhiên không giống người thường. Lại nói, sao trước kia bốn vương lại không chú ý tới nàng nhỉ?” Kỳ Quân Túc lười biếng nhìn cô, chỗ sâu trong đôi mắt lại hiện lên một tia nghiền ngẫm.

“Vương gia quý nhân nhiều chuyện, sao có thể chú ý tới dân nữ đây.” Đường Khanh cũng không nghĩ nhiều, lại nói: “Vương gia, ngài có thể vận nội lực, xem kinh mạch có còn nóng đến mức muốn giết người như lúc trước hay không.”

Kỳ Quân Túc không hề mở miệng, mà âm thầm vận nội lực theo lời cô nói, vừa thử liền bất ngờ, vậy mà sức nóng quấy nhiễu hắn nhiều năm nay đã không còn nữa.

Nhìn ra vẻ ngạc nhiên thoáng hiện trong mắt hắn, Đường Khanh tiếp tục nói: “Châm cứu chỉ tạm thời áp chế độc tính mà thôi, nếu muốn hoàn toàn trừ tận gốc, ngài cần phải phối hợp tẩm thuốc, ngâm bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể trừ hết được. Còn nữa, thuốc vừa rồi dân nữ mới đưa cho Vương gia cũng cần phải dùng hàng ngày.”

Kỳ Quân Túc bị độc tính quán thân thời gian dài, chưa bao giờ ngủ được một giấc an ổn, vậy mà ngay lúc này, dù trên người vẫn cắm châm, hắn lại có chút cảm giác buồn ngủ đã lâu không thấy.

Đến tận khi bị người kia đánh thức, hắn vẫn có chút không dám tin, không ngờ mình lại có thể ngủ an ổn đến thế.

Bỗng dưng, ánh mắt hắn nhìn về phía Đường Khanh hơi thay đổi.

“Chỉ Nhi đúng là bảo vật của bốn vương. Nói đi, có yêu cầu gì muốn bốn vương đáp ứng?”

“Không có.” Đường Khanh không chút do dự cự tuyệt, lại nói tiếp: “Vương gia, ngài nên tẩm thuốc.”

Mà lúc này, hệ thống đột nhiên lên tiếng, “Chỉ số hoàn thành nhiệm vụ, 85%, xem ra Kỳ Quân Túc đã cơ bản tín nhiệm người.”

Đường Khanh thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác như ánh rạng đông thắp lợi đang ở ngay trước mắt!

Nhưng đúng lúc này, Đường Khanh đột nhiên bị người kia ôm lên, còn chưa đợi cô hoàn hồn đã bị thả vào trong nước, sau đó nữa cô liền rơi vào một vòng ôm ấm áp.

“Ngươi!” Nhìn cái tay quán chặt lấy hông mình, cả người Đường Khanh đều không tự nhiên, đang tẩm thuốc sao bỗng dưng lại biến thành tẩm uyên ương đây!

Kỳ Quân Túc vui đùa giữa cổ cô, trong giọng nói mang theo một tia buồn ngủ, “Chỉ Nhi, bốn vương ngủ một lúc.”

Đường Khanh không có cách nào, cô cũng biết gia hỏa này gần mười năm không ngủ ngon giấc, nếu lúc này cô mà đánh thức hắn, quý mới biết hắn có thể hắc hóa hay không! Vì thế, cô chỉ có thể cắn răng, nhịn!

Bị Kỳ Quân Túc lẫn lộn một đêm, trời vừa sáng, Đường Khanh đã lập tức lồm cồm bò dậy té nhào ra khỏi phòng ngủ. Nếu không nghỉ ngơi cô liền mệt chết! Làm gối ôm hình người cả đêm, quả thực muốn mạng!

Đường Khanh ngủ một giấc này đến không biết trời trăng mây gió, đến tận khi bụng đói kêu vang, cô mới không miễn cưỡng mở mắt ra.

Vừa mở mắt, cô đã bị dọa không nhẹ.

“Vương gia, sao ngài lại ở chỗ này?!”

Đường Khanh không biết hấn vào phòng cô từ lúc nào, càng không biết hấn đã ngồi mép giường nhìn cô bao lâu. Nghĩ đến đây, cô bỗng dưng rùng mình một cái. Từ bao giờ Túc Vương lại có sở thích xem người ta ngủ vậy?

“Toàn bộ phủ này đều là của bốn vương, vì sao bốn vương không thể tới đây chứ?” Kỳ Quân Túc đem qua ngủ ngon, khí tức hắc ám cả người cũng đều nhạt đi không ít, ngay cả nụ cười nơi khóe miệng cũng không khiến người ta sợ như trước.

Đường Khanh không cách nào phản bác, cô há hốc miệng, chỉ có thể nói: “Vương gia vui vẻ là được rồi.”

“Có thể hàng ngày nhìn thấy Chi Nhi, bốn vương tất nhiên vui vẻ.” Nói đoạn, hấn lại hỏi: “Chi Nhi có đói bụng không?”

Câu nói vừa dứt, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng bụng kêu rất vang dội.

Cô ~

Mặt Đường Khanh ửng đỏ, Kỳ Quân Túc lại cười khế một tiếng, tiếp theo hấn liền cho người mang đồ ăn vào.

Nhìn một bàn mỹ thực, Đường Khanh cũng không dùng dằng mà trực tiếp cầm đũa lên ăn.

Lúc này, Túc Vương đột nhiên nói: “Chi Nhi, nàng còn nhớ rõ chuyện ở Đại hội Thần y không?”

“Nhớ rõ, làm sao vậy?”

“Có người tìm tới bốn vương, hy vọng nàng có thể ra tay cứu giúp.”

Đường Khanh dừng một chút, nói: “Chính là người ngày đó bị Độc Vương ép nuốt Cửu Chuyển Đoạn Hồn Đan?” Nói xong, thấy hấn gật đầu, cô lại nói: “Thuốc giải dân nữ có, Vương gia thay dân nữ đưa cho người nọ là được.”

“Cứ dễ dàng cho hấn như vậy, không thu lấy một chút thù lao sao? Theo bốn vương biết, có mấy người dường như có địa vị rất cao trên giang hồ.”

“Dân nữ chỉ là đại phu, lại không lẫn lộn trên giang hồ, cũng không cần thù lao gì cả.” Nói xong, cô đột nhiên chuyển ánh mắt nhìn về phía Túc Vương, hỏi: “Những người đó có giúp ích gì cho Vương gia không?”

Kỳ Quân Túc nhướn mày, “Vì sao hỏi như vậy?”

“Nếu họ có ích với Vương gia, vậy dân nữ sẽ nhận thù lao, nếu không có ích với Vương gia, dân nữ cũng không thiếu cái gì.”

Đường Khanh chỉ muốn mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ là lời này vào trong tai Túc Vương lại mang một ý vị khác.

“Chi Nhi của bốn vương lại suy nghĩ cho bốn vương như vậy, thật khiến bốn vương vui mừng.” Kỳ Quân Túc mang theo một tia ý cười, lại nói: “Cho nên, nàng cũng đừng gạt bốn vương chuyện gì, bốn vương thật sự không đành lòng thương tổn nàng chút nào hết.”

Đường Khanh không rõ tại sao chợt cảm thấy một tia nguy hiểm, nhưng cẩn thận nghĩ lại một chút, ngoại trừ thân phận công chúa mất nước này ra, mình cũng không lừa gạt hấn cái gì, huống hồ hệ thống cũng nói, Túc Vương không có hứng thú gì với chuyện này cả.

Vì thế, cô cực kỳ bình tĩnh nói: “Vương gia nói đùa rồi, sao dân nữ lại có chuyện gạt Vương gia được.”

“Như thế thì tốt.” Khóe miệng Kỳ Quân Túc vẫn như cũ treo nụ cười mười phần sùng nịnh, tựa như lời nói vừa rồi chỉ là tùy ý nói ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Vương gia thỉnh ôn nhu 11

Sau khi Đại hội Thần y chấm dứt, Túc Vương vẫn chưa vội vã rời đi mà an tâm ở lại Biện Thành bắt đầu dưỡng thương. Vừa dưỡng một cái liền dưỡng đến hơn nửa năm, mà trong lúc này, danh tiếng thần y của Đường Khanh cũng đột nhiên tăng mạnh, tựa như có người cố tình làm điều này, trong lúc nhất thời toàn bộ Kỳ Quốc đều biết bên cạnh Túc Vương có một thần y, thậm chí đã chữa khỏi một thân quái bệnh kia của hắn.

Đối với việc danh tiếng tăng lên, Đường Khanh lại rất bình thản, mà Túc Vương cũng chưa bao giờ nói đến, cứ như thể hắn hoàn toàn không biết vậy.

Hôm nay, Đường Khanh theo thường lệ chăm cứu xong cho Túc Vương, đang chuẩn bị rời đi thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

“Vương gia, người từ kinh thành tới.”

Nghe vậy, Túc Vương ưu nhã đứng lên từ trên giường, bởi vì chăm cứu nên thân trên của hắn không một mảnh vải, “Để người tiến vào.” Nói xong, liền tiện tay cầm lấy hoa phục ở một bên khoác lên người.

Đường Khanh nhìn cửa bị mở ra, cực kỳ tự giác chuẩn bị rời đi. Tuy nhiên, vừa mới nhấc chân lên, tay lại bị người kia bắt được.

Cô khó hiểu nhìn đối phương, “Vương gia, dân nữ ở chỗ này hình như không tiện lắm.”

“Có cái gì mà tiện hay không, những việc này một ngày nào đó nàng sẽ phải học.”

Dứt lời, từ ngoài cửa liền có một nam tử rất trẻ tuổi đi tới, nam tử từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu, thấy Túc Vương thì lập tức quỳ xuống, chỉ là vừa cất lời, giọng nói lại vang lên the thé, “Vương gia, Hoàng Hậu nương nương mời ngài về kinh.”

Kỳ Quân Túc lạnh nhạt nhìn người quỳ trên đất, “Bốn vương đã biết, người có thể cứ rời đi.”

Nam tử quỳ trên đất cũng không vội vã rời đi, mà nịnh nọt nói: “Vương gia, Hoàng Hậu nương nương còn nói, long thể Hoàng thượng có bệnh nhẹ, hy vọng lúc ngài vào kinh có thể dẫn theo vị thần y kia.”

Đôi mắt Kỳ Quân Túc thoáng hiện vẻ châm biếm, chẳng qua hắn vẫn nói: “Việc này không phiền Hoàng Hậu nhọc lòng, bốn vương tự biết nên làm như thế nào.”

“Vậy nô tài liền cáo lui.” Nói đoạn, hắn ta cung kính lui ra ngoài.

Nam tử vừa đi, Kỳ Quân Túc đột nhiên duỗi tay ôm Đường Khanh vào lòng, tiếp theo thân mật cọ cọ khuôn mặt nhỏ của cô mà nói: “Chỉ Nhi, nàng có nguyện ý theo bốn vương về kinh không?”

Hai người động tác ái muội, ngoài mặt Đường Khanh tươi cười ôn hòa, nội tâm lại một khuôn mặt liệt, “Đương nhiên, Vương gia ở đâu dân nữ liền ở chỗ đó.”

“Kinh thành cực kỳ nguy hiểm, có lẽ bốn vương sẽ không thể bảo vệ nàng chu toàn, cho dù như vậy, nàng vẫn muốn đi theo bốn vương?”

“Vương gia, dân nữ sao có thể là người tham sống sợ chết?”

Nghe vậy, khóe môi Túc Vương khẽ cong lên, không lên tiếng nữa.

Một khi Kỳ Quân Túc đã quyết định chuyện gì, tất nhiên sẽ không thể nào trì hoãn, cho nên đêm đó liền dẫn theo Đường Khanh tiến thẳng về phía kinh thành.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, cho đến một tháng sau, khi đi vào kinh thành, Đường Khanh đã phải bọc áo choàng lông chồn kín mít, càng làm nổi bật vẻ đẹp yêu kiều của khuôn mặt cô.

Kinh thành trước nay đều phồn hoa náo nhiệt, mặc dù rét lạnh cũng không thể làm giảm đi sự nhộn nhịp của nó, Đường Khanh tuy ngồi bên trong xe ngựa, nhưng vẫn cảm nhận được sự huyền ảo trên đường.

“Vương gia, chúng ta trực tiếp đi vào trong cung sao?”

Túc Vương nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của cô liền biết cô muốn ra ngoài chơi, chỉ là..... Khuôn mặt điềm lệ như vậy, hắn quả thật không muốn để bất luận kẻ nào nhìn thấy nha.

“Đợi giải quyết xong chuyện trong cung, bốn vương liền cùng nàng ra ngoài đi dạo.” Che giấu ý tưởng trong lòng, Túc Vương rất ôn nhu nói.

Đường Khanh đang nghe được lời này, liền nở nụ cười xán lạn, “Được.”

Hoàng cung, bên trong cung Càn Thanh.

Lão hoàng đế sắc mặt vàng như nến nằm trên long sàng xa hoa, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía cửa.

Một bên, Hoàng Hậu trong mắt đầy vẻ u buồn, chẳng qua vẫn ôn nhu khuyên nhủ: “Hoàng thượng, Túc Vương đã có mặt ở kinh thành, hẳn là đang trên đường vào cung, ngài đừng sốt ruột.”

Vừa dứt lời, liền có thái giám vội vàng vàng chạy vào, nói: “Hoàng thượng, Túc Vương điện hạ tới.”

Nghe vậy, hai mắt vẫn đục của lão hoàng đế lập tức có chút thần thái, nói với giọng dùng khăn khăn đầy kích động: “Mau tuyên vào.”

Kỳ Quân Túc dẫn theo Đường Khanh thông thả ung dung đi vào trong điện, nhìn vị lão hoàng đế có quan hệ huyết thống với mình trên giường kia, đáy mắt cũng không có bất cứ tình cảm gì, nhưng Đường Khanh thì khẽ ngửi ngửi, lại lên nhìn lão hoàng đế trên long sàng, cô dám khẳng định, thuốc mà dám thuốc hạ cho lão hoàng đế uống, có vấn đề.

Chẳng qua, lão hoàng đế dù sao cũng phải chết, cô còn lâu mới vạch trần chuyện này, nếu không cốt truyện làm sao mà tiếp tục? Cô còn hoàn thành nhiệm vụ thế nào?

Hoàng Hậu cực kỳ nhiệt tình tiến lên, tuy mặc hoa phục ung dung hoa quý, nhưng trên mặt lại tươi cười dịu dàng, đầu tiên bà ta hàn huyên một trận, tiếp theo mới lo lắng sốt ruột nói ra bệnh tình của lão hoàng đế. Nói xong lời cuối cùng, bà ta rất kích động bắt lấy tay Đường Khanh, “Vị này hẳn chính là thần y Vân Chi, người mau lại đây xem Hoàng thượng thế này là làm sao?”

Đường Khanh tuy không muốn cứu hoàng đế, chẳng qua ngoài mặt vẫn phải tỏ ra sẵn lòng, vì thế ngoan ngoãn tiến lên, tùy ý kê chút thuốc giảm đau cho lão hoàng đế. Đường nhiên, đối với bên ngoài cô vẫn phải nói hoàng đế còn có thể cứu được.

Lão hoàng đế từ đầu đến cuối vẫn chưa liếc mắt nhìn con trai mình lấy một cái, sau khi biết mình vẫn còn hy vọng chữa được, ông ta liền lập tức thưởng lớn.

Được một đồng đồ ban thưởng, Đường Khanh liền cùng Túc Vương ở lại trong cung.

Sự có mặt của Túc Vương và thần y đã khiến trong cung dậy lên động tĩnh không nhỏ, không ít người ào ào chuyển mắt qua đây, ví dụ như Thái Từ ôn hòa khiêm tốn, lại ví dụ như Tam hoàng tử đang có thể lực như mặt trời ban trưa.

Đường Khanh làm thần y, trong khoảng thời gian ngắn liền nhận được không ít người mời, ví dụ như Hoàng Hậu, lại ví dụ như Vinh quý phi, thậm chí còn có Thái tử phi. Những người này đều là quý nhân cao cao tại thượng, Đường Khanh tuy là thần y nhưng rốt cuộc vẫn là dân thường, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn tiến đến. Chỗ Hoàng Hậu còn ổn, chỉ hỏi thăm bệnh tình của Hoàng thượng bình thường mà thôi, nhưng tới chỗ Vinh quý phi, hết thấy đều đối vị.

Đặc biệt là chén trà nhìn có vẻ thơm mát trong tay này.

Vinh quý phi cao cao tại thượng nhìn cô, thấy cô chỉ bung chén trà mà không uống, ngược lại cũng không vội, “Nếu Vân cô nương không thích uống trà, hay là ăn chút điểm tâm đi.”

“Dân nữ không đói bụng.” Đường Khanh buông chén trà trong tay, còn về đám điểm tâm kia, cô vẫn chưa từng liếc mắt nhìn một cái.

Vinh quý phi thấy thế, cũng không tức giận, chỉ khinh miệt nói: “Vân cô nương cho rằng như vậy thì bốn cung liền không có cách nắm giữ được người sao?”

“Ồ? Không biết dân nữ làm cái gì, mà khiến Quý Phi nương nương không có cách?” Đường Khanh bình thản cười ngẩng đầu, trong mắt không có nửa điểm tức giận hay nộ nóng.

Vinh quý phi vẫn chưa trực tiếp trả lời, chỉ đánh giá cô như đánh giá hàng hóa, “Tuy nói xuất thân kém chút, chẳng qua nếu có thể nói chuyện trước mặt Hoàng thượng, thì làm trắc phi của hoàng nhi bốn cung hẳn cũng miễn cưỡng tạm ổn.”

Đường Khanh giả bộ không hiểu, cười nhạt nói: “Dân nữ không hiểu Quý Phi nương nương có ý gì, nếu như không còn việc gì nữa, dân nữ còn phải thỉnh mạch cho Hoàng thượng, liền cáo từ trước.” Nói xong, cô liền xoay người đi, chỉ là khi cô tới cửa đại điện, lại đột nhiên bị một nam tử mặc hoa phục chặn đường.

Người tới vừa tiến lên đã nâng cằm cô, nói với vẻ cợt nhả: “Nói vậy hẳn vị này chính là thần y Vân Chi, đáng vẻ nhìn cũng được lắm, chỉ là, Nhị ca kia của ta e rằng không có phúc hưởng thụ.”

Trong mắt Đường Khanh hiện vẻ chán ghét, “Mong Tam hoàng tử tự trọng.”

“Tự trọng? Ta nói chuyện với trắc phi tương lai của ta, vì sao phải tự trọng?” Nói xong, hắn thề mà chẳng hề bận tâm đến sự có mặt của Vinh quý phi, lập tức bẻ ngang người cô lên.

Vinh quý phi thấy thế, không có nửa điểm tức giận, chỉ nói, “Con mau chút, người của bốn cung không giữ chân được tên chó điên Túc Vương kia bao lâu đâu.” Nói xong, liền dẫn người rời khỏi cung điện.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Vương gia thỉnh ôn nhu 12

Edit: Xanh Lá

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ cung điện ngoại trừ Tam hoàng tử và Đường Khanh thì không còn người nào khác.

Đường Khanh đột nhiên bị người ôm vào ngực cũng không giãy giụa, chẳng qua trong mắt lại lộ vẻ lạnh lẽo. Cô dám đến đây một mình, sao có thể không chuẩn bị đây.

Tuy nhiên, Tam hoàng tử lại không biết. Hắn nhìn nhân nhi trong lòng ngực, thấy cô ngoan ngoãn không giãy giụa, trong giọng nói của hắn cũng liền mang theo một tia khinh thường và tùy tiện, “Bốn hoàng tử còn tưởng ngươi sẽ là trinh tiết liệt nữ gì cơ, không ngờ chẳng qua cũng.....” Lời còn chưa dứt, bên tai đã truyền đến một tiếng cười lạnh, ngay sau đó hắn phát hiện mình thế mà lại không động đậy nổi, tức khắc, hắn mặt đầy sợ hãi nói: “Ngươi!”

Đường Khanh bình tĩnh rời khỏi ngực hắn, tiếp theo thương hại nhìn về phía hắn, “Chắc, đúng là đáng thương.”

Châm của cô ngay cả Túc Vương còn có thể làm cho bất động, người trước mắt này căn bản không đáng nhắc tới.

“Tiện nữ nhân, ngươi rốt cuộc đã làm gì!” Tam hoàng tử tuy sợ hãi nhưng dù sao cũng ở địa vị cao nhiều năm, vừa há mồm ra liền mắng chửi người, tiếp theo lại la to, “Ngươi đâu! Đều cút về đây cho bốn hoàng tử!”

“Ngươi kêu đi, kêu rách cổ họng cũng không ai đến.” Nói xong, cô đột nhiên cảm thấy mình giống như ác bá trong truyền thuyết vậy. Nghĩ thế, cô liền tà ác đưa tay nắm lấy cầm đối phương, động tác thô lỗ lật qua lật lại nhìn từ trên xuống dưới, học theo khẩu khí mới vừa rồi của hắn mà nói: “Bốn cô nương còn tưởng Tam hoàng tử là nhân vật lợi hại thế nào, không ngờ chẳng qua cũng chỉ có thế.”

Tam hoàng tử chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ bị một nữ nhân sỉ nhục, tức khắc giận dữ hét lên: “Ngươi muốn chết!”

“Lời này hắn là ngươi nên tự nói với mình mới đúng.” Đường Khanh vừa nói, vừa rút ra một chiếc khăn tay ra lau bàn tay vừa mới nắm cầm hắn, tiếp theo cực kỳ ghét bỏ ném chiếc khăn đi. Làm xong động tác này, cô lại lấy ra mấy chiếc kim châm cứu, vừa đánh giá hắn vừa ôn nhu nói: “Ngươi nói xem mấy cây châm này của ta nên ghim vào nơi nào của ngươi mới tốt, khiến hạ thân của ngươi bất lực, hay là đơn giản khiến ngươi trở thành kẻ ngu si?”

Tam hoàng tử sau khi phẫn nộ lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi, nữ nhân này dám làm như vậy tất nhiên sẽ không sợ hậu quả, hắn ta còn chưa đoạt được ngôi vị hoàng đế, sao có thể chết trong tay nữ nhân như vậy.

“Ngươi, ngươi hãy thả bốn hoàng tử. Những gì Nhị ca của bốn hoàng tử có thể cho ngươi, bốn hoàng tử sẽ cho ngươi tất, thậm chí còn cho ngươi nhiều hơn.”

Đường Khanh lười nói nhảm, nếu lại kéo dài tiếp, vạn nhất Vinh quý phi kia trở lại thì người gặp họa sẽ chính là mình. Chỉ là khi cô đang chuẩn bị tốc chiến tốc thắng, từ phía sau liền truyền đến một tiếng động nhỏ.

Vốn tưởng rằng người của Vinh quý phi đã trở lại, nhưng vừa xoay người, cô lại thấy đó là một nam tử xa lạ.

Nam tử đứng ngược sáng, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, thấy cô quay đầu lại, liền cười nhe nhả với cô, “Vốn tưởng Vân cô nương sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy là bốn cung đã lo lắng thừa rồi.”

Nam tử khuôn mặt tuấn mỹ, quần áo hoa lệ, không cần đoán cũng biết đây là một vị hoàng tử, chỉ là Đường Khanh không xác định được hắn là vị nào thôi, mà hệ thống này giờ vẫn luôn giả chết lại đột nhiên lên tiếng.

“Là Thái Tử.”

Nghe vậy, Đường Khanh hơi nhướng mày. Nếu nói Tam hoàng tử kia sẽ chiếm thân của nguyên nữ chính, khiến cho Kỳ Quân Túc tức giận, thì Thái Tử lại chính là người khiến Kỳ Quân Túc hoàn toàn hắc hóa.

“Thái Tử điện hạ cát tường.”

Thái Tử thấy cô không chút sợ hãi mà còn cực kỳ bình tĩnh thản an với mình, tức khắc liền rất tán thưởng nhìn cô, “Tai mắt của bốn cung nói cho bốn cung biết Vân cô nương gặp nạn, vốn định tới cứu ngươi, nhưng thật ra không ngờ người cần được cứu lại trở thành Tam đệ của bốn cung đấy.”

Thái Tử tuy mở miệng nói muốn cứu Tam hoàng tử, nhưng lại chẳng có chút hành động nào.

Tam hoàng tử và Thái Tử chất chứa oán hận đã lâu, sao Thái Tử lại đi cứu hắn được, chỉ là trước mắt Tam hoàng tử cũng chẳng có cách nào.

“Đại ca, huynh mau cứu ta, nữ nhân này điên rồi! Huynh cứu ta xong, ta sẽ không tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với huynh nữa, ta cũng sẽ bảo mẫu phi

không đối nghịch với Hoàng Hậu.”

Nghe vậy, Thái Tử như nghe được chuyện gì hài hước, liền khẽ cười mà nói: “Tam đệ thật biết nói đùa, ngôi vị hoàng đế vốn chính là của bôn cung, người lấy cái gì mà tranh đoạt với bôn cung cơ chứ? Còn về mẫu phi người, chẳng qua chỉ là thiếp thất ti tiện, lại lấy cái gì ra mà đối nghịch với mẫu hậu của bôn cung?” Nói xong, hắn liền lập tức biến sắc mặt, tỏ vẻ tràn đầy lo lắng nhìn về phía Đường Khanh, “Tam đệ của bôn cung không biết làm sao lại phát điên rồi, Vân cô nương là thần y, vẫn mong cô nương châm cứu cho hắn.”

Đường Khanh nhìn không được mà thầm bấm “like” cho kỹ thuật diễn của Thái Tử, rốt cuộc cũng là Boss phản diện sau cùng, cái loại cặn bã nhỏ nhoi như Tam hoàng tử quả thực không thể nào so sánh.

“Nếu Thái Tử muốn nhờ, vậy dân nữ nhất định dốc hết sức lực.”

Tuy nói đã bị người khác phát hiện, chẳng qua Tam hoàng tử thì tuyệt đối vẫn không thể buông tha, rốt cuộc thì thả ra chắc chắn sẽ xui xẻo, làm đến cùng nói không chừng còn có đường sống. Về phía Thái Tử, thì nhìn tình hình có vẻ đang muốn mời chào cô.

Tam hoàng tử sớm đã bị tình thế trước mắt dọa đến hồng cả người, sau khi nghe được đoạn đối thoại của hai người xong, thì liền đỏ cả mặt lên mà rống lớn, “Kỳ Quân Lãng! Ngươi dám!”

Thái Tử nhìn hắn giống như nhìn người chết vậy, chẳng qua lời nói vẫn ôn nhu như lúc đầu, “Tam đệ đừng nháo, có bệnh phải trị.” Lời dứt, Đường Khanh liền động thủ. Chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ, ánh mắt Tam hoàng tử đã dần dần mất đi thần thái.

Thu kim châm lại, Đường Khanh xoay người liền đi. Đương nhiên, đây chính là làm bộ cho Thái Tử xem, cô dám chắc Thái Tử vẫn sẽ gọi cô lại.

Quả nhiên, Thái Tử mở miệng gọi cô, “Vân cô nương cứ thế vớt hắn lại chỗ này sao?”

Đường Khanh cũng không dừng chân, chỉ nói, “Túc Vương sẽ giải quyết việc này.”

Thái Tử thấy thế, lập tức nhanh chân tiến tới ngăn trước mặt cô, “Chẳng lẽ ngươi không sợ bôn cung đem nói ra việc này?”

“Vậy Thái Tử không sợ dân nữ cũng sẽ để người cùng làm bạn với Tam hoàng tử sao?” Đường Khanh cười như không cười hỏi ngược lại.

Thái Tử cũng không tức giận vì lời này, vẫn giữ vẻ ôn nhuận nho nhã, “Nếu bôn cung sợ thì sẽ không xuất hiện ở chỗ này.”

“Ồ.” Đường Khanh bầy vẽ mặt không chút để tâm, “Nếu Thái Tử không có việc gì, dân nữ liền cáo lui.”

Thái Tử nhìn cô rời đi, hứng thú trong mắt càng lúc càng lớn. Mà đúng lúc này, hắn đột nhiên mở miệng, “Vân cô nương, ồ, không, có lẽ bôn cung phải gọi người là công chúa điện hạ.”

Giọng Thái Tử cũng không lớn, chẳng qua lại vừa vặn có thể khiến người ta nghe được.

Đường Khanh dừng chân, nhưng vẫn không quay đầu lại.

Thái Tử chậm rãi tiến lên, bước từng bước ưu nhã cao quý, cuối cùng đứng ở trước mặt cô, “Công chúa điện hạ đột nhiên xuất hiện bên cạnh Nhị đệ, hiện giờ lại xuất hiện trong cung, không biết công chúa điện hạ muốn làm chuyện gì?”

Trên mặt thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, tựa như sợ hãi vì thân phận của mình bị phát hiện, chẳng qua rất nhanh cô liền trấn định xuống, “Chuyện ta làm cũng sẽ không gây tổn hại đến Thái Tử, Thái Tử không cần lo lắng.”

“Ồ? Bôn cung làm thế nào tin tưởng được đây?”

“Tin hay không là tùy người.”

Thái Tử thấy cô dừng dừng như vậy, liền hoàn toàn hết cách, bất đắc dĩ nói: “Ngươi làm như vậy bôn cung sẽ rất khó xử.” Nói xong, hắn thấy cô nhìn chằm chằm mình, lại nói: “Nếu ngươi không nói cho bôn cung biết ngươi muốn làm gì, vậy bôn cung chỉ có thể giam lỏng ngươi.”

“Nói ra thì có thể buông tha ta chắc?” Đường Khanh mỉa mai cười lạnh.

“Vậy phải xem ngươi muốn làm chuyện gì.” Thái Tử dẫn dụ cô mở miệng. Hắn dám khẳng định, người trước mắt này nếu có thể hợp tác với hắn, tuyệt đối sẽ mang đến cho hắn cực nhiều ích lợi, ngược lại, nếu giúp Túc Vương, vậy hắn cũng chỉ có thể nhịn đau mà loại bỏ cô.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vương gia thỉnh ôn nhu 13

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh sao lại không đoán được Thái Tử nghĩ gì, đơn giản chính là muốn cô làm tai mắt cho hắn, nhân cơ hội loại trừ cái đinh trong mắt là Túc Vương, còn về mặt khác, tốt xấu gì cô cũng được coi như thần y tái thế, ai cũng sẽ không muốn giết thần y, bởi rốt cuộc ai mà biết liệu một ngày nào đó mình có thể bị nguy tới tính mạng hay không chứ.

Thái Tử đã cố ý dẫn dắt thì sao cô có thể không cắn câu được, vì thế cô cũng phác thảo ra toàn bộ kế hoạch trong đầu.

“Ta chỉ muốn thay mẫu thân ta báo thù.”

Mẫu thân Vân Chỉ, Hoàng hậu tiền triều, chết vì.....bị hoàng đế đương nhiệm Kỳ Quốc cưỡng bức.

Trong mắt Thái Tử hoàn toàn lạnh nhạt, “Cho nên, thân thể phụ hoàng hiện tại?”

“Thân thể sắp chết.”

“Vậy vì sao ông ấy hiện giờ thoát nhìn cực kỳ khỏe mạnh?”

Thái Tử hỏi ra nghi vấn của mình, Đường Khanh lại cười lạnh mà nói: “Thái Tử có phải quá coi nhẹ đại phu như ta rồi không? Đã có thể được coi là thần y, dĩ nhiên phải có thuật giấu trời qua biển* (*đại khái là thuật che mắt).” Nói xong, cô như nghĩ đến điều gì, châm biếm nói: “Thái Tử không cần lo lắng, ta sẽ không cản trở kế hoạch của ngài. Rốt cuộc thì về sau ai làm hoàng đế, ta cũng không quan tâm.”

Thấy cô phát hiện sự khác thường trong thân thể lão hoàng đế, Thái Tử không phủ nhận cũng không thừa nhận, chỉ nói: “Công chúa chỉ muốn báo thù? Không muốn làm chuyện gì khác sao? Ví dụ như..... phục quốc?”

“Phục quốc?” Đường Khanh như nghe được truyện cười gì đó, “Mặc dù là công chúa, không ai ủng hộ cũng chỉ là danh hiệu suông, ngài cảm thấy ta sẽ ngóc đến mức lấy trứng chọi đá?”

“Ngươi đã hiểu lầm ý bốn cung, đại khái là ngươi có thể dùng một phương thức khác để phục quốc.” Thái Tử càng ngày càng tán thưởng cô, rốt cuộc cũng là công chúa, mặc dù đã mất nước, nhưng một thân quý khí ngạo nghễ kia so với đám quý nữ nửa vùi bên cạnh mình quả thực không cùng đẳng cấp.

“Ý Thái Tử là?” Thân thể này đã từng là công chúa, đương nhiên có khí chất của công chúa, hơn nữa khuôn mặt tuyệt mỹ chói lòa này quả thực khiến người ta không dời mắt được.

“Túc Vương nguy hiểm, mặc dù ngươi chữa khỏi cho hắn, ai biết được tính nết thô bạo kia có phải đã thâm nhập cốt tủy hắn hay không. Nhưng bốn cung lại khác, bốn cung chính là người thừa kế chính thống của Kỳ Quốc, nếu ngươi gả cho bốn cung, bốn cung có thể đồng ý với ngươi, hoàng nhi của ngươi tương lai sẽ là hoàng đế Kỳ Quốc.”

Đường Khanh đoán ra Thái Tử muốn mời chào cô, lại không nghĩ tới hắn sẽ dùng cách này.

Thái Tử cũng không vội trở về, thấy cô không nói gì, hắn chỉ thông thả nói: “Công chúa điện hạ có thể chậm rãi suy xét.” Nói xong, hắn lại đột nhiên bỏ sung một câu: “Chuyện Tam hoàng tử, bốn cung sẽ thay ngươi giải quyết, coi như là thành ý của bốn cung.”

Mà theo lời Thái Tử, trong cung điện trống vắng đột nhiên có một người nữa xuất hiện, người kia rút kiếm đâm trọng thương Tam hoàng tử đã si ngốc, làm xong hết thảy, hắn ta đi tới trước mặt Đường Khanh, cung kính nói: “Công chúa điện hạ, đắc tội.” Nói xong, hắn ta vung kiếm quệt thương cánh tay Đường Khanh.

Đường Khanh cũng không tức giận, nhìn cung điện tráng lệ huy hoàng nhuộm đầy máu thì cực kỳ bình tĩnh, nhưng Thái Tử thì sợ cô tức giận, liền giải thích: “Để ngăn chặn lời đồn đại, e là công chúa điện hạ sẽ phải chịu chút vết thương trên da thịt.”

“Thái Tử điện hạ không cần giải thích, ta có thể hiểu.” Liếc mắt nhìn vết thương trên cánh tay, về mặt cô rất bình thản.

Thái Tử thấy cô không tức giận, lúc này mới nói: “Bốn cung không nên ở lâu, liền đi trước, chẳng qua chúng ta sẽ rất nhanh gặp mặt.” Chỉ là, khi hắn bước đi được hai bước lại ngừng, tươi cười ôn nhu nói: “Đúng rồi, điều kiện bốn cung đưa ra, vẫn mong công chúa điện hạ suy xét kỹ.”

Thái Tử rời đi xong, cung điện vốn an tĩnh đột nhiên ồn ào.

“Người đâu, có thích khách! Mau tới đây!!”

Vinh quý phi bị Hoàng hậu gọi đi rồi, tuy rằng bà ta không muốn, nhưng Hoàng hậu chấp chương hậu cung, bà ta không thể không đi, chỉ là đến khi bà ta trở về, nghe được tin Tam hoàng tử bị ám sát, nhất thời liền hoàn toàn luống cuống, chẳng qua điều khiến bà ta sợ hãi nhất chính là, thái y nói chứng ngu dại của nhi tử bà ta vô phương cứu chữa.

“Hoàng nhi của bốn cung sao có thể ngu dại! Sao có thể vô phương cứu chữa! Các ngươi là một đám lang băm!” Vinh quý phi giận dữ, nhưng sau khi

phần nộ lại đột nhiên nghĩ tới một việc, “Tiện nhân Vân Chi kia đâu! Hoàng nhi của bổn cung xảy ra chuyện, nàng ta ở đâu!”

Tỳ nữ run run rẩy rẩy tiến lên, sợ hãi nói: “Bẩm nương nương, Vân cô nương cũng bị thương, hiện tại đã được người của Túc Vương đón đi rồi.”

“Phế vật! Các người là lũ phế vật!”

Vinh quý phi tuy không bằng Hoàng hậu, nhưng cũng là nhân vật tàn nhẫn hạng nhất. Thái y không dám đắc tội bà ta, chỉ có thể căng da đầu nói: “Nương nương, Vân cô nương chính là thần y, nói không chừng cô nương ấy có thể trị được bệnh của Tam hoàng tử.”

Vinh quý phi phát tiết xong, cũng biết không thể nào vô duyên vô cớ lại xảy ra chuyện.

“Hoàng hậu.....” Đúng lúc máu chót xảy ra chuyện, Hoàng hậu lại gọi bà ta đi, sao Hoàng hậu có thể không liên quan cơ chứ.

Vinh quý phi nghiêng răng nghiêng lợi, lại chẳng hề nghĩ đến hoàng nhi của bà ta bị hại cũng là bởi chính bà ta, chỉ nói: “Đi, phái người đi dò hỏi bệnh tình của Vân Chi một chút, nếu không có vấn đề gì thì đưa nàng ta đến chữa bệnh cho Tam hoàng tử.”

Mà bên kia, Đường Khanh mới vừa rời giả bộ cao lãnh, dù bị người ta chém thương cũng không lộ nửa điểm thống khổ, lúc này không có người ngoài, tức khắc cô liền đau đến nhe răng trợn mắt.

“Hệ thống bảo bảo! Đây có tính là ta bị tai nạn lao động hay không?! Có bồi thường cái gì không thế??”

Xét thấy trong khoảng thời gian này cô không làm trò gì kỳ quái, hệ thống hiếm khi lại dễ thương lượng mà nói: “Gian hàng của hệ thống có đan dược giảm bớt thống khổ, ta mua cho người.”

Nghe vậy, Đường Khanh tức khắc vui mừng.

Có đan dược này, cánh tay cô tuy nhìn có vẻ đáng sợ, nhưng cô lại không cảm giác được nửa điểm đau đớn. Mà không đau, đương nhiên cô cũng có thể ngủ ngon.

Khi Kỳ Quân Túc trở về liền nhìn thấy đáng vẻ cô nhắm mắt ngủ say, hần cũng không quấy nhiễu cô, mà chỉ thật cẩn thận mở băng gạc, nhìn miệng vết thương của cô.

Miệng vết thương đã được cầm máu, nhưng nhìn lại có vẻ rất sâu, hần nghĩ đến nha đầu này ngày thường chỉ hơi đau một chút đã đầy vẻ đáng thương, trong lòng liền tức khắc đau xót.

Người hần bảo vệ lâu như vậy, thế nhưng lại bị người khác chém thương!

Không thể tha thứ!

Cảm giác đau trên miệng vết thương tuy đã bị giảm bớt, nhưng Đường Khanh vẫn luôn cảnh giác đề phòng, khi cảm thấy có người đụng vào mình, cô liền lập tức mở mắt.

Lọt vào tầm mắt cô chính là một gương mặt lo lắng. Bỗng dưng, cô có chút chột dạ cúi đầu.

Mà Kỳ Quân Túc thấy cô cúi đầu, tưởng miệng vết thương của cô bị đau, liền xót xa nói: “Là bổn vương làm đau nàng?”

“Không phải.”

Đường Khanh phủ nhận, chẳng qua rõ ràng thực sự không đau, nhưng nghe vào trong tai Túc Vương lại thành ra ý khác. Sau khi vào cung hần liền đoán được lần này không đơn giản, vì phòng ngừa cô xảy ra chuyện nên bên cạnh cô vẫn luôn có ám vệ theo cùng, bởi vậy nên tình cảnh Thái Tử xuất hiện kia hần đương nhiên cũng biết.

Hần nhớ lại đáng vẻ cô mỗi lần chịu đau đớn nhỏ lúc trước, lại nhìn cô trước mắt rõ ràng đang thất thần.

Chuyện cô là công chúa tiền triều, hần đã sớm biết, chẳng qua hần vốn không tính toán lợi dụng điều này. Để cô làm thần y cũng chẳng qua là muốn giúp cô nâng cao địa vị, đến lúc đó cô sánh vai bên cạnh hần cũng không ai dám nhiều lời.

Đương nhiên nếu thực sự có người dám lăm miệng, hần cũng không ngại đưa bọn họ đi gặp Diêm Vương.

“Có tâm sự?” Kỳ Quân Túc nhìn như chỉ tùy ý hỏi, tuy nhiên ánh mắt lại khóa chặt lấy nhất cử nhất động của cô.

Đường Khanh cúi đầu, tất nhiên không biết nguy hiểm đang kéo tới, cho nên khi cô nói ra hai chữ “Không có”, căn bản không biết ánh mắt đối phương đáng sợ đến mức nào.

Mà lúc này, hệ thống đột nhiên vang lên, “Cảnh báo, cảnh báo, mức độ hoàn thành nhiệm vụ đã giảm!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Vương gia thỉnh ôn nhu 14

Edit: Xanh Lá

Giọng nói của hệ thống khiến Đường Khanh chấn kinh, qua mấy thế giới như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên mức độ hoàn thành bị giảm xuống!

“Giảm bao nhiêu?”

“Giảm 5%.”

Đường Khanh:..... Ta hoàn thành nhiệm vụ có dễ dàng sao! Thế mà cái số liệu mn xỏ lá này còn giảm xuống!

“Sao lại giảm được?”

“Tình huống tạm thời chưa điều tra rõ.”

Giọng nói máy móc của hệ thống khiến Đường Khanh cực kỳ chán nản, cuối cùng cũng chỉ có thể nhận mệnh nói: “Giảm thì cứ giảm đi, chờ đến lúc diệt được Thái Tử có khi vẫn sẽ hoàn thành.”

Bởi vì cảnh báo của hệ thống, nên trong một chớp mắt Đường Khanh đã kinh ngạc quên che giấu biểu cảm, tuy nói chỉ trong nháy mắt, nhưng Kỳ Quân Túc là ai, sao lại có thể không thấy được.

Ánh mắt hẩn tối đi, cuối cùng vẫn không nói gì nữa.

Bên kia, việc Tam hoàng tử bị trọng thương tuy có gây ra sóng to gió lớn, nhưng quả thực đúng như lời Thái Tử, không một ai hoài nghi tới Đường Khanh, ngay cả người của Vinh quý phi đến đây cũng đều bị Túc Vương cản lại đuổi về.

Dần dần, Tam hoàng tử cũng mất hết thanh thế, hơn nữa chuyện hẩn ngu đại đường như bị người ta cố ý truyền ra, nhất thời toàn bộ Kỳ Quốc đều biết được, mà phe phái ban đầu đứng sau lưng ủng hộ Tam hoàng tử cũng đã bị Thái Tử mua chuộc hết.

Mấy ngày sau, miệng vết thương trên cánh tay Đường Khanh dần lành lại, trong lúc này cô cũng không đi tìm Thái Tử mà chỉ an tâm dưỡng thương, chẳng qua Thái Tử lại chờ không kịp.

Hôm nay, màn đêm đã buông xuống, mưa nhỏ tí tách rơi, Đường Khanh đang chờ tỳ nữ đưa bữa tối đến, chỉ là thứ được đưa tới còn có thêm tin tức từ phía Thái Tử.

Tỳ nữ cực kỳ cẩn thận, nhân lúc không ai nhìn thấy liền nhét tờ giấy cho cô, tiếp theo liền rời đi cùng những người khác.

Trên tờ giấy đó cũng không nói nhảm quá nhiều, chỉ có một câu giờ mọo gấp mặt, ngay cả gấp nhau ở đâu cũng không hề viết.

Chẳng qua, nếu đã không viết, e là đối phương sẽ trực tiếp tới tìm mình.

Đường Khanh thông thả ung dung dùng xong bữa tối, lúc này mới đốt tờ giấy đi, tiếp theo liền cực kỳ bình tĩnh ở trong phòng mình đợi người nào đó tới.

Giờ mọo vừa đến, đối phương quả nhiên đúng giờ có mặt.

Nhìn Thái Tử ung dung hoa quý, vẻ mặt Đường Khanh lạnh lùng, “Thái Tử điện hạ lúc này tới đây, chẳng lẽ không sợ bị Túc Vương phát hiện?”

“Bỏn cung có thể tới đây, đương nhiên đã nắm chắc mười phần.” Nói xong, hẩn tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống, lại nói: “Vân cô nương suy xét thế nào rồi?”

Đường Khanh cũng không nhiệt tình, trong mắt tràn đầy cảnh giác, “Ta dựa vào cái gì mà tin ngài đây?”

Thái Tử ngẩn ra, ngay sau đó ôn nhu mỉm cười nói: “Đúng là bỏn cung sơ sót.” Nói xong, hẩn tháo một miếng ngọc bội từ trên người mình ra. Ngọc bội trong suốt màu xanh ngọc, phẩm cấp cũng không thua kém so với ngọc bội của Túc Vương.

Đường Khanh tiếp nhận ngọc bội, phát hiện mặt trên có khắc tên Thái Tử, ngay sau đó liền sửng sốt.

Ngọc bội này cũng không phải ngọc bội bình thường, mà chính là ngọc bội có thể điều động thủ vệ Đông Cung đó.

“Hiện tại có thể tin chưa?”

Dưới cái nhìn ôn nhu chăm chú của Thái Tử, sắc mặt Đường Khanh bình tĩnh nói: “Tin.”

“Vậy việc hợp tác với bốn cung.....”

“Có thể.”

Thấy cô đáp ứng, Thái Tử vui sướng cười, “Bốn cung đêm khuya tìm nàng, trên đường đi đã chịu lạnh không ít, Chi Nhi có nguyện ý rót một ly trà nóng cho bốn cung ấm áp thân mình?”

Nội tâm Đường Khanh run run một chút, rất bất đắc dĩ nói với hệ thống: “Đều là sắc đẹp gây họa nha ~ đang yên đang lành làm một Boss phản diện, sao tự dưng lại mê muội vì sắc đẹp cơ chứ ~”

Hệ thống không muốn nói, đáp lại đối phương bằng biểu cảm lạnh nhạt.

Chẳng qua Đường Khanh lại tiếp tục nói: “Hệ thống bảo bảo, người cũng thừa nhận ta xinh đẹp rồi đúng không ~”

Hệ thống rút cuộc không thể nhịn được nữa, nếu có hàm răng, hẳn là hắn cũng nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Yên ổn làm nhiệm vụ cho ta!”

“Ai nha, được rồi.”

Đường Khanh vừa trêu chọc hệ thống vừa rót trà cho Thái Tử. Có thể nhìn ra tâm tình Thái Tử đang rất tốt, nếu đây không phải là địa bàn của Túc Vương, chỉ e hắn còn hận không thể ôm cô vào trong ngực.

Uống xong trà, Thái Tử liền nói với vẻ rất không nỡ, “Chi Nhi, bốn cung đi trước.”

“Thái Tử còn chưa nói cho ta, ta có thể giúp ngài làm gì mà.”

Thái Tử dĩ nhiên là cố ý không nói. Bởi tuy hắn tán thưởng Đường Khanh, nhưng cũng không hề ngu xuẩn như Tam hoàng tử, hắn muốn quan sát thái độ của Đường Khanh đối với Túc Vương như thế nào. Trước mắt còn chưa đợi mình mở miệng, nàng đã liền sốt ruột hỏi, chỉ e nàng cũng chẳng có bao nhiêu tình cảm đối với Túc Vương.

“Quả là bốn cung đã quên mất.” Thái Tử vừa cười vừa lấy ra một chiếc bình nhỏ tinh xảo, “Đây là Thất Tâm Tán, Chi Nhi chỉ cần mỗi ngày cho Túc Vương dùng một chút là được rồi.”

“Được.”

Thái Tử sau khi đưa Thất Tâm Tán liền rời đi. Đường Khanh vừa mở cái bình nhỏ kia ra, chưa cần nhìn lâu, cô đã nở nụ cười.

Thất Tâm Tán này chính là loại độc hại Túc Vương nặng nhất, chính bởi loại độc này mới khiến các loại độc khác trong cơ thể Túc Vương không trị tận gốc được. Nếu Túc Vương không có hào quang nam chính, chỉ e đã sớm chết không biết mấy trăm lần. Nhưng mặc dù Túc Vương hiện giờ không chết, nếu như không có cô giải độc, hẳn hắn cũng phát điên đến nơi.

Đường Khanh nắm bình thuốc độc này, vốn định phá hủy, nhưng nghĩ một chút, cô vẫn giữ lại độc này.

Gật ông đập lưng ông, nếu Thái Tử muốn khiến Túc Vương điên, thì cô liền cho chính bản thân hắn điên vậy.

Chỉ là, Đường Khanh không biết nhất cử nhất động của mình đều đang bị Túc Vương giám thị. Sau khi Túc Vương biết cô đồng ý với Thái Tử, hơn nữa còn nhận lấy cái chai, hệ thống lại một lần kéo vang cảnh báo.

“Cảnh báo! Cảnh báo! Mức độ hoàn thành nhiệm vụ giảm! Mức độ hoàn thành nhiệm vụ giảm!”

Đã có cảnh báo lần đầu tiên, lần này Đường Khanh thật ra lại bình tĩnh không ít, “Sao tự dưng lại giảm? Giảm xuống bao nhiêu?”

“Giảm mất 50%! Nam chính có khả năng hắc hóa, mời ký chủ nhanh chóng giải cứu!”

Nghe vậy, Đường Khanh rút cuộc không đứng vững nổi, “Sao lại giảm nhiều như vậy?” Mới vừa nói xong, cô đột nhiên nghĩ tới một việc, “Hệ thống, người nói xem..... liệu có thể là Túc Vương đã biết chuyện Thái Tử tới?” Nói xong, cô lại nói: “Lần giảm trước có phải là vì Thái Tử xuất hiện ở chỗ Tam hoàng tử, lại nói chuyện hợp tác với ta không?”

Hệ thống nghĩ một chút, cảm thấy việc này cực kỳ có khả năng, “Nếu như nam chính đã biết, người định hóa giải như thế nào?”

“Cái này rất dễ giải quyết.” Đường Khanh thở phào nhẹ nhõm một hơi, tiếp theo cô đi đến bên bàn, đặt bút bắt đầu vẽ lên giấy Tuyên Thành.

“Người đang vẽ gì thế?” Hệ thống hỏi.

“Tỳ nữ lúc trước đã truyền tin cho ta. Trước hết ta vẽ dáng vẻ nàng ta xuống, đợi lát nữa Túc Vương tới, ta liền nói cho hắn biết tỳ nữ này có hiềm nghi, lại nói rõ ràng chuyện Thái Tử mượn sức ra với hắn, như vậy ta hẳn sẽ có thể hóa giải nghi ngờ.” Dứt lời, cô dừng một chút, lại nói: “Huống hồ, ta còn chưa ra hết thực lực.”

Đường Khanh nói xong với hệ thống, liền hết sức chuyên chú bắt đầu vẽ tranh, chỉ là còn chưa đợi cô vẽ hết, cửa đã đột nhiên bị đá văng ra, ngay sau đó, một cơn gió lạnh thấu xương tràn vào, tức khắc khiến cô rùng mình một cái.

Cơn gió lạnh thỉnh thoảng thổi đến làm giấy Tuyên Thành rơi rớt là tả, Đường Khanh không kịp nhìn xem là ai tới, chỉ có thể tìm kiếm tờ tranh vẽ dở kia trước tiên.

Tuy nhiên, cô còn chưa tìm được tờ tranh ấy, thân thể đã đột nhiên bị ép sát vào bên bàn.

Phía sau lưng chợt va phải chiếc bàn cứng rắn, nháy mắt đau đến mức nước mắt cô ứa ra, thiếu chút nữa liền chửi bậy.

“Ngươi.....”

Vừa mới cất lời, sau khi thấy được ai đã va vào cô, Đường Khanh chỉ đành nuốt lời thô tục xuống, nhưng không đợi cô lần nữa mở miệng, hơi thở nguy hiểm của đối phương đã lập tức tràn ngập khoang miệng cô.

“Ừm..... Thả..... Ừm.....”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Vương gia thỉnh ôn nhu 15

Edit: Xanh Lá

Kỳ Quân Túc không chút thương hương tiếc ngọc, động tác cực kỳ thô lỗ đè cô dưới thân, một tay hung hăng xé rách trang phục trên người cô.

Gió lạnh gào thét ủa vào phòng, Đường Khanh bị lạnh không nhẹ. Nhưng hiện giờ cô cũng chẳng bận tâm tới chuyện có lạnh hay không, cô chỉ muốn hấn bình tĩnh, nghe cô giải thích!

Chỉ là, Kỳ Quân Túc đang bùng nổ tức giận sao có thể nghe cô giải thích, cho nên cô mãi vẫn không đẩy người ra được, ngược lại còn khiến hiểu lầm gia tăng.

“Nàng muốn đẩy bốn vương ra đến vậy?” Giọng nói lạnh lẽo vang lên, Kỳ Quân Túc nhìn người dưới thân mình, ánh mắt không hề có chút cảm xúc, tựa như đang nhìn một vật vô tri vô giác vậy.

“Vương gia, ngươi nghe ta giải thích.” Đường Khanh bất chấp bản thân mình đang áo rách quần manh, chỉ nghĩ đến việc giải thích mọi việc rõ ràng. Cô dám khẳng định, nếu không phải độc của hấn đã được cô giải gần hết, thì thứ bị xé thành mấy mảnh bây giờ sẽ không phải quần áo mà là chính bản thân cô.

Tuy nhiên, cho dù độc của hấn đã được giải gần hết, Túc Vương giờ phút này đang trong cơn bạo nộ sao có thể nghe cô giải thích được.

“Giải thích? Giải thích miếng ngọc bội này từ đâu ra? Giải thích nàng muốn phản bội bốn vương như thế nào?” Kỳ Quân Túc cười lạnh nắm chiếc cổ trắng nõn của cô, đột nhiên, ánh mắt hấn liếc ngọc bội rơi xuống bên cạnh cô, ý lạnh trong mắt lại sâu thêm mấy phần.

Ngọc bội bị hấn đánh nát bằng một quyền. Đòn mạnh giáng xuống, nắm tay Kỳ Quân Túc tức khắc máu chảy đầm đìa, nhưng hấn chẳng hề để ý.

Yết hầu bị nắm giữ, Đường Khanh chỉ có thể dứt quãng giải thích, “Không, không phải, là.....”

“Là gì.” Kỳ Quân Túc tiến đến trước mặt cô, hai tròng mắt nguy hiểm híp lại, buồn bã nói: “Là nàng muốn cùng hấn điên loạn đảo phượng? Cứ như vậy không kịp chờ bốn vương khôi phục thân thể? Cứ như vậy hạ tiện đưa tới cửa cho hấn?” Nói xong những lời này, hấn cười lạnh một tiếng, “Bốn vương thật sự muốn xem, một khi nàng đã qua tay bốn vương, Kỳ Quân Lăng còn muốn nàng nữa hay không đấy.” Nói xong, hấn thô bạo hôn xuống, những nơi hấn hôn qua, trên da thịt trắng nõn không chỗ nào không hiện lên những dấu hôn loang lổ.

Đường Khanh ăn đau nhăn lại này đẹp, hai tròng mắt nổi lên sương mù. Mà lúc này, ánh mắt cô bỗng nhiên quét tới bức tranh ở một bên, đó là bức tranh lúc này cô mới vẽ được một nửa.

Kỳ Quân Túc hiện tại đã mất đi lý trí, thấy cô không nói, hấn hơi bất ngờ: “Thế nào, hiện tại ngay cả giải thích cũng không muốn nữa?”

Đường Khanh chán nản, đối mặt với người vô cơ gây rối như vậy, chỉ có thể tận lực vờn ngón tay ra cầm bức họa kia tới, cũng may bức họa cách cô không xa, duỗi tay là có thể với đến.

Cô không chút che giấu động tác của mình, Kỳ Quân Túc đương nhiên cũng thấy được bức họa kia, chỉ là hấn còn chưa kịp nhìn rõ hình vẽ trên giấy, đã

bị cô đột nhiên ném bức họa lên mặt.

Hắn không tiếp nhận tờ giấy Tuyên Thành kia, tùy ý để nó rơi trên đất, chẳng qua ánh mắt lại không hề rời khỏi hình vẽ trên giấy kia.

Đó là một bức tranh mới hoàn thành một nửa. Tuy chỉ vẽ một nửa, nhưng vẫn có thể nhận rõ tương đối hình dáng của người trong tranh.

“Cái này.....” Trong lòng hiện lên một tia nghi hoặc, Kỳ Quân Túc đương nhiên biết người trong tranh này, đó là tai mắt của Thái Tử ở bên cạnh hắn, chỉ là..... vì sao nàng lại muốn vẽ kẻ đó ra?

Đường Khanh thấy hắn dần bình tĩnh lại, vốn định nổi giận, nhưng lời nói đến bên miệng, cô lại nuốt xuống, ngược lại bày vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Vương gia có nhìn rõ người trong bức họa là ai không?” Nói xong, thấy hắn chậm chạp không nói gì, cô châm biếm, “Cũng đúng, trách ta tự mình đa tình, vốn sợ người bị Thái Tử làm hại, lúc này mới giả bộ đáp ứng thỉnh cầu của hắn. Vương gia tức giận, ta không trách người, là ta không có mắt nên mới nhìn lầm người.”

Kỳ Quân Túc nghe xong vừa mừng vừa sợ, mừng chính là cô không phản bội mình, sợ chính là mình đã hiểu lầm cô.

“Chỉ Nhi, thật xin lỗi..... Ta.....”

“Không cần nhiều lời.” Đường Khanh ngắt lời hắn, vẻ mặt hững hờ: “Nếu Vương gia thấy có lỗi, vậy mời người xuống khỏi người ta.”

Nghe vậy, Kỳ Quân Túc lúc này mới phát hiện tay mình vẫn đang chết tiệt bóp lấy cổ cô, lại nhìn người cô đầy dấu vết loang lổ, tức khắc liền ảo não.

“Chỉ Nhi, ta.....”

“Vương gia, đêm đã khuya, ta muốn nghỉ ngơi.” Đường Khanh không chút biểu cảm chậm rãi đứng lên từ trên đất, quần áo rách nát khẽ bay trong gió lạnh, lộ ra da thịt trơn mềm tinh tế, chẳng qua cô vẫn chẳng buồn che lại.

Hệ thống hiếm khi thương xót cho ký chủ, đau lòng mở miệng, “Khanh Khanh, người không sao chứ?”

“Ta có thể có chuyện gì?” Đường Khanh ngăn người, lúc này mới phản ứng lại, “Hệ thống bảo bảo, người muốn an ủi ta à?”

“Người.....” Hệ thống vừa định nói người đã bị người ta bắt nạt thành như vậy, không nghĩ tới đối phương lại cười ha ha.

“Ai nha, xem ra kỹ thuật diễn của ta không tồi.” Đường Khanh rất vừa lòng nói, “Chẳng qua là bị người ta nắm cổ, cũng đâu phải bị bóp chết, huống hồ, quần áo này tuy có rách, nhưng chỗ cần che vẫn che được, so với bikini trước kia, thế này căn bản không đáng kể.”

Hệ thống.....

Sau khi phát hiện mình quan tâm thừa thãi, hệ thống lựa chọn trầm mặc, nhưng đối phương lại lại nhai lên.

“Ngay cả hệ thống bảo bảo cũng bị ta lừa gạt, xem ra kỹ thuật diễn của ta quả thật không tồi.” Đường Khanh tự khen chính mình, lại nói: “Chắc chắn, hiện tại mau tới xem ta ngược nam chính như thế nào.”

Hệ thống đã càng ngày càng không hiểu ký chủ trước mắt này, hắn cảm thấy có lẽ lúc trước mình điên rồi mới chọn cô làm ký chủ.

“..... Đừng chơi quá mức.” Lần đầu tiên, hệ thống có chút thương cảm cho nam chính.

“Yên tâm, ta vẫn còn biết nhiệm vụ.”

Nội tâm Đường Khanh vui sướng châm chọc, mặt ngoài lại tỏ vẻ lạnh băng cự tuyệt người ta xa ngàn dặm, cô như vậy khiến Kỳ Quân Túc cực kỳ không quen.

“Chỉ Nhi, ta..... không đi.” Kỳ Quân Túc chật vật nói ra lời này, hắn phát hiện mình sai rồi, sai quá mức, hắn không nên lỗ mãng như vậy, trước khi điều tra rõ ràng đã làm thương tổn đến cô.

Chỉ là, trên thế giới này không có thuốc hối hận.

“Được rồi, người là Vương gia, người định đoạt. Người không đi, ta đi.” Nói xong, cô cũng không quay đầu lại mà đi về phía cửa.

“Không, nàng không được đi.” Kỳ Quân Túc ngăn cản cô, nhìn cô chật vật như vậy, hắn càng thêm hối hận vì hành động của mình, “Thời tiết lạnh, nàng khoác áo của ta trước đã.” Vừa nói, hắn vừa cởi áo ngoài của mình xuống khoác lên người cô, tiếp theo dường như đoán được cô định làm gì, hắn nói: “Đừng cởi, nàng không thích nhìn thấy ta, ta đi.”

Đường Khanh từ đầu đến cuối đều không mở miệng, ánh mắt vẫn lạnh băng, “Vương gia đi thông thả.” Nói xong, khi hắn vừa bước ra ngoài, cô liền đóng cửa lại.

Ngoài phòng không biết từ khi nào mưa nhỏ đã biến thành tuyết lớn. Tuy nhiên, Kỳ Quân Túc vẫn như không hề thấy lạnh mà vẫn đứng đó nhìn chăm chăm cánh cửa bị đóng chặt kia.

Túc Vương vừa đi, Đường Khanh liền bắt đầu thu dọn hành lý. Đồ đạc của cô cũng không nhiều, chưa đến nửa canh giờ đã thu thập xong hết.

Trong viện, Kỳ Quân Túc vẫn không nhúc nhích, đứng im tại chỗ như tượng đá, cho đến khi cửa lại lần nữa bị mở ra.

“Chỉ Nhi, nàng đi đâu vậy?” Nhìn bọc nhỏ trên tay đối phương, Kỳ Quân Túc ngỡ ngàng, bỗng đứng tiến tới đoạt lấy túi hành lý kia.

Thấy thế, Đường Khanh không giận mà cười, “Sao thế, Vương gia bóp cổ ta xong lại muốn cướp đồ đạc của ta sao?”

Kỳ Quân Túc không bận tâm tới câu hỏi của cô, chỉ trầm mắt lại gần từng chữ: “Nàng muốn đi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Vương gia thỉnh ôn nhu 16

Edit: Xanh Lá

“Độc của Vương gia đã giải gần hết, cho dù ta đi rồi, cũng sẽ không có gì đáng ngại.” Đường Khanh lạnh lùng nhìn nam tử quần áo đơn bạc trước mặt mình, trong mắt đầy vẻ hờ hững.

Kỳ Quân Túc lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là tim như bị dao cắt. Nhìn ánh mắt xa lạ kia, hẳn chỉ có thể dùng hết sức lực bắt lấy tay cô, không cho cô đi.

“Chỉ Nhi.....”

Đường Khanh đau đớn nhấn lại mày đẹp, nội tâm vô cùng oán trách, gia hỏa này rốt cuộc muốn giữ cô lại hay là muốn phế cô đây, sức lực lớn như vậy, sắp bóp nát cả xương cô rồi!

Hệ thống, “Đáng đời ngươi.”

Khi các ký chủ khác bị nam chính hiểu lầm, dường như cũng đều nhanh chóng tha thứ cả, đâu có giống như cô, đã náo loạn đến nửa đêm còn chưa ngược đủ!

“Hệ thống bảo bảo, ngươi thế mà lại nói ta đáng đời. Ngươi không yêu ta.”

Đường Khanh diễn trò trong nội tâm, hệ thống lại vô cùng nản, “Có từng yêu sao?”

“Yêu mà!”

“Ồ, vậy có lẽ trước kia ta bị mù mắt.”

Đường Khanh tán dóc vui vẻ cùng hệ thống, hoàn toàn không nghĩ tới Kỳ Quân Túc giữ người không được lại trở nên mạnh bạo, trực tiếp khiêng cô lên.

“Ngươi làm gì đấy!”

Đường Khanh nổi giận, đối phương lại hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ dè dặt lúc trước, nói đúng lý hợp tình: “Trở về ngủ!”

Kỳ Quân Túc một đường khiêng cô về phòng ngủ, hoàn toàn không màng đến sự phản kháng của cô, mặc nguyên áo ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Sức lực không lớn bằng hắn, cuối cùng Đường Khanh chỉ có thể bị cưỡng ô một đêm, ngay từ đầu cô còn tưởng mình sẽ không ngủ được, rốt cuộc thì bên cạnh cũng tự dưng có thêm một người, không quen lắm. Nào biết mắt vừa nhắm lại, khi tỉnh dậy thì trời đã sáng.

“Chỉ Nhi, nàng tỉnh rồi? Đã đói bụng chưa?”

Bên cạnh truyền đến một giọng nói vô cùng quen thuộc lại ôn nhu một cách quý dị, Đường Khanh cả kinh ngáp được nửa cái liền ngừng, nhìn về phía đối phương như gặp quỷ.

“Sao ngươi vẫn còn ở đây?”

“Vì sao ta không thể ở chỗ này?” Sau đêm qua, Kỳ Quân Túc đã không còn tự xưng “bồn vương” với cô nữa.

“Ta..... Ngươi.....” Đường Khanh vốn định nói đây là phòng ngủ của ta, nhưng nghĩ lại thì, nơi này hình như là địa bàn của hắn, vì thế chỉ có thể ngoan

ngoan ngăm miệng.

“Ta đã cho người chuẩn bị món ăn nàg thích nhất, nàg rửa mặt trước đi.”

Nam chính quá ôn nhu khiến cô không được tự nhiên cho lắm, cũng may đợi cô ăn xong thì hấn liền rời đi, còn về việc hấn đi đâu, cô hoàn toàn không muốn biết!

Lúc này, hệ thống đột nhiên mở miệng, “Chỉ số hoàn thành nhiệm vụ 90%.”

Đường Khanh thờ phào nhẹ nhõm một hơi, xem ra chỉ cần đợi Thái Tử thất bại là cô sẽ có thể rời khỏi thế giới này.

Tưởng tượng đến đây, trong nháy mắt ý chí chiến đấu của cô đã tràn đầy!

Lão hoàng đế được Đường Khanh trị liệu, trong thời gian ngắn liền mặt mày toả sáng, giống như được tái sinh. Vì thế dưới sự xúi giục của cô, lão hoàng đế quyết định tổ chức cung yến. Làm ân nhân cứu mạng của hoàng đế, Đường Khanh đương nhiên có một vị trí đẹp.

Cung yến xa hoa lại náo nhiệt, mặc kệ nội tâm mọi người nghĩ thế nào về bệnh tình của lão hoàng đế, trên mặt cũng đều rạng rỡ vui mừng, mà Đường Khanh thân làm nhân vật nổi bật trong cung yến lại càng được không ít phu nhân quý nữ coi trọng.

Nhưng một buổi cung yến vốn nên vui mừng phấn khởi, giữa chừng lại liên tiếp xảy ra chuyện, đầu tiên là Vinh quý phi đột nhiên phát điên, thiếu chút nữa làm bị thương Hoàng hậu, không lâu sau đó Thái Tử thế mà lại nổi cơn điên bất thường, dùng kiếm ám sát Vinh quý phi.

Tuy nói Tam hoàng tử hiện giờ đã thất thế, nhưng Vinh quý phi dù sao vẫn là Quý phi, mặc dù bà ta thiếu chút nữa làm bị thương Hoàng hậu, nhưng cuối cùng vẫn không gây ra tổn thương gì, thế mà Thái Tử lại một kiếm đâm chết bà ta ngay trước mặt lão hoàng đế cùng văn võ bá quan.

Sau khi Thái Tử rút kiếm đâm chết Vinh quý phi, biểu cảm vốn đang dữ tợn liền nháy mắt bình tĩnh xuống, nhưng hiện giờ đã muộn, hấn nhìn đáng về hoảng sợ của mọi người, trong lòng hoảng hốt.

“Phụ hoàng.”

“Người đừng tới đây.” Lão hoàng đế lập tức lui về sau mấy bước, cảnh giác nhìn thanh kiếm vẫn còn đang nhỏ máu trong tay hấn.

Thấy thế, Thái Tử lập tức vứt bỏ kiếm trong tay, quỳ trên đất, “Phụ hoàng, người nghe nhi thần giải thích.”

“Trẫm không muốn nghe.” Lão hoàng đế già rồi, tính nghi kỵ cũng càng thêm nghiêm trọng, nếu nói ban đầu ông ta không có ý kiến gì về Thái Tử, thậm chí còn xem như vừa lòng, thì sau khi chứng kiến cảnh tượng này, hạt giống nghi kỵ đó liền được gieo vào lòng ông ta.

Vinh quý phi là phi tử của ông ta, dù có sai cũng không tới phiên con ông ta ra tay giáo huấn, hơn nữa giáo huấn này còn lấy cả mạng!

Trong lúc tất cả mọi người đều đang chú ý đến Thái tử, Đường Khanh lặng lẽ đi tới bên cạnh Vinh quý phi. Vinh quý phi đã chết hấn, chẳng qua điều này cũng không gây trở ngại cho việc cô muốn làm.

Lão hoàng đế thấy Đường Khanh bước qua, lập tức truy vấn, “Văn thần y, Vinh phi của trẫm thế nào rồi?”

Đường Khanh thờ dãi, bất đắc dĩ nói: “Vinh quý phi từ sau khi Tam hoàng tử xảy ra chuyện thì tinh thần liền có chút hoảng hốt, dân nữ vẫn luôn khuyên Quý phi uống thuốc, nhưng Quý phi lại không nghe, hôm nay làm bị thương Hoàng hậu nương nương, e là do chứng rối loạn tâm thần lại tái phát.”

Lời này thành công giải thích chuyện Vinh quý phi ngộ thương Hoàng hậu, cũng đẩy Thái Tử đến bên vách núi.

Thái Tử trước kia tán thưởng cô bao nhiêu, hiện giờ lại muốn giết cô bấy nhiêu.

“Văn Chi!” Hấn không ngu, đến bây giờ sao lại có thể không rõ từ đầu đến cuối cô đều lợi dụng mình!

Cũng không biết làm sao, Thái Tử vốn còn có chút trấn định lại đột nhiên đỏ mặt, cầm thanh kiếm trên đất đột ngột đâm về phía Đường Khanh.

Động tác kia cực nhanh, ngay cả thị vệ đứng một bên cũng không kịp phản ứng.

Người có phản ứng đầu tiên chính là Kỳ Quân Túc, trong tay hấn không có bất luận vũ khí nào liền trực tiếp tay không tiếp chiêu, vung vàng bảo vệ Đường Khanh sau lưng mình.

Thái Tử thấy bên này bản thân không chiếm được lợi thế, lại giống như phát điên mà quay đầu đâm về phía lão hoàng đế bên kia.

Có Túc Vương ngăn trở trước đó, thị vệ lúc này đã hoàn hồn mà sớm vây quanh bảo vệ lão hoàng đế. Tuy nhiên, Thái Tử đã giết đến đỏ cả mắt rồi, sau khi giết mấy thị vệ, hấn ta không chỉ không dừng tay, ngược lại còn một đường tấn công thẳng tới lão hoàng đế.

Giờ phút này, cung yến đã đại loạn, xung quanh đầy tiếng thét chói tai, tiếng khóc la náo loạn ầm ĩ.

Mà Đường Khanh, lại như đứng ngoài cuộc mà nhìn trò khôi hài trước mắt.

“Thái Tử nổi điên như vậy, là nàng động tay?” Kỳ Quân Túc lui đến bên cạnh cô, nhẹ giọng dò hỏi.

“Ai bảo hấn quá mức khinh địch.” Đường Khanh tỏ vẻ vô tội nói.

Kỳ Quân Túc càng cảm thấy như mình đạt được bảo vật, mà bảo vật ấy hiện tại còn đang đứng về phía mình, điều này khiến hấn mừng rỡ như điên.

“Chỉ Nhị, nàng động thủ với Thái Tử lúc nào?”

“Lần đầu tiên gặp hấn ta liền cho hấn một lễ vật.”

“Vậy vì sao người của ta lại không nhìn thấy?”

Nếu như thấy được, hấn cũng sẽ không làm ra chuyện hồ đồ kia mà thiếu chút nữa mất nàng.

“Ngươi cũng quá coi thường ta. Nếu người của ngươi đều thấy được, vậy chẳng phải Thái Tử cũng có thể biết hay sao?”

Kỳ Quân Túc nhìn cô khẽ nâng khuôn mặt nhỏ, vẻ mặt cao ngạo lại ngạo kiêu kia thật đáng yêu chết đi được, nếu không phải hiện giờ không đúng chỗ, hấn liền hận không thể kéo cô vào trong ngực, hung hăng ôm lấy.

Hai người còn đang ở một bên nói chuyện phiếm, bên kia, Thái Tử phát điên đã sắp giết đến trước mặt lão hoàng đế rồi.

Thái Tử vốn có võ nghệ cao cường, hiện giờ sức lực lại tựa như dùng không hết, gặp thần giết thần gặp Phật giết Phật.

Đường Khanh xem đánh nhau một hồi, nói: “Vương gia, ngài có thể động thủ rồi, nếu không động thủ Thái Tử liền đắc thủ đấy.”

Kỳ Quân Túc lạnh nhạt nhìn cảnh tượng đằng kia, đột nhiên hỏi: “Nếu ta không được giải độc, liệu có phải cũng sẽ trở thành người như thế hay không?”

Đường Khanh sờ sờ cằm, “Ồ..... cũng không khác mấy, chẳng qua ngươi hấn sẽ nghiêm trọng hơn.”

P/s: Việc xưng hô ‘ngài’ và ‘ngươi’ của Đường Khanh đối với Kỳ Quân Túc được chuyển ngữ theo y nguyên bản gốc, không phải editor bỏ sót hay chuyển ngữ lung tung:3

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Vương gia thỉnh ôn nhu 17

Edit: Xanh Lá

Kỳ Quân Túc chẳng muốn ra tay.

Hấn suýt nữa rơi vào kết cục như vậy cũng đều là nhờ vị phụ hoàng tốt kia của hấn.

Nếu không có ông ta dung túng, hấn cũng sẽ không thiếu chút nữa liền nổ tan xác mà chết.

Hoàng hậu bất nhân, ngoài mặt bà ta tuy giả bộ từ ái, nhưng trên tay dính máu cũng không ít hơn bất cứ kẻ nào.

Ban đầu lão hoàng đế có tám nhi tử năm nữ nhi, nữ nhi thì không sao, nhưng nhi tử lại chỉ sống ba người, một là Tam hoàng tử của Vinh quý phi, một là hấn, còn một người nữa chính là Thái Tử.

Còn về những đứa trẻ được sinh ra sau này, quả thật là sinh đứa nào chết đứa nấy.

Tuy nhiên, thân làm phụ hoàng của những đứa trẻ đó, hoàng đế lại hết sức thờ ơ.

Mà hấn, nếu hấn không may mắn gặp được Đường Khanh, chỉ sợ từ lâu đã bỏ mạng.

Đường Khanh thấy hấn mãi không tiến lên, liền không khỏi thúc giục: “Ngươi mau chút, đi lên cứu người đi.”

Kỳ Quân Túc thật sự không muốn cứu lão hoàng đế, chẳng qua nếu cô đã mở miệng, hấn rốt cuộc vẫn rút kiếm tiến lên cứu người.

Chỉ là, hấn vừa mới động thủ giải quyết Thái Tử, lão hoàng đế kia đã đột nhiên hai mắt trợn trừng, máu tươi chảy ra theo hốc mắt.

Lúc này ông ta chỉ còn một hơi, trong miệng vẫn lẩm bẩm, “Nghịch tử! Nghịch tử!”

“Hoàng thượng!”

Vốn đã hỗn loạn, xung quanh lại càng rối lên, bọn thị vệ tro mắt nhìn hoàng đế đổ gục, không ai dám đỡ người.

Hoàng hậu thấy Thái Tử và hoàng đế liên tiếp ngã xuống, nhất thời hoảng sợ, liền dễ dàng bị người của Túc Vương bắt được.

“Làm càn! Bồn cung chính là mẫu nghi một nước, các người dám vô lễ với bồn cung!”

Rốt cuộc thì bà ta cũng là Hoàng hậu, mặc dù nhi tử đã chết, nhưng khí thế lại không giảm.

Lão hoàng đế chết đột ngột.

Lúc này, Đường Khanh đột nhiên đẩy mọi người ra, hết sức cẩn thận đi tới bắt mạch cho lão hoàng đế đang gục trong vũng máu.

“Ôi, thân thể Hoàng thượng tuy rất tốt, nhưng ta vẫn luôn khuyên ngài ấy không thể tức giận, nếu không dễ dàng xảy ra chuyện, ai ngờ.”

Nói đến một nửa, cô lại nhìn Thái Tử cũng đang ngã vào trong vũng máu, thở dài: “Tức thì nóng giận công tâm, nổi giận mà chết, không cách nào cứu được.”

Hoàng hậu giờ phút này sao có thể không nhìn ra là ai đang quấy rối, bà ta tức thì nhe răng trợn mắt, hoàn toàn không còn chút đáng về ưu nhã cao quý trước kia, giận dữ hét: “Là người! Là người! Người đồ tiện nhân này! Uống cho hoàng nhi ta tín nhiệm người, không ngờ người lại có tâm địa rắn rết như thế! Bồn cung muốn giết người! Giết người!”

Đường Khanh hết sức vô tội, “Hoàng hậu nương nương, ngài hiểu lầm ta rồi.

Ta chỉ là một thảo dân, còn chưa bao giờ gặp Thái Tử, sao có thể biến thành ta hại Thái Tử được?”

Hoàng hậu còn muốn nói tiếp, Túc Vương bên kia đã sai người khống chế cung yến, thậm chí toàn bộ hoàng cung, cho nên bà ta không kịp mở miệng đã bị người ta áp giải xuống, mà tội danh còn là đồng mưu với Thái Tử mưu hại Hoàng thượng.

Lão hoàng đế đã chết.

Thân là nhi tử duy nhất còn lại của ông ta, ngôi vị hoàng đế dĩ nhiên là của hắn.

Đối với điểm này, không ai phản đối, cũng không ai dám phản đối.

Túc Vương có thể khống chế toàn bộ hoàng cung trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đối với những kẻ theo phe Hoàng hậu dĩ nhiên chỉ cần mất một đêm để thanh trừ sạch sẽ.

Văn võ bá quan không ngóc, lại càng không phải những người không thấy rõ tình thế, dĩ nhiên là ủng hộ hắn lên ngôi, hưởng hờ, trước mắt ngoại trừ hắn thì quả thật không còn ai khác để chọn.

Vì thế, ai cũng không nghĩ tới, một hoàng tử trước nay vốn không được ai xem trọng, vậy mà lại bước lên hoàng vị một cách không thể tưởng tượng như thế.

Vào ngày Kỳ Quân Túc đăng cơ, Đường Khanh buồn bực ngán ngẩm nằm trên giường, hưởng thụ đồ ăn ngon do các quốc gia tiến cống.

“Hệ thống bảo bảo, sao nam chính đã đăng cơ rồi mà chỉ số hoàn thành nhiệm vụ vẫn chưa đạt tới 100%?”

Hệ thống, “Có phải người đã quên mất chuyện gì chưa làm hay không?”

“Ôi, có sao? Chuyện gì?”

Hiện giờ chỉ số hoàn thành nhiệm vụ đang dừng ở 95%, sao cô lại không nghĩ ra Kỳ Quân Túc này ngay cả hoàng đế cũng đã làm, mà còn có gì không hài lòng nhỉ? “..... Nam chính vẫn còn một bệnh người không trị.”

Nhắc đến điều này, hệ thống cũng thật thương cảm cho nam chính.

Làm một nam tử, lại còn là nam chính, kết quả cái thứ phía dưới kia vẫn chỉ để trưng chứ không xài được, sao có thể khiến hắn vừa lòng! Đương nhiên là không hài lòng, tương đương với bất nần đấy có biết không! Vì thế, được hệ thống nhắc nhở, lúc này Đường Khanh mới muộn màng nhớ ra, dường như lúc trước để phòng ngừa nam chính gây tai họa cho mình, cô đã để lại một bệnh không chữa cho hắn. Mà đúng vào giờ phút này, vị hoàng đế vốn nên đăng cơ trên đại điện, đột nhiên lại xuất hiện trước mặt mình.

“Ôi, Hoàng thượng, sao ngài lại đột nhiên tới?”

Đường Khanh có chút chột dạ, sau khi liếc nhanh qua đối phương một cái, liền nhìn chằm chằm vào hoa quả điểm tâm trước mặt mình, không dám ngẩng

đầu nhìn thẳng.

Kỳ Quân Túc cũng không vội, hần chậm rãi đi đến trước mặt cô, thuận tay cầm lấy một quả quýt trên bàn, tự mình dứt cho cô ăn.

“Chỉ Nhi, có phải nàng vẫn còn có chuyện chưa hoàn thành hay không?”

“A, ồ, hình như là có.”

Đường Khanh tiếp tục cúi đầu, trong miệng lơ đãng nhai miếng quýt thơm ngọt.

Kỳ Quân Túc thấy cô dường như không hề sốt ruột, đôi mắt hần hơi tối xuống, quyết định bức ép cô một chút.

Vì thế, khi dứt xong miếng quýt thứ hai, còn chưa đợi cô nuốt xuống, Kỳ Quân Túc đã đột nhiên ôm cô vào lòng, không để cô lấy lại tinh thần mà lập tức ngăn kín miệng cô.

Thật lâu sau, hần mới lưu luyến buông cô ra.

“Chỉ Nhi thật ngon miệng.”

Giọng nói khàn khàn mang theo một tia nguy hiểm, Đường Khanh nếu còn nghe không hiểu nữa, vậy cô mới đúng là ngốc thật! “Hoàng thượng, thân thể ngài đã điều trị sắp xong, chỉ cần dùng thuốc vài lần là có thể khỏi hần.”

Đường Khanh ngoan ngoãn ngồi trong lòng hần, tươi cười sáng lạn: “Ngài buông ra trước, để ta đi phối dược cho ngài.”

Kỳ Quân Túc cong môi, cười như không cười nói: “Được, vậy ta chờ nàng.”

Dù sao hần cũng đã đợi lâu như vậy, không để bụng việc đợi thêm mấy ngày.

- - - - -

Đã nhiều ngày nay, Đường Khanh đều một mực vui đầu trong Thái Y Viện, nếu không phải có Kỳ Quân Túc tới tìm cô, cô liền hận không thể ngủ lại trong Thái Y Viện luôn.

Không còn cách nào khác, ai bảo cứ trở về ngủ thì lại có thêm một người bên cạnh đây! Mà cô còn không thể đuổi hần đi nữa chứ! Hệ thống: Thật muốn nắn người quá làm sao bây giờ..... Đường Khanh phát tiết một hồi cũng mặc kệ hệ thống có tức giận hay không, lại nói: “Nam chính thế giới này xảy ra vấn đề gì vậy, sao lại có thể ném nữ chính ra ngoài!”

Hệ thống cực kỳ bình tĩnh, “Theo hướng phát triển của thế giới ban đầu, nữ chính còn chịu khổ hơn thế này nhiều lắm, đây đã tính là ôn nhu rồi, hơn nữa cuối cùng bọn họ rốt cuộc vẫn yêu nhau.”

Đường Khanh:..... Thật không hiểu cách nói chuyện yêu đương của những người này.

“Thôi được rồi, một khi đã vậy, ta liền tiếp tục cho bọn họ cơ hội tiếp xúc.”

Nói xong, cô lại hỏi: “Đúng rồi, chỉ số hoàn thành nhiệm vụ bây giờ là bao nhiêu?”

“60%.”

“Ồ, thế mà đã quá nửa rồi cơ đấy.”

Đường Khanh có chút kinh ngạc, cô vốn tưởng sẽ phải nhìn nam nữ chính thương tổn lẫn nhau thêm một thời gian nữa cơ.

Trò chuyện xong với hệ thống, Đường Khanh liền khôi phục trấn định, “Vương gia, Đường Ninh là cô nương, sao ngài lại có thể tùy ý quăng nàng ấy ra ngoài chứ.

Hướng hồ, người ta dù thế nào cũng là ân nhân cứu mạng nha.”

Trước mặt đã không còn người chứng mắt, Kỳ Quân Túc hiếm khi hào phóng nói: “Đã biết, lần sau bọn vương sẽ sai người bế nàng ta ra ngoài.”

Đường Khanh: “.....”

Ta nên nói tiếp thế nào đây.

Một bữa sáng cả hai người đều thất thần, chẳng qua cũng không có gì ngoài ý muốn xảy ra.

Vào đêm, Kỳ Quân Túc đang chuẩn bị đi ngủ, lúc này, ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ.

Đã trễ thế này người bình thường cũng không dám quấy rầy Túc Vương, trừ phi có chuyện quan trọng, cho nên hần cũng không tức giận, chỉ lạnh nhạt

nói: “Chuyện gì?”

“Vương gia, là Văn cô nương, nàng nói có chuyện quan trọng cầu kiến.”

Nghe được là Đường Khanh cầu kiến, khoe miệng Kỳ Quân Túc khẽ nhếch lên một độ cong khó thấy được, khép ống tay áo nói, “Đề nàng tiến vào.”

Đường Khanh rất nhanh chóng đi tới, chỉ là phía sau cô còn có một người chứng mắt đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Gian thần luôn muốn X trầm 1

Edit: Xanh Lá

Sau một trận trời đất quay cuồng quen thuộc, Đường Khanh chậm rãi mở mắt ra. Lọt vào tầm mắt cô chính là một bàn thức ăn cực kỳ phong phú. Nhưng thức ăn dù phong phú, tất cả lại đều là thịt, nhìn đến miếng thịt to dùng ngậy mỡ trong bát mình kia, cô thật sự có chút buồn nôn.

Đường Khanh hít sâu một hơi, cố nén cơn buồn nôn lại, nhìn quanh bốn phía, thấy xung quanh không ai nhìn chăm chăm cô, lúc này mới bắt đầu dò hỏi hệ thống.

“Hệ thống, tư liệu thế giới đâu.”

“Chờ một lát.” Giọng nói máy móc của hệ thống vang lên, không bao lâu sau, trong đầu cô liền tràn vào các loại tư liệu.

Đây vẫn là thế giới theo chế độ quân chủ, nam chính là đương kim Thái phó, tay cầm quyền to, ngay cả hoàng đế cũng là con rối do một tay hắn nâng đỡ. Hắn vốn đứng trên vạn người nên hết sức xem nhẹ con rối trong tay mình, không ngờ con rối kia lại liên thủ với An vương mưu toan giết hắn. Hắn giả vờ thất bại, cuối cùng quay lại giết cả An vương và hoàng đế. Tuy nhiên, dù hắn thành công giết bọn họ, người yêu cũng bị đột tử nơi cung đình, thậm chí một thi hai mệnh. Hóa ra khi hắn thất bại đó, người hắn yêu lại bị tỷ tỷ ruột của nàng bán đứng cho hoàng đế, ngoài mặt tuy làm Hoàng Hậu, nhưng sau lưng lại bị hoàng đế vũ nhục tra tấn.

Hắn tuy có được thiên hạ, rốt cuộc lại mất đi người yêu nhất.

Nếu thế giới chưa từng từ tở với nàng, vậy hắn liền cho thế giới này ném thử những thống khổ mà nàng từng trải qua!

Nam chính: Phó Minh Trạm

Nhiệm vụ: Ngăn cản nam chính hắc hóa, giúp hắn bước lên ngôi vị hoàng đế!

Thân phận của Đường Khanh trong lần xuyên qua này còn kích thích hơn so với đời trước, thế mà lại là hoàng đế! Tên của người này là Đường Cẩn Huyền. Khi nàng ta còn nhỏ, mẫu phi của thân thể này vì muốn được hoàng đế yêu thích, cho nên đã lừa gạt mọi người, nói bà ta sinh ra một hoàng tử. Cũng vì bà ta còn có chút quyền thế, nên không bị ai phát hiện, chỉ là sau khi bà ta chết, lão hoàng đế cũng dần dần quên đi vị hoàng tử này, hơn nữa các phi tần khác đều có ý vô tình khiến thời thơ ấu của nàng ta vô cùng thâm trầm, ngay cả cung nữ thái giám bình thường cũng đều có thể sỉ nhục nàng ta. Sau khi nam chính nâng đỡ nàng ta lên làm hoàng đế, tính cách nàng ta dần dần vận vẹo, trở nên âm u tàn độc. Một mặt nàng ta thích nam chính, một người đàn ông tuấn mỹ vì nàng như vậy, có ai lại không thích; một mặt nàng ta lại hận hắn, bởi vì hắn không thích mình! Vì thế, sau khi biết được hắn thích tiểu nữ Mục gia Mục Thanh Linh, Đường Cẩn Huyền liền bày kế cưới nàng ấy, chậm rãi tra tấn nàng ấy đến chết.

“Thủ đoạn thật kinh khủng.” Đường Khanh trừng mắt cứng lưỡi, nguyên chủ của thân thể này chính là một biến thái nha, quả thực chết không có gì đáng tiếc! Bởi vì sau khi nàng ta cưới Mục Thanh Linh, thủ đoạn vũ nhục liền ừn ừ không dứt. Khi vui vẻ thì xem người khác quát roi nàng ấy, lúc không vui lại lột trần nàng ấy, nhốt nàng cùng đám heo chó, tiến hành việc không thể miêu tả kia.

“Cho nên nếu ngươi muốn ngăn cản nam chính hắc hóa, phải biết rằng về sau những việc này đều sẽ báo ứng trên người ngươi.” Hệ thống buồn bã nói.

“Dừng lại, đừng nói nữa!” Chỉ mới nghĩ thôi cô liền run hết cả người, bắt cô đi thử còn không bằng giết cô!

Đường Khanh bị nguyên chủ Đường Cẩn Huyền ghê tởm không nhẹ, lại nhìn đến bàn đồ ăn trước mắt này, tức khắc dạ dày liền khó chịu, nôn ra.

Trận nôn này tức khắc khiến mọi người xung quanh hoảng sợ, hết thấy quỷ trên đất.

“Hoàng thượng, nô tỳ đi tìm thái y.”

Cũng không biết là ai nói lời này, lập tức khiến mọi người vốn đang sợ hãi trực tiếp run rẩy, hoảng sợ đầy mặt, thậm chí còn có người sợ tới mức ướt cả ống quần.

Người hầu hạ nguyên chủ đều biết, Hoàng thượng âm tình bất định, tính cách tàn bạo, nói sai một chữ liền bị tội chém đầu, mà nàng ta chán ghét nhất chính là thái y, trước kia chỉ vô tình nghe được cung nữ nào đó nhắc tới “thái y” liền lập tức giết hại, càng đừng nói tới việc hiện giờ quỳ gối trước mặt vang dội nói ra!

Đường Khanh nôn hết đồ trong dạ dày đã thoải mái không ít, khi ngước mắt lên, lại thấy cung nữ thái giám đang quỳ đầy đất, đáng vẻ kinh sợ. Khóe miệng cô gật gật, đặc biệt là khi nhìn đến không ít người đã ướt cả ống quần.

“Đều cút xuống cho trẫm.” Cô không muốn giết người, chỉ có thể hung dữ hét lên.

Nghe vậy, đám cung hầu đều có vẻ mặt khiếp sợ, như đang kinh ngạc sao hôm nay Hoàng thượng lại không giết người? Chẳng qua khiếp sợ cũng chỉ trong chớp mắt, rất nhanh mọi người liền nhanh chóng lui ra, chỉ sợ Hoàng thượng lại đột nhiên đổi ý muốn giết bọn họ.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong cung điện to như vậy đã chỉ còn lại một mình Đường Khanh.

Chẳng qua, cô cũng liền tự tại, để bề sắp xếp tư liệu của thế giới này hơn.

Thế giới này còn có một nhân vật nữ xuyên qua, là tỷ tỷ của nữ chính, tên Mục Thanh Lan. Đây là kẻ ngu xuẩn tâm cao hơn trời mệnh mỏng hơn giấy. Nếu muốn cứu vớt nam chính, thì việc cấp bách hiện tại chính là cứu vớt nữ chính trước, để nàng ấy rời xa Mục Thanh Lan, về phần những cái khác thì cứ đi một bước tính một bước.

Ngay khi cô hạ quyết tâm đi gặp Mục Thanh Lan, cung điện trống vắng lại đột nhiên có một nam tử cao lớn tuấn mỹ đi tới.

Nam tử mặc một bộ áo gấm màu đen, eo mang đai bạch bích linh lung, cứ như vậy không nhanh không chậm mà đi đến.

Khi hắn đến gần, cảm giác áp bách tùy theo mà đến kia thật khiến người ta không thở nổi, chẳng qua Đường Khanh cũng không phải người thường, mặc dù dưới khí thế áp bách lớn như vậy, cô vẫn thấy rõ đáng vẻ đối phương.

Khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc khắc, chỉ liếc mắt một cái liền khiến người xem mặt đỏ tim đập, hơn nữa thân hình cao lớn, ánh mắt sắc bén thâm thúy kia, quả thực tựa con cưng của trời.

Không cần đoán, Đường Khanh cũng biết được, đối phương nhất định là nam chính.

“Thái phó đại nhân.”

Phó Minh Trạm đưa một ánh mắt liếc qua cô như liếc một con kiến, lúc này mới lạnh nhạt mở miệng, “Nghe nói Hoàng thượng tìm ta?”

Đường Khanh hơi sững lại, lúc này mới bừng tỉnh ngộ ra là nguyên chủ tìm hắn. Nguyên chủ thích hắn, lại không dám nói rõ, liền thường xuyên gọi hắn đến trước mặt. Đương nhiên là có thời điểm Phó Minh Trạm sẽ đến, có đôi lúc lại chẳng thèm tới luôn.

Trước mắt cô thật sự không muốn có bất cứ tiếp xúc nào với nam chính cả, rốt cuộc thì nam chính hắc hóa không thể chọc vào được. Đặc biệt là nghĩ đến đời trước, không hiểu sao cô bỗng dưng phải gánh hết cả việc của nữ chính vào mình. Lúc này cô quyết định đi đường vòng cứu quốc, trước hết cứu vớt nữ chính, hỗ trợ diệt vai ác, còn về phần nam chính, cô liền đứng xa xa thường thức thôi.

“À, trẫm quên mất.” Đường Khanh tùy tiện tìm cái cớ, lại nhìn mấy thứ dơ bẩn mình vừa nôn ra đầy đất, cô nói: “Trẫm bị bệnh cần phải nghỉ ngơi, nếu Thái phó không có việc gì liền lui ra đi.” Nói xong, không đợi hắn mở miệng, cô đã nhắc long bào đi nhanh như trốn ra cửa đại điện.

Con rối hoàng đế đột nhiên đổi tính, làm Thái phó như hắn vẫn nên quan tâm một chút mới phải, vì thế thấy cô chuẩn bị rời khỏi, hắn liền can lại.

“Hoàng thượng bị bệnh?” Phó Minh Trạm nheo mắt, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô một phen, trong giọng nói không nghe ra chút quan tâm nào cả.

“Đúng vậy, bị bệnh!” Đường Khanh giả bộ bày ra đáng vẻ suy yếu, hiện tại chỉ muốn rời đi.

“Nếu bị bệnh, vậy liền tìm thái y đi.” Như cố ý nói ra lời này, trong mắt Phó Minh Trạm hiện lên chút ác ý.

Quả nhiên, Đường Khanh nghe vậy liền hơi run rẩy, “Không, không cần tìm thái y, trẫm nghỉ ngơi một lúc là được.”

“Hoàng thượng ở ngôi cửu ngũ, sao lại có thể không tìm thái y đây.” Phó Minh Trạm cong môi, không đợi cô phản đối, liền sai người đi gọi thái y tới.

Nguyên chủ chán ghét gặp thái y, là vì sợ thân phận thật của mình bị phát hiện, nhưng tốt xấu gì một đời trước Đường Khanh cũng có y thuật hơn người, sao lại phải sợ thái y đây. Chỉ là hiện tại trên người cô không mang theo vật gì hữu ích cả, chỉ cần thái y vừa đến, cô tất sẽ lộ nguyên hình.

“Trẫm nói, không cần tìm thái y! Thái phó không nghe thấy gì hả!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Gian thần luôn muốn X trầm 2

Edit: Xanh Lá

Hoàng thượng trước nay đều sợ Thái phó, nghe lời răm rắp không dám trái một từ, hiện giờ lại vì chuyện Thái y mà cãi nhau với hắn, cũng may trong đại điện không có ai khác, nếu không mọi người nhất định sẽ kinh ngạc, liệu Hoàng thượng có phải đã điên rồi hay không? Thái phó có thể nâng đỡ một người lên ngôi, đương nhiên cũng có thể kéo người đó xuống.

Đường Khanh diễn xong, lại mềm giọng nói, “Trẫm cũng không có gì đáng lo, nghỉ ngơi là ổn. Thái phó có thể nhường đường một chút hay không?”

Phó Minh Trạng không những không làm theo, ngược lại tà ác cười, “Hoàng thượng không thể liều lĩnh được, nếu như ngài xảy ra chuyện, Đại Đường ta biết làm thế nào cho phải.”

Nếu là nguyên chủ, nói không chừng sẽ còn vui sướng vì Thái phó quan tâm đến mình, rốt cuộc thì trước đây hắn ngay cả liếc cũng không thèm liếc nhìn nàng ta một cái, nhưng Đường Khanh lại sâu sắc cảm nhận được ác ý đến từ vị Thái phó này.

Trong lúc nói chuyện, Thái y đã tới rồi.

Thái y nom nớp lo sợ đi tới, quỳ xuống hành lễ, “Hoàng thượng cát tường.”

“Đứng lên đi.”

Thái phó mở miệng, Thái y lúc này mới đứng lên, về phần Hoàng thượng, Hoàng thượng chỉ để bài trí, người nàng ta có thể giết chỉ là mấy tên nô tài, những người hơi có thực quyền một chút nàng ta cũng không dám động, Thái y sợ hãi như vậy là vì Thái phó cũng là người âm tình bất định! Đến giờ ông ta vẫn còn yên ổn làm Thái y, đó là vì Thái phó có ý đối nghịch với Hoàng thượng, giữ lại Thái y viện cũng đơn giản là để cảnh cáo Hoàng thượng thôi.

Sau khi Thái y xuất hiện, sắc mặt Đường Khanh liền khó coi, nhưng rốt cuộc vẫn nhin xuống.

“Thái y nhìn ta làm gì? Hoàng thượng mới bị bệnh, còn không mau qua xem.”

Thái phó lên tiếng, Thái y đương nhiên vâng theo.

“Xin Hoàng thượng duỗi tay.”

“Cút!” Đường Khanh giận dữ. Ngay trước mặt Thái y, cô đẩy Thái phó đang chắn trước mặt mình ra, lập tức phát tay áo rời khỏi.

Thấy thế, Thái y hoảng hốt trong lòng, sợ tới mức quỳ xuống trên đất, nhưng Thái phó bị đẩy ra lại không giận mà cười, chỉ là nụ cười này còn khiến người ta sợ hãi hơn.

Phó Minh Trạng luôn chẳng có hứng thú với hoàng đế bù nhìn này, chỉ là hôm nay lại đột nhiên có hứng thú, hẳn thật sự muốn nhìn xem, vì sao hoàng đế không dám để Thái y tới gần mình.

“Quỳ làm gì, còn không mau đuổi theo, nếu Hoàng thượng xảy ra vấn đề gì, ngươi có mấy cái mạng mà đền được.”

Thái y khổ sở trong lòng, lại chỉ có thể nghe lệnh, “Dạ, thần đi theo ngay.”

Sau khi Đường Khanh chạy ra ngoài liền nghĩ bước tiếp theo nên thực hiện ra sao, cô đoán được nam chính sẽ không dễ dàng từ bỏ, nhưng trước mắt Thái y là một phiền toái lớn, cô lại không thể giết bọn họ.

Nghĩ một chút, cô đột nhiên dừng chân, cứ né tránh như vậy cũng không phải cách giải quyết. Cô phải đi lấy vật dụng sơ trường đòi trước vào tay mới được, mà biện pháp nhanh nhất chính là đi Thái y viện lấy.

Cung nữ thái giám xung quanh thấy Hoàng thượng dừng chân, trong lòng lập tức sợ hãi, chỉ là có sợ cũng chẳng còn cách nào, chỉ có thể căng da đầu tiến lên thỉnh an.

“Ngươi, dẫn đường đi Thái y viện.” Nguyên chủ không biết đường đi tới Thái y viện, Đường Khanh chạy gấp, bên cạnh cũng không có ai đi cùng, đang lo làm cách nào để đến Thái y viện thì thấy có người đi tới, liền lập tức thuận tay tóm một cung nữ lại.

Cung nữ đột nhiên bị Hoàng thượng tóm lấy, tức khắc hốt mất đồ bưng.

“Nếu ngươi dám khóc, trẫm liền giết ngươi!” Đường Khanh nhìn tiểu cung nữ trước mắt này, cực kỳ bất đắc dĩ, chỉ có thể hung tợn nói.

Cung nữ lập tức bị dọa không dám khóc, run run rẩy rẩy dẫn cô đi Thái y viện.

Mọi người trong Thái y viện bỗng nhiên nhìn thấy Hoàng thượng liền giật nảy mình, chẳng qua rất nhanh bọn họ liền bình tĩnh lại, rốt cuộc thì Thái phó đại nhân cũng đã tuyên bố không cho phép động đến Thái y.

Đường Khanh không đợi bọn họ tiến lên thỉnh an liền đại náo Thái y viện, đầu tiên đập tất cả những đồ mình có thể nhìn thấy, tiếp theo liền đuổi tất cả mọi người ra ngoài.

Các Thái y cạ lời nhìn hoàng đế nổi điên, không một ai dám bước lên ngăn cản. Đồ đạc đều là vật chết, giữ mạng mới là quan trọng, tuy rằng có lời Thái phó nói, nhưng ai biết một ngày nào đó Hoàng thượng có thể đột nhiên nắm quyền hay không, thứ gọi là quyền lực này ai cũng đều không thể nói trước, cho nên lúc Hoàng thượng đuổi bọn họ ra ngoài, bọn họ cũng không có một câu oán hận, ngoan ngoãn đi ra.

Nhất thời, Thái y viện to như vậy cũng chỉ còn lại một mình Đường Khanh.

Người đi hết cô mới dễ tìm đồ, châm vàng không tìm được nhưng châm bạc lại tìm ra không ít, rốt cuộc thì thứ đồ này cũng không phải thứ gì quá quý trọng.

Sau khi tìm được ngân châm, cô liền lập tức châm mấy châm cho mình. Lúc cô đi đã để ý thấy, Thái y mới vừa rời kia vẫn một đường đuổi theo cô nha.

Quả nhiên, cô thì châm xong không được bao lâu, cửa Thái y viện lại lần nữa bị mở.

Người tới vẫn là Thái y vừa nãy, mà phía sau ông ta còn có Thái phó đi theo.

Thái phó không chút để ý liếc mắt nhìn Thái y viện hỗn loạn, cong môi, chậm rãi nói với cô: “Lại đây.”

Đường Khanh cắn răng, sắc mặt khó coi, nhưng rốt cuộc vẫn đi đến.

Thấy cô tiến tới, Thái phó tỏ vẻ tâm tình không tệ, “Hoàng thượng đúng là tùy hứng, ngài đập phá hết Thái y viện, còn có ai tới chữa bệnh cho ngài đây.”

“Trẫm không bệnh, không cần chữa bệnh!”

Thấy cô còn mạnh miệng, Thái phó cũng không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp để Thái y tới bắt mạch cho cô.

Đường Khanh mặt đầy vẻ khuất nhục, nhưng không thể chống lại Thái phó đang đứng một bên nhìn, chỉ có thể tức tối để Thái y bắt mạch.

Thái y khám cực kỳ cẩn thận, kiểm tra hết sức kỹ càng một phen, thật lâu sau mới mở miệng, “Thái phó đại nhân, bên ngoài Hoàng thượng có vẻ không đáng lo ngại, chỉ là.....”

“Chỉ là gì.” Thái phó nói.

“Chỉ là, thân mình Hoàng thượng không biết có phải trước kia đã bị tổn thương gì hay không, hiện giờ.....” Thái y có chút khó mở miệng, ông ta hơi hiểu ra vì sao Hoàng thượng lại không cho bọn họ đụng vào, rốt cuộc thì chẳng ai muốn tiết lộ việc bản thân bị “khuyết tật” về mặt đó cả.

Thái phó không biết Thái y nghĩ gì, thấy ông ta ngập ngừng hết lần này đến lần khác, trong mắt dần dần không vui.

Cũng may Thái y vẫn biết quan sát, thấy Thái phó không vui, liền lập tức nói: “Sự tình liên quan đến Hoàng thượng, xin Thái phó cho lui những người khác.”

Thái phó đại nhân gật đầu, mấy người xem náo nhiệt khác chỉ có thể lui ra.

Đợi đến khi chỉ còn lại ba người bọn họ, Thái y lúc này mới nói: “Không biết có phải khi còn bé Hoàng thượng bị thương hay không, hiện giờ.....” Thái y ngừng lại một chút, lúc này mới rừ đầu nhỏ giọng nói: “Thân thể thiên tàn.”

Thiên tàn, nói cách khác chính là “thứ gì đó” kia không còn dùng được. Nếu một nam tử là kẻ thiên tàn, vậy cả đời này hắn cũng đều không thể có con nối dõi.

Đường Khanh đỏ hốc mắt cúi đầu, khuất nhục cắn môi, gần từng chữ: “Thái phó đại nhân đã vừa lòng chưa? Nếu vừa lòng rồi, trẫm có thể đi được chứ?”

Phó Minh Trạng trước nay vẫn xem thường hoàng đế, hiện giờ chợt thấy đáng về tội nghiệp này của cô, trong lòng thế mà lại nảy sinh một tia không nỡ. Vì thế, không biết tại sao, hắn lại cúi tay xoa xoa đầu cô, ngoài ý muốn, xúc cảm thật không tệ, “Chẳng phải là thiên tàn thôi sao, vẫn có biện pháp chữa trị.”

Đường Khanh giống như gặp quỷ mà ngẩn đầu. Đã bảo hắn chán ghét mình cơ mà? Phong cách này không đúng nha! Sao lại biến thành thương hại!

Phó Minh Trạng nhìn về mặt kính ngọc kia của cô, ý cười trên khóe miệng lại sâu vài phần.

Sao trước kia lại không phát hiện tiểu hoàng đế thú vị như vậy chứ?

Tiểu hoàng đế hiện giờ chẳng qua mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ non nớt mịn màng, lại thêm hiệu quả của kỹ năng mỹ mạo, dù là ai

cũng đều không thể chán ghét tiểu gia hỏa trước mắt này.

Thấy cô nghi hoặc nhìn mình, Phó Minh Trạh lại cười nói: “Làm sao vậy?”

“Không.” Khóe miệng Đường Khanh hơi giật giật, tránh khỏi tay hấn.

Xúc cảm trong tay đột nhiên không còn, sắc mặt Phó Minh Trạh khẽ biến, hơi có vẻ không vui.

Không đợi hấn mở miệng, Đường Khanh lại lần nữa hạ lệnh đuổi khách, “Trăm mệt rồi, mời Thái phó trở về đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Gian thần luôn muốn X trầm 3

Edit: Xanh Lá

Lần này, Phó Minh Trạh lại không gây khó dễ cho cô.

Đường Khanh đương nhiên sẽ không ở luôn trong Thái y viện. Thấy Thái phó không ngăn trở, cô liền lập tức đi về phía tẩm cung của mình.

Trở lại tẩm cung, chuyện thứ nhất chính là cho lui tất cả cung hầu.

Ghim ngân châm lâu quá cũng hoàn toàn không phải việc dễ chịu nha.

Bận rộn nửa ngày, Đường Khanh rốt cuộc cũng có thể thoải mái nằm trên long sàng xa hoa, sau khi thở phào một hơi, cô liền hàn huyên với hệ thống nhà mình.

“Hệ thống, người còn chưa nói cho ta biết kỹ năng lần này của ta là gì.”

“Vũ kỹ.” (kỹ năng múa)

Chợt nghe, Đường Khanh còn tưởng “vũ” là “võ” trong võ công, vì thế hứng thú bưng bưng nói: “Võ công thì cũng không đến nỗi vô bổ, chỉ là sao ta lại không cảm nhận được nội lực nha.”

Dứt lời, lại nghe hệ thống nói không chút biểu cảm: “Vũ trong vũ đạo.”

“Cái trò gì thế?!”

Lần này hệ thống đổi cách nói, “Vũ đạo.”

Đường Khanh hết sức cạh lời, sàu muộn nói: “Thà không có còn hơn.”

“Thật sự?” Hệ thống nói, “Nếu không cần, ta liền thu lại, chẳng qua thu lại xong cũng sẽ không cho người bất cứ bồi thường gì.”

Nghe vậy, Đường Khanh sống không còn gì luyến tiếc nằm trên long sàng, cực kỳ không cốt khí nói: “Thôi được rồi, không nên để lãng phí, ta vẫn nhận thì hơn.” Nói xong, cô lại hỏi: “Đúng rồi, người còn chưa nói cho ta biết nhiệm vụ lần trước được bao nhiêu điểm.”

“Trọn vẹn mười lăm, người đạt điểm tuyệt đối.”

Đường Khanh thở dài, “Tổng cộng đi bốn thế giới, thêm vào còn chưa được đến một trăm điểm. Khi nào mới có thể gom đủ một ngàn điểm đây!”

“Hệ thống chủ sẽ dựa theo nhiệm vụ người hoàn thành mà dần tăng cấp khó khăn cho người, nhiệm vụ càng khó, giá trị điểm sẽ càng cao.”

Nghe hệ thống giải thích, Đường Khanh hỏi: “Thế giới này giá trị bao nhiêu điểm?”

“Hai mươi điểm, bởi vì có nữ xuyên không, cũng chính là tỷ tỷ của nữ chính.”

Vừa nghe đến tỷ tỷ của nữ chính, Đường Khanh hiểu rõ, chính là nữ pháo hôi kia nha, tâm cao hơn trời mệnh mỏng hơn giấy, ban đầu mưu toan câu Hoàng thượng để làm Hoàng Hậu, tiếp theo phát hiện Hoàng thượng không có thực quyền liền bắt đầu câu Thái phó, nào biết được Thái phó thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn cô ta, thậm chí còn sỉ nhục cô ta năm lần bảy lượt. Lúc này cô ta mới quay sang thông đồng với An vương, sau đó cùng Hoàng thượng liên thủ, hại nữ chính.

Hàn huyền với hệ thống một đêm, ngày kế tiếp, Đường Khanh cực kỳ buồn ngủ bước lên Kim Loan Điện.

Trên Kim Loan Điện, bách quan lại triều bái, hô to vạn tuế.

Âm thanh đình tai nhức óc, Đường Khanh nghe mà giật cả mình, ngay cả con buồn ngủ cũng đều chạy mất. Đương nhiên, người triều bái cũng không bao gồm nam chính, Phó Minh Trạng sớm đã tự cho mình đặc quyền, trước khi thượng triều liền có thái giám đặt một chiếc ghế gỗ lim tơ vàng ở một bên.

Mà lúc này, hắn đang lười biếng ngồi trên ghế, nhìn hoàng đế cao cao tại thượng.

Đường Khanh không có thực quyền, đại sự do Thái phó quyết định, việc nhỏ tự mình phán đoán, trước nay lâm triều chỉ để góp mặt cho đủ, nói chút chuyện lông gà vò tỏi mà thôi. Trước đây tiểu hoàng đế thật ra rất có hứng thú với việc lâm triều, năng ta vẫn cực kỳ hưởng thụ cảm giác có thể tự mình đưa ra quyết định, chỉ là hiện giờ linh hồn đổi khác, dĩ nhiên chẳng có hứng thú gì, vì thế, không bao lâu sau đám quan lại liền phát hiện, Hoàng thượng thể mà lại không có động tĩnh.

Theo lý thuyết thì trừ phi Hoàng thượng cho phép, các thần tử sẽ không được phép nhìn thẳng vào Hoàng thượng, chỉ là tiểu hoàng đế không có thực quyền, cho nên ai cũng không sợ cô, thấy cô quá lâu không nói, không ít người đã bắt đầu lớn mật ngẩng lên, muốn nhìn xem cô rốt cuộc làm sao vậy.

Mà lúc này, Thái phó trước nay trầm mặc ít lời đột nhiên mở miệng, “Về sau nếu không có đại sự liền không cần quấy rầy Hoàng thượng.”

Nghe vậy, bách quan lại đồng loạt cúi đầu, suy nghĩ xem ý trong lời Thái phó rốt cuộc là sao.

Tiểu hoàng đế không có thực quyền, nếu như ngay cả việc nhỏ cũng đều không nói với hoàng đế, vậy về sau lâm triều cũng không để làm gì cả. Thái phó đột nhiên nói ra lời này, chẳng lẽ là muốn phế đế sao?

Bách quan càng nghĩ càng kinh hãi, rốt cuộc thì trận phong ba năm đó vẫn khiến bọn họ nghĩ lại mà kinh.

Lời Thái phó nói khiến toàn triều trở nên an tĩnh kỳ lạ, Đường Khanh vốn đang ngủ không sâu lắm, cảm giác được sự biến đổi quỷ dị xung quanh, tức khắc liền mở mắt.

Cô nhìn bách quan phía dưới đang e dè sợ sệt, có chút khó hiểu dụi dụi đôi mắt mê mang, “Đã nói xong rồi?” Thấy bách quan im lặng, cô lại nói: “Nếu nói xong, vậy liền bãi triều đi.”

Bách quan cạn lời nhìn bóng dáng tiểu hoàng đế. Thái phó đã sắp phế “hắn” rồi mà “hắn” còn không nhận thức được nguy hiểm, có thể thấy đúng là kẻ ngu.

Đường Khanh cũng không biết mình đã bị biến thành kẻ ngu xuẩn trong lòng mọi người, cô chỉ biết là mình phải dậy quá sớm, cho nên đã buồn ngủ thành chó luôn rồi!

Vốn định trở lại tắm cung liền đi ngủ, nào biết Thái phó liền theo vào ngay sau lưng.

Phó Minh Trạng mặc một thân quan bào, ngang ngược tùy ý, lại thấy Tiểu Đường Khanh tuy mặc một bộ long bào, nhưng vẫn hoàn toàn không thể so được với mình.

Vẫn có câu nói, người so với người, tức chết người.

Cũng may Đường Khanh không phải kiểu lòng dạ hẹp hòi kia, rốt cuộc thì người ta cũng là nam chính, loại pháo hôi như cô dĩ nhiên không so được.

“Thái phó có việc sao?” Cô nén con buồn ngủ, Đường Khanh cảnh giác nhìn hắn.

Phó Minh Trạng thấy thế, cong môi khẽ cười, “Hoàng thượng sợ gì chứ, ta cũng đâu có ăn ngại.”

Đường Khanh vẫn lui vài bước về phía sau, một chút cũng không tin lời hắn nói.

Phó Minh Trạng thân nhiên tìm chỗ ngồi xuống, thấy cô như thú nhỏ bị nhốt nhìn chăm chăm mình, không khỏi buồn cười nói: “Hoàng thượng đứng không mệt à?”

“Không mệt.” Miệng thì nói như vậy, nhưng Đường Khanh lại tìm chỗ cách xa hắn nhất mà ngồi xuống.

Phó Minh Trạng nhướng mày, không biết sao lại nổi lên tâm tư muốn đùa cô, thấy cô ngồi xa như vậy, hắn liền đứng lên, tiếp theo đi đến bên cạnh cô ngồi xuống.

Tức khắc, cả người Đường Khanh đều hoảng loạn.

Nam chính không dễ chọc, cô không thể trêu vào còn không trốn nổi sao! Dù sao đời này cũng khác với đời trước, không cần ở cạnh giúp hắn chữa thương giải độc, cô chỉ cần bảo vệ nữ chính, diệt vai ác An vương, nhiệm vụ liền coi như hoàn thành.

Đường Khanh muốn rời ra xa, nhưng khổ nỗi người còn chưa kịp đứng lên đã bị Thái phó đại nhân tay mất lạnh lẹ ắn về tại chỗ.

Không thể động đậy, cô chỉ có thể trừng mắt, thở phì phì nói: “Thái phó đại nhân, ngài có ý gì?!”

Phó Minh Trạng ngậm cười, trêu đùa nói: “Ta sao dám có ý gì, chỉ là..... Hoàng thượng không muốn tự mình chấp chính sao?”

Mấy chữ “tự mình chấp chính” khiến Đường Khanh cả kinh, không thể bình tĩnh được. Chẳng qua không phải cô kích động vì có thể tự tay nắm thực quyền, mà là căn cứ theo tư liệu thế giới, vị Thái phó này quả thật có cho tiểu hoàng đế tự mình chấp chính, nhưng chỉ để đẩy nhanh cái chết của tiểu hoàng đế hơn mà thôi.

Biên quan có một đám thân vệ dành riêng cho hoàng đế, bọn họ không giống những đội quân khác, chỉ chuyên nghe lệnh hoàng đế mà thôi, mặc kệ hoàng đế là người phương nào, chỉ cần là con nối dõi của Đại Đường là được. Đám thân vệ này rốt cuộc có bao nhiêu người, ngay cả Thái phó cũng không biết. Lại thêm mấy phiên vương đang ngo ngoe rục rịch, Phó Minh Trạng lúc này mới chọn ra một hoàng đế bù nhìn.

Trước mắt cho hoàng đế bù nhìn tự mình chấp chính cũng không phải thật sự uỷ quyền, mà là cố ý khiến cô có ảo giác, để cô nắm giữ quyền điều khiển thân vệ, thuận tiện sai đám thân vệ kia thay hấn diệt mấy vị phiên vương ngo ngoe rục rịch đó. Đợi sau khi lưỡng bại câu thương, hấn liền có thể thu dọn tàn cục.

Đường Khanh cảm thán hấn âm hiểm độc ác, trên mặt lại đầy vẻ vui sướng, “Lời Thái phó nói, chính là sự thật sao?”

“Dĩ nhiên, Hoàng thượng đã sắp mười sáu rồi, cũng nên tự mình chấp chính.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Gian thần luôn muốn X trầm 4

Edit: Xanh Lá

Đôi mắt tiểu hoàng đế sáng lấp lánh, tươi cười khó nén kích động, Phó Minh Trạng nhìn cũng không hề thấy chán ghét. Nếu đôi thành trước kia, hấn đã sớm cất lời chế nhạo. Rõ ràng trông vẫn giống như lúc trước, sao mình lại biến đổi nhanh như vậy đây?

Sau chốc lát ngây người, Phó Minh Trạng liền rất nhanh thu lại biểu cảm.

Nếu tiểu hoàng đế ngoan ngoãn, hấn cũng không ngại để lại mạng cho “hấn ta”, để “hấn ta” an hưởng tuổi già. Đương nhiên nếu “hấn ta” dám làm gì khác, vậy đừng trách hấn tàn nhẫn ác độc.

Đường Khanh không biết hấn đang nghĩ gì, dù sao cô đã có đối sách. Một khi thu phục thân vệ, cô sẽ có thể bắt đầu quét sạch mấy vai ác kia, ngay cả nữ chính cô cũng sẽ có thể bảo vệ an toàn được. Nghĩ đến việc nhiệm vụ có điểm đột phá, tâm tình cô đều tốt đến không chịu được.

“Thái phó còn có chuyện gì sao?” Nhìn Thái phó mãi không rời đi, cô nháy mắt lại nói: “Nếu như không có việc gì, vậy trầm mặt một hồi, muốn nghỉ ngơi.”

Lá gan của tiểu hoàng đế đúng là càng lúc càng lớn, dám liên tiếp đuổi hấn đi.

Chẳng qua, Thái phó đại nhân cũng không giận, ngược lại chẳng hề để tâm, nhướn mày nói: “Ngoại trừ việc tự mình chấp chính, Hoàng thượng liền không muốn biết chuyện khác sao?”

“Có Thái phó đại nhân ở đây rồi, trầm cực kỳ yên tâm.”

Ý là một chút cũng đều không muốn biết chuyện khác!

“Hoàng thượng chẳng lẽ không muốn quan tâm một chút đến thân thể mình?” Phó Minh Trạng cong môi, cười như không cười nói.

Nghe câu đó, vẻ tươi cười trên mặt Đường Khanh lập tức động lại, “Việc này không phiền Thái phó đại nhân nhọc lòng.”

“Hoàng thượng chính là thiên tử Đại Đường, ta thân là thần tử sao có thể không nhọc lòng đây.” Phó Minh Trạng vừa nói, vừa tiến tới gần cô, ánh mắt chuyển xuống, “Thứ kia của Hoàng thượng thật sự là không thể dùng hay ngài không biết dùng, có cần ta giúp ngài một phen hay không.”

Đường Khanh đỏ bừng mặt, cũng không biết là do tức hay do xấu hổ, lắp bắp nói: “Thái, Thái phó đại nhân, ngài đừng có bắt nạt người quá đáng!”

“Ồ? Sao ta dám bắt nạt Hoàng thượng, Hoàng thượng chớ có đổ oan cho người tốt.”

Phó Minh Trạng từ từ tới gần, Đường Khanh lui không thể lui, mắt thấy đôi tay thon dài kia sắp đụng tới mình, đầu cô lập tức trống rỗng, giờ tay liền vung ra một cái tát.

Tiếng vang thanh thúy phát ra, sau chốc lát tạm dừng. Đường Khanh liền hồi hận. Kia chính là nam chính nha! Còn là nam chính sẽ hắc hóa đấy! Thế mà cô lại đánh hấn! Quả thực chán sống mà!

Xong rồi, xong rồi!

Phó Minh Trạm bị trúng một cái tát thì chột hồi thần, trước đó hấn cũng không biết ma xui quỷ khiến ra sao mà lại động tay động chân với tiểu hoàng đế, cái tát này thật ra lại tát cho hấn tỉnh lại.

Chỉ là, hấn nhìn tiểu hoàng đế dám tát hấn kia, ánh mắt chột tối đen không rõ.

Đường Khanh đánh xong liền sợ, vẻ mặt kinh hoảng nhìn hấn, vừa định nhận sai, lại thấy hấn đột nhiên tiến lại.

“Cái tát này ta liền ghi nhớ trước, hôm nay liền không so đo với Hoàng thượng, chỉ là ngày sau ngài sẽ phải trả lại cho hết.”

Biểu cảm giông bão sắp kéo đến này khiến Đường Khanh càng thêm sợ hãi. Cũng may, Phó Minh Trạm nói xong lời này liền rời đi, cô xem như có thể thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Phó Minh Trạm rời khỏi hoàng cung liền đi thẳng về phủ mình, biểu cảm lạnh lẽo, khiến hạ nhân trong phủ sợ tới mức không dám thở mạnh.

Trước nay hấn đều đối xử đầy chán ghét với tiểu hoàng đế, thế nhưng hôm nay lại bị “hấn ta” dụ dỗ đến mức suýt nữa mất hồn!

Quả thực điên rồi!

Phó Minh Trạm không rõ rốt cuộc mình đã làm sao, loại cảm giác này cực kỳ không tốt, vậy mà lại khiến hấn sinh ra chút cảm giác bất an.

Trầm mặc thật lâu, hấn đột nhiên sai người tìm vài thiếu niên thiếu nữ đến.

Chỉ là, khi hấn nhìn một loạt nam nữ non nớt, hấn lại không có nổi một chút hứng thú nào. Rõ ràng diện mạo tư thái đều không khác biệt người nọ lắm, sao lại không có cảm giác như vậy đây?

Bỗng dưng, ánh mắt hấn hiện lên một tia sát ý lạnh băng.

Thái phó đại nhân bỗng nhiên sai tìm những người này đến, thực sự khiến không ít người kinh ngạc, nhưng càng khiến người ta khiếp sợ chính là, không biết tại sao, những người đó chỉ trong vòng chưa đến một nén nhang đã bị chém giết toàn bộ.

Thái phó đại nhân nhốt mình trong thư phòng suốt một ngày, không ăn không uống. Tất cả mọi người lo lắng không thôi, Thái phó đại nhân chính là người còn quan trọng hơn cả Hoàng thượng, nếu hấn xảy ra chút ngoài ý muốn nào, Đại Đường tất sẽ đại loạn.

Nhất thời, không ít người đều nghĩ tới tiểu hoàng đế, có nghe đồn lúc trước khi ở tẩm cung của tiểu hoàng đế, Thái phó đã bị ăn một cái tát.

Sự tình càng truyền càng thái quá. Một ngày sắp qua, Thái phó đột nhiên bước ra khỏi thư phòng.

Thái phó ra khỏi thư phòng cũng không có bất cứ biểu hiện gì quái dị, biểu cảm cũng giống như thường ngày, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Không ai dám tiến lên dò hỏi, chỉ có thể chịu đựng nghi vấn trong lòng, coi như không biết gì hết.

Phó Minh Trạm làm việc trước nay đều không sợ đồn đại vớ vẩn, cho nên lời đồn đại bên ngoài hấn đều không quan tâm, nhưng Đường Khanh thì lại khác, khi nghe được tin Thái phó thế mà lại tìm các tiểu quan (*cách gọi trai bao thời cổ đại) nhỏ tuổi cùng các loại cô nương, cả người đều có cảm giác không tốt.

Trong tẩm cung, sau khi Đường Khanh xác nhận đi xác nhận lại rằng mình đã khóa kỹ cửa, mới lần nữa liên hệ với hệ thống.

“Hệ thống, ta lại có dự cảm không lành.”

Hệ thống rất mệt tâm, “Xin đừng nói.”

“Không được, có nạn cùng chịu, sao ngươi lại có thể vứt bỏ ta!” Đường Khanh tức giận thờ phì phì, lại nói: “Ta mặc kệ, đã bảo thế giới này có nữ chính, mà MN nữ chính còn chưa xuất hiện đâu, thế mà nam chính đã chạy trật đường! Mấy nam chính đều như vậy, hệ thống chủ của các ngươi khẳng định có bug!”

“Ta đã đệ trình vấn đề này lên, nhưng trên đó nói không thành vấn đề đó chứ.” Nếu hệ thống có đầu, hiện tại nhất định cũng sẽ đau đầu không thôi.

“Ta mặc kệ, còn như vậy nữa ta liền bãi công!”

Ký chủ bãi công chính là đại sự, rốt cuộc thì ký chủ xảy ra chuyện, hấn làm hệ thống cũng sẽ chịu xui xẻo theo, vì thế hấn chỉ có thể tận tình khuyên nhủ: “Kỳ thật, Khanh Khanh này, ngươi thay đổi suy nghĩ một chút, dù sao cũng là nam chính, giá trị nhan sắc cao đáng người lại đẹp, người đi theo hấn cũng không thiệt nha.”

Đường Khanh giật giật khoe miệng, “Ngươi đừng quên, cảm phát sinh tình cảm với bất cứ kẻ nào trong từng thế giới.”

“Có câu nói, dạo chơi nhân gian, ngươi có thể thử một chút.” Hệ thống nói, tỏ vẻ đáng yêu một cách quý dị, “Ta xem trọng ngươi nha ~”

Đường Khanh rùng mình, “Nói chuyện từ từ.”

Dứt lời, cửa tâm cung vốn đang đóng chặt đột nhiên bị người bên ngoài đập mở ra.

Thấy thế, Đường Khanh lập tức bị dọa không nhẹ, giệt thót cả mình.

Người tới không phải ai khác, chính là Phó Minh Trạm.

“Thái phó đại nhân, có việc gì à.”

“Cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn xác nhận một việc nhỏ.”

Hắn nói nhẹ tênh, Đường Khanh lại cảm thấy nguy hiểm ập tới.

“Bất kể Thái phó đại nhân muốn xác nhận điều gì cũng không liên quan tới trẫm.”

“Sao lại không liên quan tới Hoàng thượng đây.”

Phó Minh Trạm từng bước ép sát, không cho cô phản kháng chút nào, cúi đầu liền khóa môi cô lại, tiếp theo liền hung hăng làm cán bừa bãi.

“Ừm!”

Thật lâu sau, khi Đường Khanh cảm thấy mình sắp hít thở không thông mà chết, đối phương rốt cuộc mới buông cô ra.

Phó Minh Trạm ôm cô vào trong ngực, không biết tại sao, nội tâm trước nay trống rỗng lại có cảm giác như được lấp đầy, tựa như đồ vật mình tìm kiếm hồi lâu rốt cuộc đã bị mình tìm thấy.

“Thái phó đại nhân xin tự trọng!” Đường Khanh giãy giụa không được, chỉ có thể cắn răng gằn từng chữ.

Phó Minh Trạm mỉm cười, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô, “Hoàng thượng muốn ta tự trọng như thế nào?”

“Thứ nhất, buông trẫm ra. Thứ hai, cách xa trẫm!”

Nhìn tiểu hoàng đế không thể kháng cự, Phó Minh Trạm cong môi, “Không thể nào.”

Rõ ràng chỉ có ba chữ ngắn ngủi, Đường Khanh lại thấy được trong mắt hắn tỏa ra ham muốn chiếm hữu dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Gian thần luôn muốn X trẫm 5

Edit: Xanh Lá

Phó Minh Trạm tìm được đáp án mình muốn liền không ngưng ngừng chút nào, nhìn tiểu hoàng đế để thờ phỉ phỉ trong ngực mình, tâm tình liền rất tốt.

Đường Khanh quả thực tức muốn bùng nổ. Đây là chuyện gì?! Có còn muốn để cô yên ổn hoàn thành nhiệm vụ hay không?!

“Phó Minh Trạm!” Bởi vì tức giận nên cô gọi thẳng tên người kia, “Ngươi đừng có quá đáng!”

“Ồ? Ta quá đáng như thế nào cơ?” Phó Minh Trạm mỉm cười nói, giọng nói của tiểu hoàng đế trong trẻo ngọt ngào lại thoáng hiện vẻ kiên cường mạnh mẽ, rõ ràng đang tức giận, nhưng khổ nỗi lại khiến người nghe tê dại không thôi, hẳn thật sự yêu cái đáng vẻ như mèo con xù lông này của tiểu hoàng đế chết đi được.

Trước kia sao lại không phát hiện tiểu hoàng đế tức giận động lòng người như vậy đây? Thái phó đại nhân thoáng tự hỏi trong một chớp mắt, chẳng qua rất nhanh hắn liền không nghĩ nhiều, trước kia không phát hiện cũng không sao, dù sao hiện tại tiểu hoàng đế là của hắn.

“Về sau không cho tức giận với người khác.”

Về mặt Đường Khanh như gặp quý nhĩn về phía hần, “Trẫm hiện tại ngay cả tức giận cũng phải xem sắc mặt Thái phó đại nhân? Vậy hay là ngôi vị hoàng đế của trẫm, Thái phó đại nhân cứ đơn giản lấy đi là được!”

Hướng đi của thế giới đã chệch đường ray, cô cũng lười quan tâm đến cốt truyện nguyên bản!

Phó Minh Trạm xoa cằm, như đang thật sự suy xét vấn đề này vậy.

Sâu trong nội tâm Đường Khanh đột nhiên sinh ra chút sợ hãi. Đúng là gặp quý, nam chính này hình như đang thật sự suy nghĩ vấn đề cô vừa nói! Nhưng cô không muốn bị giam bị giết chút nào mà!

Cũng may, Phó Minh Trạm rất nhanh phủ quyết ý tưởng này.

Hần tương đối thích tiểu hoàng đế linh động trước mắt, chứ không phải chìm hoàng yển bị hần nhốt trong lồng.

“Ngôi vị hoàng đế là của Hoàng thượng, sao ta lại lấy.” Hần vừa nói vừa xoa xoa tóc cô, lại nói: “Hơn nữa, có ta ở đây, ngôi vị hoàng đế này ngoại trừ người ai cũng không lấy được.”

“Vậy đúng là cảm ơn Thái phó đại nhân.” Đường Khanh tỏ vẻ mệt tâm, nam chính đã không có hứng thú với bá nghiệp, cô còn cứu vớt thế giới cái rắm a!

Phó Minh Trạm như không nghe ra ý chế nhạo trong lời cô, ngược lại còn sùng nịch mà nói: “Đối với ta người không cần nói cảm ơn, đây là việc ta nên làm.” Nói xong, hần liền kéo tay cô đi về phía long sàng hoa lệ, “Đêm đã khuya, Hoàng thượng nên đi ngủ, nếu không sẽ không tốt cho thân mình.”

Tuy nói như vậy, nhưng Đường Khanh lại thấy hần không hề có chút ý định rời đi, cô mặt không biểu cảm mà nói: “Trẫm đúng là nên đi ngủ, Thái phó cũng nên trở về.”

“Cửa cung đều đã đóng, ta không ra được. Người nữ ném ta ra ngoài trời tuyết phủ trắng xóa kia sao?”

Nhìn Thái phó đại nhân tươi cười rạng rỡ, Đường Khanh giật giật khóe miệng, nói cực kỳ tuyệt tình: “Rất nữ.”

“Tiểu gia hòa thật nhẫn tâm. Được rồi, đừng náo loạn, nên đi ngủ, nếu không ngày mai người lại không dậy được.” Phó Minh Trạm nói, thế nhưng lại tiến lên cời áo tháo thắt lưng cho cô.

“Người muốn làm gì?” Đường Khanh hoảng sợ ôm lấy bản thân, không cho hần cời quần áo mình.

Phó Minh Trạm thấy cô phản ứng lớn như thế cũng không tức giận, còn duỗi tay kéo cô vào trong lòng mình một lần nữa, “Cả hai đều là nam tử, người có gì ta có cái đó, không cần thẹn thùng.”

“Đây không phải vấn đề thẹn thùng!” Đường Khanh bùng nổ, “Nam nam thụ thụ bất thân! Hơn nữa, hơn nữa trẫm vẫn thích cô nương!”

“Cô nương?” Phó Minh Trạm như nghe được truyện cười gì, ánh mắt bất giác dờ xuống ngắm ngắm, nhấp môi đẹp khê cười: “Hoàng thượng xác định, có thể thích cô nương sao?”

Đường Khanh thẹn quá thành giận, gằn nhẹ nói: “A, người cầm miệng cho trẫm!” Dứt lời, thấy hần không đi, cô chỉ có thể thờ phỉ phỉ nói: “Trẫm sợ người rồi. Người không đi, trẫm đi!” Nói đoạn, cô liền thoát ra khỏi ngực hần, bước nhanh về phía cửa tẩm cung.

Phó Minh Trạm bất đắc dĩ lắc đầu, trong mắt lại là tràn ngập sùng nịch, hần bước nhanh theo, như đang dỗ vạ tức giận mà nhẹ giọng từng tí một: “Hoàng thượng, trời đang giá rét, cần thận cảm mạo.”

Đã sắp đến tết, bên ngoài tẩm cung tràn đầy khí lạnh thấu xương, chẳng qua Đường Khanh vẫn hoàn toàn không cảm nhận được, cô đã sắp tức điên lên rồi, đầu còn quan tâm đến lạnh hay không lạnh nữa!

“Trẫm không cần người quản!”

“Phải phải phải, ta không quản, ta chỉ lo lắng thôi.”

“Trẫm cũng không cần người lo lắng!”

“Hoàng thượng không cần ta quan tâm?”

“Phải!”

Đường Khanh nói xong lời này, không khỏi lui về phía sau một bước. Không còn cách nào, lúc này nam chính quá khủng bố! Ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt người vậy!

Phó Minh Trạm cũng không phát hỏa, chỉ hơi híp mắt, cuối cùng, không nói hai lời liền khiêng cô lên đi về phía tẩm cung.

Người hầu bên ngoài tẩm cung đều đã tròn mắt. Quan hệ của Hoàng thượng và Thái phó đại nhân tốt như vậy từ khi nào?

Thái phó đại nhân thế mà lại khiêng Hoàng thượng lên vai?

Bọn họ không hoa mắt chứ?

Tuy nhiên, Thái phó đại nhân còn lâu mới thêm quân những người bên ngoài đó, hắn còn đang toàn tâm toàn ý dỗ dành tiểu hoàng đế cái kình.

Đường Khanh náo loạn một trận, thấy hắn thờ ơ, cả người đều uể oải.

Sau khi Thái phó đại nhân khiêng tiểu hoàng đế về tẩm cung, câu đầu tiên của hắn lại là, “Quá gầy.”

“Cái gì?” Đường Khanh đã không biết nên tiếp lời ra sao với vị nam chính hay ra bài không theo lẽ thường này nữa.

“Quá gầy, về sau ăn nhiều chút.” Rõ ràng là khuôn mặt nhỏ mềm mại mũm mĩm thế này, nhưng khi ôm, trên người lại không có quá nhiều thịt. Thái phó đại nhân nghĩ đến cuộc sống tiểu hoàng đế trải qua trước kia, bỗng dưng đau lòng, hối hận sao mình lại không tìm được “hắn” sớm hơn một chút.

Đường Khanh giật khóc miệng, không còn lời gì để nói.

Thân hình này rất vừa phải, không mập không gầy, cô không thích làm tiểu mập mập chút nào có được không!

Phó Minh Trạng thấy cô không nói gì, cũng không nhiều lời nữa, dù sao trong lòng hắn đã hạ quyết tâm phải nuôi mập cô.

“Ngủ!”

Thái phó đại nhân mở miệng, tiểu hoàng đế không cách nào phản kháng, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn bị người nào đó ôm vào trong ngực, cứ như vậy ngủ một đêm.

Đương nhiên, trước khi đi ngủ, Đường Khanh vẫn quát tháo hệ thống đáng thương một trận.

“Hệ thống rác rưởi, hủy hoại thanh xuân của ta, làm rối loạn tình cảm của ta! Ta muốn khiêu nại!”

Hệ thống giả chết nửa ngày, hiện giờ sâu kín mở miệng, “Ừm, có thể.”

“Thật sự có thể khiêu nại?”

“Ừm, tuy rằng khiêu nại vẫn là do ta nộ lên thay người.”

Đường Khanh: “.....” Nói thế cũng bằng không!

“Còn muốn khiêu nại sao?” Hệ thống hỏi.

“Thôi được rồi.” Đường Khanh cực kỳ bất lực.

“Ngaoan. Khanh Khanh chỉ cần không ngừng cố gắng, là có thể hoàn thành nhiệm vụ thế giới này.”

“Nói tiếng người.”

“Chỉ số hoàn thành nhiệm vụ bây giờ đã đạt 80%.”

Nghe vậy, Đường Khanh tức khắc giống như tiêm máu gà, phải biết rằng mấy đời trước công lược nam chính đều mất ít nhất mấy năm thời gian, lần này thế mà lại đơn giản như vậy, quả rất khiến người ta cảm thấy không chân thật.

Có lời hệ thống nói, cô không còn suy sụp, ngược lại ý chí chiến đấu lập tức tràn đầy!

Cô tin tưởng không đến nửa năm, cô sẽ có thể chào từ biệt cái tên nam chính bệnh thần kinh này!

Ngày kế tiếp, lâm triều.

Văn võ cả triều nhìn không khí quỷ dị giữa Hoàng thượng và Thái phó, dồn dập hít hà một hơi. Thế này là do trận gió yếu ma nào thổi tới vậy? Đã bảo Thái phó chán ghét Hoàng thượng cơ mà? Đã bảo muốn phế đế đâu?

Chẳng qua mới chỉ một đêm, sao tình hình lại thay đổi nhanh thế!

Nhìn đáng vẻ nhẫn nhục chịu đựng kia của Thái phó đại nhân, quả thực..... lóe mù mắt bọn họ!

Bộ phận đại thần độc thân tở về, một buổi lâm triều đang yên đang lành, thế mà lại biến thành đại hội ngược cầu! Còn có thể đối xử tử tế một chút với mấy người già goá bụa như bọn họ hay không?

Chương 23: Gian thần luôn muốn X trầm 6

Edit: Xanh Lá

Cách Thái phó đại nhân đối xử với hoàng đế đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ, người phía dưới tuy không hiểu rõ, chẳng qua cũng không còn qua loa lừa dối tiểu hoàng đế như trước đây.

Đối với điều này, Đường Khanh tỏ vẻ cực kỳ hưởng thụ, trước đây những tên gia hỏa tay nắm thực quyền đó đều ngheech mũi lên trời, cực kỳ đáng ghét! Nhìn lại bây giờ, dáng vẻ chân chó kia không khỏi quá thuận mắt.

Tuy vẫn không thay đổi được sự thật thế giới đã đi chệch hướng, chẳng qua Đường Khanh tỏ vẻ cô vẫn sẽ chuyên nghiệp hoàn thành nhiệm vụ!

Nam chính tuy có phong cách khác người, nhưng cô không tin nữ chính cũng kỳ quặc như vậy!

Vì thế, một ngày này, cô triệu kiến nữ chính, cùng tỷ tỷ của nữ chính.

Gia chủ Mục gia chính là tướng quân Đại Đường, tay nắm không ít binh quyền, đương nhiên mấy thứ binh quyền đó không cách nào so được với Thái phó đại nhân, chẳng qua tổng thể cũng coi như có thực lực. Hiện giờ tỷ muội Mục gia bỗng nhiên bị Hoàng thượng triệu kiến, trong lòng Mục tướng quân thật muốn cự tuyệt, khuê nữ vô song này của ông ta sao có thể bị tiểu hoàng đế hèn nhất kia nhúng chàm được chứ!

Chỉ là, dù trong lòng không tình nguyện, Mục tướng quân cũng chỉ có thể tự mình đưa các nàng vào cung!

Không còn cách nào khác, hiện tại tiểu hoàng đế không biết sao lại được Thái phó coi trọng, ông ta cũng không dám phản kháng. Rốt cuộc thì trong nhà ngoại trừ hai khuê nữ vẫn còn có người khác, nếu như chọc Thái phó âm tình bất định kia tức giận, còn không biết hấn sẽ tính sổ với Mục gia thế nào.

Cũng không phải Đường Khanh trắng trợn triệu kiến tỷ muội Mục gia, mà đem muội muội mười tuổi của mình ra làm cái cớ, tuy cái cớ này người sáng suốt đều nhìn ra được.

Hoàng tử công chúa trong cung đều bị sung quân gần hết, chỉ có công chúa mười tuổi này còn ở lại trong cung.

Tiểu công chúa cũng không phải do nữ nhi thế gia sinh hạ, mẫu phi của nàng chẳng qua chỉ là cung nữ, không quyền không thế, trước kia không được lão hoàng đế sủng ái, hiện giờ càng không được tân hoàng thích, vốn cho rằng sẽ như vậy cả đời, không nghĩ tới ngày nọ tân hoàng lại đột nhiên nghĩ tới nàng.

Tiểu công chúa tuy chỉ có mười tuổi, nhưng cũng đã trải qua nhân tình ấm lạnh, nàng ấy nhìn hoàng huynh tươi cười xán lạn nhưng cũng không dám bước lên làm nũng, mà vẫn hết sức quy củ thình an.

Rốt cuộc vẫn là công chúa hoàng gia, mặc dù mẫu phi chỉ là cung nữ, nhưng cũng tuyệt đối có mặt mũi, nếu không thì sao lại bị hoàng đế nhìn trúng.

Đường Khanh nhìn tiểu công chúa mềm mại đáng yêu, trong lòng rất yêu thích.

“Tiểu Cửu, lại đây.”

Tiểu công chúa xếp hàng thứ chín, gọi nàng là Tiểu Cửu lại thêm vài phần thân cận, chẳng qua Cửu công chúa lại không dám làm càn, nom nớp lo sợ bước qua.

Đường Khanh một tay ôm nàng vào trong ngực, tươi cười xán lạn nói: “Tiểu Cửu, trầm tâm cho muội hai tỷ tỷ làm bạn chơi cùng.” Nói đoạn, cô chỉ chỉ Mục Thanh Lan và Mục Thanh Linh đã sớm đứng một bên, lại nói: “Các nàng ấy là nữ nhi của Mục tướng quân, từ nhỏ đã lớn lên ở biên quan, trầm biết muội không thích nữ nhi thế gia quy quy củ củ, hai người bạn chơi này muội đã vừa lòng chưa?”

Cửu công chúa vì lý do liên quan đến mẫu thân nên quả thực không thích nữ nhi thế gia, bọn họ gia thế hiển hách xuất thân lại cao, mà nàng mặc dù có danh hiệu công chúa, cũng căn bản không thể so với bọn họ, mấy lần cung yến trước đây bị mỉa mai chế nhạo, dần dần nàng cũng liền không thích gặp đám người kia.

Chỉ là, việc nhỏ này sao Hoàng thượng lại biết được?

Cửu công chúa thấp thỏm trong lòng, sợ chọc tân hoàng tức giận, chỉ có thể nghẹn khuôn mặt nhỏ không dám nói lời nào.

Cảm thấy tiểu gia hỏa trong ngực cứng đờ, Đường Khanh ôn nhu nói: “Không cần sợ hãi, trầm là hoàng huynh của muội, sẽ không hại muội đâu.”

Mẹ đẻ của Cửu công chúa sinh nàng ra không bao lâu liền bị người ta hại chết, một người chưa bao giờ cảm thụ được thân tình như nàng sao có thể

không mong đợi tình cảm đó, chỉ là, nàng có thể có được loại tình cảm này sao?

“Muội, có thể chứ?”

Nhìn ánh mắt sợ sệt như chú cún nhỏ của nàng, trái tim Đường Khanh đều sắp tan chảy, “Dĩ nhiên là có thể.”

Mục Thanh Linh dịu ngoan đứng bên dưới, lắng nghe Hoàng thượng và Cửu công chúa nói chuyện, nhưng Mục Thanh Lan thì lại tỏ vẻ khinh thường qua ánh mắt. Cô ta chính là nữ xuyên không, ngày sau phải trở thành Hoàng Hậu, vậy mà lại muốn nàng ta lấy lòng con gái của một cung nữ! Quả thực buồn cười!

Trong lòng Mục Thanh Lan khinh bỉ, nhưng ngoài miệng lại như lau mặt, tìm mọi cách lấy lòng Cửu công chúa, “Có thể làm bạn với Cửu công chúa là vinh hạnh của thần nữ.”

Nếu Đường Khanh không nhìn thấy ánh mắt kia, có lẽ còn được chuyện ma quỷ kia của ả, nhưng hiện tại à.....

“Ừm, đúng là vinh hạnh của ngươi.” Đường Khanh không mặn không nhạt mở miệng, tiếp theo lại thay đổi dáng vẻ, ôn nhu nói với Mục Thanh Linh: “Cửu công chúa từ nhỏ đã không có bạn chơi cùng, trầm thấy tuổi ngươi dường như tương đương với Cửu công chúa, về sau ngươi liền ở lại trong cung đi.”

Mục Thanh Linh có chút kinh ngạc, tuổi nàng rõ ràng tương đương với Hoàng thượng, sao ở trong miệng hắn lại biến thành tương đương với Cửu công chúa đây? Tuy nhiên, dù trong lòng nghi hoặc, nhưng người trước mắt này vẫn là Hoàng thượng, nàng không dám nghi ngờ.

“Dạ, thần nữ tuân chỉ.”

Mục Thanh Lan không nghĩ tới còn chưa đến một nén nhang, muội muội đáng ghét kia của mình thế mà đã được vào cung, đôi mắt hơi trừng lên, cô ta không cam lòng nói: “Hoàng thượng, vậy thần nữ thì sao?”

Trong mắt Đường Khanh hiện lên vẻ chán ghét, “Trẫm thật ra đã thiếu suy xét, tuổi ngươi cũng hơi lớn rồi, hẳn sẽ không thích hợp làm bạn với Cửu công chúa.”

Mục Thanh Lan nghe Hoàng thượng tìm cơ nói bừa, phần nộ trùng mắt nhìn Mục Thanh Linh. Đã đến lúc mấu chốt thế này, sao cô ta lại không hiểu, mình vào cung thuần túy chỉ để che giấu tai mắt người ngoài, mục đích chân chính của Hoàng thượng là muốn giữ lại Mục Thanh Linh!

Đường Khanh hiện giờ là hoàng đế, dĩ nhiên có quyền làm theo ý bản thân, nhìn dáng vẻ Mục Thanh Lan phần nộ, cô liền nở một nụ cười tà ác.

Nếu đầu óc cô ta chỉ nghĩ đến việc gả chồng, vậy cô liền đáp ứng tâm nguyện của cô ta.

Đường Khanh chỉ chuyên tâm nghĩ xem làm thế nào để xử lý nữ pháo hôi xuyên qua này, bên kia, Thái phó vậy mà lại không mời tự đến.

Phó Minh Trạng về mặt tối tâm nhìn công chúa ngồi trong lòng tiểu hoàng đế, hiện lên một tia không vui. Tiểu hoàng đế của hắn, trong ngực sao có thể có người khác được?

Cửu công chúa trước nay miễn cảm, bị hắn nhìn như vậy, tức khắc liền sợ tới mức co rụt trong lòng Đường Khanh.

“Thái phó.” Đường Khanh nói giọng nhàn nhạt, “Sao ngươi lại tới đây.”

“Đã lâu không gặp Hoàng thượng, nghe nói Hoàng thượng đột nhiên triệu kiến hai nữ nhi của Mục tướng quân, liền thuận tiện đến xem.” Thái phó không nhanh không chậm đi tới, đợi hắn đi đến bên tiểu hoàng đế, sớm đã có thái giám nịnh nọt chuyển ghế đến cho hắn ngồi.

Nghe hắn nói như vậy, Đường Khanh đột nhiên cong khóe môi, “Quả thật đúng là có chuyện cần Thái phó hỗ trợ.” Nói xong, cô thả lỏng trong lòng xuống, ôn nhu nói với nàng: “Trẫm còn có chút việc, muội đi chơi với vị Linh tỷ tỷ kia trước đi.”

Cửu công chúa chớp đôi mắt to đáng yêu, nghe lời gật gật đầu, “Tạm biệt hoàng huynh.”

Hai người chứng mắt đã đi rồi, tâm tình Phó Minh Trạng thoáng tốt lên một chút, chẳng qua khi hắn liếc mắt đến Mục Thanh Lan, ánh mắt lập tức không vui, “Sao ngươi vẫn còn ở nơi này.”

Mục Thanh Lan chưa bao giờ gặp nam tử cao lớn anh tuấn như vậy, vừa nhìn thấy hắn, tức khắc ngay cả Hoàng thượng ở một bên cũng quên luôn, nhưng ánh mắt của hắn lại khiến cô ta như ngã vào hầm băng vậy, sợ hãi không thôi.

“Dạ, thần nữ cáo lui.” Không dám ở lâu, Mục Thanh Lan lập tức lui xuống.

Phó Minh Trạng thu hồi ánh mắt lạnh băng, vừa thương thức tay nhỏ trắng nõn trơn mềm của tiểu hoàng đế, vừa nói dầy vẻ yêu chiều: “Hoàng thượng muốn ta hỗ trợ việc gì.”

“À, gần đây trong triều có nam tử đến tuổi thành hôn nào không?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Gian thần luôn muốn X trầm 7

Edit: Xanh Lá

“Hoàng thượng hỏi điều này làm chi?” Nghĩ tiểu hoàng đế đang muốn tìm một nam tử trong triều cho hấn (Phó Minh Trạ) để thay thế bản thân, Phó Minh Trạ không khỏi trầm mặt, ngay cả lực tay cũng bỗng nhiên tăng lên.

Đường Khanh đau đớn nhíu mày, hoàn toàn không biết vì sao hấn lại tức giận, lắc lắc tay, thấy không vung ra được, chỉ có thể tức giận nói: “Trẫm chỉ đang nhân rồi, đột nhiên muốn làm mai thôi, Thái phó nếu không muốn giúp thì cũng mời buông tay, tay trẫm sắp bị người bóp nát rồi.”

Phó Minh Trạ sao có thể buông tay được, chẳng qua lực nắm lại thoáng lỏng ra một chút, cố nén cơn giận trong lòng: “Hoàng thượng muốn làm mới cho ai?”

Đường Khanh khó hiểu nhìn hấn, tức giận nói: “Yên tâm, không phải là người.”

Nghe vậy, hai tròng mắt u ám của Phó Minh Trạ đột nhiên sáng sủa, “Vậy người nói đi nào, người muốn làm mới cho ai.”

Biểu cảm của Thái phó đại nhân thay đổi quá đột ngột, Đường Khanh thầm trợn trắng mắt, có chút chịu không nổi cái tên nam chính bệnh thần kinh này.

“Chính là cô nương mới vừa rồi đó, Mục Thanh Lan.”

“Mục gia? Sao người lại đột nhiên muốn làm mới cho nàng ta vậy?”

“Trẫm thích, người quản được à?”

Tiểu hoàng đế trừng mắt. Đáng về kia, Thái phó nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu không chịu được, không khỏi sùng ái nói: “Được, người muốn thế nào liền như thế đó.”

Được xoa dịu, Đường Khanh lúc này mới hít thở, lười nhác nói: “Ừm, người nhìn xem trong kinh thành có phế vật nào không làm nên trò trống, tìm cho trẫm một tên.”

Phó Minh Trạ hơi ngây người, ngay sau đó cười hỏi, “Mục gia đắc tội người?” Nói xong, không đợi cô mở miệng, lại nói: “Cần ta trừng trị Mục gia cho người không?”

“Không không không, không cần.” Đường Khanh sợ tới mức vội vàng cự tuyệt. Nữ chính còn đang ở Mục gia đấy, sao có thể trừng trị được. Tuy nói hiện tại hấn vẫn chưa quen nữ chính, nhưng không biết về sau có thể có phát triển gì đó hay không, nên phòng trước mới ôn.

“Được, Hoàng thượng nói cái gì thì là cái đó.” Nếu Mục gia không chọc tiểu hoàng đế nhà mình tức giận, vậy hấn liền tạm thời tha cho Mục gia, về phần Mục Thanh Lan kia, nếu đã khiến tiểu hoàng đế không vui, sao có thể dễ dàng buông tha cho nàng ta như vậy?

Đường Khanh vốn định lạm dụng chức quyền hoàng đế của mình một chút, tùy tiện tìm một người cưới nữ xuyên qua, không ngờ Phó Minh Trạ càng thêm trực tiếp, thế mà lại tìm một ma ồm cho cô nàng, còn là loại mặt hàng không biết có thể sống quá ngày mai hay không.

Nữ xuyên qua dĩ nhiên không cam lòng gả cho một phế vật, nháo loạn ở Mục gia một hồi, tuy nhiên, Mục tướng quân sao lại cho phép cô ta phản kháng được, đó chính là cuộc hôn nhân do chính Thái phó tự mình mai mối, hơi sai lầm một chút liền có thể bị chém cả nhà, huống hồ đối phương tuy thân thể yếu đuối một chút, nhưng gia thế cũng là nhất đẳng, vì thế, không màng đến sự phản kháng của cô ta, Mục tướng quân liền dứt khoát trời cô ta gả tới đó.

Từ lúc Đường Khanh mở miệng nói muốn làm mới cho nữ xuyên qua đến lúc cô ta xuất giá, thời gian không vượt quá mười ngày, tốc độ này nhanh đến mức cô trừng mắt cứng lưỡi.

“Thái phó đại nhân thật tốc độ.”

Nghe tiểu hoàng đế nói, Phó Minh Trạ cực kỳ hưởng thụ, “Hoàng thượng tự mình mở lời, làm thần tử sao có thể không giúp Hoàng thượng vừa lòng đây.”

Đường Khanh ngoài cười nhưng trong không cười. A, lúc hấn nói ra lời này đừng có nằm trên long sàng của cô, nói không chừng còn có chút thuyết phục.

Không sai, hiện tại Thái phó đại nhân ngay cả phủ đệ của mình cũng không trở về, lấy cái cơ đẹp để rằng đi qua đi lại quá mệt mỏi, liền ở lại luôn trong cung.

Về phần vì sao lại ở trên long sàng, thì không ai hỏi đến, rốt cuộc ai cũng muốn giữ đầu.

Giải quyết xong nữ xuyên qua, Đường Khanh liền bắt đầu nghĩ xem làm thế nào để mình thành vua mất nước. Nam chính là nhân vật sẽ trở thành hoàng đế, hiện giờ ngày nào cũng vây quanh cô thì sao làm hoàng đế được? Cô còn hoàn thành nhiệm vụ thế nào?

Cô cũng không tin Đại Đường xảy ra nội loạn mà hần còn không động thủ!

Cũng may Phó Minh Trạm dường như đã thật sự giao thực quyền cho cô, còn để cô quyết định không ít việc.

Nhỏ từ việc vật trong triều, lớn đến điều phối quan viên, chỉ cần cô mở miệng, hần đều chỉ có một chữ, ‘Được’.

Trong lúc nhất thời, trên dưới trong triều đều nhìn về phía tiểu hoàng đế với ánh mắt mang vài phần sợ sệt, rốt cuộc thì hoàng đế có thực quyền vẫn khác với bù nhìn, hiện giờ trong tay ‘hần’ chính là quyền lớn quyết định sinh tử của bọn họ!

Đường Khanh chơi trong triều như cá gặp nước, chỉ là, rõ ràng cô muốn tác loạn Đại Đường, sao đến cuối cùng đều phát triển theo hướng ngược lại thế!

Ví dụ như, cô cố ý cải cách vị thế khoa cử. Phải biết rằng các chức quan trong triều trước đây đều chọn người từ đám con em thế gia ra đảm nhiệm, khoa cử chẳng qua cũng chỉ để tìm người làm mấy vị trí đám thế gia bỏ lại không cần thôi, đệ tử nhà nghèo gần như không có ngày ngóc đầu lên nổi, cô khuynh đảo như vậy, cũng không tin đám thế gia kia không phản kháng, không tạo phản!

Nào biết, mấy thế gia tưởng sẽ muốn làm phản lại không chỉ không làm phản, ngược lại còn mạnh mẽ ủng hộ cô!

Vì thế, giới khoa cử liền có thêm không ít thí sinh hàn môn, trong đó còn có không ít người đạt được thành tích rất tốt, ví dụ như Trạng Nguyên chính là người xuất thân nhà nghèo.

Tiểu Trạng Nguyên đối với Đường Khanh cảm động đến rơi nước mắt, nếu không có Hoàng thượng anh minh, đệ tử hàn môn như bọn họ căn bản không có đường lộ.

Vì thế, Đường Khanh không hiểu sao bỗng dưng lại có không ít người đi theo. Cô vốn định khuynh đảo triều chính, đột nhiên lại cảm thấy hôn quân không dễ làm.

Lại ví dụ như, tạo phản bằng khoa cử thất bại, cô liền bắt đầu gây tai họa cho các phiên vương, lấy có này có nọ mà xây dựng rầm rộ khắp nơi, nhưng quốc khố không có tiền, vì thế liền ép ra không ít tiền từ trong tay các phiên vương. Mất thấy từng căn nhà đã xây xong, các bá tánh bản cùng đều đã vào ở, nhưng vẫn không thấy những Vương gia đó tạo phản chống lại mình. Tức khắc, Đường Khanh chán nản, không làm âm ỉ nữa.

Phó Minh Trạm tùy ý tiểu hoàng đế náo loạn một năm, ban đầu hần vốn định để cô gây chút chuyện nhỏ, chỉ cần không quá khác người hần đều có thể bao che cho cô, nhưng tiểu hoàng đế để lại tòa sáng rực rỡ, khiến hần lau mắt mà nhìn.

Hần cũng không biết, tiểu hoàng đế giống như đồ tham ăn này thế mà lại mưu tính sâu xa đến vậy, những việc này cho dù là hần đi chăng nữa, trong khoảng thời gian ngắn chỉ e cũng không làm được.

Tiểu hoàng đế của hần đúng là có thể khiến hần ngạc nhiên vui mừng!

Hoàng đế như vậy, đến hần cũng không muốn tạo phản, ai lại không muốn có vị quân chủ anh minh đâu, quan trọng nhất chính là quân chủ này còn là của một mình hần!

Thái phó đại nhân giống như nhặt được bảo vật, hần tự nhủ phải che chở tiểu hoàng đế thật tốt, không thể cho người khác có cơ hội thừa nước đục thả câu!

Vì thế, Đường Khanh liền cứ như vậy được khen ngợi khắp nơi, mặc kệ là trong triều hay bá tánh trong thiên hạ, không ai không khen ngợi Hoàng thượng anh danh cái thế.

“Bảo bảo khổ trong lòng nha.” Lúc này, Đường Khanh đang trút hết nỗi lòng kể khổ với hệ thống, “Đã bảo mất nước cơ mà, sao nam chính đã chạy trốn, giờ ngay cả cái nước Đại Đường chết tiệt này cũng chạy trốn nữa chứ!”

Hệ thống trầm mặc hồi lâu, nhịn không được nói: “Ta không biết đấy, thì ra ngươi lại là một tay thiện nghệ về quản lý quốc gia.”

Đường Khanh: “..... Ha hả, quá khen.” Bất lực nằm trên long sàng, cô vốn cho rằng không tới một năm là có thể thu phục xong nhiệm vụ, nào biết đầu qua hết năm này đến năm khác, mất thấy cô đã sắp mười tám tuổi rồi mà chỉ số hoàn thành nhiệm vụ vẫn mắc kẹt ở 80%, quả thực không cho người ta sống.

Đối mặt với kết quả trước mắt này, một người một hệ thống không còn lời nào để nói, hai người cuối cùng đều lựa chọn trầm mặc.

Khi Phó Minh Trạm tiến vào, liền nhìn thấy tiểu hoàng đế đang nằm rũ trên giường, vẻ mặt sống không còn gì liúyển tiếu.

“Làm sao vậy?”

“Trầm..... mệt tâm.”

Cho rằng cô đang nhọc lòng quốc sự, hấn tức khắc đau lòng nói: “Một thì liền nghỉ ngơi, không giải quyết được người có thể tìm ta mà.”

Đường Khanh im lặng nhìn Thái phó đại nhân cao lớn soái khí ngang nhiên dứt khoát bò lên long sàng.

Đang yên đang lành, nam chính hắc hóa lại biến thành tiểu trung khuyển, phong cách càng ngày càng ly kỳ, thế này cô biết làm thế nào cho phải!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Gian thần luôn muốn X trầm 8

Edit: Xanh Lá

Thái phó đại nhân ngày ngày ngủ lại long sàng, mọi người đã thấy nhiều không thể trách, rốt cuộc ngay cả Hoàng thượng cũng chưa từng mở miệng, những người khác lắm miệng lắm chỉ?

Tuy nhiên, đây đều là trước kia, hiện giờ mọi người nhìn Hoàng thượng càng thêm anh minh, quyết định càng thêm chính xác, không ít lão thần trước đây chỉ đứng ngoài quan sát nay đã sôi nổi phản chiến cùng cô. Đám người này vừa phản chiến, trước đây vốn không ưa Thái phó, nay lại càng không vừa mắt hơn!

Hoàng thượng đã mười tám tuổi, sao Thái phó đại nhân còn có thể ngày ngày chạy tới chui chung một ổ chăn với Hoàng thượng? Đây là không đúng!

Vì vậy, đám đại thần sôi nổi yết kiến, thỉnh cầu Hoàng thượng đừng tiếp tục dung túng Thái phó như vậy.

Đường Khanh muốn dung túng Phó Minh Trạ bao giờ chứ. Mấy năm nay đêm nào cô cũng phải lo lắng đề phòng, chỉ sợ thân phận bị phát hiện thôi.

Tiểu hoàng đế gần đây tâm sự nặng nề, Thái phó đại nhân anh minh thần võ sao lại không nhìn ra, chỉ là hấn cũng không nói toạc, mà muốn nhìn xem tiểu hoàng đế nhà mình rốt cuộc sẽ hành động ra sao.

Đêm nay, Đường Khanh nhìn Thái phó lại ngựa quen đường cũ bò lên long sàng, do do dự dự mở miệng, “Thái phó à.”

“Hoàng thượng có việc?” Phó Minh Trạ ôn nhuận mở miệng, dường như không biết cô muốn nói điều gì.

“Thái phó à, tuổi trăm cũng không còn nhỏ.” Đường Khanh lẳng mắt, không dám nhìn thẳng: “Cái đó, ngày ngày ở lại tẩm cung của trăm cũng không phải biện pháp nha.”

“Ý Hoàng thượng là?” Phó Minh Trạ nghe xong lời này cũng không nổi giận, chỉ cười như không cười nhìn cô.

Đường Khanh có chút bất chấp tất cả, “Trăm cũng nên tổ chức đại hôn rồi, chẳng lẽ Thái phó vẫn định ngủ lại nơi này của trăm sao?”

Phó Minh Trạ vậy mà lại không lời chuyện ‘thiên tàn’ của cô ra nói. Nhìn sợi tóc rũ xuống bên má cô, hấn ôn nhu vén lên, tiếp theo nháy mắt, lại đột nhiên khẽ nâng cằm cô, tà tứ cười nói: “Xem ra mấy năm nay ta đã quá sủng Hoàng thượng, sủng đến mức Hoàng thượng đã quên luôn lúc trước người đăng cơ thế nào.”

Đường Khanh sợ hãi nuốt một ngụm nước miếng, vốn định cầu cứu hệ thống, không nghĩ tới cái hệ thống rác rưởi kia thế mà lại dám giả chết với cô! Cuối cùng, cô chỉ có thể tự mình căng da đầu chống đỡ. Nhưng còn chưa đợi cô mở miệng, liền nghe Thái phó bá đạo kia nói, “Hoàng thượng muốn đại hôn, cũng không phải không thể, tuy nói Hoàng thượng.....” Hấn vừa nói vừa liếc nhìn thân dưới đối phương, híp đôi mắt nguy hiểm, cực kỳ thông thả phun ra một câu, “Thần nhin hai năm, nếu Hoàng thượng cảm thấy không cần nhin nữa, vậy chọn ngày không bằng trúng ngày.”

Tẩm cung hết sức ấm áp, lư hương đốt huân hương thượng hạng, mùi hương thanh đậm cực kỳ hợp lòng người, thoảng trong không khí còn có chút mùi thuốc nhàn nhạt.

Mà dưới thân hấn, tiểu hoàng đế để búi tóc chưa chải, áo bào hơi rộng rãi, đang chớp đôi mắt như làn thu thủy mê mị nhìn mình.

Đúng là một hình ảnh đẹp đẽ.

“Hoàng thượng đang quyến rũ ta sao?”

Đường Khanh tức giận trừng mắt, tuy nhiên, dáng vẻ này của cô mặc dù là tức giận cũng không có nửa điểm khí thế, ngược lại càng thêm vài phần phong tình, khiến hấn mê mẩn không rời buông tay.

Phó Minh Trạ cũng không để bản thân chịu thiệt, một tay giữ lấy gáy cô, hôn lên môi cô từ khe cắn đến gặm cắn kịch liệt, không cho cô chút cơ hội

kháng cự nào.

Nhiệt độ khiến người ta hít thở không thông ập về phía Đường Khanh, cô chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng, mà lúc này, bàn tay đặt sau gáy cô đã chậm rãi chuyển qua bên hông, vòng lấy thân mình mềm mại của cô trong khuỷu tay hắn, một tay khác theo quần áo đã cởi một nửa, chậm rãi lần vào.....

Xúc cảm tê dại theo đó mà đến, Đường Khanh kinh hãi phát run cả người.

Phó Minh Trạng buông đôi môi thoáng hiện sung đỏ của cô ra, tiếp theo hắn liền nghe được một tiếng tiếng cười như chuông bạc.

“Ha ha ha ha ha..... nhột quá!”

Người trong ngực đột nhiên vận vẹo, khiến không khí vốn tốt đẹp không còn sót lại chút gì.

Sắc mặt Phó Minh Trạng tối tăm, đôi người trong ngực không còn vận vẹo nữa, lúc này mới mở miệng, “Cười xong? Chúng ta có thể tiếp tục rồi?”

Đường Khanh khó khăn lắm mới ngừng cười, sao lại cho phép tiếp tục được, cô lập tức đẩy hắn ra, tay run rẩy chỉnh lại trang phục không biết đã bị tháo lỏng lúc nào.

“Thái phó người bình tĩnh nha!”

“Ta rất bình tĩnh.”

Đường Khanh nhìn sắc mặt đầy khói mù kia, nghĩ đến việc hắn chính là nam chính sẽ hắc hóa, tâm tình bất chấp tất cả lúc trước đã không còn sót lại chút gì, chỉ có thể dỗ ngọt: “Việc trầm là một phế nhân, Thái phó người cũng biết, chỉ là gần đây các đại thần đều yết kiến, mấy lời đồn đãi vớ vẩn đó lại đều chỉ về phía người, trăm thấy mà đau lòng cho người hết sức.” Vừa nói, cô vừa lên nhìn về mặt hắn, thấy hắn vẫn chưa tức giận, lúc này mới nói tiếp: “Thái phó anh đừng thần võ, vì một phế nhân như trầm lại bị người khác nói thành như vậy, thật không đáng.”

Tiểu hoàng đế rũ đầu nhỏ hết sức đáng thương nói ra lời này, Phó Minh Trạng nghe mà đau lòng quá đổi. Hóa ra lời tiểu hoàng đế nói ra trước đó đều là suy nghĩ cho mình.

Khúc mắc trong lòng nháy mắt tiêu tán, hắn lại sùng nịch ôm cô vào lòng một lần nữa, “Được rồi, không làm khó người nữa, sớm nghỉ ngơi chút đi.”

Đường Khanh có chút hồ nghi trong lòng, chẳng qua sát thần đã muốn cô ngủ, vậy cô vẫn nên ngoan ngoãn ngủ thôi.

“Được.”

Đắp chăn cẩn thận cho tiểu hoàng đế, Phó Minh Trạng khẽ hôn lên trán cô, “Ta đi ra ngoài có chút việc, đêm nay người ngủ một mình nhé.”

Đường Khanh chui trong ổ chăn ấm áp, chỉ lộ đôi mắt nhỏ giọng ừm một tiếng, liền nhìn theo hắn rời đi. Xác định hắn sẽ không trở về, lúc này mới an tâm nhắm mắt lại.

Một đêm ngủ ngon, Đường Khanh vừa duỗi eo lưng biếng, vừa cho người tiến vào hầu hạ mình.

“Giờ nào rồi?” Tiếp nhận nước súc miệng tiểu cung nữ đưa tới, cô thích ý nói, hôm qua ngủ thật đầy giấc, cô sắp không nhớ nổi mình đã bao lâu không ngủ ngon như vậy rồi.

“Đã sắp qua giờ Thìn.” Tiểu cung nữ cung kính nói.

Đường Khanh lại cả kinh sắc mặt, “Cái gì? Giờ Thìn? Sao không ai gọi trầm dậy vào triều sớm?”

Tiểu cung nữ ‘Thịch’ một tiếng quỳ trên đất, sợ hãi nói: “Là Thái phó phân phó, không cho bọn nô tỳ quấy rầy Hoàng thượng ngủ.”

“Thái phó đi đâu rồi?”

Dứt lời, toàn bộ cung nữ thái giám trong tầm cung lại đồng loạt sợ hãi quỳ xuống đất, không dám lên tiếng.

Thấy thế, Đường Khanh nhảy bén nhận thấy nhất định hôm qua nam chính đã làm ra đại sự gì đó, nếu không bọn họ cũng sẽ không có phản ứng như vậy.

Chắc hẳn câu hỏi này đã gây khó xử cho đám cung hầu, Đường Khanh phát phát tay cho bọn họ lui xuống, nhóm cung hầu không quyền không thể không dám mở miệng, cô còn có thể tìm những người khác. Đã hai năm rồi, trong triều cô vẫn có mấy thân tín.

Nhưng tin tức mà đám thân tín này mang đến lại là Thái phó đại nhân một đêm san phẳng dinh thự của mấy vị đại thần Nội các.

Đường Khanh tròn tròn mắt, đầy mặt kinh ngạc, mấy đại thần Nội các này đều là nguyên lão hai triều, tuy đều đã già sắp đến lúc về hưu, nhưng đức cao vọng trọng, nam chính trước nay đối với bọn họ vẫn luôn có vài phần tôn kính khách sáo, sao tự dưng lại đi trêu chọc bọn họ?

Ngừng lại một chớp mắt, cô rất nhanh liền suy nghĩ cẩn thận, mấy đại thần này chẳng phải là mấy người yết kiến thỉnh cầu cô đại hôn hay sao.....

Khóe miệng thoáng run rẩy, nam chính quả nhiên không chọc được, mặc dù hấn còn chưa hắc hóa.

Các vị đại thần trong một đêm ‘bất hạnh trúng thủ đoạn thâm độc’ đương nhiên muốn đi tìm thánh thượng tố khổ, ai ngờ lại được nghe thông báo thánh thượng bệnh nặng không gặp bất luận kẻ nào. Đường Khanh lúc này có thể gặp thân tín, cũng là lên truyền bọn họ sau lưng Thái phó mà thôi.

Nam chính thù rất dai, Đường Khanh cũng không dám cứng đối cứng, cuối cùng chỉ có thể cho lui thân tín dưới ánh mắt thất vọng của người này.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Gian thần luôn muốn X trầm 9

Edit: Xanh Lá

Thái phó đại nhân thần thông quảng đại, sao lại không biết tiểu hoàng đế triệu kiến ai. Nhưng hấn cũng không cản trở, hấn chỉ muốn nhìn một chút xem nếu mình lại lần nữa khiến tiểu hoàng đế mất đi quyền lực, liệu “hấn” có thể vẫn trước sau như một mà dung túng mình hay không.

Phải biết rằng, hiện giờ tiểu hoàng đế đã khác trước, đội thân vệ thần bí ở biên quan kia sớm đã quy phục, trong triều lại càng có không ít thân tín, nếu hiện tại cô muốn loại bỏ hấn cũng hoàn toàn có thể thử một lần.

Đương nhiên, Thái phó vẫn chưa lộ hết bài tẩy. Tuy nói hấn thích tiểu hoàng đế, cũng thích sủng cô, nhưng hấn biết quyền lợi dễ mê hoặc người, vạn nhất tiểu hoàng đế bị mê hoặc đi rồi, hấn lấy vốn liếng gì mà đoạt tiểu hoàng đế trở về nữa đây? Cho nên nếu tiểu hoàng đế thật sự muốn loại bỏ hấn, căn bản sẽ không có phần thắng nào.

Đường Khanh đã nhiều ngày ở tít trong tâm cung của mình, sống cực kỳ thư thái, mỗi ngày tỉnh dậy liền ăn, nhàm chán còn có thể tìm người múa cho cô xem mấy khúc, hơi có chút cảm giác đêm xuân ngắn ngủi trời mau sáng, từ đó quân vương chẳng lên triều*. (*Ý chỉ quân vương chìm trong hoan lạc hưởng thụ mà không muốn đề tâm đến việc nước)

Đây mới là cuộc sống mà quân vương mất nước nên có chứ!

Lâm triều cái “con mèo”, tấu chương cái “con mèo” á!

Cô, không, làm!

Ai thích đề tâm đến triều chính thì đi mà lo, nhiệm vụ của cô là trước hết khiến Đại Đường lụn bại!

Mấy vị lão thần gấp đến mức miệng đều nổi bong bóng, mắt thấy Đại Đường càng ngày càng tốt, Hoàng thượng càng thêm anh minh hơn người, nhưng khổ nỗi đến lúc mầu chốt lại bị gian thần nắm giữ triều cương, hoàng đế thiếu niên tài hoa bị áp chế, chỉ có thể làm những chuyện mà hôn quân mới làm này, bọn họ làm sao không vội được!

Phó Minh Trạng quan sát mấy ngày, phát hiện tiểu hoàng đế thật sự không tìm không phỉ, quyền lực khó khăn lắm mới vào tay đã sắp bị hấn quét sạch, thế mà tiểu hoàng đế chẳng những không vội, ngược lại còn sống cực kỳ vui vẻ sung sướng. Hấn dám khẳng định, nếu mình mà không đi gặp “hấn”, có lẽ “hấn” còn sắp quên luôn mình là người phương nào!

Tiểu hoàng đế không triệu kiến bất cứ ai, Thái phó đại nhân chỉ có thể tự mình đi gặp tiểu hoàng đế.

Chỉ thấy, hoàng đế thiếu niên mà theo đồn đại ngày càng gầy gò ốm yếu đang vui rạo rức ăn vặt, thưởng thức điệu múa đẹp dễ, đáng vẻ kia đúng là thích ý hết sảy.

Đường Khanh thấy người tới, trong lòng vang lên tiếng ‘lộp bộp’, nên tới rồi cuộc vẫn tới nha.

“Thái phó đây à, mau tới đây, cùng trầm cùng thưởng thức điệu múa này.”

Phó Minh Trạng thấy tiểu hoàng đế vẫy vẫy tay với mình, chậm rãi đi về phía cô.

“Hoàng thượng thật hăng hái.”

Đường Khanh thoải mái nằm trên giường rộng, vừa ăn đồ ăn vặt, vừa cảm thán nói: “Trẫm phát hiện loại cuộc sống như thế này vẫn thích hợp với trẫm hơn, trước kia đúng là quá mệt mỏi.”

“Hoàng thượng không quản giang sơn?”

“Chẳng phải đã có Thái phó rồi à?”

Phó Minh Trạng đột nhiên có chút không đoán được ý trong lời này của tiểu hoàng đế, rốt cuộc là tiểu hoàng đế thật sự không có hứng thú với quyền lực, hay vẫn đang nhẫn nhục chờ thời, bất cứ lúc nào cũng có thể loại trừ hắn.

Đường Khanh không biết nội tâm người kia đã bách chuyển thiên hồi, dù sao ngày tháng làm hôn quân vẫn cực kỳ thoải mái, cô chẳng muốn tiếp tục xem mấy cái tấu chương chết tiệt đó chút nào.

“Thái phó sao vẫn đứng vậy? Mau ngồi nha.” Vừa nói, cô vừa vỗ vỗ nệm giường bên cạnh mình.

Nệm giường rất lớn, dù có thêm một Phó Minh Trạng vẫn thừa không ít chỗ.

Mấy ngày không gặp cô, Phó Minh Trạng thật sự có chút nhớ cô, vì thế cũng không khách khí, ôm cô vào trong ngực mình.

Thân mình tiểu hoàng đế thật mềm mại, cũng không biết có phải vì thiên tàn hay không, mà rõ ràng đã mười tám vẫn không có chút khí khái nam tử, chẳng qua Phó Minh Trạng cũng không hề chán ghét, mà ngược lại thích vô cùng.

Người khác đã sớm quen với cảnh tượng kiểu này giữa Thái phó và Hoàng thượng, cả đám đều mang vẻ mặt trấn định, không kinh ngạc nửa phần.

Đường Khanh đã quen với kiểu hơi chút là ôm của hắn, cô hơi cựa quậy tìm vị trí thoải mái liền tiếp tục ăn đồ ăn vặt của mình, vừa ăn còn không quên mới chào Thái phó đại nhân, “Thái phó ăn không?”

Phó Minh Trạng trước nay không có hứng thú với mấy thứ này, chẳng qua tiểu hoàng đế đã tự mình dứt, hắn vẫn cực kỳ nể tình ăn vào.

“Mấy ngày trước phiên vương gửi thư, nói rằng muốn nhập kinh chúc mừng sinh nhật mười tám tuổi của Hoàng thượng.”

Đường Khanh không dao động, chẳng hề để ý nói: “Tới thì tới thôi, việc này Thái phó phụ trách.”

Phó Minh Trạng nhìn chằm chằm nhân nhi trong ngực mình, thật lâu sau, hắn mới phát hiện tiểu hoàng đế thật sự không để bụng, lúc này mới bắt đầu đi nói: “Ngươi nha, cứ thế yên tâm về ta như vậy?”

“Có gì mà không yên tâm. Không có người, trầm hiện tại không biết chừng còn đang ngồi xổm trong góc nào đó. Con người trầm í mà, tuy rằng lười, nhưng vẫn biết tri ân báo đáp.” Đường Khanh vừa nói, vừa dứt đồ ăn vặt cho đối phương.

Phó Minh Trạng được dỗ dành, tâm tình liền rất tốt, ngay cả đồ ăn vặt vẫn luôn không thích ăn cũng cảm thấy đặc biệt ngon miệng.

“Nếu tri ân báo đáp, vậy chi bằng lấy thân báo đáp đi.” Nói xong, hắn thấy tiểu hoàng đế trong ngực mình hơi ngừng, không khỏi hí hóp mắt phượng nói: “Hoàng thượng không muốn?”

Đường Khanh yên lặng nuốt đồ ăn trong miệng vào, cực kỳ vô sỉ nói: “Trầm cho rằng, chúng ta đã sớm ở bên nhau.”

Quả nhiên, nghe xong lời này, tâm tình Phó Minh Trạng lập tức vui vẻ.

Có lời kia của tiểu hoàng đế, Thái phó đại nhân liền quyết định tiếp tục nuông chiều cô, cô không thích lên triều thì không cần lên nữa, tiếng trống bên ngoài để hắn chịu trách nhiệm, thích xem múa thì cứ xem đi, hắn giúp cô khắp nơi tìm kiếm người múa đẹp.

Thái phó đại nhân càng thêm dung túng, Đường Khanh sống càng thêm vui vẻ, thậm chí trong nháy mắt, cô còn cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không tồi.

Lúc này, hệ thống đã im lặng rất lâu rốt cuộc mở miệng, “An vương sắp tới.”

“Ồ, người là ai, người ở đâu thế!” Đường Khanh ra vẻ kinh ngạc, giương miệng hỏi.

Hệ thống: “.....” Hắn rốt cuộc đã mắc tội gì, mới phải dính líu tới ký chủ rác rưởi như vậy!

Đường Khanh đùa giỡn xong, thấy đối phương thật lâu không nói, lúc này mới dẫu miệng: “Không thú vị chút nào.”

Hệ thống khô trong lòng, nhưng hệ thống không nói.

Vì thế, hệ thống lại lần nữa già chết.

Mà đúng lúc này, Phó Minh Trạng đã chậm rãi đi tới, nghe được tiểu hoàng đế nói không thú vị, liền không khỏi hỏi: “Vũ nữ mới tới kia không giỏi sao?”

Đường Khanh cũng không biết làm sao, đột nhiên nhớ tới mình hiện giờ còn có kỹ năng múa, vẫn luôn xem người khác nhảy, cô còn không biết kỹ năng múa của mình rốt cuộc thể nào đâu.

Vì thế, như bị ma xui quỷ khiến, cô lôi kéo Phó Minh Trạng, nhẹ giọng nói: “Thái phó nha, trầm gần đây rảnh rồi nhàm chán, cũng học một chút kỹ năng

nhảy, người nhìn giúp trăm, xem trăm nhảy thế nào nhé?”

Phó Minh Trạng không nghĩ tới mình còn có phúc lợi bậc này, kinh ngạc qua đi liền gật đầu mỉm cười nói, “Được.”

Đường Khanh cũng chưa từng học múa, chỉ hoàn toàn dựa vào trực giác bản thân, chỉ thấy cô bước uyển chuyển nhẹ nhàng, thân mình nhanh thoăn thoắt, xoay người bước đi tựa như liễu động hoa cười, vũ phong khẽ lướt, tựa như tiên tử bay giữa mây xanh.

Rõ ràng mặc một bộ vũ y không vừa vặn, nhưng lại kinh diễm động lòng người, không ai có thể so sánh.

Phó Minh Trạng không nghĩ tới cô sẽ cho mình một kinh hi như vậy, thậm chí sau khi cô dừng lại còn có chút hoảng thần.

Đường Khanh nhảy có chút mệt, thấy khuôn mặt tuần tú của đối phương thế mà lại ngầy ra, còn tưởng rằng kỹ năng mất hiệu lực, vừa định dò hỏi hệ thống, lại nghe được giọng nói của hệ thống hơi có chút vui sướng khi người gặp họa, “Nữ nhân, người đang chơi với lửa đấy.”

“Có ý gì?”

Đường Khanh vừa mới hỏi xong, lại đột nhiên bị Phó Minh Trạng ôm vào lòng, tiếp đó là một nụ hôn nồng nhiệt, hôn đến mức cô không thở nổi.

“Hoàng thượng, sau này ngoại trừ ta, không được múa cho bất luận kẻ nào xem nữa.” Đôi mắt Phó Minh Trạng u ám, giọng nói khàn khàn khó nhận.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Gian thần luôn muốn X trăm 10

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh chậm chạp không nhận ra, đợi đến khi phát hiện trên người Phó Minh Trạng có điểm không thích hợp, mới hiểu được vì sao hệ thống lại nói ra lời đó.

Mà lúc này, Phó Minh Trạng đã hôn lên môi cô.

Thái phó đại nhân thường ngày hôn hôn sờ sờ mó, Đường Khanh sớm đã quen, nhưng nụ hôn hôm nay lại hoàn toàn khác biệt, sau khi cô ngậy người trong chốc lát, cô liền bắt đầu có chút sợ hãi. Không phải cô nhát gan, nói cho cùng thì nam chính mất khống chế sẽ rất kinh khủng.

Đường Khanh hoang mang lo sợ, chỉ có thể xin hệ thống giúp đỡ, nhưng hệ thống lại buông tay, tỏ vẻ thương mà không giúp gì được.

“Hoàng thượng, lúc này mà người còn có thể phân tâm được, xem ra là ta vô dụng.” Giọng Thái phó đại nhân hơi trầm khàn, ánh mắt nhìn tiểu hoàng đế càng như hận không thể nuốt cô vào trong bụng.

“Thái..... Thái phó đại nhân, người, người bình tĩnh đã.”

Nhìn đôi mắt tiểu hoàng đế tràn ngập sương mù, nước mắt rung rung, nếu đổi thành Phó Minh Trạng trước kia đã sớm mềm lòng, nhưng hiện giờ đáng về này sẽ chỉ khiến hắn càng thêm khó nhận, càng muốn giày vò cô.

“Hoàng thượng muốn ta bình tĩnh như thế nào?”

Lời tuy như thế, nhưng động tác trên tay lại không có nửa phần tạm dừng, mắt thấy bàn tay tà ác kia sắp chạm đến ngực cô, Đường Khanh do dự trong chớp mắt, cuối cùng cắn răng một cái, quyết tâm nhắm mắt, trực tiếp đưa tay mò xuống.....

So với bị phát hiện thân phận nữ nhi, còn không bằng đổi sang phương thức nghĩ qua có thể chấp nhận được.

Nhưng Đường Khanh rất nhanh phát hiện, phương thức này cô cũng không tiếp nhận nổi. Ngay khi cô sắp kiệt sức, Thái phó đại nhân rút cuộc cũng xong.....

“Hoàng thượng thật khiến ta bất ngờ.” Phó Minh Trạng giọng nói mang theo một tia khàn khàn sung sướng, hắn tuy thích tiểu hoàng đế, nhưng cũng hiểu sâu trong nội tâm tiểu hoàng đế vẫn có chút mâu thuẫn, vốn định chờ đến ngày cô tự nguyện, lại không nghĩ rằng ngày này làm hắn kinh hi như thế.

Không sai, Thái phó đại nhân coi việc tiểu hoàng đế nhảy cho hắn xem trở thành cô đã đồng ý “chuyện nào đó”.

Đường Khanh nhìn tay mình mỗi sắp gãy, có khổ không nói nên lời, chỉ có thể cắn răng: “Thái phó đại nhân cũng khiến ta rất bất ngờ đấy.”

Nghĩ đến tiểu hoàng đế bị thiên tàn, trong mắt Phó Minh Trạng hiện ý cười, mang theo cảm giác lười biếng khi xong việc mà ôm tiểu hoàng đế vào lòng.

“Hâm mộ?” Nói xong, hần nắm bàn tay trắng nõn như ngọc của cô đặt bên miệng khẽ hôn, hơi có chút mê hoặc nói: “Hoàng thượng không cần hâm mộ, về sau nó chính là của người.”

Sau một lúc cạn lời, trong đầu Đường Khanh đột nhiên truyền ra một giọng nói u oán, “Thật sự là cay xong con mắt lại kích thích lỗ tai.”

“Ây dà, đây chẳng phải hệ thống đại gia sao.” Nếu nói lúc trước cô còn có chút xấu hổ. Sau khi nghe hệ thống nói xong liền lập tức biến thành tài xế già: “Dù sao cũng là nam chính, quả nhiên thể lực kinh người. Thế nào, hệ thống đại gia xem có vừa lòng không?”

Hệ thống:..... Hần không nên mở miệng mới phải! Đã sớm biết ký chủ rác rưởi Đường Khanh này là giả hòa không biết xấu hổ mà lại!

Chẳng qua vì tránh cho người nào đó hiểu lầm, hần vẫn giải thích: “Gần đây cảm cảnh nhạy cảm, trước mắt ta chỉ có thể nhìn thấy màu đen.”

“Ai nha, vậy thật đáng tiếc.” Đường Khanh nói về tiếc nuối, nội tâm lại khác hoàn toàn, đầy đầu óc đều là đúng vậy a a a, tay của ta không bao giờ còn thuần khiết nữa! Đôi mắt ta cũng bị làm bẩn!

Khóc thút thít a.....

Một người một hệ thống thương tổn lẫn nhau, Phó Minh Trạh thấy tiểu hoàng đế trong ngực rất lâu không nói, cho rằng lời mình nói vừa rồi đã kích thích đến “hần”, rốt cuộc thân là nam tử, còn là ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng, lại có bệnh khó nói ra như thế, đổi sang bất luận kẻ nào cũng đều sẽ không vui.

Nghĩ một chút, vốn định tiếp tục nhưng hần lại dừng suy nghĩ trong lòng, an ủi nói: “Trước đó vài ngày thủ hạ của ta đã tìm được một thần y, có cần gọi hần vào cung thăm khám không?”

Đường Khanh không biết mình vừa tránh được một kiếp, hơi ngại người một lúc, đột nhiên lắc đầu, “Không cần, dù sao trăm cũng không cần con nói dối, trị hay không đều không sao cả.”

Lần này đến phiên Phó Minh Trạh kinh ngạc. Hần vẫn muốn độc chiếm tiểu hoàng đế, chỉ là về phương diện con nói dối, nếu tiểu hoàng đế có thể trị khỏi, hần cũng không cách nào tàn nhẫn cướp đoạt quyền lợi này của “hần”, tuy rằng tưởng tượng đến việc tiểu hoàng đế sẽ ôm người khác đi vào giấc ngủ, hần liền điên cuồng muốn giết người. Nhưng tiểu hoàng đế lại nói cho hần rằng mình không cần con nói dối, vậy có phải điều đó có nghĩa, hần có thể độc chiếm tiểu hoàng đế cả đời?

Tưởng tượng đến đây, trong lòng hần sung sướng vạn phần, ngay cả cánh tay ôm lấy cô cũng không khỏi chặt thêm chút nữa, “Không hối hận sao?”

“Không hối hận.”

Dứt lời, hệ thống đột nhiên mở miệng, “Chỉ số hoàn thành nhiệm vụ tăng lên đến 87%.”

Đường Khanh trong lòng vui vẻ, trên mặt lại không có bất cứ biểu hiện khác thường nào, cũng may Thái phó đại nhân sau khi có được đáp án mình muốn cũng không tiếp tục giày vò người ta nữa.

Mấy ngày sau, phiên vương các nơi đều nhộn nhịp vào kinh, nhất thời, kinh thành náo nhiệt chưa từng có.

Đường Khanh vẫn tít mít trong tấm cung, hưởng thụ đãi ngộ của vua chúa, chẳng qua từ sau ngày hôm đó, cô liền không thích xem người ta khiêu vũ nữa. Khiêu vũ hồng việc nhà, cô thật sự không muốn lại giẫm lên vết xe đổ, cũng may gần đây bởi vì phiên vương nhập kinh nên Phó Minh Trạh cũng không rảnh giầy vò cô.

Không có việc gì làm, cô liền nghĩ tới nữ chính Mục Thanh Linh, từ hai năm trước sau khi gặp qua nàng ấy, cô liền gần như đã quên nàng ấy luôn.

Nghĩ một chút, cô quyết định triệu kiến vị nữ chính căn bản không phát huy được tác dụng này.

Rốt cuộc thì sau khi phiên vương nhập kinh, An vương sẽ mượn cơ hội này dấy binh tạo phản, mà cuộc sống xui xẻo của Mục Thanh Linh cũng bắt đầu từ đây. Hiện giờ tuy lúc nào nàng ấy cũng vào cung chui cùng Cửu công chúa, nhưng rốt cuộc vẫn ở lại phủ mình, khó bảo đảm không xảy ra chuyện.

Mục Thanh Linh đột nhiên bị triệu kiến, thật ra cũng hơi kinh ngạc, tuy không rõ vì sao lại triệu kiến mình, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn tiến đến.

So với hai năm trước, Hoàng thượng lại càng anh tuấn hơn, nàng nhìn mà hơi có chút mặt đỏ tim đập, nếu không phải đang cúi đầu, Mục Thanh Linh đều cảm thấy mình sẽ thất lễ trước mặt bệ hạ.

Đường Khanh trong lòng có chuyện, cũng không chú ý tới chi tiết này, chỉ tùy ý hỏi thăm nàng chút chuyện, lại nói: “Quá ít ngày nữa là đến thọ yến của trăm, Cửu công chúa có thể sẽ sợ sệt, đến lúc đó trong cung e cũng sẽ có không ít người, mấy ngày này người liền ở lại trong cung đi.”

Mục Thanh Linh đỏ mặt, cố duy trì lễ nghi mà nữ nhi thế gia nên có, nhẹ giọng tiếp chỉ, nội tâm lại tràn ngập các loại thẹn thùng.

Đường Khanh cũng không biết suy nghĩ trong lòng nàng. Sau khi nàng ấy rời đi, cô vốn định tìm chút thú vui để tiêu bớt thời gian, lại thấy Thái phó đại nhân đột nhiên trầm mặt đi tới tấm cung của mình.

“Hoàng thượng, nghe nói người mới vừa triệu kiến cô nương Mục phủ.”

Đường Khanh nằm trên nệm, lười nhác ngẩng đầu lên, tiếp theo gật đầu thừa nhận nói: “Đúng vậy, làm sao thế?”

Nhìn tiểu đáng vẻ hoàng đế hồn nhiên không biết gì, ánh mắt Phó Minh Trạh lại càng thêm u tối, “Triệu kiến ở tẩm cung?”

“Không thể sao?” Đường Khanh cũng không phát hiện bất luận điều gì không đúng, hồn nhiên quên mất mình hiện tại thân là hoàng đế lại triệu kiến một nữ tử ở tẩm cung đại biểu điều gì.

Tuy lúc trước lời tiểu hoàng đế nói không cần con nôi dối đã lấy lòng được hán, nhưng hán vẫn nhớ rõ năm đó tiểu hoàng đế đã nói với hán rằng mình thích nữ tử.

Kim nén con giận trong lòng, hán nói: “Hoàng thượng có nghĩ đến việc cưới vợ không?”

“Cưới vợ? Trẫm?” Đường Khanh dùng ngón tay chỉ vào mình, đầy mặt kinh ngạc, “Trẫm đã không cần con nôi dối, cưới vợ làm gì?”

Nghe vậy, tức giận trong lòng Phó Minh Trạh hơi dịu đi, “Vậy sao vừa rồi ngươi lại triệu kiến Mục Thanh Linh?”

“Đương nhiên là vì Tiểu Cừu.”

“Vậy ngươi triệu kiến trong tẩm cung làm gì?”

“Trời giá rét thế này, trẫm lười ra cửa.....” Nói xong, cô lại nói: “Thái phó làm sao vậy? Trong số phiến vương có người khiến ngươi tức giận hả?”

Câu trả lời của tiểu hoàng đế khiến Phó Minh Trạh trong chớp mắt cạn lời, chẳng qua một lúc sau hán cũng bình tĩnh lại. Tiểu hoàng đế có đôi lúc đúng là lười đến mức khiến người ta giận sôi.....

Chẳng qua không sao cả, hán đều thích.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Gian thần luôn muốn X trẫm 11

Edit: Xanh Lá

Phiến vương các nơi vào kinh chính là đại sự, mặc dù Đường Khanh có muốn lười biếng thêm cũng chẳng thể hoàn toàn không màng tới, vì thế, đợi đến tối khi tất cả phiến vương đã đến, cô liền mặc long bào, xuất hiện trước mặt chúng thần tử.

Chúng thần đã lâu không gặp Hoàng thượng, hiện giờ vừa thấy, tức khắc có không ít lão thần đều đỏ hốc mắt, khó khăn lắm Đại Đường mới ra một vị minh quân, khổ nỗi thế lực của Hoàng thượng không bằng của gian thần, cứ thế liền bị gian thần kia giam lỏng mấy tháng, nếu không có dịp phiến vương nhập kinh lần này, bọn họ còn không biết khi nào mới có thể lại nhìn thấy Hoàng thượng.

Đường Khanh không biết suy nghĩ của chúng thần, giờ phút này cô mặc long bào vàng kim ung dung cao quý, chậm rãi đi lên vị trí chủ vị cung yến, gió nhẹ thổi qua, đai lưng bay nhẹ, quét qua một vòng khí chất thanh lãnh, nhìn mọi người bốn phía đang quỳ xuống đất hành lễ, khóe môi cô khẽ nhếch, lộ ra ý cười như có như không, khuôn mặt nhỏ hơi đầy đặn kết hợp giữa vẻ non nớt cùng trầm ổn, dễ tạo thiện cảm ngoài mong đợi.

Chúng thần cam tâm tình nguyện quỳ xuống, nội tâm của đám phiến vương lại khác biệt hoàn toàn.

Bọn họ đều có thực lực cạnh ngôi vị hoàng đế cừu ngu chí tôn kia, nếu không có Thái phó, sao lại đến phiến một hoàng tử phế vật như vậy lên ngôi. Bọn họ nhập kinh cũng không phải thật sự vì mừng thọ, đơn giản chỉ muốn nhìn thử một phen hoàng đế bù nhìn này mà thôi, nhưng hôm nay vừa thấy, lại phát giác dường như mình đã quá sai, một người thanh lãnh cao quý như vậy, lại cam tâm làm con rối của Thái phó kia sao?

“Chúng ái khanh bình thân.”

Giọng nói thanh lãnh vang lên, Phó Minh Trạh nhìn tiểu hoàng đế cao cao tại thượng, khóe miệng hơi cong. Tiểu hoàng đế của hán đúng là ngấm trăm lần cũng không chán được.

Cung yến cực kỳ náo nhiệt, lời chúc mừng và lễ vật mà các phiến vương chuẩn bị có thể nói là đa dạng đủ kiểu, không ít người xem đều kinh ngạc cảm thán không thôi. Bề ngoài thì có vẻ tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, tuy nhiên Đường Khanh lại biết, đằng sau mặt ngoài hòa thuận này lại sắp dấy lên một hồi gió tanh mưa máu.

Ngay khi cung yến sắp kết thúc, An vương vốn luôn tỏ ra không khác gì khác thường lại đột nhiên đứng lên.

“Hoàng thượng cũng đã mười tám tuổi, không biết khi nào thì định tự mình chấp chính?”

Dứt lời, bốn phía nháy mắt chìm vào sự an tĩnh quý dị, tất cả mọi người đều hướng về phía tiểu hoàng đế nhìn như cao cao tại thượng kia.

Đường Khanh bình thần nhìn người phía dưới, không nhanh không chậm đáp lời: “Trẫm tuy đã mười tám, nhưng việc trong triều còn cần học tập Thái phó thêm, việc này..... không vội.”

Giọng điệu của tiểu hoàng đế có vẻ như thật sự không để bụng chút nào, nhưng An vương tin làm sao được? Đó chính là vị trí vô số người tha thiết ước mơ, nếu đã thượng vị, thì sao lại cam tâm làm một con rối?

“Hoàng thượng tuy không vội, nhưng thần chờ lại cực kỳ sốt ruột. Theo triều quy của Đại Đường, Hoàng thượng cũng nên đại hôn.”

An vương từng bước ép sát, Đường Khanh vẫn giữ thần sắc thản nhiên, “Ừm, quả thật trẫm đã tới tuổi đại hôn. Chỉ là Giang Nam lũ lụt, Tây Bắc lại hàng năm khô hạn, trẫm chưa có tâm tư lo việc này.”

An vương nghe xong, cũng không lập tức trả lời, ngược lại liếc mắt nhìn Phó Minh Trạm, “Thái phó đại nhân thân mang trách nhiệm giám quốc, Hoàng thượng hồ nháo như vậy, ngài cũng để đó không màng?”

Phó Minh Trạm cười như không cười nhìn hắn, “Hoàng thượng không muốn, ta làm thần tử sao có thể vượt quá chức phận lựa chọn thay Hoàng thượng được, chẳng lẽ An vương muốn ta vi phạm thánh ý?”

Chúng đại thần nghe gian thần nói, trong lòng liền tức lên. Nghe gian thần kia nói xằng nói xiên kia! Rõ ràng là hấn nắm giữ triều cương, không cho Hoàng thượng tự mình chấp chính!

An vương tất nhiên đã thấy biến đổi nhỏ bé trên sắc mặt mọi người, vì thế càng thêm đúng lý hợp tình tranh cãi giằng co.

Nhất thời, cung điện to như vậy chỉ còn lại An vương đĩnh đạc mà nói, trong những lời này còn có đủ loại công khai lẫn ngầm ngấm quở trách Phó Minh Trạm.

Phó Minh Trạm thật ra lại có vẻ rất dễ nói chuyện, từ đầu đến cuối trên mặt đều treo nụ cười nhàn nhạt, không có nửa phần tức giận.

Đường Khanh chống cằm nghe xong nửa ngày, mí mắt dần dần có chút nặng, không còn cách nào khác, ngày nào cũng tới giờ này liền đi ngủ, nghe xong lời vô nghĩa nửa ngày, thực sự buồn ngủ không chịu được, vì thế không đợi An vương nói xong, cô lại lần nữa mở miệng, “Được rồi, sắc trời đã tối, trẫm cũng mệt mỏi, chúng ái khanh lui ra đi.”

An vương đột nhiên bị ngắt lời, không có nửa điểm tức giận, ngược lại còn cảm thấy tiểu hoàng đế vì mất kiên nhẫn với Phó Minh Trạm nên mới tức giận như thế.

Hoàng thượng mở miệng, cung yến cũng theo đó mà tan.

Tuy nhiên, An vương vẫn chưa chịu bỏ qua như vậy, ngược lại còn đi theo Hoàng thượng một đường tới tẩm cung, lần nữa cầu kiến Hoàng thượng.

Trong tẩm cung, Đường Khanh đang chuẩn bị thay quần áo đi ngủ, nghe được cung nữ tới bẩm, không khỏi nhăn mày.

“Hắn không bày trò thì không sống được chắc!” Lời tuy như thế, nhưng cô vẫn sai người gọi hấn tiến vào.

An vương lần này ngược lại không nói nhảm nhiều, trực tiếp quỳ nói: “Hoàng thượng, Phó Minh Trạm nắm giữ triều cương nhiều năm, mưu toan khuynh đảo Đại Đường ta, thần nguyện trợ giúp Hoàng thượng một tay, thanh quân trắc* (*loại bỏ kẻ gian tà bên cạnh đế vương), trừ gian thần!”

Đường Khanh nghe lời này cũng không thấy bất ngờ chút nào cả, trên mặt giữ nguyên vẻ lãnh đạm, “Sao trẫm tin ngươi được?”

“Thần nguyện ý giao binh quyền trong tay cho Hoàng thượng!” Dứt lời, An vương lấy hủ phù từ trên người ra, cung kính trình lên.

Nhìn hủ phù trong tay đối phương, Đường Khanh giả vờ kinh ngạc, ngay sau đó tỏ ra vô cùng cảm động đỡ An vương lên, “Hoàng thúc suy xét vì trẫm như vậy, trẫm thật vui mừng.”

An vương và tiên đế chính là huynh đệ ruột, luận bối phận, tiểu hoàng đế quả thật nên gọi hấn một tiếng hoàng thúc. Mà khi An vương nghe tiểu hoàng đế nói xong liền lập tức biểu lộ đáng và trung thành tận tâm.

“Vi Hoàng thượng giải quyết khó khăn vốn là trách nhiệm của chúng thần!”

“Tốt, tấm lòng của hoàng thúc, trẫm hiểu rõ.”

Tổng cổ An vương xong, Đường Khanh thu hồi đáng về kích động lúc trước, tùy tay liền ném hủ phù lên trên bàn, trong mắt không có nửa điểm quý trọng.

Mà lúc này, Phó Minh Trạm chiêu đãi xong các lộ phiên vương đi đến, hấn nhìn hủ phù trên bàn, trong mắt cũng không có bất ngờ, “An vương tới quy phục?”

“Ngươi đã biết rồi còn hỏi trăm sao?” Trùng mắt nhìn nam chính đại nhân, Đường Khanh cúi áo ngoài, tiếp theo liền chui vào ổ chăn.

Phó Minh Trạng cười, bước nhanh đến, “Ta chỉ lo lắng cho ngươi thôi.”

“Trăm biết, nếu không ngươi cảm thấy trăm sẽ cho phép ngươi đặt người ở xung quanh trăm?” Tầm cung đều là tai mắt của Thái phó, Đường Khanh đã sớm biết từ lâu.

Phó Minh Trạng không có nửa điểm kinh ngạc, hắn đã sớm biết tiểu hoàng đế thông minh hơn người, những người ở tầm cung này, sao tiểu hoàng đế lại không biết, chẳng qua rõ ràng “hắn” biết nhưng vẫn dùng an tâm như vậy, có thể thấy được tiểu hoàng đế yên tâm về hắn bao nhiêu.

Nhất thời, tâm tình Thái phó đại nhân trở nên rất tốt, tiến lên ôm lấy tiểu hoàng đế mà nói: “Chuyện An vương kia, ngươi không cần quan, ta sẽ giải quyết.”

Đường Khanh bĩu môi, tin hắn mới là lạ. Nếu hắn thật sự có thể giải quyết hoàn mỹ, cô cũng không cần phải tới thế giới này.

“Không tin ta?” Lần đầu tiên bị tiểu hoàng đế nghi ngờ, Phó Minh Trạng không khỏi nhướn mày hỏi.

“Tin, tin, sao trăm lại không tin chứ, Thái phó của trăm anh minh thần võ, loại rác rưởi như An vương này ngươi vẫy tay một chút là có thể tùy tiện xử trí nha.” Đường Khanh trên mặt nịnh hót, nội tâm lại nghĩ đến hành động tiếp theo.

Theo hướng phát triển của thế giới này, An vương sẽ động thủ vào ngày đi săn mùa xuân đó, Phó Minh Trạng giả vờ thất bại, nhưng nữ chính lại bị người của An vương bắt đi trước, còn đưa nàng cho hoàng đế, khiến nàng ấy cả thể xác lẫn tinh thần đều tàn, cuối cùng thất cô tự vẫn, còn nam chính bởi vì nữ chính chết đi mà hoàn toàn hắc hóa.

Hiện tại hướng đi của thế giới đã loạn, nữ chính phỏng chừng sẽ không ai đến bắt, mặc dù cô đã sai người đi bảo vệ từ sớm rồi. Về phần hội săn bắn mùa xuân, cô đã sớm bố trí xong hết thảy, chỉ cần An vương động thủ, người của cô liền có thể giết hắn, đến lúc đó, An vương vừa chết, boss phản diện cũng không còn, nhiệm vụ của thế giới này hắn cũng gần như hoàn thành xong.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Gian thần luôn muốn X trăm 12

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh đợi gần một tháng, rốt cuộc cũng chờ tới được hội săn mùa Xuân.

Trong khu vực săn bắn, vạn vật sống dậy, xanh tươi dạt dào, Đường Khanh hiếm khi rời khỏi cung đình, nhìn phong cảnh như thế tâm tình tự nhiên liền tốt, lại nghĩ đến chỉ cần loại bỏ An vương, hướng đi của thế giới sẽ có thể cơ bản hoàn thành, tâm tình cô càng thêm tốt đẹp như muốn bay lên.

Phó Minh Trạng nhìn tiểu hoàng đế vui vẻ như vậy, yên lặng ghi tạc trong lòng, hai năm trước đại sự trong triều đều do tiểu hoàng đế gánh vác, căn bản không có cơ hội ra cung, hắn vậy mà đã quên mất tiểu hoàng đế dù sao cũng chỉ mới hơn mười tuổi, lúc nào cũng bị trời buộc trong cung, thực sự đã khổ cho “hắn”.

Đường Khanh biết cười ngra, sẵn thú thì cô không có chút hứng thú nào, chẳng qua cười ngra tùy ý rong chơi một phen vẫn không tệ lắm.

“Nghe nói thuật cười ngra của Thái phó đại nhân rất khéo léo, có nguyện thi đấu với trăm một trận không?”

Tiểu hoàng đế vẫn luôn quy quy củ củ, đột nhiên lại muốn thi đấu với mình, Phó Minh Trạng có hơi kinh ngạc một chút, chẳng qua kinh ngạc xong, hắn lại cười sùng nịch nói: “Chỉ cần Hoàng thượng mở lời, đừng nói đùa ngra.....” Nói đến đây, hắn bỗng nhiên dừng một chút, nở nụ cười tà mị, “Cho dù Hoàng thượng muốn cười thần, cũng có thể.”

Thái phó nói lời này mặt không đổi sắc, nếu không có nụ cười tươi kia bán đứng hắn, người không biết còn tưởng hắn đang nói lời trung trinh ái quốc gì.

Đường Khanh gật gật khoe miệng, cuối cùng lờ đi nửa câu sau của hắn.

Phó Minh Trạng cũng không tức giận, tiểu hoàng đế thẹn thùng, hắn hiểu.

Người sẵn thú sớm đã đi ra ngoài, chẳng qua nữ quyến vẫn ở lại trong doanh trướng, lúc này Hoàng thượng đột nhiên muốn đùa ngra với Thái phó, tức khắc gây ra sự chú ý không nhỏ.

Phó Minh Trạng mang tâm tư muốn dỗ tiểu hoàng đế, ngay từ đầu cũng không định thắng cuộc, nhưng sau khi tiểu hoàng đế vượt qua hắn, lúc này hắn

mới không dám tiếp tục khinh địch, dùng hết toàn lực đuổi theo.

Hai con tuấn mã một đen một trắng bắt phân cao thấp chạy băng băng trên khu vực sân bắn, bốn vó bốc lên, bồm dãi pháp phối, tư thế duyên dáng kia khiến người ta không rời được mắt, không ít quý nữ đứng xem mà tâm tình nhộn nhạo, mắt thấy hai người dần dần khuất dạng, liền hận không thể chạy như bay theo hai con ngựa kia.

Không biết qua bao lâu, con ngựa ngựa mặt lên trời thét dài, dưới mệnh lệnh của chủ nhân, lúc này nó mới miễn cưỡng ngừng lại.

Cảm nhận được gió mạnh gào thét bên tai, cảm giác vui sướng tràn trề kia, miễn bàn có bao nhiêu thoải mái.

“Thuật cưỡi ngựa của Hoàng thượng cao siêu, ta nhận thua.” Phó Minh Trạm nhìn khuôn mặt nhỏ càng thêm sáng ngời của đối phương, sùng nịch trong mắt không cần nói cũng biết.

Tâm tình Đường Khanh rất tốt, nhưng lại không phải vì thắng đối phương.

“Thái phó đại nhân khiêm tốn rồi, luận về thuật cưỡi ngựa, nếu không phải người khinh địch ngay từ đầu, trăm quả thực thắng.....” Lời còn chưa dứt, ánh mắt Đường Khanh bỗng dừng cả kinh, nhìn hơn mười hắc y nhân bật mặt đột nhiên từ trên trời giáng xuống, hai chữ cẩn thận còn chưa kịp nói ra, ngân châm trong tay đã bắn ra trước.

Ngay sau đó, cô vừa quay đầu liền thay Phó Minh Trạm chịu một kiếm của hắc y nhân.

Phó Minh Trạm trở mặt nhìn nhân nhi mình nâng niu trên đầu quả tim thể mà lại bị người ta đâm thương tích, tức khắc hai tròng mắt âm hàn đỏ rực, mang theo vô hạn sát ý.

Đường Khanh ngã xuống xe ngựa, đau đớn chột thổi quét toàn thân, nhưng cô hiện tại cũng không lo được đến miệng vết thương này, nhìn hắc y nhân đang tiến về phía mình, nếu như không giải quyết, chính cô liền mất mạng tại đây, mà nhiệm vụ mất bao công sức để hoàn thành cũng liền thất bại trong gang tấc, tưởng tượng đến điều này, cô cũng không giấu giếm mà trực tiếp bắn toàn bộ ngân châm phòng thân vẫn giấu trên người ra ngoài.

Tuy không thể nói bách phát bách trúng, nhưng tốt xấu vẫn giải quyết được một bộ phận hắc y nhân, nhưng những hắc y nhân khác lại hết sức thờ ơ, mặc dù bên cạnh có người ngã xuống, nhưng vẫn một mực đâm thẳng về phía cô.

Mũi kiếm sắc ở ngay trước mắt, thấy kiếm sắp đâm đến mình, Đường Khanh theo bản năng nhắm mắt lại. Đúng vào lúc này, hắc y nhân hẳn sẽ đâm trúng cô lại đột nhiên học máu ngã xuống đất.

Cô vốn đã kinh hãi từ bỏ chống cự, đột nhiên bị người ôm vào lòng, hành động hết sức cẩn thận kia khiến cô lần nữa mở hai tròng mắt.

“Cẩn Huyền, người không sao chứ.”

Lọt vào trong mắt cô chính là một khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ nôn nóng, Đường Khanh ngây người, lúc này mới bừng tỉnh nhớ tới thân thể này của mình tên là Đường Cẩn Huyền.

“Tạm thời chưa chết được.” Che lại miệng vết thương, cô hữu khí vô lực nói, ánh mắt quét qua bốn phía, đến khi phát hiện toàn bộ hắc y nhân đã ngã vào trong vũng máu, lúc này cô mới thoáng thở phào.

Phó Minh Trạm xé áo ngoài cẩn thận băng kín miệng vết thương trên eo tiểu hoàng đế, tiếp theo lấy từ trên người ra một chiếc còi hiệu màu đen thối lên.

Bốn phía rừng cây đang yên lặng tĩnh mịch, ngay khi tiếng còi hiệu vang lên, chưa đến thời gian một chén trà nhỏ, bốn phía đã có thêm mười ám vệ.

Khắp nơi chỉ toàn màu đỏ, mùi máu tươi nồng nặc lại thêm hắc y nhân ngã trên mặt đất khiến người ta vừa xem liền hiểu lúc trước nơi đây đã xảy ra chuyện gì.

“Thuộc hạ tới muộn, xin chủ tử giáng tội.”

Phó Minh Trạm cũng không trách tội bọn họ, rốt cuộc thì lúc trước chính hắn vì muốn ở riêng một chỗ với tiểu hoàng đế nên mới cố ý để bọn họ tản ra xa, nghĩ đến điều này, hai tròng mắt hắn liền tức khắc đặc biệt âm lãnh, khiến người ta không rét mà run.

An vương.....

Tốt lắm.....

Đường Khanh vừa thấy hắn dường như sắp hắc hóa, tức khắc liền kinh hãi nhẹ nhàng đưa tay khẽ chạm vào hắn một chút, còn chưa kịp mở miệng, liền thấy sát ý trên mặt hắn hoàn toàn mất đi, còn lo lắng nói: “Làm sao vậy, miệng vết thương bị đau sao? Ta lập tức tìm ngự y.” Vừa nói, hắn lập tức ôm cô nhảy lên xe ngựa, nhanh chóng chạy về doanh trại.

Miệng vết thương của Đường Khanh rất sâu, nhưng nghĩ đến việc thân phận thực sự của mình bị phát hiện ra, vậy nỗ lực mấy năm nay của mình liền uổng phí, nhưng chuyện không theo ý người, rốt cuộc cô vẫn ngất đi.

Bốn phía doanh trại thấy Thái phó đại nhân ôm Hoàng thượng trọng thương trở về, tức khắc liền cả kinh nhón nháo, cũng may Thái phó vẫn còn một tia

lý trí, lúc này mới không khiến cả doanh đại loạn.

Trong doanh trường, tiểu hoàng đế sắc mặt trắng bệch, long bào trên người sớm đã bị máu tươi nhuộm đỏ, Thái y nhìn mà kinh hãi không thôi.

Không nhiều lời với Thái phó đại nhân, Thái y liền tiến lên cõng y phục của Hoàng thượng, vừa cõng ra, sắc mặt ông ta lập tức sợ hãi.

Phó Minh Trạng với sắc mặt tối tăm đang đứng một bên, thấy Thái y đột nhiên ngây ngẩn, vừa định tức giận, lại thoáng nhìn nhân nhi vốn nên trấn trụ trên giường, không ngờ trên người vẫn còn một tầng bọc ngực.

Thái y kinh hãi, tức khắc sợ tới mức quỳ trên mặt đất, bí mật cung đình này cũng không phải điều ông ta có thể biết được a, sẽ không toàn mạng đó.

Ngần vạn suy nghĩ chuyển qua chỉ trong chớp mắt, sau sự kinh ngạc ngẩn ngui, Phó Minh Trạng rất nhanh liền hồi thần, lạnh lùng nói: “Chữa bệnh trước đi.”

Thái y vốn kinh hãi, lúc này biết được bí mật lại càng kinh sợ, cũng may kinh nghiệm nhiều năm làm nghề y khiến ông ta không đến mức gây ra sai lầm gì, nếu không chỉ sợ ngay cả một nén nhang cũng không sống qua nổi.

“Bẩm, bẩm Thái phó, miệng vết thương trên người Hoàng thượng tuy nhìn có vẻ nghiêm trọng, nhưng vẫn chưa tổn thương đến nơi hiểm yếu.”

Phó Minh Trạng thở nhẹ một hơi, chỉ là ánh mắt nhìn Thái y lại có thêm một tia đánh giá.

Thái y đột nhiên cứng đờ, lại lần nữa quỳ rạp xuống đất, “Vi thần chỉ tới chữa bệnh cho Hoàng thượng, còn lại cái gì cũng không biết.”

“Viện Thủ Thái y viện tuổi tác cũng đã lớn, bản quan lại thấy nguoi y thuật cũng không tồi.”

Thái y nghe khẩu khí lạnh lạnh kia, hiểu rõ mạng này của mình đã tạm thời nhặt về được, còn về sau đó.....cũng đâu phải do ông ta.

“Vi thần tạ ơn Thái phó đề bạt.”

“Đi xuống đi.”

Đuối Thái y đi xong, Phó Minh Trạng thần sắc không rõ nhìn chằm chằm nhân nhi trên giường, hần xem như đã hiểu rõ vì sao tiểu hoàng đế lại ghét gặp Thái y như vậy, không phải vì cái gọi là “thiên tàn” chó má kia, mà căn bản là vì, thân thể này vốn không phải thân nam tử.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Gian thần luôn muốn X trầm 13

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh không biết mình đã hôn mê bao lâu, khi tỉnh lại lần nữa liền thấy Thái phó đại nhân đang nhìn mình không chớp mắt.

“Hoàng thượng tỉnh rồi? Có cảm thấy chỗ nào không khoẻ không?”

Thái phó đại nhân nói với ngữ khí nhàn nhạt, ngược lại không còn vẻ lo lắng sốt ruột lúc trước, chẳng qua một thân cảm y nhấn dùm đó cùng hai quãng mắt xanh đen lại bán đứng thần thái đậm mạc kia.

“Đã đói bụng.” Đường Khanh yếu ớt mở miệng, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Bỗng dưng, cô cúi đầu nhìn thân thể mình, y phục dính máu lúc trước sớm đã không thấy đâu, trước mắt cô đang mặc áo trong thoải mái, chỉ là tấm vải cầm lúc trước cô vẫn cẩn thận lên bọc quanh người nay đã không thấy đâu.

Phó Minh Trạng lẳng lẳng mà nhìn nhất cử nhất động của cô, thấy cô nhìn chằm chằm ngực mình ngây ngốc, hần mặt không biểu cảm nói: “Đang tìm cái gì? Tấm vải cầm đáng chết kia sao?” Nói xong, thấy cô dường như giật mình, lại nói: “Không cần tìm, nó đã bị ta vứt.”

Hai mắt Đường Khanh đột nhiên trừng lớn, trong lúc nhất thời, suy nghĩ loạn cả lên, hoàn toàn không biết nên mở miệng như thế nào.

Phó Minh Trạng cũng không ép cô nói ra nguyên do, thấy cô không nói gì, hần liền để tiểu cung nữ đem cháo trắng đã chuẩn bị từ trước tới đây.

Đường Khanh rũ đầu, hoàn toàn không dám nhìn Phó Minh Trạng, rất sợ nếu mình có chỗ nào chọc vị tôn sát thần này không vui, hần liền ăn tươi nuốt sống mình mất.

Cô không mở miệng, Phó Minh Trạng cũng không nói, đến tận khi tiểu thái giám bưng cháo trắng tới đây mới phá vỡ không khí xấu hổ này.

Phó Minh Trạng tuy có bức vì tiểu hoàng đế giấu giếm mình, nhưng cũng không đến mức giận, rốt cuộc tiểu hoàng đế vì cứu hân mà đã hại chính mình bị thương, đối với điều này, nói không cảm động nhất định là giả, chỉ là hân nghĩ đến việc tiểu hoàng đế lên che giấu mình một chuyện lớn như vậy, trong lòng ít nhiều cũng có chút không thoải mái. Minh sùng nàng hơn hai năm, tuy vẫn luôn cùng chung chăn gối, nhưng vẫn luôn rất quy củ, cùng lắm cũng chỉ ôm eo nàng đi ngủ thôi, còn lại vẫn một mực tôn trọng, không nghĩ tới sự tôn trọng này của hân lại để cho tiểu hoàng đế lừa hân lâu như vậy!

Bị người lừa gạt, còn là bị mình người để ý nhất lừa gạt, dù là ai cũng sẽ khó chịu trong lòng.

Chẳng qua hiện tại vẫn chưa phải lúc để truy cứu việc này, rốt cuộc thì tiểu hoàng đế vẫn đang bị thương, dù sao tương lai còn dài, Phó Minh Trạng hân có rất nhiều thời gian để “tâm sự kỹ càng” với tiểu hoàng đế!

Đường Khanh thấy hân tự mình bung cháo, lập tức vội vàng mở miệng, “Để trẫm tự làm cho.”

Phó Minh Trạng không mở miệng, nhưng một ánh mắt đã khiến cô ngoan ngoãn ngậm miệng vào, ăn hết bát cháo mà hoàn toàn không cảm nhận được vị gì cả.

Cháo cũng uống xong rồi, đương nhiên đến lúc đổi thuốc đắp vết thương, Đường Khanh có chút mất tự nhiên, cũng không muốn để Phó Minh Trạng đổi thuốc cho mình được, nhưng cô cũng hiểu rõ, phản kháng là vô dụng! Còn không bằng ngoan ngoãn nằm im, bớt phải chút tội đi một chút.

Tuy vẫn chưa tổn thương đến nơi hiểm yếu, nhưng miệng vết thương vẫn khiến người xem run sợ, vết đao dữ tợn kia, dù ai nhìn thấy cũng sẽ không đành lòng.

Đáy mắt Phó Minh Trạng hiện một tia đau lòng, động tác trên tay càng thêm nhẹ nhàng tới cực hạn, sợ làm đau cô. Chỉ là, rốt cuộc một miệng vết thương lớn như thế, muốn hoàn toàn không đau thì sao có thể.

Nhìn tiểu hoàng đế hơi nhũn mày chịu đựng, sát ý trong lòng Phó Minh Trạng lại sâu thêm vài phần.

“Ái khanh nha.” Đường Khanh nhỏ giọng mở miệng, đoán chắc Phó Minh Trạng này cũng sẽ không làm gì cô, liền đơn giản ngoan ngoãn nhận sai nói: “Trẫm cũng không phải cố ý lừa gạt ngươi, rốt cuộc đường đường là thiên tử Đại Đường, nếu nói ra là thân nữ nhi, chỉ e trẫm đã sớm phải đi gặp Diêm Vương rồi.”

Động tác trong tay Phó Minh Trạng hơi ngừng, sắc mặt bỗng khó coi nói: “Ta không cho nàng nói chết.”

“Được được được, trẫm không nói.” Đường Khanh mở to đôi mắt vô tội, lại hết sức cẩn thận kéo ống tay áo hân, “Ngươi đừng giận trẫm, được không?”

Tiểu hoàng đế điềm đạm đáng yêu như vậy, thần thái giống hết thỏ con, Thái phó đại nhân đã khi nào gặp qua chứ, không bao lâu sau liền mềm lòng, chỉ là ngoài mặt vẫn nói: “Vi thần nào dám giận Hoàng thượng.”

Vậy đó, Thái phó đại nhân vẫn còn đang tức giận, Đường Khanh không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục dỗ: “Phải phải phải, Thái phó đại nhân lòng dạ khoáng đạt, sao lại so đo với trẫm đây, là trẫm đem dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Như vậy đi, để bồi tội, chi bằng.” Nghĩ một chút, cô đột nhiên nghĩ đến bàn tay vàng vô bỏ kia của mình, vì thế lại nói: “Chi bằng trẫm tự mình mua một điệu cho Thái phó xem?”

Kỹ năng múa của tiểu hoàng đế, thiên hạ không người nào có thể sánh nổi, Phó Minh Trạng từ sau lần đó xem qua liền nhớ mãi không quên, tuy nói trong lòng có giận tiểu hoàng đế, nhưng tưởng tượng đến điệu múa kia, Thái phó liền miễn cưỡng tha thứ được.

Thấy thế, Đường Khanh thoáng thở phào, chẳng qua vẫn đồ dành hết sức cẩn thận: “Vậy, Thái phó nha, ngươi có thể lấy một thứ tới cho trẫm không?”

“Thứ gì?”

“Chính là tấm vân cẩm của trẫm đó.” Dứt lời, mắt thấy biểu cảm của Thái phó đại nhân không ổn, Đường Khanh lập tức giải thích: “Không phải trẫm đề phòng ngươi, chỉ là bên ngoài nhiều người như vậy, trẫm dù sao cũng phải phòng một chút chứ.”

Phó Minh Trạng vừa nghĩ tới tấm vân cẩm đáng chết kia, ánh mắt liền lạnh xuống, chẳng qua cũng biết trước mắt nàng vẫn cần quây lại.

“Hoàng thượng chuẩn bị khi nào thì hoàn toàn vứt tấm vân cẩm kia đi?”

Đường Khanh sao lại không hiểu lời này của hân có ý gì, vứt vân cẩm chính là muốn khôi phục thân phận nữ nhi, vì thế cô cố ý giả bộ kinh ngạc, “Vứt? Vì sao phải vứt? Tấm vân cẩm kia cũng không phải loại vải bình thường đâu, đó chính là tấm vải để chịu nhất mà ta tìm trong một đồng vải dệt mới ra được đó, hơn nữa số lượng cực nhỏ, hết sức trân quý! Vì sao trẫm phải vứt đây!”

Phó Minh Trạng nheo mắt phượng, muốn nhìn xem tiểu hoàng đế rốt cuộc đang không hiểu thật hay giả vờ không hiểu.

Đường Khanh có kỹ thuật diễn hơn người, sao lại bị hân nhìn ra manh mối được.

Mãi lâu sau, hân cong môi, buồn bã nói: “Không sao cả, vân cẩm tuy trân quý, nhưng ta sẽ thay nàng tìm được vật thay thế càng tốt hơn. Đến lúc đó, vẫn mong Hoàng thượng phối hợp.”

Đường Khanh ngoài mặt đáp ứng, trong lòng lại trực tiếp hừ hừ, cái gì mà vật thay thế, cái gì mà phối hợp, còn không phải đang vòng vèo muốn cô khôi phục thân phận nữ nhi sao, điểm này cô vẫn có thể nhìn ra được!

Trần an tôn sát thần này xong, Đường Khanh lại tiếp tục sống qua những ngày ăn sung mặc sướng, mà lúc này hệ thống lại truyền đến tin tức tốt, chỉ số hoàn thành nhiệm vụ lại tăng lên, đã tới 95% rồi, đúng là một tin khiến lòng người phấn chấn.

Chẳng qua, so sánh với cuộc sống an nhàn của cô, bên ngoài lại bởi vì việc cô trọng thương mà náo loạn đến lật trời, Phó Minh Trạm không muốn có người quấy rầy tiểu hoàng đế dưỡng bệnh, nên đã ngăn cản tất cả người đến thăm hỏi, chỉ là việc ngăn cản như vậy lại khiến người ta càng thêm cảm thấy việc Hoàng thượng bị thương không đơn giản, thậm chí chưa đến hai ngày, tin tức Hoàng thượng bệnh nặng đã truyền ra.

Đối với điều này, Phó Minh Trạm và Đường Khanh đều lười đáp lại.

An vương như hồ rình mồi, trước đó hẳn ta phải sát thủ vốn có mục đích là để hai người này xảy ra chuyện, bọn họ liền đơn giản làm cho An vương xem, để hẳn ta thả lỏng cảnh giác, nhanh chóng xuất binh tạo phản.

Quả nhiên, sau khi bên ngoài lan truyền tin tức về bệnh tình của Hoàng thượng ngày càng thái quá, An vương liền cử binh tạo phản, mà lý do của hẳn ta lại là gian thần Phó Minh Trạm có ý đồ mưu hại Hoàng thượng, hẳn ta muốn thanh quân trắc, cứu mình quân!

Đường Khanh vẫn luôn ở trong bãi săn, bãi săn lại ở Đường Minh Sơn thuộc vùng ngoại ô kinh thành, thế núi cực kỳ hiểm trở, An vương cử binh tạo phản nhất thời cũng không tấn công vào được. Mấy ngày nay, cô đã lên viết một đạo thánh chỉ, nhiệm vụ sắp hoàn thành, cô cũng nên chết đi thôi. Cô thật sự không muốn ai khác làm hoàng đế cả, vị trí này vốn là của nam chính, đương nhiên phải do hẳn ta đảm nhận.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Gian thần luôn muốn X trầm 14

Edit: Xanh Lá

An vương không biết mình đã rơi vào bẫy rập, lúc này còn đang giương cao lá cờ thanh quân trắc ào ạt tiến công lên Đường Minh Sơn, thực hiện giấc mộng lên làm hoàng đế.

Chỉ là, hiện thực luôn tàn khốc, đến tận khi hẳn bị giam vào đại lao, hẳn vẫn không chịu tin tưởng mộng đẹp của mình đã tan biến.

“Bốn vương chính là chân mệnh thiên tử! Các ngươi dám giam giữ bốn vương! Các ngươi đáng chết!! Bảo tên nhóc Đường Cẩm Huyền tới đây gặp bốn vương! Bảo Phó Minh Trạm tới gặp bốn vương!”

Trong đại lao, An vương giống như phát điên lên mà kêu gào ầm ĩ, chỉ là cũng không ai dám làm gì hẳn ta, đây chính là trọng phạm triều đình, Thái phó đại nhân sẽ tự mình thẩm vấn, không tới phiên bọn họ động thủ.

Chỉ là khi An vương hô to tên huy của Hoàng thượng, đám lính canh ngục đã không thể nhìn được nữa! Hoàng thượng mấy năm nay đã làm không ít chuyện tốt, bọn họ đều là người được hưởng lợi, sao có thể để cái tên An vương vứt đi này gọi thẳng tên huy đây! Ngay khi ngục tốt muốn dùng hình với hẳn, ngoài nhà lao lại truyền đến một tiếng hô to, “Hoàng thượng giá lâm.”

Nghe vậy, đám lính canh ngục lập tức tất tâm tư động thủ, sôi nổi cung kính tiến lên hành lễ.

Đường Khanh miễn lễ cho bọn họ liền bảo bọn họ lui ra, nhất thời, đại lao tối tăm lạnh lẽo chỉ còn lại hai người An vương và cô.

An vương không còn sự phú quý ngày trước, một thân áo tù màu trắng đã bẩn đến không chịu được, tóc tai lại bù xù rối tung, giống hệt như ăn mày, thấy người tới, hai tròng mắt vốn điên cuồng dữ tợn càng khiến người ta phải thận trọng đề phòng.

“Là người!”

An vương nghiêng răng nghiêng lợi, tới nông nổi này sao hẳn ta lại không rõ mình rốt cuộc thất bại như thế nào! “Ừm, là trầm.”

Đường Khanh thần thái thản nhiên, đôi tay trắng nõn đang vuốt vuốt một chiếc bình nhỏ cực kỳ tinh xảo.

Vốn tưởng An vương sẽ tiếp tục nổi điên, chỉ là sau khi đối phương mở miệng, hẳn ta lại bất ngờ bình tĩnh xuống, hẳn ta mở to hai tròng mắt đỏ như máu, gắt gao nhìn chăm chăm cô, “Thả bốn vương ra, bốn vương sẽ cho ngươi thuốc giải.”

“Thuốc giải?”

Đường Khanh bật cười, “Hoàng thúc cũng thật là thủ đoạn, nếu lúc trước trầm tin ngươi, lúc này chỉ sợ đã sớm gặp Diêm Vương rồi.

Ngươi cảm thấy trăm sẽ còn tiếp tục tin ngươi?”

“Ngươi không sợ chết?”

An vương vẫn là để lại cho mình một đường lui, đó chính là sát thủ ngày ấy hấn ta phải tới bãi săn, trên đao kiếm của bọn họ đều bôi kịch độc, dính vào hấn phải chết, chỉ là độc này ban đầu sẽ không có triệu chứng rõ ràng, mà là chậm rãi phát tác.

“Nếu trăm sợ chết thì đã không xuất hiện trước mặt ngươi.

Lại nói, độc này vốn không thuốc nào giải được, ngươi thật sự cho rằng trăm là trẻ con ba tuổi sao? Dễ lừa lắm hả?”

Mặt Đường Khanh đầy vẻ không quan tâm, số lần cô chết còn thiếu chắc? Lại đi sợ loại độc này? Huống hồ, ngay từ đầu khi trúng độc cô đã phát hiện, chỉ là sau khi biết độc tính của nó cô liền lười quản, dù sao cô sớm hay muộn cũng phải rời khỏi thế giới này, về phần có thể giải hay không, thì chỉ cần cô muốn, trên thế giới này không có loại độc nào cô không giải được.

“Trong tay bốn vương có thuốc giải, chỉ cần ngươi thả bốn vương, bốn vương lập tức cho ngươi!”

An vương nóng nảy, đặc biệt là khi hấn nhìn thấy ánh mắt không chút sợ hãi kia của tiểu hoàng đế, hấn ta càng thêm hoảng sợ, vì thế, hấn ta không còn sự bình tĩnh như lúc trước, lại một lần nữa rống lên, “Bốn vương muốn gặp Phó Minh Trạ! Muốn gặp Phó Minh Trạ!”

Tiểu hoàng đế một mình tiến đến, lúc trước còn không rõ, hiện tại hấn ta đã hiểu! “Hấn”

căn bản mạng tâm tư muốn chết, chỉ là điểm này “hấn”

không muốn để ai biết được, cho nên mới lên một mình đến đây.

Mà Phó Minh Trạ bảo vệ “hấn”

lâu như vậy, rõ ràng có cơ hội tự mình ngồi trên ngôi vị hoàng đế kia, nhưng vẫn cam nguyện giao quyền, điều này sao An vương lại không hiểu được chứ! Phó Minh Trạ mới là cây rom cuối cùng có thể cứu hấn ta! Hấn ta muốn gặp Phó Minh Trạ, hấn ta muốn đưa ra điều kiện với Phó Minh Trạ! Tuy nhiên, Đường Khanh sao lại cho hấn ta cơ hội này được, nếu để hấn ta gặp Phó Minh Trạ, vậy sẽ có thể rất phiền toái.

“Hoàng thúc đừng náo loạn, hiện tại cũng đến lúc rồi, nên lên đường thôi.”

“Không, bốn vương không chết!”

An vương sợ hãi vội lui về phía sau, vừa lui còn vừa hét lớn, “Phó Minh Trạ ngươi rút ra đây cho bốn vương! Rút ra đây!”

Đường Khanh bị làm ồn đến mức hơi nhú mảy, cũng chẳng buồn nhiều lời nữa, trực tiếp dùng ngân châm khiến hấn ta bất động, sau đó cầm lấy chìa khóa lính canh ngục đưa cho lúc trước để mở cửa lao, cuối cùng tự mình rút thuốc tiễn hấn ta lên đường.

An vương bởi vì sợ hãi, cả người dù bị ngân châm cố định vẫn run bần bật, hấn ta không muốn chết, hấn ta còn muốn sống..... Mà lúc này, ngoài lao đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, ngay lúc An vương nhìn thấy người tới, hai mắt sợ hãi tức khắc phát ra một tia hy vọng, “Phó Minh Trạ... Cứu...”

Nhưng còn chưa nói xong, dưới tác dụng của độc được, cuối cùng hấn ta vẫn phải không cam lòng mà tắt thở.

Phó Minh Trạ cau mày, từ đầu đến cuối đều không nhìn An vương nằm trên mặt đất, “Sao nàng lại một mình tới nhà lao? Nếu muốn hấn chết, nàng chỉ cần nói với ta một tiếng là được.”

“Hừ, lúc trước hấn phải sát thủ hại trăm bị đau nhiều ngày như vậy, trăm muốn đích thân động thủ làm thịt hấn!”

Nhìn dáng vẻ oán giận như trẻ con của tiểu hoàng đế, Phó Minh Trạ buồn cười lắc đầu, vì thế nói: “Hiện tại người cũng đã làm thịt rồi, chúng ta có thể đi ra ngoài chưa?”

“Đương nhiên.”

Đường Khanh nói, tùy tay ném cái chai trong tay xuống bên cạnh An vương, tiếp theo mới cùng Phó Minh Trạ rời khỏi đại lao.

Phó Minh Trạ nắm bàn tay mềm mại của tiểu hoàng đế, tâm tình rất tốt.

Có một khoảnh khắc, hấn muốn cả đời nắm tay người này như vậy, mãi không buông tay.

“Cẩn Huyền, nàng cảm thấy danh hiệu Huyền Minh công chúa này thế nào?”

Nghe vậy, Đường Khanh hơi sững sốt, Huyền Minh Huyền Minh, vậy chẳng phải là ghép tên mình và tên hắn với nhau sao.

“Dễ nghe.”

“Ừm, ta cũng cảm thấy dễ nghe.”

Phó Minh Trạng cong môi, tâm tình cực kỳ không tệ, “Sắc phong công chúa chính là đại sự, ta đã lệnh cho Lễ Bộ bắt đầu công tác chuẩn bị rồi, Cần Huyền chỉ cần chờ nửa tháng nữa là có thể khôi phục thân phận.”

Đường Khanh cũng không dò hỏi chuyện nếu cô khôi phục danh phận công chúa thì thân phận Hoàng thượng kia phải làm sao bây giờ, rốt cuộc đại điển sắc phong công chúa có thể thuận lợi cử hành hay không vẫn là vấn đề đấy.

“Việc này người định đoạt.”

Tiểu hoàng đế nghe lời như vậy, ý cười trên khóe môi Thái phó lại sâu thêm vài phần, “Hai tháng sau có ngày hoàng đạo, thích hợp gả cưới, sinh lễ ta cũng chuẩn bị xong rồi, Cần Huyền có nguyện gả cho ta không?”

“Gả cho người?”

Đường Khanh cố ý giả bộ tự hỏi, chậm rãi nói: “Ồ, việc này thì phải suy xét thật kỹ xem sao, rốt cuộc đây chính là đại sự mà.”

Nghe vậy, Phó Minh Trạng lập tức quay ngoắt 180 độ với vẻ ôn nhu lúc trước, bá đạo nói: “Không cần suy xét, việc này cứ quyết định như vậy thôi.”

Thấy thế, Đường Khanh chớp chớp con mắt sáng, cười tủm tỉm nói: “Một khi đã vậy, Thái phó đại nhân sao còn tới dò hỏi trăm?”

Phó Minh Trạng sao lại không rõ cô đang đùa mình, việc này nếu đổi thành người khác đã sớm quăng ra ngoài làm thịt, chẳng qua là tiểu hoàng đế ấy mà, chỉ cần nàng vui vẻ, chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn, nàng thích làm thế nào cũng được.

Hai người đi dưới bóng hoàng hôn, cảnh tượng cực kỳ ảm áp, mà lúc này, hệ thống đột nhiên mở miệng.

“Chỉ số hoàn thành nhiệm vụ đã hoàn thành, ký chủ có thể ở lại nửa canh giờ, sau nửa canh giờ tự động rời đi.”

Đường Khanh nghe hệ thống nói xong, mặt không đổi sắc, sau khi ở cạnh Phó Minh Trạng gần nửa canh giờ liền tìm lý do tách khỏi hắn.

Đợi đến lúc hắn rời đi, cô lấy ra thánh chỉ sớm đã viết xong, sau đó an tĩnh nằm trên long sàng.

Mà lúc này, trong đầu vang lên giọng nói máy móc của hệ thống.

Đình. Giá trị điểm nhiệm vụ trước mặt: 20 Trạng thái nhiệm vụ trước mặt: Max điểm hoàn thành Kỹ năng thiên phú được thấp sáng trong thế giới tiếp theo: Ca hát

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ảnh hậu đột kích 1

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh lại mở mắt, phát hiện mình đang ngồi ở phòng bao của một quán bar, trong phòng bao sương khói lượn lờ, khiến người ta có chút khó thở. Bên cạnh ngồi không ít người, có nam có nữ, nữ ai cũng trang điểm rực rỡ, về ngoài đều đủ điều kiện để làm hot girl trên mạng, nam thì không khoa trương như vậy, chẳng qua vẻ lấy lòng của bọn họ lúc đó có thể khiến người ta vừa xem liền hiểu ai đang làm chủ nơi này.

Tư liệu thế giới còn chưa truyền tới, Đường Khanh nhất thời không rõ đây là tình huống gì, chẳng qua cũng có thể đoán được một hai. Minh bề ngoài tuy có vẻ quy quy củ củ, nhưng có thể xuất hiện ở trường hợp thế này, xem ra cũng không khác mấy những cô nàng kia.

“Ai nha Lục thiếu, ngài thật đáng ghét mà ~”

“Lục thiếu, tôi dứt ngài uống rượu nha ~”

Bên tai thường xuyên truyền đến mấy giọng nói có vẻ kịch cỡm, khiến người ta nghe mà không nhận được nhủ mày.

Ngay khi cô sắp chịu không nổi muốn hỏi tư liệu từ hệ thống, một người đàn ông trung niên bên cạnh đột nhiên đẩy cô, cú đẩy này thiếu chút nữa làm cô ngã xuống cạnh người đàn ông trẻ tuổi đang được mọi người lấy lòng.

Người đàn ông trẻ tuổi trong mắt hiện lên một tia đáng tiếc, chẳng qua rất nhanh liền làm lơ tình huống bên này, tiếp tục cười nói với đám phụ nữ bên cạnh.

Đường Khanh hai mắt bốc hỏa nhìn về phía gã đàn ông trung niên kia, nhưng còn chưa đợi cô mở miệng, người đàn ông đó đã mở miệng trước, “An Nhiên, vừa rồi Lục thiếu đã nói với tôi, nếu cô chịu ở cùng anh ấy một đêm, vai nữ số 3 của “Chiến quốc công chúa” sẽ chính là của cô.”

Đường Khanh không giận mà cười, “Chỉ một vài nữ số 3 đã bắt tôi bồi ngủ?”

Người đàn ông trung niên thấy vẻ mặt cô khinh thường, tức khắc không vui, “Cô đừng có không biết tốt xấu, Lục thiếu vừa mắt cô chính là cô có phúc.”

“Vậy sao? Tôi lại cảm thấy so với tôi, ông coi hết quần áo đi tiếp vị chủ kia, có lẽ anh ta sẽ càng thích.” Tốt xấu cũng xuyên qua nhiều thế giới như vậy, mặc dù tư liệu thế giới còn chưa đưa tới, chẳng qua con gà yếu hút thuốc cũng như sắp hết cả hơi trước mắt kia hiển nhiên không thể nào là nam chính được. Nếu đã không phải, cô cần gì cho hắn ta sắc mặt tốt?

Nụ cười của Đường Khanh mang theo một tia mỉa mai, đối phương xem đến ngây cả người, chẳng qua cũng chỉ ngây ra một lúc, rất nhanh hắn ta liền hồi thần, nổi giận mắng: “Cố An Nhiên, cô đừng có cho mặt mũi lại không cần, loại diện mạo giống như cô, giới giải trí chỉ quơ bừa cũng được một đồng!”

“Ồ, nếu quơ bừa cũng được một đồng, vậy anh liền đi bắt đi.” Nói xong, Đường Khanh lạnh lùng đứng lên, cầm lấy túi ở một bên, đập cửa rời khỏi phòng bao.

Thấy thế, người đàn ông trung niên tức khắc chửi ầm lên, “Cố An Nhiên cô có gan thật, tôi sẽ khiến cô không lẫn lộn nổi trong giới giải trí.” Mắng xong lại khom lưng cúi đầu chạy tới nhận lỗi với gã được gọi là Lục thiếu kia, “Lục thiếu, thật xin lỗi, tiểu tiện nhân này không hiểu chuyện, tôi lập tức sắp xếp cho những người khác tới đây.”

Lục thiếu hít sâu một ngụm khói, phun ra, cong môi, rõ ràng khuôn mặt cũng xem như tuấn mỹ, đáy mắt lại lộ ra cảm giác hạ lưu.

“Không cần, tôi sẽ chờ cô ta tự tìm đến.”

Rời khỏi quán bar ầm ĩ, sắc trời vẫn không tính là quá muộn, mà hệ thống lâu chưa lộ diện này rốt cuộc cũng mở miệng.

“Xin lỗi, đã tới chậm, hiện tại bắt đầu truyền tư liệu thế giới.”

Đường Khanh bắt đầu tiếp thu tin tức từ hệ thống. Đây là một thế giới không khác mấy với thế giới trước đây của mình, nam chính tên Lục Trạch, nhân sĩ danh vọng của thành phố S, có thể nói là nhân vật giậm chân một cái cũng có thể khiến thành phố S chấn động, từ nhỏ đã ngậm chìa khóa vàng sinh ra, xuôi gió xuôi nước, kiếp nạn duy nhất chính là nữ chính Cố Dĩ Mạt.

So với nam chính, Cố Dĩ Mạt hiển nhiên nhỏ bé hơn nhiều, hơn nữa trong nhà còn một đồng thân nhân bòn của, trọng nam khinh nữ, không chỉ một lần quấy nhiễu cô ấy, chẳng qua cô ấy vẫn tích cực hướng về phía trước, cuối cùng còn lấy được vòng nguyệt quế ảnh hậu. Sau khi nam chính quen biết với cô ấy, liền thay cô ấy giải quyết những thân nhân bòn rút kia, chỉ là đám thân nhân tham lam đó cũng không chịu cam lòng thu tay lại, thậm chí cuối cùng còn hợp tác với đối thủ một mất một còn của nam chính, lừa nữ chính ra ngoài, để cô ấy bị đối thủ kia quay video ** rồi truyền ra ngoài.

Cuối cùng nữ chính chịu không nổi lời đồn đại, tự sát thân vong.

Đối mặt với cái chết của nữ chính, nam chính hoàn toàn hắc hóa, trả thù thế giới, còn phát triển phòng thí nghiệm sinh hóa, khiến toàn thế giới mất đi quỹ đạo vốn có, cảnh hoang tàn khắp nơi.

Nam chính: Lục Trạch

Nhiệm vụ thế giới: Ngăn cản nam chính hắc hóa, hủy diệt phòng thí nghiệm sinh hóa

Đường Khanh lần này vẫn xuyên thành một nhân vật pháo hôi, Cố An Nhiên. Cố An Nhiên là cô nhi không cha không mẹ, tạm thời ở cùng nữ chính trong một phòng chung cư, bởi vì thân phận cô nhi này của Cố An Nhiên khiến nữ chính đại phát tâm thánh mẫu, nhưng Cố An Nhiên lại là kẻ không an phận, ham thích hư vinh, vì nổi danh mà không từ thủ đoạn, đối mặt với sự quan tâm của nữ chính không chỉ không cảm kích, mà ngược lại còn sinh lòng đố kỵ, thậm chí cuối cùng ở đoàn phim còn động tay động chân vào đạo cụ, thiếu chút nữa hại nữ chính rơi từ trên cao xuống, mà kết cục cuối cùng của cô ta đương nhiên cũng thế lương vô cùng.

Trước mắt, Cố An Nhiên còn chưa tiến vào giới giải trí, chỉ ký hợp đồng với một người đại diện, chính là người đàn ông trung niên vừa rồi. Theo hướng phát triển của thế giới ban đầu, cô sẽ đáp ứng vị Lục thiếu trong phòng bao kia. Chẳng qua hiện tại, Đường Khanh đã vứt bỏ hắn, dĩ nhiên sẽ không có về sau. Trước mắt, trời cũng tối rồi, cô vẫn nên trở về ngủ thôi.

Chung cư ở khu LC của thành phố S không giống với những quảng trường phồn hoa náo nhiệt thời thượng, giao thông ở khu LC không phát triển, ngõ nhỏ đều cực kỳ hẹp, xe taxi không vào được, Đường Khanh chỉ có thể đi bộ vào trong. Cũng may trị an của thành phố S cũng không tệ lắm, sẽ không lo có kẻ bắt cóc nào xuất hiện.

Mở cửa căn chung cư, trong phòng đang bật đèn nhỏ, ánh đèn màu vàng ấm áp khiến căn nhà có vẻ ấm cúng hơn, lúc nguyên chủ đi vẫn là ban ngày, đèn nhỏ này hiển nhiên là do nữ chính cố ý để lại cho cô.

Mà đúng lúc này, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, một cái đầu nhỏ ngó ra ngoài, “An Nhiên, cậu đã về rồi.” Nói đoạn, còn nhìn khắp nơi xung quanh, thấy cô trở về một mình, lúc này mới bước ra khỏi phòng ngủ.

Người tới không phải ai khác, đúng là nữ chính Cố Dĩ Mạt. Cô ấy mặc áo ngủ thỏ con màu hồng nhạt chạy thẳng về phía cô, “An Nhiên, sao sớm như vậy đã trở về? Có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Cố Dĩ Mạt có vẻ ngoài cực kỳ ngọt ngào đáng yêu, là gương mặt tiêu chuẩn cho nữ chính phim truyền hình, ngược lại khuôn mặt Đường Khanh thì hơi có chút cảm giác giống yêu tinh quyến rũ.

“Tớ mà xảy ra chuyện, còn có thể trở về sớm như vậy sao?” Nói đoạn, cô ném túi xách sang một bên, ngã người lên sofa.

Cố Dĩ Mạt lập tức tiến lên, vừa định mở miệng, lại đột nhiên nhíu mày, “Cậu đi tắm rửa trước đi, mùi khói thuốc trên người cậu nặng quá. Còn nữa, nhất định phải nhớ tháo trang sức, bằng không sẽ không tốt cho da.”

Nữ chính liên tục nói bên tai, Đường Khanh cũng không chán ghét, loại cảm giác đã lâu không thấy này khiến cô nghĩ tới mẹ mình, đáng tiếc chính là, đời này sợ rằng cô sẽ không còn được gặp lại bà nữa.

“Được được được, tớ lập tức đi tắm đây.”

Hiếm khi bạn cùng phòng nghe lời như vậy, Cố Dĩ Mạt tâm tình rất tốt, đợi cô tắm rửa xong bước ra, liền túm cô lần nữa ngồi trở lại sofa.

“An Nhiên, tớ nhận được vai diễn viên quần chúng, cần hai người, cậu đi cùng tớ đi, người đại diện kia của cậu, tớ thấy thế nào cũng đều không giống người tốt, cậu đừng dễ bị hấn lừa. Tớ nghe nói, giới giải trí rất nhiều người có danh bên ngoài là người đại diện, kỳ thật lại chính là kẻ dẫn mối.”

Không đợi cô ấy nói xong, Đường Khanh liền mở miệng nói: “Được, ngày mai tớ đi cùng cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Ảnh hậu đột kích 2

Edit: Xanh Lá

Bị ngắt lời, Cố Dĩ Mạt cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy hôm nay đối phương có chút khác khác.

“Ồi? An Nhiên, cậu thành thật nói cho tớ biết, hôm nay rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

“Cũng không có gì, chỉ là tớ nể người đại diện kia một trận. À, có lẽ còn đắc tội một người.” Cái loại rác rưởi này, không đánh hấn đã là rất kiềm chế. Về phần Lục thiếu kia, chẳng qua chỉ là một thân thích của nam chính, cô chỉ cần ôm chặt nữ chính, còn phải sợ hấn ta sao?

Tính cách Cố Dĩ Mạt có chút nhát gan, nghe cô nói đắc tội với người ta, tức khắc kinh hãi, “Cái gì? Cậu đắc tội với ai?”

“Để tớ ngẫm lại, bọn họ gọi hấn là Lục thiếu.”

“Lục Thế Kiệt?”

“Cậu biết à?”

“Sao lại không biết được, đoàn phim ngày mai chúng ta muốn đến chính là của nhà hấn đầu tư nha. Hơn nữa, Lục Thế Kiệt kia còn là cháu trai Lục Trạch, cậu đắc tội hấn chẳng khác nào đắc tội Lục gia, vậy phải làm sao bây giờ?”

Cố Dĩ Mạt cuống lên, nhưng Đường Khanh lại rất bình tĩnh, “Yên chí, vị Lục thiếu kia ngày nào cũng có nhiều phụ nữ nhào vào trong ngực như vậy, sao lại nhớ kỹ tớ được. Lại nói, cho dù đoàn phim kia là do nhà hấn đầu tư, hấn sẽ đi quản đến từng diễn viên quần chúng chắc?”

Nghe xong lời này của cô, Cố Dĩ Mạt tuy cảm thấy cực kỳ có lý, nhưng vị Lục thiếu kia ở trong giới là hoa hoa công tử nổi danh, thấy một người chơi một người, nữ minh tinh bị hấn ta vứt bỏ đã không phải số ít, trong số đó thậm chí còn mấy người do hấn dùng thủ đoạn xấu xa để đoạt được, chẳng qua cũng không ai dám nói hấn, rốt cuộc vị này chính là cháu trai Lục tổng, ai dám lăm miệng?

Thành phần không quyền không thế như các cô, một khi bị ghi thù, sống qua ngày cũng rất khó.

“An Nhiên à, tuy nói vị Lục thiếu kia bận rộn, hấn cũng không có thời gian chạy đến đoàn phim chịu khổ. Chỉ là.....”

“Được rồi, đừng ‘chỉ là’ nữa. Giờ mà không ngủ được ngày mai liên khó coi, tuy chỉ là diễn viên quần chúng, nhưng ai biết cậu có thể được người ta nhìn

trúng hay không nha!” Đường Khanh còn đang mong nữ chính gặp được nam chính sớm một chút để cứu vớt anh ta, đến tận ngày hôm sau, cô mới biết được cái hệ thống đáng chết này không làm được trò trống gì cả!

Đoàn phim Cố Dĩ Mạt muốn đến đang quay một bộ phim cổ trang cung đình, tên là “Linh Lung truyện”, kể về việc nữ chính làm thế nào một đường tranh đấu, cuối cùng bước lên hậu vị, chuyện xưa tuy nghe có vẻ cũ kỹ nhưng tình tiết lại cực kỳ xúc động, mà vai nữ chính còn do đương kim ảnh hậu đảm nhiệm, đầu tư trên trăm triệu, chính là một bộ phim chưa chiếu đã cực hot.

Đường Khanh không hứng thú lắm với việc này, nhưng Cố Dĩ Mạt lại cực kỳ hưng phấn, dọc theo đường đi đều ríu rít nói với cô sự tích về vị ảnh hậu kia.

Đoàn làm phim “Linh Lung truyện” cực kỳ náo nhiệt, bên trong càng không thiếu mỹ nhân, cho nên hai người đến đây cũng không gây chú ý quá lớn, sau khi diễn viên quần chúng được chuyên viên trang điểm hóa trang thành cung nữ, liền ở một bên chờ phỏ đạo diễn mở miệng.

Đường Khanh không hề cảm thấy hứng thú với đoàn phim, rốt cuộc thì cuộc sống hiện tại của cô còn thú vị hơn đoàn phim rất nhiều, vì thế liền chui vào trong góc, cầm di động trong tay, chơi trò chơi nhỏ hôm qua mới download về.

Đang chơi game rất nghiêm túc, dĩ nhiên cô không chú ý tới động tĩnh từ phía đoàn phim, đến tận khi Cố Dĩ Mạt đưa tay chọc cô, lúc này cô mới mở mắt ngẩng đầu.

Vừa ngẩng đầu lên mới kinh ngạc phát hiện xung quanh dường như có chút kỳ quái, cũng không biết từ khi nào, trước mắt mình lại xuất hiện một người đàn ông đẹp trai cao lớn, chẳng qua lúc này cô không rảnh thưởng thức vẻ đẹp của người đàn ông kia, bởi vì một cảm giác áp bách khó hiểu khiến cả người cô có chút cứng đờ, giác quan thứ sáu nói cho cô biết, người này không đơn giản.

“Cô tên là gì.”

Người tới ánh mắt tuy sắc bén, chỉ là thần sắc lại mang vẻ hứng thú không chút che giấu, đối diện với ánh mắt như vậy, Đường Khanh liền theo bản năng lui về sau một bước. Người như vậy, cô hiện tại không thể trêu vào nha.

Nhưng cô vừa mới lui một bước, cổ tay lại đột nhiên bị người kia bắt lấy.

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt thâm trầm, khuôn mặt không chút gợn sóng, đột nhiên khẽ mỉm cười, “Là tôi đã mạo phạm giai nhân. Trước khi hỏi tên, tôi hẳn nên giới thiệu trước một chút về mình.” Nói đoạn, hắn khẽ thở ra, thông thả ung dung nói: “Tôi tên Lục Trạch.”

Bốn phía truyền đến từng đợt tiếng hít vào, đây chính là Lục Trạch, đường đường là đại Boss tập đoàn Lục thị, bao nhiêu ảnh đế ảnh hậu muốn bò lên giường hắn, người như vậy từ khi nào lại có hứng thú với một cô gái không biết tên đây?!

Đường Khanh không thấy vinh dự, ngược lại còn cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, ngay cả cổ tay bị nắm đau cũng đều tạm thời quên mất.

“Hệ thống! Ngươi! Con! Mèo! Nhà! Nó!! Ra! Đây! Cho! Ta!”

Hệ thống: “Hệ thống đang treo máy, có việc xin chờ trong chốc lát.”

“Ta * (.....&%!)” Đường Khanh chán nản, hô lớn: “Bản lĩnh của ngươi chỉ là treo máy trong đó thôi hả, có bản lĩnh thì chương mặt ra đây!”

Đối mặt với mấy lời quát tháo của Đường Khanh, hệ thống lại không giả chết nữa, chỉ là lời nói ra còn không bằng cảm miệng.

“Khanh Khanh à, một khi đã như vậy, chỉ bằng chúng ta đối mặt hiện thực đi.”

Đường Khanh: “.....” Cái hệ thống rách này sớm hay muộn cũng sẽ xong!

Đường Khanh tỏ vẻ tâm mệt, nhìn nam chính đại nhân trước mắt, mặt tê liệt, thiếu chút nữa đều không muốn hoàn thành nhiệm vụ luôn.

“Chuyện gì cũng phải từ từ, anh có thể buông tay tôi ra trước không?”

Lục Trạch nhìn cổ tay trắng nõn trong tay mình đã có chút đỏ lên, tuy rốt cuộc vẫn buông lỏng tay ra, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia không muốn. Không biết vì sao, hắn không hề muốn buông người trước mắt ra chút nào, rõ ràng chưa từng gặp cô ấy lần nào cả, vì sao lại có loại này cảm giác kỳ quái này đây?

“Tôi buông tay, hiện tại, cô có thể nói cho tôi biết tên chứ?” Lục Trạch vẻ mặt ôn hoà nói.

Người xung quanh nhìn dáng vẻ tươi cười dễ thân của Lục tổng tài, đều đồng loạt lộ biểu cảm như nhìn thấy quỷ vậy. Đạo diễn càng thêm nơm nớp lo sợ đứng một bên, hận không thể tiến tới thúc giục cô một chập.

Nếu không phải vì cô chỉ là diễn viên quần chúng, không ai biết tên cô, ông ta còn hận không thể tiến lên thay cô mở miệng!

Có thể được Lục tổng coi trọng, đó chính là vinh dự lớn bằng trời, nha đầu này sao lại không hiểu chuyện như thế!

Đường Khanh thấy không còn chỗ trốn, thêm nữa, người đàn ông trước mắt này nếu muốn tìm cô, quả thực sẽ dễ như trở bàn tay, cho nên đành ngoan

ngoan nói tên mình ra.

“Cố An Nhiên.” Nói xong, cô lại nói: “Lục tổng bận rộn việc công, tôi liền không quấy rầy Lục tổng nữa. Lục tổng đi thông thả.”

Lục Trạch thế mà lại không tiếp tục dây dưa nữa. Hắn tuy không rõ vì sao mình lại đau lòng khi nhìn thấy một người con gái chưa từng gặp mặt như vậy, chẳng qua đã biết tên rồi, muốn tìm cô sẽ dễ như trở bàn tay, rốt cuộc tương lai còn dài, thời gian của hắn vẫn rất nhiều.

“Vậy cô đóng phim cho tốt, lần sau chúng ta gặp lại.”

Lục Trạch đi rồi, nhưng ánh mắt mọi người nhìn Đường Khanh lại thay đổi, đặc biệt là đạo diễn, ông ta tự mình đi tới, tươi cười thân thiết nói: “Cố tiểu thư à, cô có yêu cầu gì khi đóng phim không? Cô thấy đó, kịch bản ‘Linh Lung truyện’ này còn mấy nhân vật quan trọng chưa chọn được người, cô xem, hiện tại cô có rảnh đọc kịch bản một chút, chọn nhân vật cô thích hay không?”

Phim đã bắt đầu quay, sao có thể còn nhân vật chưa chọn được người, đạo diễn nói như vậy, đơn giản chính là mấy vị trí này đều dành cho người đi cửa sau, hiện tại Đường Khanh có thể được Lục Trạch coi trọng, những người khác đương nhiên sẽ phải dẹp sang bên.

Đường Khanh sao lại không hiểu hành động này của đạo diễn, chẳng qua hiện tại cô cũng không vội vã nổi danh, tới nhận vai diễn viên quần chúng này cũng thuần túy chỉ vì đi cùng Cố Dĩ Mạt.

“Không cần, tôi làm diễn viên quần chúng của tôi là được, đạo diễn cứ lo việc của ông đi.”

Đạo diễn có chút không thể nào hiểu được mà nhìn cô, tựa như muốn nhìn xem cô đang thật sự không có hứng thú hay là vì điều gì khác, nhưng sau khi quan sát mấy giây, phát hiện đối phương thế mà lại thật sự không có hứng thú với kịch bản. Chẳng lẽ vị này thật sự không có hứng thú với việc đóng phim? Nhưng nếu như không có hứng thú, sao còn phải chạy tới đây làm diễn viên quần chúng?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Ảnh hậu đột kích 3

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh không muốn đổi nhân vật, đạo diễn không có cách nào, vì thế chỉ có thể tiếp tục quay phim.

Suất diễn của diễn viên quần chúng không nhiều lắm, trước sau tổng cộng thời gian quay chụp không đến nửa giờ, sau khi quay xong suất diễn của diễn viên quần chúng, Đường Khanh liền cùng Cố Dĩ Mạt rời khỏi đoàn phim.

Cố Dĩ Mạt đến tận lúc rời khỏi đoàn phim mới chậm rãi hồi thần từ trong khiếp sợ, “Trời ạ, An Nhiên, vừa rồi tớ suýt nữa bị hù chết! Chẳng qua, nói đi nói lại, Lục tổng cũng thật đẹp trai nha!”

Đường Khanh không muốn nói chuyện, mặt dờ ra, vốn dĩ hắn cô mới là vị quần chúng vây xem cắn hạt dưa kia, giờ thì tốt rồi, cô không chỉ phải đảm nhiệm công việc thay nữ chính, mà còn phải thu phục cái phòng thí nghiệm sinh hóa kia! Đây quả thực là siêu quá tải công việc đó!

Không thể thế này được! Cô nhất định phải khôi phục lại hướng phát triển của thế giới!

Nam chính không ra tay, không sao, còn có nữ chính cơ mà!

“Dĩ Mạt, cậu cảm thấy vị Lục tổng kia thế nào?”

“Đẹp trai!”

“Vậy lúc cậu nhìn thấy anh ta có cảm giác mặt đỏ tim đập hay không?”

Cố Dĩ Mạt dừng chân lại, dùng ánh mắt ‘cậu điên rồi à’ nhìn về phía cô, tiếp theo đột nhiên lắc đầu, “Không có. Tuy rằng đẹp trai, nhưng khí thế kia quá khủng bố, nhân vật như vậy, tớ chỉ thuần túy tán thưởng từ xa thôi là được.”

Đường Khanh rất muốn nói với cô ấy, đừng sợ, hãy lao lên đi! Nhưng nghĩ đến tính tình tiểu bạch thủ nhát gan của Cố Dĩ Mạt, cô chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

Hai người, một người là cô nhi, một người tuy nói có cha có mẹ, nhưng so với cô nhi như cô còn không bằng. Cơm trưa chỉ có thể qua loa giải quyết, buổi chiều Cố Dĩ Mạt còn phải tranh thủ đi làm thêm, nhưng Đường Khanh lại không có việc gì làm cả, nên chỉ có thể đi về phía chung cư, mà đúng lúc này, hệ thống đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

“Khanh Khanh à, theo hướng phát triển của thế giới, nữ chính sẽ bị người trong nhà bán cho Dạ Sắc, người có muốn trông coi nữ chính sát sao một chút hay không nha ~”

Hệ thống không cao lãnh như ngày xưa, dáng vẻ ân cần giống kẻ trộm này, ngược lại còn khiến Đường Khanh ngửa răng.

“Trông coi làm gì, theo hướng đi của thế giới này, nam chính sẽ ‘vừa gặp đã thương’ nữ chính ở Dạ Sắc đấy, ta qua đó quấy rầy bọn họ làm gì đây. Không chừng trải qua lần này, nam chính liền khôi phục bình thường lại.”

Hệ thống mê mang dừng lại một chút, tiếp theo mới sâu kín nói: “Khanh Khanh à, người cũng phát hiện hướng đi của thế giới này đã bị hỗn loạn, ai biết nam chính còn có thể đến Dạ Sắc hay không, cho dù có đi, nếu như không bị bỏ thuốc.....”

Hệ thống nói vậy cũng không phải không có lý, Dạ Sắc vốn không phải nơi tốt đẹp gì, nếu nữ chính xảy ra chuyện ở đó, vậy chuyện tiếp theo liền thật sự chỉ có thể dựa vào một mình cô để hoàn thành.

“Thôi thôi, ta đi theo, ta đi theo vậy.”

Đường Khanh thu hồi bước chân đi về chung cư, xoay người hướng tới nơi Cố Dĩ Mạt làm việc, tuy nói nguyên chủ không biết rõ tình hình của Cố Dĩ Mạt cho lắm, chẳng qua có hệ thống giúp một tay, cô liền rất nhanh tìm tới được hiệu sách kia.

Cố Dĩ Mạt ở hiệu sách nhìn thấy Đường Khanh đến đây, liền hơi kinh ngạc, “An Nhiên, sao cậu lại tới đây?”

“Tớ đến mua sách.” Đường Khanh đáp lại một nụ cười tươi xán lạn, tiện tay cầm lấy một quyển sách.

Cố An Nhiên vốn là kiểu người mỹ miều, hơn nữa thêm vào sắc đẹp của Đường Khanh, nên nụ cười đó khiến Cố Dĩ Mạt thấy mà ngây người nửa ngày, tiếp theo lại có chút đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “An Nhiên, cậu cười lên thật đẹp mắt.”

Hai người đang nói cười, đột nhiên có người hô to một tiếng chị.

Cố Dĩ Mạt ngẩng đầu, thấy người tới, liền tiến lên nói: “Sao em lại tới đây?”

Người tới chính là em trai Cố Dĩ Mạt, Cố Đông Lâm. Tên này ăn nhậu chơi gái cờ bạc đều đủ cả, việc Cố Dĩ Mạt bị bán cho Dạ Sắc, xem như tất cả đều là công lao của hắn ta.

“Nhớ chị nha ~” Cố Đông Lâm làm nũng nói.

Cố Đông Lâm chẳng qua mới mười bảy tuổi, bề ngoài thanh tú dễ thương, cho nên làm nũng không có nửa điểm kinh khủng, ngược lại còn cực kỳ đáng yêu.

Cố Dĩ Mạt vẫn luôn chiều chuộng người em trai kém mình năm tuổi này, hoàn toàn không nghĩ tới em trai mình thương yêu lâu như vậy lại đẩy cô ấy vào nơi dơ bẩn như thế.

“Nếu không có việc thì em đã không đến. Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì.”

“Chị, nơi này không tiện nói, chị có thể cùng em qua ngõ nhỏ bên kia một chuyến không?”

Cố Đông Lâm nháy đôi mắt to vô tội, Cố Dĩ Mạt thấy mà cực kỳ bất đắc dĩ, chỉ có thể trước hết nói với Đường Khanh: “An Nhiên, tớ đi ra ngoài trước một chút, cậu có thể giúp tớ trông hiệu sách một chút hay không?”

Đường Khanh mặt không đổi sắc nhìn Cố Đông Lâm, cười đáp ứng, “Đương nhiên có thể.”

Cố Đông Lâm kỳ thật có chút hoảng hốt, sau khi Cố Dĩ Mạt đồng ý, liền vội vàng kéo cô ấy ra ngoài.

Hai chị em một trước một sau ra khỏi hiệu sách, Đường Khanh cũng không vội vã đuổi theo, mà chờ mấy phút sau mới đi theo bọn họ.

Ngõ nhỏ ở cửa sau hiệu sách, dường như cũng không có ai đi qua đây, mà Cố Dĩ Mạt thì đang hoảng sợ nhìn mấy người đàn ông mặc âu phục đen đột ngột xuất hiện trước mắt, cô ấy đưa ánh mắt cầu cứu về phía em trai mình.

“Các vị đại ca, đây là chị tôi, các anh xem chị ấy có thể bù lại khoản nợ của tôi hay không?”

Mấy người đàn ông mặc âu phục nhìn cô ấy như xem hàng hóa, tiếp theo lộ ra nụ cười khiến người ta ghê tởm, “Cô nàng này đúng là nhìn cũng không tệ, thật ra lại có thể bán được giá tốt.”

“Đúng vậy đúng vậy, tôi đã nói chị tôi rất xinh đẹp mà. Cái đó, tiền tôi nợ.....”

“Từ khi nào mua bán người cũng trở nên hợp pháp vậy.” Đường Khanh đi giày cao gót, vẻ mặt cao ngạo bước vào trong ngõ nhỏ.

Đám người mặc âu phục thấy có người tới cũng không sợ hãi, ngược lại còn quay sang đánh giá cô.

Cố Dĩ Mạt đang khóc như hoa lê dầm mưa, thấy Cố An Nhiên, tức khắc cả kinh la to: “An Nhiên, đi mau, nguy hiểm!”

“Hóa ra các cô quen biết à.” Một trong số mấy gã mặc âu phục thấy thế, lại lộ ra nụ cười đáng khinh, “Lão đại, chi bằng mang cả hai người này đi đi.”

Người đàn ông được gã kia gọi là lão đại híp mắt. Tốt xấu gì cũng đã làm việc ở Dạ Sắc không ít năm, người phụ nữ trước mắt lại không giống tiểu bạch thỏ vừa rồi, khí chất quanh thân kia, chỉ có người đã ở vị trí cao lâu ngày mới có.

Ngay lúc đại ca âu phục kia hết sức tự hỏi, Đường Khanh lắc lắc đi động trong tay, không nhanh không chậm nói: “Tôi đã báo cảnh sát, nếu các anh không thả người, đợi lát nữa cảnh sát liền tới đây.”

Thực ra cô vẫn chưa báo cảnh sát. Rốt cuộc thì Dạ Sắc chính là nơi nam nữ chính gặp mặt, hơn nữa với hiểu biết của cô về đám người cùng hung cực ác, chỉ sợ là hơn phân nửa sẽ trối cả cô đi cùng.

Lời Đường Khanh nói khiến mặt tên đại ca kia tức khắc trở nên hung ác hơn, ban đầu hắn ta còn lo lắng lai lịch của cô gái này sẽ khiến bọn hắn gặp phiền toái, chỉ là hiện tại cảnh sát sẽ càng khiến bọn họ phiền toái hơn, vì thế bọn họ hoặc không làm, hoặc đã làm phải làm đến cùng, bắt cóc cả Đường Khanh đi luôn.

Cố Đông Lâm thấy bọn họ trối cả Đường Khanh, vậy mà còn không biết xấu hổ nói: “Các vị đại ca, tôi bán thêm một người, có phải các anh cũng nên cho tôi chút tiền hay không.”

“Cút.” Gã đàn ông mặc âu phục hung hăng đập Cố Đông Lâm một cái, tiếp theo liền nhanh chóng mang theo hai người Đường Khanh và Cố Dĩ Mạt rời đi.

Đường Khanh và Cố Dĩ Mạt bị đánh ngất mang đi, lúc tỉnh lại, hai người đã ở một nơi tối tăm dưới tay không thấy năm ngón.

Cố Dĩ Mạt sợ hãi phát khóc, túm Đường Khanh như cọng rom cứu mạng, “An Nhiên, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ……”

“Đừng sợ, sẽ không có việc gì.” Đường Khanh dưới tay vỗ vỗ cô ấy, an ủi: “Lát nữa cậu ngoan ngoãn nghe theo tớ, chúng ta sẽ rất nhanh thoát được.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ảnh hậu đột kích 4

Edit: Xanh Lá

Chuyện xảy ra ở Dạ Sắc cơ bản giống với hướng đi ban đầu của thế giới này, cho nên hệ thống thật ra có thể giúp ích không nhỏ, chuẩn xác nói cho Đường Khanh biết cách gì, lúc nào, chỗ nào có thể đi ra ngoài, tránh được người trông coi.

Có hệ thống phụ trợ, Đường Khanh rất nhanh tìm ra sơ hở, dẫn theo Cố Dĩ Mạt một đường trốn thoát.

“Khanh Khanh, hiện tại theo hướng cửa thang máy đi đến, là thang máy phía đông kia, theo số liệu ban đầu, nam chính hẳn đã bị người ta bỏ thuốc, hiện tại người dẫn nữ chính qua đó đi.”

“Được.”

Cố Dĩ Mạt hiện tại đã hoang mang lo sợ, hoảng đến mức chỉ biết bắt lấy tay Đường Khanh, căn bản không để ý hiện tại mình đang chạy hướng nào.

So sánh với Cố Dĩ Mạt hoảng loạn, Đường Khanh thật ra lại cực kỳ bình tĩnh, giẫm trên giày cao gót mà đi không hề giống đang chạy trốn, khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ mang một tia lãnh ngạo, liền khiến không ít người tưởng các cô là khách đến Dạ Sắc vui chơi, cho nên một đường này vậy mà lại cực kỳ thuận lợi, đến tận khi đi tới cửa thang máy cũng hoàn toàn không có ai ngăn cản.

Thang máy đang chậm rãi khép lại, Đường Khanh không nói hai lời liền trực tiếp tiến lên chặn cửa thang máy.

Cảm ứng được có vật chặn ngang, cửa thang máy không khép lại, mà một lần nữa mở ra. Cửa vừa mở, Đường Khanh liền thấy Lục Trạch bên trong với đôi mắt ửng đỏ, hô hấp có chút khác thường.

Cố Dĩ Mạt vừa thấy Lục Trạch, đầu tiên là chấn động, tiếp theo thấy sắc mặt hắn dường như không đúng lắm, lập tức liền túm lấy Đường Khanh muốn rời khỏi đây.

Tuy nhiên, Lục Trạch sao lại cho phép các cô rời đi chứ. Nói đúng ra là sao lại cho phép Đường Khanh rời đi.

“Cố tiểu thư, khéo quá.” Chịu đựng cảm giác không thoải mái trong cơ thể, Lục Trạch hết sức thân sĩ mở miệng, chỉ là ánh mắt sắc bén kia, lại nhìn

Đường Khanh đến mức khiến cô có chút không thoải mái.

Thang máy còn có hai người khác, chính là vệ sĩ của Lục Trạch. Dưới ánh mắt ra hiệu của ông chủ, bọn họ đã chặn cửa thang máy, không cho đối phương bất cứ cơ hội rời đi nào.

Đường Khanh không muốn bỏ qua cơ hội lần này, cô cắn chặt răng, không đợi Cố Dĩ Mạt phản kháng, đã trực tiếp nhét cô ấy vào thang máy.

“Lục tổng, gặp phải chút phiền toái, mong anh có thể ra tay tương trợ.”

“Dĩ nhiên có thể.” Lục Trạch ngay cả nhìn cũng không nhìn Cố Dĩ Mạt đang đứng một bên, chỉ dán chặt mắt nhìn chăm chăm Đường Khanh, ánh mắt kia giống như mãnh thú nhìn chăm chăm con mồi, chỉ cần cô dám lộ ra một tia dấu hiệu chạy trốn, sẽ liền hung hăng vồ lấy cô.

Đường Khanh không ngốc, đương nhiên cô cảm nhận được ánh mắt quỷ dị này, chỉ là trước mắt, cô không thể không căng da đầu tiếp tục diễn, cô thật sự không muốn thất bại trong gang tấc vào ngay lúc này.

Thang máy thông thả đi lên, không biết bao lâu sau, lâu đến mức Đường Khanh đều cảm thấy Lục Trạch sắp không nhìn được rồi, rốt cuộc cô cũng nghe thấy một tiếng ‘ding’ quen thuộc.

Thang máy mở ra, nhẩn nại của Lục Trạch như đã tới cực hạn, mặt nạ thần sĩ hoàn toàn bị tháo bỏ, động tác hơi có vẻ thô lỗ túm lấy Đường Khanh, không cho cô cự tuyệt, nhanh chóng đi về phía một căn phòng.

Cố Dĩ Mạt sớm đã nhìn đến ngáy ngốc, đợi đến khi cô ấy muốn tiến lên ngăn cản, chỉ nghe rầm một tiếng, cửa phòng đã bị đóng lại, mà không kịp có hành động tiếp theo, cô ấy đã bị hai vệ sĩ cường tráng cản lại.

“Vị tiểu thư này, mời sang bên đây.”

Vệ sĩ nói với giọng điệu cứng rắn, cuối cùng thấy cô không dao động, họ liền trực tiếp bắt lấy cô đi về phía phòng cách vách, tiếp theo móc di động ra, gọi điện thoại.

“Trợ lý Lâm, không cần sắp xếp phụ nữ khác, ông chủ đã có người rồi.”

Cố Dĩ Mạt nghe mà trong lòng hoảng hốt, tốt xấu gì cũng sống hai mươi hai năm, sao lại không đoán được phòng cách vách đã xảy ra chuyện gì.

Trong phòng cách vách, sau khi Đường Khanh bị người kia cưỡng chế túm vào phòng, trong lòng kêu lên tức giận, thế này con mèo nhà nó chẳng lẽ lại phải gánh thay phần của nữ chính nữa hả? Cô thật sự không muốn nha! Theo hướng phát triển ban đầu, lần này sẽ xảy ra đại sự đó!

Đường Khanh thế sống chết chống cự, ngay cả tu dưỡng cơ bản cũng không còn, trực tiếp tay đập chân đá, chỉ là Lục Trạch đã mất lý trí, hần dễ dàng vận tay cô ra sau, bàn tay hần rất lớn, khiến cô không cách nào nhúc nhích được. Ngay sau đó, hần dán sát bên tai cô, hơi thở độc nói: “Cố tiểu thư, tôi khuyên cô không nên gây giũa, nếu không.”

Hần cũng không nói hết lời, chẳng qua chỗ cánh tay cô lại có từng đợt đau đớn xuyên tim truyền tới, khiến cô đau đến mức thiếu chút nữa nước mắt cũng chảy ra.

Đường Khanh toàn thân cứng đờ, ngay sau đó những nụ hôn nhỏ vun đột nhiên đánh úp lại.

Một đêm không ngủ.

Đường Khanh cũng không biết làm thế nào vượt qua đêm nay nữa, đến tận tờ mờ sáng hôm sau, đối phương rốt cuộc mới buông tha cho cô.

Mệt nhọc quá độ khiến cô rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ, mà người đàn ông bên cạnh cô lại cực kỳ tỉnh táo.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại ồm ồm đột nhiên vang lên, Lục Trạch khẽ nhíu mày, chẳng qua vẫn đứng dậy đi xuống giường, cầm di động bị vứt trên mặt đất lên.

“Này.”

“Lục Trạch à, cậu không sao chứ.”

Người bên kia điện thoại chính là ông chủ đứng phía sau Dạ Sắc, Lâm Giản, đêm qua nghe được thủ hạ báo lại, đưa em gái ăn gan hùm mật gấu kia của mình thế mà lại vì thô lộ không thành mà trực tiếp bỏ thuốc người ta! Kia chính là Lục Trạch đó, nếu không phải mình và cậu ta là bạn tốt nhiều năm, thì sao em gái mình lại thành công bỏ thuốc như vậy được!

Trước mắt, anh ta chỉ có thể tận lực nhận lỗi, nếu không quý biết cái tên lục thân không nhận* (*không nhận/ không nể mặt người thân) này sẽ đối phó với mình như thế nào.

Lục Trạch một lần nữa về lại trên giường, lúc này đang thưởng thức mái tóc buông xõa đẹp đẽ của Đường Khanh, tâm tình thật ra cực kỳ không tệ. Tuy nói trước đêm qua hần hận không thể sai người đi làm thịt cô ta (em gái Lâm Giản), chẳng qua lúc này hần ngược lại phải cảm ơn cô ta thật tốt. Nếu không có cô ta, mình còn không thể “ăn được” người nào đó nhanh như vậy.

“Không sao.”

Tốt xấu gì cũng kinh doanh Dạ Sắc mấy năm, Lâm Giản sao lại không nghe ra đối phương đang trong tình huống nào.

“Không sao thì tốt rồi. Em gái tôi.”

Không đợi anh ta nói xong, Lục Trạch đã mở miệng nói: “Nói đến đây, tôi còn muốn cảm ơn em gái cậu thật tốt.”

“A?”

“Được rồi, không nói nữa.” Lục Trạch nhìn người bên cạnh khẽ nhủ mảy, sợ làm ồn giấc ngủ của cô, liền trực tiếp ngắt điện thoại.

Giọng nói ồn ào bên tai đã không còn, Đường Khanh một lần nữa giãn mảy ra, tiếp tục ngủ ngon giấc.

Lần nữa tỉnh lại, xung quanh đã tối đen, Đường Khanh mê mang dụi mắt. Vừa cử động, đau nhức toàn thân tức khắc khiến cô nhủ mảy.

“Tỉnh rồi?”

Bên tai truyền đến một giọng nói cực kỳ thu hút, ngay người một lúc, cô mới đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra đêm qua, tức khắc liền giận dữ: “Anh.”

Lục Trạch lại khôi phục dáng vẻ thân sĩ ưu nhã, chỉ là lời nói ra lại khiến Đường Khanh ngửa răng.

“Bảo bối, em tốt nhất đừng nhìn tôi với ánh mắt như vậy, tôi không muốn khiến em mệt thêm”

“Cút!” Đường Khanh chán nản, đây con mèo nhà nó là có chuyện gì!

Lục Trạch cong môi, trong lời nói rất có hương vị sủng nịch, “Bảo bối, em bảo tôi cút đi đâu bây giờ, tôi hiện tại. chính là người của em nha.”

Tâm tình Lục Trạch chưa bao giờ thoải mái như hôm nay. Ai cũng nói hần ngâm chia khóa vàng sinh ra, xuôi gió xuôi nước, nhưng chỉ có hần biết, hần cũng không vui về gì, loại cảm giác này khiến hần cực kỳ chán nản, đến tận khi hần gặp được cô, mới như người khát nước hồi lâu rốt cuộc tìm ra suối ngọt, làm sao hần có thể buông tay.

Luận về không biết xấu hổ, Đường Khanh quả thật báỉ phục chịu thua, chẳng qua tình huống trước mắt này lại khiến cô có chút bối rối, hồi lâu sau, cô mới chậm rãi nói: “Anh đi ra ngoài trước, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Ảnh hậu đột kích 5

Edit: Xanh Lá

Lục Trạch bị đuổi ra ngoài cũng không tức giận, ngược lại còn ôn nhu chinh chấn cho cô, nói: “Bảo bối, tôi ở ngay bên ngoài, hy vọng em đừng để tôi chờ quá lâu.” Nói xong, hần liền rời khỏi phòng ngủ, cũng may căn phòng này là phòng tổng thống, Lục Trạch không đến mức phải đứng ngoài hành lang chờ câu trả lời.

Sau khi hần rời đi, Đường Khanh ngây ngốc một hồi, dường như đang suy nghĩ điều gì, sau đó xuống khỏi giường đi tới phòng tắm, trên người không có lấy nửa mảnh áo quần, chẳng qua cô cũng không ngại, dù sao nơi này cũng không có ai.

Làm nhiều nhiệm vụ như vậy, lần đầu tiên bị người ta ăn sạch sẽ, Đường Khanh nhất thời không tiếp nhận được cũng là rất bình thường.

Lúc này hệ thống lại không giả chết nữa, “Khanh Khanh à, người. Có khỏe không?”

Đường Khanh hiện đang ngâm mình trong bồn tắm đầy nước, sắc mặt thật ra lại cực kỳ bình tĩnh, “Khá ổn.”

“Thật sự?”

“Dù sao thân thể này cũng không phải của ta.” Đường Khanh trước nay đều là người nghĩ thoáng, tuy nói ban đầu không tiếp nhận được, chẳng qua nghĩ đến này thân thể cũng không phải của cô thì lại thấy tốt hơn rất nhiều, thậm chí lúc này còn có tâm tư cò kè mặc cả với hệ thống, “Hệ thống à, nói thế nào thì tâm linh ta cũng đã chịu tổn thương, hệ thống các người có phải cũng nên bồi thường một chút hay không thế?”

Lúc này hệ thống lại hiếm khi trở nên dễ nói chuyện, “Có thể, người muốn cái gì.”

“Nam chính lại lần nữa chạy trốn đường ray, chẳng qua cốt truyện vẫn còn phải tiếp tục, ta vừa nghĩ ra một lối tắt, người để ta trúng xổ số đi, tiền thưởng cũng không nhiều lắm, ngàn vạn* là được.” (*10 triệu tệ = khoảng 35 tỉ VND)

“Cái gì?” Hệ thống thực sự sững sờ ngây người, làm hệ thống lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhận được yêu cầu như thế.

“Ta nghĩ một chút, nếu là về giới giải trí, ta sẽ còn phải phát triển theo phương diện này, hơn nữa nữ chính cũng tham gia vào đó. So với việc tranh đoạt tài nguyên với những người khác, còn không bằng ta tự mình đầu tư, dù sao có người ở đây, nhất định có thể kiếm bộn tiền.”

Hệ thống lần đầu tiên nghe thấy lý do kỳ quặc như vậy, thật ra cũng không phải không đồng ý, chỉ là hắn còn phải mất thời gian tiêu hóa nội dung này.

Đường Khanh thấy hắn không nói gì, cho rằng hắn không muốn, vậy là liền vận dụng kỹ thuật diễn, học tình tiết xuất hiện trên phim truyền hình trước kia, vừa chảy nước mắt vừa hung hăng chà lau thân thể mình, “Hu hu hu, tôi thật bất, tôi đã không bao giờ còn là tôi của lúc trước nữa.”

Hệ thống: “..... Đừng diễn nữa, đau mắt. Ta đồng ý với người là được.”

Đường Khanh còn chưa kịp vui vẻ, cửa phòng tắm bên kia đã đột ngột bị người mở ra, cô bất chợt ngẩng đầu lên, có chút ngơ ngẩn nói: “Lục Trạch.....”

“A ha, xấu hổ rồi.” Hệ thống vui sướng khi người gặp họa.

Đường Khanh rất muốn bảo hệ thống câm miệng, nhưng nhìn ánh mắt u ám của người kia, nhất thời ngay cả phản bác cũng quên mất.

Lục Trạch mở cửa tiến vào liền thấy được hình ảnh như vậy, người con gái mình tâm tâm niệm niệm đang ngồi trong bồn tắm, sắc mặt dưới ánh đèn có chút tái nhợt, đôi mắt trong như thu thủy giờ phút này nhiễm nước mắt, ngầy ngốc nhìn mình.

Lục Trạch bước đôi chân dài chậm rãi đi tới bên cạnh Đường Khanh, ngay sau đó cúi người nhẹ nhàng nói: “Bảo bối, tuy tôi biết em nhất thời khó có thể tiếp nhận, nhưng..... em không tiếp nhận cũng phải tiếp nhận.”

Hắn nói mềm nhẹ cực kỳ, lại mang theo một sự bá đạo không cho phép người ta kháng cự, khiến người ta nói không nổi một chữ ‘không’.

Nhưng, Đường Khanh là ai chứ, sau khi hắn nói xong, cô lập tức cười lạnh: “Lục tổng, nếu tôi không cần nhắc, không tiếp nhận thì sao?”

“Bảo bối, ở bên kia Thái Bình Dương tôi có một hòn đảo nhỏ, tuy nói phong cảnh trên đảo tuyệt đẹp, nhưng tôi cảm thấy em sẽ không thích nơi đó.” Lục Trạch khẽ vuốt khuôn mặt cô, trong giọng nói mang theo ôn nhu khó tả.

Chẳng qua Đường Khanh lại vừa nghe đã hiểu uy hiếp trong lời hắn, cô cắn cắn môi, trong mắt mang theo một tia khuất nhục, qua hồi lâu, mới nặng nề nói: “Lục tổng muốn tôi ở lại bên cạnh anh cũng không phải không thể, nhưng tôi có điều kiện.”

“Em nói đi.”

“Anh không thể can thiệp vào chuyện của tôi.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như đóng phim, kết bạn.”

Lục Trạch nhướng mày, cười như không cười nói: “Bảo bối, em cảm thấy nói điều kiện với tôi, em có phản kháng sao?”

Trong bồn tắm, hai tay Đường Khanh nắm chặt lại, như đưa ra quyết định trọng đại nào đó, “Đương nhiên có, Lục tổng hắn cũng không muốn tìm một người phụ nữ y như người chết ở trên giường nhĩ.”

Bên trong bồn tắm, tuy có bong bóng trên mặt nước, nhưng Lục Trạch vẫn liếc thấy đôi tay nắm chặt kia.

“Đóng phim có thể, chẳng qua kết bạn, cần phải được tôi đồng ý.”

Lúc trước nói như vậy, chỉ là để kiểm tra một chút xem điểm mấu chốt của cô ở đâu, cũng không phải thật sự muốn giam cầm cô, dù sao hơn phân nửa giới giải trí đều ở trong tay hắn, tùy cô tung hoành, còn về phần kết bạn, bảo bối đáng yêu như thế, hắn quả thật không thích cô quá mức thân cận với người khác, chẳng qua hắn cũng biết mọi việc không thể quá mức được, hắn không muốn cô mất đi sức sống hiện giờ.

Đường Khanh trầm mặc, chẳng qua Lục Trạch cũng không nóng nảy, hắn dựa vào một bên, ánh mắt lười nhác nhìn cô, đến tận khi cô có chút khuất nhục gật đầu.

“Thôi được. Lục tổng hiện tại có thể đi ra ngoài chưa?” Ngâm lâu như vậy, nước cũng lạnh rồi, cô đang lạnh lắm có biết không!

Nhưng vừa dứt lời, cô lại đột nhiên bị người ôm ra khỏi bồn tắm, tiếp theo, từ đỉnh đầu truyền đến một giọng nói không cho phép cự tuyệt, “Bảo bối, việc này em phải quen đi.”

Đường Khanh đen mặt, việc này cô thật sự không muốn quen.

Trên giường lớn trong phòng ngủ, không biết từ khi nào đã có thêm mấy bộ quần áo, Lục Trạch vẫn như cũ ôm cô vào trong ngực, tâm tình không tồi nói: “Bảo bối, em chọn một bộ đi.”

Đường Khanh mang theo đầy mặt hắc tuyến, tiện tay chỉ bừa một bộ, tiếp theo, Lục Trạch liền thả cô xuống, sau đó..... Tự mình mặc cho cô.

“Tôi còn chưa tàn phế, có thể tự mình mặc.”

“Bảo bối, tôi đã bỏ lỡ em hai mươi hai năm, từ giờ về sau mỗi phút mỗi giây tôi đều không muốn mất đi em nữa.”

Nhìn đối phương mặt không đỏ tim không đập loạn nói ra lời âu yếm buồn nôn bậc này, Đường Khanh nghe có chút đau răng.

Cuối cùng, vẫn là Lục Trạch tự mình mặc quần áo cho cô.

Đường Khanh có vẻ ngoài cực kỳ mỹ diệu, chẳng qua cặp mắt to long lanh sáng ngời kia còn tựa như biết nói chuyện, nháy mắt liền biến đổi đem khí chất cả người cô, diễm lệ mà không tầm thường, trong cái đẹp mang theo thuần khiết, đẹp đến mức khiến người ta khó có thể rời mắt được. Nếu đổi lại là nguyên chủ, e rằng chỉ có diễm lệ mà thôi. Giờ phút này cô mặc một bộ váy dài màu trắng, không có quá nhiều chi tiết rườm rà, nhưng mặc trên người lại không có một tia cảm giác tầm thường nào cả, ngược lại mang theo khí chất ưu nhã thanh tân.

Trong mắt Lục Trạch hiện lên một tia kinh diễm, “Bảo bối đẹp như vậy, tôi thật không muốn để người khác nhìn thấy dáng vẻ của em.”

Đường Khanh mặt không cảm xúc, làm lơ hấn mà nói, “Cảm ơn Lục tổng khích lệ, anh cũng rất tuấn tú.”

Lục Trạch làm nam chính của thế giới này, gương mặt tinh xảo kia quả thật rất tuấn tú, chỉ là khí thế quanh thân quá mạnh, người bình thường căn bản không dám nhìn hấn lâu, chẳng qua dù vậy vẫn có rất nhiều kẻ không sợ chết, người trước ngã xuống, người sau tiến lên muốn bò lên trên giường hấn.

Đối với lời khen của Đường Khanh, Lục Trạch cực kỳ hưởng thụ, hấn tiến lên dặt tay cô, như đối đãi với trân bảo, “Bảo bối đã một ngày nay chưa ăn rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Những chuyện trước đó quá nhiều, Đường Khanh liền nhất thời quên mất vấn đề đối bụng. Giờ vừa nhắc tới, cô tức khắc cảm thấy bụng rỗng tuếch, đói đến phát hoảng.

“Được đó.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Ảnh hậu đột kích 6

Edit: Xanh Lá

Rời khỏi Dạ Sắc, hai người cùng đi tới Tề Hiến Trai. Tề Hiến Trai chính là nơi tập trung các nhân vật nổi tiếng của thành phố S, dùng cơm ở đây gần như đều phải đặt trước một tuần trở lên, chẳng qua quy định này lại không áp dụng với Lục Trạch. Khi quản lý đại sảnh của Tề Hiến Trai thấy hấn tới đây, liền lập tức đầy mặt tươi cười tiến lên đón tiếp.

“Lục tiên sinh, vẫn là vị trí cũ?” Quản lý đại sảnh hỏi xong, thấy đối phương gật đầu, lại lập tức nhiệt tình mà không ra vẻ, khom lưng làm động tác mời, nói: “Lục tiên sinh mời đi bên này.”

Dọc theo đường đi, quản lý đại sảnh đều chỉ niềm nở lịch sự, không hề tỏ ra tò mò về người phụ nữ đi bên cạnh Lục Trạch, đến tận khi Lục Trạch rời đi, lúc này ông ta mới đầy mặt khiếp sợ, Lục tiên sinh cho tới giờ vẫn chưa từng dẫn theo phụ nữ tới đây đó, người phụ nữ này không đơn giản, mình phải nhớ cho kỹ để về sau khỏi đắc tội người này.

Trong phòng bao, đồ ăn rất nhanh liền lên đủ, Đường Khanh đã cực kỳ đói bụng, nhưng nhất cử nhất động vẫn ưu nhã khéo léo, khí chất sinh ra đã có kia khiến Lục Trạch bất tri bất giác dừng đưa lại, lẳng lặng thưởng thức nhìn cô, như đang thưởng thức một phong cảnh đẹp.

Đường Khanh ăn lưng bụng lúc này mới chú ý tới đối phương không động đưa mấy, không khỏi hỏi: “Lục tổng không đói bụng sao?”

“Đói, chẳng qua so với mỹ thực trước mắt, tôi lại càng muốn ăn thứ khác hơn.” Lục Trạch cong môi cười, thần sắc trần trụi trong mắt kia khiến Đường Khanh xem mà cạn lời cứng họng.

Đường Khanh không nhanh không chậm cầm chén trà lên, uống một ngụm nhỏ, chậm rãi nói: “Vậy anh cứ chịu đói đi.”

Ý cười bên khóe miệng lại sâu thêm vài phần, Lục Trạch sùng nịch nói: “Bảo bối thật nhẫn tâm.”

“Ừm, tôi chính là loại phụ nữ nhẫn tâm này đây, Lục tổng hiện giờ hối hận còn kịp.” Nói xong, Đường Khanh đặt chén trà trong tay xuống.

“Hối hận à. Việc không hối hận nhất mà tôi từng làm chính là hối tên em.” Trên mặt Lục Trạch tuy treo nụ cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc, bởi đây thật sự là việc không hối hận nhất mà hắn từng làm, trái lại, nếu như bỏ lỡ, hắn có thể sẽ hối hận cả đời.

Lục boss sát phạt quyết đoán, lãnh khốc vô tình trên thương trường, trước mắt lại vì một người phụ nữ không biết tên mà nhu tình tràn ngập, nếu như có những người khác ở đây, hẳn là đều sẽ trở mắt ngạc nhiên, chẳng qua cảnh sắc hiện tại này chỉ có mình Đường Khanh được thưởng thức.

Đường Khanh phát hiện Lục Trạch quá mức mặt dày, liền đơn giản ngậm miệng tiếp tục ăn cơm.

Lục Trạch kỳ thật cũng đã một ngày chưa ăn gì, sao lại không đói bụng? Lúc này cũng không bày trò xấu nữa mà cùng cô ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Đường Khanh sờ sờ bụng nhỏ hơi phồng, tâm tình rất tốt, nói thế nào cô cũng đã được thấp sáng kỹ năng nấu nướng, đồ ăn bình thường quả thật không vào miệng nổi, nhà hàng Tề Hiền Trai này thật sự không tồi, xem ra phải kiểm tiền thật tốt, bằng không về sau chỉ có thể tự mình động thủ. Phải biết rằng nấu cơm chính là việc cực kỳ phiền toái!

Lục Trạch nhìn động tác nhỏ của cô, cười hỏi: “Lần sau tôi đưa em tới đây nữa nhé?”

“Được thôi.” Mỹ thực trước mặt, Đường Khanh sao lại cự tuyệt chứ.

Ăn cơm chiều xong, Đường Khanh yêu cầu về nhà, Lục Trạch lần này lại không phản đối, tự mình lái xe đưa cô trở về căn chung cư cũ kia.

Trong chung cư, Đường Khanh lập tức bỏ giày cao gót trên chân xuống, sau đó nằm xoải lên sofa.

Ở cùng một chỗ với nam chính, thật đúng là khiến người ta mệt mỏi.

“An Nhiên, cậu đã trở lại!” Nghe được động tĩnh, Cố Dĩ Mạt lập tức chạy từ phòng ngủ của mình ra, sau đó cô ấy nhìn quanh trái phải, lo lắng không thôi hỏi, “An Nhiên, cậu không sao chứ, ngày hôm qua vệ sĩ của Lục tổng dù thế nào cũng không cho tớ đi tìm cậu, cuối cùng còn nửa đêm đưa tớ về đây, tớ gọi vào di động của cậu lại không được, thật làm tớ sợ muốn chết.”

“Đừng sợ đừng sợ, giờ chẳng phải tớ đã an toàn trở lại sao, còn về di động, cậu đã quên ngày hôm qua chúng ta bị người ta bắt đi sao, sao trên người còn có di động được?” Đường Khanh trấn an nói, “Vệ sĩ của Lục Trạch không làm khó cậu chứ?”

“Cái này thì không, nhưng đây không phải trọng điểm, ngày hôm qua.....” Cố Dĩ Mạt không ngốc, lại nghĩ đến chuyện này vì mình mà ra, cuối cùng đỏ hốc mắt xin lỗi, “An Nhiên, ngày hôm qua là tớ liên lụy đến cậu, chờ tớ tìm được Cố Đồng Lâm, tớ nhất định sẽ hung hăng giáo huấn nó!”

Nghe thế, Đường Khanh nghiêm túc nhìn về phía cô ấy, Cố Dĩ Mạt sẽ rơi vào kết cục như vậy chính là bởi vì tấm lòng thánh mẫu kia, đời này không thể để cô ấy thâm như vậy nữa, nếu cô ấy mềm lòng, có một số việc cũng chỉ có thể để mình làm thôi.

Về phần đứa em trai kia của cô ấy, nếu đã đụng phải trước, thì liền khai đao với hắn trước thôi.

Đường Khanh đang nghĩ làm thế nào để giải quyết đám người bòn của phiền toái kia, chẳng qua trên mặt lại không biểu hiện gì, “Việc này không trách cậu, người cũng là người bị hại thôi, về phần em trai cậu, cậu một mình gặp hắn quá nguy hiểm, lần trước hắn có thể bán cậu, lần này không chừng sẽ làm ra việc gì đó.”

Cố Dĩ Mạt nghe xong lời này, tức khắc hoang mang lo sợ, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cậu muốn làm bạn tớ, thì phải nghe tớ, đừng gặp em trai cậu nữa, về sau hắn sống hay chết đều không cần cậu lo.” Nói đoạn, cô hỏi: “Cậu có thể làm được chứ?”

Rốt cuộc cũng là em trai nhìn từ nhỏ tới lớn, Cố Dĩ Mạt trong lòng tuy tức giận, nhưng bảo cô cả đời không gặp, ít nhiều vẫn có chút không nỡ.

“Dĩ Mạt à, có một số người nên cắt đứt thì phải cắt đứt, lần này cậu có thể may mắn mà an toàn thoát đi, vậy lần sau thì sao? Em trai cậu cũng mười bảy tuổi rồi, lại thêm một năm nữa chính là người trưởng thành rồi đó. Việc này, chính cậu giấu lại cẩn thận đi.” Đường Khanh thật ra cũng không trông cậy cô ấy có thể lĩnh ngộ được, rốt cuộc thì theo hướng đi của thế giới ban đầu, cô ấy đã bị chính sự mềm lòng của bản thân hại chết.

Nói xong những lời này, cô liền đứng dậy khỏi sofa, hiện giờ cô cần nghỉ ngơi gấp!

Cố Dĩ Mạt cũng không chú ý tới cô rời đi, mà ngơ ngẩn ngồi trên sofa, suy nghĩ lại những lời cô nói.

Ngày hôm sau, Đường Khanh ngủ một giấc đến lúc tự nhiên tỉnh, tùy ý nhặt vài món quần áo trùng lên người liền ra cửa, cũng may trời sinh đã đẹp, cho dù mặc mấy món quần áo bình đạm vô cùng cũng trở nên đặc sắc.

Chủ cửa hàng xô số nhìn đại mỹ nhân đột nhiên đi vào, nhất thời ngay cả việc làm ăn cũng quên, đến tận khi đối phương mở miệng, lúc này mới bừng tỉnh hoàn hồn.

“Tiểu thư mua xổ số sao? À à, cô chờ một lát.”

Sau đó không lâu, một tờ xổ số mới ra lò liền nằm trong tay Đường Khanh. Nói một tiếng cảm ơn, cô liền ra khỏi cửa hàng xổ số, vốn định trở về tiếp tục ở lì trong nhà, lại không ngờ vừa ra khỏi cửa liền thấy một chiếc siêu xe vô cùng bắt mắt.

Khu LC từ khi nào lại có siêu xe bạc này vậy? Đường Khanh lập tức hiểu ra, có thể lộ liễu như vậy cũng chỉ có nam chính, quả nhiên, còn chưa đợi cô đến gần, cửa sổ siêu xe đã đột nhiên hạ xuống, lộ ra một gương mặt tuấn tú vô cùng tinh xảo, hướng về phía cô khẽ mỉm cười, “Lên xe đi.”

Đường Khanh cũng không nói nhiều, trực tiếp lên xe, sau đó nói: “Lục tổng rất rảnh rồi?”

Lục Trạch cũng không trả lời, mà nhìn xổ số trong tay cô, trên mặt lộ ra một tia biểu cảm khó tả, “Bảo bối, nếu em thiếu tiền có thể nói với tôi.”

Đường Khanh cẩn thận cất xổ số trong tay vào trong túi xách, tiếp theo nói: “Không, so với mở miệng đòi tiền, tôi càng thích loại niềm vui bất ngờ này hơn.”

Lục Trạch cũng không để lời nói của cô vào tai mình, ngược lại nghĩ xem làm thế nào để đưa tiền cho cô.

Trực tiếp đưa tiền cô không cần, vì thế hắn nghĩ ra một biện pháp dung hòa, trực tiếp gọi điện thoại cho trợ lý, “Trợ lý Lâm, gần đây Lục thị đầu tư phim gì?”

Đầu bên kia điện thoại, trợ lý Lâm cực kỳ kinh ngạc, ông chủ từ trước đến nay đều không có hứng thú với loại việc này, sao từ mấy ngày trước đột nhiên hứng khởi đi đến đoàn phim lại bỗng dưng thấy hứng thú với giới giải trí đây?

“Ông chủ, có một bộ “Chiến quốc công chúa” còn đang tuyển diễn viên.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Ảnh hậu đột kích 7

Edit: Xanh Lá

Cái tên “Chiến quốc công chúa” này Đường Khanh lại thấy có chút quen tai, không nói ngay từ đầu xuyên tới đây đã có một người đại diện đáng khinh chỉ vì nhân vật nữ số 3 mà bắt cô bán mình, còn là vì phim điện ảnh này tương lai sẽ lấy được thành tích không tệ, mà Cố Dĩ Mạt, theo cốt truyện ban đầu, sau khi trải qua đêm đó ở Dạ Sắc liền thiếu chút nữa trở thành nữ chính của “Chiến quốc công chúa”, chẳng qua cô ấy cũng tự biết kỹ thuật diễn của mình, nên không đáp ứng với Lục đại tổng tài diễn vai nữ chính, mà chỉ diễn nữ số 3. Đây cũng là lý do vì sao Cố An Nhiên về sau lại chán ghét Cố Dĩ Mạt như vậy, cơ hội mình vất vả lắm mới có được, lại bị bạn cùng phòng dễ dàng cướp đi như thế, bảo cô ta làm sao không tức?

Mất thấy hướng đi của thế giới lại thêm một lần hỗn loạn, Đường Khanh cũng không định kiểm soát tất cả từ hắn, như vậy sẽ có chút bị động, liền nói thẳng: “Tôi không cần anh giúp tôi.”

Lục Trạch trầm mặc trong chớp mắt, chẳng qua rất nhanh hắn lại hiểu ra. Chuyện bảo bối trước mắt này có tính quật cường hẳn đương đã tra rõ, gia cảnh bình thường, cha mẹ đều mất, trước đó vì muốn nhận được cơ hội đóng phim thậm chí còn chạy tới gặp cái gọi là nhà đầu tư gì đó, tuy nói..... Cuối cùng cô cũng không đáp ứng gì cả, thậm chí còn bị người đại diện tuyên bố phong sát* (cấm minh tinh/ nghệ sĩ tham dự hoạt động). Một người như vậy, thà rằng đi mua xổ số, cũng không muốn cúi đầu trước bất kỳ ai, không muốn buông bỏ kiêu ngạo của mình.

Trong mắt Lục Trạch hiện lên một tia tán thưởng, hắn thích một cô gái như vậy, mà không phải những người không từ thủ đoạn vì cái gọi là cơ hội kia.

“Bảo bối, em và tôi ở bên nhau, không cần so đo quá nhiều, những thứ tôi cho em, đều là em nên có.”

Sắc mặt Đường Khanh bình thản, cô lại không muốn dựa vào hắn, cho dù tương lai sẽ không tránh khỏi việc dựa vào, thì ít nhất cũng không phải hiện tại.

“Lục tổng, đây là quyết định của tôi, hy vọng anh đừng can thiệp.”

Lục Trạch nghe cô cố chấp, trong lòng có chút bất đắc dĩ, lần đầu tiên hắn muốn đối tốt với một người, đối phương lại không cảm kích. Nhíu mày, chẳng qua rất nhanh liền giãn ra, cô muốn sự tôn trọng, hắn có thể cho cô, tương lai còn dài, với địa vị của hắn, một ngày nào đó cô vẫn sẽ dựa vào mình. Còn về hiện tại, hắn cũng vui vẻ để chính cô tự mình xông pha, chờ đến khi cô mệt mỏi, chính là lúc hắn tiếp nhận.

“Được, tôi có thể không can thiệp vào chuyện của em. Chẳng qua, bảo bối, em nên sửa miệng, tôi không hy vọng lần sau nghe được hai chữ Lục tổng từ trong miệng em” Khóe miệng Lục Trạch tuy mang theo ý cười, chẳng qua ánh mắt hơi híp lại, nghĩ nếu như cô cự tuyệt thì nên trừng phạt cô thế nào.

Đường Khanh không ngốc, tuy không hiểu hết đáng về hắn lúc này, nhưng cũng đoán được nếu mình không thuận theo, xem chừng sẽ phải chịu chút tội.

Vì thế, hiếm khi Lục Trạch nghe được lời nói không phản kháng của đối phương.

“Có thể.” Nghĩ một chút, cô nói: “Lục Trạch.” Nói xong, cô ghé mắt thấy Lục Trạch nhướng mày, liền biết hẳn cũng không vừa lòng với xưng hô này lắm, vì thế lại rũ mắt nói: “Lục Trạch, anh dù sao cũng phải cho tôi thời gian thích ứng.”

Nghe vậy, Lục Trạch thật ra hơi kinh ngạc một chút, người kiêu ngạo như thế vậy mà lại cúi đầu, đây đúng là niềm vui bất ngờ đó.

“Được, tôi cho em thời gian thích ứng, chẳng qua, hy vọng em đừng để tôi đợi lâu.”

Dứt lời, bên trong xe khôi phục an tĩnh, Lục Trạch không mở miệng nữa, Đường Khanh đương nhiên cũng sẽ không mở miệng.

Qua bữa trưa, Lục Trạch còn muốn đến công ty làm việc, liền đưa Đường Khanh trở về chung cư. Đương nhiên, lúc rời đi, Lục đại tổng tài còn rất không biết xấu hổ mà muốn một nụ hôn nữa.

Trở lại chung cư, Cố Dĩ Mạt cũng không ở nhà, rốt cuộc cô ấy còn phải muốn nuôi cha mẹ, không thể tùy hứng giống như Đường Khanh, không muốn làm việc liên ở rết trong nhà.

Cha mẹ của nguyên chủ thân thể này thật ra cũng để lại một chút di sản, không nhiều lắm, hơn ba mươi vạn (hơn 300 nghìn NDT), ở trong thành phố S chỉ đủ mua một cái WC, chẳng qua tiết kiệm một chút, chi tiêu bình thường trong mấy năm thật ra cũng đủ rồi.

“Hệ thống, ta nhớ rõ về sau dường như có một phim điện ảnh hài sẽ tạo tiếng vang lớn, tiền đầu tư lại rất nhỏ.” Đường Khanh nằm trên giường, nghĩ lại hướng đi của thế giới ban đầu trong tư liệu hệ thống cung cấp.

Quen biết ký chủ lâu như vậy, hệ thống liền lập tức đoán được cô muốn làm gì.

“Người muốn lấy tiền đầu tư vào phim đó?”

“Đầu tư nhỏ tiền lời cao, cơ hội tốt như vậy sao ta lại bỏ qua được. Cố Dĩ Mạt có trái tim thánh mẫu, ta lại không chứa trái tim thánh mẫu kia được, vạn nhất ngày nào đó nam chính chán ta mà một chân đá văng, ta ít nhất vẫn còn có tiền, rốt cuộc thì cứu vớt xong nam chính hắc hóa còn phải tìm người điều tra cái kia phòng thí nghiệm tệ hại kia nha.”

Hệ thống hiếm khi lại thấu hiểu cô, hơn nữa vì hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống cũng không ngại ngần, thoải mái nói: “Phim điện ảnh kia tên là “Giáo chủ Ma giáo thật khuy nhiên thành”, hiện tại hẳn là vì vấn đề tài chính mà sắp ngừng quay.”

“Giáo chủ Ma giáo thật khuy nhiên thành” kể về Giáo chủ Ma giáo nam giả nữ trang, mưu toan mê hoặc Thái Tử, khuy nhiên đảo cung đình, phá hoại vương triều, quá trình thật ra cực kỳ khôi hài, chẳng qua kết cục cũng không tốt đẹp, cuối cùng đến lúc giáo chủ sắp khuy nhiên đảo thành công, lại bị Thái tử phi giết chết.

Không sai, trong phim này giáo chủ cũng không phải vai chính, mà là nam thứ pháo hôi, vai chính thật sự chính là Thái tử phi, nam chính Thái Tử mặc dù tạm thời bị hãm mê hoặc, nhưng cuối cùng vẫn hòa hảo trở lại với Thái tử phi.

Tục ngữ nói, nam chính là để nữ chính yêu, nam thứ là để khán giả yêu, hơn nữa trong phim hẳn cũng phụ trách không ít cảnh khôi hài, cho nên khi giáo chủ chết vẫn khiến rất nhiều người thương tâm, bởi vì kết cục nghịch chuyển lớn mà lập tức khiến bộ phim này trở thành kinh điển.

Một phim kinh điển như thế mà hiện giờ lại gặp khó khăn, Đường Khanh sao có thể nào khoanh tay đứng nhìn, cho nên sau khi trúng xổ số ngàn vạn, từ đi thuế thu nhập, cô liền cầm tám trăm vạn còn lại tìm đến đạo diễn.

Ở đoàn phim “Giáo chủ Ma giáo thật khuy nhiên thành”, sắc mặt đạo diễn Trương cũng không tốt, nữ chính đã bỏ diễn, mà nam chính và nam thứ sau khi biết nữ chính bỏ diễn xong, vậy mà cũng mang theo trợ lý bỏ đi luôn, chỉ còn lại mấy diễn viên quần chúng và một đám nhân viên đoàn phim mất to từng mất nhỏ.

“Đạo diễn Trương, cái này.....” Phó đạo diễn mặt ủ mày chau, sau khi trầm mặc thật lâu, cuối cùng nói: “Nếu không, hay là bộ phim này liền bỏ đi.”

“Không, không thể bỏ được.” Đạo diễn Trương trầm mặt, nhìn máy quay phim trước mắt mình, hồi lâu sau, như đã hạ quyết tâm rất lớn, ông ấy mở miệng nói: “Nếu nhà đầu tư không đầu tư tiếp, tôi liền tự mình bù vào.”

Về mặt phó đạo diễn khiếp sợ, “Ông điên rồi sao, tôi còn không biết ông chắc, cả gia đình ông cũng chỉ có hai ba trăm vạn, sao có thể bù được lỗ hổng này!”

“Không bù được, tôi ở thành phố S còn có một căn hộ.....” Đạo diễn Trương nói, móc từ trên người ra một bao thuốc lá.

Ngay khi ông ấy sắp bật lửa, Đường Khanh bước trên giày cao gót, chậm rãi đi tới.

Đoàn phim đột ngột xuất hiện một mỹ nhân yêu diễm, đạo diễn tựa như hoàn toàn không biết vậy, nhưng phó đạo diễn, sau khi trong mắt thoáng hiện lên một tia kinh diễm, liền mở miệng: “Không biết vị tiểu thư này muốn đi đâu, chỉ là tôi cảm thấy cô đã đến nhầm chỗ rồi, nơi này là.....”

Không đợi phó đạo diễn nói xong, Đường Khanh lên tiếng, ngắt lời ông ấy, hỏi: “Nơi này là đoàn phim “Giáo chủ Ma giáo thật khuy nhiên thành”?” Sau khi biết được mình tới đúng nơi, cô lại nói: “Tôi không hề đến nhầm chỗ.”

Phó đạo diễn vẻ mặt khó hiểu nhìn cô, “Xin hỏi, cô tới đoàn phim chúng tôi có chuyện gì sao?”

“Tôi tìm đạo diễn Trương, bàn chuyện đầu tư một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ảnh hậu đột kích 8

Edit: Xanh Lá

Lời Đường Khanh nói khiến đạo diễn Trương đang có vẻ mặt xám xịt bất chợt ngừng đầu lên, ông ấy nhìn cô, dường như có chút không thể tin được.

“Vị tiểu thư không biết tên này, cô xác định muốn đầu tư cho đoàn phim của chúng tôi sao?”

“Tôi xác định.” Đường Khanh nói, lấy chi phiếu trên người ra, “Tôi cảm thấy chúng ta hẳn nên tìm một chỗ, nói một chút về chuyện hợp đồng.”

Tám trăm vạn ở trong giới điện ảnh cũng không tính là gì cả, nhưng lại có thể giải quyết tình thế lửa sém lông mày của đoàn phim, sau khi đạo diễn Trương thấy tờ chi phiếu này, sắc mặt tức khắc cực kỳ mừng rỡ, lập tức túm lấy tờ lý ở một bên, chỉ thị cô ấy lập tức đi in hợp đồng, tiếp theo liền nhiệt tình tiếp đãi Đường Khanh.

“Đạo diễn Trương không cần khách khí như vậy, tôi đầu tư vào phim này, muốn đưa ra hai yêu cầu, không biết đạo diễn Trương có thể đáp ứng hay không.” Nói xong, liền thấy thần sắc đạo diễn Trương có chút ảm đạm xuống.

Đạo diễn Trương tuy là đạo diễn mới, chẳng qua lại rất có nguyên tắc, lúc trước nhà đầu tư muốn nhét người vào, kết quả lại bị ông cự tuyệt, vì giận dữ nên mới ngừng đầu tư, tuy nói việc ngừng đầu tư sẽ khiến bước đi tiếp theo của ông gặp trắc trở, nhưng ông lại không chịu từ bỏ nguyên tắc của mình.

Đường Khanh được hệ thống nhắc nhở đương nhiên cũng biết rõ ràng cách làm người của ông, vì thế lại nói: “Đạo diễn Trương yên tâm, tôi chỉ đề cử hai người, nếu ông không đồng ý cũng không sao cả, đầu tư vẫn như cũ.”

Câu này đã khiến ánh mắt đạo diễn Trương sáng lên, “Vậy thì có thể, không biết là hai vị nào.”

Thấy ông đáp ứng, Đường Khanh liền gọi điện thoại gọi Cố Dĩ Mạt đến đây. Đối với kỹ thuật diễn của Cố Dĩ Mạt, cô thật ra rất yên tâm, rốt cuộc thì cô ấy cũng chính là ảnh hậu tương lai mà.

“Đạo diễn Trương, đợi lát nữa người thử vai tới, tôi không hy vọng thân phận người đầu tư của tôi bị tiết lộ.”

Trước đó đạo diễn Trương ngồi ở nơi góc khuất, bởi vì chuyện đoàn phim bị ngừng đầu tư, nhân viên công tác trong đoàn phim đều cực kỳ uể oải, lại càng lười để ý tới đạo diễn, cho nên cũng chỉ có phó đạo diễn và trợ lý đạo diễn biết có người đến đây đầu tư, cho nên thân phận người đầu tư của Đường Khanh muốn giữ bí mật cũng không khó.

Đạo diễn Trương không có ý kiến gì với việc giữ bí mật về người đầu tư, chẳng qua khi ông chỉ thấy một mình Cố Dĩ Mạt đến đây, lại có chút khó hiểu nói: “Cố tiểu thư, không phải cô nói có hai người sao? Thế nào lại chỉ có một người tới?”

Đường Khanh tươi cười, vẻ mặt vô tội nói với đạo diễn Trương: “Đạo diễn Trương, tôi không phải là người sao?”

Nghe vậy, đạo diễn Trương hơi ngây ra một chớp mắt, chẳng qua rất nhanh liền phản ứng lại, “Cô cũng thử vai?”

“Không thể?” Đường Khanh hỏi lại.

“Đương nhiên là có thể, chỉ là không biết cô muốn thử nhân vật nào?”

Đối mặt với nghi hoặc của đạo diễn Trương, Đường Khanh cũng không lập tức mở miệng, mà mang theo một tia giáo hoạt nói: “Đợi lát nữa thử vai xong, ông chẳng phải sẽ biết tôi thử vai nào sao? Đương nhiên, nếu ông không đoán ra được tôi thử vai ai, đó có nghĩa là kỹ thuật diễn của tôi không đủ tốt, tiếp theo ông không cần phải nói, tôi sẽ tự rời khỏi, an an tĩnh tĩnh làm một người đầu tư.”

Đạo diễn Trương rất có thiện cảm với người đầu tư biết lý lẽ này, “Được, cứ như vậy đi.”

Cố Dĩ Mạt tới rất nhanh, ngay từ đầu cô ấy còn tưởng Đường Khanh đang đùa mình, chẳng qua sau khi đi vào đoàn phim, cô ấy mới thực sự tin tưởng, Đường Khanh thật sự đã tìm cho mình một cơ hội thử vai, hơn nữa còn là nữ chính!

Tính cách nữ chính của “Giáo chủ Ma giáo thật khuynh thành” thật ra có chút tương tự với tính tình của Cố Dĩ Mạt, đều có chút thánh mẫu, cho nên Cố

Dĩ Mạt diễn thử vai cũng coi như thuận buồm xuôi gió.

Đạo diễn Trương còn nghĩ nếu như thử vai thất bại thì nên mở miệng cự tuyệt thế nào, lại bị kỹ thuật diễn của Cố Dĩ Mạt chinh phục.

Kỹ thuật diễn này, so với nữ nghệ sĩ trước kia còn tốt hơn nhiều đấy!

Vì thế, ngay tại chỗ liền đập bàn quyết định, để Cố Dĩ Mạt làm nữ chính lần này, tiếp theo, ông lại nhìn về phía Đường Khanh, “Cố tiểu thư, tới phiên cô.”

“Được.”

Giáo chủ Ma giáo nam giả nữ trang, nhân vật này vốn nên do nam đóng, nhưng Đường Khanh là ai chứ, đời trước ngay cả thái phó đại nhân cô đều gạt được, hiện tại còn không diễn nổi nhân vật này sao?

Đường Khanh có vẻ ngoài mỹ miễm, điểm này lại có chút tương tự với Giáo chủ Ma giáo, rốt cuộc giáo chủ cũng là một “mỹ nhân” bề ngoài cực kỳ yêu nghiệt.

“Một ván này, ta thua cam tâm tình nguyện. Chỉ là Tề Yên, ta nguyện rửa người.” Đường Khanh mặt không biểu cảm, giọng nói lạnh như băng, nhưng khi nói ra một câu cuối cùng, ánh mắt cô lại chợt biến đổi, mang theo một tia hối hận, tình yêu, vô hạn nuối tiếc, “Nguyên rửa người có được thiên hạ, hưởng vui sướng vô biên.” Một câu cuối cùng thực nhẹ, nhẹ đến mức gần như không nghe được, chẳng qua đạo diễn Trương lại từ khẩu hình của cô mà hiểu rõ.

Giáo chủ Ma giáo yêu Tề Yên, cũng chính là Thái tử phi, cuối cùng lại chết vì cái bẫy do Thái tử phi bố trí. Hắn biết rõ như thế, nhưng lại chết cam tâm tình nguyện, bởi vì hắn muốn nâng hạnh phúc, mà điều kiện duy nhất khiến nâng hạnh phúc chính là mình chết đi, để Thái Tử đăng cơ.

Hắn thành toàn cho nàng, bởi vì biết Tề Yên mềm lòng, cho nên một câu cuối cùng hắn thậm chí không nói ra thành tiếng.

Cho nên, đến tận khi hắn chết, Tề Yên cũng căn bản không biết mình được hắn yêu, càng không biết hắn âm thầm giúp mình làm bao nhiêu chuyện, giải quyết bao nhiêu phiền toái.

Cảnh mà Đường Khanh đang diễn chính là cảnh chết của giáo chủ, yêu cầu kỹ thuật diễn cực cao.

Đạo diễn Trương ngờ ngác nhìn cảnh quay trước mắt, tựa như thật sự thấy được khoảnh khắc giáo chủ chết đi kia, người lạc vào trong cảnh, đến tận khi Đường Khanh lên tiếng, lúc này ông ấy mới phản ứng lại.

“Đạo diễn Trương, tôi diễn xong rồi, không biết. Có thể không?”

Ánh mắt Đạo diễn Trương có chút ngầy ngẩn, sau khi cô mở miệng, tức khắc liền kích động vui mừng, “Được, được, được! Nhờ họa được phúc! Đúng là nhờ họa được phúc mà!”

Nam thứ ban đầu kia ông cũng không vừa lòng lắm, chỉ là riêng việc tìm nam thứ cũng đã mất gần một năm, nên cuối cùng ông cũng chỉ đành miễn cưỡng tiếp nhận, ai biết, nhà đầu tư ngừng đầu tư, vốn tưởng rằng đoàn phim sẽ không duy trì tiếp được, ông trời lại mang đến cho ông kinh hỉ, mang đến vị giáo chủ mà ông ấy cần!

Nhân vật vừa lòng, tài chính cũng có, đạo diễn Trương tức khắc tràn đầy nhiệt tình.

Lục Trạch vẫn luôn quan tâm đến nhất cử nhất động của Đường Khanh, sau khi biết được cô trúng xổ số thì nhất thời không biết nên nói gì, sắc mặt càng thêm khó tả, chẳng qua rất nhanh hắn lại khẽ cong khóe miệng, bảo bối thật sự khiến hắn bất ngờ nha.

Trợ lý Lâm nhìn ông chủ, anh ta đã báo cáo xong nhất cử nhất động của Cố tiểu thư, chỉ là lúc này anh ta cũng hết sức. Không biết hình dung như thế nào, chỉ có thể nói, vị Cố tiểu thư này đúng là kỳ nhân.

“Anh ra ngoài trước đi.” Lục Trạch nói, đột nhiên đứng lên, ngay cả tài liệu trên bàn cũng lười thu dọn, nói thẳng: “Hủy tăng ca, cuộc họp lát nữa cũng hủy bỏ.” Không biết làm sao nữa, hắn hiện tại rất muốn nhìn thấy cô.

Trợ lý Lâm nhìn ông chủ biến mất, lại nhìn đồng hồ trên cổ tay mình còn chưa chỉ đến 5 giờ, khóe miệng hơi run rẩy một chút. Mỹ nhân trước mặt, ngay cả người như ông chủ cũng đều trốn không thoát nha.

Lục Trạch đi vào đoàn phim, liền thấy Đường Khanh đang mặc một bộ đồ cổ trang màu đỏ, cũng không biết vì sao, rõ ràng chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ cô mặc cổ trang, nhưng lại tự dưng cảm thấy quen mắt. Ngay cả trái tim trước nay luôn bình tĩnh, cũng đều đập loạn một cách khó hiểu, sau đó nữa là một nỗi thống khổ khó tả đột nhiên bao phủ toàn thân, đau đến mức hắn thiếu chút nữa ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Ảnh hậu đột kích 9

Edit: Xanh Lá

Lục Trạch cũng không biết tại sao, lại càng không biết qua bao lâu, nỗi thống khổ thấu tim kia mới dần dần lui xuống, mà vào lúc này, đột nhiên có người gõ cửa sổ xe.

“Lục Trạch.” Đường Khanh vẫn mặc một thân cổ trang như cũ, đối với sự xuất hiện của Lục Trạch, cô lại không kinh ngạc chút nào. Cô sợ Lục Trạch xuống xe sẽ gây ra sự chú ý không cần thiết, lúc này mới tự mình đi tới.

Sắc mặt Lục Trạch đã khôi phục bình thường, hần bấm hạ cửa sổ xe, liền nhìn thấy Đường Khanh trong bộ dạng một nam tử cổ trang mỹ điểm xuất hiện trước mặt mình.

“Bảo bối, tôi thế mà lại không biết em mặc cổ trang hoá mắt như vậy, thật không muốn để người khác nhìn thấy được dáng vẻ này của em nha.” Hần hít một hơi, trên khóe miệng tuy treo một nụ cười, nhưng ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chằm chằm cô.

Đường Khanh bị hần nhìn chằm chằm có chút không thoải mái, lại không thể không căng da đầu nói: “Lục Trạch, anh chờ tôi một lúc, hôm nay tôi quay sắp xong rồi.”

Nhân nhĩ trước mắt cô ý đồ đề tài, Lục Trạch cũng không làm khó cô, “Được, vậy tôi ở đây chờ em.”

Đoàn phim đã sớm tò mò không thôi với chiếc siêu xe đột nhiên xuất hiện, sau khi Đường Khanh bước tới đó, tò mò trong mắt bọn họ lại càng nhiều hơn, cũng may có đạo diễn Trương trấn cửa ải, lúc này mới khiến mọi người thu lực chú ý lại.

“Đều ngây ra làm gì thế! Lãng phí thời gian chính là lãng phí tiền bạc, An Nhiên hôm nay quay xong rồi, các cô các cậu vẫn chưa quay xong đâu!” Đạo diễn Trương rống xong, liếc mắt nhìn cách đó không xa, chậm rãi thu hồi tò mò trong lòng.

Chuyện của nhà đầu tư, còn không tới phiên ông lắm miệng, hơn nữa có thể đi loại siêu xe này, toàn bộ Thành phố S cũng không có mấy người, ông vẫn nên cẩn thận khiêm tốn thì tốt hơn.

Đường Khanh rất nhanh liền thay ra trang phục diễn, chào tạm biệt Cố Dĩ Mạt một tiếng xong lại lần nữa đi về phía Lục Trạch.

Bên trong xe, Lục Trạch nhìn Đường Khanh đã thay đồ diễn, không biết vì sao, trong mắt hần hiện lên một tia thất vọng, giống như có thứ gì đột nhiên biến mất, khiến trong lòng hần có chút trống trải, loại cảm giác này khiến hần thật khó chịu.

Đường Khanh tuy nhìn như không thèm để ý đến Lục Trạch, kỳ thật toàn bộ tâm tư đều đang chú ý đến hần, đương nhiên cũng đã nhận ra cảm xúc của hần đột nhiên dao động.

“Lục Trạch, anh làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Lời tuy như thế, nhưng tốc độ xe lại đáng sợ tới mức kinh người.

“Lục Trạch, anh có thể dừng xe trước không?”

Đường Khanh tận lực dùng ngữ khí nhu hòa, cô thật sự không muốn còn chưa công lược xong đã phải nói tạm biệt với thế giới này.

Cũng may, Lục Trạch sau một thoáng thất thố, liền khôi phục bình thường, tốc độ xe cũng bình thường trở lại, chẳng qua Đường Khanh sợ hần lại lần nữa ‘phát bệnh’, trầm mặc một chút, lại nghĩ ra một chủ ý.

“Lục Trạch, tôi không muốn đến nhà hàng ăn cơm.” Nói đoạn, cô đột nhiên nở nụ cười, “Anh mời tôi ăn mấy bữa rồi, tôi cũng mời anh một bữa cơm nhé.”

Nghe vậy, Lục Trạch hơi nhướng mày, hần còn lâu mới không tin chuyện ma quỷ này của cô, chẳng qua ngoài mặt vẫn nói: “Nếu em mời khách, vậy em chỉ đường đi.”

Đường Khanh rốt cuộc dẫn hần trở về chung cư của mình, đương nhiên, trước khi về chung cư, cô đã dẫn theo hần đến chợ rau, mua một đồng đồ ăn trở về.

Đường đường Lục đại tổng tài lại chạy tới chợ bán thức ăn mua đồ ăn, điều này sẽ khiến giới thượng lưu ở Thành phố S khiếp sợ chừng nào chứ, chẳng qua Lục đại tổng tài vẫn rất thông dong đạm nhiên, trên mặt không có nửa điểm không vui nào.

Tài nấu nướng là bàn tay vàng của Đường Khanh nhưng cô lại rất ít khi thể hiện, chủ yếu là vì nấu cơm quá mệt mỏi, phải mua đồ ăn còn phải dọn dẹp, cho nên cô rất ít khi xuống bếp, chẳng qua hôm nay Lục Trạch đột nhiên xuất hiện ở đoàn phim lại khiến cô nghĩ tới một chuyện khác.

Lục Trạch là ai đây, mọi người trong giới giải trí đều nhìn chằm chằm vào hần đó, hiện tại cô còn chưa thành danh, người quan tâm đến cô hần sẽ không

nhiều, nhưng nếu thành danh rồi, vậy sẽ liên phiền toái, cô thật không muốn về sau bị các loại truyền thông oanh tạc. Nghĩ một chút, cô quyết định dùng tài nấu ăn mua chuộc hắn, để hắn đáp ứng yêu cầu nhỏ của mình.

Tài nấu ăn của Đường Khanh dĩ nhiên không ai có thể sánh bằng, ngay cả Lục Trạch vốn xem như đã thưởng thức đồ ăn ngon khắp thiên hạ, sau khi ăn qua thức ăn cô nấu cũng liền hoài nghi những thứ trước kia mình ăn đều là rác rưởi.

“Nói đi.” Lục Trạch lưu luyến đặt đũa xuống, nếu không phải bụng thật sự không thể chứa thêm, hắn cảm thấy bàn đồ ăn trước mắt này, hắn đều sẽ không lãng phí.

Đường Khanh nhìn về lười biếng trong mắt đối phương, lúc này mới mở miệng, “Lục Trạch, quan hệ giữa chúng ta, tôi hy vọng có thể giữ bí mật.” Dứt lời, cô thấy quanh thân đối phương lộ ra hơi thở khùng bố, tức khắc lại nói: “Anh cũng biết thân phận của anh mà, tôi không muốn mọi nỗ lực của tôi bị người ta phủ nhận toàn bộ.”

Lục Trạch sau khi nghe nửa câu đầu của cô quả thực có tức giận, chẳng qua nửa câu sau đã khiến hắn bình tĩnh lại.

“Điều kiện của em tôi có thể đáp ứng, chẳng qua.....” Lục Trạch hí mắt, cười như không cười nói: “Em không thể ở lại chung cư này.” Nói xong, hắn liền đứng lên khỏi ghế, nhìn lướt qua xung quanh, tiếp theo nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, mở miệng nói: “Cho em nửa giờ để đóng gói xong tất cả đồ đạc.”

Đường Khanh không thể tưởng tượng nổi mà nhìn hắn, nhưng vào lúc này, cửa chung cư đột nhiên có động tĩnh rất nhỏ.

Người mở cửa không phải ai khác, mà chính là Cố Dĩ Mạt đóng phim trở về.

“An Nhiên, cậu muốn dọn đi?”

Cửa mới vừa mở ra, Cố Dĩ Mạt liền nghe được câu sau cùng của Lục Trạch. Mang theo nghi hoặc, cô ấy nhìn về phía Đường Khanh.

Đường Khanh lập tức lắc đầu. Nói đúng ra thì, mấy đời trước, tư vị ở cùng nam chính thật không dễ chịu, vẫn là ở cùng nữ chính tốt hơn, tự do tự tại, hơn nữa tính cách nữ chính so ra khá hơn nam chính nhiều.

Nhưng Lục Trạch sao có thể cho phép cô ở riêng chứ. Hắn nhìn đồng hồ, nói: “Em còn hai mươi ba phút thời gian thu dọn.”

Đường Khanh rất muốn tiến lên lý luận, nhưng cô hiện tại, nếu muốn lý luận với nam chính thì vẫn yếu thế hơn nhiều. Khi cô ừ ừ cụp đuôi muốn đi thu dọn hành lý, lại thấy Cố Dĩ Mạt trước nay luôn mềm yếu lại tiến lên, mở miệng nói: “Lục tiên sinh, An Nhiên không phải là gì của anh, anh không có quyền quyết định cô ấy ở nơi nào!”

Như đã dùng dũng khí thật lớn, hai tay Cố Dĩ Mạt nắm chặt góc áo mình.

Lục Trạch lạnh nhạt nhìn về phía cô, đột nhiên bước lên một bước, ngay lúc Cố Dĩ Mạt bị dọa giật thót mình, chỉ thấy hắn đột nhiên ôm Đường Khanh vào trong ngực, “Cố tiểu thư, tôi niệm tình cô là bạn cùng phòng của An Nhiên, lời nói trước đó tôi không so đo với cô làm gì, chẳng qua nếu lần sau lại để tôi nghe được lời này, tôi cũng mặc kệ cô có phải phụ nữ hay không.”

Khí thế cường đại đột nhiên ập đến, Cố Dĩ Mạt cảm nhận được mồ hôi lạnh trượt xuống sau lưng, bởi vì sợ hãi, cô ấy hơi run rẩy, chỉ là nhìn Đường Khanh đây về không tự nguyện bị hắn ôm vào trong lòng, cô ấy hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: “Lục tiên sinh, tôi hy vọng anh có thể tôn trọng An Nhiên!”

Đường Khanh chỉ biết trơ mắt nhìn nam nữ chính cãi nhau vì mình, nói thật, cảm giác này hết sức vi diệu, ngay cả hệ thống cũng không nhận được mở miệng nói, “Nam nữ chính tranh chấp vì một pháo hôi, thế giới này..... Thật kỳ diệu.”

Hệ thống có thể ngồi im xem diễn, nhưng cô lại không thể, mắt thấy Lục Trạch đã gần như mất hết kiên nhẫn, sắp tức giận, Đường Khanh chỉ có thể mở miệng, “Dĩ Mạt.”

Cô vừa cất lời, Lục Trạch cùng Cố Dĩ Mạt đều chuyển sự chú ý về phía cô.

“Lục Trạch, em đi thu dọn hành lý, anh buông tôi ra trước đi.” Nói xong, thấy Lục Trạch buông tay, cô đi tới trước mặt Cố Dĩ Mạt, cho cô ấy một cái ôm thật lớn, tươi cười xán lạn: “Dĩ Mạt, tuy tớ dọn ra ngoài ở, nhưng chúng ta vẫn là bạn bè nha.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Ảnh hậu đột kích 10

Đường Khanh nói cực kỳ nhẹ nhàng, tựa như lúc trước căn bản không hề có gì không tình nguyện, ngược lại còn an ủi Cố Dĩ Mạt. Chỉ là Cố Dĩ Mạt cũng hiểu được, cô ấy đang cứu mình, với địa vị hiện giờ của bản thân, Lục Trạch muốn bóp chết mình thật sự dễ như bóp chết một con kiến, đắc tội với hắn, mình sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Chỉ là, bạn tốt đã nhiều lần cứu mình, nhưng khi đối mặt với tình cảnh bạn tốt gặp khó khăn, cô ấy lại bất lực, loại cảm giác này..... khó chịu tột đỉnh.

Cố Dĩ Mạt cúi đầu, không nói nên lời dù chỉ nửa câu, thật lâu sau, cô ấy mới thấp giọng nói: “Cậu đi thu dọn hành lý đi, để tớ rửa bát.”

Một bàn cơm thừa canh cặn, Đường Khanh thờ dãi, ngược lại cũng không ngăn cản cô ấy, rốt cuộc nếu lúc này không để cô ấy làm chút việc, chỉ sợ cô ấy sẽ càng khó chịu hơn.

“Tớ để lại đồ ăn trong bếp, cậu ăn trước đi, bát để lát nữa hãy dọn.” Nói xong, lúc này cô mới xoay người trở lại phòng ngủ.

Hành lý cũng không nhiều lắm, rất nhanh liền đóng gói xong. Cố An Nhiên thích gọi cảm, nhưng Đường Khanh lại không thích, nên sau khi cô tiếp nhận thân thể này, liền bỏ đi tất cả đồ mình không thích.

Lúc Đường Khanh rời đi, Cố Dĩ Mạt cũng không ra ngoài đưa tiễn, cô ấy ở một mình trong phòng bếp, ngây ngốc nhìn miếng rửa bát trong tay, chìm vào trầm tư.....

Cho tới nay cô ấy đều nhất gan yếu đuối, cho dù xảy ra chuyện cũng không biết làm sao, cuộc sống trước kia cũng xem như xuôi gió xuôi nước, cô ấy không cảm thấy tính cách này của mình có gì không ổn, chỉ là hiện tại..... chuyện liên tiếp xảy ra, cô ấy đột nhiên thấy hận tính tình này của mình.

Đường Khanh không biết hành động của mình đã chậm rãi thay đổi Cố Dĩ Mạt, rốt cuộc lúc này cô ấy vẫn đang phải dồn toàn bộ tinh thần để tập trung đối phó nam chính.

Bên trong xe, hai người đều không mở miệng, chỉ là dưới sự an tĩnh này, Đường Khanh vẫn không dám thả lỏng, dù sao cô đã thấy được vẻ mặt nam chính đại nhân không tốt lắm.

Cũng không biết bao lâu sau, xe trên đường dần thưa thớt, cao ốc xung quanh cũng bị bỏ lại đằng sau, lại đi tới một nơi phong cảnh hợp lòng người. Rõ ràng còn ở khu vực phồn hoa, nhưng bên này lại như là thế ngoại đào nguyên vậy.

Đường Khanh tự đáy lòng cảm thán, thế giới này đối xử với nam chính thật sự quá tốt, có thể sống ở nơi như thế này, quả thật là con cưng của thế giới nhà.

Chiếc xe dần tiến vào trang viên một tòa biệt thự theo phong cách phục cổ. Nói là biệt thự, nhưng nhìn đỉnh đài lầu các, núi giả suối phun xung quanh, cô cảm thấy dường như mình đang tới một vương phủ thì đúng hơn.

Lục Trạch như đoán được suy nghĩ của cô, đột nhiên mở miệng nói: “Chủ nhân trước kia của trang viên này nghe nói là một vị Vương gia, tôi cải biến một số chỗ, nhưng không động đến bố cục đại thể, nếu em không thích nơi này, chúng ta có thể dời nơi khác. Chẳng qua, tôi cảm thấy so với những chỗ khác, em càng thích hợp ở nơi này hơn.”

Đường Khanh mặt không biểu cảm, nội tâm lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác, Lục Trạch còn cho cô chọn chỗ nha!

Thật là có tiền tùy hứng!

“Không cần phiền toái, ở nơi này đi, rất đẹp.”

Nơi này đương nhiên đẹp, với mắt đánh giá sau mấy lần xuyên qua của cô, nguyên chủ nhân nơi này cho dù không phải Vương gia, chỉ sợ cũng cực kỳ phú quý!

Cơ sở vật chất của trang viên đầy đủ hết, cửa bốn phía ngoại trừ camera theo dõi còn có không ít vệ sĩ, đối với điều này, Đường Khanh cũng coi như trấn định, rốt cuộc kiếp trước cũng là người từng ở trong hoàng cung, trận thế kia so với lúc này chỉ có hơn chứ không có kém.

“Lục Trạch, tôi có chút mệt mỏi, có thể đưa tôi tới phòng ngủ của tôi được không?”

“Cực kỳ vinh hạnh.” Lục Trạch khẽ cong môi, tùy tay đưa hành lý của cô cho người làm ở một bên, tiếp theo liền dẫn cô đi thẳng tới lầu hai.

So với sự cổ kính bên ngoài, trong phòng lại có thêm không ít hơi thở hiện đại, chẳng qua khi Đường Khanh đi đến gian phòng ngủ kia, nhìn vào nơi rõ ràng đã có người ở này, liền chìm trong trầm mặc.

“Về sau em sẽ ở nơi này.” Lục Trạch nắm tay cô, tâm tình cực kỳ không tệ.

“Đây là phòng ngủ của anh?”

“Ừm.”

“Cho nên về sau tôi đều phải cùng anh chung chăn gối?”

“Có vấn đề?”

Đường Khanh yên lặng ngậm miệng, cô thật ra cảm thấy rất có vấn đề, nhưng điều này hữu dụng sao?

Sau khi trầm mặc thật lâu, cô ghen ra một câu như vậy, “Anh thích là được rồi.”

Lục Trạch đương nhiên thích, sống hơn hai mươi năm nay, hẳn cảm thấy mấy ngày này là thời gian tâm tình hẳn tốt nhất.

Cứ như vậy, Đường Khanh cùng Lục Trạch ở chung, ban ngày cô đều đến trường quay đóng phim, buổi tối liền trở lại nơi này.

Tổng tài tập đoàn Lục thị ở chung với người ta, chuyện này nói ra có thể khiến bao nhiêu người khiếp sợ, nhưng hiện giờ ngoại trừ ba người lại không ai được biết, đương nhiên, mặc dù có một số người nhìn ra chút manh mối, cũng không ai dám hỏi nhiều, rốt cuộc bọn họ vẫn còn chưa chán sống mà chạy tới đào bới cuộc sống cá nhân của Lục đại tổng tài.

Ngày tháng qua rất nhanh, trong nháy mắt, “Giáo chủ Ma giáo thật khuynh thành” đã đóng máy, theo quỹ đạo nguyên bản về bộ phim này, mấy ngày đầu số vé bán được ít đến đáng thương, đến tận khi tiếng tăm bùng nổ sau đó, lúc này doanh số mới bắt đầu tăng.

Chẳng qua trước mắt, chỉ với một câu nói của Lục đại tổng tài, một bộ phim vốn đang yên lặng vô danh, đột nhiên bao phủ khắp các rạp chiếu lớn.

Trong khoảng thời gian ngắn, diễn viên đoàn phim vốn còn đang ở tuyến mười tám, tức khắc như tiến vào hàng sao hot vậy, mà trong đó, người nổi nhất ngoại trừ nam nữ chính, chính là giáo chủ đại nhân.

Đối mặt với kết cục sau cùng giáo chủ đại nhân bị chết, rất nhiều fan nữ khóc ngất ở WC, mà sau khi các cô ấy biết được giáo chủ đại nhân lại là diễn viên nữ, thì càng thêm khiếp sợ không nói nên lời.

Đoàn phim “Giáo chủ Ma giáo thật khuynh thành” sau khi nổi tiếng, một nhóm người vốn ngay cả official website đều không có, liền lập ra một Weibo chính thức, tiếp theo công bố ba tấm ảnh tạo hình nhân vật.

Đó là ba tấm ảnh Giáo chủ Ma giáo mặc trang phục diễn khác nhau. Ảnh này vừa ra, chưa đến nửa giờ, server đã trực tiếp bị fan nữ các phương chen chúc đến tê liệt, mà mấy ngày sau đó, phim “Giáo chủ Ma giáo thật khuynh thành” này thậm chí còn trở thành đề tài hot nhất trên mạng.

Diễn viên trong đoàn phim đều nổi tiếng, các fangirl cũng đều đào bới hết ra thông tin về bọn họ, chỉ có mỗi giáo chủ đại nhân là giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy, làm thế nào cũng không tìm thấy nửa điểm dấu vết của cô, cuối cùng vẫn là đạo diễn Trương không nỡ nhìn nhóm fangirl đáng thương này mà gọi điện thoại cho Đường Khanh.

Sau khi Đường Khanh tiếp nhận thân thể này, liền xóa luôn Weibo mà nguyên chủ đã đăng ký, vì trong đó có quá nhiều thứ đau mắt, giữ lại quả thực sẽ thành lịch sử đen, chẳng qua nếu hiện giờ phim đã nổi, cô cũng vui vẻ lập lại Weibo.

Giáo chủ đại nhân vừa mở Weibo, fan nữ các phương rốt cuộc như tìm được đường, trong nháy mắt số lượng chia sẻ, bình luận thậm chí còn tăng với tốc độ mất thường có thể nhìn thấy được, chưa đến 10 phút, trên Weibo đã bị rất nhiều fangirl bá chiếm, các loại bình luận liếm màn hình, cầu gả có thể nói là ùn ùn không dứt.

“Giáo chủ đại nhân mặc hồng y đẹp trai nhất, cầu gả!”

“Tôi mặc kệ, tôi là người đầu tiên nhìn thấy ảnh chụp của giáo chủ đại nhân, liếm trước đề tở lòng ngưỡng mộ!”

“Không biết nói gì, xin chúc mừng năm mới giáo chủ đại nhân.”

“Đều tránh ra, đây là ông xã của tôi! Giáo chủ đại nhân tôi phải sinh “khí con*” cho ngài!” (*khí con = hầu tử = âm độc chệch của “hải tử” => sinh con)

.....

“Giáo chủ Ma giáo thật khuynh thành” nổi lên, Lục Trạch cũng không kinh ngạc, với hiểu biết của hắn đối với Đường Khanh trong thời gian này, cô không thể nào làm chuyện mua bán lỗ vốn.

Phim của Đường Khanh bùng nổ, đương nhiên không thể thiếu sự hỗ trợ của Lục Trạch trong đó, cho nên sau khi cô rảnh rồi, liền làm bữa com xem như quà cảm ơn.

Chỉ là, cô đã xem nhẹ Lục Trạch, đường đường là Lục đại tổng tài sao có thể bị một bữa com mua chuộc đây?

Cuối cùng, Đường Khanh bị bắt “lấy thân báo đáp”, mà Lục đại tổng tài, dĩ nhiên là “ăn” hết sức vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ảnh hậu đột kích 11

Edit: Xanh Lá

Sau khi “Giáo chủ Ma giáo thật khuynh thành” nổi tiếng, các tiết mục muốn mời Đường Khanh cũng tăng lên không ít, quảng cáo lại càng thêm che trời lấp đất đánh úp lại, dưới tình huống không có người đại diện, nếu là người bình thường đã sớm một thành cầu, cũng may cô có hệ thống, nhờ hệ thống trợ giúp, tiết mục gì nên tham gia, kịch bản gì nên nhận, hết thấy không cần cô đau đầu, còn về phần quảng cáo, cô hiện tại tuy nhìn như đã nổi, nhưng tác phẩm quá ít, quảng cáo tới tay đều thuộc dạng không có tiếng tăm, cô cũng không định tiêu phí bản thân quá độ, cho nên không nhận một quảng cáo nào.

Dưới sự tổ chức của hệ thống, ngày tháng của Đường Khanh cũng xem như rực rỡ trôi qua, hơn nửa phòng vé kiếm lời không ít, cô hiện tại cũng có thể coi như một phú bà.

Có tiền, cô lại lục tục đầu tư hai bộ phim truyền hình, một bộ cổ trang, một bộ hiện đại, đương nhiên, nữ chính vẫn là Cố Dĩ Mạt, mà cô thì tìm một vai phụ mình thấy thuận mắt để diễn.

Có hệ thống thêm vào, hai phim truyền hình này dĩ nhiên là nổi danh rực rỡ, trong khoảng thời gian ngắn, Cố Dĩ Mạt đã chen chân vào hàng ngũ tiểu hoa đán đứng đầu, mà cô tuy không nổi danh bằng Cố Dĩ Mạt, nhưng vì đáng về hấp dẫn kia, lại thêm các loại vai phụ xuất sắc, cô cũng trở thành nhân vật nóng hổi trong các đề tài.

Có câu nói, người nổi tiếng nhiều thị phi, cũng may Đường Khanh sớm đã tính toán, trước khi Cố Dĩ Mạt đột nhiên bị bôi đen, cô đã tìm một ekip, thành lập phòng làm việc.

Cố Dĩ Mạt dĩ nhiên là theo sát Đường Khanh, ký hợp đồng làm việc dưới danh nghĩa phòng làm việc của cô, về phần cái gọi là tin tức bôi đen kia, chẳng qua là do sao nữ cùng thời e sợ Dĩ Mạt uy hiếp địa vị của mình nên mới bôi đen cô ấy, mà khi phòng làm việc triển khai hoạt động, không lâu sau ngôi sao nữ kia liền bị vạch trần, chết cực kỳ thê thảm.

Đường Khanh đối với Cố Dĩ Mạt có thể nói là tận tâm hết sức, ở giới giải trí tràn ngập ánh đèn này, không thể nào không có ai phát hiện, hơn nữa Cố Dĩ Mạt hiện giờ đã là tiểu hoa đán trứ danh, không biết từ khi nào, trên mạng thế mà lại bắt đầu đồn cuồng loan tin cô và Cố Dĩ Mạt là một đôi, thậm chí còn có người cắt ghép các loại MV đồng nhân, khiến cô xem mà dở khóc dở cười.

Đường Khanh cũng không để ý loại chuyện này, nhưng mà có người lại ghen tuông quá độ.

Lục Trạch đã sớm khó chịu với Cố Dĩ Mạt, lần này cô ấy lại hoàn toàn găm lên điểm mấu chốt của hắn, thù mới hận cũ dồn vào, hắn thế mà lại trực tiếp lên tiếng, để người ta phang sát Cố Dĩ Mạt.

Cố Dĩ Mạt tuy không phải nghệ sĩ dưới trướng công ty giải trí của Lục Trạch, chẳng qua trong toàn bộ giới giải trí Hoa Quốc, nếu Lục Trạch đã lên tiếng muốn phang sát ai, căn bản sẽ không người nào dám đối nghịch. Sau khi Đường Khanh biết được việc này, tức khắc liền giận đến mất đi lý trí, trực tiếp vọt tới công ty hắn.

Tập đoàn Lục thị không dễ tiến vào như vậy, cho nên cô mới vừa đi đến đại sảnh đã bị bảo vệ ngăn lại rồi.

“Vị tiểu thư này, xin hỏi có hẹn trước không?” Bảo vệ không nhận ra cô. Rốt cuộc thì đối phương cũng đang đeo kính râm, chỉ là nhìn dáng người cao gầy kia, khí chất bất phàm kia, hắn cũng không phải là người tầm thường, cho nên anh ta cực kỳ khách khí tiến lên dò hỏi.

Đường Khanh sớm bị Lục Trạch chọc tức không nhẹ, lúc này lại bị người ta ngăn cản, tức khắc buột miệng thốt ra: “Tránh ra cho tôi.” Nói xong, cô bỗng nhiên cảm thấy mình quả thật đã tức đến điên rồi, bảo vệ chỉ đang hoàn thành nhiệm vụ của anh ta thôi, vì thế, cô cũng không làm khó bảo vệ, lấy đi động ra, bấm gọi vào cái tên quen thuộc.

Trong phòng họp, Lục Trạch nhìn cái tên hiện ra trên di động, ngó lơ giám đốc nghiệp vụ còn đang trình bày, ấn nhận điện, tiếp theo, dưới ánh mắt của đám nhân viên, liền ngay cả một lời cũng không lưu lại mà trực tiếp rời khỏi phòng họp dưới ánh mắt khiếp sợ của những người liên quan.

Người trong phòng họp đều kinh hãi. Đây chính là hạng mục trị giá 1 tỷ, ông chủ muốn rời khỏi, vậy mà ngay cả nói cũng không nói một tiếng? Người ở đầu bên kia điện thoại rốt cuộc là ai đây?

Mọi người lại chuyển ánh mắt về phía Trợ lý Lâm, nhưng Trợ lý Lâm chỉ nhún nhún bả vai, tỏ vẻ không biết, sau đó nhanh chóng đuổi kịp bước chân ông chủ, ban đầu còn nghĩ là người phương nào có thể khiến ông chủ trực tiếp bỏ lại hội nghị, đợi đến lúc xuống dưới lầu, anh ta mới bừng tỉnh hiểu ra.

Trong đại sảnh, không ít người đều tò mò nhìn vị mỹ nhân khí chất thanh lãnh đột nhiên xuất hiện này, mà đúng lúc đó, Lục đại tổng tài của bọn họ liền đột nhiên từ thang máy đi ra.

Tổng tài đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người đứng lên, nhưng ánh mắt của Lục đại tổng tài lại không hề liếc về phía bọn họ lấy một cái, trực tiếp đi về phía vị đại mỹ nhân thanh lãnh kia.

Ngay sau đó, một câu của tổng tài liền khiến tất cả mọi người ở đây tròn tròn mắt.

“Bảo bối, sao em lại tới đây?” Lục Trạch khẽ cong khóe môi, tâm tình có vẻ không tệ.

Đường Khanh cố nén tức giận, hỏi ngược lại: “Tôi không thể tới tìm anh sao?”

“Đương nhiên có thể, em muốn tới tìm tôi khi nào cũng được.”

Đường Khanh không muốn nói nhiều trước mặt công chúng, huống hồ, lúc này còn vì sự xuất hiện của Lục Trạch mà mọi người đều tập trung chú ý tới đây.

“Đến văn phòng của anh.”

“Được.” Lục Trạch nói xong, liền dắt tay cô, đi về phía thang máy.

Đường Khanh rất muốn hất tay hắn ra, chẳng qua trước mắt, cô chỉ có thể tạm thời nhịn xuống, cô thật sự không muốn ngày mai mình xuất hiện trên tiêu đề báo giải trí đâu.

Ba người vừa đi, trong đại sảnh nháy mắt như bùng nổ, mọi người sôi nổi suy đoán vị mỹ nhân mới vừa rời kia rốt cuộc là người phương nào, vậy mà lại có thể lọt vào mắt Lục tổng?

Văn phòng của Lục Trạch ở tầng cao nhất, hơn nữa thang máy họ đang đi chính là thang máy chuyên dụng của tổng tài, dọc theo đường đi thật ra đã có không ít ánh mắt tò mò chiếu tới.

Cởi kính râm ra, còn chưa lên đến văn phòng, Đường Khanh liền không nhịn được, trực tiếp chất vấn: “Vì sao phong sát Di Mạt?”

Tươi cười nơi khoe miệng dần dần nhạt đi, Lục Trạch trầm mặt, thần sắc không tốt nói: “Em tới tìm tôi, chính là vì cô ta?”

“Cô ấy là người của tôi, người của tôi tự dung không hiểu sao lại bị anh phong sát, chẳng lẽ tôi còn không thể đến đây hỏi một tiếng?” Đường Khanh chán nản, cô vất vả lắm mới nâng được Cổ Di Mạt lên thành tiểu hoa đán, trả giá nhiều công sức như vậy, kết quả lại chỉ vì một câu của hắn mà tất cả đều uổng phí! Thế này cô làm sao không tức cho được!

Tuy nhiên, sắc mặt Lục Trạch lại dần dần âm u, câu ‘người của tôi’ kia đã hoàn toàn chọc giận hắn.

“Người của em?” Lục Trạch hí hai tròng mắt nguy hiểm, gần từng chữ: “Tôi không biết đấy, ngoại trừ tôi ra, em vậy mà còn có những người khác.”

Đường Khanh lộ vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, mà lúc này, thang máy rốt cuộc lên tới tầng cao nhất.

Trợ lý Lâm tức khắc thờ phào nhẹ nhõm một hơi, sau khi đưa bọn họ vào văn phòng tổng tài, lần đầu tiên anh ta chạy trời chết.

Trong văn phòng, sau khi không còn bóng đèn lớn là Trợ lý Lâm ở đây, Lục Trạch liền trực tiếp đề cô trên bàn làm việc của mình.

Eo Đường Khanh đụng phải bàn làm việc cứng rắn, tức khắc liền khiến cô đau không nhẹ.

“Anh điên rồi!”

“Phải. Tôi điên rồi!”

Lục Trạch ghé sát vào cô gầm nhẹ, ánh mắt gần như mất đi lý trí. Cô ấy chỉ có thể là của mình! Bất luận là ai khác cũng không thể nhúng chàm!

“Cảnh báo, cảnh báo, chỉ số hắc hóa của nam chính tăng lên, chỉ số hoàn thành của thể giới hạ xuống.”

Hệ thống đột nhiên lên tiếng, khiến Đường Khanh thiếu chút nữa mất đi lý trí đột nhiên tỉnh táo lại, hơn một năm qua sống quá thur thái, nên cô gần như đã quên, nam chính còn có thể hắc hóa!

“Lục Trạch.....” Không dám tiếp tục chọc giận đối phương, Đường Khanh chậm rãi nuốt nước miếng một cái, thật vất vả với sắp xếp được mấy lời mềm mỏng, nhưng lời nói chưa ra khỏi miệng, đôi môi cô đã đột nhiên bị người kia ngậm lấy.

“Ừm!”

Hai tròng mắt đột nhiên phóng đại, tiếp theo, cô hoảng sợ nhìn Lục Trạch xé nát váy áo cô.....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Ảnh hậu đột kích 12

Edit: Xanh Lá

Trước nay Lục Trạch đều cực kỳ ôn nhu với Đường Khanh, ngoại trừ lần đầu tiên, chẳng qua lần đầu tiên kia cũng là vì nguyên do bị bỏ thuốc, nhưng lần này, mức độ thô lỗ lại không thua gì đêm đó ở Dạ Sắc, thậm chí còn quá mức hơn.

Không biết qua bao lâu, Đường Khanh chỉ cảm thấy thân thể đã sắp không chịu nổi, ngay cả ý thức cũng trở nên rời rạc, ngay khi cô sắp hết sức, người đàn ông trên người cô rút cuộc ngừng lại.

“Cố An Nhiên, em chỉ có thể là của tôi, chỉ có thể là của tôi!” Như sợ hãi cô sẽ biến mất, Lục Trạch ôm chặt cô vào trong ngực.

Đường Khanh rút cuộc có cơ hội thở dốc, kim nén xúc động cực kỳ muốn chửi bậy trong nội tâm, hít sâu một hơi, “Buông tay.”

Nếu hắn vẫn không buông tay, cô cảm thấy mình cũng sắp bị bóp nát. Nhưng Lục Trạch lại bỗng ôm càng chặt hơn, dùng sức nói: “Không buông, đời này tôi sẽ không buông ra nữa!”

Đường Khanh đã mệt đến không chịu được, vốn định nghỉ ngơi cho tốt, nghe được lời này của hắn, cô liền hoàn toàn mất lý trí, buột miệng thốt ra: “Lục Trạch, anh điên đủ chưa hả! Tôi bảo anh buông tay!”

“Không buông, cho dù tôi điên rồi, tôi cũng sẽ không buông tay, Cố An Nhiên, em tốt nhất nhớ kỹ lời này.”

Dù là ai gặp chuyện như vậy cũng sẽ không thể bình tĩnh được, mà lời này của Lục Trạch, không thể nghi ngờ đã châm lên ngọn lửa phẫn nộ trong lòng cô. Hoàn toàn quên mất hắn là nam chính có thể hắc hóa, chỉ là cô hiện tại không còn sức lực để nổi giận, cuối cùng chỉ có thể cười lạnh nói: “A, Lục tổng, anh đừng quá tự tin.”

Tiếng cười lạnh cùng những lời này đã hoàn toàn chọc giận Lục Trạch, nếu nói lúc trước vẫn còn một tia lý trí, vậy thì Lục Trạch hiện tại, cả người đều giống như đã thủ điên cuồng, hoàn toàn mất khống chế.

Hắn không nói một lời, nhưng chỉ cần nhìn cô như vậy, đã có cảm giác nguy hiểm mười phần.

Mà lúc này, hệ thống cũng một lần nữa phát ra cảnh báo, chỉ là thời gian đã muộn.

Hai mắt Lục Trạch đầy vẻ điên cuồng, dưới ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ, ngang ngược ra vào, không có bất luận chút ôn nhu nào đáng nói.

Đường Khanh sớm đã nỏ mạnh hết đà, sao có thể chịu nổi thêm lần nữa, cho nên, không lâu sau cô liền cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, cuối cùng hai mắt nhắm nghiền, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Cũng may, việc cô hôn mê đánh thức một tia lý trí của hắn, nhìn cô gái trong ngực người đầy vết xanh tím, hơn nữa rõ ràng đã hôn mê, nhưng mảy mảy vẫn nhú chặt, trong miệng còn đang bất an nói mớ, Lục Trạch lần đầu tiên cảm thấy lo lắng, sợ hãi cùng ảo não như vậy.

Hắn không nên lỗ mãng như thế. Rõ ràng biết thân thể cô căn bản không chịu nổi.

“Trợ lý Lâm, lập tức chuẩn bị xe, còn nữa, gọi bác sĩ Hạ đến trang viên.” Gọi xong điện thoại, hắn thật cẩn thận ôm Đường Khanh vào trong ngực, tiếp theo cầm áo sơ mi ở một bên mặc lên người cô, lại khác âu phục ra bên ngoài, bảo đảm cô sẽ không bị lộ thân thể, lúc này mới đi đến gian phòng nghỉ trong văn phòng. Gian phòng nghỉ này lúc trước là để hắn nghỉ ngơi tạm thời, bên trong dĩ nhiên cũng treo không ít quần áo của hắn. Sau khi hắn mặc đồ hoàn chỉnh, liền ôm Đường Khanh rời khỏi văn phòng.

Thư ký nhìn mỹ nhân lúc này còn hoạt bát đi vào, lại thấy tổng tài đại nhân ôm người đang hôn mê đi ra, lại nhìn quần áo trên người mỹ nhân, tức khắc cả người đều cảm thấy không ổn.

Đã bảo tổng tài không gần nữ sắc cơ mà! Nhưng cô ấy lại nhìn thấy được trên cổ cô nương nhà người ta đầy vết đỏ nha.

Thật là. quá điên cuồng.

Lục Trạch liếc mắt nhìn thư ký, lạnh lùng nói: “Thu dọn văn phòng một chút.” Tiếp theo, hắn không màng đến biểu cảm kinh ngạc của thư ký mà liền trực tiếp nhắc chân rời đi.

Trong trang viên, bác sĩ Hạ rất nhanh chóng có mặt, sau khi kiểm tra toàn thân cô gái đang hôn mê một lần, đối mặt với ông chủ, lần đầu tiên có chút khó mở miệng nói: “Lục tiên sinh, thân thể Cố tiểu thư có hơi yếu ớt, có một số việc cần một vừa hai phải, không chịu nổi quá nhiều lần, bị hôn mê. Cũng là vì lý do đó.”

Lục Trạch trầm mặt, lo lắng trong lòng cũng thoáng buông xuống, tiếp theo lạnh giọng hỏi: “Cô ấy khi nào thì tỉnh?”

“Chắc khoảng hai giờ.” Bác sĩ Hạ nói xong, lại lập tức nói: “Chẳng qua trong thời gian ngắn, Cố tiểu thư không nên làm vận động kịch liệt.”

Nghe vậy, Lục Trạch khẽ nhíu mày, chẳng qua cuối cùng vẫn không nói gì cả.

Bác sĩ Hạ kiểm tra xong, để lại một chút thuốc, hơi có chút đồng tình nhìn cô gái hết sức nổi danh này, chẳng qua bà ấy cũng chỉ có thể đồng tình, chuyện khác còn không tới phiên người ngoài như bà ấy tới quản.

Đường Khanh lại lần nữa tỉnh lại, là vì bị một cảm giác khác thường đánh thức, cô nhìn người đàn ông đang ở giữa hai chân mình, lại lần nữa đen mặt, nhưng còn chưa đợi cô mở miệng, Lục Trạch đã rất bình tĩnh nói: “Đừng làm rộn, vết thương của em cần bôi thuốc.”

Đường Khanh bị một câu ‘vết thương của em’ làm cho ngây ra trong chớp mắt, khi đối phương đưa ngón tay vào nơi không thể miêu tả kia, tức khắc mặt cô đỏ bừng.

“Anh, dừng tay!”

“Em yên tâm, tôi sẽ không làm gì.”

Lục Trạch thế mà lại thật sự không làm gì, tuy nói lúc trước hấn mất khống chế, nhưng cũng không phải loại người không bằng cảm thú kia, trong lúc người mình âu yếm bị thương mà còn nghĩ tới việc đó, chẳng qua Đường Khanh rốt cuộc vẫn không tin được hắn, sau khi ngăn cản không có hiệu quả, chỉ có thể cảnh giác nhìn động tác của hắn, đợi đến lúc hắn ngừng tay, liền lập tức co người nép sang một bên.

Lục Trạch nhìn hành động của cô, hơi nheo lại hai tròng mắt, Đường Khanh bị hắn dọa sợ, thấy dáng vẻ này của hắn, lập tức nói: “Tôi mệt rồi, tôi muốn đi ngủ.”

Rõ ràng cô vừa mới tỉnh lại, tuy thân thể mệt mỏi, nhưng ý thức lại cực kỳ tỉnh táo, cho nên lời này, không thể nghi ngờ là đang lừa hắn.

“Nếu mệt mỏi, vậy liền nằm cùng đi, đúng lúc tôi cũng mệt.” Lục Trạch nói, động tác ưu nhã cởi quần áo ra.

Đường Khanh giống như con thỏ bị kinh sợ, mà khi cô vừa cử động mạnh một chút, đã lập tức đau đến nhú máu.

Hệ thống là đồ lừa đảo! Đã nói chỉ làm một nữ pháo hôi thôi, hiện tại cô đã phải làm pháo hôi còn phải dỗ dành nam chính sắp hắc hóa, đây là chuyện gì!!

Đường Khanh khổ trong lòng, nhưng lần này cô không dám tiếp tục chọc giận nam chính, cô thật sự không muốn lại gặp chuyện như vừa rồi. Cô! Không! Chịu! Nổi! A!

Lục Trạch nhìn dáng vẻ cô hết hồn sợ hãi, khẽ nhíu mày, “Lại đây.”

Đường Khanh do dự một chớp mắt, cuối cùng mới thật cẩn thận dịch người qua.

Cũng may Lục Trạch không làm ra hành động kinh người gì, chỉ là ôm cô vào trong ngực, sau đó liền thật sự nhắm mắt, bắt đầu ngủ.

Đường Khanh liếc mắt nhìn người bên cạnh. Không thể không nói, rốt cuộc cũng là con cưng của thế giới, khuôn mặt Lục Trạch tinh xảo vô cùng, thoát nhìn cũng tuyệt đối cảnh đẹp ý vui, chỉ là..... Cô hiện tại không có tâm tình thưởng thức, giờ cô chỉ muốn phát điên!

“Hệ thống, người cút ra đây cho ta!”

“Chuyện gì.”

“Người còn hỏi ta chuyện gì?” Đường Khanh chán nản, nghĩ đến cách mình bị đối xử lúc trước, liền một mạch nổi khùng với hệ thống: “Hệ thống chủ của các người nhất định đã xảy ra trục trặc! Nếu còn không giải quyết, bà cô ta muốn bãi công! Bãi công!!”

Hệ thống:.....

Đừng nói cô muốn bãi công, ngay cả hắn cũng muốn bãi công đây này. Lẽ ra pháo hôi sẽ không bị vướng mắc tình cảm, nếu có cũng chỉ là yêu đơn phương, cho nên sẽ không xuất hiện hình ảnh mosaic* gì đó (*hình ảnh nhạy cảm bị làm mờ), kết quả..... sau khi gặp được ký chủ phiền phức này, hắn liền liên tiếp bị nhốt trong phòng tối. Tâm hắn cũng rất mệt nha.

Người phải biết rằng, phòng tối cũng đáng sợ lắm đấy!

“Thôi được rồi, vậy cùng nhau bãi công đi.”

“Ủa? Ủa?” Lần này đến phiên cô tròn tròn mắt, “Cục cưng à, người làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ảnh hậu đột kích 13

Edit: Xanh Lá

“Làm sao vậy? Ta cũng muốn hỏi người làm sao vậy? Người biết vừa rồi ta bị nhốt trong phòng tối bao lâu không? Bốn giờ, suốt bốn giờ đấy!! Bốn bò năm lên chính là một trăm triệu* đó có được không! Người biết ta chịu đựng như thế nào không? Quý biết ta chịu đựng như thế nào!”

() Một trăm triệu: Xuất phát từ câu “đặt mục tiêu nhỏ (kiếm được) một trăm triệu” (100 triệu NDT = khoảng 350 tỉ VNĐ) của chủ tịch tập đoàn Vạn Đạt, sau đó hot trên mạng và được dùng một cách châm biếm với hàm ý – với bạn thì không đáng là bao nhưng với tôi (hoặc người bình thường) chính là nhiều không tưởng được (hoặc là “mục tiêu lớn” mà người thường không thể nào với tới). Ý của hệ thống ở đây là Đường Khanh có thể thấy không lâu nhưng hệ thống lại thấy lâu không chịu được =))))).*

Tuy rằng cũng cảm thấy hệ thống thật đáng thương, chẳng qua làm một sinh viên thế kỷ 21, Đường Khanh vẫn xụ mặt, sửa đúng: “..... Bốn bò năm lên là số không*.” (*Ý chỉ việc làm tròn trong số thập phân, dưới 5 làm tròn xuống, từ 5 làm tròn lên, đều thành số 0 cả)

“Ngao! Đừng có sửa lại lời ta! Chính là một trăm triệu! Một trăm triệu được không hả!”

Nếu như hệ thống có chân, Đường Khanh cảm giác mình còn có thể thấy được hần giậm chân nữa đấy.

Chẳng qua hệ thống cũng không biết đây chỉ là mở đầu, về sau, hần thế mà còn có chút nhớ nhung nam chính Lục Trạch này đấy. Đương nhiên, đó đều là chuyện về sau.

Đường Khanh mê mang trăm mặc trong chớp mắt, thấy hệ thống rút cuộc bình tĩnh lại, lúc này mới hỏi: “Hệ thống bảo bảo à, sao nam chính lại hắc hóa vậy?”

Cô suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra, đang yên đang lành sao hần lại phong sát Cố Dĩ Mật.

Hệ thống bày ra vẻ mặt ‘nhân loại ngu xuẩn’, cao lãnh nói “A, đó là vì nam chính cảm thấy các người có gian tình, cho nên mới hạ lệnh phong sát cô nàng kia.”

Đường Khanh:.....

Thế giới này thật điên cuồng.

Sau ngày đó, Lục Trạch thật ra cũng không còn quá khích nữa, mà ngược lại, đối đãi với Đường Khanh càng tốt đến tận xương tủy, chỉ cần cô muốn, chỉ cần cô mở miệng, hần hầu như đều có thể đưa đến trước mặt cô. Nhưng Đường Khanh lại nửa điểm yêu cầu cũng không đề cập tới, thậm chí ngay cả nhìn cũng lười nhìn.

Hệ thống tuy ngày đó nói bãi công, nhưng cũng chỉ là lời tức giận, hần không có quyền lợi để nói lời tùy hứng, hệ thống chủ chỉ cần một giây cũng có thể “day đồ” hần làm hệ thống lại từ đầu như thế nào. Mọi hành động của Đường Khanh, hần đều xem trong mắt, tuy nói chỉ hơi vô ý một chút sẽ khiến nam chính tiếp tục hắc hóa, chẳng qua hệ thống nghĩ đến nỗi sợ khi ngày đó bị giam trong phòng tối, hần cảm thấy giáo huấn nam chính một chút cũng là việc nên làm, chỉ cần không quá mức, hần liền mở một con mắt nhắm một con mắt thôi.

Có hệ thống bảo bảo dung túng, Đường Khanh thực sự tùy hứng không ít thời gian.

Hôm nay, Lục Trạch về nhà liền thấy Đường Khanh đang thu dọn đồ đạc vào vali, bỗng đứng trong lòng chợt cả kinh, lập tức đi nhanh đến, “An Nhiên, em đang làm gì.”

“Thu dọn hành lý.” Đường Khanh nói, lại cầm quần áo nhét vào vali của mình.

Lục Trạch cho rằng cô muốn rời khỏi, lập tức ngăn cản cô cất quần áo vào vali, trong mắt hiện lên một tia hối hận, nhưng thương tổn đã tạo thành, hần nhất định không thể để cô rời đi được.

“Anh buông tay ra.”

“Không buông.”

Đường Khanh không nói gì nhìn hần, nghĩ đến ngày đó cũng vì mấy lời này mà gây hậu quả, cuối cùng chỉ có thể than nhẹ một hơi, “Tôi chỉ muốn đi quay chương trình, anh không cần làm rộn.”

Lục Trạch hơi sùng sốt, hần suýt nữa thì quên cô còn có một thân phận, đó chính là nghệ sĩ.

“Chương trình gì?”

“Một chương trình du lịch, phải ra nước ngoài, có thể mất một tháng.”

Đường Khanh vốn tưởng hần sẽ ngăn cản, lại không nghĩ rằng hần vậy mà lại không nói gì, chỉ hỏi: “Khi nào thì đi?”

“Chiều ngày mai.”

“Em, đi đường cẩn thận, nếu có việc gì thì gọi ngay cho tôi.”

Lục Trạch dễ nói chuyện như thế lại khiến Đường Khanh có chút bất ngờ, vốn tưởng hắn sẽ ngăn cản, lại không nghĩ hắn dễ dàng để cô rời đi như vậy.

Chương trình Đường Khanh tham gia tên là “Đạo bước thiên hạ”, người tham gia gồm bốn nam bốn nữ, trong đó có không ít khách quý là nghệ sĩ đang nổi, cũng là một game show về sau sẽ cực kỳ nổi tiếng. Vốn dĩ cô còn lo lắng ra nước ngoài sẽ gặp vấn đề ngôn ngữ không thông, chẳng qua được hệ thống bảo bảo cho biết, thế giới này vốn không khác biệt lắm với thế giới ban đầu của cô, nên cô thật ra yên tâm không ít. Tốt xấu gì cũng từng là một sinh viên, tiếng Anh, tiếng Pháp chính là hai ngôn ngữ chủ đạo mà cô học năm đó.

“Đạo bước thiên hạ” là một chương trình du lịch, trong lúc nhóm khách quý cùng đoàn phim ở nước ngoài thì không thể tự tiện rời đi, Đường Khanh tham gia chương trình này có hai mục đích, một là muốn tạm thời rời xa nam chính một chút, để cô có một thời gian xả hơi, còn một nguyên nhân khác là, giáo sư của phòng thí nghiệm sinh hóa kia là người nước ngoài, tuy nói cốt truyện ban đầu không nói đến giáo sư kia là người nước nào, nhưng lại có một đoạn miêu tả hắn từng xuất hiện ở nước Pháp.

Trạm đầu tiên của “Đạo bước thiên hạ” chính là nước lớn lâu đời ở Châu Âu —— nước Pháp. Trải qua mười mấy tiếng đi máy bay, Đường Khanh cùng một đám nhân viên đoàn phim xuất hiện ở sân bay thủ đô nước Pháp.

Đường Khanh mang theo kính râm, một thân sơ mi trắng đơn giản phối hợp với quần ngắn kiểu cao bồi, so với một ngôi sao nữ trang điểm đậm ăn mặc diêm dúa khác, quả thực chính là đối lập rõ ràng.

Cũng không biết có phải vì dễ làm nổi bật sự đối lập này hay không, mà đạo diễn lại cố ý gom cô và ngôi sao nữ diêm dúa kia vào cùng một tổ.

Ngôi sao nữ kia tên là Lư Kỳ, cô ta không thích Đường Khanh, phải nói là tất cả các sao nữ khác trong đoàn cô ta đều không thích, chẳng qua hai vị kia một người là ảnh hậu, một người lại có kim chủ sau lưng mà cô ta không đắc tội được, cũng chỉ có Đường Khanh không quyền không thế, nổi lên đơn giản là nhờ bộ phim phá sản kia có vận khí tốt mà thôi, hơn nữa gương mặt xinh đẹp kia của Đường Khanh quả có tính công kích, ở cái thời đại coi trọng bề ngoài này, lại càng khiến cô ta ghen ghét hơn nữa. Hiện giờ cô lại bị chia chung một tổ với Lư Kỳ, cô ta đã quyết tâm khiến cô khó sống trong đoàn phim.

Lư Kỳ trong lòng chán ghét Đường Khanh, chẳng qua trên mặt lại như bạn tốt nhiều năm vậy, lời kéo cô chụp ảnh chung các loại, thậm chí còn đăng ảnh chụp chung lên Weibo, viết mấy lời dí dỏm kiểu như “Đang ở cạnh ‘chồng’ của các cô” gì đó.

Đương nhiên, lời này cũng khiến cho không ít fans chú ý, thậm chí còn lên hắc hot search.

Đối với việc đối phương muốn nhờ cậy danh tiếng của mình, Đường Khanh rất rộng lượng, dù sao cô cũng sẽ không ở lại thế giới này lâu, chỉ cần không chọc giận cô, cô vẫn cực kỳ có lòng tốt, vui vẻ giúp người một phen, chẳng qua nếu như chọc đến cô, vậy xin lỗi, gần đây đúng lúc không có nơi trú ẩn.

Tiếng Pháp không phổ biến như tiếng Anh, trong đoàn phim ngoại trừ một phiên dịch viên tiếng Pháp thì những người khác đều không biết nói tiếng này, mà đoàn phim dường như cũng cố ý làm như vậy, muốn nhìn xem các cô sinh tồn như thế nào trong hoàn cảnh lạ lẫm.

Đoàn phim cho bốn chiếc phong bì, mỗi phong bì có chứa đồ vật khác nhau, sau đó căn cứ vào gợi ý trong phong bì mà để nhóm khách quý tự mình tìm được khách sạn bản thân sẽ ở.

Nhóm khách quý tổng cộng chia làm bốn tổ, mỗi tổ đều được rút thăm một phong bì, nhất thời có người vui có người buồn.

“Bên trong phong bì là tiền, đó có phải là tôi có thể trực tiếp gọi taxi không?”

“Ôi ôi, phong bì của tôi có tiền, lại chỉ có một chút tiền như vậy, chắc chắn không đủ để gọi xe. Xem ra, tôi chỉ có thể ngồi xe điện ngầm.”

“Phong bì của tôi là một chiếc chìa khóa xe đạp, đây là muốn tôi đạp xe đi khách sạn?” Vị khách quý nhận được chìa khóa kia, khuôn mặt hiện vẻ thất vọng, “Tôi chính là kẻ mù đường nhà.”

Bốn chiếc phong bì đã mở ba chiếc, so với vị khách quý mặt đầy vẻ thất vọng kia, Lư Kỳ lại càng mặt ủ mày chau nói: “Tôi còn thảm hại hơn, bảo tôi và An Nhiên xin dân bản xứ giúp đỡ, đưa chúng tôi đến khách sạn. Trời ạ, tôi ngay cả tiếng Pháp cũng không biết nói, xem ra tôi chỉ có thể dùng tiếng Anh đi thử một chút thôi.” Nói đến đây, cô ta lại quay sang Đường Khanh đang đứng cạnh: “An Nhiên, tôi nghe nói cô ngay cả đại học cũng chưa học bao giờ, chuyện này liền giao cho tôi đi.”

Trước khi Lư Kỳ tham gia chương trình đã đề nghị đi hỏi thăm về Cố An Nhiên, sau khi biết được Cố An Nhiên chỉ là người không có học vấn, ngay cả đại học cũng không thi đậu, cả ngày chỉ quần quýt với đám đàn ông, liền càng thêm khinh bỉ cô.

Mấy vị khác nghe lời nói cô ý vô tình của Lư Kỳ, liền đồng loạt nhìn về phía Đường Khanh, tuy nói trên mặt đều mang vẻ tươi cười, chẳng qua chút chuyện này trong giới giải trí, bọn họ tốt xấu cũng coi như tiểu sinh, tiểu hoa đang nổi, sao lại không hiểu hàm nghĩa trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ảnh hậu đột kích 14

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh thật ra lại cực kỳ trầm ổn, cười tủm tỉm nhìn Luru Kỳ một đường gấp khó khăn. Không có cách nào, người Pháp ngạo kiều như thế đấy, bọn họ cho rằng tiếng Pháp chính là ngôn ngữ hay nhất trên thế giới, đối với người dùng tiếng Anh đề hỏi bọn họ, vậy thì phải xem tâm tình bọn họ rồi. Hơn nữa, tiếng Anh của Luru Kỳ cũng thật sự tệ hết chỗ nói, muốn nghe hiểu thật sự phải tốn không ít tinh thần.

Mắt thấy đã có người muốn đề nghị Luru Kỳ gọi cảnh sát để nhờ trợ giúp, Đường Khanh khẽ nhếch khóe môi, bước tới, tiếp theo dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, dùng tiếng Pháp hết sức lưu loát hỏi thăm một đôi vợ chồng trung niên.

Cặp vợ chồng trung niên thấy một vị tiểu thư đáng vẻ mỹ lệ nhờ trợ giúp thì rất vui, vì thế, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Đường Khanh đã dẫn theo Luru Kỳ đi thẳng tới khách sạn, trong lúc đó, cô còn xin phương thức liên lạc của đôi vợ chồng trung niên kia, nói có cơ hội phải cảm ơn bọn họ thật tốt.

Luru Kỳ trong lòng giận dữ, trên mặt lại cười tủm tỉm hỏi: “An Nhiên, cô thế mà lại biết nói tiếng Pháp, thật khiến người ta bất ngờ nha.”

Đường Khanh đáp lại một nụ cười tươi, “Không còn cách nào cả, chưa từng vào đại học, cho nên chỉ có thể mời gia sư tới dạy thôi.”

Nội tâm Luru Kỳ tức đến không chịu được, nhưng trên mặt lại chỉ có thể cười, đào hồ không thành ngược lại tự mình ngã xuống, cô ta cũng không thể lộ vẻ không vui trước camera, nếu không hình tượng của cô ta liền bị hủy.

Đường Khanh nhìn đáng vẻ cô ta muốn tức lại không tức được, tâm tình rất tốt, cũng không thèm so đo với cô ta.

Khách sạn các cô ở chính là khách sạn năm sao, hết sức sang trọng khí thế, nhìn công trình giải trí trước mắt này, lại có vài phần cảm giác nghi phép.

Đi máy bay suốt một ngày, đoàn phim rốt cuộc cũng có nhân tính, không bắt bọn họ lập tức ghi hình, mà để nhóm khách quý nghỉ ngơi một ngày, ngày tiếp theo mới tiếp tục. Không có máy quay phim, Luru Kỳ trước đó lại chịu thiệt với Đường Khanh, lúc này ngay cả nhìn cô cũng không nhìn một cái, thậm chí còn mưu toan để mấy người khác cô lập cô.

Nhưng mọi người có thể lẫn lộn tới trình độ như bây giờ, dĩ nhiên không ai mù cả, cho nên Luru Kỳ cũng không thành công.

Bởi vì không thành công, nên sau khi trở lại phòng, Luru Kỳ khóc lóc kể lể một trận với kim chủ* (*người bao nuôi) của mình, nghe kim chủ đầu bên kia điện thoại có vẻ đau lòng không thôi, cuối cùng thậm chí còn lên tiếng muốn khiến Đường Khanh không thể lẫn lộn trong giới được nữa, lúc này mới dỗ được cô ta vui vẻ.

Đường Khanh cũng không biết có kẻ không có mắt muốn gây khó dễ cho cô. Bay mười mấy giờ, ăn uống no đủ, trước mắt cô chỉ muốn nghỉ ngơi một đêm.

Nhưng mà, trong chớp mắt khi cô tiến vào phòng kia, cô lại thất thần, người đàn ông cao lớn đẹp trai trước mắt này, không phải Lục Trạch thì là ai?

“Lục Trạch, sao anh lại ở đây?”

Lục Trạch tiến lên ôm lấy cô, trao cho cô một nụ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt, tiếp theo mới nói: “Tôi không thể ở đây sao?”

“Đương nhiên có thể, chỉ là.....”

“Được rồi, đừng chỉ là nữa, tôi nhớ rõ ba ngày sau là sinh nhật em. Tôi không nỡ để em một mình tha hương ăn sinh nhật, liền tới đây với em.”

Đường Khanh hơi ngây người, cô đã quên mất chuyện sinh nhật này, rốt cuộc đây cũng không phải sinh nhật thực sự của cô, chẳng qua nếu Lục Trạch có tâm, vậy dù sao cô cũng phải tỏ vẻ một chút.

“Tôi cũng quên mất cả sinh nhật đấy, cảm ơn anh còn nhớ rõ giúp tôi.” Nói xong, cô nhón mũi chân, hôn lên mặt hắn một cái hôn thật nhẹ, tiếp theo mỉm cười nói: “Cái này, coi như quà cảm ơn đi.”

Bỏ mặc nam chính lâu như vậy, cô cũng nên hành động một chút, nếu không tiến độ cũng sẽ không thể tăng lên. Quả nhiên, sau khi cô hôn xong, liền nghe được giọng nói của hệ thống.

“Chỉ số hoàn thành của thế giới là 78%, tăng năm phần trăm.”

Lục Trạch sau khi được cô hôn có hơi giật mình, tiếp theo hóa thành mừng rỡ như điên, đột nhiên khóa lấy môi cô.

Từ sau ngày đó nội tâm hắn vẫn luôn áy náy không thôi, mà thái độ của cô đối với hắn cũng lạnh nhạt hơn lúc trước, hắn không biết nên cầu xin cô tha thứ như thế nào, rốt cuộc sống nhiều năm như vậy, hắn vẫn chưa bao giờ cầu xin bất cứ ai tha thứ, nghĩ một chút, liền bảo Trợ lý Lâm mua vé máy bay, đi theo cô tới nước Pháp, vốn tưởng rằng muốn được tha thứ còn cần thêm chút thời gian, lại không nghĩ sẽ có được niềm vui bất ngờ như vậy.

“Bảo bối, tôi quá vui mừng, tôi cứ tưởng.....”

“Anh cứ tưởng?” Đường Khanh nhướn mày, “Đừng tưởng rằng tôi sẽ dễ dàng tha thứ cho anh như vậy.”

“Bảo bối, em nói đi, chỉ cần em nói muốn thứ gì, tôi đều đáp ứng toàn bộ.”

Lục Trạch hiển nhiên đã quên vì sao hấn lại cãi nhau với Đường Khanh rồi, cho nên khi thấy Đường Khanh nhắc đến Cố Dĩ Mạt, tức khắc hấn liền trầm mặt xuống.

“Lục Trạch, Dĩ Mạt là nghệ sĩ duy nhất trong phòng làm việc của tôi, nếu như cô ấy bị phong sát, thì chính tôi mới bị người ta chế giễu, huống hồ hiện giờ tôi đã cùng anh ở chung một mái hiên rồi, anh rút cuộc còn lo lắng gì vậy?”

Lục Trạch cũng không nói rõ được, trong lòng luôn có một cảm giác, mặc dù có được cô, nhưng một ngày nào đó, hấn vẫn sẽ mất đi cô.

Hấn không nói, Đường Khanh nhất thời cũng không biết nói gì, vì thế, hai người chìm vào một sự trầm mặc quý dị. Ngay khi cô muốn nói gì đó để cải thiện không khí một chút, Lục Trạch lại như đột nhiên phát điên, dúi khoát khiêng cô lên, ném cô lên trên giường, tiếp theo hung hăng ôm lấy cô.

Đường Khanh bị ném lên giường có chút ngây ngốc, sau đó cô nghe được tiếng đối phương nỉ non bên tai cô, như đang cực kỳ sợ hãi, “An Nhiên, em đừng rời khỏi tôi được không.”

Vốn định đẩy tay hấn ra, cô lại hơi ngừng lại, trong chốc lát có chút không đành lòng, ngay cả hệ thống bảo bảo cũng đều quên đi nỗi sợ hãi hấn từng mang đến, hơi có chút đồng tình nói: “Hồi thể gian tình ái là chi, khiến lứa đôi hẹn thề sinh tử.”

“Được, không rời đi.” Đường Khanh nói trái lương tâm, một bên lại bảo hệ thống: “Ôi, một người đàn ông khí phách tràn lan như vậy, thật đúng là đau lòng nha, nhìn khuôn mặt này, ai da, lại càng đau lòng hơn nữa.”

Hệ thống vô tình nói: “Được rồi, ta còn không biết người sao, người là cái đồ đến chết vẫn cuồng sắc đẹp!”

Đường Khanh buông tay, tỏ vẻ cuồng sắc đẹp tức là chính nghĩa, cho nên nam chính này cô thật sự thấy hơi thương. Theo đạo lý mà nói, ngoại trừ chuyện ngày đó thì nam chính kỳ thật vẫn luôn đối xử rất tốt với cô, cục đá được ôm ấp cũng còn nóng lên, chỉ tiếc, cô cũng chỉ có thể tỏ vẻ đau lòng, không cách nào đáp lại quá nhiều được, nếu không cô liền bị hệ thống chủ quản ra ngoài mất.

Trong khoảng thời gian này Lục Trạch cũng không nghỉ ngơi tốt, chẳng qua sau khi nghe được cô hứa hẹn, lại ngoài ý muốn mà thả lỏng, tiếp theo, không lâu sau liền chìm vào ngủ say.

Đường Khanh bắt đầu dĩ, đã trải qua nhiều thế giới như vậy, lần đầu tiên cô cảm thấy có lỗi với người ta. So sánh với nam chính mấy đời trước ban đầu đối xử không tốt với cô, không phải động thủ động cước chính là các loại tra tấn, thậm chí còn vài lần thiếu chút nữa toi mạng, nhưng nam chính đời này ngoại trừ lúc đầu có chút bá đạo, thì gần như cô đều muốn gì được nấy, nếu nói mấy đời trước lúc rời đi không có gánh nặng tâm lý quá lớn, thì hiện giờ cô lại cảm thấy mình giống như kẻ phụ tình vậy.

“Hệ thống bảo bảo, kiếp sau đừng tìm loại người đối xử ôn nhu thế này nữa, chịu không nổi mà.”

Hệ thống sùng sốt, ngay sau đó nói đầy vẻ cảnh cáo: “Khanh Khanh, người đừng ngớ ngẩn.”

“Yên tâm, ta vẫn biết nặng nhẹ.” Đường Khanh vừa nói, lại vừa nghĩ phải nhanh chóng kết thúc thế giới này, nếu không ôn nhu hương này cũng thật tra tấn người ta, một khi rơi vào rồi, muốn rời khỏi liền khó khăn đó.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ảnh hậu đột kích 15

Edit: Xanh Lá

Lục Trạch đột nhiên tới, cũng không biết là cố ý hay vô tình, dù sao cũng không ai phát hiện ra hấn, đến tận ba ngày sau, đoàn phim đột nhiên nói có một kinh hi bất ngờ. Ban đầu cô cũng không nghĩ kinh hi bất ngờ này lại liên quan đến cô, tới tận lúc bước vào yến hội, nhìn thấy người đàn ông mặc áo bành tô, trên mặt mang theo mặt nạ kia, lúc này cô mới nhướn mày bình tĩnh.

Cái gọi là kinh hi bất ngờ chính là chúc mừng sinh nhật cho cô, về phần đây là chủ ý của ai, tất nhiên không cần xem cũng biết là người tràn ngập phong độ trước mắt.

Người của đoàn phim còn ở một bên thuyết minh, mà nhiếp ảnh gia cũng đang cố ý chụp mấy kiểu đặc tả Đường Khanh.

“Hôm nay là sinh nhật An Nhiên, chúng tôi đã thương lượng cùng mấy vị khách quý khác, quyết định cho cô ấy một niềm vui bất ngờ.” MC ở một bên hưng phấn nói, ngoài mặt tỏ vẻ đương nhiên không chút bất ngờ, kỳ thật nội tâm lại là một cảnh tượng khác, anh ta cũng mới chỉ nhận được nhiệm vụ này vào hôm qua, mừng sinh nhật cho một khách quý của chương trình cũng không phải đại sự gì cả, chỉ là phía trên lại đột nhiên coi trọng, thậm chí hôm nay còn xuất hiện nhiều nhân vật quan trọng như thế, nhìn người đàn ông mặc áo bành tô kia, nhất cử nhất động đều tràn ngập khí chất của một nhân vật lớn. Lăn lộn ở giới giải trí lâu như vậy, điểm năng lực nhìn người này anh ta vẫn phải có. Xem ra, vị khách quý vẫn được xem là không có hậu trường nhất kia cũng không đơn giản nha, vẫn may ngày thường anh ta cũng không đắc tội với người đó, nghĩ vậy, anh ta nhìn Lưu Kỳ đang đứng một bên.

Đường Khanh cười như không cười nhìn người đeo mặt nạ bạc. Đừng tưởng rằng đeo mặt nạ cô liền không nhận ra, bày ra loại việc thế này ngoại trừ Lục Trạch còn có thể là ai chứ.

Yến hội cực kỳ náo nhiệt, nhóm khách quý cũng tỏ ra không khác ngày thường, chỉ là Đường Khanh không ngờ, chiêu thức ấy của Lục Trạch đương nhiên sẽ khiến cho một số người chú ý, người ở đây không phải ảnh đế ảnh hậu cũng là hoa đán tiểu sinh, chẳng qua nội tâm bọn họ như thế nào, cô thật ra cũng chẳng quan tâm lắm.

Lưu Kỳ nhìn cảnh tượng trước mắt, nội tâm ghen ghét nói không nên lời, ban đầu cho rằng chỉ là yến hội nhỏ, lại không nghĩ rằng có thể náo nhiệt như vậy, nhìn những vị danh nhân xung quanh, không biết còn tưởng đây là lễ trao giải gì.

Cũng may tuy cô ta tức đỏ mắt, nhưng lý trí vẫn còn, vì thế liền tươi cười tiến lên, “An Nhiên, chúng tôi cho cô niềm vui bất ngờ như vậy, có phải cô cũng nên biểu hiện một chút hay không?”

Lời này nếu là bạn tốt nói ra, vậy chính là lời nói vui đùa, nhưng Lưu Kỳ là ai, chẳng qua là nhân vật không đủ tư cách, cô ta vừa thốt ra lời kia, hiện trường liền có không ít người cười xem cô ta tìm đường chết. Nếu nói ban đầu bọn họ còn không rõ lắm về Đường Khanh, thì hiện tại chính là không ai dám chọc cô cả.

Đường Khanh mỉm cười, chẳng qua ánh mắt lại lạnh băng, “Hắn vậy rồi, đúng lúc mấy ngày trước đây tôi vừa học xong một điệu múa.”

Mọi người ở giới giải trí, có điệu múa kinh điển gì chưa từng thấy đây, vốn cũng chỉ muốn nịnh hót một phen, lại không nghĩ rằng sau khi được thấy điệu múa kia, tất cả mọi người đều chấn động.

Ngay cả MC mồm miệng lạnh lợi, lúc này cũng chỉ có thể nói mấy câu lấp lửng.

“Oa, oa, siêu đẹp.”

“Trời ạ, đẹp đến ngất người.”

Lục Trạch không muốn bỏ qua sinh nhật Đường Khanh, cũng không muốn để tiệc sinh nhật của cô trôi qua quá vô vị tầm thường, vì thế liền vận dụng quyền lợi của mình, tìm tới một đồng người chúc mừng cho cô, mà chính hắn lại đeo mặt nạ, như vậy người trong giới này nghe được tiếng gió, về sau cũng sẽ không dám chọc cô, mà hắn cũng sẽ không bại lộ mình.

Vốn là hắn muốn cho cô một kinh hi, không nghĩ rằng đến cuối cùng cô lại cho mình một kinh hi lớn như vậy. Nhìn cô nhảy múa nhẹ như bay, trong một chớp mắt, Lục Trạch có chút hối hận đã tổ chức bữa tiệc sinh nhật này lớn như thế, điệu múa đẹp nhường này, hắn chỉ mình hắn được thưởng thức thôi mới phải.

Kết thúc một điệu múa, giữa trán Đường Khanh đã có chút mồ hôi mỏng.

“Bêu xấu rồi.” Cô nói.

MC rót cuộc mới hồi thần từ sự kinh điển, “An Nhiên, có ai từng nói cô múa siêu đẹp hay không?”

“Trước kia không có, hiện tại có rồi, chính là anh nha.”

“Chuyện này không có khả năng, múa đẹp như vậy sao lại không có ai khen chứ?”

Nhìn MC tròn tròn mắt, Đường Khanh nghịch ngợm nói: “Đó là vì trước kia tôi chưa từng múa trước mặt người khác.”

“Trời ạ, về sau cũng không thể như vậy được, điệu múa đẹp như thế không thể để mai một nha, mọi người nói có phải không nào.”

Lời của MC được không ít người hưởng ứng, về phần trong đó bao nhiêu là thật tình, bao nhiêu là nịnh hót cũng không quan trọng, dù sao MC chỉ cần đạt tới hiệu quả này là được.

Kinh điển qua đi, yến hội còn tiếp tục, Đường Khanh tìm một góc nghỉ ngơi, mà lúc này, lại thấy một đôi vợ chồng trung niên mặc lễ phục đi tới.

“Là các vị.” Đường Khanh có chút kinh ngạc đứng lên khỏi ghế, hai vị trước mắt này chính là đôi vợ chồng đã giúp cô vào ngày đầu tiên cô đến Pháp. Chẳng qua sau kinh ngạc ngắn ngủi, cô lại khôi phục bình thường, bọn họ có thể xuất hiện ở đây, hẳn là công lao của Lục Trạch.

“Cố tiểu thư vừa rồi thật sự quá đẹp.” Cặp vợ chồng kích động nói, dường như còn chưa lấy lại tinh thần từ điệu múa kia, “Đúng rồi, không biết điệu múa đó tên là gì?”

“Còn chưa lấy tên.”

“Ồ, vậy thật quá đáng tiếc, điệu múa đẹp như vậy mà vẫn chưa có tên.”

Đôi vợ chồng cực kỳ nhiệt tình, lúc đi còn để lại danh thiếp cho cô, danh thiếp cũng không có gì đặc biệt, chỉ có tên cùng địa chỉ phòng làm việc và số điện thoại.

Đường Khanh cất danh thiếp cẩn thận, đang muốn trở lại chỗ ngồi thì ánh đèn bốn phía đột nhiên tắt, sau đó lại nghe được MC nói đến tiết mục trò chơi, để mọi người tìm bạn nhảy trong bóng tối.

Bốn phía chìm trong tối tăm, chẳng qua âm nhạc bên tai vẫn còn đang tiếp tục.

Mà đúng lúc này, Đường Khanh đột nhiên cảm giác được mình rơi vào một vòng ôm ấm áp lại hết sức quen thuộc, “Lục Trạch?”

“Bảo bối, tôi đột nhiên hối hận.”

Giọng nói của Lục Trạch vang lên bên tai, Đường Khanh khẽ mỉm cười, “Hối hận cái gì? Có phải hối hận đã tổ chức yến hội này? Điệu múa kia, có phải vốn chỉ nên dành cho một mình anh xem?” Quen biết hấu lâu như vậy, điểm này cô vẫn phải hiểu.

“Bảo bối thật thông minh.” Lục Trạch nâng tay cô lên, hôn khẽ, có chút ai oán nói: “Thật muốn hiện tại liền công bố chuyện của chúng ta, để tất cả mọi người biết em chỉ thuộc về một mình tôi.”

Đường Khanh dờ khóc dờ cười, chẳng qua lần này cô lại không phản đối. Trước đây cô vốn muốn khiêm tốn, chẳng qua tiết mục lần này vừa truyền ra, sợ là muốn khiêm tốn cũng không nổi, hơn nữa hệ thống cũng nói cho cô, đã cảm nhận được hơi thở của vị giáo sư biến thái kia.

Lục Trạch thấy cô tuy không trả lời, nhưng lại không phản đối như trước, tức khắc trong lòng kinh hi không thôi, vừa nghĩ xem nên tìm cơ hội nào để công bố tin tức này ra, lại vừa nghĩ làm sao để cưới cô về nhà.

Bóng tối rất nhanh liền kết thúc, ánh đèn trước mắt sáng lên, không ít người đã chú ý đến Đường Khanh bên này.

Chẳng qua Đường Khanh lại biểu hiện rất tự nhiên hào phóng, theo tiếng nhạc du dương, cùng Lục Trạch bước vào sân nhảy.....

Yến hội kết thúc, “Đạo bước thiên hạ” tiếp tục quay, chẳng qua sau khi quay xong, Đường Khanh đang chuẩn bị về nước lại nhận được một lời mời ngoài dự kiến, một tác phẩm lớn thuộc thể loại kỳ ảo, mà đạo diễn lại là Alex tiếng tăm lừng lẫy.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Ảnh hậu đột kích 16

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh vốn còn đang kinh ngạc một nữ nghệ sĩ Hoa quốc không hề liên quan đến Hollywood như mình sao tự dưng lại được đạo diễn Alex tiếng tăm lừng lẫy biết đến. Đợi tới khi gặp mặt đối phương, lúc này cô mới bừng tỉnh, cảm thấy đúng là mình giảm phải vận ****, đôi vợ chồng cô gặp được ở sân bay nước Pháp thế mà lại có lai lịch không nhỏ nha.

Bộ phim kỳ ảo muốn mời cô tham gia có một vai là tinh linh có khuôn mặt Châu Á, chiếm không ít suất diễn trong phim, đạo diễn vốn còn đang buồn rầu vì không tìm được diễn viên vừa ý, chẳng qua từ ngày hôm đó sau khi nhìn thấy cô múa điệu múa kia, liền lập tức vỗ bàn quyết định, diễn viên có linh khí như vậy, nếu bỏ qua liền không tìm được ai khác.

Đường Khanh nhìn đạo diễn nói đến nước miếng bay tứ tung, cứ như thể nếu cô không đáp ứng liền trời cô đi tham gia mà dờ khóc dờ cười, cô chỉ yêu cầu xem kịch bản thôi, chứ đâu nói là cự tuyệt chứ.

Cuối cùng, Đường Khanh dưới ánh mắt cuồng nhiệt của đạo diễn đã xem xong kịch bản. Kịch bản thật ra không tồi, hướng hồ còn có đạo diễn nổi danh như Alex. Cô đáp ứng quay bộ phim này.

“Đạo bước thiên hạ” đã trình chiếu, là gameshow du lịch, người tham gia lại đều là khách quý đang nổi, tức khắc liền tạo tiếng vang không nhỏ, chẳng qua khiến mọi người kinh hi nhất vẫn là Đường Khanh, vốn dĩ cô đã có không ít fan “cuồng mặt”, hơn nữa sau điệu múa ở yến hội đó, tức khắc liền gây chấn động thật lớn, trong khoảng thời gian ngắn, hợp đồng phim đã kéo đến không ngừng, thậm chí paparazzi còn liên tục canh ở sân bay, chỉ để chờ cô trở về.

Đường Khanh tuy không ở trong nước, chẳng qua tốt xấu gì đây cũng là thời đại thông tin, chuyện trong nước cô vẫn biết được, chỉ là tin cô ở nước

ngoài quay phim của Alex còn chưa được tiết lộ, ngược lại đã tuôn ra một đồng li đồn thổi nói cô được bao nuôi, cô thấy mà hết sức..... cạn lời.

Cái gọi là lời đồn thổi kia kỳ thật cũng không phải là vô cơ xuất hiện, mà quả thực có mấy tấm ảnh, về phần nội dung ảnh chụp ra sao, đơn giản chính là khi cô cùng Lục Trạch đi ra ngoài bị chụp phải, chỉ là ảnh chụp quá mờ, khiến người ta không thấy rõ được nhà trai là ai.

Ảnh chụp vừa bị tung ra, Weibo lại một lần nữa không phụ sự mong đợi của mọi người mà..... tê liệt.

Có một liên có hai, một tờ báo vừa tung tin ra, các bên còn lại cũng liên sôi nổi “góp gió”, trong đó càng không thiếu kẻ nói thẳng rằng cô bị bao nuôi.

Mất thấy đồn đại bay đầy trời, vị kia lại không có lấy một chút biểu hiện, Đường Khanh liền đoán được nam chính đại nhân của chúng ta muốn làm gì. Nếu đôi thành lúc trước, hẳn chỉ cần đơn giản nói một câu thì ai dám lăm miệng, nhưng hiện tại sao, hẳn chính là có tâm muốn chuyện này lan thật rộng.

Phòng làm việc thì to cả đầu, khi phát hiện không thể bình ổn được việc này, liền chỉ có thể xin bà chủ giúp đỡ, kết quả lại nhận được chỉ thị mở họp báo vào hai ngày sau.

Các phóng viên mấy ngày nay đã vội đến điên rồi, đều rối rít mong bắt được tin tức độc nhất vô nhị, kết quả phát hiện bọn họ thế mà ngay cả nhà Đường Khanh ở đâu cũng không biết, càng không biết cô hiện tại đang ở chỗ nào, chuyện này đúng là khiến bọn họ sầu phát hồng. Đến tận khi nhận được tin tức hai ngày sau mở họp báo, lúc này họ mới sôi nổi thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Lục Trạch rất có kiên nhẫn, vẫn luôn đợi Đường Khanh tìm hắn, kết quả không chờ được người lại chờ tới họp báo. Ngay khi hắn sắp không nhịn được mà muốn tới tìm, rốt cuộc cũng nhận được điện thoại của cô.

“Bảo bối, tìm tôi có chuyện gì sao?”

Lục Trạch từ sau ngày tổ chức tiệc sinh nhật đó liền về nước, mà Đường Khanh thì ở lại nước ngoài quay phim.

“Không có đại sự gì, hai ngày sau có một cuộc họp báo, anh nhớ tham gia.” Đường Khanh nói rất bình tĩnh, tựa như đó cũng không phải đại sự gì.

“Bảo bối kêu tôi tham gia họp báo, là có chuyện gì sao?” Đầu bên kia điện thoại, Lục Trạch giả ngốc, cứ như thể thật sự không biết gì vậy, chẳng qua khóe miệng khẽ cong lên mỉm cười lại bán đứng nội tâm hắn giờ phút này.

Đường Khanh cũng không nhìn thấy vẻ mặt hắn, chỉ là sau khi nghe hắn nói vậy, tức khắc liền giận đến ngứa răng: “Anh nói đi?”

Dứt lời, cô nghe được tiếng cười khê từ đầu bên kia, “Bảo bối đừng tức giận, tôi cũng là bất đắc dĩ thôi, rốt cuộc bảo bối đẹp như vậy, tôi nếu tôi không nhân lúc còn sớm mà đóng dấu, lại bị người khác đoạt mất thì làm sao bây giờ.”

Lục Trạch nói đầy vẻ tội nghiệp, Đường Khanh không khỏi mắt tròn trắng, kẻ nào không có mắt mà dám đoạt, trừ phi chán sống.

Hai ngày trôi qua rất nhanh. Hôm nay, Đường Khanh xuất hiện ở sân bay quốc tế Thành phố S, tức khắc gây ra chấn động không nhỏ, sân bay liền bị chen chúc chật như nêm cối, cũng may Lục Trạch đã sớm có chuẩn bị, trực tiếp phái ra hơn trăm vệ sĩ, lúc này mới có thể phá vây mà ra.

Cuộc họp báo được tổ chức ở đại sảnh một khách sạn bảy sao thuộc sản nghiệp của Lục Trạch. Hôm nay, các phóng viên sớm đã đợi ở cửa, chỉ chờ vai chính xuất hiện.

Chỉ là, chưa chờ được Đường Khanh, bọn họ đã nhìn thấy tổng tài Lục thị —— Lục Trạch.

Lục Trạch một thân âu phục thủ công cao cấp màu đen xuất hiện ở trước mặt mọi người, trang phục cắt may tinh xảo, khí chất ưu nhã, nụ cười tươi treo trên khóe miệng càng khiến mọi người hoảng hốt đến mức đại ra.

Vị..... vị này sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Tuy nói khách sạn này là sản nghiệp thuộc về hắn, Đường Khanh cũng coi như tiểu hoa đán tương đối nổi danh, nhưng còn xa mới tới trình độ khiến hắn phải ra mặt nha. Mọi người ở đây nghĩ trăm lần cũng không ra, vai chính rốt cuộc khoan thai tới muộn, tiếp theo, dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, Lục Trạch ôn nhu bước tới, tiến lên dắt tay cô.

Lần này, tất cả mọi người ở đây ngây ngốc, chẳng qua cũng chỉ trong chớp mắt, rất nhanh các loại đèn flash sáng ngời, tiếng chụp ảnh vang lên trong đại sảnh, ngay sau đó, còn chưa đợi bọn họ ngồi vào chỗ, phóng viên liền không kiềm chế được mà lập tức đưa ra câu hỏi.

“Xin hỏi Lục tiên sinh đột nhiên xuất hiện ở đây có phải là vì Cố tiểu thư hay không?”

“Xin hỏi Lục tiên sinh và Cố tiểu thư có quan hệ gì?”

“Xin hỏi Lục tiên sinh quen biết Cố tiểu thư ra sao?”

“Lục tiên sinh có bao nuôi Cố tiểu thư hay không?”

Trong một đồng câu hỏi lại đột nhiên xuất hiện một câu như thế, tức khắc khiến tất cả mọi người ngừng lại, vẻ mặt như gặp quỷ nhìn về phía phóng viên kia. Đây chính là Lục Trạch đó! Nếu hắn không thêm đề ý tới Đường Khanh, thì sao có thể xuất hiện chỗ này, vậy mà lại đi hỏi loại câu hỏi đó, quả thật chết mà.

Đại sảnh chìm trong an tĩnh quý dị, ánh mắt Lục Trạch lạnh băng nhìn về phía phóng viên kia, tiếp theo, hần hơi nghiêng về phía trước, ghé vào microphone, hé đôi môi mỏng, lạnh nhạt mở miệng, “Tên công ty anh là gì?”

Người nọ nghe Lục Trạch hỏi, hơi hơi sững sốt, ngay sau đó vui sướng đầy mặt, “Truyền thông Kim Bài.” Nói xong, lại gấp không chờ nổi nói: “Xin hỏi Lục tiên sinh có”

Còn không đợi anh ta nói xong, Lục Trạch đột nhiên ngắt lời, giọng nói băng lạnh, “Mời anh ta ra ngoài.”

Dứt lời, vệ sĩ xung quanh lập tức bước đến. Nói là mời, kỳ thật gần như là đuổi. Người nọ đột nhiên bị vệ sĩ xách lên, sắc mặt tức khắc không tốt, nhưng chưa đợi anh ta nói gì, liền bị họ lôi khỏi đại sảnh, ném ra ngoài cửa.

Khúc nhạc đệm nhỏ này qua đi, các phóng viên không dám tiếp tục tranh nhau hỏi như trước nữa, rốt cuộc ai cũng không muốn bị quăng ra ngoài, vị trước mắt này cũng không phải nhân vật bọn họ có thể đắc tội nha. Về phần người của Truyền thông Kim Bài vừa rồi kia, chắc, công ty đó mời loại người này làm việc thật đúng là xui xẻo, ngày mai chỉ sợ Truyền thông Kim Bài sẽ biến mất trong giới.

Có chuyện này, cũng không ai dám đưa ra vấn đề bén nhọn nào nữa.

“Xin hỏi Lục tiên sinh có quen biết với Cố tiểu thư hay không?” Có phóng viên đứng lên hỏi.

“Quen biết.”

“Xin hỏi quan hệ giữa Lục tiên sinh và Cố tiểu thư là gì?”

“Quan hệ người yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ảnh hậu đột kích 17

Edit: Xanh Lá

Một câu quan hệ người yêu tức khắc dâng lên ngàn tảng sóng. Kia chính là Lục Trạch nha! Người được mệnh danh là “chất cách ly” tin tức đó, bao nhiêu người muốn đào tin tức về hắn, so với Đường Khanh, bọn họ càng muốn biết chuyện của Lục Trạch hơn nhiều!

Nhưng sau khi trả lời xong câu nói kia, Lục Trạch liền dẫn theo Đường Khanh rời khỏi đó, vì thế đây liền trở thành cuộc họp báo ngắn nhất trong lịch sử, chỉ là tuy thời gian có ngắn, nhưng mối quan hệ mang tính bùng nổ kia lại có thể khiến người ta mất rất lâu để tiêu hóa.

Trên họp báo, Đường Khanh từ đầu đến cuối đều không nói một lời, mà lúc này, hệ thống thật ra lại mở miệng.

“Chỉ số hoàn thành nhiệm vụ 88%.”

Nam chính hắn sẽ không hắc hóa, Đường Khanh hiện tại cũng không cần tốn nhiều công sức trên người hắn, chỉ cần tìm được vị giáo sư biến thái kia là được.

“Khí tức của vị giáo sư kia còn có thể tra được không?”

“Sau khi về nước liền không còn, xem ra ngươi vẫn nên đi một chuyến đến Pháp.”

“Không sao, dù gì phim cũng còn chưa quay xong, cứ tìm tiếp đi.”

Sau cuộc họp báo, Đường Khanh liền trực tiếp quay về Pháp, tốc độ cực nhanh, khiến tất cả các phóng viên đều chưng hửng, vốn bọn họ còn muốn đến gặp cô tìm hiểu tình huống kỹ càng tí mị một chút đấy.

Khác với các phóng viên đang mộng lung, fans thật ra lại vui sướng bùng nổ. Kia chính là nam thần và nữ thần trở thành nhất thể đó! Bao nhiêu năm giới giải trí mới xuất hiện một người như vậy, thế mà đã có bạn trai, tức khắc khiến một đám fan nữ của Đường Khanh khóc ngất, chẳng qua khi bọn họ biết được người bạn trai kia là Lục Trạch, thoáng chốc tất cả đều im lặng, đây chính là thời đại lấy nhan sắc làm chuẩn, gương mặt kia của Lục Trạch còn đẹp trai hơn đám nam nghệ sĩ kia vài phần, vì thế mọi người liền chúc mừng rồi rít.

Ở Pháp, hệ thống vẫn nghiêm túc tìm người, khổ nỗi khí tức kia quá nhạt, làm thế nào cũng không xác định được vị nào là chính chủ, chỉ có thể tra từng người một, chẳng qua bởi vì nhân số đông đảo, nhất thời muốn tìm được vị kia cũng phải mất một chút thời gian.

Mất thấy phim đã sắp quay xong, suất diễn của Đường Khanh cũng không còn, nhất thời không cách nào ở lại Pháp, chỉ có thể tạm thời về nước trước

thời, cũng may những người từng tiếp xúc với cô đều được hệ thống lưu trữ.

Quan hệ yêu đương với Lục Trạch tuy khiến giới giải trí bùng nổ, chẳng qua cuộc sống vẫn nên tiếp tục. Đường Khanh tiếp tục quay một vài phim, trong đó có một bộ về tiền hiệp có tên “Ma giới”. Ma giới chính là một bộ phim lớn, số tiền đầu tư khoảng gần 1 tỷ, hơn nữa các diễn viên trong phim đều có lai lịch không nhỏ, Đường Khanh lại được làm nữ chính, hẳn phải khiến người ta ghen ghét, chỉ là sau khi mọi người biết phim này do Lục thị đầu tư, cũng liền không thể nói gì. Bạn trai người ta có tiền có nhan sắc, tiêu tiền cho bạn gái mình chơi, các người làm chuyện gì chứ! Chỉ là tin đồn Đường Khanh không có kỹ thuật diễn lại bắt đầu lan truyền ra.

Tất cả mọi người cho rằng Đường Khanh nhận được vai nữ chính là nhờ Lục Trạch, lại không biết việc này thật ra chẳng hề liên quan tới hắn, mà là vì đạo diễn sau khi xem được điệu múa lần đó mới điểm mặt gọi tên muốn cô làm nữ chính, chẳng qua cô cũng lười giải thích mấy việc này, đến tận khi bộ phim kỳ ảo do Alex đạo diễn được trình chiếu, mọi người lúc này mới kinh ngạc phát hiện tinh linh trong đó thể mà lại là cô!

Nhìn kỹ thuật diễn tinh xảo kia, nháy mắt liền “vả sung mặt” những người nói cô không có kỹ thuật diễn đó.

Lục Trạch sau khi công bố quan hệ với Đường Khanh, đã giải trừ lệnh phong sát Cổ Dĩ Mạt, dù sao người cũng đã là của hắn, Cổ Dĩ Mạt tính là cái gì? Mà Cổ Dĩ Mạt không bị phong sát nữa, dĩ nhiên cũng hô mưa gọi gió trong giới giải trí, thậm chí tính tình vốn thánh mẫu của cô ấy thể mà lại đổi được, khiến hướng đi của bản thân khác với nội dung thể giới ban đầu. Cô ấy thể mà lại có thể hạ quyết tâm xử lý sạch sẽ toàn bộ đám thân thích phiền nhiễu táng tận lương tâm kia, ngay cả hệ thống cũng đều có chút kinh ngạc với sự thay đổi của cô ấy.

Chẳng qua cũng chỉ là kinh ngạc thôi, rốt cuộc thì không có nam chính, Cổ Dĩ Mạt cũng không thể gọi là nữ chính được.

Cứ như vậy lại qua một năm, Đường Khanh nhìn tiến độ nhiệm vụ không chút dịch chuyển cũng đều sắp phát điên, nếu vẫn không bắt được vị giáo sư biến thái kia, cô sợ rằng mình sẽ luyên tiết rời khỏi thế giới này mất. Ôn nhu hương a! Kia chính là ôn nhu hương đó! Chết tiệt, nam chính hắc hóa chơi trò ôn nhu, cô quả thực không có sức chống cự mà!

Cũng may, hệ thống rốt cuộc truyền đến tin tức tốt.

“Khanh Khanh, khí tức của giáo sư biến thái rất đậm, ngươi đến Pháp đi, ta hẳn có thể xác định được hắn.”

“Được.”

Đường Khanh lập tức đặt vé máy bay đi Pháp, mà ngay khi chờ ở sân bay, cô lại đột nhiên đọc được một tin giật gân, đạo diễn trứ danh Alex bị tai nạn xe cộ trọng thương, nguy hiểm đến tính mạng.

“Hệ thống.....”

“Ngươi nói đi.”

“Alex bị tai nạn xe cộ trọng thương, có phải đúng với thời điểm khí tức của giáo sư biến thái kia trở nên nồng đậm hay không?”

“Ngươi đợi một lát, để ta tra.” Hệ thống cũng không để cô đợi lâu, rất nhanh liền nói: “Thời gian kiểm tra được là giống nhau.” Dứt lời, hắn lại nói: “Khanh Khanh, ý ngươi là giáo sư biến thái là phu nhân của Alex?”

“Tạm thời còn chưa xác định được, ta chỉ hoài nghi thôi.”

Đường Khanh có chút không muốn tin vị phu nhân ôn nhu kia là giáo sư biến thái đó, chỉ là hết thầy đều quá trùng hợp.

Hơn mười giờ sau, Đường Khanh lại lần nữa xuất hiện sân bay quốc tế nước Pháp, bởi vì trước đây bọn họ đã từng trao đổi danh thiếp, cho nên cô muốn tìm phu nhân của Alex cũng không khó. Cô không lập tức báo hệ thống xác nhận, mà đến thăm Alex ở phòng bệnh nặng trước.

Lúc này Alex đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, toàn thân đều cắm đầy dụng cụ, thoạt nhìn cực kỳ không ổn.

Phu nhân của ông đang đứng bên cửa kính, bi thương nhìn ông, thấp giọng nức nở.

“Phu nhân, Alex sẽ không có việc gì.” Cô lên tiếng an ủi.

Mà lúc này, phu nhân Alex vốn nên thương tâm lại đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nói: “Đúng vậy, sẽ không có việc gì, nhất định sẽ không sao.”

Đây vốn chỉ là lời nói tự an ủi của một người thương tâm quá độ, nhưng ánh mắt của vị phu nhân này lại có chút khác thường. Đường Khanh thờ dãi, liền hệ với hệ thống, “Hệ thống, kiểm tra khí tức đi.”

“Kiểm tra khí tức..... đã xác định.” Hệ thống nói, “Khanh Khanh, xác định, giáo sư biến thái là phu nhân Alex.”

Nếu đổi thành mấy đời trước, Đường Khanh sẽ không chút do dự giải quyết phiền toái này, chỉ là hiện tại lại có chút không nở xuống tay. Cô đột nhiên hiểu ra vì sao phu nhân Alex lại tìm đến Lục Trạch, nhờ hắn giúp đỡ mở phòng thí nghiệm. Hai người khổ khổ vì tình, chỉ sợ mục đích cuối cùng là để hời sinh người mình yêu, nhưng cuối cùng người yêu không sống lại thành công, lại gây thành đại họa.

Đều là người đáng thương.....

Hệ thống muốn nhắc nhở Đường Khanh không nên mềm lòng, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, cuối cùng người chịu tội vẫn là mình thôi, kết quả lại nghe được cô nói: “Hệ thống, người kiểm tra một chút xem tỷ lệ sống của Alex là bao nhiêu.”

“Người muốn làm gì?” Hệ thống tuy hỏi như vậy, nhưng vẫn giúp cô kiểm tra Alex.

“Gian hàng của hệ thống hẳn có không ít thứ tốt nhỉ, hơn nữa dùng y thuật của ta, tỷ lệ cứu sống ông ấy là bao nhiêu?”

Hệ thống sùng sốt, nói: “Ta thật ra lại không nghĩ tới phương pháp này.”

“Tất nhiên, bốn tiên nữ chính là không ai có thể địch nổi!”

Nghe cô tự luyến, hệ thống hắc tuyến đầy đầu, “Làm người đi Khanh Khanh, người đều cần mặt mũi!”

Đường Khanh vẻ mặt đứng đắn, “Vẫn nên làm tiên nữ đi, người nhìn xem, ta hiện tại còn bị quy định cứng nhắc không cho phép yêu đương, đây chẳng phải quy củ dành cho tiên nữ à.”

Hệ thống: “.....” Người nói rất có lý, ta không đỡ nổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Ảnh hậu đột kích 18

Edit: Xanh Lá

Hệ thống đầu võ mồm với Đường Khanh, nhưng động tác trên tay vẫn không hề ngừng lại.

“Khanh Khanh, thật ra có biện pháp cứu Alex, chỉ là đồ trong gian hàng hệ thống người cũng biết, trừ vật phẩm khen thưởng thì đều phải đổi bằng điểm tích lũy.”

“Người trực tiếp nói cho ta cần bao nhiêu điểm tích lũy đi.”

“Điểm tích lũy mấy đời trước của người tổng cộng là 59, nhưng điểm tích lũy mà thuốc cứu mạng yêu cầu là 100, cũng có nghĩa là cho dù người bỏ ra tất cả điểm tích lũy cũng vẫn chưa đủ.”

“.....”

Đường Khanh cạn lời một trận, nói: “Có thể nợ được không?”

“Có thể thì có thể, nhưng người xác định muốn làm như vậy sao? Một khi người nợ, thế giới tiếp theo sẽ trở nên khó khăn.”

Đường Khanh nghĩ một chút, rốt cuộc cũng là người mình ở cạnh hồi lâu, hơn nữa vợ chồng Alex đối với cô cũng rất tốt, nhiệm vụ cô nhất định phải hoàn thành, nhưng cô cũng không phải loại người lãnh khốc vô tình, điểm tích lũy có thể kiểm lại, nhưng người chết rồi, Alex phu nhân nhất định sẽ hắc hóa.

“Lấy thuốc đến đây đi.”

Hệ thống cũng không tiếp tục khuyên ngăn nữa, ở mức độ nào đó mà nói, so với một ký chủ lãnh khốc vô tình, hẳn vẫn thích Đường Khanh như vậy hơn, tuy nói vẫn hay đầu võ mồm với cô, nhưng đó cũng chỉ là trêu đùa giữa bạn tốt.

Trong tay Đường Khanh rất nhanh xuất hiện một viên thuốc, cô nắm thuốc trong tay, hít sâu một hơi, lúc này mới nói với Alex phu nhân: “Phu nhân, nếu tôi có thể cứu Alex tiên sinh, bà có thể đồng ý với tôi một việc chứ?”

Alex phu nhân kỳ thật trong lòng đã sớm biết, với trình độ chữa bệnh hiện giờ, cứu Alex là gần như không có khả năng, trước kia lúc bà học đại học, chuyên ngành nghiên cứu chính là sinh vật, thậm chí sau khi tốt nghiệp cũng vẫn luôn làm việc ở phòng thí nghiệm, chỉ là sau khi gặp được Alex mới ngừng nghiên cứu.

Trước mất Alex bệnh nặng, bà không thể nào từ bỏ ông, cho nên ngay từ đầu liền nghĩ phải dùng thí nghiệm sinh vật trước kia của mình để cứu trị ông ấy.

Chỉ là, nhìn cô gái không quá hai mươi mấy tuổi trước mắt này nói có thể cứu trị Alex, bà cũng không tin tưởng.

Rốt cuộc thì sau vài lần tiếp xúc với cô, bà cũng phát hiện, đối với mấy lĩnh vực như y học hay sinh vật, có thể nói là cô đặc đặc cán mai.

Đường Khanh thấy bà không nói gì, lại nói tiếp: “Phu nhân, nói vậy trong lòng bà cũng rõ ràng, tỷ lệ cứu chữa được cho Alex tiên sinh là bao nhiêu, tôi đoán hiện tại bà đang muốn kiến tạo một phòng thí nghiệm sinh vật dùng để cứu chữa cho ông ấy, chỉ là bà có mấy phần nắm chắc có thể thành công cứu chữa ông ấy đây?”

Bỗng nhiên bị người khác nói ra bí mật trong lòng, Alex phu nhân không kinh ngạc là không thể nào, bà cảnh giác nhìn về phía cô, đang muốn nói gì, lại nghe cô lần nữa mở miệng.

“Phu nhân, Hoa Quốc chúng tôi có câu ngạn ngữ, đó là coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa trị, nếu bà cũng không nắm chắc có thể cứu ông ấy, không ngại liền dùng biện pháp của tôi xem sao.”

Alex phu nhân bị cô nói có chút động tâm, cuối cùng cũng bị cô thuyết phục, lại thấy cô lấy ra một viên thuốc màu đen, đưa tới.

“Phu nhân, xin hãy để Alex tiên sinh uống viên thuốc này vào, chờ ông ấy tỉnh lại, bà lại cho tôi biết.”

Alex phu nhân nửa tin nửa ngờ, sau khi do dự một ngày, nghe được bác sĩ lần nữa thông báo bệnh tình chồng mình nguy kịch, bà liền không do dự nữa, thừa dịp một lần thăm hỏi, tránh ánh mắt của y tá mà nuốt thuốc cho ông.

Bà cũng không quá tin tưởng viên thuốc này có thể cứu trị Alex, rốt cuộc thì trong một ngày này, bà cũng đã nghiên cứu qua thành phần viên thuốc, chỉ là thật đáng tiếc, rất nhiều thứ bà phát hiện căn bản không tồn tại trên thế giới này, cũng chính vì thế, nên lúc này bà mới làm ra hành động lớn mật.

Đường Khanh vẫn luôn ở trong khách sạn, thường thường trò chuyện với Lục Trạch một chút qua video.

“Bảo bối, nếu em vẫn không trở lại, sẽ không kịp tham dự lễ trao giải Kim Ưng đâu.”

“Chẳng phải còn có anh à? Nếu như em đoạt giải, anh liền lấy thân phận người nhà lãnh thưởng thay em là được.”

Lục Trạch vốn định thúc giục cô nhanh về nước, lại không nghĩ rằng có thể nhận được một lời hồi đáp như vậy, nghĩ một chút, ngoài ý muốn liền cảm thấy cũng không tệ lắm.

“Muốn anh lãnh thưởng thay em cũng được, nhưng em phải đáp ứng một điều kiện của anh.”

“Cũng được, điều kiện tùy anh đưa ra.”

“Em thậm chí còn không hỏi điều kiện của anh là gì?”

Đường Khanh cực kỳ yên tâm về Lục Trạch, chủ yếu là những điều kiện hắn đưa ra đó, tất nhiên sẽ nằm trong phạm vi tiếp nhận của cô.

Với thái độ của hắn đối với cô hiện tại thì không có chuyện hại cô rồi, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng.

Tâm tình Lục Trạch rất tốt, ngay cả vẻ tươi cười trên khóe miệng cũng tăng thêm vài phần.

“Đây là em nói đó nhé.”

Dứt lời, hắn lại nghe được tiếng đập cửa dồn dập truyền ra từ video bên đối phương.

“Anh chờ một chút, em đi mở cửa.”

Đường Khanh nói, liền đi tới cửa.

Người đứng ngoài cửa không phải ai khác, chính là Alex phu nhân, lúc này bà hoàn toàn không còn vẻ bi thương lúc trước, mà trong mắt tràn ngập kinh hi.

“Có tiểu thư, Alex tỉnh rồi, cô có thể theo tôi đến bệnh viện không?”

Nhìn đối phương kích động như vậy, Đường Khanh cực kỳ bình tĩnh, “Có thể, bà để tôi chào tạm biệt bạn trai tôi trước đã.”

Alex phu nhân nghe vậy, lúc này mới cảm thấy mình thất lễ.

Video tuy không quay về phía cửa, chẳng qua cuộc đối thoại của hai người, Lục Trạch vẫn nghe rõ, hắn có chút nghi hoặc, vì sao Alex tỉnh mà phu nhân ông ấy lại tới tìm vợ tương lai của hắn đây? Sau khi Đường Khanh nói một tiếng với Lục Trạch, liền đóng máy tính lại, cùng Alex phu nhân đi tới bệnh viện trước.

Đối với việc Alex tỉnh lại, toàn bộ bệnh viện này đều chấn kinh, bác sĩ chủ trị càng thêm một tắc cũng không rời túc trực bên cạnh Alex, muốn nhìn xem vì sao lại xuất hiện kỳ tích như vậy.

Alex tuy rằng tỉnh lại, chẳng qua đôi chân đã bị tổn thương nặng nề, rất có khả năng cả đời này đều không đứng dậy nổi, chẳng qua điều này đối với ông mà nói đã là một tin rất tốt, một đôi chân so với tính mạng mình, ông vẫn càng hướng về mạng mình hơn.

Khi Alex phu nhân tới đây, Alex vừa mới ngủ.

Thấy thế, Đường Khanh cũng không lãng phí thời gian.

“Phu nhân, lát nữa tôi sẽ chữa trị cho Alex, hẳn là chân ông ấy cũng có thể khôi phục, chỉ là trước đó, bà có thể đáp ứng một yêu cầu của tôi không?”

Nếu nói trước kia bà còn chưa tin bản lĩnh của Đường Khanh, thì từ lúc chồng mình tỉnh lại, đối với cô gái dung mạo bất phàm trước mắt này, bà đã bội phục từ đáy lòng.

“Cô nói đi, tôi nhất định đáp ứng tất cả.”

“Thứ nhất, về chuyện viên thuốc này tôi hy vọng bà có thể giữ bí mật.

Thứ hai, tôi hy vọng đời này bà sẽ không đụng tới phòng thí nghiệm mà lúc trước bà muốn dựng nên nữa.”

Alex đã tỉnh rồi, chuyện phòng thí nghiệm này dĩ nhiên bà không còn hứng thú.

“Được, tôi đồng ý với cô.”

Đường Khanh ở lại Pháp nửa tháng, lâu lâu lại tới cửa chăm cứu cho Alex, mà lúc này, lễ trao giải Kim Ưng trong nước đã hùng hực khí thế bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Kim Ưng chính là lễ trao giải danh tiếng nhất của Hoa Quốc, tất cả mọi người đều cực kỳ coi trọng giải thưởng này.

Ngoại trừ Đường Khanh, có thể nói là không một ai vắng mặt, chẳng qua trước mắt khi mọi người nhìn Lục Trạch ngồi trên ghế của Đường Khanh, nói không kinh ngạc chính là gạt người.

Trong một tòa biệt thự ở Pháp, Đường Khanh xem phát sóng trực tiếp trên máy tính, nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang tràn đầy hành phúc trên màn hình, khóe miệng cô khẽ gọi lên.

“An Nhiên hôm nay có việc không thể tham gia lễ trao giải, mà tôi là người nhà của cô ấy, giải thưởng lần này liền lên nhận thay.”

Trên mặt MC treo vẻ tươi cười, nội tâm lại chấn động không nhỏ, chỉ sợ nói sai một câu, chọc vị sát thần này không vui, mình sẽ không cách nào lặn lội trong giới nữa.

“Lục tiên sinh làm bạn trai An Nhiên, lại thay cô ấy tham dự lễ trao giải lần này, có phải mang ý nghĩa chuyện tốt của hai người sắp đến hay không?”

Lục Trạch một tay cầm giải thưởng dành cho ảnh hậu, chậm rãi mỉm cười nhìn về phía camera, giọng nói ôn nhu vô cùng, “An Nhiên, chờ em về nước, chúng ta kết hôn nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Trọng sinh ở tận thế 1

Edit: Xanh Lá

Lục Trạch đã thâm tình lại nghiêm túc, dáng vẻ này dù ai nhìn thấy đều sẽ không thờ ơ, Đường Khanh cũng không ngoại lệ, chẳng qua cảm động cũng chỉ trong chớp mắt, rốt cuộc cô không định tùy hứng, cũng không cách nào tùy hứng được, mà khi giọng nói quen thuộc của hệ thống vang lên bên tai cô, cô liền biết nên từ biệt với hắn.

Đình.

Giá trị điểm nhiệm vụ trước mắt: 40

Trạng thái nhiệm vụ trước mắt: Max điểm hoàn thành

Tổng điểm tích lũy trước mắt: 1

Giá trị điểm nhiệm vụ thế giới sau: 100

Kỹ năng thiên phú thấp sáng ở thế giới sau: Không gian

Đường Khanh nhìn tổng điểm tích lũy chói lọi kia, khóe miệng hơi giật giật.

“Ta nhớ rõ trước kia đâu có viết tổng điểm tích lũy ra nhỉ?”

“Hệ thống sẽ thăng cấp.”

Nghe hệ thống giải thích, Đường Khanh cũng lười nhiều lời, cô còn nửa canh giờ, cũng chính là một tiếng thời gian để ở lại, nghỉ một chút, cô quyết định để lại một ca khúc cho Lục Trạch, bàn tay vàng mà thế giới này cho cô đến bây giờ vẫn còn chưa dùng tới đây.

Rốt cuộc cũng là bàn tay vàng, nên dù cô vốn ngay cả bản nhạc cũng xem không hiểu, trong đầu lại đột nhiên thoáng hiện các loại nốt nhạc, thời gian không còn kịp rồi, cô cũng không rảnh đi tìm nhạc cụ duy nhất mình biết—— ông sáo, liền hát lên.

Một khúc hát, sau này trở thành có một không hai, vang động thế giới, chỉ là hết thấy điều này đều không liên quan tới cô.

Lần nữa mở mắt ra, Đường Khanh cảm nhận được mình đang ở trong một vòng ôm ấm áp nào đó, lồng ngực rắn chắc khiến cô hơi cứng đờ, cô ghé mắt nhìn người đàn ông đang ôm mình, hắn khoảng chừng hai bảy hai tám tuổi, khuôn mặt hoàn mỹ, lộ góc cạnh rõ ràng, bởi vì mắt hắn đang nhắm lại nên cô chỉ có thể nhìn được hàng mi dài cong vút khiến người ta đổ kỵ kia, chẳng qua mặc dù nhắm hai mắt, nhưng khí thế toàn thân vẫn không hề giảm.

Rất sợ đánh thức người ôm mình, cô đơn giản quét mắt nhìn ra bốn phía, lọt vào tầm mắt chính là một gian phòng thuần trắng, ánh mặt trời nhu hòa chiếu vào theo cửa sổ, mang theo cảm giác thanh tịnh, chiếu vào tâm thâm dày trải trên mặt đất, khiến hết thấy đều trở nên lười biếng thoải mái hơn.

Không lâu sau khi cô tỉnh lại, giọng nói của hệ thống liền xuất hiện trong đầu cô.

“Bắt đầu truyền tư liệu thế giới……”

Ánh mặt trời thật thoải mái, nhưng tâm tình Đường Khanh lại cực kỳ không ổn, “Ngươi xác định ta có thể hoàn thành nhiệm vụ này sao?”

“Hệ thống chủ đã phân công, ta cũng không thể làm khác được.” Hệ thống buông tay, tỏ vẻ hắn cũng chỉ theo quy củ mà hành sự.

Đường Khanh cực kỳ muốn bùng nổ, chẳng qua trong nháy mắt tiếp theo, cô lại vui đầu muốn khóc, “Hệ thống bảo bối à, thế này là ngươi muốn mạng ta rồi đó. Đây chính là tận thế, còn là truyện tận thế trọng sinh nha. Thân là người hại chết nam chính ở kiếp trước, ta cảm thấy ta sẽ sống không quá một ngày!”

“Oh, Khanh Khanh bảo bối à, ta xem trọng ngươi.” Hệ thống nói xong, lại nhắc nhở: “Cách thời điểm nam chính trọng sinh còn hai mươi ba giờ, ngươi hân có thể sống qua một ngày được.”

Hệ thống an ủi vậy thì thà không nói còn hơn, hiện tại thế giới này vẫn cực kỳ bình thường, chẳng qua ba ngày sau sẽ liền bùng nổ thảm họa hủy diệt thế giới, một loại virus hủy thiên diệt địa sắp bao phủ toàn cầu, khiến 80% nhân loại trực tiếp biến thành zombie, mà 20% người khác cũng sẽ chậm rãi giảm bớt sau đó……

Zombie thật thì cô chưa gặp phải, nhưng ít nhiều gì cũng đã xem trên TV, Đường Khanh cảm thấy với bản lĩnh hiện tại của cô, ước chừng sẽ sống không quá ba ngày, mặc dù cô hiện tại cũng coi như có một đồng bàn tay vàng, nhưng những cái gọi là bàn tay vàng đó, ngoại trừ không gian vừa mới được cấp kia còn hữu dụng, tất cả những cái khác đều là rác rưởi. Mạng đã sắp giữ không xong, ai rảnh xem ngươi ca hát múa may cơ chứ!

Hơn nữa quan trọng nhất là, nam chính thế giới này còn trọng sinh. Trước khi trọng sinh, hắn cũng coi như một thế hệ kiêu hùng, mà Hạ Mộc là bạn gái hắn. Mặc dù có điều kiện sống coi như không quá tệ ở tận thế, nhưng Hạ Mộc lại là một người không an phận, sau một lần nam chính bị thương vì tiêu diệt zombie, cô ta sợ hắn bị biến đổi, liền quyết đoán vứt bỏ hắn, không những thế mà còn đi theo đối thủ một mắt một còn của hắn! Đây quả thực chính là phạm vào tội kỵ nha, cuối cùng còn bắt tay với đối thủ một mắt một còn kia, cùng nhau hại chết hắn. Ngay cả ba mẹ nam chính vào thời điểm cuối cùng cũng đều vứt bỏ hắn. Trở lại một đời, giá trị hắc hóa của nam chính khẳng định rất cao, mà cô làm bạn gái cũ, không bị chinh chết mới là lạ! Hơn nữa căn cứ theo hướng đi của thế giới, nam chính cũng quả thực giết chết cô, sau đó lại gặp nữ chính, Hứa Văn Thanh – một nữ chính có dị năng hệ chữa trị. Hai người vốn phải ân ái vô song, tung hoành tận thế, kết quả lại vì dị năng hệ chữa trị bị lộ ra ngoài, cuối cùng Hứa Văn Thanh bị phòng nghiên cứu bắt đi, đợi đến khi nam chính tìm được, thì cô ấy đã không còn thở, mà nam chính sau khi liên tiếp gặp biến cố nặng nề, rốt cuộc hoàn toàn hắc hóa……

Nam chính: Sở Việt

Nhiệm vụ: Ngăn cản nam chính hắc hóa, tiêu diệt virus

Đường Khanh hết sức đau đầu nhìn tư liệu thế giới. Đối thế giới khác chắc chắn là không được, hệ thống sẽ đánh giá nhiệm vụ của cô thất bại, đến lúc đó nhiệm vụ sẽ càng thêm khó khăn, vậy còn không xong đời chắc. Ngay lúc cô đang đắm chìm trong suy nghĩ xem nên làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ, người ôm cô cũng không biết đã tỉnh lại khi nào. Đôi mắt hắn u ám thâm thúy, mang theo một tia đa tình, tựa như chỉ cần người ta nhìn thêm một chút sẽ lập tức chìm đắm, cái mũi cao thẳng, đôi môi đỏ dày mỏng vừa phải lúc này đang nở một nụ cười khiến người ta hoa mắt.

Rốt cuộc cũng là nam chính, quả nhiên rất đẹp trai, chẳng qua lúc này cô lại không có tâm tư thưởng thức sắc đẹp. Nam chính hiện tại còn chưa trọng sinh, đợi đến khi hắn trọng sinh, cô có thể dự cảm được tương lai bị thảm cho chính mình.

“Mộc Mộc, tình khi nào thế?”

Một giọng nói lười biếng gọi cảm vang lên bên tai, Đường Khanh ngoan ngoãn nói: “Chưa được bao lâu.”

“Đã đói bụng chưa? Để anh bảo người chuẩn bị bữa sáng, hôm nay muốn ăn gì?”

“Không đói bụng.”

Đường Khanh cực kỳ suy sụp, lúc này toàn bộ đầu óc đều nghĩ xem nên tiếp tục nhiệm vụ như thế nào, căn bản không có tâm tình ăn cơm sáng. Kia chính là tận thế nha!

Sở Việt nhìn dáng vẻ cô gái nhỏ trong ngực mình ngây ngốc, ngữ khí mang theo sự bất đắc dĩ lại hết sức yêu chiều, “Lại tùy hứng. Anh đi bảo người chuẩn bị bữa sáng, không cho phép không ăn.” Nói xong, xoa xoa đầu cô, lúc này mới bước xuống giường. Thân hình cao lớn, hơi nổi lên tám múi cơ bụng, không thể không nói, dáng người này thật khiến người ta chảy nước miếng mà.

Sau khi hắn rời đi, Đường Khanh trầm tư nửa ngày, liền lập tức từ trên giường lăn xuống. Đã sắp tận thế tới nơi rồi, không còn nhiều thời gian để lãng phí nữa, cô cần phải tích trữ hàng hóa ngay! Cũng may lần này bàn tay vàng là không gian, hắn có thể chứa đựng không ít đồ vật. Cô nhắm mắt cảm nhận không gian đó, phát hiện không gian rất rộng, bên trong thậm chí còn có hồ nước trong suốt, là linh tuyến không gian, xem ra có thể nuôi sống sinh vật.

Lần này không bị hệ thống lừa bịp, Đường Khanh thoáng thở ra, tiếp theo cô cầm túi xách và thẻ ngân hàng, vô cùng lo lắng chạy ra khỏi phòng.

Dưới lầu, Sở Việt đang ngồi trên bàn cơm đọc báo, đuôi mắt thoáng nhìn bóng dáng đầy vẻ vội vàng kia, liền đầu cũng không ngẩng, không nhanh không chậm nói: “Lại đây ăn cơm sáng.”

Đường Khanh chần chờ một chút, lúc này mới dừng bước chân, ngoan ngoãn ngồi đối diện hắn.

Bữa sáng rất nhanh đã được bày biện trên bàn, là một bàn đồ ăn Trung Quốc cực kỳ phong phú.

Đường Khanh vốn tưởng rằng mình sẽ không muốn ăn uống, kết quả nhìn bữa sáng nóng hôi hổi, mới phát hiện bụng mình không biết khi nào đã đói kêu vang, vì thế cũng không do dự, trực tiếp cầm bánh bao kim sa trên bàn bỏ vào trong miệng.

Ngọt ngào mềm mại, hương vị cực kỳ không tồi.

Sở Việt nhìn hai bên má cô phình ra như con sóc, không khỏi buồn cười, “Ăn từ từ, đâu có ai giành ăn với em chứ.”

Đường Khanh vẫn như cũ ăn rất nhanh, hoàn toàn không nghe vào tai lời hắn nói. Đùa à, qua một ngày nữa liền không còn là vấn đề có người giành ăn với cô, mà là vấn đề bảo toàn tính mạng đó!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Trọng sinh ở tận thế 2

Edit: Xanh Lá

Gia tộc của Sở Việt ở Hoa Quốc có thể coi như top đầu, nơi ở đương nhiên phải là nơi tốt nhất, chỉ là nơi này tuy đẹp, nhưng lại cách phố xá sầm uất quá xa. Tuy rằng có tài xế, nhưng Đường Khanh lại không dám bại lộ mình, cho nên sau khi dặn tài xế để mình xuống xe ở trung tâm thương mại liền bảo anh ta trở về.

Tài xế cũng không nghe lời cô ngay, mà thoáng hiện do dự nói: “Hạ tiểu thư, tôi cần phải xin chỉ thị từ ông chủ.” Nói xong, liền thấy anh ta bắt đầu gọi điện thoại.

Khóe miệng Đường Khanh hơi giật giật, chẳng qua rốt cuộc vẫn không nói gì. Cô biết Sở Việt có một chút sản nghiệp trong giới hắc đạo, tuy đại đa số người không dám trêu chọc hắn, nhưng lại không thể bảo đảm sẽ không có mấy kẻ không có mắt. Kỳ thật Sở Việt đối xử với nguyên chủ cực kỳ tốt, có thể nói là đào tìm mớ phổi, nhưng lại đụng phải con sói mặt trắng, còn muốn lấy mạng hắn, mối thù sâu như biển này dù là ai cũng sẽ không tha thứ được.

Cô bắt đầu nghĩ mình có nên thu dọn hành lý rời xa hắn một chút hay không, chẳng qua rất nhanh cô liền gạt bỏ ý tưởng này. Trong thế giới tận thế, ngoại trừ ở bên cạnh nam chính ra, thật đúng là không có nơi nào an toàn hết, hơn nữa với thân thủ hiện tại của cô, tuyệt đối sẽ sống không quá một tập.

Thôi, cùng lắm thì thắng thần trực tiếp trao đổi điều kiện với hắn, không gian này của mình cũng coi như bảo vật.

Đường Khanh còn đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào, tài xế bên kia đã buông điện thoại xuống.

“Hạ tiểu thư, ông chủ nói không yên tâm để ngài một mình, nếu ngài khẳng khẳng muốn tôi rời khỏi, lát nữa ông chủ sẽ tự mình tới đi cùng ngài.”

Đường Khanh nghe mà sắc mặt tối sầm, hoàn toàn nói không ra lời nữa, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ để tài xế đi theo, cùng lắm thì đợi lát nữa ‘bỏ rơi’ anh ta là được.

Trong tay có một tấm thẻ đen của Sở Việt, cô cố ý mua một đồng lớn đồ vật ở cửa hàng, tiếp theo để tài xế xách theo. Mắt thấy mấy túi đồ đã sắp che khuất tầm nhìn của anh ta, cô liền tìm cơ vào WC mà bỏ rơi người này. Cô đương nhiên cũng nghĩ tới hậu quả khi bỏ anh ta lại, tất sẽ khiến cho Sở Việt hoài nghi, chỉ là trước mắt không còn thời gian nữa.

Tài xế rất nhanh bị bỏ rơi rồi, Đường Khanh đầu tiên là thuê một chiếc xe tải, sau đó đi khắp nơi mua sắm đồ cần thiết, vì tránh gây ra sự hoài nghi không cần thiết, cô đều để tài xế đưa đồ đến nơi hẻo lánh ít dấu chân người, sau đó nhờ hệ thống hỗ trợ nhìn xung quanh, sau khi xác định không ai chú ý, cô lại để đồ vật vào không gian.

Bên kia, bên trong tập đoàn Sở thị, Sở Việt ngồi trong văn phòng rộng rãi, nghe tài xế báo cáo lại.

“Nếu cô ấy đã cố ý không cho anh đi theo, anh cũng không cần tìm cô ấy nữa.” So với lo lắng, hần hiện tại càng thấy khó hiểu hơn, mới nửa ngày ngắn ngủi, hần đã tra được cô tiêu mất gần trăm vạn để mua đồ, hơn nữa mấy thứ này đều không phải thứ gì lớn, ngược lại đều là mấy nhu yếu phẩm sinh hoạt, ví dụ như rất nhiều quần áo, đồ ăn, thuốc men, trong đó còn bao gồm rất nhiều đồ vật quý giá, như hạt giống cây, cá nhỏ, thậm chí còn có hạt giống thảo dược các loại.

Chuyện khác thường tất có chỗ kỳ quái, Sở Việt hiện tại lại không vội tìm cô, mà muốn nhìn xem cô rốt cuộc mua mấy thứ này để làm gì.

Đường Khanh vừa đi mua liền ước chừng mất cả một ngày, đến tận 12 giờ đêm, cô vẫn lang thang bên ngoài, không phải không muốn trở về, mà là không dám trở về, mắt thấy chỉ mấy tiếng nữa nam chính sẽ trọng sinh, thật không biết ngày tháng tiếp theo cô phải sống như thế nào.

Kết thúc một ngày, cô vừa đói lại mệt, cuối cùng cô tùy ý tìm một quán nướng ngồi xuống.

Vốn dĩ cô có yêu cầu cực cao trong ăn uống, nhưng cũng không biết có phải vì một ngày nay không ăn cơm từ tẻ hay không, mà bỗng dưng cô lại cảm thấy thịt nướng BBQ này cực kỳ ngon miệng. Chẳng qua tâm tình tốt cũng không duy trì được bao lâu, ngay khi cô vừa gặm được nửa cái chân gà, liền đột nhiên nhìn thấy một đôi chân thon dài xuất hiện trước mắt. Lại nhìn lên trên, một đôi mắt thâm thúy sắc bén đang không chút để ý nhìn mình, không màng không giận.

Đường Khanh bị người ta nhìn, chợt dạ mà run tay, chân gà liền cứ như vậy rơi xuống đất.

Sở Việt nhìn chiếc chân gà rơi xuống đất kia, chân dài bước qua, đi tới trước mặt cô, “Mộc Mộc từ khi nào lại thích ăn đồ dầu mỡ như này vậy?”

Miệng Hạ Mộc rất kén chọn, rất nhiều đồ đều không ăn, trong đó bao gồm thịt nướng BBQ, có đôi khi ăn gấp đồ ăn không hợp, cô ta đều thà chịu đói chứ nhất quyết không ăn, vì thế, Sở Việt còn cố ý thuê đầu bếp. Điểm này, về trình độ nào đó mà nói lại có điểm giống với Đường Khanh, chẳng qua miệng cô tuy kén chọn, nhưng sẽ không để bụng mình bị đói, rốt cuộc thì có đôi khi cô cũng không thể tùy hứng được.

“Em đột nhiên phát hiện thịt nướng BBQ ăn khá ngon.”

Sở Việt đương nhiên sẽ không tin chuyện ma quỷ của cô rồi, hần nhìn cô từ trên xuống dưới, đột nhiên cảm thấy người trước mắt cực kỳ lạ lẫm, rõ ràng vẫn là gương mặt kia, nhưng nhất cử nhất động, lại lộ ra một hơi thở xa lạ.

Đường Khanh bụng đói kêu vang, cầm lấy cánh gà tiếp tục gặm, mặc cho đôi phương dùng ánh mắt sắc bén đánh giá mình.

Thật lâu sau, Sở Việt trầm giọng nói: “Mộc Mộc, em không có gì muốn nói với anh sao?”

Đường Khanh nuốt đồ ăn trong miệng xuống, cũng không giải thích điều gì, chỉ nói một câu, “Anh sẽ hiểu.”

Cuộc nói chuyện cứ thế mà dừng, cuối cùng Đường Khanh đói bụng bị Sở Việt cưỡng chế mang về nhà.

Một đường không nói gì, đến tận lúc về tới Sở gia.

“Đi làm chút đồ ăn cho tiểu thư.”

Cho dù đã là 12 giờ đêm, chẳng qua Sở Việt lên tiếng, liền không ai dám chậm trễ, rất nhanh, một bát mì nóng hổi được đặt trước mặt Đường Khanh. Cô cũng không nói nhiều, cầm lấy chiếc đũa liền an tĩnh ăn đồ ăn vào bụng.

Ăn xong một bát mì, cảm giác đói khát nháy mắt biến mất.

Rượu đủ cơm no rồi, một nhọc của cả một ngày lại dần dâng lên, chỉ là cô không dám nhắc tới chữ ‘ngủ’. Nếu như lúc này mà ngủ, hần sẽ vẫn phải chung một ổ chăn với nam chính, tưởng tượng đến ngày mai nam chính trọng sinh, vừa tỉnh liền nhìn thấy kẻ thù là mình, vậy thì chưa xót lắm.

Cô cảm thấy suy nghĩ một chút liền khiến người ta sợ hãi cực kỳ.

“Đi ngủ.” Sở Việt nhìn mặt cô lộ vẻ mệt mỏi, nhũn mảy, quyết định chờ ngày mai lại cẩn thận chất vấn cô.

“Em không buồn ngủ.” Đường Khanh cố giữ hai mắt không dúi lại, nhỏ giọng nói.

Thấy thế, Sở Việt không nói hai lời, liền tiến đến khiêng cô lên, “Quậy cái gì.” Nói xong, liền đi thẳng đến phòng ngủ chính lầu hai.

Đường Khanh có chút ngây ngốc, đợi đến khi phản ứng lại, người đã bị ném tới một ổ chăn thoải mái, ngay sau đó không đợi cô kịp phản kháng, người đã bị Sở Việt ôm vào trong ngực.

“Em, em muốn về phòng của mình.”

“Không cho phép. Ngủ ở đây.” Sở cô lại nháo ra chuyện xấu gì, Sở Việt trực tiếp bá đạo nói.

“Ồ.”

Trong lòng có chuyện vương mắc, tuy đã mệt tới cực điểm, nhưng Đường Khanh cũng không ngủ được bao lâu.

Nhìn không trung hơi sáng lên ngoài cửa sổ, cô bắt đầu quấy rầy hệ thống, “Hệ thống, hiện tại mấy giờ?”

“5 giờ.”

“Hệ thống này, người nói xem hiện tại ta có nên rời giường trước một chút hay không, chứ đợi lát nữa nam chính tỉnh dậy có khi liền đá văng ta xuống giường.”

“Có lý.”

“A, sau khi rời giường thì đi ăn sáng trước, đợi lát nữa nam chính khẳng định sẽ nổi trận lôi đình, sợ là ngay cả cơm sáng cũng không có thời gian ăn.” Nghĩ vậy, cô lập tức bò ra từ trong ổ chăn. Nhưng cô không ngờ tới, chân còn chưa chạm đất, Sở Việt đã tỉnh rồi.

Tìm bỗng dưng lộp bộp một cái, Đường Khanh có chút không dám quay đầu lại, chỉ là phía sau lưng liền cảm giác được một ánh mắt lạnh băng khiến cho người ta sợ hãi.

Cô cứng đờ quay đầu, “Chào... chào buổi sáng.”

Sở Việt cũng không trả lời, chỉ là trong đôi mắt đen nhánh kia, bắn ra ánh sáng lạnh, hơi lạnh thấu xương khiến hết thầy xung quanh đóng băng trong nháy mắt, giống như đang ở trong hầm băng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Trọng sinh ở tận thế 3

Edit: Xanh Lá

“Hạ Mộc.” Giọng nói trầm thấp mang theo sự chán ghét, ánh mắt lạnh như băng sương thậm chí còn có sát ý bên trong.

“Cảnh báo, cảnh báo, giá trị hắc hóa của nam chính đã đến 80%.”

Giọng nói của hệ thống vang lên từ trong đầu, Đường Khanh vốn đã bức bối, tức khắc liền cả giận nói: “Câm miệng.” Giọng nói vừa phát ra, lúc này cô mới kinh ngạc phát hiện mình thế mà lại nói ra thành tiếng, lập tức ảo não không thôi, muốn giải thích, lại phát hiện là đã muộn, bởi thân mình cô đã bị hung hăng ném vào trên tường.

Đau đớn kịch liệt quét qua toàn thân, nhưng cô lại không dám mở miệng, chỉ sợ vô ý một chút liền chọc cho nam chính hắc hóa làm thịt cô ngay tại trận.

Thống khổ đời trước vẫn còn lại trong đầu, ánh mắt Sở Việt lạnh băng nhìn người ngã trên mặt đất, người lúc trước được mình nâng niu trong lòng bàn tay này, ngay cả chạm vào cũng không nỡ chạm, cuối cùng lại tiến vào vòng tay người khác, thậm chí ngay cả mắt cũng không chớp mà hại hấn thi thể không được toàn vẹn. Nhìn cần cổ trắng nõn của kia, hấn rất muốn tiến lên bóp chặt, sau đó bóp nát cô. Chỉ là khi đến trước mặt cô, hấn lại dừng tay lại. Tuy rằng hận cô, nhưng rốt cuộc cũng là người mình bảo vệ mấy chục năm trời.

Đường Khanh nhìn người đàn ông đứng trước mắt mình, sợ hãi co rụt lại, tiếp theo, cô liền nghe được một giọng nói lạnh băng truyền đến từ trên đỉnh đầu.

“Cút.”

Nghe vậy, như sợ hấn sẽ đổi ý, Đường Khanh lập tức bò dậy, không quay đầu lại mà chạy biến ra khỏi căn phòng.

Nhìn bóng dáng cô biến mất, Sở Việt cười, chỉ là kia nụ cười kia lại cực kỳ khủng bố.

Hắn lúc trước đúng là mắt bị mù, thế mà lại đi coi trọng một người phụ nữ như thế! Nhìn mà xem, lúc này còn chưa gặp nguy hiểm, hấn chẳng qua mới nói một chữ “cút”, đã sợ tới mức ngay cả hỏi cũng không hỏi một tiếng, cứ như vậy bỏ hấn lại sau lưng.

Hạ Mộc và hấn cũng coi như thanh mai trúc mã cùng nhau trưởng thành, gia thế hai nhà tương đương, cha mẹ cũng luôn vui mừng khi bọn họ ở bên nhau, mà khi cha mẹ Hạ Mộc xảy ra tai nạn xe qua đời, hấn chính là người đầu tiên tiếp nhận chăm sóc cô ta, hấn cẩn thận đối đãi với cô ta gần ấy năm, lại nhận được hồi báo như thế, đúng là buồn cười đến cực điểm!

Nghĩ vậy, hấn đột nhiên đâm một cú vào tường, trong nháy mắt, máu tươi chảy ròng, nhưng hấn lại như không hề cảm thấy.

Đường Khanh co người dưới lầu một, vừa run sợ trong lòng mà nhìn lên cầu thang. Có thể một lời không hợp liền ném cô vào tường, xem ra Sở Việt đã trọng sinh. Chỉ là, rõ ràng trong lòng sợ hãi muốn chết, nhưng không biết sao, cô thế mà lại muốn thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

“Hệ thống à, ta phát hiện ta quả nhiên vẫn thích nam chính một lời không hợp liền đánh người hơn.” Như vậy, lúc cô rời đi sẽ không có gánh nặng tâm lý.

Hệ thống, “Ta không phát hiện người thế mà lại là M* đấy.” (*M trong SM, chỉ người thích chịu ngược đãi)

Đường Khanh:.....

Động tĩnh ở lầu hai tuy rằng không lớn, nhưng Sở Việt trước nay đều nâng niu Hạ Mộc trên đầu quả tim, Đường Khanh trước mắt lại cứ như vậy quần áo xộc xệch mà chạy ra khỏi phòng, tức khắc khiến một đám người giúp việc nhận thấy có điều không ổn.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người ở đây, một nhân vật chính khác rút cuộc cũng đi xuống.

Sau cơn mất khống chế ngắn ngủi, Sở Việt rất nhanh liền khôi phục lại, thế giới trước mắt còn chưa bị biến đổi, nhưng hấn lại rất rõ ràng, chỉ hai ngày nữa, thế giới này sẽ liền phát sinh thay đổi nghiêng trời lệch đất, Hạ Mộc hấn tạm thời chưa xử lý, rút cuộc hiện tại cô cũng không gây ra được chút uy hiếp nào, trước mắt quan trọng nhất chính là tìm kiếm vật tư, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Nghĩ vậy, hấn đột nhiên dừng bước, tiếp theo, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua Đường Khanh đang co rúm một bên.

“Hạ Mộc, cô lại đây.” Nói xong, hấn thay đổi ý định ra cửa, một lần nữa đi lên lầu hai.

Đường Khanh do dự một hồi, lúc này mới tâm bất cam tình bất nguyện đi theo.

Lầu hai, trong thư phòng, Sở Việt từ trên cao nhìn xuống cô.

“Cô có gì muốn nói không?”

“Cái này phải xem anh muốn nghe gì nữa.” Đường Khanh cực kỳ thành thật, cô cũng không muốn gạt người, động tĩnh ngày hôm qua lớn như vậy, với chỉ số thông minh của Sở Việt, không thể có chuyện không nghi ngờ, so với chờ bị hấn phát hiện, còn không bằng hiện tại liền thẳng thắn.

Sở Việt đánh giá cô từ trên xuống dưới một phen, nếu nói ngày hôm qua hấn còn không rõ vì sao cô muốn mua nhiều nhu yếu phẩm sinh hoạt như vậy, thì hôm nay đã hoàn toàn hiểu rõ.

“Cô là ai.” Hấn hít một hơi, ánh mắt lạnh lùng.

“Tôi là ai cũng không quan trọng.” Đường Khanh thản nhiên, “Thế giới tiếp theo sẽ như thế nào, tôi nghĩ anh hấn cũng rõ.”

“Cô đang thăm dò tôi?”

“Sao có thể nói là thăm dò được, tôi chỉ muốn xác nhận một việc và bảo vệ tính mạng mình mà thôi.” Nếu muốn nguy trang thành người trọng sinh giống như hấn, vậy cần phải có đủ lực hấp dẫn, khiến hấn không đến mức vì hận Hạ Mộc mà làm thịt cô, thậm chí còn nguyên ý giữ cô lại bên cạnh hấn.

Nếu nói lúc trước chỉ là hoài nghi, vậy lúc này Sở Việt có thể hoàn toàn xác nhận, người trước mắt không phải là người hấn đã quen biết mấy chục năm, rút cuộc nếu là Hạ Mộc, cô ta sẽ không có can đảm đàm phán với hấn.

“Nếu cô không phải Hạ Mộc, vậy có thể cút.” Nếu cô là Hạ Mộc, giữ lại bên cạnh cũng không phải không được, một khi cô hành động giống như kiếp trước, hấn sẽ không chút lưu tình giết cô trước khi cô hoàn toàn phản bội. Chẳng qua, hiện tại nếu cô không phải Hạ Mộc, vậy cô chết hay sống cũng không liên quan đến mình. Hấn không phải là nhà từ thiện mà gặp ai cũng giữ bên cạnh mình.

Đường Khanh không rời đi, ngược lại còn đàm phán với hấn: “Xem ra, Sở tiên sinh hấn cũng giống với tôi, nếu anh và tôi đều biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, chỉ bằng cùng nhau liên thủ.”

Sở Việt châm biếm, “Cô có tư cách gì mà liên thủ với tôi.”

“Nếu như không tuyệt đối nắm chắc, sao tôi lại nói lời này đây.” Đường Khanh nói xong, vung tay lên, một cái bàn liền cứ như vậy biến mất, tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

Sở Việt nhú mày, ngay sau đó cảnh giác nhìn về phía cô, “Hệ không gian.”

Đường Khanh đem trả chiếc bàn kia về chỗ cũ, “Đồ tôi mua ngày hôm qua hẳn anh đều rõ ràng, nếu đã biết rõ thì tất nhiên cũng có thể đoán được không gian của tôi không phải là không gian chết. Nếu chúng ta liên thủ, vật tư tôi có thể chứa giúp anh, làm kho chứa đồ di động, anh phải bảo đảm anh toàn tính mạng cho tôi.” Nói xong, cô thấy Sở Việt không nói, lại tiếp tục: “Sở tiên sinh có thể suy xét, chỉ là..... anh cũng biết thời gian không đợi người.”

Sở Việt thấy cô nói xong liền đi, lúc này mới thu hồi ánh mắt nghiền ngẫm, từ trên ghế đứng lên, “Tôi có thể đồng ý với cô.”

Nghे vậy, Đường Khanh dừng bước chân, xoay người nhìn về phía hần, đuổi tay nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Thấy thế, mặt Sở Việt lộ vẻ chán ghét, “Nếu cô cũng đến đây từ thế giới kia, nên biết tôi chán ghét điều gì.”

Đường Khanh cũng không biểu hiện nửa điểm không vui, ngược lại mang theo một tia áy náy nói: “Xin lỗi, tôi quên mất Hạ Mộc của anh đã từng phản bội anh.”

Sở Việt híp mắt. Hần sờ dĩ nói như vậy, chỉ vì muốn xem người trước mắt biết bao nhiêu chuyện của mình, xem ra cô còn biết không ít.

Thời gian không đợi người, sau khi cả hai đạt thành hiệp nghị, Sở Việt liền dẫn theo cái kho chứa đồ di động này ra cửa. Dọc theo đường đi, Đường Khanh cũng biểu hiện rất tốt, không có bất cứ câu oán hận nào. Đến tận tối, hệ thống rút cuộc nhin không được mở miệng.

“Khanh Khanh, giả thiết nhân vật đã sụp đổ, chú ý một chút.”

Đường Khanh sững sốt, ngay sau đó ha hả cười, “Ha ha, giả thiết nhân vật sụp đổ? Ngươi còn biết đến giả thiết nhân vật à? Giả thiết nhân vật của nam chính mấy đời trước đều đã sụp đổ thành cái dạng quỷ gì rồi!”

Hệ thống lại không còn lời gì để nói, kỳ thật trong lòng hần cũng rõ ràng, hệ thống chủ bên kia nhất định đã xảy ra vấn đề gì rồi, chỉ là..... chuyện này hần không có quyền hỏi đến.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Trọng sinh ở tận thế 4

Edit: Xanh Lá

Chạy suốt một ngày, chân Đường Khanh đã như sắp gãy. Khác với cô trước đó, những thứ Sở Việt đặt trong không gian của cô hầu như đều là đồ khủng, ví dụ như xe việt đã cải tiến đã có gần năm mươi chiếc, ví dụ như hàng tấn xăng, các loại vũ khí nóng... Rút cuộc cũng là người sở hữu sản nghiệp liên quan đến cả hai đạo hắc bạch, những tài nguyên người thường không có, hần chỉ cần một câu đã gom đủ.

Một ngày qua đi, tới ban đêm, trong biệt thự nhà họ Sở, Đường Khanh đã mệt đến mức trực tiếp gục trên bàn com.

“Sở tiên sinh, ngài đã mang tiểu thư đến nơi nào vậy, nhìn xem cô ấy một thế nào này.” Người nói chuyện chính là thím Lý, cũng là vị lão nhân duy nhất đi theo Hạ Mộc từ Hạ gia lúc trước đến đây, Hạ Mộc do bà nhìn từ nhỏ đến lớn, tuy trên danh nghĩa bà ấy là người hầu, nhưng tình cảm đối với Hạ Mộc lại rất sâu. Lúc này nhìn cô mệt như vậy, tức khắc liền đau lòng.

“Thím Lý, việc này không thể trách Sở Việt, là tôi tự muốn đi theo.” Đường Khanh lập tức nhận hết về mình, rất sợ thím Lý chọc phải sát thân này, hiện tại Sở Việt cũng không còn là hần lúc trước.

Nhưng Đường Khanh giải thích vậy thì thà không giải thích còn hơn, thím Lý nghe xong lời này, tức khắc nhú mày hỏi, “Tiểu thư, ngài cãi nhau với Sở tiên sinh sao?”

“Không, không phải.”

“Vậy sao ngài lại gọi Sở tiên sinh bằng tên đầy đủ, trước kia ngài không gọi như vậy mà.”

Nhìn thím Lý đầy vẻ lo lắng, biểu cảm của Đường Khanh nháy mắt liền hóa thạch, tiếp theo cô cứng đờ quay sang nhìn Sở Việt bên kia.

Hạ Mộc lúc trước gọi hắn là “anh Việt”, cô thì không gọi được kiểu buồn nôn như thế.

Sở Việt không hiện chút biểu cảm nào, nhưng chỉ một đôi mắt lạnh nhạt đã đủ để thuyết minh toàn bộ, cô cũng không dám đối nghịch với hắn, vị này chỉ cách việc hoàn toàn hắc hóa có 20% thôi đấy nha.

“Thím Lý, tôi đói bụng rồi, có cái gì ăn không?”

“Ai nha, tiểu thư ngại chờ một chút, tôi lập tức bùng thức ăn lên.” Thím Lý vội vàng đi đến phòng bếp, dạ dày của tiểu thư nhà bà không khỏe, không thể bị đói được.

Đuổi được thím Lý đi chỗ khác, Đường Khanh thăm thử phào nhẹ nhõm một hơi.

Sở Việt đã trọng sinh, hai người tất nhiên sẽ không ngủ chung, cũng may nguyên chủ ở Sở gia cũng có phòng riêng của mình, kỳ thật trước kia hai người cũng ngủ riêng, hôm trước đơn thuần là vì cô ta có ý làm nũng ăn vạ ở phòng Sở Việt không chịu đi cho nên mới ngủ chung, từ phương diện nào đó mà nói, Sở Việt cực kỳ quân tử, trước khi cưới xin chính thức, chuyện giường chiếu trước nay đều sẽ không làm đến cuối cùng. Đáng tiếc, về sau lại cho người khác hưởng lợi.

Tâm sự đã buông, một đêm này cô ngủ rất an ổn.

Sáng sớm hôm sau, Đường Khanh là bị đánh thức, người đánh thức cô không phải ai khác, chính là thím Lý.

“Tiểu thư, ngài còn nói không cãi nhau với Sở tiên sinh.” Dứt lời, thím Lý thờ dài, lại nói: “Tiểu thư, thím Lý nhìn ngài lớn lên, tiên sinh đối với ngài như thế nào, thím Lý đều xem ở trong mắt, lúc này ngài đừng giận đối với tiên sinh nữa, tiên sinh ngoài mặt lạnh như băng, kỳ thật trong lòng vẫn luôn lo nghĩ cho ngài. Tiên sinh hôm qua đã ngồi cả đêm trong thư phòng, tôi nghe những người khác nói, tay tiên sinh bị thương là do chính ngài ấy làm, cả đêm lại không ngủ, người bằng sắt cũng bị ồm mắt thôi.”

Đường Khanh mơ mơ màng màng mở hai mắt, nghe thím Lý lải nhải nói, cuối cùng bắt được trọng điểm, “Sở Việt bị ồm?”

“Đúng vậy, tiên sinh khẳng định vì trong lòng lo nghĩ cho ngài mới bị ồm. Tiểu thư, ngài đi xem.” Thím Lý còn định cẩn thận khuyên cô, không nghĩ tới mình còn chưa nói xong, liền thấy cô ngay cả giày cũng đều không xỏ, vội vội vàng vàng liền chạy ra ngoài. Thấy thế, bà bất đắc dĩ nở nụ cười, “Tiểu thư, tôi còn chưa nói xong đâu, còn nữa, mau xỏ giày vào, đừng để bị cảm.”

Một tuần trước tận thế, người có di năng sẽ thức tỉnh, chẳng qua quá trình thức tỉnh này lại không dễ chịu, thậm chí có người còn không chịu đựng được, cuối cùng trực tiếp nổ tan xác mà chết. Sở Việt bị ồm khoảng một tuần, một tuần này cực kỳ mầu chốt, Đường Khanh cũng không dám để hắn có chút sơ suất nào, vì thế không kịp nghĩ nhiều, cô lập tức chạy tới thư phòng.

Sở Việt tuy bị ồm, nhưng lại không ngủ trong phòng ngủ, mà nằm trên thảm tatami ở thư phòng, phía trên tatami trải một cái đệm thật dày, cũng không nhỏ hơn chiếc giường là mấy. Nghe được tiếng cửa bị đẩy ra, hắn liếc mắt nhìn Đường Khanh vừa vội vàng chạy tới, nhìn cô ngay cả giày cũng chưa xỏ, khẽ nhíu mày, chẳng qua rất nhanh liền một lần nữa nhắm mắt lại.

Cô không phải Hạ Mộc, mặc dù là Hạ Mộc, cũng không liên quan đến mình. Hắn không giết cô đã là tận tình tận nghĩa.

Đường Khanh thấy hắn nhắm mắt, không nói hai lời liền bước tới, duỗi tay sờ sờ cái trán nóng bỏng của hắn. Vừa sờ, thoáng chốc cô liền hoảng sợ, “Sở Việt, anh không sao chứ?”

“Đi ra ngoài.” Sở Việt nhắm hai mắt, tuy rằng sinh bệnh, nhưng khí thế vẫn không giảm.

“Không được, anh bị ồm, tôi phải trông bệnh cho anh.” Nói xong, sợ hắn hiểu lầm, cô lại nói: “Tôi còn dựa vào anh để giữ mạng đấy, cho nên hiện tại anh tốt nhất nên nghe tôi.” Nói xong, cô liền xắn tay áo lên đi tới phòng tắm.

Thức tỉnh trước Tận thế, biểu hiện bên ngoài tuy giống phát sốt, nhưng rốt cuộc cũng không phải phát sốt, cho nên uống thuốc cũng không có tác dụng gì, trước mắt cô chỉ có thể dùng biện pháp hạ nhiệt độ nguyên thủy nhất mà thôi.

Bồn tắm rất nhanh được xả đầy, cô còn thuận tiện cho vài giọt nước linh tuyến vào đó. Làm xong hết thấy, Đường Khanh một lần nữa đi đến trước mặt Sở Việt, không nói hai lời liền đỡ hắn lên, sau đó. Cô bị kích phát hiện mình căn bản không đỡ nổi hắn, ngược lại còn cùng hắn ngã vào tatami.

Sở Việt nhếch khóe môi, châm biếm cười một tiếng, như đang chế nhạo cô không biết tự lượng sức mình.

Thấy thế, Đường Khanh cũng không nhụt chí, cô không đỡ được nhưng Sở gia còn có những người khác nha, vì thế cô lập tức gọi mấy vệ sĩ tới khuân hắn vào phòng tắm.

Sở Việt nhíu mày, cực kỳ muốn đá người đi, nhưng hiện tại đừng nói đến việc đá người, ngay cả giờ tay hắn cũng không có sức, vì thế chỉ có thể lạnh mặt tùy ý cô ra lệnh cho người khác ném mình vào bồn tắm.

Đường Khanh tuy chỉ đỡ hắn một chút, nhưng tay cũng đã hơi run lên, cái thân thể vô tích sự này thật sự quá yếu, mới vậy thôi mà đã mệt tới mức không chịu nổi rồi. Chỉ là trước mắt đã không kịp rèn luyện thân thể nữa, chỉ có thể đi một bước tính một bước mà thôi.

Trên người Sở Việt vẫn còn mặc áo somi ngày hôm qua, vốn đã nhăn rúm rỏ, lúc này ngâm mình trong nước lại càng xốc xếch đến không thành hình,

chẳng qua hấn cũng không để ý hết thấy, ngược lại tùy ý bản thân nằm trong nước lạnh.

Hấn sốt cao nên gần như một đêm chưa ngủ được, cũng không biết có phải vì ngâm mình trong nước hay không, hấn thể mà lại cảm thấy buồn ngủ.....

Đường Khanh thở dốc một hồi, đợi đến khi sức lực khôi phục liền rời khỏi phòng tắm. Từ sáng sớm tới giờ, cô còn chưa ăn cái gì đâu, bụng đã sớm đói đến mức ngực dán vào lưng rồi, nếu tôn sát thần kia đã ngủ, cô liền đi ăn sáng trước, sau đó gọi người đỡ hấn về phòng thôi.

Cô vừa đi, Sở Việt vốn đang nhắm mắt ngủ bỗng dưng mở hai mắt, biện pháp ngâm nước lạnh này đòi trước hấn cũng thử qua, nhưng lại không hiệu quả như bây giờ. Hấn có thể khẳng định, trong nước này, cô nhất định đã động tay động chân.

Xem ra, nha đầu này vẫn còn ần giấu chút bí mật

Ăn xong cơm sáng Đường Khanh lại lần nữa trở lại phòng tắm, thấy Sở Việt vẫn đang ngủ, cô cũng không quấy rầy hấn, chỉ tiến lên sờ sờ trán hấn, phát hiện không nóng như trước nữa, liền gọi người đỡ hấn về lại trên giường.

Chỉ là, con sốt đã hơi lui, nhưng quần áo ướt lộc cộc trên người kia lại làm cô khó xử.

“Hạ tiểu thư, thể này thì ngài làm khó tôi quá, tôi cũng không dám cởi quần áo tiên sinh đâu, nếu tiên sinh biết sẽ giết tôi mất.” Vệ sĩ đầy mặt hoảng sợ nhìn về phía Đường Khanh, tiếp theo đặt Sở Việt dựa vào trên người cô liền chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Trọng sinh ở tận thế 5

Edit: Xanh Lá

Trọng lượng thành linh áp đến thiếu chút nữa khiến Đường Khanh ngã ra đất, cũng may Sở Việt nhanh chóng trụ vững lại, không thể không nói, trước đó tắm nước lạnh quả thực có tác dụng, nếu không hiện tại hấn cũng không thể ổn định thân mình nhanh như thế.

“Sở Việt à, hiện tại anh có sức lực thay quần áo không?” Đường Khanh thấy hấn đã mở mắt, không khỏi có chút chờ mong nhìn về phía hấn.

Sở Việt nhìn cô, bỗng nhiên ánh mắt hip lại, nghiền ngẫm cười, hữu khí vô lực nói: “Cô cảm thấy tôi có sức lực?”

“Tôi cảm thấy có, anh nhìn xem, anh đã có thể tự mình đứng,..... A.....” Lời còn chưa dứt, liền cảm nhận được trọng lượng toàn thân Sở Việt ngã lên người mình, sau đó, cô cực kỳ vô dụng cùng hấn ngã xuống đất.

Cũng may trên đất trải thảm, nên ngã cũng không đau. Chẳng qua cô không dám sơ sẩy, lập tức vỗ vỗ Sở Việt đè trên người mình, “Này, anh không sao chứ.”

Tuy nước linh tuyền giúp thân thể hấn thoải mái hơn một chút, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có tác dụng rất nhỏ mà thôi, so với đau đớn mà toàn thân hấn phải chịu đựng bây giờ, căn bản là không đáng kể, cho nên vừa ngã ra, hấn cũng hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Đường Khanh cảm giận cắn chặt răng, trước mắt những người khác không dám thay cho hấn bộ quần áo ướt lộc cộc này, nhưng nếu vẫn không thay thì chỉ sợ hấn lại xảy ra chuyện gì đó, thân thể yếu ớt của hấn hiện giờ không chịu nổi bất luận hành hạ nào nữa nha.

Liếc mắt nhìn quần áo sạch sẽ ở một bên, cô hít sâu một hơi, cuối cùng chỉ có thể nhận mệnh cảm lấy chúng.

Áo trên còn đỡ, rốt cuộc trước kia người không mặc áo đi trên đường cái cũng rất nhiều, quần cũng còn ổn, rốt cuộc ở bãi biển cũng đầy người mặc đồ bơi, chỉ là khi cô cởi đến cái quần lót cuối cùng, lại có chút khó xử, cô một chút cũng không muốn nhìn nam chính lỏa thể nha!

“Không cần sợ, lên đi bảo bối.”

Giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên, Đường Khanh nghe mà cắn răng nói: “Nếu ngươi lại gọi ta là bảo bối nữa, ta liền cho ngươi ở trong phòng tới liên tục.”

Hệ thống bị ghen, cuối cùng buông tay nói: “Thôi được rồi, Khanh Khanh tiểu tiên nữ.”

Cũng không biết có phải vì có hệ thống ở đó hay không, Đường Khanh lại không do dự như lúc trước nữa, rất nhanh liền thay xong quần áo cho Sở Việt. Chẳng qua đợi đến lúc thay đồ cho hấn xong, cô đã toát mồ hôi đầy người, lại nhìn người đàn ông nằm trên mặt đất, rõ ràng đã hôn mê, nhưng vẫn cau mày như cũ. Thở dài, cô bảo người bên ngoài đỡ hấn về lại trên giường. Làm xong hết thấy, cô liền trở lại phòng mình tắm rửa thay quần áo.

Chờ khi cô lần nữa trở lại thư phòng, đã thấy Sở Việt tỉnh lại.

“Tỉnh khi nào thế?” Dứt lời, thấy hắn không đáp lại mình, Đường Khanh cũng không tức giận, ngược lại tiếp tục hỏi: “Đã đói bụng chưa?”

Sở Việt lạnh nhạt nhìn cô, phun ra hai chữ, “Không đói bụng.”

Làm lơ lời hắn nói, Đường Khanh bày ra bộ mặt than, tiếp tục: “Ồ, anh đợi một lát, tôi bảo người chuẩn bị chút đồ ăn.”

Nghe vậy, Sở Việt nhú mày, không vui nói: “Cô không nghe được lời tôi nói sao? Tôi nói không đói bụng.”

“Nghe được.” Đường Khanh bủi môi, “Nhưng anh hiện tại cần phải ăn cơm, tôi không muốn qua vài ngày sau phải đi nhặt xác.”

Khi nói chuyện, thím Lý đã bung một chén cháo đi tới, “Tiểu thư, tiên sinh không thoải mái trong người, tôi đã nhờ người nấu bát cháo, là cháo hạt sen.” Thím Lý một lòng muốn bọn họ khôi phục ân ái ngày xưa, vì thế lại nói: “Tiên sinh sinh bệnh, sợ là không có sức để ăn, tiểu thư ngại đứt cho tiên sinh ăn đi, cháo này phải uống khi còn nóng.”

Sở Việt hiện tại ngay cả ngồi cũng không thể ngồi thẳng, bát cháo này quả thật rất có thể cũng không cầm được lên, vì thế, Đường Khanh liền nhận cháo, “Đã biết, thím Lý cứ đi lo việc của thím đi.”

“Ồ, được.”

Sau khi thím Lý rời đi, Đường Khanh liền bung cháo tới trước mặt Sở Việt, cháo còn có chút phỏng tay, cô cũng không lập tức dứt cho hắn, mà múc một thìa, nhẹ nhàng thổi thổi, tiếp theo mới đưa đến bên miệng Sở Việt.

Cháo hạt sen mang theo mùi hương đặc trưng, ngửi liền khiến người ta muốn ăn hơn nhiều, đáng tiếc, Sở Việt lại chán ghét liếc mắt một cái, lạnh giọng nói: “Cút ra.”

Nghe vậy, Đường Khanh tức đến hai mắt đều trừng to, nhưng rốt cuộc vẫn là nam chính, đánh không được mắng không xong, nghĩ một chút, cô chỉ có thể hung tợn uy hiếp nói: “Anh có ăn hay không?”

Sở Việt hờ hững liếc cô một cái, không nhiều lời, một lần nữa nhắm mắt lại.

“Được, tốt lắm.” Gặp được một nam chính tùy hứng như vậy, Đường Khanh sao có thể sẽ dễ dàng thỏa hiệp chứ, đột nhiên, cô nghĩ tới một cảnh phim mùi mẫn siêu tục xem trên TV trước kia, chính là khi nữ chính không chịu uống thuốc, nam chính liền miệng đối miệng dứt cho cô nàng. Nghĩ vậy, cô hơi nheo mắt, khẽ nhếch khóe môi, tà ác cười, “Sở Việt, tôi nói với anh này, tôi từng xem được một phương pháp trên TV, chính là khi một người không chịu ăn, đối phương liền miệng đối miệng mà dứt. Anh đoán xem, người bị dứt ăn đó có thể ăn hết được không?”

Sở Việt lần nữa mở mắt ra, trong mắt hiện lên một tia tức giận, “Cô dám.”

“Ồ nha, anh có thể đánh cuộc với tôi một keo, xem tôi có dám hay không.”

Sở Việt nhìn chằm chằm cô gái mang gương mặt của Hạ Mộc trước mắt mình, trong mắt đầy lạnh lẽo, nhưng Đường Khanh lại không sợ, nhìn thẳng hắn mà nói, “Nào, há miệng, a.....” Vừa nói, một thìa cháo sủi đến bên miệng hắn.

Hai người cứ như vậy giằng co, mắt thấy bát cháo hạt sen trong tay đã sắp lạnh, Đường Khanh liền cười nói: “Xem ra, Sở tiên sinh thích phương pháp dứt ăn khác à.”

Sở Việt mắt thấy cô muốn thu cái thìa về, lúc này mới tâm bất cam tình bất nguyện há miệng ra.

Thấy thế, Đường Khanh nở một nụ cười thắng lợi, “Ai nha, lúc này mới ngoan chứ.”

Cô bị mấy đời nam chính chọc tức, lần đầu tiên mới thành công khiến nam chính tức méo mặt, cảm giác này quả thực sáng khoái hết sảy luôn.

Sở Việt không tiếp tục gây chuyện, không đến vài phút, Đường Khanh liền dứt hết cho hắn một bát cháo hạt sen.

Ăn xong cháo hạt sen, Đường Khanh đưa tay sờ sờ trán hắn, phát hiện vẫn nóng như vậy, chỉ có thể bảo người mang một cái chậu không có nước và một chiếc khăn bông đến đây.

Không thể tắm nước lạnh quá nhiều lần, trước mắt chỉ có thể động tay hạ nhiệt độ cho hắn, về phần chậu rửa mặt trống không, là vì nước máy không có hiệu quả, cô muốn vào không gian lấy chút nước linh tuyến cho hắn lau mình.

Đường Khanh cầm chiếc chậu rồng biến mất trước mặt Sở Việt, tiếp theo lại bung một chậu nước đầy lần nữa xuất hiện trước mặt hắn, một trước một sau này này tổng cộng không quá vài phút, Sở Việt nhìn Đường Khanh bận trước bận sau, đôi mắt hơi tối sầm lại, xem ra cô không chỉ có dị năng không gian.....

Nếu nói lúc trước hắn có chút hoài nghi vì sao cùng là tắm nước lạnh nhưng hiệu quả lại khác biệt, trước mắt liền có thể xác định, ẽ là nước kia căn bản không phải nước bình thường.

Đường Khanh không chút che giấu, thoải mái hào phóng bung nước lấy được đến trước mặt hắn, sau đó dùng khăn lông chấm nước lau chùi cho hắn.

“Đây là nước gì.”

Rõ ràng nhìn như không khác gì nước bình thường, nhưng lại có thể giảm bớt thống khổ.

“Nước linh tuyền, trong không gian của tôi có.”

Thấy cô thành thật như vậy, Sở Việt đột nhiên nói: “Cô tin tưởng tôi như vậy sao, không sợ tôi tiết lộ bí mật này à.”

Đường Khanh tay hơi khựng lại, ngay sau đó nở nụ cười tự tin, “Anh sẽ không.”

Sở Việt bị nụ cười này làm cho ngây người trong chớp mắt, rõ ràng là khuôn mặt giống nhau, giọng nói giống nhau, nhưng trái tim hẳn vốn tĩnh mịch, lại đột nhiên đập loạn. Chẳng qua tim loạn nhịp cũng chỉ trong chớp mắt, rất nhanh liền bình ổn lại.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Trọng sinh ở tận thế 6

Edit: Xanh Lá

“Cười thật xấu.” Sở Việt chán ghét mở miệng, lại không nghĩ rằng đối phương chẳng những không tức giận, ngược lại còn rất tán đồng.

“Ta cũng cảm thấy xấu.” Dù sao cũng không phải mặt mình, hẳn thích nói thế nào thì nói thế đó, chẳng qua hệ thống lại rất không ủng hộ, tốt xấu cũng là thân thể hẳn tìm được, sao có thể xấu đây! Phải biết hẳn chính là thành phần đến chết vẫn cuồn cuộn mặt đẹp!

Đường Khanh nói thế khiến Sở Việt nghẹn lời, nửa ngày sau, hẳn lựa chọn lần nữa nhắm mắt lại.

Dưới sự trợ giúp của nước linh tuyền, một giấc này của Sở Việt ngủ đặc biệt ngon, khi tỉnh lại lần nữa, xung quanh đã tối mịt, mà bên cạnh hẳn, cô vẫn ở đó chưa hề rời đi.

Sau khi hẳn ngủ Đường Khanh liền kê ghế dựa ngủ một bên, có lẽ vì phải ngủ trên ghế, nên cô ngủ cũng không ngon giấc.

Đột nhiên, không trung nổ ra một tiếng vang lớn, đất rung núi chuyển, bên ngoài cửa sổ, một tầng không khí đỏ ửng quỷ dị bao phủ thế giới, mà theo sau sự xuất hiện của tầng không khí màu đỏ đó, là cơn đau vốn còn có thể chịu đựng tức khắc khiến người ta không thể nào chịu nổi.

Kêu lên một tiếng, Sở Việt đã thống khổ đến trắng bệch cả mặt, gân xanh nhô lên, mà đôi mắt vốn nên đen nhánh, hiện giờ cũng lập loè màu đỏ quỷ dị, chẳng qua rất nhanh, màu đỏ liền lui xuống, chỉ là hẳn lại dần có chút không khống chế được thân thể.

Đường Khanh nghe được tiếng vang lớn liền tỉnh lại, căn cứ vào lời nhắc nhở của hệ thống, Sở Việt thức tỉnh cực kỳ đáng sợ, cô cũng không có can đảm ở bên cạnh hẳn, cho nên thấy hẳn có dáng vẻ này, cô không nói hai lời liền lập tức rời khỏi phòng, sau đó đóng chặt cửa phòng lại.

Trong cơn thống khổ cực độ, Sở Việt phát hiện có người rời đi, bỗng dưng bất an cùng sợ hãi dâng lên tràn ngập trong lòng, một cảm giác trống rỗng đáng sợ như đang xé rách lồng ngực, thậm chí còn khiến hẳn đau gấp trăm lần, thậm chí ngàn lần so với thức tỉnh.

Hắn há miệng thở dốc, như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng lại không thể phát ra bất cứ âm thanh nào được.

Đường Khanh tuy rời khỏi thư phòng, nhưng cô vẫn đứng đợi ở cửa. Cô bình tĩnh nghe các loại âm thanh phát ra trong phòng, ngăn cản đám vệ sĩ muốn tiến lên dò hỏi. Cũng không biết qua bao lâu, trong phòng dường như dần yên tĩnh trở lại.

Tạm dừng một lát, tiếp theo không có nửa điểm do dự, cô mở cửa phòng ra.

Trong thư phòng đã cực kỳ hỗn loạn, hoàn toàn nhìn không ra dáng vẻ vốn có, mà Sở Việt, một tay chống xuống đất, tựa như đã tới cực hạn.

Thấy thế, cô lập tức nhanh chóng tiến lên, chỉ là khi cô đi đến trước mặt hẳn, lại đón nhận một ánh nhìn sâu tựa biển, dường như có thể xuyên qua thân thể, đánh thẳng vào linh hồn.

Đường Khanh hơi ngẩn ra, ngay sau đó, còn chưa đợi cô phản ứng lại, trên môi đã bị phủ lên một nụ hôn nồng nhiệt, mạnh mẽ, tựa như đã kìm nén thật lâu.

Hai tròng mắt đột nhiên trừng lớn, chỉ là còn chưa đợi cô làm ra bất cứ động tác gì, Sở Việt đã hoàn toàn ngất đi.

Đường Khanh: “..... Cái này MN là tình huống gì vậy?”

Hệ thống đại ra hồi lâu, “Có, có khả năng là nam chính không tỉnh táo, cho rằng người là Hạ Mộc đi.”

Hệ thống giải thích khiến Đường Khanh thoáng bình thường trở lại. Sở Việt bị Hạ Mộc phản bội, một người mình yêu nhiều năm như thế, nhất thời khó có thể chấp nhận được, cho nên mới làm ra hành động vừa rồi, hẳn là cũng là bình thường nhỉ.

Đường Khanh an ủi mình như vậy, liền vớt chuyện ngoài ý muốn này ra sau đầu. Trước mắt, việc cấp bách là đưa nam chính đến chỗ khác.

Vệ sĩ Sở gia cực kỳ chuyên nghiệp, mặc dù bên ngoài xảy ra biến cố gì, họ như cũ làm hết phận sự canh giữ ở Sở gia. Rất nhanh, Sở Việt liền được người đỡ về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, Đường Khanh chống cằm, đang ngủ bù, lại nghe được tiếng đập cửa dồn dập.

“Tiên sinh, tiểu thư, tỉnh tỉnh, bên ngoài đã xảy ra chuyện.”

Nghe thế, cô không nhanh không chậm đi về phía cửa. Ở cửa tụ tập không ít người, đều có thần sắc hoảng loạn.

Trên TV tràn ngập hình ảnh bạo loạn, cùng hình ảnh những người bị cắn lại rất nhanh đi cắn người khác, một màn này, bọn họ xem mà kinh hồn táng đảm.

“Tiểu thư, tiên sinh đâu?”

“Còn hôn mê, làm sao vậy?”

“Bên ngoài đã xảy ra chuyện. Tôi, tôi có thể xin nghỉ trở về xem người nhà một chút hay không?”

Đột nhiên xảy ra bạo loạn lớn như vậy, bọn họ tất nhiên không yên tâm về người trong nhà, Đường Khanh cũng không ép buộc. Người hầu vệ sĩ của Sở gia vốn rất đông, trải qua một buổi sáng này, chỉ còn một phần ba người ở lại, cô nhìn những người ở lại này, nói: “Nếu trong các vị còn ai muốn đi, nói một tiếng với tôi là được, tôi sẽ không ngăn cản.”

Người ở lại đây ngoại trừ một số người không cha không mẹ, còn có một đám là người ngoại tỉnh, muốn trở về cũng không phải nhất thời nửa khắc là về được, tuy nói đã xảy ra chuyện lớn như vậy, chẳng qua bọn họ cũng đã nói chuyện với người trong nhà, xác định không có việc gì, lúc này mới quyết định ở lại.

“Chúng tôi tạm thời không đi.”

“Tôi không có người nhà. Sở tiên sinh ở đâu, tôi liền ở nơi đó.”

Nghe bọn họ nói, Đường Khanh gật gù đầu, “Nếu các vị ở lại, vậy hiện giờ nên làm gì thì làm cái đó đi, chỉ là có một điều mọi người phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể tùy tiện cho người tiến vào, còn nữa, từ giờ trở đi, mọi người ai cũng không thể rời khỏi biệt thự này.” Nói xong, cô lại hỏi: “Đầu bếp còn ở đây chứ? Nấu vài thứ cho Sở tiên sinh ăn.”

“Đầu bếp về nhà rồi, để tôi tới làm đi.” Người nói chuyện chính là thím Lý, bà là cô nhi, lại chưa từng kết hôn, đời này người được coi là thân nhân của bà, cũng chỉ có Hạ Mộc, cho nên bà không rời đi.

Đường Khanh gật đầu, liền bảo tất cả mọi người đi xuống.

Đội phân phó xong những việc này, cô liền một lần nữa về phòng ngủ.

Người trên giường vẫn hôn mê như cũ, nhiệt độ cơ thể ngày hôm qua vọt và lắm mới hạ xuống được lại lần nữa tăng lên, Đường Khanh cũng không bối rối, lập tức dùng nước lạnh tuyền giúp hạ nhiệt độ. Ước chừng qua mười lăm phút, Sở Việt rốt cuộc mở mắt ra.

“Tận thế hẳn là đã bùng nổ, vệ sĩ và người hầu của Sở gia muốn rời đi tôi đều để bọn họ đi rồi, hiện tại còn dư lại một nửa, người ở lại phỏng chừng trong vòng mấy ngày cũng sẽ đi hết, ngoại trừ mấy người không có thân nhân.”

Sở Việt gật gù đầu, dáng vẻ không khác gì lúc trước. Thấy hẳn như vậy, Đường Khanh khẽ thở phào, xem ra nụ hôn ngày hôm qua quả thật là ngoài ý muốn.

“Tôi đã bảo người nấu vài thứ, đợi lát nữa anh nhớ ăn.” Nhìn sắc mặt hẳn đã không còn tái nhợt như lúc trước, hơn nữa cửa ải thống khổ khó khăn nhất đã đi qua, trong mấy ngày tiếp theo hẳn sẽ chậm rãi khôi phục.

Sở Việt hơi ngược mắt, ánh mắt vẫn lạnh nhạt như sương. “Không có sức lực.”

Nghe vậy, Đường Khanh khẽ nhui mày, tiếp theo, cô cầm tay hẳn từ trong ổ chăn ra, vừa bắt mạch vừa nhỏ giọng nói thầm, “Không đúng, hẳn là đã bắt đầu khôi phục rồi nha, sao vẫn không có sức lực ăn cơm chứ?”

Sở Việt mặt không đổi sắc nghe lời cô nói, lạnh giọng: “Cô biết y thuật?”

“À, biết một chút.” Đường Khanh thả tay hấn xuống, vừa liên hệ với hệ thống, “Hệ thống, y thuật của ta ở thế giới này có hữu dụng không?”

“Đương nhiên là hữu dụng, với y thuật cổ của người, vẫn có thể được xem là thần y ở thế giới này.”

Dứt lời, lại nghe Sở Việt không chút để ý nói: “Xem ra cô y thuật không tinh.”

Đường Khanh:.....

Hệ thống:.....

Cái đồ nam chính mắt có tật.

Đường Khanh cười trộm, lần đầu tiên thấy hệ thống tức điên, tâm tình cô cực kỳ không tệ, mà lúc này, thím Lý cũng bùng bùng sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Trọng sinh ở tận thế 7

Edit: Xanh Lá

Sở Việt còn đang ốm, không thể ăn đồ quá dầu mỡ được, cho nên bữa sáng vẫn là cháo, chẳng qua lần này đổi thành cháo gà nắm hương thôi.

Lần này thím Lý bùng lên hai bát, nhưng Đường Khanh không muốn uống cháo nguội, nên định nhờ thím Lý dứt cho hấn, nào ngờ vừa mới cầm bát cháo của mình lên, bên tai đã truyền đến một câu mệnh lệnh.

“Dứt cho tôi.”

“Ha?”

Đường Khanh há hốc miệng, vốn định cự tuyệt, lại thấy thím Lý cười tủm tỉm lấy một bát cháo đi rồi, “Tiểu thư, ngài dứt cho tiên sinh trước đi, bát cháo này tôi mang đi giữ nhiệt, dạ dày ngài cũng không thể uống lạnh được, tôi đi xuống trước đây.”

Thím Lý vừa đi, liền thấy Sở Việt đậm mặt nhìn mình, bởi vì nguyên nhân mấy đời trước, nên đời này cô đặc biệt cẩn thận, chỉ sợ nam chính lại chạy trốn đường ray. Lúc này thấy hấn không có bất luận điều gì khác thường, cô mới tâm bất cam tình bất nguyện bước tới.

“Há miệng, a.....”

Nhìn cô giống như dứt cho con ăn, Sở Việt cũng nói không rõ tư vị trong lòng rốt cuộc là gì, hấn hấn nên hận Hạ Mộc, nhưng người trước mắt này lại không phải Hạ Mộc, hấn và cô cũng không có quá nhiều tiếp xúc, nếu có cũng chỉ là một cuộc hợp tác chuẩn bị cho tận thế mà thôi, nhưng rõ ràng một người không thể xem như có liên quan tới hấn như vậy, nhất cử nhất động lại đều ảnh hưởng tới trái tim mình.....

Đường Khanh không biết suy nghĩ trong lòng hấn, lúc này cô chỉ muốn mau chóng dứt hấn ăn xong, sau đó đi uống cháo gà nắm hương của cô thôi. Tuy rằng chưa nếm được tư vị cháo này, chẳng qua thoáng ngửi đã thấy thơm nức.

Cháo gà nắm hương rất thơm, nhưng Sở Việt ăn vào trong miệng lại hơi nhú mảy.

“Nóng sao?”

“Cô có thể tự mình nếm thử.”

Sở Việt nói không chút để ý, dường như chỉ là thuận miệng nói một câu. Đường Khanh nhìn cháo trong tay, bỗng dừng nghĩ tới Kỳ Quân Túc mấy đời trước, lúc trước tên kia còn buộc mình ăn không ít đồ hấn đã ăn qua, tốt xấu gì cũng là người yêu sạch sẽ, cô còn lâu mới muốn ăn đồ thừa của người ta!

“Không được, nếu nóng, vậy tôi liền thổi nguội một chút đi.” Nói xong, cô nhẹ nhàng thổi thổi cháo trong tay.

Đôi mắt đen nhánh hiện lên một tia khác thường, chẳng qua rất nhanh liền khôi phục như cũ. Cháo cũng không nóng lắm, chẳng qua hấn chỉ muốn xác định một chuyện thôi.

Dứt cho Sở Việt ăn xong, Đường Khanh liền đi xuống lầu.

Dưới lầu, trong TV đang phát tin về bạo loạn.

“Xin thông báo một tin quan trọng, bị một loại virus không rõ lây nhiễm, hiện tại trong phạm vi toàn cầu xuất hiện nhiều nơi bạo loạn, ngược bị nhiễm virus sẽ đánh mất lý trí, hiện tại xin cư dân thành phố chú ý khóa kỹ cửa sổ, không tùy ý ra khỏi nhà, nếu người nhà đã bị lây nhiễm, xin hãy mau chóng cách ly.....”

Nếu lúc trước còn có một số người ở lại, hiện tại tin tức này vừa ra, liền có rất nhiều người chạy tới trước mặt Đường Khanh, bọn họ lúc trước chỉ tưởng là bạo loạn xuất hiện, lại không nghĩ rằng sẽ nghiêm trọng như thế, ngay cả trong giọng nói của phóng viên cũng lộ vẻ sợ hãi.

Nhìn người trước mắt sắc mặt tái nhợt, cô bình tĩnh mở miệng, “Ai muốn rời khỏi, hãy nói một tiếng với quản gia, tôi sẽ chi trả tiền lương tháng này của mọi người.”

Bọn họ cũng không nói nhiều, sau khi cảm tạ liền rời đi.

Ban đầu Sở gia còn có không ít người, hiện tại vừa đi, trên cơ bản chỉ còn lại không đến hai mươi người.

Hiện tại vẫn là giai đoạn đầu của tận thế, phụ cận Sở gia không có gia đình nào, hoang vắng, gần như không có người bị lây nhiễm, chẳng qua để phòng ngừa vạn nhất, chờ sau khi những người kia rời đi, Đường Khanh liền phân phó xuống.

“Bắt đầu từ bây giờ, bất luận là ai cũng không cho phép rời đi, muốn chạy thì hiện tại có thể nghĩ kỹ.”

Sở Việt còn đang trong giai đoạn nguy hiểm, cô cũng không dám mạo hiểm chút nào.

“Tiểu thư, Sở tiên sinh đối với chúng tôi ân trọng như núi, chúng tôi lại đều không có thân nhân. Chúng tôi sẽ không đi, chỉ là..... nguy cơ lần này không biết bao lâu mới có thể bình ổn, hiện tại đồ ăn trong nhà cũng không nhiều, tôi muốn ra ngoài tìm chút đồ ăn, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.”

“Cái này anh yên tâm, đồ ăn trong nhà cũng đủ để sinh tồn trong thời gian dài.”

“Tiểu thư, tôi có thể hỏi một chút tình hình thân thể Sở tiên sinh hiện tại không.....”

Động tĩnh ngày hôm qua không ít người đều nghe được, hiện giờ không ít người lo lắng Sở Việt bị lây nhiễm, rốt cuộc thì trong tin tức cũng nói qua, người bị lây nhiễm ngoại trừ muốn ăn thịt nhân loại, thì không thích ăn đồ gì khác, nếu thím Lý vẫn đưa cháo vào, hẳn là không phải lây nhiễm, chỉ là ông chủ ngay lúc này sinh bệnh, bọn họ vẫn hết sức lo lắng.

“Thân thể sở tiên sinh đã khá hơn nhiều, phòng chừng qua mấy ngày nữa là có thể khôi phục.” Nói xong, Đường Khanh đột nhiên nói: “Trong nhà còn có ai bị cảm không?”

Dứt lời, lập tức có người nói: “Có, chỉ là Sở tiên sinh còn đang bệnh, nên chúng tôi chưa nói việc này cho ngài.”

Đường Khanh gật đầu, theo cốt truyện của thế giới, bên cạnh Sở Việt ít nhất còn có bốn người thức tỉnh dị năng, theo thứ tự là dị năng hệ gió, dị năng hệ lửa, dị năng hệ nước và dị năng hệ đất, những người này về sau cũng là nhân vật đóng vai trò rất quan trọng. Sau khi biết được bọn họ ở nơi nào, cô liền bảo người dẫn cô đi thăm bọn họ.

Hạ Mộc ở Sở gia là nữ chủ nhân tương lai, cô muốn đi thăm ai, những người khác dĩ nhiên cũng sẽ không ngăn cản, lập tức đưa cô đến đó.

Bốn người trước mắt này tuy suy yếu nằm trên giường, chẳng qua nhìn có vẻ đã gắng gượng vượt qua được, mấy ngày tiếp theo chỉ cần điều trị thật tốt, hẳn sẽ không có vấn đề lớn.

Thăm xong mấy người này, cô bảo thím Lý đem cháo lên, sau đó lại về phòng ngủ chính.

Cô không dám để nam chính ở một mình quá lâu, chỉ sợ hắn vừa miên man suy nghĩ gì đó lại gia tăng độ hắc hóa, vẫn nên cố gắng chăm sóc hắn đi, dù sao chịu đựng qua mấy ngày nữa, cô liền có thể đóng vai người vô hình.

Tương tượng đến đây, một thân mỗi một đều bớt đi không ít.

Trong phòng ngủ chính, Sở Việt không biết từ khi nào đã ngủ rồi, Đường Khanh gần như cả đêm không ngủ yên, lúc này đã buồn ngủ đến không chịu được, cô nhìn giường đôi siêu lớn kia, cực kỳ muốn nằm trên đó, chẳng qua cũng chỉ nghĩ một chút thôi, cuối cùng cô vẫn tìm chiếc ghế dựa, tùy tiện nằm bì trên bàn ngủ.

Một giấc này ngủ rất sâu, ngay cả Sở Việt tỉnh lại bế cô lên giường, cô cũng hoàn toàn không biết.

Mặt Hạ Mộc hơi bầu bĩnh như trẻ con, mềm mại non nớt, đáng yêu cực kỳ, rõ ràng đây phải là một gương mặt làm khiến chán ghét, hiện giờ lại cảm thấy thuận mắt một cách bất ngờ, thậm chí còn rất muốn ôm cô vào trong ngực.

Sở Việt chăm chú nhìn một lát, đột nhiên vươn tay chọc chọc khuôn mặt bầu bĩnh của cô, xúc cảm không tệ, y như trong dự kiến.

Như cảm nhận được có người quấy rối, Đường Khanh lục sục trở mình, lại tiếp tục ngủ say.

Sở Việt giống như đang thưởng thức bảo vật hiếm có trên đời mà ngắm cô từ trên xuống dưới một phen, khuôn mặt trắng nõn phấn nộn, lông mi hơi cong, đôi mắt to biết nói đang an tĩnh ngủ say, cánh môi phơn phớt hồng cong lên, chiếc cổ trắng nõn đường cong tuyệt đẹp, lại đến ngực hơi nhô lên.....

Ánh mắt dừng ở ngực vài giây, bỗng dung, đôi mắt vốn đen nhánh lại tối hơn vài phần.

Sở Việt trước nay đều không phải người tốt gì, đời trước hấn bảo vệ Hạ Mộc một đời, luôn làm quân tử, nhưng cuối cùng lại rơi vào kết cục thế kia, hiện giờ hấn không muốn khiến mình chịu thiệt, là của mình thì phải nhân lúc còn sớm mà xuống tay, nếu không sẽ bị người khác cướp đi mất.

Nghĩ vậy, hấn liền không để mình thiệt thòi nữa, đầu tiên là sờ sờ khuôn mặt mềm mịn kia, sau đó một đường đi thẳng xuống

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Trọng sinh ở tận thế 8

Edit: Xanh Lá

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Đường Khanh như nghe được ai đang gọi cô, lại dường như cảm thấy có ai đang đụng chạm cô, tê tê ngứa ngứa, tóm lại, một giấc này ngủ cực kỳ không thoải mái.

“Oh, my god! Khanh Khanh, người mau tỉnh lại! Xảy ra đại sự rồi! Tỉnh mau!”

Khi Đường Khanh tỉnh lại còn có chút mê mang, chẳng qua khi cô nhìn thấy nam chính đang gằn trong gang tấc, nháy mắt liền hoàn toàn thanh tỉnh.

“Anh làm gì vậy.” Cô nhìn quanh bốn phía, lại nói: “Sao tôi lại ở trên giường?”

Trong mắt Sở Việt hiện lên một tia tiếc nuối, chẳng qua rất nhanh liền khôi phục lạnh nhạt như ban đầu, giọng điệu còn tỏ ra chán ghét, nói: “Nước miếng đã sắp chảy xuống giường rồi.”

Nghe vậy, Đường Khanh lập tức lau lau nước miếng căn bản không tồn tại, tiếp theo cô đột nhiên nghĩ đến, vấn đề chẳng liên quan gì đến có hay không có nước miếng cả, vì sao cô lại ở trên giường?

“Sao tôi lại ở trên giường?”

Sở Việt nhìn ánh mắt cảnh giác của cô, khóe miệng khẽ nhếch, mang theo một tia châm chọc: “Tôi phát hiện cô vẫn có chút hữu dụng, mà cái thân thể yếu ớt này của Hạ Mộc không chịu nổi cô giày vò như vậy đâu.”

Lời này của hấn lý lẽ có đủ, nước linh tuyền rất quan trọng, không gian cũng rất quan trọng, cho nên Đường Khanh coi như hữu dụng, nhưng thân thể Hạ Mộc lại rất mỏng manh, căn bản không chịu nổi bất cứ giày vò nào, mà hấn bế cô từ ghế lên giường, ngược lại xem ra cũng có lý, chỉ là..... cô vẫn luôn cảm thấy không đúng chỗ nào.

“Hệ thống, người vừa gọi ta làm gì.”

Hệ thống nghĩ thầm rốt cuộc có nên nói với cô nam chính này ... có thể có vấn đề hay không, nhưng tưởng tượng đến bộ dáng bùng nổ của cô mấy đời trước, hấn quyết định tạm thời không nói việc này, hướng hồ, ai biết nam chính rốt cuộc cảm thấy hứng thú với thân thể Hạ Mộc hay với Đường Khanh đây.

“Không có gì, chỉ muốn nói với người là nam chính đã tỉnh.”

Đường Khanh đen mặt: “..... Hệ thống thân ái của ta, người bảo ta phải nói với người cái gì mới được.”

“Ồ, vậy đừng nói nữa, người cũng biết mức độ hắc hóa của nam chính lần này quá cao, ta không thể không thời thời khắc khắc nhắc nhở người.”

Đôi mắt với hệ thống chuyên nghiệp như vậy, Đường Khanh cực kỳ bất đắc dĩ, chẳng qua hoài nghi lúc trước cũng đã biến mất, rốt cuộc ngay cả hệ thống cũng chưa nhắc nhở cái gì.

“Là anh bế tôi lên giường?” Đường Khanh hỏi hấn, thấy hấn thừa nhận, lại nói: “Đã có thể bế tôi lên, thân thể anh khỏe rồi?” Ngay sau đó, cô lập tức nói: “Vội lát nữa anh tự mình ăn cơm đi.”

“Vốn đã tốt hơn một chút, chỉ là, cô quá nặng.” Sở Việt ghét bỏ nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá một phen, “Khó khăn lắm mới khôi phục một chút, lại bị cô lấy sạch rồi!”

Nếu không phải hấn đang bày vẽ mặt chán ghét, Đường Khanh cũng sắp cảm thấy nam chính đời này lại sụp đổ!

Cái gì gọi là bị cô lấy sạch?!

“Có nặng cũng là vì anh nuôi quá tốt, phải biết rằng thân thể này trước kia còn không phải của tôi.” Đường Khanh vừa nói vừa nhanh chóng xuống giường, “Tôi đi gọi những người khác tới chăm sóc anh. Tôi phải đi ngủ. Rốt cuộc anh cũng biết cái thân thể yếu ớt này không chăm sóc được anh.” Nói xong, cô cũng không quay đầu lại mà rời khỏi phòng ngủ chính.

Tuy nói nam chính tạm thời biểu hiện rất bình thường, chẳng qua một lần bị rấn cần mười năm sợ dây thừng, cô vẫn nên cách xa hắn một chút, về phần ý định chăm sóc hắn mấy ngày của cô trước đó, nghĩ một chút, cô vẫn nên giao nhiệm vụ gian khổ này cho người khác thôi, dù sao giai đoạn khó khăn nhất đã qua rồi.

Cô vừa đi, gương mặt vốn lạnh băng của Sở Việt lại lạnh thêm vài phần. Nha đầu này quá cảnh giác, chẳng qua..... không sao, cô không thoát khỏi lòng bàn tay hắn được.

Ngủ một giấc đến lúc tự nhiên tỉnh, tâm tình Đường Khanh vẫn xem như không tệ, chẳng qua khi cô vừa mới ra khỏi phòng, đã thấy thím Lý mặt đầy lo lắng đang nhìn chăm chăm, thấy cô đi ra, bà lập tức tiến đến, “Tiểu thư, ngài tỉnh ngủ rồi à.”

“Làm sao vậy?”

“Tiên sinh còn chưa ăn cơm.”

“Chưa ăn thì thím để người khác đưa lên là được.”

Đối mặt với sự bình tĩnh của cô, thím Lý lại sốt ruột nói: “Tiên sinh không chịu ăn đồ người khác đưa đến, nói phải đợi ngài tỉnh lại, ngài mau nhìn xem đi, đã một ngày rồi, tiên sinh lại vốn đang sinh bệnh.”

Khoe miệng Đường Khanh hơi giật giật, cực kỳ cặn lời, chẳng qua rốt cuộc vẫn là nam chính, cô cũng không thể bỏ mặc, vì thế chỉ có thể đi đến phòng ngủ chính. Trong phòng ngủ, Sở Việt đang nằm trên giường, vẫn là đáng về lúc cô rời đi.

Nhiều mày, cô bước đến, “Sở Việt.”

Sở Việt chậm rãi mở mắt, thấy cô đến đây, lạnh giọng nói: “Tôi đói bụng.”

Đường Khanh chán nản, “Tôi cũng đâu phải mẹ của anh, đói bụng thì anh phải ăn đồ thím Lý đưa tới chứ.”

Ánh mắt lạnh lẽo quét qua, Sở Việt nói: “Toàn bộ Sở gia đều biết quan hệ của cô và tôi, ngoại trừ cô, căn bản không ai dám đến gần tôi cả.”

“Cho nên ý anh là?”

“Cô và tôi đều đến từ thế giới kia, nhưng ai có thể bảo đảm không có người nào khác từ thế giới kia trở về, cho nên, vì không để bất cứ kẻ nào nghi ngờ, từ giờ trở đi cô phải ở lại bên cạnh tôi, hơn nữa, cũng không thể gọi tên đầy đủ của tôi được.”

Đường Khanh vẻ mặt như gặp quỷ nhìn về phía hắn, rất muốn nói với hắn rằng, thế giới này ngoại trừ hắn ra thì chẳng có ai trọng sinh nữa cả! Nhưng cô nói ra lời đó lại không có chứng cứ gì, hắn sẽ không tin cô đâu.

Nghĩ đến xưng hô mà Hạ Mộc từng gọi hắn, mặt cô liền đen.

Nhìn ra cô không muốn, Sở Việt cười khẩy: “Chỉ để giấu tai mắt người ta thôi, cô tưởng tôi muốn ngày ngày nhìn gương mặt này của cô chác?”

Đã nói đến mức này, Đường Khanh không theo cũng phải theo, chẳng qua cô cảm thấy mình vẫn có thể tranh thủ một chút quyền lợi, “Gọi anh như vậy cũng được, chẳng qua ở nơi không có người khác, thì không cần diễn.”

Sở Việt cũng biết không thể ép quá chặt, cho nên cũng vui vẻ đồng ý.

“Có thể. Chẳng qua hiện tại, cô dứt cho tôi ăn.”

“Vì sao?”

“Bởi vì Hạ Mộc rất dính tôi, nếu là trước kia tôi bị bệnh, cô ta một tắc cũng không rời.” Nói xong, thấy cô trừng mắt, vẻ rất tức giận, hắn lại giải thích: “Một tắc cũng không rời có nghĩa là, từ hôm nay trở đi, cô dọn đến phòng tôi ở.”

Đường Khanh thiếu chút nữa liền muốn phui tay không làm, nhưng ánh sáng lạnh trong mắt nam chính rất khiến cô có ảo giác nếu không đáp ứng liền lập tức giết chết cô.

“Tức quá!”

So với cô đang bùng nổ, hệ thống lại hữu khí vô lực, “Ta cũng tức giận.”

Nhìn giá trị hắc hóa của nam chính giảm xuống, hắn vốn nên cao hứng, lại tỏ vẻ tâm rất mệt. Nam chính đang yên đang lành xem ra lại muốn trật đường ray.

“Một chút cũng không muốn đáp ứng yêu cầu của hần!”

“Ta cảm thấy, ngươi vẫn nên đáp ứng hần đi, nói thế nào cũng là nam chính hắc hóa.” Chết đạo hữu chẳng chết bản tăng, hệ thống quyết định không nói cho cô biết những hành động quỷ dị lúc trước của nam chính.

Đường Khanh hoàn toàn không biết mình bị hãm hại, ngược lại còn nghiêm túc nghĩ về những gì hệ thống nói, dù sao cũng phải làm nhiệm vụ, cùng lắm thì đến thế giới sau lại làm một hảo hán.

“Lời anh nói, tôi có thể chấp thuận.”

Sở Việt nhìn vẻ mặt mất nước nhục chủ quyền của cô, tâm tình lại cực tốt, đương nhiên, trên mặt vẫn là đáng vẻ lạnh băng.

“Trước hết gọi tôi một tiếng thử xem.”

“Há?”

“Chỉ với đáng vẻ không tình nguyện này của cô, ngay cả thím Lý cũng không lừa được.”

Hít sâu một hơi, Đường Khanh lúc này mới không tình nguyện mở miệng gọi: “Anh Việt.”

Sở Việt hơi nheo mắt lại, lạnh giọng nói: “Không giống, gọi lại.”

Mặt Đường Khanh đã sắp tức đến vặn vẹo, nhưng nhìn đáng vẻ lạnh như băng kia của đối phương, chỉ có thể tiếp tục hít sâu một hơi, nghĩ đến đáng vẻ của Hạ Mộc, nhịn xuống xúc động muốn nổi da gà, ngọt ngào hô: “Anh Việt.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Trọng sinh ở tận thế 9

Edit: Xanh Lá

Cũng không biết có phải vì đã bước ra được bước đầu tiên hay không, Đường Khanh gọi “anh Việt” thế mà lại càng thêm thuận miệng. Có đôi khi cô sắp diễn không nổi cái đáng vẻ kia nữa, Sở Việt lại vẫn hết sức điềm nhiên, thậm chí đại đa số thời gian còn tỏ ra cực kỳ dung túng, yêu chiều cô.

Không hổ là nam chính, đối mặt với kẻ thù mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy, Đường Khanh bội phục cúi rạp cả người.

Một tuần rất nhanh trôi qua, Sở Việt cũng khôi phục tương đối, khôi phục cùng hần còn có bốn người dị năng khác, tốt xấu cũng là nam chính sống lại một đời, chưa đến một ngày liền nắm giữ được dị năng của bản thân, thậm chí còn dành ra một chút sức lực, dạy bốn người khác nắm giữ dị năng của họ.

Vì muốn mài giũa những người ở lại, Sở Việt cũng không vội vã rời đi, mà trước hết dẫn theo bọn họ chiến đấu ở phụ cận, đợi bọn họ thuần thục kỹ năng đánh giết mới dẫn theo bọn họ rời khỏi chỗ này.

Đợt huấn luyện này kéo dài gần một tháng, trong lúc đó, trên TV cũng xuất hiện tin tức quân đội dẫn người đi tấn đến căn cứ an toàn, chẳng qua những người ở lại Sở gia không một ai rời đi cả, rốt cuộc so với quân đội, bọn họ càng tin tưởng Sở Việt hơn, hơn nữa những kỹ năng hần dạy trước đó cũng cực kỳ có ích cho bọn họ.

Sở Việt sống lại một đời cũng không hoàn toàn tin nhiệm người bên cạnh nữa, đời trước có người vì một chút vật tư mà phản bội hần, cũng có người vì cứu hần mà cứ thế liên mất mạng. Hần hiện tại không thể lập tức loại bỏ kẻ phản bội được, vì như vậy sẽ khiến những người trung thành với hần lạnh tâm, nên đơn giản đều giữ lại bên cạnh, về phần những kẻ phản bội đó, cùng lắm thì tìm cơ hội loại trừ. Bởi vì trong đoàn vẫn có kẻ phản bội, nên dị năng hệ không gian của Đường Khanh hần vẫn chưa công khai, do đó sau khi bọn họ rời khỏi Sở gia, bề ngoài vì tranh mua vật tư mà sống rất gian khổ, chẳng qua sự gian khổ này Đường Khanh cũng không phải chịu.

Sau khi thân thể Sở Việt khôi phục, cô liền sống cuộc sống như đại gia, dị năng của Sở Việt là dị năng hấp thụ, có thể hấp thụ tất cả các loại dị năng khác rồi tự mình sử dụng chúng. Dị năng nghịch thiên như thế, nếu không phải Hạ Mộc đời trước nhẹ dạ cả tin, hần cũng sẽ không xảy ra chuyện, chẳng qua hiện tại nếu vẫn muốn dùng thủ đoạn tương tự hại hần hần sẽ rất khó, cho nên cô cực kỳ yên tâm.

Thân thể Hạ Mộc không tốt lắm, người Sở gia đều biết điều này, cho nên mặc dù cô giống như đại gia mà chẳng làm gì cả, vẫn không có ai nói gì, huống hồ bên cạnh cô còn có người cho phép cô tùy hứng.

Một tháng sau, Sở Việt dẫn theo những người khác đi về phía căn cứ an toàn thành phố S. Thành phố S chính là thành phố lớn số một số hai của Hoa

Quốc, căn cứ an toàn cũng được xây bền chắc cực kỳ, chẳng qua vì sao Sở Việt lại đến nơi này, trong lòng Đường Khanh lại rất rõ, cái tên thù dai này hẳn là muốn bắt đầu đi dọn dẹp những kẻ thù kia của hắn.

Vừa rời Sở gia chưa đến mười phút, đã gặp được zombie trên đường.

Loại sinh vật zombie này, Đường Khanh chỉ từng thấy trên TV, hiện giờ tận mắt nhìn thấy, cô vẫn cực kỳ chấn động.

Đó là một con zombie nam, trải qua một tháng thảm họa bùng phát vừa rồi, toàn thân trên dưới đã thối rữa toàn bộ, ngay cả đôi mắt cũng đã rơi lủng lẳng trên mặt, nhưng dù vậy hắn vẫn há cái miệng to như chậu máu, giương nanh múa vuốt lao về phía bọn họ.

Đường Khanh nhìn zombie máu chảy đầm đìa kia, cho dù cách cửa sổ xe cô vẫn có cảm giác mình ngồi được mùi xác thối, tức khắc, trong lòng liền ghê tởm.

Như nhận thấy được cô không thoải mái, Sở Việt ôm cô vào trong ngực, vừa dùng dị năng đánh nổ đầu zombie, vừa đau lòng nói: “Mộc Mộc, đừng nhìn.”

Cũng không phải Đường Khanh làm ra vẻ, cô chẳng qua là lần đầu nhìn thấy zombie nên có chút không thoải mái thôi.

“Không, về sau em* sẽ còn phải thấy nhiều hơn nữa.” (*Ở trước mặt người khác nên Đường Khanh vẫn xưng hô “em – anh” với Sở Việt)

Nghe vậy, Sở Việt không mở miệng nữa, mà Đường Khanh sau khi nghỉ ngơi, cũng thoải mái hơn một chút, một tháng này, cô đã quen với việc hắn thường xuyên tiến lên hôn một cái, ôm một cái, cho nên tư thế này cũng không gây phản cảm quá lớn gì, hơn nữa trên xe việt dã còn có những người khác đang ngồi, cho dù là giả vờ giả vịt thì cô cũng không thể đẩy hắn ra.

Đường Khanh không biết mình đã rơi vào bẫy của người nào đó rồi, lúc này toàn bộ đầu óc còn đang nghĩ đến việc nhanh nhanh tìm được nữ chính, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, rời khỏi cái thế giới đáng chết này!

Hành trình đi tới căn cứ an toàn thành phố S cũng không thái bình, chẳng qua bởi vì vẫn là giai đoạn đầu của tận thế, zombie còn chưa tiến hóa, nên dọc theo đường đi cũng không ai bị thương.

Thân phận của Sở Việt vẫn xem như hữu dụng, khi đoàn người bọn họ đi vào căn cứ, lập tức liền có trưởng khu căn cứ tiến đến tiếp đãi.

“Sở tiên sinh, có cần thông báo cho người nhà của ngài không?”

Trên thế giới này, người nhà còn sống của Sở Việt thậm chí trong tay còn có thực quyền, chẳng qua bọn họ cũng không ở thành phố S mà ở thành phố B, kiếp trước ngay từ giai đoạn đầu của tận thế, hắn đã đến thành phố B tìm bọn họ. Ban đầu khi hắn đến, người Sở gia vẫn cực kỳ vui vẻ, chỉ là cuối cùng khi hắn bị Hạ Mộc phản bội, bị người ta ném vào đàn zombie, bọn họ rõ ràng biết hắn sẽ chết, nhưng lại vì sợ hãi Triệu gia mà ngay cả một câu nhắc nhở cũng không có, cứ như vậy nhìn hắn chết.

Trong lòng Sở Việt cười lạnh, cự tuyệt ý tốt của trưởng căn cứ an toàn, chỉ nói: “Chúng tôi tạm thời ở nơi này nghỉ ngơi trước, đợi đến lúc thời cơ chín muồi lại rời đi.”

Trưởng căn cứ cho rằng hắn muốn đợi zombie bớt đi một chút mới rời khỏi, cũng liền không nhiều lời nữa, chỉ nói, “Sở tiên sinh có chuyện gì, cứ bảo người nói với tôi một tiếng.”

“Được.”

Có trưởng căn cứ an toàn ở đó, đoàn người Sở Việt cũng không phải chen chúc trong lều trại, mà được ở trong một căn biệt thự nhỏ. Biệt thự này có hai tầng, hắn và Đường Khanh ngủ trong phòng ngủ chính tầng hai, những người còn lại thì tự mình tìm phòng.

Đường Khanh diễn một ngày trời, vừa vào phòng ngủ liền lập tức giữ khoảng cách với hắn, “Tôi ngủ dưới đất.”

Sở Việt lộ ra biểu cảm bất đắc dĩ, “Mộc Mộc, đừng náo loạn, trên mặt đất lạnh, thân thể kia của em không chịu nổi.”

“Sở tiên sinh, hiện tại không có ai, anh không cần diễn kịch.”

Nhìn ánh mắt cảnh giác của cô, Sở Việt lại lộ ra một nụ cười sùng nịnh, “Được rồi Mộc Mộc, anh biết hôm nay em mệt mỏi. Em đừng nóng giận.” Nói xong, hắn liền tiến lên kéo cô vào trong ngực, tiếp theo nhẹ giọng nói bên tai cô: “Trong biệt thự này có lắp camera.”

Nghe vậy, Đường Khanh hơi nhú mày, nhưng rốt cuộc cũng không nói đến chuyện ngủ dưới đất nữa.

Camera dĩ nhiên là Sở Việt lừa cô, trưởng căn cứ an toàn còn chưa có lá gan để hắn ở nơi có camera, vì thế, một đêm này hắn vẫn được như ý nguyện mà ôm cô ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Khanh tỉnh dậy trong tiếng ồn ào, cô dụi dụi đôi mắt mơ hồ, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Mấy người Trần Kỳ muốn đi làm nhiệm vụ, em biết đấy, ở căn cứ an toàn mà không làm nhiệm vụ sẽ không có đồ ăn, tuy rằng trưởng căn cứ không đến mức vì chút đồ ăn mà lạnh nhạt với người của chúng ta, chẳng qua đám Trần Kỳ vẫn nói không muốn giành đồ ăn của mấy người tay trái gà không

chặt.”

Đường Khanh có chút hiểu rõ, những người bên cạnh hắn này đều là những người rắn rỏi.

“Vậy anh cũng đi sao?”

“Đi chứ.” Nói xong, hắn lại nói: “Em cũng đi.”

Người của hắn đều đi rồi, hắn không yên tâm để cô lại một mình ở đây, tuy nói là căn cứ an toàn, nhưng rốt cuộc vẫn không an toàn bằng ở bên cạnh hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Trọng sinh ở tận thế 10

Edit: Xanh Lá

Cái gọi là ra ngoài làm nhiệm vụ chính là đi tìm vật tư, rốt cuộc thì căn cứ có thể bảo đảm an toàn lại không thể bảo đảm lương thực, cho nên người có dị năng đều ra ngoài tìm kiếm đồ ăn, người thường thì ở lại căn cứ làm mấy việc vặt, bởi vì người dị năng cống hiến khá lớn, cho nên cuộc sống của bọn họ tốt hơn người thường rất nhiều, cũng bởi vậy có không ít người thường có năng lực xuất chúng cũng sẽ đi theo bọn họ ra ngoài làm nhiệm vụ, rốt cuộc thì người dị năng vẫn rất thừa thớt.

Sở Việt cũng là người dị năng, mà thù hạ của hắn ngoại trừ bốn người dị năng kia, những người khác cũng đều có thân thủ không tồi, hắn muốn ra ngoài làm nhiệm vụ, trường căn cứ cũng không dám ngăn đón, thậm chí còn cực kỳ vui vẻ.

Xung quanh căn cứ tương đối an toàn, zombie cũng ít đến đáng thương, chẳng qua một khi ra khỏi khu này, zombie sẽ nhiều đến che trời lấp đất.

Dọc theo đường đi, Sở Việt đều cực kỳ bình tĩnh, mặc dù bị zombie bao vây tấn công, cảm xúc cũng không hề lộ ra lấy một chút, dường như nguy hiểm xung quanh đối với hắn mà nói, căn bản không đáng kể.

Tận thế tới đột ngột, rất nhiều người đều không kịp tranh mua vật tư liền mất mạng, cho nên trung tâm thương mại lớn ở trung tâm thành phố vẫn còn không ít đồ hữu dụng.

Trung tâm thương mại có tám tầng, Sở Việt để mỗi người dị năng dẫn theo một tổ, tổng cộng có bốn tổ, thời gian gấp gáp, phân tổ xong, những người khác liền lập tức vọt vào trung tâm thương mại, căn bản không ai hỏi hắn đi đâu, cũng có thể nói không ai dám hỏi hắn đi đâu.

Trong xe việt dã, Sở Việt lạnh nhạt nhìn đám người vọt vào trung tâm thương mại, qua khoảng mười lăm phút sau mới chậm rãi nói: “Mộc Mộc, chúng ta đi thôi.”

“Ồ.”

Đường Khanh đi theo phía sau hắn, đột nhiên, tay cô bị một bàn tay lớn ầm ập dặt lảy, cô hơi nhủ mảy, vừa định mở miệng, lại nghe hắn nói: “Kho chứa đồ di động vẫn phải nắm trong tay mới yên tâm được.” Nói xong, hắn vung tay đóng băng mấy con zombie đang lao tới.

Sở Việt có dị năng hấp thụ có thể chiếm dụng tất cả dị năng, chẳng qua để không khiến người ta chú ý, bề ngoài hắn đều chỉ sử dụng dị năng hệ băng.

Zombie thỉnh thoảng ra khiến Đường Khanh yên lặng nuốt xuống lời muốn nói ra trước đó, lúc này cũng không phải thái bình thịnh thế gì, với thân thủ hiện tại của cô, ra cửa một bước thì chỉ có xong đời.

Trong tay nắm bàn tay non mịn, Sở Việt khẽ cong khớp môi, tâm tình cực kỳ tốt.

“Mộc Mộc không hỏi anh muốn đi đâu à?”

“Cũng đâu có gì hay mà hỏi, chờ anh tới nơi, tôi tự nhiên sẽ biết anh muốn đi đâu mà.”

Nghe vậy, ý cười của Sở Việt lại sâu thêm vài phần, nha đầu này đúng là đáng yêu thật.

Hai người đi thẳng tới lầu hai, nhờ có dị năng nghịch thiên kia nên không tạo thành động tĩnh quá lớn, mà rất nhanh, Đường Khanh liền thấy được mấy vệ sĩ Sở gia đang điên cuồng vơ vét vật tư trên kệ để hàng.

Chỉ là, rõ ràng trong tay còn đang đoạt vật tư, oán giận ngoài miệng lại không hề ngừng nghỉ.

“Cậu nói xem, Sở tiên sinh liệu có bệnh hay không chứ, mang theo một Hạ tiểu thư chẳng biết làm gì, bây giờ đâu có giống trước kia, đợi lát nữa nếu như xảy ra chuyện, chẳng phải vẫn là chúng ta lao lên trước? Đừng là không coi mạng chúng ta ra gì!”

“A, cái này thì cậu không hiểu rồi, đáng người kia của Hạ tiểu thư, nếu là cậu có khi cũng không nỡ vứt bỏ ấy chứ.”

“Nha, lão Vương à, nói cứ như thể cậu biết đáng người Hạ tiểu thư như thế nào rồi ấy.”

Nội dung nói chuyện phiếm của hai người này ngày càng đáng khinh, Đường Khanh ngược lại cũng không có phản ứng quá lớn, chẳng qua..... sát khí trên người Sở Việt lại ngày càng tăng.

Trong chớp mắt, người vốn còn đang thao thao bất tuyệt kia, thoáng cái đã bị sét đánh thành xác cháy.

Tốc độ quá nhanh, Đường Khanh có chuẩn bị tâm lý nhưng cũng bị dị năng bất thành linh xuất hiện làm cho giật nảy.

“Mộc Mộc, không phải sợ.” Sở Việt tưởng cô sợ, ôn nhu nói: “Bọn họ nói bậy về em, đáng chết.”

Khóe miệng Đường Khanh hơi giật giật, nếu không phải biết mấy người này về sau sẽ phản bội hần, có khi cô cũng sẽ tin lời nói xằng này của hần thật. Hần ngay từ đầu đã chia mấy người này vào một tổ, còn không phải có ý gom người lại muốn giết bọn hần sao, hơn nữa, hần thể mà còn cố ý dùng dị năng hệ sét. Nếu cô đoán không nhầm, cái chết của mấy người này e là sẽ được dành để giả họa cho vị kia, cũng chính là Triệu Bình.

Triệu Bình là họ hàng dòng bên của Triệu gia, cũng là người có dị năng hệ sét, gã ta hiện tại đang ở thành phố S, chẳng qua mấy năm sau sẽ xuất hiện ở thành phố B, còn thông đồng cùng vị công tử Triệu gia – Triệu Khải Siêu kia hại hần không nhẹ.

Nam chính có thù tất báo, Triệu Bình cùng mấy người này chết không oan.

Sở Việt thấy cô im lặng, lại nói: “Mộc Mộc, trên thế giới này, chỉ có em là anh sẽ không thương tổn, cho nên em không cần sợ hãi.”

Nam chính bỗng dưng ôn nhu thực sự khiến cô giật thót, cũng may cô không biểu hiện ra ngoài, chỉ có lệ mà nói: “Tôi hiểu, làm kho chứa đồ di động của Sở tiên sinh vẫn coi như có chút giá trị lợi dụng.” Nói xong, không đợi hần mở miệng, cô lại nói: “Sở tiên sinh, chúng ta có thể rời đi chưa?”

“Là anh Việt.” Sở Việt xụ mặt, sửa đúng nói.

Đường Khanh:..... anh Việt cái quỷ nhà anh đó!

“Lần sau, anh không muốn nghe từ trong miệng em ba chữ ‘Sở tiên sinh’ này.”

Đôi mắt đen nhánh, mây đen giăng đầy. Đây là lễ vật ông trời ban cho hần, cũng là người duy nhất hần để ý đời này, vốn muốn tiến triển tuần tự, để cô tiếp nhận mình, nhưng nếu như cô vẫn luôn cách người xa ngăn dậm, vậy hần phải áp dụng hành động khác.

“Mộc Mộc, em phải ngoan ngoãn.”

Một câu không đầu không đuôi như vậy, tuy nói ngữ khí cực kỳ ôn nhu, nhưng Đường Khanh lại nghe thấy tiếng chuông cảnh báo trong lòng, “Sở.....” Giọng nói vừa phát ra, nhìn mặt đối phương thoáng hiện u ám, cô cắn răng sửa lại: “Tôi không tên là Hạ Mộc.”

“Anh biết, nhưng em hiện tại chỉ có thể gọi là Hạ Mộc.”

Tên chẳng qua là danh hiệu, hần không có hứng thú với chuyện trước kia của cô, dù sao về sau, cô cũng chỉ có thể là của mình.

Đường Khanh trừng mắt, giận mà không dám nói gì, cuối cùng chỉ có thể cắn giận ngậm miệng.

Thôi được rồi, anh là nam chính anh lớn nhất, anh muốn thế nào liền thế đó đi.

Hệ thống: Luôn cảm thấy kỳ chủ đang đi ngày càng xa trên con đường tìm chết, hần rút cuộc có nên nhắc nhở một câu không?

Sở Việt cực kỳ vừa lòng với biểu hiện của cô, liền vui vẻ dắt tay cô, ôn nhu nói: “Đi thôi.”

Hai người lại lần nữa về tới tầng một, cũng không biết có phải trùng hợp hay không, mà nơi nguy hiểm như vậy không ngờ vẫn có người đang tranh chấp.

“Các anh đừng có quá đáng, đây là vật tư chúng tôi đoạt được!”

“Anh cũng nói là đoạt, nếu tất cả mọi người đều đi đoạt, vậy phải xem ai đoạt thắng ai.”

Lời không biết xấu hổ như vậy, Đường Khanh không cần đoán cũng biết, vị này nhất định là Triệu Bình có dị năng hệ sét kia.

Sở Việt xuất hiện, khiến mấy người Sở gia đồng loạt ngậm miệng, đứng ra phía sau hần, mà sau khi Triệu Bình nhìn thấy hần xuất hiện, liền lập tức neho lại hai mắt.

“Ai là dị năng hệ sét.”

Giọng nói lạnh băng vang lên, mọi người đồng loạt chuyển ánh mắt về phía Triệu Bình.

Triệu Bình không ngu, trong nhóm nhỏ trước đó tuy có một người dị năng, chẳng qua so sánh với gã vẫn là không đáng kể, nhưng vị trước mắt này thì khác, chỉ với khí thế kia, thì không thể nào là người thường được.

“Đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi, không biết vị này là?”

Tục ngữ nói duỗi tay không đánh khuôn mặt tươi cười, nhưng lần này Triệu Bình lại đoán sai, vốn định trưng ra gương mặt tươi cười nói câu thật xin lỗi, kết quả đối phương vừa bước tới liền đóng băng toàn thân gã ta.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Trọng sinh ở tận thế 11

Edit: Xanh Lá

Đoàn người Triệu Bình thấy thế, liền lập tức tiến lên vây quanh, nhưng không đợi bọn họ mở miệng, đám zombie mà bọn họ khó khăn lắm mới dọn sạch sẽ khởi đại sảnh lại dồn đến đây từ bốn phương tám hướng. Lúc này, bọn họ lập tức nâng vũ khí lên chiến đấu.

Dị năng hệ sét của Triệu Bình lợi hại hơn không ít so với hệ sét thông thường, nên bọn họ đi ra ngoài đều dựa hầu hết vào dị năng của gã, trước mắt gã đã bị đóng băng lại, căn bản không thể ra tay giúp bọn họ được, mà dần dần bọn họ cũng cảm thấy đuối sức.

“Vị tiên sinh này, trước đó chúng tôi có lỗi, nhưng việc cấp bách hiện tại là chống lại zombie! Chứ không phải đấu tranh nội bộ!”

Sở Việt cười lạnh một tiếng, hắn cũng không tính giết chết Triệu Bình nhanh như vậy, rốt cuộc cách chết này vẫn là quá dễ dãi với gã ta. Cho nên, sau khi đám người kia mở miệng, hắn liền giải trừ băng trên người Triệu Bình.

Triệu Bình bị đóng băng không nhẹ, trong lòng tức khắc nổi lên sát ý, chỉ là gã cũng hiểu, chỉ với thân thủ hiện tại của mình, có liều mạng cũng không đựng được đến hắn.

“Người anh em này, lúc trước cũng thật có lỗi, chẳng qua không đánh không quen nhau, hiện giờ chúng ta cũng coi như bạn bè.” Triệu Bình giả mù sa mưa vừa cười lạnh nói chuyện, vừa tiến lên hỗ trợ. Chỉ là vừa dứt lời, gã ta lại đột nhiên phát hiện, dị năng hệ sét của mình, thế mà lại mất hiệu lực.

Tức khắc, ý cười trên mặt hoàn toàn biến mất, trở nên kinh hoàng.

Gã ta có thể ngang ngược ở căn cứ an toàn đều là dựa vào dị năng, nếu như mất đi hiệu lực.....

Không đợi gã ta nghĩ lại, Sở Việt bên kia đã dứt khoát đá gã vào đàn zombie. Đòi trước gã cũng đẩy mình vào giữa đàn zombie như thế, đòi này, cũng nên đề gã ta ném thử mùi vị này.

Triệu Bình không có dị năng liền không khác gì người thường, mà đối mặt với zombie khắp nơi vọt tới, gã căn bản không ứng phó được.

Cuối cùng, gã ta té ngã trên đất, mặt đầy hoảng sợ, nhìn zombie khủng bố dữ tợn trên đỉnh đầu giương nanh múa vuốt xé xác bản thân.....

“A.....”

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong trung tâm thương mại, tất cả mọi người đều chú ý tới, chẳng qua trước mắt bọn họ căn bản không có tâm tư tiến lên hỗ trợ, rốt cuộc ngay cả chính bọn họ cũng không chắc mình có thể thoát khỏi chỗ này hay không.

Sợ hãi, sợ hãi tràn ngập nội tâm bọn họ. Bên này, Sở Việt đã dẫn theo mọi người đột phá vòng vây, về tới xe việt dã.

Trong xe việt dã, những người khác thấy còn có người chưa trở về, lập tức nói với Sở Việt, “Sở tiên sinh, mấy người Trương Kiến còn chưa trở về.”

Sở Việt, “Tôi biết, tôi nhìn thấy bọn họ ở tầng hai.....” Nói xong, hắn dừng một chút, lúc này mới tiếp tục: “Khi đó, bọn họ đã chết, chết vì dị năng hệ sét.”

Lời này vừa ra, mọi người lập tức hiểu được, vì sao vừa rồi hắn vừa tới liền lập tức chất vấn ai có dị năng hệ sét, hóa ra.....

Nếu nói lúc trước bọn họ còn có một tia thương hại với Triệu Bình, hiện giờ lại hận gã thấu xương. Loại người này, chết không hết tội!

Trong xe việt dã, Đường Khanh nhìn Sở Việt điềm nhiên gạt người, không khỏi có chút tò mò, sao hắn lại biết Triệu Bình sẽ ở trung tâm thương mại, còn

đoán được gã sẽ xung đột với bọn họ đây?

Như đoán được tâm tư của cô, Sở Việt đột nhiên giải thích: “Mộc Mộc, loại người như Triệu Bình này, muốn biết hắn sẽ đi đâu căn bản không khó. Mà cách làm người của hắn ta, cũng định trước sẽ gây xung đột.”

Triệu Bình tính tình phách lối, gã muốn đi ra ngoài, tất nhiên sẽ huênh hoang khắp nơi, mà loại người như gã, nếu nhìn thấy vật tư trong tay những người khác nhiều hơn mình thì sao lại cam tâm được, đôi trước gã cũng không ít lần trắng trợn cướp đoạt của người ta.

Trở lại căn cứ an toàn, Sở Việt cũng không giấu giếm chuyện này, mà chủ động nói việc này cho trường căn cứ, Triệu Bình vì đoạt vật tư mà động thủ giết người, chứng cứ vô cùng xác thực, trường căn cứ ngay cả nửa điểm hoài nghi cũng không có, ngược lại còn luôn miệng xin lỗi hắn, nói là trong căn cứ an toàn xuất hiện loại người cặn bã bậc này, là do trường căn cứ như anh ta quản lý không thỏa đáng.

Triệu Bình đã bị diệt trừ, Sở Việt cũng không cần ở lại thành phố S, vì thế liền dẫn theo mọi người đi tới thành phố B.

Tình hình ở thành phố B cũng không tốt hơn thành phố S là mấy, ngoại trừ mấy căn cứ an toàn, nhưng nơi còn lại đều đã bị zombie bao phủ, mà loài người khó khăn lắm mới thành lập nên căn cứ, còn chưa kịp thở phào, từ tiền tuyến đã truyền đến tin zombie tiến hóa.

Tin tức này truyền ra, tức khắc khiến tất cả người còn sống khiếp sợ.

Sở gia ở thành phố B vẫn có chút quyền thế, cho nên khi Sở Việt xuất hiện ở căn cứ an toàn thành phố B, liền ngay cả thẩm tra cũng không cần, trực tiếp thuận lợi tiến vào thẳng, chỉ là, hắn cũng không tiếp nhận ý tốt của Sở gia, ngược lại dùng vật tư trao đổi, tìm một căn biệt thự nhỏ ở tạm.

Sở gia cực kỳ tức giận với hành động này của Sở Việt, thậm chí có một lần còn chạy đến biệt thự nhỏ, chẳng qua cuối cùng đều bị hắn tổng cổ ra.

Đường Khanh có chút khó hiểu, hiện tại Sở gia còn chưa trở mặt với hắn, theo lý thuyết vẫn có chút giá trị lợi dụng, sao lại đột nhiên tuyệt tình như thế? Chẳng qua cô còn chưa kịp nghĩ kỹ, đã phát hiện ra một chuyện thiếu chút nữa làm cô tức điên. Đó chính là về nữ chính, cốt truyện đã nói cô ấy có dị năng hệ chữa trị, rõ ràng phải qua một thời gian nữa mới bị người ta phát hiện ra, thế mà hiện giờ lại bị bắt, còn bị nhốt trong phòng thí nghiệm cho người ta nghiên cứu!

Đường Khanh: “?? Hệ thống??”

Hệ thống cũng khiếp sợ, “Ta không biết mà!”

“Người không biết còn chơi cái trứng á!” Đường Khanh hoàn toàn bùng nổ, mắt thấy nam chính bên này còn chưa đi trật, kết quả bên nữ chính đã rồi thành một nùi, trước mắt cô lại không có tư cách đi vào phòng thí nghiệm nữa chứ! Nhưng nếu như mặc kệ nữ chính, phòng chừng không bao lâu nữa liền chỉ có thể đi nhặt xác cho cô ấy thôi!

Bởi vì lo lắng cho an nguy của nữ chính, Đường Khanh đã không bình tĩnh nổi, mà cô vừa hoảng loạn, rất nhanh đã bị Sở Việt phát hiện điểm khác thường.

“Mộc Mộc, gần đây em làm sao thế?”

Đường Khanh rất muốn nói không có việc gì, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nói sự thật ra: “Tôi muốn cứu một người.”

Nghe vậy, Sở Việt hơi nhú mày, “Ai.”

“Hứa Văn Thanh.”

“Người có dị năng hệ chữa trị kia à.” Sở Việt nhìn chăm chăm cô, không bỏ qua bất cứ biểu cảm nào, “Em quen cô ta?”

Cô ấy ở cạnh mình lâu như vậy, chưa bao giờ nghe cô ấy nhắc tới bất cứ ai, hiện tại lại vì người này mà mất hết bình tĩnh.

Đường Khanh tuy không quen biết Hứa Văn Thanh, nhưng trước mắt nếu cô nói không quen, căn bản sẽ không giải thích được vì sao phải cứu cô ấy, vì thế, cô gật đầu, “Quen.”

“Đối với em, cô ta rất quan trọng?”

“Phải, cực kỳ quan trọng.”

Vốn tưởng rằng nói như vậy thì nam chính sẽ giúp, nào biết, đối phương tuy ôn nhu mở miệng, nhưng lời nói ra lại khiến cô ngây cả người.

“Một khi đã vậy, anh sẽ không để em cứu cô ta.”

Đầu óc Đường Khanh trống rỗng, một lúc lâu sau mới rút cuộc nói: “Vì sao?”

“Em là của anh, anh không cho phép trong lòng em còn chứa những người khác.” Sở Việt bá đạo mở miệng, thào xuống tất cả nguy trang trước đây.

Lúc này, Đường Khanh hoàn toàn tròn tròn mắt, môi đỏ khê nhếch, nhưng vẫn nói không nên lời.

Mà hệ thống, hệ thống vẫn luôn già chết, hoàn toàn không dám đối mặt với hiện thực này.

Sau khi Sở Việt tháo bỏ nguy trang, liền hoàn toàn thể hiện rõ tính cách, không bận tâm chút nào đến việc bày ra biểu hiện gạt người như trước kia.

Đường Khanh nhìn ánh mắt trần trụi, trần ngập ham muốn chiếm hữu kia, cả người đều không thoải mái. Ánh mắt này quá quen thuộc, nhưng chính vì quen thuộc mới có vẻ đáng sợ.

“Hệ thống!!”

Đối mặt với tiếng rít gào của cô, hệ thống cũng cực kỳ tội nghiệp, “Hu hu hu, đừng hỏi ta, ta cũng không biết sao lại thế này.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Trọng sinh ở tận thế 12

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh đầu đầy hắc tuyến tiếp nhận cái hiện thực cô cũng không muốn tiếp nhận này, nhìn dáng vẻ hoảng loạn kia của hệ thống, xem ra là thật sự không biết gì, chỉ là..... hấn không biết, nhiệm vụ dù thế nào vẫn phải tiếp tục, nghĩ đến những bước tiếp theo phải dò dẫm mà làm nhiệm vụ, cả người cô đều muốn bùng nổ.

Đầu tiên là nữ chính bỗng dưng xảy ra vấn đề, lại đến nam chính tiếp tục đi trật! Thế giới này có thể bình thường một chút cho cô không chứ!!

Đường Khanh không dám chọc Sở Việt, vì thế chỉ có thể nén giận, ngay khi cô hoàn toàn không biết nhiệm vụ nên tiếp tục như thế nào, sự tình đột nhiên có cơ hội chuyển biến.

Ngày đó, Sở Việt trước nay vẫn coi cô như vật trang sức tùy thân lại đột nhiên một mình rời khỏi biệt thự, mà không bao lâu sau khi hấn rời đi, đột nhiên có một người phụ nữ trung niên tới tìm cô.

Người phụ nữ này có khuôn mặt đẹp đẽ, dù là tận thế nhưng vẫn mặc trang phục rất tinh xảo, gờ tay nhấc chân càng trần ngập quý khí, vừa thấy liền biết không phải người tầm thường.

“Mộc Mộc, tôi biết chuyện này gây tổn thương rất lớn với cháu, nhưng cháu cũng không muốn nhìn anh Việt của cháu bị người ta chèn ép đúng không.” Lo lắng trần ngập trong lời nói của bà ta, mà ánh mắt nhìn cô lại mang vẻ áy náy.

Đường Khanh không biết bà ta, cũng may có hệ thống nhắc nhở.

“Khanh Khanh, là mẹ của Sở Việt.”

Nghe vậy, cô hơi nhượng mảy, đời trước chính cặp cha mẹ này đã từ bỏ con trai mình vào thời khắc sống còn đó nha.

“Bác gái, bác cứ nói thẳng đi.” Cô cắn răng, tay còn nắm thật chặt, hơi có vẻ cứng nhắc, làm Sở phu nhân có chút không đành lòng, nhưng nghĩ đến con trai mình, gia tộc mình, bà ta chỉ có thể tiếp tục nói.

“Tôi hy vọng cháu có thể chia tay với A Việt.”

Đường Khanh như bị sét đánh giữa trời quang lui về sau hai bước, đại ra hồi lâu, mới im lặng chảy nước mắt, thấp giọng nói: “Vì sao.”

“Mộc Mộc, tôi biết gia đình chúng tôi rất có lỗi với cháu, chỉ là, cháu cũng biết thế đạo hiện giờ, nếu là trước đây tôi rất vui lòng nhận cháu làm con dâu, nhưng hiện tại đã khác, A Việt cần một người có thể trợ giúp nó được, cháu.....”

Lời tiếp đó Sở phu nhân không nói ra, nhưng Đường Khanh sao lại không hiểu ý trong lời bà ta chứ.

Cô gạt mình tại chỗ, quật cường cắn răng, thật lâu không nói.

“Mộc Mộc, cháu yên tâm, tuy A Việt sẽ cưới người khác, nhưng chúng tôi sẽ không bỏ mặc cháu, cháu vẫn có thể tiếp tục sống yên ổn ở căn cứ an toàn.” Sở phu nhân nói, ôm cô vào trong ngực, về mặt xin lỗi.

Đường Khanh ngoài mặt tỏ vẻ hết sức tủi thân, trong nội tâm thì trợn trắng mắt, cô còn nghĩ hôm nay sao Sở Việt lại một mình đi ra ngoài, e là đã bị Sở gia động tay chân.

“Bác gái, chuyện này..... anh Việt biết không?”

Sở phu nhân nói: “Nó không đồng ý, cho nên tôi chỉ có thể tới tìm cháu hổ trợ, coi như cháu giúp A Việt một chút đi. Nhà chúng tôi đã không còn như xưa nữa, sau khi ông nội A Việt qua đời, rất nhiều chuyện đã không giống trước kia, chúng tôi cũng thật sự bất đắc dĩ.”

Ông nội của Sở Việt là trụ cột Sở gia, về điểm này, cha Sở Việt hoàn toàn không thể bằng được, cho nên khi ông nội Sở vừa đi, tình cảnh Sở gia hiện tại quả thật gần như hồng bát, căn bản không thể đối kháng với Triệu gia, bọn họ hiện giờ coi Sở Việt như cây cỏ cứu mạng, người họ muốn hấn cưới phỏng chừng cũng là vị tiểu thư nào đó của Triệu gia, trách không được lúc trước Sở Việt lạnh mặt tống bọn họ ra ngoài, hóa ra là muốn hấn liên hôn.

Trên mặt Đường Khanh đã nước mắt như mưa, chẳng qua cuối cùng vẫn đáp ứng lời Sở phu nhân nói, chỉ là, trước khi đáp ứng, cô đưa ra một yêu cầu.

“Bác gái, cháu có thể đồng ý với bác, nhưng, cháu không muốn làm một phế vật.”

“Ý của cháu là?”

“Cháu nghe nói căn cứ có phòng thí nghiệm, cháu muốn vào đó học tập, có được không bác?”

Sở phu nhân có chút chần chừ, tuy bà đã nhìn Hạ Mộc lớn lên, hơn nữa lên đại học cô cũng học y khoa, nhưng phòng thí nghiệm không phải là nhỏ, sẽ không cho phép xảy ra nửa điểm lỗi, hơn nữa nếu ở trong đó cô xảy ra chuyện gì, đến lúc đó Sở gia cũng không nhất định có thể bảo vệ cô.

Thấy bà ta do dự, Đường Khanh lập tức lấy lui làm tiền, “Bác gái, nếu bác cảm thấy khó xử, cứ coi như cháu chưa nói gì.” Nói xong, cô đột nhiên khom lưng chín mươi độ, “Hạ Mộc cảm ơn bác trai bác gái đã chăm sóc cháu mấy năm nay, sau này có thể chúng ta sẽ không gặp lại.”

Nước mắt nhỏ từng giọt trên sàn nhà, Sở phu nhân không đành lòng, cuối cùng gật đầu nói: “Mộc Mộc, yêu cầu của cháu tôi có thể đáp ứng, nhưng từ nay về sau, cháu không thể gặp lại A Việt.”

“Vâng.”

Sở gia ở căn cứ an toàn vẫn có chút quyền thế, sắp xếp Đường Khanh vào phòng thí nghiệm cũng không phải việc khó khăn, chỉ là trung tâm phòng thí nghiệm cô căn bản không tiếp xúc được. Hiện giờ nữ chính là người duy nhất có dị năng hệ chữa trị, tất nhiên sẽ trở thành nghiên cứu trọng tâm ở đây, cũng may cô cũng không nhụt chí, chỉ cần có thể đi vào phòng thí nghiệm, chuyện khác có thể từ từ xoay sở. Về phần Sở Việt bên kia, tạm thời cô không có tâm tư lo đến, nếu như Hứa Văn Thanh chết rồi, thế giới này sẽ liền sụp đổ.

Làm việc ở phòng thí nghiệm đều là nhân tài, loại đi cửa sau như Đường Khanh gần như không có, cho nên sự xuất hiện của cô, ban đầu liền khiến không ít người phản cảm, cũng may cô có khuôn mặt đẹp, hơn nữa thêm tài năng y thuật cô, dần dần mọi người cũng không còn coi khinh cô, thậm chí chưa đến một tháng, cô cũng đã vươn lên trở thành trụ cột ở trung tâm phòng thí nghiệm.

Đường Khanh có vẻ ngoài xinh đẹp đáng yêu, miệng lại ngọt, kỹ thuật cũng không kém, mấy giáo sư của phòng thí nghiệm rất tán thưởng cô, thậm chí đối với thứ cô không hiểu, cũng vui vẻ giải thích, cho nên không bao lâu, cô liền gặp được Hứa Văn Thanh bị nhốt trong phòng kính.

Vốn tưởng rằng với dị năng hiện tại của Hứa Văn Thanh, đãi ngộ cô ấy nhận được hẳn sẽ không kém, nhưng khi Đường Khanh nhìn thấy cô ấy, liền lập tức chấn kinh rồi.

Chỉ thấy cô ấy sắc mặt tái nhợt bị người ta còng lại trên giường, mà trên người lại gắn đầy đầy các loại dụng cụ, không hề nhúc nhích, nếu không phải trên dụng cụ giám sát vẫn hiện tần suất nhịp tim, cô cũng suýt nghĩ đây là một thi thể.

Đường Khanh hơi nhíu mày, kìm nén phần nộ dâng trào mà hỏi: “Giáo sư Vương, không phải cô ấy là người dị năng quý giá của phòng thí nghiệm à? Sao lại làm ra như vậy?”

Giáo sư Vương khẽ thở dài gần như không thể nghe thấy, “Tôi cũng không chủ trương biến cô ấy thành như vậy, cô ấy cực kỳ trân quý, hẳn nên đối đãi thật tốt mới phải, nhưng người phía trên lại không nghe, nếu không phải tôi mấy lần ngăn cản, nói không chừng hiện tại máu cô ấy cũng liền bị bọn họ rút cạn. Cô cũng biết, máu của Hứa Văn Thanh có công dụng ức chế đối với zombie.”

Trước mắt toàn bộ căn cứ an toàn đều do Triệu gia làm chủ, mà “người phía trên” trong miệng giáo sư Vương, e là người Triệu gia.

“Chẳng lẽ bọn họ không sợ làm vậy sẽ giết chết cô ấy à, đến lúc đó tất cả mọi người đều xong luôn?” Đây chính là nữ chính nha, nữ chính cứu vớt thế giới đó, thế mà lại bị bọn họ làm thành như vậy, thế giới này còn có thể tốt đẹp không đây!

Giáo sư Vương nghe lời phần nộ của tiểu nha đầu, đột nhiên bị thương nói, “Hạ Mộc, cô đã từng nghe về người nhân bản chưa?”

Đường Khanh vẻ mặt khiếp sợ, “Bọn họ điên rồi.”

“Tôi cũng cảm thấy bọn họ điên rồi.....”

Giáo sư Vương nói xong lời này liền không mở miệng nữa, ông chỉ là một nghiên cứu viên nho nhỏ, mặc dù học thuật của ông lợi hại, nhưng so với những quyền lợi kia, căn bản là không đáng nhắc tới.

Đường Khanh mím môi không nói, cô cần phải nhanh chóng cứu nữ chính ra, nếu không chờ đợi cô sẽ chỉ là một cái xác.

Chương 62: Trọng sinh ở tận thế 13

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh đang nghĩ xem làm thế nào để mang Hứa Văn Thanh đi, thuận tiện cũng kéo mấy người giáo sư Vương đi cùng, rốt cuộc thì nếu chỉ có một mình nữ chính cũng sẽ không thể nghiên cứu ra thuốc chữa trị, mà y thuật cổ của cô tuy lợi hại, nhưng trước mắt chỉ có y thuật hiện đại mới là cốt yếu, y thuật của cô chỉ có thể phụ trợ mà thôi.

Trong lúc cô đang đau đầu hết sức, đột nhiên, cửa phòng thí nghiệm bị người mở ra.

Người tới không phải ai khác, chính là vị công tử Triệu gia kia, Triệu Khải Siêu, hắn ta mặc một thân âu phục giày da, mặt đầy kiêu ngạo, mà bên cạnh hắn ta có một cô gái chừng hai mươi tuổi đi theo. Cô gái kia vốn còn đang nở một nụ cười nịnh nọt, chỉ là khi nhìn thấy Đường Khanh, cả khuôn mặt cô ta đều trở nên dữ tợn.

“Hạ Mộc!”

Dáng vẻ nghiêng rằng nghiêng lợi kia, cùng sự căm hận không chút giấu giếm khiến Đường Khanh hơi nhướn mày. Trong cốt truyện ban đầu của thế giới không thấy nhắc đến tên cô nàng đó.

Cô gái kia thấy cô không nói gì, vừa định mở miệng lần nữa, lại thấy Triệu Khải Siêu đột nhiên nói: “Cô quen biết cô ấy?”

Bỗng dưng, cô gái kia thu lại hận ý đầy mặt, nỗ lực ôn nhu nói: “Triệu thiếu, người phụ nữ này chính là nữ chủ nhân tương lai của Sở gia, sao tôi lại không biết chứ.” Chỉ là, trong khi cô ta cố sức ôn nhu, đôi tay nắm chặt kia cùng sát ý trong mắt căn bản không che giấu được.

Lời cô gái kia nói khiến hứng thú trong mắt Triệu Khải Siêu sâu thêm vài phần, “Nữ chủ nhân tương lai của Sở gia? Thiên Thiên, cô xác định không nhớ lầm?”

Cô nàng có tên Thiên Thiên kia hơi sững sốt, ngay sau đó tươi cười ngọt ngào nói: “Triệu thiếu, là tôi nói sai, nữ chủ nhân tương lai của Sở gia chính là em gái ngài, sao có thể đến lượt cô ta chứ. Cô ta, chẳng qua là một con chó bị Sở gia chơi chán vứt bỏ mà thôi.”

Cũng không biết có phải ảo giác của mình hay không, Đường Khanh luôn cảm thấy lúc cô nàng kia nói ra câu cuối cùng, gương mặt cô ta có chút vặn vẹo.

“Cô chính là Hạ Mộc đã gây xôn xao lúc trước?” Triệu Khải Siêu nhìn chằm chằm vào cô, bỗng nhiên cười nói: “Quả nhiên có vài phần sắc đẹp, chẳng trách ngay từ đầu Sở Việt đã vì cô mà không cho Triệu gia chúng tôi sắc mặt tốt.”

Lời Triệu Khải Siêu nói khiến vẻ mặt cô gái kia căng thẳng, tiếp theo cô ta rất nhanh liền dán lên, nịnh nọt nói: “Triệu thiếu, chẳng qua là người phụ nữ Sở Việt chơi chán mà thôi, loại phụ nữ này không đáng để ngài nhìn thêm một cái.”

Trên mặt Triệu Khải Siêu treo nụ cười, nhưng động tác tiếp theo lại khiến cô ta choáng váng.

Một tiếng tát thanh thúy vang lên trong phòng thí nghiệm, mặt cô nàng kia đã sưng đỏ, trên mặt đầy vẻ không dám tin, “Triệu thiếu.”

“Bỏ thiếu coi trọng ai, không tới phiên cô lắm miệng.” Nói xong, liền ngay cả liếc cũng không liếc cô ta một cái, há miệng chính là một tiếng, “Cút.”

Cô nàng kia có chút không cam lòng, nhưng lại không dám tiến lên, do dự mãi, cuối cùng chỉ có thể hung tợn trừng mắt nhìn Đường Khanh, sau đó tâm bất cam tình bất nguyện rời đi.

Đường Khanh cạn lời nhìn một màn trước mắt, đây quả thực là tai bay vạ gió mà, cô thật sự chẳng muốn đối mặt với Triệu Khải Siêu này chút nào nha.

Chẳng qua, Triệu Khải Siêu lại không định buông tha cho cô, “Hạ tiểu thư.”

Hắn tươi cười nham nhở, gương mặt anh tuấn khoát lên dáng vẻ thân sĩ này, thật ra lại đặc biệt đẹp mắt.

Giáo sư Vương không đành lòng nhìn người của mình bị làm bẩn như vậy, vừa định tiến lên, lại bị Đường Khanh ngăn cản.

“Triệu tiên sinh, chào ngài, xin hỏi ngài tới phòng thí nghiệm có chuyện gì sao?”

“Vốn dĩ có việc, chẳng qua sau khi nhìn thấy cô, tôi đã lập tức quên rồi.” Hắn thấy cô tỏ thái độ lãnh đạm cũng không có chút không vui nào, ngược lại

mỉm cười tiến đến, “Hạ tiểu thư còn chưa dùng bữa tối đúng không? Chi bằng chúng ta tìm một chỗ, ăn một bữa thật ngon, thế nào?”

Đường Khanh cực kỳ muốn nói không được, nhưng cũng biết với thế lực trước mắt của Triệu gia, cô vẫn phải cẩn thận ứng phó, nếu không vừa chọc vị gia này không vui, quý biết mình còn có thể tiến vào phòng thí nghiệm hay không nữa.

“Có thể thì có thể, chẳng qua..... ngài chờ tôi một chút được chứ? Rốt cuộc, trên người tôi vẫn còn mặc áo blouse trắng nha.”

Thấy cô đáp ứng, Triệu Khải Siêu có lý nào không chịu, lập tức gật đầu nói: “Vậy tôi liền ở chỗ này chờ cô.”

“Được.”

Đường Khanh mỉm cười rời đi, chẳng qua ngay khi cô xoay người, sắc mặt liền lập tức lãnh đạm.

“Hệ thống.”

“Đây!”

“Ngươi có thể đưa nữ chính vào không gian của ta từ khoảng cách xa chứ?”

Hệ thống chần chừ trong thoáng chốc, nhỏ giọng nói: “Về bản chất mà nói, tổng bộ hệ thống chủ bên kia không cho phép việc này.”

“Tức là có thể đúng không?”

“Khanh Khanh, ngươi như vậy là trái với.....”

Không đợi hắn nói xong, Đường Khanh cười lạnh một tiếng, “Ha ha, bởi vì lỗi của hệ thống chủ các ngươi, mà hại ta gia tăng độ khó. Thế nào? Cái tội này còn muốn ta gánh sao?”

Hệ thống đuối lý, cuối cùng chỉ đành nói hết sức cẩn thận: “Vậy, để ta đi hỏi tổng bộ một chút.”

“Nhanh chút, ta không có thời gian. Đúng rồi, lúc ta mang Hứa Văn Thanh đi, ngươi nhớ phải tạo ra cho ta một cảnh tượng giả lập, đỡ cho đến lúc đó chúng ta còn chưa đi đã bị người ta bắt lại.”

Trở lại phòng nghỉ tạm của mình, Đường Khanh trước tiên thay sang một bộ váy trắng, tiếp theo lấy ra đồ trang điểm lúc trước đã thuận tay nhét vào không gian, vừa trang điểm vừa chờ tin tức từ hệ thống.

Trang điểm là trình tự rất phức tạp, chẳng qua đến lúc đó cô cũng có lý do để giải thích vì sao cô để Triệu Khải Siêu chờ lâu như vậy.

Hệ thống cũng không khiến cô đợi lâu, sau khi cô tô xong son môi, liền lên tiếng: “Khanh Khanh, tổng bộ đáp ứng rồi, chẳng qua..... tổng bộ sẽ giảm giá trị điểm của thế giới.”

Khóe miệng Đường Khanh giật giật, cô biết ngay cái hệ thống rác rưởi này sẽ không dễ dàng tạo thuận lợi cho cô như thế!

“Giảm bao nhiêu?”

“Giá trị điểm ban đầu là một trăm, hiện tại hạ xuống còn tám mươi điểm.”

Nghe vậy, Đường Khanh suýt nữa buột miệng chửi thề, khó khăn lắm mới tới một thế giới có giá trị điểm lớn một chút, kết quả thế mà lại hạ giá trị điểm của cô!! Phải biết rằng lúc trước cô cực khổ bao nhiêu làm xong một thế giới cũng chỉ được có vài điểm đến hơn mười điểm thôi đó!

“Khanh Khanh, đây là quyết định của tổng bộ, ta cũng không có cách nào.” Hệ thống cảm thấy có chút áy náy, cũng may Đường Khanh không phải người tính toán chi li, không lâu sau liền lười chẳng thèm tức giận, rốt cuộc bên kia là hệ thống chủ, mình có làm gì cũng chẳng qua được hắn.

Bên kia, sau khi Triệu Khải Siêu sai người lấy máu của Hứa Văn Thanh xong, đợi mãi không thấy Đường Khanh trở lại, sắc mặt không khỏi trở nên u ám. Ngay khi hắn ta chuẩn bị gọi người bắt Đường Khanh đến đây, cô rốt cuộc cũng khoan thai tới muộn.

Nếu nói lúc trước hắn ta đã chờ đến mức kiên nhẫn hoàn toàn không còn, thì hiện tại sau khi nhìn thấy Đường Khanh, lập tức mọi sự khó chịu đều biến mất.

Mỹ nhân như vậy, đừng nói chờ một tiếng đồng hồ, cho dù có chờ một ngày đi chẳng nữa, vậy cũng xứng đáng nha.

“Triệu tiên sinh.” Đường Khanh mỉm cười mở miệng.

Kính điểm qua đi, hắn ta lập tức nhiệt tình nói: “Đi thôi, tôi đưa cô đi ăn tối.”

Hiện giờ chính là tận thế, bên ngoài căn bản không có nhà hàng gì cả, cho nên nơi Triệu Khải Siêu dẫn cô đến chính là Triệu gia. Tốt xấu gì cũng là người quản lý căn cứ an toàn thành phố B, mặc dù là tận thế, hoàn cảnh sống vẫn tương đối không tệ.

Đường Khanh đã được hệ thống trợ giúp mà mang Hứa Văn Thanh đi, về phần đám người giáo sư Vương, tốt xấu gì cũng là người có tài năng thực sự, trong khoảng thời gian ngắn hẳn sẽ không gặp nguy hiểm nào.

Triệu gia đèn đuốc sáng trưng, xung quanh còn có vô số vệ sĩ, hơn nữa trong đám vệ sĩ này còn có không ít người dị năng, muốn phá vây rời khỏi nơi này, e là không phải chuyện dễ.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Trọng sinh ở tận thế 14

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh kín đáo quan sát bốn phía một lượt, nghĩ ngợi lát nữa nên làm thế nào để rời khỏi Triệu gia, chỉ là cô chưa hề nghĩ đến, mình thế mà lại đụng phải Sở Việt ở Triệu gia!

“Đây không phải Sở Việt sao.” Triệu Khải Siêu hí hóp mắt, cười như không cười mở miệng. Đột nhiên, hắn ta như nghĩ tới điều gì, liền ghé mắt nhìn Đường Khanh đứng bên cạnh mình, nhếch khóe môi, cứ thế một tay ôm cô vào lòng, sau đó cười tủm tỉm nói: “Có chuyện tôi còn phải cảm ơn cậu đây, nếu không phải cậu từ bỏ Hạ tiểu thư, tôi còn không biết trên thế giới lại có cô gái nhỏ xinh đẹp như vậy đâu.”

Sở Việt mặt không biểu cảm, đối với khiêu khích của Triệu Khải Siêu, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Thấy hắn lạnh nhạt như vậy, Đường Khanh vốn đang run sợ trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm. Đây chính là nam chính hắc hóa, nếu như hắn vì mấy câu nói mà hắc hóa ngay tại đây, vậy bọn họ đều coi như xong hết! Dị năng hấp thụ có thể biến tất cả người dị năng thành người thường, mà người thường, dưới tình cảnh hắc hóa, sợ là không có chút cơ hội sống sót nào.

“Thế nào, tức giận sao?” Triệu Khải Siêu còn đang không ngừng khiêu khích hắn. Khó khăn lắm mới tìm được một thứ có thể khoe khoang với Sở Việt, sao hắn ta lại bỏ qua chứ. Từ nhỏ đến lớn, bao nhiêu người đã so sánh Sở Việt với mình, còn nói Sở gia của hắn có một ngày sẽ thay thế được Triệu gia! Nói giỡn, hiện tại Sở gia còn không phải đang quấy đuôi tới lấy lòng Triệu gia bọn họ à!

Đường Khanh không dám để hắn tiếp tục, vì thế liền tùy tiện tìm lý do nói: “Triệu tiên sinh, chẳng phải chúng ta đi dùng cơm à? Cần gì phải vì một người ngoài mà lãng phí thời gian chứ.”

Triệu Khải Siêu nghe xong lời này, tức khắc nở nụ cười, “Đúng vậy, quả thật không nên để cô gái nhỏ xinh đẹp của chúng ta bị đói, đi thôi.” Nói xong, hắn ta ôm lấy cô gái nhỏ trong ngực, cười to rời đi.

Sở Việt vẫn đứng nguyên tại chỗ, cũng không nhúc nhích, chỉ là đôi mắt vốn đen nhánh, dưới ánh trăng lại chợt nổi lên ánh đỏ quỷ dị.

Đường Khanh có chút cứng ngắc đi theo Triệu Khải Siêu tới một căn phòng. Căn phòng này cực kỳ xa hoa, cửa sổ sát sàn thật lớn có thể nhìn ra toàn bộ căn cứ, chỉ là bố cục căn phòng này rõ ràng không phải nơi dùng cơm, rốt cuộc thì ai lại mời người khác ăn cơm trong phòng ngủ của mình chứ.

“Hạ tiểu thư, tới ngồi bên này.” Triệu Khải Siêu vừa nói, vừa kéo ghế dựa ra, chỉ là một hành động rõ ràng cực kỳ thân sĩ, lại khiến người ta sinh lòng chán ghét, bởi vì ánh mắt kia thật sự quá trần trụi.

Bàn ghế bày biện trước cửa sổ sát sàn, trên bàn còn đặt một chiếc bình hoa, mà trong bình hoa lại cắm một đóa hoa hồng đỏ, hoa hồng cực kỳ tươi, dưới ánh đèn, đặc biệt diễm lệ.

“Cảm ơn.”

“Phục vụ người đẹp là niềm vui của tôi.”

Người hầu rất nhanh bưng bữa tối đến, bữa tối cũng không phải kiểu đồ ăn Trung Quốc phức tạp, mà là một phần bò bít tết kiểu Tây nhìn như đơn giản.

Thân là kẻ tham ăn, Đường Khanh chỉ liếc mắt một cái liền có thể đoán được miếng bò bít tết này không phải bò bít tết bình thường, ngay cả trước tận thế, chỉ sợ cũng không phải món mà người thường có thể ăn.

Triệu Khải Siêu cũng không vội vã dùng bữa, ngược lại rời khỏi chỗ ngồi.

“Có thể dùng cơm với người đẹp, đương nhiên phải tạo một bầu không khí tốt.” Nói xong, hắn không biết lấy từ đâu ra một chiếc giá cắm nến kiểu Âu, sau khi thắp sáng hết những ngọn nến trên đó, hắn ta tắt toàn bộ đèn phòng ngủ.

Dưới ánh nến, trước cửa sổ sát sàn, mùi thơm hoa hồng lan tỏa, không thể không nói, Triệu Khải Siêu cực kỳ lãng mạn.

Nhưng sự lảng mạn này, bản thân hắn ta lại không được hưởng dụng, bởi vì sau khi hắn làm xong hết thấy, cả người lại đột nhiên gục xuống đất.

Hắn ta ngã bất thành linh, Đường Khanh cả kinh đứng lên khỏi ghế. Đây chính là Triệu gia, người dị năng xung quanh vô số, căn bản không thể nào có người đột phá trùng vây tiến vào ám sát, trừ phi.....

Trong lòng cả kinh, cô còn chưa kịp mở miệng, cả người liền rơi vào một vòng ôm ấm áp.

“Sở..... Sở Việt?”

“Mộc Mộc lại không ngoan, chẳng qua mới hơn một tháng không gặp, thế mà ngay cả xưng hô cũng quên rồi, nên đánh.”

Rõ ràng giọng nói còn mang theo một tia sùng nịch, nhưng Đường Khanh lại không khỏi cảm thấy đáng sợ.

“Làm sao bây giờ hệ thống, ta..... ta có chút sợ.”

Hệ thống rất muốn nói đừng sợ! Nhưng lời nói đến bên miệng, lại nói không ra, bởi vì hắn cũng cảm thấy có chút khủng bố.

“A a a, hệ thống, sao ngươi lại không nói lời nào!”

“Ta, ta có một dự cảm xấu.”

Hệ thống vừa mới nói xong, trong phòng liền vang lên hai tiếng bộp bộp vang dội.

Đường Khanh tròn tròn mắt, cô chưa từng nghĩ tới, thế mà lại có một ngày mình bị người ta —— đánh mông!

Rõ ràng trong lòng tức điên, nhưng quay đầu đối diện với đôi mắt của Sở Việt, cô lại sợ hãi.

Cũng may, Sở Việt cũng không tiếp tục, ngược lại ôm cô ngồi trên ghế trước cửa sổ sát sàn, “Chẳng phải Mộc Mộc đói bụng à, sao lại không ăn?”

Đường Khanh rất muốn nói không ăn, nhưng tưởng tượng đến ánh mắt khủng bố trước đó của hắn, cô lập tức ngoan ngoãn cúi đầu dồn sức ăn.

Sở Việt thần sắc tối tăm nhìn động tác của cô gái nhỏ trong ngực, đột nhiên buồn bã nói: “Mộc Mộc đúng là không có lương tâm, chỉ lo ăn một mình.”

Nghe vậy, Đường Khanh ngay cả miếng thịt trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống, đã lập tức xiên một miếng bò bít tết đưa tới bên miệng hắn, “Sở.....”
Nói đến một nửa, cô lập tức sửa lời: “Anh Việt ăn đi.”

Sở Việt cũng không há miệng ăn miếng bò bít tết cô đưa tới, ngược lại duỗi tay giữ lấy gáy cô, không đợi đối phương phản ứng lại, đã trực tiếp ngậm cánh môi cô vào trong miệng, tiếp theo thuần thục cạy mở đôi môi cô.....

Hai mắt Đường Khanh đột nhiên trừng lớn, chờ đến khi có phản ứng, nhận ra hắn đang làm gì, cô lập tức giãy giụa.

Chỉ là, đối phương lại như đã sớm có chuẩn bị, trực tiếp dùng đùi kẹp lấy hai chân mảnh khảnh của cô, tiếp theo đôi tay cô cũng bị giữ chặt sau lưng mình.

Đường Khanh hô hấp nặng dần, nụ hôn tràn đầy tính xâm lược kia, tựa như cướp đi tất cả sức lực của cô vậy. Cũng không biết qua bao lâu, đợi đến lúc đối phương buông cô ra, cô đã đỏ mặt hời hợt đầm đìa.

Sở Việt lại như chơi đùa đến ngien, sau khi hắn buông môi cô ra, thế mà lại tự mình cắn bò bít tết đưa tới bên miệng cô.

Có giáo huấn trước đó, Đường Khanh đâu chịu ăn.

“Anh Việt, em ăn no rồi.”

“Không thích ăn bò bít tết?”

Đường Khanh kìm nén xúc động muốn động thủ đánh người, ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Nhưng mà, cô vốn cho rằng mình có thể tránh được một kiếp, lại không nghĩ rằng đối phương đột nhiên mở miệng: “Nhưng anh còn đói.”

“A?” Hơi sững sốt, đợi đến khi cô phản ứng kịp, nhận ra ý trong lời hắn, tức khắc cả khuôn mặt đều đỏ bừng, “Anh Việt, nơi này không an toàn, hay là, chúng ta đi ra ngoài, em cho anh ăn có được không?”

Sở Việt sao có thể chịu buông tha cho cô, hơn một tháng nay, hắn đã muốn bắt cô trở về đến chừng nào!

“Nhưng mà anh đói. Mộc Mộc nhẫn tâm để anh đói bụng?”

“Anh Việt.....”

Đường Khanh vẽ mặt bất lực nhìn hấn, nếu đổi thành trước kia, Sở Việt đã sớm buông tha cho cô, nhưng hiện tại, động tác trong tay hấn lại không có nửa phần tạm dừng.

“Mộc Mộc ngoan, há miệng.”

Dưới sức ép của cường quyền, Đường Khanh chỉ đành há miệng, nhưng đối phương lại như muốn dồn hết sức để trừng trị cô. Đây căn bản không phải ăn bò bít tết! Mà là đang ăn cô! Đầu tiên là gương mặt, tiếp theo là cổ, cuối cùng còn một đường đi xuống, phàm là cô có chút phản kháng, kết quả đều bị trấn áp một cách vô tình, thậm chí còn ngày càng quá trớn.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Trọng sinh ở tận thế 15

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh cũng không biết qua bao lâu, đợi đến khi đối phương dừng lại, cô đã giống như con cá mất nước, không còn chút sức lực phản kháng nào.

Rõ ràng còn chưa làm đến bước cuối cùng, nhưng lại khiến cô cảm thấy khủng bố hơn nhiều so với Lục Trạch kiếp trước.....

“Mộc Mộc thật thơm, thật muốn ăn em trọn vẹn.”

Giọng nói trầm trầm rơi vào tai người nghe tựa như tiếng chuông cảnh báo, chẳng qua hiện tại cô đã mất lực phản kháng, chỉ có thể lo lắng suông, về phần hệ thống..... Sớm đã ở trong phòng tối xa xôi kia, thương mà không giúp gì được.

“Anh Việt, em, em biết sai rồi, anh tha cho em đi, em cũng không có cách nào mà.” Đường Khanh đỏ hồng mắt, lại nói ra chuyện cô lén đưa Hứa Văn Thanh ra ngoài, cuối cùng, cô thật cẩn thận nói: “Anh Việt, anh sẽ giúp em có phải không?”

Sở Việt nhìn chằm chằm vào mắt cô, như đang phân biệt thật giả trong lời cô nói, hấn biết cô là người đã từng trải qua một lần tận thế, như vậy, cô hẳn phải biết đời trước hấn đã chết trong tay ai. Rốt cuộc cô ấy coi mình như bàn đạp, hay là gì khác.....

Đường Khanh thấy hấn thờ ơ, chỉ có thể khề kéo tay hấn, cầu xin: “Anh Việt, anh nhất định sẽ giúp em, có phải không?”

Sở Việt trước đó vẫn còn lý trí, nhưng ngay sau khi cô lộ nét mặt khổ sở, lý trí tức khắc biến mất hoàn toàn, cuối cùng hóa thành một tiếng than nhẹ, “Mộc Mộc, anh hy vọng đây là lần cuối cùng, lần sau, không cho phép rời khỏi anh.”

Đường Khanh thở phào nhẹ nhõm một hơi, chẳng qua ngoài mặt lại nỗ lực gặt đầu, “Về sau sẽ không rời khỏi anh Việt, cho dù có người uy hiếp em đi chăng nữa.”

Nghe vậy, Sở Việt bật cười, “Người phụ nữ kia còn có thể uy hiếp được em?” Lúc trước khi hấn vừa mới trọng sinh trở về, dưới tình huống hấn hoàn toàn nóng nảy cô còn dám nói điều kiện với hấn, thì người phụ nữ kia, còn không phải bị cô chơi đùa trong tay à.

Đường Khanh nghịch ngợm thè lưỡi, nhỏ giọng nói một câu, “Đúng là chẳng gạt được anh Việt điều gì.”

Hệ thống khó khăn lắm mới được thả ra từ bên trong phòng tối, lại nhìn thấy một màn như vậy, có một khoảnh khắc, hấn đột nhiên cảm thấy phòng tối dường như vẫn không tối, “Khanh Khanh à, đúng là làm khó cho người.”

Diễn loại tiểu loli ngây ngô vô tội này, thật là quá đau mắt.

Đường Khanh dường như tìm được trò chơi mới, nghe hệ thống nói vậy, tiếp tục bán manh nói: “Thống ca ca, vì sao lại nói kiểu như thế, người không thích người ta sao?”

Hệ thống, “.....” Một chút áy náy lúc trước, thật sự đã không còn sót lại chút gì.

“Thống ca ca, sao người lại không nói lời nào nha ~”

“Thống ca ca một tâm, không muốn nói chuyện.”

“Phi, thống ca ca người còn có tâm à! Chớ có gạt ta!”

Hệ thống: Đối thoại này còn có thể tiếp tục hay không?

Đường Khanh còn muốn trừu hệ thống tiếp, lại thấy Sở Việt đứng lên.

“Anh Việt, chúng ta đi đâu?” Nói xong, cô nhìn Triệu Khải Siêu vẫn đang nằm trên đất, vẻ mặt chết không nhắm mắt, nhỏ giọng nói: “Cái căn cứ này hẳn là không thể tiếp tục ở lại nữa.”

“Mộc Mộc, nếu rời khỏi nơi này, em có sợ không?”

“Có anh Việt ở đây, có gì phải sợ chứ.”

Rõ ràng biết tiểu nha đầu vô tội trước mắt này đang lừa hấn, nhưng Sở Việt lại cam tâm bị lừa.

“Đi thôi.”

“Ồ.”

Đường Khanh vốn cho rằng chỉ là rời khỏi Triệu gia, lại không nghĩ rằng Sở Việt cứ thế mà một đường dẫn cô rời khỏi căn cứ.

“Anh Việt, chúng ta đi đâu vậy?”

“Lúc tiến vào thành phố B, anh đã cho người xây một căn cứ loại nhỏ.”

Một câu nhẹ nhàng băng qua, lại khiến Đường Khanh chấn động không nhẹ. Từ lúc bọn họ tiến vào thành phố B, tính toán đâu ra đấy, tổng cộng cũng chỉ mới ba tháng, có thể xây được một căn cứ trong thời gian ngắn như vậy, quả nhiên cũng chỉ có nam chính mới làm được nha!

“Anh Việt thật lợi hại. Đúng rồi, anh Việt có thể giúp em một việc hay không?”

Bản thân cô thì đã đưa nữ chính theo rồi, nhưng đám người giáo sư Vương vẫn còn ở phòng thí nghiệm. Muốn nghiên cứu chế tạo thuốc, thì chỉ dựa vào cô cùng nữ chính sẽ không thể nào làm được.

Sở Việt điểm một cái lên chóp mũi cô, sùng nịch nói: “Mấy giáo sư mà em nói đó, lúc anh rời đi đã để người đi đón bọn họ rồi. Em đấy, về sau cũng đừng chạy loạn.”

Đường Khanh sờ sờ cái mũi vừa bị điểm, nhỏ giọng nói: “Sẽ không.”

Nơi này có nam chính còn có nữ chính, cho dù có người lấy súng chỉ vào cô, cô cũng sẽ không rời đi.

Căn cứ này cách căn cứ trước không quá xa, trên đường còn phải đánh không ít zombie, tổng cộng lại cũng mất khoảng ba giờ đồng hồ.

Chuyện đầu tiên khi đi vào căn cứ chính là chuyển Hứa Văn Thanh từ trong không gian ra ngoài. Lúc trước Đường Khanh không thể nào tiếp cận cô ấy, cho nên căn bản không rõ lắm về tình trạng của cô, trước mắt kiểm tra một phen may là vẫn tốt, vấn đề nhỏ duy nhất chính là mất máu quá độ, chẳng qua bồi dưỡng một chút là có thể khôi phục.

“Chính là vì cô ta, nên em mới đáp ứng người phụ nữ kia rời khỏi anh?” Từ lúc trở lại căn cứ, Sở Việt vẫn luôn ở bên cạnh cô, cho nên nhất cử nhất động của cô, hần đều nhìn thấy được. Hấn nhìn cô lo lắng, nhìn cô vui mừng, kìm nén xúc động cực đại, mới không lập tức giết người phụ nữ trước mắt kia.

Đường Khanh hiện giờ có thể xem như đã nắm được tính tình hấn, lập tức làm nũng nói: “Anh Việt, không thể nói như vậy! Anh biết không, đời trước nhân loại kỳ thật vẫn có hi vọng, chỉ là..... Triệu gia quá đáng giận, hủy hoại hy vọng của loài người!”

Lời này nửa thật nửa giả, hơn nữa nhìn dáng vẻ cô tức giận, Sở Việt lại không hề hoài nghi, chỉ nói: “Em nói người phụ nữ này?”

“Đúng vậy, Hứa Văn Thanh rất trân quý, không thể để cô ấy rơi vào tay người Triệu gia.”

Đối với việc thế giới này sẽ ra sao, Sở Việt sớm đã không để bụng, chẳng qua nếu cô muốn cứu vớt thế giới, hấn liền không ngại cứu vớt cùng cô.

“Được.”

Bận rộn cả đêm, hơn nữa lúc trước còn bị người nào đó lấn lộn, sau khi kiểm tra xong cho Hứa Văn Thanh, Đường Khanh liền không còn bao nhiêu sức lực nữa.

Thấy thế, Sở Việt lập tức bế ngang cô lên, “Đi nghỉ ngơi.”

Nghe vậy, Đường Khanh cười nheo mắt lại, “Nghe lời anh Việt.”

Chỉ là trên mặt như thế, nội tâm lại vô cùng nóng nảy, rất sợ vị sát thần này tiếp tục lấn lộn mình, cũng may, sát thần tuy nhìn có vẻ khủng bố, nhưng rốt cuộc vẫn không tiếp tục.....

Ngày hôm sau, Đường Khanh ngủ một giấc đến tự nhiên tỉnh, nhìn ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, cô có chút hoảng thần. Cô đã bao lâu không ngủ

một giấc an tâm như vậy?

“Hệ thống, chỉ số hoàn thành nhiệm vụ của thế giới?”

“50%.”

“Giá trị hắc hóa của nam chính thì sao?”

“Không đến 30%.”

Lời hệ thống nói khiến Đường Khanh có một tia hy vọng, hiện tại chỉ cần nghiên cứu chế tạo ra thuốc chữa trị, sau khi công lược nam chính xong, hẳn là có thể rời khỏi cái thế giới khiến người ta buồn bực này.

Hôm qua cô tới căn cứ lúc rạng sáng, nên cũng không nhìn rõ căn cứ trông như thế nào, bây giờ nhìn kỹ, thật ra cực kỳ không tệ, căn cứ tuy nhỏ nhưng những gì cần có đều có, hơn nữa trong lúc cô không hề nhận ra, Sở Việt thế mà lại chiêu mộ được nhiều người như thế. Nếu không đoán sai, căn cứ này ngoại trừ cô và thím Vương, phỏng chừng đều không phải người thường.

Khi Sở Việt tỉnh lại vào buổi sáng, thấy cô còn đang ngủ say liền không quấy rầy cô, lúc này có người báo rằng cô đã tỉnh lại, hẳn lập tức buông chuyện trong tay, đi tới bên cạnh cô.

“Mộc Mộc, ăn sáng chưa?”

“Chờ anh Việt ăn cùng.” Đường Khanh cười, vẻ mặt xán lạn, cũng không hỏi trước đó hẳn rốt cuộc đã ăn chưa.

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Trọng sinh ở tận thế 16

Edit: Xanh Lá

Cùng Sở Việt ăn xong bữa sáng, không bao lâu sau Đường Khanh liền gặp được đám người giáo sư Vương.

Đám người giáo sư Vương hiển nhiên có chút kinh hãi, những người này tuy vẫn xem như lịch sự với bọn họ, nhưng rốt cuộc vẫn là người đột nhiên lao tới bắt cóc bọn họ, thậm chí còn huỷ hoại toàn bộ phòng thí nghiệm của bọn họ, người như vậy cũng không phải là kiểu người thường như bọn họ có thể chọc đến nha, chẳng qua khi ông ấy nhìn thấy Đường Khanh, tâm trạng căng thẳng thế mà lại được thả lỏng xuống.

“Hạ tiểu thư, đây là thế nào vậy?”

“Là tôi báo người đưa các vị đến.” Đường Khanh tiến lên, giải thích mọi chuyện một lượt, lại nói: “Người phụ trách bên này đáp ứng một lần nữa cung cấp thiết bị để chúng ta nghiên cứu Hứa Văn Thanh, với tiền đề là không thương tổn cô ấy.”

Nghe được lời này, đôi mắt mờ mịt của giáo sư Vương nháy mắt sáng lên, “Thật sự? Vậy hiện tại chúng ta liền bắt đầu.”

Người si mê với phòng thí nghiệm sẽ hoàn toàn không quan tâm đến việc người phụ trách căn cứ là ai, lúc này nghe được tin tức tốt như vậy, liền chỉ muốn mau chóng lao vào nghiên cứu.

Căn cứ có chút đơn sơ, phòng thí nghiệm cũng được dựng tạm trong thời gian ngắn, chẳng qua bầu không khí ở đây lại tốt hơn so với căn cứ lúc trước quá nhiều, ngay cả giáo sư Vương cũng cả ngày cười tùm tùm.

Hứa Văn Thanh không còn bị Triệu gia quấy nhiễu, rất nhanh liền tỉnh lại, chẳng qua khi vừa mới tỉnh, cô ấy mặc nhiên cảnh giác nhìn về phía mọi người, rốt cuộc thì trước khi hôn mê cô ấy vẫn biết mình đã bị người ta phản bội, bị bắt đi làm thí nghiệm.

Đường Khanh vì muốn chiếm thiện cảm, liền tiến lên trước một bước, “Hứa tiểu thư, tôi là người phụ trách của phòng thí nghiệm này, Hạ Mộc. Hiện tại thân thể cô có cảm giác thế nào?”

“Chẳng thế nào cả.” Hứa Văn Thanh lạnh nhạt mở miệng. Người của phòng thí nghiệm đều là rác rưởi, mặc dù vị Hạ tiểu thư này có đáng vẻ cực kỳ khiến người ta yêu thích.

Đường Khanh cũng không tức giận, mỉm cười nói: “Nếu Hứa tiểu thư đã tỉnh lại, vậy chúng tôi cần làm kiểm tra toàn thân cho Hứa tiểu thư một lượt, cô yên tâm, không có bất cứ tác dụng phụ nào, chúng tôi cũng sẽ không giam giữ cô như phòng thí nghiệm lúc trước.”

Hứa Văn Thanh nhú mày, nhanh chóng nhìn ra xung quanh, nơi này quả thực không giống phòng thí nghiệm lúc trước cô ở, chỉ là..... vậy thì thế nào, phòng thí nghiệm trong thiên hạ đều xấu xa như nhau cả!

“Mục Thiển Thiển đâu.”

“Ai?”

“Mục Thiển Thiển, người phản bội tôi kia.”

“Tôi không quen Mục Thiển Thiển.” Nói xong, thấy đối phương nhìn chăm chăm vào mình, cô bất đắc dĩ nói: “Tôi không cần thiết phải lừa cô việc này, tôi thật sự không quen Mục Thiển Thiển.”

“Nếu không quen biết, vậy quên đi.” Hứa Văn Thanh cũng không tiếp tục vô nghĩa, mà nói: “Không phải cần làm kiểm tra sao? Nếu phải làm, vậy nhanh lên.” Hiện tại cô ấy không còn đường phản kháng, nếu đã không phản kháng được, vậy thì tiếp nhận thôi.

Không thể không nói, thái độ của Hứa Văn Thanh tuy không thể coi là tốt, nhưng lại ngoài ý muốn khiến Đường Khanh cực kỳ thích. Cô thích kiểu người dứt khoát linh hoạt như vậy, cũng khó trách nam chính sẽ thích.

“Hệ thống à, người nói xem, nếu ta để Hứa Văn Thanh và nam chính tiếp xúc nhiều một chút, liệu hướng đi của thế giới có thể khôi phục nguyên dạng không?”

Trải qua mấy sự kiện lần trước, lần này hệ thống quyết định không lừa cô, dứt khoát kiên quyết nói thật, “Ta khuyên người vẫn nên từ bỏ đi.”

“Vi sao?”

“Từ khi nam chính của thế giới chạy trốn, bắt đầu từ Kỳ Quân Túc về sau, liền không một nam chính nào bình thường hết.” Hệ thống cam chịu, “Ta cũng đều cảm thấy hiện tại không phải đang đi lộ tuyến của nữ phụ, mà là lộ tuyến của nữ chính.”

Hy vọng bị vô tình đánh vỡ, Đường Khanh cực kỳ buồn bực, nhưng tia hy vọng nho nhỏ dưới đáy lòng kia vẫn không hề tắt, cô nghĩ một chút, quyết định vẫn phải thử một lần, rốt cuộc thì không thử sao biết được đây?

Sau khi Hứa Văn Thanh tỉnh lại, Đường Khanh cũng không cho người cảm can cô ấy, mà để cô ấy tự do hoạt động ở căn cứ, thậm chí còn thường dẫn theo cô ấy xuất hiện trước mặt Sở Việt. Nhưng hiệu quả cô muốn không đạt tới được, ngược lại còn bị cô ấy chất vấn.

“Hạ Mộc, tôi cảm thấy cô rất kỳ quái.”

“Humm? Vi sao nói như vậy?”

“Vi sao cô luôn đưa tôi tới quanh quẩn trước mặt Sở Việt?”

“Có sao? Hình như không có mà.”

Đường Khanh tròn tròn mắt nói dối, mà Hứa Văn Thanh lại nhú mày nói: “Nếu không phải biết hai người là một đôi, tôi còn tưởng rằng cô muốn cho tôi đi xem mắt, mà đối tượng xem mắt chính là Sở Việt.”

“Ha hã, cô nghĩ nhiều rồi.” Tâm tư bị nói trúng, Đường Khanh cực kỳ nghẹn lời, trước kia đều là bị nam chính chất vấn, giờ thì tốt rồi, ngay cả nữ chính cũng không chịu đi theo cốt truyện! Toàn bộ thế giới ngoại trừ cô, xin hỏi còn một ai bình thường không thể?

Đường bảo bảo không vui, nhưng..... Đường bảo bảo không nói.

Hứa Văn Thanh cực kỳ cao lãnh, sau khi chất vấn xong, liền về tới chỗ ở tạm thời của mình, mấy ngày nay tới giờ, cô ấy rất rõ nhóm người này không phải người xấu, tuy lúc cần thiết sẽ rút một chút máu của cô, lấy của cô vài sợi tóc, nhưng nên cấp cái gì họ đều cho, thậm chí cô ấy muốn ra ngoài căn cứ cũng đều có thể, chỉ cần có người khác đi theo bên cạnh, dần dần, cô ấy cũng không phản cảm với nơi này như vậy nữa, chỉ là trước nay cô ấy nói không nhiều, lời cô ấy nói lúc trước với Đường Khanh cũng chỉ vì muốn Đường Khanh đừng để cô ấy đi chọc Sở Việt, rốt cuộc thì tên kia không dễ chọc, cô ấy thật sự không muốn trở lại ngày tháng lang bạt kỳ hồ lúc trước.

Đường Khanh rầu rĩ không vui trở lại chỗ ở của mình, thấy Sở Việt thế mà đã ở nhà, không khỏi kinh ngạc nói: “Sao hôm nay anh Việt lại trở về sớm vậy?”

Sở Việt cũng không trả lời, mà vẫy vẫy tay, nói: “Mộc Mộc, em lại đây.”

“Ồ.” Đường Khanh vừa đáp lời, vừa vui sướng bước qua, “Anh Việt, anh còn chưa trả lời câu hỏi của em đâu.”

“Mộc Mộc, có một việc anh vẫn chưa hỏi em, hiện tại, em có thể nói cho anh trước đây em là ai chứ?”

“Sao anh Việt lại đột nhiên hỏi điều này?”

Biểu hiện của Đường Khanh tuy vẫn xem như bình tĩnh, nhưng sự cứng ngắc không dễ nghe được trước đó vẫn bị hấn nắm bắt được.

“Hôm nay có người tới căn cứ, cô ta nói cô ta quen em.”

“Vậy sao? Đó là ai thế?”

“Mục Thiển Thiển.”

Cái tên quá mức quen thuộc, Đường Khanh lập tức nghĩ đến cô ta chính là người phản bội Hứa Văn Thanh. Chỉ là, vì sao hấn lại hỏi như vậy?

“Tên này em từng nghe Hứa Văn Thanh nhắc đến, nhưng em cũng không quen biết cô ta.”

Đường Khanh đang nói thật, chẳng qua câu nói tiếp theo của Sở Việt lại làm cô tròn tròn mắt.

“Nhưng cô ta lại nói, em chiếm đoạt thân thể của cô ta.”

“Cô ta là Hạ Mộc? Anh chắc chứ?”

Đường Khanh khiếp sợ không nói nên lời. Người vốn nên biến mất thế mà lại trọng sinh trên thân thể người khác, cái hệ thống chủ đáng chết này, sớm hay muộn cũng hồng bét luôn!

Cùng khiếp sợ như vậy còn có hệ thống, chẳng qua hấn rất nhanh liền phân tích ra, “Khanh Khanh, Hạ Mộc hấn đã cho rằng lúc này linh hồn cô ta và Mục Thiển Thiển đối chỗ. Người còn nhớ rõ cô gái có vẻ rất hận người lúc trước ở phòng thí nghiệm không, cô ta cũng tên là Thiển Thiển. Nếu như không đoán sai, hấn cô ta chính là Mục Thiển Thiển, trước mắt Triệu Khải Siêu đã chết, có lẽ cô ta tới tìm nam chính muốn cầu che chở.”

Nghe câu hỏi của Đường Khanh, Sở Việt cười lạnh một tiếng, “Anh dĩ nhiên chắc chắn.” Một người sống bên cạnh hấn nhiều năm như vậy, mặc dù thay đổi bộ dạng, hấn cũng vẫn nhận ra. Chỉ là, cô gái nhỏ trước mắt nếu không phải Mục Thiển Thiển, vì sao lại cố chấp muốn cứu Hứa Văn Thanh như vậy.

“Mộc Mộc, anh bỗng nhiên bắt đầu tò mò em là ai.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Trọng sinh ở tận thế 17

Edit: Xanh Lá

Sở Việt cũng không biết làm sao, gần đây trong lòng càng thêm nghẹn muốn chết, tựa như cô sẽ có thể rời đi bất cứ lúc nào. Trước đây hấn cũng không để ý người tá túc trong thân thể Hạ Mộc là ai, rốt cuộc quá khứ đã qua rồi, hấn chỉ cần tương lai của cô là được, nhưng gần đây sự tự tin này đã không còn nữa, nỗi sợ hãi sâu trong đáy lòng kia khiến hấn bắt đầu điên cuồng muốn biết cô là ai, cô đến từ nơi nào.....

Đường Khanh nhảy đôi mắt to vô tội, đáy lòng lại đang kêu gào xem phải trả lời ra sao, trước mắt nếu bịa ra một người nào đó cũng không phải là không thể, rốt cuộc thì đây là tận thế, muốn điều tra cũng không điều tra rõ được, nhưng..... một lời nói dối sẽ cần vô số lời nói dối khác để lấp nặn. Vậy thực sự rất mệt.

Trong lòng muôn vàn suy nghĩ, chẳng qua trong hiện thực lại chỉ qua một giây.

“Sao anh Việt lại hỏi vấn đề này?”

“Anh muốn biết.”

“Nhưng em..... lại không muốn nói.” Nói xong, mi mắt cô hơi rử, bày tỏ sự không muốn nói rất rõ ràng.

Sở Việt trong lòng căng thẳng, hấn có thể lựa chọn ép hỏi, chẳng qua lại không làm như vậy, bởi vì hấn biết làm thế cũng không có bất luận ý nghĩa gì, cho dù hấn ép hỏi, cô cũng có thể dẹt cho hấn vô số lời nói dối, mà hấn căn bản không cách nào kiểm chứng được.

Thật lâu sau, hấn than nhẹ một tiếng, “Thôi được rồi, anh sẽ không hỏi lại.”

Đường Khanh trong lòng buông lỏng, trên mặt lại không có chút biến đổi nào.

“Anh Việt muốn xử lý Mục Thiển Thiển như thế nào, hay là nói, xử lý Hạ Mộc thế nào?”

Lúc trước Sở Việt cho rằng cô là Mục Thiển Thiển, cho nên chỉ cho người tạm giam Hạ Mộc đang trong thân thể Mục Thiển Thiển lại, muốn xem cô xử

lý như thế nào, trước mắt nếu cô không phải Mục Thiên Thiên, vậy cô à kia cũng không cần tiếp tục tồn tại.

“Nếu em muốn biết, chỉ bằng đi cùng anh.”

Mục Thiên Thiên bị nhốt trong một cái gara, bốn phía gara đều là tường, sau khi cửa gara đóng lại, bốn phía chỉ còn sự tối tăm, điều này khiến cô ta cực kỳ sợ hãi, thậm chí còn hoảng loạn la to trong gara.

“Anh Việt, anh thả em ra được không, anh Việt, em là Mộc Mộc đây mà, hu hu hu, anh không cần em sao.”

Tiếng khóc cực kỳ thê thảm, chỉ là tiếng khóc này cũng không khiến người ta có nửa phần thương hại, ngược lại có chút chán ghét.

“Được rồi, đừng kêu nữa, người như cô mà cũng muốn giả mạo Hạ tiểu thư, cô cũng không nhìn lại một chút xem bộ dạng mình như thế nào.”

Lúc trước Mục Thiên Thiên ở căn cứ thành phố B có cái đức hạnh gì, người người dị năng có chút địa vị đều có thể biết, rốt cuộc cô ta ngày nào cũng kẻ kẻ đi theo tên vô tích sự Triệu Khải Siêu kia, muốn người ta không chú ý cũng khó.

Trước mắt, người phụ nữ khiến người ta ghê tởm như vậy lại dám giả mạo Hạ tiểu thư, tưởng bọn họ ngốc chắc?

Mục Thiên Thiên vẫn tiếp tục gào khóc, nhưng xung quanh lại chẳng ai thèm đáp lại cô ta, đến tận khi Sở Việt dẫn theo Đường Khanh đi tới nơi này.

“Thả cô ta ra.” Sở Việt lạnh nhạt mở miệng.

“Dạ.”

Người trông coi mở cửa xong liền rời đi, mà khi Mục Thiên Thiên lần nữa thấy được ánh mặt trời, liền lập tức lao vội về phía Sở Việt, “Anh Việt, em biết anh sẽ không bỏ mặc em” Nhưng cô ta còn chưa đựng tới đối phương, đã bị hấn đá văng sang một phía.

Đau đớn dữ dội khiến cô ta có chút thất thần, dừng một chút, mới đột nhiên che lại bụng mình, khó tin mà nhìn về phía hấn, lẩm bầm “Anh Việt.....”

Sắc mặt Sở Việt lạnh băng, không có bất luận tình cảm gì mà nói: “Nói, cô tới đây làm gì, là ai bảo cô tới.”

Với thân thù của cô ta, không có khả năng tránh được nhiều zombie như vậy, tất nhiên phải được ai che chở, chẳng qua người nào che chở cô ta cũng không khó đoán, toàn bộ căn cứ thành phố B, ngoại trừ Triệu gia, chỉ sợ không ai muốn biết tung tích của hấn.

“Anh Việt, anh đang nói gì, em nghe không hiểu.” Mục Thiên Thiên bày vẻ mặt tội nghiệp, chỉ là khi ánh mắt cô ta nhìn đến Đường Khanh, tức khắc trong mắt toát ra sát ý nồng đậm, “Anh Việt, anh bị người phụ nữ này lừa rồi, cô ta không phải Hạ Mộc! Cô ta không phải Hạ Mộc!”

Đối mặt với sự điên cuồng của cô ta, Sở Việt lạnh lùng mở miệng, “Tôi biết cô ấy không phải Hạ Mộc. Tôi hiện tại chỉ muốn biết cô tới đây làm gì.”

Nghe vậy, Mục Thiên Thiên choáng váng cả người, cô ta ngã ngồi trên đất, khó mà tin được, “Không, không thể nào, anh Việt sẽ không đối xử với mình như vậy, anh ấy sẽ không đối xử với mình như vậy.....” Nói đoạn, cô ta đột nhiên như phát điên mà lao về phía hấn, “Anh là ai, anh không phải Sở Việt!”

Hành động của cô ta lại đón phải một cú đá, lần nữa ngã văng ra đất, lúc này, Sở Việt cũng không dễ dàng buông tha cho cô ta như vậy, mà đóng băng cả người cô ta từ bàn chân lên cổ, “Tôi hỏi lại một lần nữa, mục đích cô tới đây là gì.”

Giọng nói lạnh lẽo vang lên, Mục Thiên Thiên hoàn toàn sợ hãi, đặc biệt là khi cô ta phát hiện mình không thể động đậy cùng cảm giác lạnh thấu xương ập đến, liền không dám tiếp tục giấu giếm bất luận điều gì.

“Đừng giết em, đừng giết em, em nói hết..... Là Triệu gia, anh giết Triệu Khải Siêu, mang người phụ nữ hệ chữa trị kia đi mất, Triệu Kiến Phú điên rồi, ông ta vừa ra lệnh thực hiện nhân bản Hứa Văn Thanh để cứu con trai, vừa muốn tìm anh báo thù. Em tới đây, em tới chỉ vì muốn giữ mạng, ông ta vốn dĩ muốn giết em, là em nói có thể đưa anh trở lại ông ta mới buông tha cho em. Vốn dĩ em nói em mới là Hạ Mộc, ban đầu ông ta còn không tin, cuối cùng tìm bác trai bác gái mới hoàn toàn tin tưởng.”

Mục Thiên Thiên đứt quãng nói hết lời, chỉ là khi cô ta nhìn Sở Việt, trong lòng lại mãnh liệt sợ hãi, bởi vì trong mắt hấn không có nửa điểm ôn nhu, chỉ có vô hạn lạnh lùng tàn khốc.

Cô ta không muốn chết. Cũng chính vì không muốn chết, nên sau khi cô ta trọng sinh trên người Mục Thiên Thiên, chuyện đầu tiên cô ta làm khi tận thế kéo đến chính là bán đứng Hứa Văn Thanh. Hứa Văn Thanh có được hệ chữa trị, dị năng như thế, nhất định có thể khiến người ta coi trọng, cô ta cũng có thể giữ mạng nhờ đó, về phần Sở Việt, cô ta thậm chí còn chưa từng nghĩ đến việc tìm kiếm hấn, rốt cuộc thì bên ngoài tràn ngập zombie, cô ta căn bản không dám bước ra khỏi căn cứ an toàn.

Sở Việt lạnh nhạt nhìn cô ta, trong mắt không có nửa điểm thương hại. Trở lại một đời, bọn họ vẫn vứt bỏ mình như cũ. Cũng may, hấn còn có cô.

“Tôi sẽ không lấy mạng cô, chẳng qua tiếp theo có thể sống sót được hay không, vậy phải xem chính cô rồi.” Nói xong, hấn dắt tay Đường Khanh đang đứng một bên, rời đi không quay đầu lại.

Mục Thiên Thiên không hiểu ý trong lời hấn, cái gì gọi là có thể sống sót hay không liền phải xem chính mình, cho đến khi cô ta bị người đưa lên một

chiếc xe, tổng ra khỏi căn cứ. Cô ta biết lái xe, chỉ là khi cô ta nhìn đám zombie che trời lấp đất mà đến, liền hoàn toàn hoảng sợ, cứ thế giẫm hệt chân, cuối cùng cửa kính xe bị đánh nát, mà cô ta cũng bị zombie kéo từ trong xe ra ngoài.

Bên kia, Đường Khanh còn đang lo lắng nam chính lại một lần nữa bị mọi người phản bội không biết có thể tiếp tục hắc hóa hay không, vì thế chỉ đành thật cẩn thận hỏi hệ thống.

“Hệ thống, giá trị hắc hóa của nam chính có tăng cao hay không?”

“Không hề, rất ổn định, thậm chí. còn giảm xuống 1%.”

Nghe vậy, Đường Khanh cạn lời, một cho cô còn lo nam chính sẽ hắc hóa, may là vị nam chính này đã thật sự buông bỏ rồi. Nhưng cô đã vui mừng quá sớm, khi cô cùng Sở Việt trở lại chỗ ở, cứ thế mà không dự đoán được bị hấn “ăn”!

“Mộc Mộc, em đừng rời khỏi anh.” Sở Việt thấp giọng nói như mê sảng, trong giọng nói mang theo một tia thống khổ, còn mang theo sự kiềm nén, sau đó, cô còn chưa kịp phản ứng lại, cả người đã bị “áp đảo”.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Trọng sinh ở tận thế 18

Edit: Xanh Lá

Điên cuồng qua đi, Sở Việt ôm chặt cô gái nhỏ sớm đã ngất trong lòng mình, không biết vì sao, rõ ràng đã hoàn toàn có được cô, nhưng loại cảm giác như có thể mất cô bất cứ lúc nào này lại không hề biến mất, ngược lại ngày càng nghiêm trọng.

Đường Khanh không biết trận điên cuồng kia kéo dài bao lâu, dù sao khi tỉnh lại lần nữa, đầu óc cô hết sức mờ mịt, càng miễn bàn đến đau nhức toàn thân.

“Oh, thế giới này thật quá điên cuồng.” Lúc này, hệ thống đã bị nhốt trong phòng tối không biết bao lâu cũng sâu kín mở miệng.

“Người cầm miệng cho ta!” Đường Khanh cắn răng, cô nhìn bốn phía, phát hiện kẻ đầu têu không ở đây, lúc này mới thở phà phỉ phỉ nói: “Đậu má, đừng để ta gặp được hấn, nếu không!”

“Nếu không thế nào?” Hệ thống mặt không biểu cảm, thậm chí còn nhắc nhở cô, “Đó chính là nam chính hắc hóa.”

Đường Khanh chán nản, “Người rút cuộc là hệ thống của ta hay hệ thống của hấn!”

Hệ thống buông tay, “Ta chỉ ăn ngay nói thật.”

Sở Việt có dị năng quá khủng bố, hệ thống đột nhiên cảm thấy mình có chút nhớ nhưng Lục Trạch, tốt xấu gì Lục Trạch cũng vẫn ở trong phạm vi nhân loại bình thường.

Đường Khanh đang cãi nhau với hệ thống, đột nhiên, cửa phòng bị mở ra.

Người tới không phải ai khác, chính là “kẻ đầu têu” Sở Việt.

Đường Khanh trước đó nói lời hùng hồn chẳng qua cũng chỉ là nói với hệ thống, khi thật sự thấy Sở Việt, cô chỉ nhắm mắt lại mà thôi, để mắt không thấy tâm không phiền.

“Mộc Mộc, anh chút đồ ăn đến đây.” Sở Việt yêu chiều nhìn cô cúi kính, vừa đem đồ ăn đến đây, “Một ngày không ăn, đã đói bụng chưa nào?”

Đường Khanh bỗng dưng mở hai mắt trừng hấn, như đang nói là ai hại cô một ngày không được ăn gì?!

“Không đói bụng, em có không gian, trong không gian có đồ ăn! Hơn nữa, bây giờ em còn có chuyện, em muốn đi ra ngoài!”

Có việc thì đúng là có việc, Hứa Văn Thanh đã tới căn cứ lâu như vậy rồi, cô thân là người phụ trách phòng thí nghiệm, tốt xấu gì cũng phải qua quan tâm tiền độ một chút.

Lúc máu chốt thế này, sao Sở Việt lại cho phép cô rời đi, cho nên không đợi cô rời giường, hấn liền lãnh lạnh nói: “Xem ra tối qua anh vẫn quá ôn nhu rồi, Mộc Mộc vậy mà còn rảnh nhọc lòng chuyện khác.”

Chân Đường Khanh bước xuống giường tạm dừng một chớp mắt, mặt đầy vẻ không thể tin mà nhìn về phía hấn, “Hệ thống, mau giúp ta nhìn xem cái

người không biết xấu hổ này có thật sự là nam chính?”

Hệ thống bày về mặt sống không còn gì luyến tiếc, thật chẳng muốn đáp lại đôi câu nam nữ khoe ân ái này.

“Người tạm tha cho cậu độc thân như ta đi, bắt nạt cậu độc thân đáng xấu hổ lắm đó.”

Đường Khanh lạnh nhạt, “Bắt nạt cậu độc thân đáng xấu hổ, bắt nạt hệ thống độc thân lại rất vui.”

Hệ thống:.....

Có một chớp mắt, hắn đột nhiên rất mong nam chính chinh đốn ký chủ rác rưởi này.

Đường Khanh trong lòng đầu võ mồm với hệ thống, mặt ngoài lại khua tay nam chính hắc hóa, dưới ánh mắt biểu lộ rất rõ ý ‘em không ăn anh liên tiếp tục ăn em’ của nam chính, cô không cam lòng ăn xong đám đồ ăn vẫn xem là ngon miệng kia.

“Ăn xong rồi, em muốn đi phòng thí nghiệm.”

Lần này, Sở Việt lại không ngăn cản, chỉ cười nói: “Có thể, chỉ cần em đứng dậy được.”

Đem qua đúng là hắn có chút điên cuồng, chỉ với thể chất của cô, căn bản không có khả năng đứng dậy nổi.

Đường Khanh vốn còn không tin, kết quả sau khi thử mấy lần, phát hiện bắp đùi không còn chút sức lực, cuối cùng chỉ có thể trừng mắt hoàn toàn từ bỏ.

Từ sau ngày đó, cô liền ở riết phòng thí nghiệm, rất có cảm giác xem phòng thí nghiệm là nhà. Người nào đó trốn tránh rõ ràng như vậy, Sở Việt sao lại không biết, chẳng qua hắn cũng không tức giận, rốt cuộc so với Đường Khanh trước kia chỉ biết thuận theo hắn, hắn càng thích cô chân thật như vậy hơn.

Đường Khanh bận chuyện ở phòng thí nghiệm, Sở Việt cũng không hề nhàn rỗi, sau khi hắn giết Triệu Khải Siêu, Triệu gia liền đưa ra một lệnh treo giải bắt người, tuy nói đã là tận thế, thông tin truyền đi cũng không nhanh bằng trước đây, nhưng rốt cuộc truyền thông vô tuyến vẫn tồn tại, hơn nữa mỗi căn cứ đều có trang bị thứ này, chẳng qua chỉ một lệnh treo giải bắt người cũng không khiến người ta điên cuồng, điên cuồng chính là Triệu gia thế mà lại nói ra chuyện Hứa Văn Thanh, hệ chữa trị có thể nói là dị năng giữ mạng thần kỳ nhất ở tận thế, sao lại không khiến người ta điên cuồng được. Vì thế, Sở Việt vốn còn muốn sống an nhàn mấy ngày, hiện giờ lại không thể, không chỉ phải chống cự đám zombie đó, mà còn phải đề phòng công kích của nhân loại.

Chẳng qua cũng may có dị năng hấp thụ biến thái này ở đây, trong khoảng thời gian ngắn muốn công phá căn cứ cũng là không thể.

Căn cứ bị bao vây tấn công, Đường Khanh ít nhiều cũng nghe được, chẳng qua vẫn không để trong lòng, rốt cuộc thì dị năng của Sở Việt cũng là thứ mà không ai có thể phá, hơn nữa cô cũng không giúp được gì, chỉ có thể dồn thêm sức lực nghiên cứu thuốc, cũng may không có kẻ phá đám Triệu gia ở đây, việc nghiên cứu thuốc thể mà lại thuận lợi ngoài dự đoán.

Nhưng còn chưa đợi cô vui sướng, đã thấy Hứa Văn Thanh đột nhiên vội vàng đến đây.

“Hạ Mộc, người của căn cứ muốn rút lui, cô đi theo chúng tôi.”

Đường Khanh còn đang cúi đầu nghiên cứu thảo dược mình lấy ra từ không gian, nghe được lời này, thực sự ngậy người sững sốt, “Rút lui? Vì sao phải rút lui?”

Thần sắc Hứa Văn Thanh mang theo một tia căng thẳng không dễ phát hiện, “Căn cứ bị bao vây tấn công, trước mắt đã sắp không chống chọi được, Sở Việt để người của phòng thí nghiệm đi trước.”

Nghe vậy, thảo dược trong tay tức khắc rơi xuống đất, từ sau khi đi vào thế giới này, đây là lần đầu tiên Đường Khanh cảm nhận được khẩn trương cùng sợ hãi, “Sao có thể không chống chọi được? Tôi không đi, tôi muốn đi xem Sở Việt.” Nói xong, cô liền lập tức đi về phía cửa, ngay cả áo blouse trắng trên người cũng không kịp cởi ra.

Chẳng qua, vừa mới đi được nửa bước, cô lại bị Hứa Văn Thanh ngăn cản.

“Hạ Mộc, Sở Việt nói nhất định phải bảo đảm an toàn của cô, cho nên hiện tại cô nhất thiết phải rút lui cùng chúng tôi.” Nói xong, Hứa Văn Thanh không màng cô phản đối, liền lôi kéo tay cô đi về một phía khác.

Ở căn cứ này sinh sống hơn nửa năm, Hứa Văn Thanh cùng những người khác khổ luyện thân thể, hiện tại tố chất thân thể của cô ấy có thể xem như mạnh hơn Đường Khanh nhiều, cho nên vừa bị cô ấy tóm lấy, Đường Khanh căn bản không thể phản kháng nổi.

“Hứa Văn Thanh cô buông tay, tôi muốn đi xem Sở Việt!”

“Không được, số người bao vây tấn công quá nhiều, ngay cả Sở Việt cũng không dám bảo đảm có thể toàn thân mà lui hay không, cô có đi cũng là chịu

chết!”

“Vậy tôi cũng không thể trơ mắt nhìn Sở Việt chịu chết được!”

Kìa chính là nam chính, nam chính cô đã công lược hơn một năm, nếu như thất bại, với giá trị điểm tích lũy siêu cao của thế giới này, thế giới sau cô sẽ càng không thể hoàn thành nhiệm vụ!

Hứa Văn Thanh hơi dừng chân lại, bàn tay đang bắt lấy tay cô cũng có chút buông lỏng, mạng này của cô ấy là Hạ Mộc và Sở Việt cho, hiện giờ Sở Việt gặp nạn, cô ấy muốn bảo vệ Hạ Mộc, không để cho cô có chút sơ suất nào, chỉ là, với tình cảm của Hạ Mộc dành cho Sở Việt, nếu Sở Việt đã xảy ra chuyện, cho dù Hạ Mộc có sống sót chỉ sợ cũng sẽ như zombie ngoài kia, là cái xác không hồn. Sống như vậy, có ý nghĩa sao?

Cảm giác được bàn tay bắt lấy mình có chút buông lỏng, Đường Khanh lập tức hất ra chạy tới cửa căn cứ.

Căn cứ trước giờ gọn gàng ngăn nắp nay đã loạn thành một nùi, không ít người đều đang lui lại, chỉ có cô còn tiếp tục đi về phía cửa căn cứ.

Hàng rào phòng hộ của căn cứ dưới sự công kích của các loại dị năng, đã không thể chống chịu nổi, xung quanh càng thêm chướng khí mù mịt, từ xa nhìn lại, ngoại trừ một chút bóng dáng căn bản không thể thấy rõ cái gì, cũng may, có ưu thế là hệ thống ở đây, rất nhanh, cô liền xác định được vị trí của nam chính.

“Khanh Khanh, Sở Việt bị người bao vây, hơn nữa..... trị số của hắn có chút không ổn định.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Trọng sinh ở tận thế 19

Edit: Xanh Lá

Lo lắng của hệ thống không phải không có lý, Sở Việt tuy bị kẻ địch vây quanh, nhưng dưới chân hắn lại nằm đầy thi thể, số thi thể nhiều đến mức khiến người ta ghê sợ kia, mặc dù Đường Khanh nhìn cũng không rõ lắm, nhưng cũng có thể cảm nhận được số lượng lớn kinh khủng, tuy vậy người xung quanh lại như không có cảm giác gì, vẫn điên cuồng tung các loại công kích về phía hắn.

Dị năng hấp thụ tuy rằng biến thái, nhưng cũng có hạn mức nhất định, nếu trong khoảng thời gian ngắn hấp thụ một mức quá lớn, sẽ tạo thành hậu quả rất nghiêm trọng, mà hiện tại..... Sở Việt rõ ràng đã đạt tới hạn mức cao nhất.

“Khanh Khanh, nếu Sở Việt lại tiếp tục hấp thụ, sẽ nổ tan xác mà chết.”

“Ta biết.” Đường Khanh nhíu mày, đám người trước mắt kia chỉ tập trung vào Sở Việt, sự xuất hiện của cô vẫn chưa gây ra sự chú ý quá lớn, vì thế sau khi cô thật cẩn thận tới gần, liền nói với hệ thống: “Đợi lát nữa người yểm hộ ta, nếu có người gây bất lợi cho ta thì lập tức báo cho ta biết. Hiện tại, trước hết nói cho ta phương vị chính xác của người dị năng gần ta nhất đi.”

“Được.” Hệ thống hiếm khi nghiêm túc, nhất nhất báo ra vị trí của người dị năng bên ngoài, “Một thước phía trước, hướng mười hai giờ, dị năng hệ gió, tìm ở vị trí cách mặt đất một thước tư.....”

Trong không gian của Đường Khanh có không ít kim châm, lúc trước còn nghĩ làm hơi nhiều, sợ dùng không hết, hiện tại cô lại chỉ cảm thấy không đủ dùng.

Cũng may có hệ thống làm đôi mắt ở đây, rất nhanh cô liền giải quyết mười người dị năng.

Số người bao vây tấn công rất đông đảo, mười người dị năng không nhiều không ít, khi mọi người nhận ra thiếu hụt người, liền lập tức trở nên cảnh giác, mà Đường Khanh sớm đã được hệ thống nhắc nhở mà trốn vào không gian.

Nhất thời, bóng người khi ẩn khi hiện, người dị năng xung quanh ngã xuống đất khiến mọi người ở đây đồng loạt khiếp sợ.

Vốn tưởng Sở Việt đã là nỏ mạnh hết đà, lại không nghĩ rằng hắn vẫn được trợ giúp! Xuất quỷ nhập thần như vậy, so với Sở Việt đứng trước mặt bọn họ lại càng khiến bọn họ hoảng sợ hơn.....

“Chẳng lẽ là dị năng hệ ẩn thân?”

Có người nhỏ giọng mở miệng, chẳng qua cũng có người phản bác: “Dù là dị năng hệ ẩn thân chẳng nữa, vì sao lại có thể giết người trong vô hình được! Xác người trên đất lại không có nửa điểm vết thương!”

Sợ hãi chậm rãi khuếch tán ra xung quanh, dị năng hệ hấp thụ trước đó đã khiến không ít người sợ hãi, lại thêm một dị năng họ chưa bao giờ gặp, tức

khắc khiến không ít người tâm sinh nhút nhát.

Sở Việt cao ngạo đứng giữa vòng vây, đôi mắt đỏ tràn đầy lạnh nhạt, nhưng sau khi hiện tượng khác thường kia xuất hiện, tâm hấn lại bỗng dưng khản trương, trước mắt người có khả năng này trong căn cứ chỉ có thể là cô!

Bảo bối của hấn không hề thần bí như lời đám rác rưởi kia nói, chẳng qua là luyện được châm pháp thuần thực cùng hệ không gian có thể trốn người mà thôi, lúc trước không bị ai chú ý còn có thể nhân cơ hội ra tay, hiện giờ nếu lại ra tay nữa chỉ sợ cô sẽ gặp bất lợi.

Không kịp nghĩ nhiều, Sở Việt lập tức dùng tất cả dị năng toàn thân, hiện tại, trong lòng hấn chỉ có một ý nghĩ.

Không thể để cô xảy ra chuyện được!

Đường Khanh tránh trong không gian không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, thậm chí cũng không biết đã trốn bao lâu, đến tận khi hệ thống lại lần nữa phát ra cảnh báo.

“Khanh Khanh, trị số của Sở Việt không ổn định! Mau đi cứu hấn!”

Dứt lời, Đường Khanh lập tức ra khỏi không gian, tuy nhiên, chờ khi cô ra tới, lại hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, đây quả thực chính là địa ngục Tu La! Mùi máu tươi bốn phía đã hấp dẫn zombie xung quanh tới đây, mà số lượng thi thể với tư trạng khủng khiếp nhiều đến mức không đếm được trên đất kia, lại khiến người ta trong thoáng chốc không phân rõ được rốt cuộc đâu là zombie đâu là người, chẳng qua càng đáng sợ hơn chính là thân hình đứng giữa đám thi thể, không người không quỷ tựa như quái vật bước ra từ địa ngục!

“Sở Việt.” Khẽ gọi một tiếng, Đường Khanh nhìn đôi mắt đỏ tươi kia, gân xanh cuồn cuộn trên cánh tay sớm đã vượt qua người bình thường, toàn thân trên dưới máu tươi đầm đìa, người đàn ông giống như bước ra từ biển máu, không khỏi khiến tim cô đập nhanh.

Sở Việt thông thả ngẩng đầu, hai tròng mắt đỏ tươi không có lấy một chút tình cảm nhân loại, rõ ràng biểu lộ sự cao ngạo cùng tàn bạo của mãnh thú, hấn nhìn chằm chằm cô gái trước mắt, ánh mắt như thấm vào người, dường như chỉ cần cô dám động một chút, hấn sẽ lập tức cắn xuyên cổ cô.

“Sở Việt, anh bình tĩnh một chút.” Đường Khanh vừa nói, vừa từ từ tới gần hấn, zombie xung quanh càng ngày càng nhiều, cô cần tranh thủ đưa hấn vào không gian của mình thật nhanh chóng.

Nhưng cô tới gần lại khiến Sở Việt có chút phát cuồng, thậm chí còn phát ra một tiếng gào rống như dã thú.....

Tiếng gào rống này khác với tiếng gầm rú bình thường, ngay cả zombie xung quanh cũng đều dừng bước, ánh mắt của chúng rõ ràng trống rỗng, nhưng lại khiến người ta nhìn ra một tia do dự và kinh hãi.

Đường Khanh đã té ngã giữa đám thi thể, đầu đau như muốn nứt ra, trong một chớp mắt đầu cô như trống rỗng. Cảm giác kia nếu đổi lại trong tình huống bình thường, cô đã sớm tức đến giậm chân, nhưng trước mắt lại chỉ có thể cắn răng thật chặt, trong lúc hấn phát động công kích, nhanh chóng chạy đến trước mặt hấn, sau đó dùng kim châm khiến hấn bất động, mang vào không gian.

Kim châm không lệch chút nào, nhưng lần này lại dường như có chút mất khống chế, nhìn người nào đó đang dần thoát khỏi ảnh hưởng của kim châm, Đường Khanh lập tức ném hấn vào trong nước linh tuyến.

Nước linh tuyến có công dụng trấn an, dần dần, động tác giãy giụa của Sở Việt cũng bắt đầu ngày càng nhỏ.....

Thấy thế, Đường Khanh lúc này mới khẽ thở ra một nửa. Sao lại nói thở ra một nửa, vì khi cô nhìn đến máu tươi cùng thịt vụn từ thi thể dính trên người mình, tức khắc cả người đều không thoải mái.

“A!!! Thật ghê tởm!!! Ọe!!!”

Nôn khan nửa ngày, cũng không màng đến việc trong linh tuyến vẫn còn người khác, cô lập tức nhảy vào, sau đó lột toàn bộ quần áo trên người xuống.

Đội cô cởi xong quần áo của mình, ánh mắt lại bị khóa chặt vào người nào đó đang nhắm hai mắt cách đó không xa.

Sở Việt trước đó còn là người trong mắt bão, dĩ nhiên tình trạng quần áo trên người hấn còn tệ hơn cả của cô.

Tự hỏi một hồi, cô hơi cắn răng, quyết định phải cởi bộ đồ kinh dị chướng mắt kia ra!

Nói làm liền làm, chẳng qua quần áo của Sở Việt là loại được chế tác đặc biệt, rốt cuộc cũng là dành để chiến đấu với người dị năng, cho nên cực kỳ khó cởi, Đường Khanh phí sức chín trâu hai hổ, cũng mới vắt cả cởi được áo trên ra, chỉ là áo trên cởi xong vẫn còn quần nữa.....

“Đầu má, đây là cái kiểu quần chết tiệt gì nha! Khó cởi như vậy!”

Dứt lời, cô vốn còn đang cúi đầu, lại đột nhiên nghe được giọng nói cực khàn từ đỉnh đầu truyền đến.

“Mộc Mộc, đây là em đang làm gì thế?”

Nghe vậy, cô bỗng dưng ngẩng đầu lên, thấy màu đỏ tươi trong mắt đối phương đã bớt đi không ít, lúc này mới cắn răng nói: “Đương nhiên là cởi quần

anh!”

Sở Việt đột nhiên cong khóe môi, mỉm cười, rõ ràng trong mắt còn mang theo chút màu đỏ tươi khiến cho người ta sợ hãi, nhưng kết hợp với nụ cười này lại khiến người ta ngoài ý muốn cảm thấy được một sự tà tử ung dung.

“Mộc Mộc, muốn coi quần anh cứ trực tiếp nói với anh là được, không cần phiền toái em đích thân động thủ.”

Đường Khanh cực kỳ không có tiền đồ mà ngay người trong chớp mắt, nụ cười như vậy quả thực phạm quy mà! Chẳng qua nháy mắt tiếp theo, cô lại hung tợn nói: “Anh tưởng em thích coi lắm chắc? Anh nhìn xem anh đều đã làm ô nhiễm cả nước linh tuyến của em rồi!”

Sở Việt nhìn cô gái sức sống bắn ra bốn phía trước mắt mình, ý cười nơi khóe miệng càng lúc càng sâu, lúc trước hẳn đã sợ hãi mình sẽ vĩnh viễn mất cô đến chừng nào, chỉ cần tưởng tượng đến việc cô sẽ xảy ra chuyện, cả người đều mất đi không chế.

Vẫn may là, cô còn tồn tại.

“Không việc gì, anh đền cho em.”

“Anh lấy cái gì mà đền!”

“Thân thể anh đó.”

Đường Khanh còn đang nổi nóng, nhưng sau khi nghe được lời này, khóe miệng cô lập tức giật giật, “Cảm ơn ngài, tôi không dám muốn.”

“Hàng đã bán ra, không nhận trả về.” Nói xong, hắn đột nhiên duỗi tay, ôm cô vào trong ngực.

Đường Khanh ngẩn ra, “Anh.....”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Trọng sinh ở tận thế 20

Edit: Xanh Lá

“Anh? Có phải đang tò mò vì sao anh có thể cử động nhanh như vậy?”

Thấy cô gật đầu, Sở Việt cung chiêu điểm điểm cái mũi nhỏ của cô, “Anh đã có thể lấy sức một người chiến đấu với nhiều người như vậy, em cảm thấy kim châm này của em có thể cố định anh bao lâu?”

Đường Khanh lại không còn lời gì để nói, nhưng cô còn chưa cảm khái xong về bàn tay vàng nghịch thiên của nam chính, ngay sau đó, cả khuôn mặt liền đen lại.

“Anh buông tay cho em!”

Nghe giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi của cô gái nhỏ trong ngực, Sở Việt lại cười khẽ một tiếng, “Mộc Mộc, cả quần em cũng coi rồi, dù sao anh cũng phải ‘bồi thường’

cho em, nếu không lại lãng phí tâm ý của em mất.”

“Cút! Ai muốn anh bồi thường!”

Điểm mẫn cảm của cô gái nhỏ trong ngực, Sở Việt vừa xem liền hiểu ngay, người nào đó lúc trước còn giương nanh múa vuốt, rất nhanh liền không còn khí lực, cả người đều nằm liệt trong ngực hắn.

Đường Khanh sao lại cam tâm, nhưng khổ nỗi toàn thân vô lực, nên chỉ có thể trừng mắt hung tợn nhìn đối phương.

Nhưng cái trừng mắt này, lại khiến chút lý trí còn lại của Sở Việt tức khắc tan đi, hóa thân thành sói..... “Em cái đồ tiểu yêu tinh chết tiệt này.”

Lời này của Sở Boss nháy mắt khiến Đường Khanh như bị sét đánh vậy, trong óc toàn bộ luôn quanh quẩn ba chữ “tiểu yêu tinh”

Thời gian trong không gian như bị tạm dừng, không biết lúc này ban ngày hay buổi tối, cũng không biết giờ là mấy giờ, Sở Việt hận không thể để cả đời cứ thế trôi qua như vậy, hẳn si mê nhìn cô gái nhỏ đã hôn mê trong ngực, nhìn thế nào cũng không thấy chán, màu đỏ tươi trong mắt khó khăn lắm mới mất đi, đột nhiên lại bắt đầu xuất hiện lần nữa.

Đường Khanh ngủ say mê mết, nhưng trong đầu lại có một âm thanh vang lên, khiến cô cực kỳ khó chịu.

“Khanh Khanh, Khanh Khanh, trị số của Sờ Việt thay đổi!”

Cảnh báo của hệ thống khiến cô lập tức mở mắt.

Mắt vừa mở ra, liền lập tức phát hiện Sờ Việt khác thường.

“Sờ Việt, anh.....”

“Mộc Mộc lại không ngoan.”

Giọng nói của Sờ Việt vẫn như trước, nhưng thần thái lại mang theo một tia tà mị khác thường.

“Anh Việt.”

Đường Khanh không biết vì sao trị số lại đột nhiên biến đổi, trước mắt chỉ có thể tạm thời trấn an hấn, “Anh Việt đã đói bụng chưa? Em làm chút đồ ăn cho anh Việt nhé?”

Tuy nói ở tận thế, nhưng bên cạnh Sờ Việt chưa bao giờ thiếu người, cho nên tài nấu ăn của Đường Khanh căn bản không có đất dụng võ, lúc này nghe cô nói muốn làm cơm, lại khiến hấn tăng thêm một tia hứng thú.

“Được.”

Linh tuyến có một khoảng nước bị quây lại, mà khoảng nước quây lại đó chính là để nuôi cá con lúc trước đã mua, cá con ở trong nước linh tuyến được tắm bổ, bởi vậy rất khác biệt với cá thường.

“Đây là cá gì?”

Sờ Việt nhìn con cá ánh vàng rực rỡ này, lên tiếng nói.

“Chính là cá con dùng thẻ đen của anh để mua đó.”

Đường Khanh nói, bắt một con cá vàng rực rỡ lên.

Trong không gian cái gì cũng có, từ than đến nòi cho đến dầu muối tương giấm, nên cô muốn làm cơm cũng không khó khăn gì.

Sờ Việt lúc trước trong đầu chỉ có mỗi Đường Khanh, cũng không để ý đến không gian lắm, đến tận lúc này mới bắt đầu quan sát tỉ mỉ.

Hấn vẫn luôn biết cái không gian này không đơn giản, nhưng không ngờ lại khiến người ta kinh ngạc đến thế, trước không nói đến nước linh tuyến hấn đã sớm biết đến, ngay mấy cây cỏ thụ che trời tản ra mùi thơm lạ lùng kia, vừa thấy đã biết không phải vật tầm thường.

“Mộc Mộc, đây là cây gì?”

“Là mai Lục Ngạc, một loại mộc lan, còn bụi cây bên cạnh chính là tử châu, thuộc họ hoa cúc, loại khúc liên, ai nha, quá nhiều, đếm không hết, dù sao chính là được liệu.”

Đường Khanh vừa nướng cá, vừa giải thích: “Anh đừng nhìn chúng hiện tại có vẻ quái dị, trước đó đều là được liệu dùng thẻ đen của anh mua về, cũng không phải được liệu quý hiếm gì cả, chẳng qua sau khi được tưới bằng nước linh tuyến, liền dường như biến dị.”

Đường Khanh nói với vẻ mặt bình thản, trong lòng Sờ Việt lại là một cảnh tượng khác, thật lâu sau, hấn trầm giọng nói: “Mộc Mộc, về chuyện không gian, ngoại trừ anh ra, không được nói với ai cả, đặc biệt là nước linh tuyến.”

Sự dụ hoặc của nước linh tuyến thần kỳ so với dị năng hệ chữa trị có khi còn lớn hơn, hấn không thể đặt cô trong vòng nguy hiểm với mình, cho nên chuyện này ai cũng không thể biết được.

Đường Khanh lại cực kỳ bình tĩnh, vốn dĩ cái không gian này là phần thường từ hệ thống chủ, cô sẽ không ngạc nhiên đến mức đi khắp nơi nói với người ta.

“Anh yên tâm, chuyện này cũng chỉ có anh biết, em không nói cho ai cả.”

Nói đến điều này, Sờ Việt đột nhiên nghĩ tới chuyện lúc trước hấn bị bao vây tấn công, không khỏi khẽ cong khóe môi, “Mộc Mộc vừa rồi không màng nguy hiểm chạy tới, là lo lắng cho anh sao?”

“Ăn cá của anh đi.”

Đường Khanh làm lơ vấn đề này, trực tiếp nhét cá nướng xong vào tay hấn.

Hương vị cá nướng hết sức ngon miệng, vừa ăn một miếng đã khiến Sở Việt ngây người sững sờ.

Thấy hẳn dừng lại, cô không khỏi hỏi: “Sao vậy? Bị hóc xương cá sao?”

“Không, là ăn quá ngon.”

Sở Việt cúi đầu che khuất ánh sáng trong mắt, cá nướng trong tay quả thật mỹ vị, nhưng rõ ràng mới ăn lần đầu tiên, cảm giác quen thuộc kia lại không thể nào bỏ qua được.

Đường Khanh cũng không chú ý tới điểm này, bởi cô đang nói chuyện với hệ thống.

“Khanh Khanh, trị số của nam chính đã khôi phục bình thường, chỉ số hoàn thành hướng đi của thế giới cũng đã trên 70%.

Còn nữa, hiện tại zombie bên ngoài rất ít, các người có thể ra ngoài.”

“Ồ, đã biết.”

Hai người cũng không ở lâu trong không gian, có hệ thống nhắc nhở, bọn họ rất nhanh liền ra ngoài.

Bên ngoài đúng như hệ thống nói, không có quá nhiều zombie, chẳng qua thi thể sau trận ác chiến lúc trước vẫn lưu lại chỗ này, trong một chớp mắt, Đường Khanh cảm thấy cực kỳ may mắn vì vừa rồi mình không ăn gì, nếu không nhất định sẽ nôn hết ra mất, nhưng Sở Việt lại không có chút biểu cảm nào khi nhìn đám thi thể kia.

“Mộc Mộc, về căn cứ trước.”

“Được.”

Người dị năng bao vây tấn công đều đã chết, người trong căn cứ đương nhiên cũng không cần rút lui, cho nên khi hai người trở về, trong căn cứ vẫn có không ít người.

Mọi người thấy họ trở về, cả đám đều mừng rỡ như điên, cũng không có nửa phần sợ hãi hay xa cách bọn họ vì dị năng khủng bố của Sở Việt, ngược lại thật lòng tiến lên quan tâm.

Mà sau khi bọn họ biết Sở Việt muốn đến căn cứ an toàn thành phố B, lại càng không một ai lùi bước.

Bọn họ đã sớm coi căn cứ là nhà mình, nhà của bản thân bị hủy, làm sao có thể nhìn được? Đường Khanh cũng không tham gia, rốt cuộc người dị năng đã tổn thất nhiều như vậy, Triệu gia e sẽ gặp họa lớn, mà việc quan trọng nhất của cô hiện giờ chính là nghiên cứu thuốc! Máu của Hứa Văn Thanh tuy có công năng chữa trị, nhưng có giới hạn về thời gian, chỉ có thể cứu trị người bị cắn không quá hai giờ, hiện tại cô đã tìm được phương pháp kéo dài thời gian có tác dụng của thuốc, thậm chí nhu cầu đối với máu của Hứa Văn Thanh cũng không cao như trước đây, ban đầu cứu một người cần 200cc máu, hiện giờ dù có phải cứu hơn một ngàn người, cũng chỉ cần một giọt nhỏ là được.

Bên kia, trong căn cứ an toàn thành phố B, sau khi Triệu Quốc Phú biết được tất cả người dị năng đã hoàn toàn bị diệt, sau cơn phấn nộ ngấn ngai lại càng thêm sợ hãi, nhiều người dị năng như vậy không hơn một ngàn cũng đến tám trăm, thế mà lại đều thiệt mạng, Sở Việt rốt cuộc là quái vật gì? Bởi vì liên quan đến Sở Việt, Triệu Quốc Phú giận chó đánh mèo lên toàn bộ Sở gia, nhưng lại vì sợ Sở Việt trả thù, nên ông ta chỉ có thể không chế toàn bộ Sở gia, nhưng ông ta không nghĩ tới, Sở Việt đã sớm không quan tâm Sở gia chết sống thế nào.

Người dị năng tổn thất thảm trọng, ngay lập tức khiến căn cứ an toàn rơi vào khốn cảnh, bọn họ còn chưa nghĩ được cách giải quyết, zombie thế mà lại tiến hóa rồi! Dưới biến cố này, Triệu Quốc Phú không thể không vứt bỏ căn cứ, chỉ dẫn theo người dị năng còn lại trốn đi, nhưng còn chưa đợi bọn họ đi xa, đã thấy người của Sở Việt vây quanh bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Thế giới tu tiên: Sư đệ hắc hóa 1

Edit: Xanh Lá

Sở Việt xuống khỏi xe việt dã, chậm rãi đi về phía xe đối phương, mỗi một bước đều khiến Triệu Quốc Phú run sợ trong lòng, hận không thể lập tức co cẳng chạy.

“Chú Triệu, cảm giác bị bao vây thế nào?” Khóe môi lạnh nhạt gọi lên, hẳn nói không chút để ý.

Triệu Quốc Phú đã sớm run cả chân, chỉ là tôn nghiêm của người ngồi trên vị trí cao nhiều năm khiến ông ta không muốn cúi đầu, “Sở Việt, cậu chỉ cần

thả cho chúng tôi đi, chuyện con trai tôi, chúng ta sẽ xóa bỏ toàn bộ.”

Cái chết của Triệu Khải Siêu vẫn luôn là khúc mắc trong lòng ông ta, thậm chí còn từng nguyện ý từ bỏ tất cả cũng muốn báo thù cho gã, tuy nhiên tới tình cảnh này, ông ta lại lùi bước, hóa ra, ông ta vẫn rất sợ chết..... Ông ta thật hối hận đã cho người đi bao vây tấn công Sở Việt, nếu không, mình cũng sẽ không rơi vào tình trạng này.

“Chú Triệu thật thích nói đùa, Triệu Khải Siêu chính là con trai yêu quý của chú, sao chú lại nhẫn tâm không báo thù cho hắn đây? Chỉ là e rằng thù này không báo được, chúng ta cũng coi như từng quen biết, tôi liền giúp chú một việc, đưa chú đi đoàn tụ với hắn thôi.”

Rõ ràng trên mặt đối phương treo nụ cười, nhưng Triệu Quốc Phú lại sợ hãi đến mức không thể nào duy trì tôn nghiêm bề ngoài nữa, thậm chí ngay cả nói cũng không rành mạch, “Sở, Sở Việt, ba mẹ cậu còn đang ở trong tay tôi. Cậu thả tôi, tôi liền thả bọn họ.”

“A.” Cười lạnh một tiếng, Sở Việt hí hai tròng mắt lạnh lẽo, nói với vẻ mặt không biểu cảm: “Ông cảm thấy tôi sẽ để ý à?”

Đời trước bọn họ vì ích lợi của mình mà có thể vứt bỏ hân, lạnh lùng nhìn hân chết đi, đời này cũng đừng trách hân vứt bỏ bọn họ.

Triệu Quốc Phú mấp máy miệng còn đang định nói gì, lại nghe hân lạnh lùng nói: “Lời nói của chú Triệu cũng thật nhiều, chỉ tiếc tôi không muốn nghe.” Dứt lời, hân không có nửa phần do dự, xoay người liền về trên xe việt dã, mà ngay khi hân rời đi, một người vốn còn đang khỏe mạnh, liền đột nhiên trùng lớn hai mắt, hơi thở không còn.

Tiếp sau cái chết của ông ta, mấy chiếc xe đi theo ông ta cũng đột nhiên toàn bộ bốc cháy, dưới lửa lớn hùng hục, không một kẻ nào may mắn thoát khỏi.....

Sở Việt trở lại căn cứ, liền thấy Đường Khanh mừng rỡ như điên chạy thẳng về phía mình.

“Anh Việt, anh Việt, em chế được thuốc rồi!”

Sở Việt dang rộng vòng tay, không còn vẻ lạnh lẽo như lúc trước, ôm cô vào trong lòng, cái ôm này tựa như ôm được cả thế giới vậy, hân ôn nhu nói, “Mộc Mộc nhà anh lợi hại nhất.”

“Đúng vậy! Em chính là thần y!” Đường Khanh đầy vẻ tự hào, mà lúc này, cô cũng nghe được thông báo hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Đinh.....

Giá trị điểm nhiệm vụ trước mắt: 80

Trạng thái nhiệm vụ trước mắt: Max điểm hoàn thành

Tổng giá trị điểm tích lũy trước mắt: 81

Giá trị điểm nhiệm vụ thế giới sau: 80

Kỹ năng thiên phú thấp sáng ở thế giới sau: Thân thể tu tiên

Đường Khanh biết thời điểm mình hoàn thành nhiệm vụ rồi đi sẽ không xa, lại không nghĩ rằng sẽ đột ngột như vậy.

“Làm sao vậy?” Nhìn nụ cười trên mặt cô ngừng lại, Sở Việt ôn nhu hỏi.

“Không có việc gì.” Người hân muốn giữ đã sắp phải đi rồi, Đường Khanh quyết định trước khi rời đi cho hân một chút phúc lợi nhỏ, “Nếu anh Việt đã báo thù xong, vậy phải chúc mừng một phen mới được, em tự mình xuống bếp nấu một bàn đồ ăn nhé, thế nào?”

“Được.”

Ý người của cô gái nhỏ trong ngực nhiễm sang cả hân, đại thù đã báo xong, thế giới khôi phục trật tự, mà hân cũng tìm được tình yêu duy nhất của đời mình. Tương lai như vậy, khiến hân lần đầu tiên cảm nhận được, tồn tại thật tốt.

Án tượng về tận thế quá sâu khiến Đường Khanh dù đã đổi sang thế giới khác vẫn có chút hoảng hốt, cũng may cảm giác hoảng hốt này chỉ trong chớp mắt mà thôi, rất nhanh cô liền khôi phục.

Hiện giờ cô đang ở trong một gian phòng ngủ hết sức xa hoa lại mang nét cổ kính, với con mắt sau nhiều lần xuyên qua, cô thấy được đồ bày biện trong phòng dù là nhỏ nhất đều cực kỳ quý giá, xem ra pháo hôi lần này không phủ cũng quý rồi.

Mà lúc này, giọng nói của hệ thống cũng xuất hiện trong đầu cô.

“Bắt đầu truyền tư liệu thế giới.....”

Đây là một thế giới tu chân, nam chính là con của người và ma, nhưng Ma Tôn đời trước bị kẻ khác làm hại, liên phong ấn ma khí của hắn ném hắn vào nhân gian. Ở nhân gian hắn chịu đủ giày vò, cuối cùng nhờ cơ hội ngẫu nhiên trở thành đệ tử ngoại môn của một trong tứ đại tông môn —— Kiếm Huyền Tông. Hắn thiên phú dị bẩm, tu luyện cực nhanh, rất nhanh liền bộc lộ tài năng ở Kiếm Huyền Tông, nhưng hắn xuất sắc như vậy lại khiến đồng môn ghen ghét, trong đó có nữ nhi Phụng Dao của Thanh Hư Tử – trưởng lão đứng đầu Kiếm Huyền Tông. Phụng Dao tính cách ương ngạnh, điều ngoa tùy hứng, nhưng vì cha nàng ta nên không ai dám chọc đến nàng ta cả, thậm chí còn tìm mọi cách nịnh hót. Nàng ta như vậy lại bị một kẻ không danh không phận chiếm mất sự nổi bật, sao có thể nhẫn? Bởi vì nàng ta mà ở Kiếm Huyền Tông nam chính sống hết sức gian nan, nhận hết xa lánh, thậm chí trong một lần thí luyện nàng ta còn phát hiện khí tức của hắn là ma tu, hại hắn bị người đuổi giết, cuối cùng ngã xuống vách núi.

Dưới vực sâu, nam chính được nữ chính Tiêu Ngọc Nhi cứu, vượt qua một đoạn ngày tháng khó quên, chỉ là ngày vui ngắn chẳng tày gang, lại trong một lần ngoài ý muốn, hắn ngã vào Vô Tận Thâm Uyên.

Vô Tận Thâm Uyên cực kỳ nguy hiểm, cứu tử nhất sinh, chẳng qua nam chính nhờ họa được phúc, không những không mất mạng trong đó, mà ngược lại hoàn toàn phá tan phong ấn, chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi, tu vi của hắn đã tiến đến kỳ Hợp Thể, cảnh giới Ma Quân. Nam chính vốn muốn ra khỏi núi tìm kiếm Tiêu Ngọc Nhi, không ngờ nàng lại vì mình mà bị các đại tông môn giết chết.

Cái chết của Tiêu Ngọc Nhi khiến hắn hoàn toàn hắc hóa, trong khoảng thời gian ngắn, Tu Chân giới tràn ngập nguy cơ.

Ma Quân lãnh khốc vô tình, giết người không ghê tay, nơi hắn đi qua đều không còn một người sống.

Nam chính: Kỳ Tu

Nhiệm vụ: Ngăn cản nam chính hắc hóa, giúp hắn bước lên vị trí Ma Tôn

Lần này người Đường Khanh xuyên đến chính là nữ nhi duy nhất của trưởng lão Thanh Hư Tử Kiếm Huyền Tông, Phụng Dao, cũng là người hãm hại nam chính nặng nhất ở thế giới này. Nhiệm vụ lần này so với mấy lần trước, thế mà lại khiến cô thoải mái dị thường

Cô, rốt cuộc cũng có thể ngược nam chính một phen!

Sau khi biết được suy nghĩ của ký chủ, hệ thống ha ha cười, có bày trò ra thì sớm hay muộn cũng phải trả giá.

Đường Khanh vui sướng đến nửa đêm, đợi đến khi cô rốt cuộc buồn ngủ, đang ngủ đến mơ mơ màng màng, lại đột nhiên bị người ta đánh thức.

“Sư tỷ, mau tỉnh dậy đi.”

Đang ngủ ngon lành đột nhiên bị đánh thức, Đường Khanh lập tức nhíu mày, không vui nhìn về phía người tới. Vừa thấy người này, tức giận trong lòng thế mà lại hoàn toàn biến mất.

Cậu nhóc mặt than trước mắt này chẳng qua mới mười lăm, mười sáu tuổi, tuy nói đáng yêu cực kỳ gầy yếu, nhưng ngũ quan như được trời cho kia lại đáng yêu miễn bàn, dù mặc trên người bộ quần áo mộc mạc kia cũng khó nén một thân quý khí, không biết còn tưởng là quý công tử nhà ai nghịch ngợm mặc thành như vậy, ai có thể nghĩ một người như thế lại chỉ là một đệ tử ngoại môn.

Không sai, người này chính là Kỳ Tu. Hiện giờ hắn vẫn chỉ là đệ tử ngoại môn, nhưng mấy ngày trước trên đại hội luận võ của Kiếm Huyền Tông, một đệ tử ngoại môn như hắn lại bất ngờ tỏa sáng, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, e rằng chỉ mấy ngày nữa là hắn có thể trở thành đệ tử nhập môn rồi, cũng bởi vậy, hắn khiến Phụng Dao căm tức.

Hắn xuất hiện trong căn phòng này là vì mệnh lệnh của Phụng Dao, chỉ là hắn không biết Phụng Dao muốn đào bẫy hắn, một đệ tử ngoại môn sao có thể tùy ý vào phòng sư tỷ đây? Huống hồ, sư tỷ này còn là nữ nhi của trưởng lão Thanh Hư Tử – người đứng đầu trong mười đại trưởng lão.

Vốn còn muốn gán cho hắn một tội danh “có lễ có” để ngược hắn, nhưng lúc này Đường Khanh lại bị gương mặt đáng yêu kia khiến cho tan chảy, hết sức do dự.

“Nhìn đáng yêu như thế, căn bản không nỡ ngược nha!”

Hệ thống mặt không biểu cảm, “Không nỡ? Vậy hay là đổi sang thế giới khác ngược người đi.”

Đường Khanh:.....

Hệ thống rác rưởi này, đúng là không thể vui vẻ nói chuyện được!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Thế giới tu tiên: Sư đệ hắc hóa 2

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh tuy thấy vị tiểu sư đệ mặt than trước mắt này đáng yêu, nhưng cũng biết nếu mình không ngược hẳn, người gặp tai ương vẫn là mình, cuối cùng cô vẫn quyết định nhẫn tâm, mặt lộ vẻ ác khí, cá giận nói: “Cút đi, ai cho ngươi vào phòng ta chứ!”

“Sư tỷ bảo ta tiến vào.” Đôi mắt với sư tỷ đang phẫn nộ, Kỳ Tu mặt không biểu cảm

“A, sao ta lại không nhớ rõ.” Đường Khanh xuống khỏi giường, từ trên cao nhìn xuống hẳn, ngữ khí ác độc: “Còn nữa, ta bảo ngươi tới ngươi liền tới, vậy ta bảo ngươi đi chết, sao ngươi lại không chết đi đây?”

Đôi mắt với ác ý như thế, Kỳ Tu vẫn như cũ không chút biểu cảm, đôi mắt vốn nên trong vắt sáng ngời, giờ phút này giống như một hồ nước lặng, không hề tức giận.

Tiếng quát trong phòng kinh động đến người bên ngoài, rất nhanh liền có người vọt vào, thấy vẻ mặt Đường Khanh khó chịu, tức khắc tiến lên hỏi, “Sư tỷ, người không sao chứ?”

“Ta đang ngủ yên lành, đột nhiên có người xông vào phòng của ta. Ngươi nói ta có việc không hả?”

Phượng Dao xảo quyết khắc nghiệt, tùy hứng ương ngạnh, toàn bộ Kiếm Huyền Tông đều biết, đệ tử ngoại môn trước mắt này hẳn là không có can đảm chọc vị nữ nhi được Trưởng lão Thanh Hư Từ nâng niu từ nhỏ này, chỉ là..... trận luận võ mấy ngày trước đây hẳn hại đám bọn họ mất hết mặt mũi, cơ hội tốt như vậy, sao bọn họ có thể không lợi dụng đây.

“Sư tỷ, có cần mời đệ tử Giới Luật tới không?”

Đệ tử Giới Luật chính là những người chuyên chương quản giới luật, mạo phạm sư tỷ, lại tự mình tiến vào khuê phòng sư tỷ, hai tội này gom vào, Kỳ Tu không chết cũng phải lột da.

Nhưng rõ ràng một chuyện nghiêm trọng như vậy, hẳn lại không hề phản bác lấy một chữ, chỉ an tĩnh đứng kia, dường như chuyện bọn họ nói không liên quan đến mình, nhưng càng như vậy, lại càng khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Đường Khanh rất muốn nói “Được”, nhưng lời nói đến bên miệng, lại sửa thành: “Loại việc nhỏ này không cần thỉnh sư huynh đệ Giới Luật tới, ta mình xử lý là được.”

Người tới nghe vậy, thực sự ngây người sùng sốt, “Sư tỷ, người chắc chứ?”

Đường Khanh không vui nhìn về phía đối phương, chợt cười lạnh một tiếng, “Thế nào, ta ngay cả chút quyền lợi này cũng không có? Còn muốn ngươi tới hỏi?”

Người tới tức khắc sợ tới mức cúi đầu: “Không dám.” Nói xong, bọn họ lại hung tợn trừng mắt nhìn Kỳ Tu, nói: “Nếu như sư tỷ không có việc gì, vậy chúng ta liền lui xuống.”

“Cút đi.” Đường Khanh không chút khách khí, tiếp theo ác ý tràn đầy đánh giá hẳn từ trên xuống dưới một phen, “Ngươi tên Kỳ Tu đúng không.”

“Phải.”

“Tới Huyền Kiếm Tông mấy năm?”

“Ba năm.”

“Xem y phục của ngươi, hẳn là đệ tử ngoại môn nhĩ.”

“Phải.”

“Nếu chỉ là ngoại môn rác rưởi, vậy từ hôm nay trở đi, liền làm người hầu cho ta đi.”

Người hầu so với đệ tử, dĩ nhiên là thân phận đệ tử tốt hơn một chút, nhưng Kỳ Tu chẳng qua là đệ tử ngoại môn, còn là đệ tử ngoại môn hạng bét nhất, luận về địa vị thì còn không xứng xách giày cho Phượng Dao, trong khoảng thời gian ngắn, lời này Đường Khanh thế mà lại khiến người ta không hiểu rõ rốt cuộc là muốn trừng phạt hẳn, hay là nâng đỡ hẳn.

Kỳ Tu vốn đã chuẩn bị xong tư tưởng đến Giới Luật Phong chịu trừng phạt, lại không nghĩ tình thế sẽ thay đổi thế này. Hẳn nhìn đại sư tỷ tuổi tác không chênh lệch lắm với mình này, lần đầu tiên, đôi mắt không hề gọn sóng xuất hiện một tia nghi hoặc.

“Còn thất thần làm gì, ta muốn tắm rửa, đến sau núi xách linh thủy về cho ta!”

Sau núi cách chỗ này khá xa, Kỳ Tu chẳng qua mới ở Luyện Khí kỳ, căn bản không biết ngự kiếm, đường này một đi một về chỉ sợ sẽ tốn không ít thời gian, hơn nữa linh thủy này cực kỳ trân quý, xung quanh còn có dị thú bảo hộ, hẳn có thể tới gần hay không vẫn là một vấn đề, dù đến gần được nhưng có thể mang nước về hay không là một vấn đề khác.

Linh thủy vốn chỉ các đại trưởng lão mới có tư cách hưởng thụ, cho nên việc đi lấy linh thủy này đều có đệ tử bên cạnh trưởng lão phụ trách, Phụng Dao tuy có thể sử dụng linh thủy, nhưng lại là lấy từ chỗ Trưởng lão Thanh Hư Từ bên kia, căn bản không phải đến sau núi trực tiếp lấy, cho nên linh thủy này, Kỳ Tu xem ra sẽ không lấy được.

Chỉ là, biết rõ sẽ không thể, hẳn lại không có bất cứ sự do dự nào, chỉ nói một tiếng, “Được.”

Hắn vừa đi, Đường Khanh liền yên lặng trò chuyện cùng hệ thống, “Ôi, đứa trẻ thành thật như vậy, trách không được bị người ta bắt nạt nha, người nhìn xem này, ta giao cho hắn một nhiệm vụ như vậy, hẳn căn bản không có khả năng hoàn thành nha.”

Hệ thống, “Người biết rõ hẳn không có khả năng hoàn thành còn bảo hắn đi?”

“Đây không phải vì muốn ngược hắn sao. Lại nói, lấy linh thủy còn có thể tiếp xúc với dị thú, ngoại trừ gia tăng kiến thức, còn có thể tăng cường thân thủ nha.” Đường Khanh dụng tâm lương khổ, một mặt cô không thể để người ta biết cô đang che chở hắn, mặt khác lại không thể khiến hắn nguy hiểm tính mạng, còn phải giúp hắn đạt được lợi ích.

Công việc của nam chính hắc hóa, thật đúng là không phải để người làm nha.

Tổng cổ Kỳ Tu xong, Đường Khanh còn đang nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào, trong phòng lại đột nhiên có thêm một người xuất hiện.

“Dao Nhi, ta nghe nói hôm nay có người mạo phạm con?”

Người tới tuy một đầu tóc bạc, nhưng ngũ quan tướng mạo lại giống như thanh niên hai mươi tuổi, tuấn dật phi phàm, rốt cuộc cũng là đại năng Hóa Thần kỳ, đáng vẻ không có nửa phần già cỗi.

“Cha.” Gọi một người nhìn có vẻ tuổi tác không chênh lệch mình lắm là cha, nội tâm Đường Khanh thật sự không quen lắm, “Chỉ là một đệ tử ngoại môn, đã bị con giáo huấn rồi.”

“Nếu mạo phạm con, giết cũng không sao.” Thanh Hư Từ yêu thương nhìn khuê nữ của mình, theo mức độ nào đó mà nói, Phụng Dao trở nên hung hăng như vậy, công lao của vị cha ruột này không thể không nhắc đến.

“Không được, giết nhiều không thú vị, con phải giữ lại, thỉnh thoảng còn có thể lôi ra giáo huấn một chút, chết rồi thì chẳng còn gì cả.”

Đối mặt với cách nói này của khuê nữ, Thanh Hư Từ chẳng những không bắt mẫn, ngược lại gật đầu khen: “Biện pháp này thật ra không tồi.” Nói xong, ông ta lại tựa như hứng thú mà hỏi: “Vậy con nói đi, con đã giáo huấn hắn thế nào?”

“Con sai hắn đến sau núi lấy linh thủy cho con.” Đường Khanh cao ngạo ngược đầu, lại nói: “Linh thủy có dị thú trông giữ, nếu hắn thật sự dám đi, sao có thể toàn thân lui về được.”

“Nhưng nếu hắn không dám đi thì sao?” Thanh Hư Từ lại hỏi.

“Hắn mà dám không đi, đệ tử Giới Luật còn chờ hắn đấy.”

Nghe vậy, Thanh Hư Từ lại hết sức tán thưởng nói: “Đúng là nữ nhi của ta có khác, rất thông minh.”

Thanh Hư Từ có tiếng cuồng bạo vệ con gái, Đường Khanh vì đề ngừa vạn nhất, liền nói: “Cha, chuyện này cha đừng nhúng tay, con muốn tự mình giải quyết.”

“Có thể.” Chẳng qua là một đệ tử ngoại môn, Thanh Hư Từ thật sự không để trong lòng.

Được ông ta bảo đảm, Đường Khanh thoáng yên tâm một chút, lại nói: “Cha, con đói bụng rồi, chúng ta đi ăn đồ ăn sáng đi.”

“Được, ta cố ý sai người chuẩn bị điểm tâm hoa hồng con thích ăn, đó chính là điểm tâm dùng hoa hồng được linh thủy tưới để chế biến, còn có.....”

Đạo trưởng Thanh Hư Từ có khí chất thanh lãnh cao quý như vậy, ai có thể nghĩ đến ở trước mặt nữ nhi mình lại thích làm nhảm thế chứ.

Đường Khanh một đường đi theo ông ta, một đường đều nói lời châm chọc với hệ thống: “Có người cha như Thanh Hư Từ, khó trách giai đoạn trước của nam chính trong cốt truyện nguyên bản thảm như vậy, đây chính là đại năng Hóa Thần kỳ nha, một Luyện Khí kỳ như hắn sao mà so được? Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, có người cha như Thanh Hư Từ ở đây, Phụng Dao còn có thể chơi đến mức khiến bản thân nhận kết cục thê thảm như thế, nàng ta đúng là lợi hại.”

Hệ thống, “Cho nên mới nói nàng ta có mệnh pháo hôi.”

Phân chia các cấp bậc tu chân: Luyện Khí kỳ, Trúc Cơ kỳ, Kim Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ, Hóa Thần kỳ, Hợp Thể Kỳ, Độ Kiếp kỳ, Đại Thừa kỳ

Cảnh giới kiếm tu: Ngự Kiếm, Hóa Kiếm, Linh Kiếm, Huyền Kiếm, Thiên Kiếm, Tiếm Tiên, Kiếm Đế, Kiếm Thánh

Phân chia cấp bậc linh / dị thú: Nhất giai, Nhị giai, Tam giai, Tứ giai, Ngũ giai, Lục giai, Thất giai, Bát giai, Cửu giai, Thập giai.

Linh thú Nhất giai cùng cấp với người bình thường. Nhị giai bắt đầu tương đương với người tu chân Luyện Khí kỳ.

Mỗi kỳ / giai lại chia ra ba cấp bậc nhỏ: hạ, trung, thượng.

Tu ma chia làm: Tụ Khí, Luyện Thể, Ngưng Nguyên, Ý Dục, Thôn Phệ, Ma Anh, Xuất Khiếu, Ly Thức, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa

Thiên Ma của Ma giới phân chia thành chín cảnh giới: Địa Ma (Tán Ma), Thiên Ma, Huyền Ma, Chân Ma, La Thiên Chân Ma, Đại La Chân Ma, Cửu U Huyền Ma, Ma Quân, Ma Hoàng, Ma Tôn

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Thế giới tu tiên: Sư đệ hắc hóa 3

Edit: Xanh Lá

Có một người cha là đại năng Hóa Thần kỳ, nên dù là ăn hay dùng, Đường Khanh cũng đều được hưởng thứ tốt nhất, khiến cô hết sức hưởng thụ. Đường nhiên, cô cũng không chỉ biết hưởng thụ, bàn tay vàng lần này chính là thân thể tu tiên, có nghĩa mặc kệ cô học công pháp gì cũng đều tiến bộ nhanh đặc biệt, tu luyện công pháp một ngày sẽ không thể nhìn ra ngay hiệu quả, nhưng Thanh Hư Tử là ai, chẳng qua mới một ngày liền nhảy bèn nhận ra được sự khác biệt ở cô. Cũng may ông ta không hoài nghi nữ nhi mình bị người ta chiếm thân thể, mà chỉ cực kỳ kiêu ngạo ngẫm, rốt cuộc cũng là nữ nhi mình, nghiêm túc lên dĩ nhiên không thể nào kém hơn những người có thiên phú đó.

Đường Khanh tu luyện một ngày, thực sự có chút mệt mỏi, chỉ là khi cô trở lại trong phòng, lúc này mới đột nhiên nhớ tới nam chính bị cô bỏ quên.

“Không xong rồi, tu luyện quá nghiêm túc, ta đã quên mất cả sự tồn tại của nam chính!”

Hệ thống lại bình tĩnh cực kỳ, “Yên tâm, hệ thống kiểm tra được hắc vẫn chưa gặp nguy hiểm đến tính mạng, số liệu các phương diện đều rất bình thường.” Chỉ là vừa nói xong, hệ thống như nhớ tới điều gì, lại có chút nhỏ giọng nói: “Chẳng qua, số liệu đo lường chỉ căn cứ vào mức độ hắc hóa của nam chính trong mỗi thế giới, với những gì mà Kỳ Tu gặp phải ở thế giới này, chỉ sợ hiện tại dù không nguy hiểm đến tính mạng, thì phòng chừng cũng không chịu nổi.”

Đường Khanh sau một trận cạn lời, cũng không do dự nữa, lập tức gọi ra linh thú tọa kỵ mà người cha Thanh Hư Tử của cô cho – một con Hỏa Diễm Hồng Hồ* – chạy đến sau núi. (*Hồng Hồ tức là cáo đỏ)

Linh thú vốn đã rất trân quý, chẳng qua con Hỏa Diễm Hồng Hồ lục giai này dù có phóng mất ra toàn bộ Tu Tiên giới cũng không thấy mấy linh thú có thể so sánh với nó, dù sao cũng là quà sinh nhật Thanh Hư Tử tặng cho khuê nữ của mình, tu vi kia khi so với nhân tu (người tu tiên), cũng là ngang với đại năng Hóa Thần kỳ, cho nên địa vị của Hỏa Diễm Hồng Hồ này ở Kiếm Huyền Tông cũng cực kỳ cao.

Chẳng qua so sánh với sức chiến đấu của nó, Đường Khanh thuộc “hiệp hội yêu bề ngoài” lại càng bái phục giá trị nhan sắc của nó hơn, lông toàn thân rực rỡ như lửa, lại xứng với chín chiếc đuôi lớn lông xù màu hỏa hồng, đúng là cực kỳ chói mắt. Nhưng rõ ràng là một con vật đáng yêu, trước mắt lại luôn mang theo một tia cao ngạo.

Phượng Dao trước kia cũng rất thích con Hỏa Diễm Hồng Hồ này, cho nên ánh mắt nó nhìn Đường Khanh, thật ra cũng rất bình tĩnh.

“Hồng Hồ, ta muốn đến linh tuyến sau núi.” Con mê muội sắc đẹp qua đi, Đường Khanh cuối cùng cũng nhớ tới sư đệ bị bỏ quên trong góc.

Tốc độ của Hỏa Diễm Hồng Hồ rất nhanh, chưa đến thời gian một chén trà nhỏ đã đi tới sau núi.

Linh tuyến sau núi có ba con dị thú, tu vi cao nhất trong đó chẳng qua cũng chỉ là ngũ giai, cho nên Hỏa Diễm Hồng Hồ còn chưa xuất hiện, chỉ có khi tức kia thôi cũng đã đủ khiến chúng bò rạp xuống đất, căn bản không dám lơ đãng.

Xung quanh linh tuyến phong cảnh tuyệt đẹp, điểm duy nhất không hài hòa chính là người ngã trên đất cách đó không xa, máu me đầy mặt.

Khóe miệng Đường Khanh hơi giật giật, nhìn vết máu trên mặt hắc, xem ra đã bị thương ít nhất nửa ngày.

Ba con dị thú tuy không phải người, nhưng tu vi cũng coi như cao, sớm đã thông hiểu nhân tính, đối với người tự tiện xông vào trọng địa linh tuyến cũng không đánh chết, chỉ đánh ngất mà thôi, sau đó báo cho đệ tử Giới Luật, chỉ là không rõ vì sao đã qua nửa ngày mà vẫn không thấy ai đến.

Không ai đến đây, đám dị thú cũng lười quản hắc, tuy nói hắc đeo lệnh bài của Kiếm Huyền Tông, nhưng chẳng qua cũng chỉ là đệ tử ngoại môn, không giết hắc đã xem như thủ hạ lưu tình. Chỉ là hiện tại, chúng nó lại hối hận, người này rốt cuộc là địa vị cỡ nào, mà lại có thể dẫn lục giai linh thú đến!

Đám dị thú vẫn luôn ở sau núi, mà Phượng Dao cũng chưa bao giờ tới nơi này, cho nên chúng nó không biết cô cũng là bình thường.

Mà trước mắt, sợ bị liên lụy, ba con dị thú cũng chỉ có thể dùng thú ngữ nói chuyện với Hồng Hồ, nói bọn chúng không rõ tình hình này là sao.

Lục giai Hồng Hồ đã thông tiếng người, chỉ là trước nay đều không muốn nói, trước mắt nghe xong lời mấy con dị thú này, thật ra lại khó có lúc mở miệng, “Dao Nhi, bọn họ đã nói nhưng hần cũng không nghe, nếu có mạo phạm, vẫn hy vọng người có thể tha thứ.”

Đường Khanh tuy biết Hồng Hồ thông hiểu tiếng người, nhưng vừa nghe được tiếng nói thanh lãnh kia, quả thực có thể khiến lỗ tai mang thai đó.

“Ngao, hệ thống, ta đột nhiên tò mò đáng về Hồng Hồ biến thành người.”

“Câm miệng lại, người đứng là cái đồ câu hao sắc! Ngoan ngoan đi theo cốt truyện cho ta!”

Đường Khanh hoàn toàn làm ngơ lời hệ thống, ngược lại tiếp tục nói: “Ồi, người nói xem giọng nó dễ nghe như vậy, sao giọng người lại khô khan như vậy chứ. Giới hệ thống này của các người, không được.”

Hệ thống: Nếu ta có tay, ta nhất định phải đánh người một trận!

Trêu hệ thống xong, Đường Khanh lúc này mới đi đến bên cạnh Kỳ Tu, kiểm tra cho hần.

Ban đầu còn có tâm tình trêu đùa hệ thống, lúc này vừa kiểm tra, tức khắc sắc mặt cô tối sầm! Cái gì gọi là không lo tính mạng, đây MN chính là cả chân cả tay đều bị đánh gãy! Đối mặt với thiếu niên đáng yêu như vậy cũng hạ thủ được, quả thực phát rồ!

Như nhận thấy được sự tức giận của cô, dị thú càng thêm sợ hãi, khổ nỗi phải là linh thú lục giai trở lên mới có thể nói được tiếng người, nên chúng nó chỉ có thể quay sang cầu cứu Hỏa Diễm Hồng Hồ.

Nhưng còn chưa đợi Hồng Hồ mở miệng, Đường Khanh lại nói trước.

“Là các người đã thương hần?”

Đám dị thú co rúm lại, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào thiếu nữ đang nói kia.

Đường Khanh nâng chân lên, chậm rãi đi về phía bọn họ, cô vốn cực kỳ tức giận, nhưng nghĩ lại, cô chợt có một biện pháp khác, đám dị thú đơn thuần, không nhiều toan tính mưu mô như nhân loại. Thân phận hiện tại của Kỳ Tu cực kỳ xấu hổ, tuy trên cuộc tỷ thí tông môn mấy ngày trước có tỏa sáng rực rỡ, nhưng Kiếm Huyền Tông đi theo kiếm đạo, có tiếng bênh vực người mình, hoàn toàn mặc kệ người có thiên phú hay không có thiên phú, chỉ quan tâm người có phải người của ta hay không, trước mắt hần còn chưa được các vị trưởng lão thu làm đồ đệ, vậy hần cũng chỉ có thể tiếp tục làm một đệ tử ngoại môn. Một đệ tử ngoại môn không quyền không thế, dù có bị người ta giết cũng không biết kêu ai, huống chi trên hội tỷ thí kia, người bị hần đập dưới chân còn có không ít đệ tử nhập môn chuyên có thù tất báo.

Hiện giờ Kỳ Tu chẳng qua mới là Luyện Khí thượng kỳ, nếu không ai chỉ bảo, e cả đời hần cũng không đi đến đâu, nhưng đệ tử nhập môn thì khác, bọn họ có sư phụ dạy dỗ, thật sự không được còn có thể dựa vào đan dược gia tăng tu vi, tóm lại sẽ có thể vượt qua hần, đến lúc đó hần liền thành con kiến.

Đường Khanh không có khả năng bảo vệ hần cả đời, nhưng cô lại không cách nào công khai dạy dỗ hần, nghĩ một chút, tu vi của mấy con dị thú này ngược lại cũng không tồi lắm, hai con từ giai một con ngũ giai, đó chính là tương đương với Kim Đan kỳ và Nguyên Anh kỳ của nhân loại.

Trên thế giới này, Nguyên Anh kỳ cũng cực kỳ thưa thớt, toàn bộ Kiếm Huyền Tông ngoại trừ tông chủ cùng Thanh Hư Tử là Hóa Thần kỳ, mấy vị trưởng lão phong chủ khác đều chỉ là Nguyên Anh kỳ, nếu hần có thể được một dị thú Nguyên Anh kỳ dạy dỗ, tạm thời cũng coi như được lợi.

Đám dị thú thấy thiếu nữ đi tới, trong lòng càng sợ hãi hơn, tuy nói tu vi của thiếu nữ này rất kém, nhưng khổ nỗi quanh thân nàng lại có pháp thuật bảo vệ của đại năng Hóa Thần kỳ, kia chính là Hóa Thần kỳ đó! Một đầu ngón tay là có thể phế chúng nó nha! Sao có thể không sợ! Hơn nữa còn tọa kỵ kia của nàng, quả thực là được cuộc đời ưu ái nha!

Đường Khanh nhìn đáng về sợ hãi của chúng, cảm giác không vui lúc trước cũng bớt đi, “Có muốn sống không?”

Nghe vậy, đám dị thú gật đầu lia lịa, tuy nói chúng không biết nói ngôn ngữ của nhân tu, nhưng đầu thì vẫn biết gật.

Thấy thế, cô lại nói: “Vậy chúng ta làm một giao dịch, chỉ cần các người không nói ra ngoài, ta liền không giết các người.”

Đám dị thú nghe xong, có lý nào lại không chịu.

Cũng may dị thú đầu óc đơn giản, nếu không chỉ với thân phận hiện giờ của chúng nó, nếu như giết thật, xui xẻo chính là Đường Khanh, ngay cả khi cô có Thanh Hư Tử che chở.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Thế giới tu tiên: Sự độ hắc hóa 4

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh rất nhanh liền đạt thành hiệp nghị với đám dị thú, chỉ cần Kỳ Tu đến đây, phải dạy dỗ hẳn thật cẩn thận, đương nhiên không thể tiếp tục xuất hiện tình huống gãy tay gãy chân.

Đám dị thú vốn tưởng sẽ là hiệp nghị cắt đất bồi thường gì đó, thấy chẳng qua có thể thôi, tức khắc liền vui vẻ đáp ứng.

“À, đúng rồi, các ngươi còn không thể tiết lộ về ta.” Nói xong, thấy đối phương gật đầu, lúc này mới động thủ trị liệu cho Kỳ Tu.

Vết thương của Kỳ Tu tuy nhìn có vẻ rất khủng bố, nhưng sao bị được với Đường Khanh có ông bố giàu, đan dược thượng phẩm chồng chất thành núi, muốn cải tạo lại gân cốt của hắn, quả thực dễ như trở bàn tay, hơn nữa hẳn hiện tại chẳng qua mới có tu vi Luyện Khí kỳ, không cần mấy viên đan dược thượng phẩm đã trị ổn.

Làm xong hết thấy, cô mới vỗ vỗ tay đứng dậy.

“Được rồi, ta đi đây. Ba các ngươi phải trông nom người cẩn thận cho ta đó, nếu không làm được, hoặc bị hắn phát hiện ra cái gì.....” Nói đến đây, cô hơi nheo mắt lại, nhìn từ trên xuống dưới ba dị thú một phen, cuối cùng mới cười nhạt nói: “Trong phòng ta, dường như còn thiếu tấm da trải sàn.”

Đám dị thú cuồng quát gật đầu, nội tâm lại không bao giờ muốn tin tưởng nhân tu nữa! Rõ ràng là thiếu nữ đáng yêu mỹ lệ thế kia, sao mở miệng lại dọa người, à, không, dọa thú như vậy chứ!

Đường Khanh làm xong hết thấy, liền cười Hồng Hồ rời khỏi khu vực sau núi. Đối với Hồng Hồ, cô rất yên tâm, tính cách nó cao ngạo lạnh nhạt, đối với ai cũng đều thờ ơ, nó như vậy, mới khinh thường làm chuyện khua môi múa mép kia.

Về phòng, cô đã mệt mỏi một ngày liền nằm trên giường ngủ say, lại không biết mình tính sai rồi, Hồng Hồ đã báo việc này cho Thanh Hư Tử. Hồng Hồ tuy cao ngạo, nhưng đó là đối với người khác, còn đối với Thanh Hư Tử và cô, trước nay vẫn đặt trên đầu quả tim.

Trên đỉnh Huyền Âm Phong, Hồng Hồ đã biến thành người, đang uống rượu cùng Thanh Hư Tử.

“Thanh Hư Tử, ngươi biết hôm nay Dao Nhi làm gì chứ?”

Nói tới nữ nhi mình, thần thái thả lỏng lập tức biến mất, “Hồng Hồ có nguyện nói ra?”

“Ngược lại cũng không có gì mà muốn hay không muốn nói.” Hồng Hồ vừa uống rượu, vừa cười nói: “Ngươi còn nhớ rõ vị đệ tử ngoại môn đã thắng trên đại hội tỷ thí dành cho đệ tử mới mấy ngày trước chứ?”

Dáng vẻ Hồng Hồ vốn tuấn tú, hơn nữa lại có đôi mắt quyến rũ trời sinh, nếu như Đường Khanh nhìn thấy được, chỉ sợ sẽ kêu gào ầm ĩ, nhưng Thanh Hư Tử lại như hoàn toàn làm lơ, chỉ nhún mày nói: “ Dĩ nhiên nhớ rõ, hôm nay người này mạo phạm Dao Nhi, bị Dao Nhi phạt đến sau núi.”

Tuy ông nói như vậy, nhưng trong tiềm thức cũng phát hiện điều không thích hợp trong đó.

Hồng Hồ cười nhạt, “Dao Nhi phạt chỗ nào chứ, thích còn không kịp, đó là ngươi không thấy được ánh mắt đau lòng đó khi tiểu tử kia bị dị thú đánh gãy chân thôi.”

Nghe vậy, Thanh Hư Tử sao còn tâm tình uống rượu, tức khắc đứng lên từ trên ghế, nổi giận dùm dùm nói: “Ta đi tìm tiểu tử kia!”

Khuê nữ ông mới nuôi được mười sáu năm đó, còn chưa chiều chuộng đủ đâu! Sao có thể bị một tiểu tử thú cướp đi cơ chứ!

“Trở về, ngươi đi đâu đó.”

“Tìm tiểu tử thú kia!”

Hồng Hồ cạ lời, rất muốn nói sao năm đó mẫu thân Dao Nhi lại có thể coi trọng ngươi được, nhưng lời nói đến bên miệng, lại ngậm chặt môi, đó là đoạn hồi ức không vui, vẫn không nên nói mới tốt.

“Ngươi trở về, Dao Nhi hiện tại trong lòng nhớ nhung tiểu tử kia, ngươi đi giáo huấn hắn, chẳng phải là khiến Dao Nhi đau lòng à.”

So sánh với sự bình tĩnh của Hồng Hồ, Thanh Hư Tử đã tức giận không nhẹ, cũng may cũng không phải mất hết lý trí, nghe được lời này, ông dừng lại bước chân, “Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?”

“Để làm mà, trước cứ theo Dao Nhi, chúng ta không cần nhúng tay gì cả, không chừng ngày nào đó con bé liền chán thôi.”

“Vậy nếu như không chán thì sao?”

“Vậy càng dễ, ta thấy tiểu tử kia gân cốt không tồi, thiên phú dường như cũng được, ngươi trực tiếp nhận vào môn hạ, đến lúc đó cho hắn làm con rể ở

rẻ không phải được rồi sao, tóm lại vẫn hơn giả cho cái gọi là danh môn kia, kết quả có muốn gặp con gái một lần cũng phiền toái.”

Nghe vậy, Thanh Hư Từ lại bình tĩnh xuống, thậm chí hết sức tán đồng gật đầu, “Lời này của ngươi, có lý.”

Đường Khanh hoàn toàn không biết mình đã bị dính hôn, lúc này đang bày ra bộ mặt âm trầm, nhìn người nào đó đã đánh thức mình dậy.

“Sur tỷ, nước tắm ngươi muốn, ta đã xách về rồi.”

“Ngươi biết hiện tại là giờ nào không?”

Cấn rắng, cô nhìn nam chính hết sức chật vật trước mắt này.

Kỳ Tu vẫn bày bộ mặt liệt, hoàn toàn làm lơ sự tức giận đối phương, “Còn một canh giờ nữa là hừng đông.”

“Ngươi còn biết hiện tại vẫn tối à?”

“Ừm. Cho nên sur tỷ ngươi rút cuộc có muốn tắm hay không?”

Nhìn nam chính mặt không biểu cảm, Đường Khanh quả thực bị chọc tức đến nói không ra lời.

“Sur tỷ không nói lời nào, có phải không cần tắm rửa đúng không, vậy ta đi ngủ.” Nói xong, hắn ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn cô một cái, trực tiếp rời đi.

Đối với điều này, hệ thống tỏ vẻ cực kỳ vui sướng, “A ha, gặp báo ứng rồi chứ, ta đột nhiên có chút thích nam chính này.”

Đường Khanh bị người đánh thức, khi nghe đến giọng nói vui sướng khi người gặp họa kia của hệ thống, sao còn buồn ngủ được, vì thế tùy ý khoác áo ngoài lên liền chạy theo ra ngoài. Với tình cảnh trước mắt của hắn, rời khỏi Tịch Dao Tiểu Uyển của cô thì sao còn có ngày lành được.

Chỗ ở của Kỳ Tu có chút xa, chẳng qua tu vi của hắn tạm thời cao hơn Đường Khanh một tẹo, nên dưới tình huống không sử dụng tọa kỵ, Đường Khanh phải chạy theo đến mức thở hồng hộc.

Khó khăn lắm mới đến nơi, lại thấy chỗ ở của hắn đã rách nát đến không thành hình dạng.

Đệ tử ngoại môn không có phòng ngủ riêng, chỉ có thể ở chung cùng người khác, nhưng trước mắt, bởi vì liên quan đến hắn, đám người còn lại đều ngủ cực kỳ không an ổn, chỉ có thể dùng vải bọc mũi lại mới có thể miễn cưỡng ngủ được, về phần giường của hắn, đó đã không thể gọi là giường, từ trên đệm ướt sũng tån ra từng trận mùi tanh tươi, hương vị đó, ngửi qua một chút liền khiến người ta suýt nữa nôn ra.

Cũng không biết là trùng hợp hay gì khác, sau khi Kỳ Tu đi vào phòng ở, mấy đệ tử ngoại môn vốn đang ngủ đột nhiên tỉnh lại, đầu tiên là phun ra những lời ác độc, sau cùng thậm chí còn ném hết quần áo hắn lên trên chiếc giường cực kỳ hôi thối kia.

“Đều là vì ngươi, mới hại chúng ta phải ở cùng phân!”

“Đúng vậy, ngươi rút đi cho chúng ta, đi mà ở bên ngoài. Là một mình ngươi chọc bọn họ, chứ đâu phải chúng ta.”

“Yêu tinh hại người, rút đi!”

Rõ ràng là cảnh tượng khiến người ta cực kỳ tức giận, nhưng ánh mắt Kỳ Tu lại không hề gợn sóng, tùy ý để bọn họ phát tiết.

Mấy đệ tử ngoại môn kia thấy thế, vốn đã tức giận lại càng tức giận hơn, thậm chí còn có người không màng bản thân mà xách đồ đạc trên chiếc giường kia lên, ném về phía hắn, “Cút đi, cầm lấy quần áo bản thân của ngươi.”

Mất thấy quần áo bản thân sắp ném lên mặt hắn, Đường Khanh lập tức dùng pháp khí vòng ngọc Linh Lung làm từ ngọc tinh ngàn năm do ông bố giàu của mình tặng.

Uy lực của pháp khí thật lớn, vừa ra tay, cả gian phòng ở trong khoảnh khắc sụp đổ hoàn toàn, ngay cả vùng đất xung quanh cũng đều vì vậy mà chấn động một chút.

“Kỳ Tu! Bốn tiểu thư còn chưa nói hết, thế mà ngươi đã dám rời đi, xem bốn tiểu thư trừng trị ngươi thế nào!” Đường Khanh đứng trước gian phòng sụp đổ thờ hồn hên mắng, dường như thật sự chỉ đến báo thù vì bị hắn chọc tức vậy.

Âm thanh căn phòng sụp đổ khiến những đệ tử khác đều chạy đến, mà cô thì cao ngạo nâng cằm, chỉ vào mấy đệ tử trong đó nói: “Đi, báo tên người hầu Kỳ Tu kia ra cho bốn tiểu thư!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Thế giới tu tiên: Sự đê hắc hóa 5

Edit: Xanh Lá

Nữ nhi báo bồi duy nhất của trưởng lão Thanh Hư Tử, phóng mắt toàn bộ Kiếm Huyền Tông hoặc cả Tu Chân giới, lại có mấy ai không biết, hơn nữa còn chuyện xảy ra lúc trước, mấy đệ tử ngoại môn cũng đã rất nhanh hiểu bùng tỉnh.

Kỳ Tu này, sợ là lại chọc tới vị đại tiểu thư tôn quý kia.

Chẳng qua, việc này liên quan gì tới bọn họ chứ?

Thậm chí, bọn họ còn có chút vui sướng khi người gặp họa.

Tâm tư của bọn họ, sao Đường Khanh lại không biết, chẳng qua cô cũng không thèm để trong lòng, rốt cuộc những người này chẳng qua chỉ là mấy kẻ yếu đuối mà thôi.

Kỳ Tu rất nhanh liền bị người tìm ra từ trong đồng đồ nát, chỉ là trong vòng mấy ngày hắn đã liên tiếp bị thương, cho dù lúc trước có dùng đan dược, nhưng đan dược tốt hơn nữa cũng đều cần nghỉ ngơi, bị hấn giầy vò như vậy, dù thân thể có làm bằng sắt cũng không chịu được, cho nên trước mắt hắn tuy vẫn tỉnh, nhưng lại cực kỳ suy yếu.

Chỉ là, mặc dù suy yếu đến mức ngay cả đứng cũng có chút khó khăn, mặt hắn vẫn không hề biểu cảm như cũ.

Đường Khanh nhìn thiếu niên đáng yêu mặt đầy máu trước mắt này, trong lòng có chút hụt hẫng, chẳng qua ngoài mặt lại tà ác mở miệng, “Đứng làm gì, chẳng lẽ còn muốn bốn tiểu thư mời người đi chắc? Chẳng qua chỉ là một người hầu, thế mà còn dám tự tiện rời đi! Xem ra, bốn tiểu thư cần phải cho người dạy dỗ người cẩn thận xem làm thế nào để thành một người hầu xứng chức!” Nói xong, thấy hắn vẫn không dao động như cũ, liền không khỏi cá giận nói: “Còn không mau theo kịp!”

“Ồ.”

Kỳ Tu vẫn giữ nguyên bộ mặt liệt, khắp khiêng đi theo.

Phía trước, Đường Khanh tuy cao ngạo rời đi, chẳng qua vẫn âm thầm chú ý đến hắn, nghe được động tĩnh phía sau, cô thậm chí còn thả chậm bước chân.

Trong Tịch Dao Tiểu Uyên, Kỳ Tu lần này như thể học khôn lên, thế mà lại chủ động mở miệng.

“Sự tỷ, yêu cầu ta làm gì.”

Làm âm ỉ lâu như vậy, sắc trời đều đã hơi sáng lên, Đường Khanh nhìn sắc mặt hắn trắng bệch, đáng vẻ như sẽ té xỉu bất cứ lúc nào, cô bóp mũi, mặt lộ vẻ ghét bỏ, “Cút đi tắm rửa, bốn tiểu thư không cần một người thối hoặc hầu hạ ta!”

“Ồ.” Kỳ Tu sớm đã gần như ngất đi, cố chống đỡ nên hiện giờ mới không té xỉu, trước mắt vừa mới nói xong lời này, hắn còn chưa kịp xoay người rời đi, trước mắt liền tối sầm lại, chỉ là, rõ ràng sự tỷ luôn chán ghét hắn, một chớp mắt trước khi hắn hôn mê lại lộ ra vẻ mặt lo lắng kia?

Đường Khanh thấy hắn té xỉu, thực sự hoảng sợ, thậm chí cũng không kịp chú ý việc hắn còn lưu lại một tia ý thức, liền lập tức tiến lên quan tâm.

Cũng may, không đáng lo ngại.

Chỉ là, người tuy không có việc gì, cô lại bắt đầu gặp khó khăn.

“Hệ thống, người nói ta nên gọi một người tới dìu hắn, hay là ta tự mình động thủ?”

Hệ thống, “Nam chính hôn mê rồi, người cảm thấy người khác có thể nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng không? Rốt cuộc đối với người ngoài, vị này đã đắc tội người, không chừng có người sẽ vì lấy lòng người mà lại hành hạ hắn một phen nữa đấy.”

Lời hệ thống nói, khiến Đường Khanh ngừng lại tâm tư này.

Tuổi của Kỳ Tu và Phụng Dao không chênh lệch lắm, nhưng rõ ràng đã là thiếu niên mười sáu tuổi, ôm lên lại hết sức nhẹ nhàng, ngay cả Đường Khanh ôm cũng không tính là quá mệt mỏi. Trong lòng yên lặng thương cảm cho hắn một phen, nhưng khi cô đi đến cạnh ôn tuyền, lại bắt đầu có chút khó khăn.

Đây mới là thiếu niên hơn mười tuổi đó, cô không hạ thủ cởi quần áo người ta được nha!

Hệ thống như nhận thấy được tâm tư của cô, đột nhiên sầm kín mở miệng, “Khanh Khanh à, còn nhớ rõ Sở Việt không? Mặc kệ là thiếu niên hay đàn ông trưởng thành, đều không thể cởi quần áo được nha.”

Lời này đã hoàn toàn kích thích cô, kiếp trước Sở Việt quá biết che giấu, nếu không phải đến cuối cùng hấn tự vạch mặt, cô vẫn còn cho rằng hấn chán ghét mình đấy, ai có thể nghĩ đến, hấn thế mà lại giả heo ăn thịt hổ!

Không có nửa điểm do dự, Đường Khanh trực tiếp ném người vào ôn tuyền.

Nước ôn tuyền độ ẩm vừa phải, hơn nữa cô còn thêm vào vài giọt nước linh tuyền trong không gian, hiệu quả của nước linh tuyền và linh thủy của thể giới này không khác nhau lắm, qua thời gian một nén nhang, Kỳ Tu liền tỉnh lại.

Chưa bao giờ cảm thụ được cảm giác thoải mái như thế, trong một chớp mắt, Kỳ Tu cũng không nở mở mắt ra, chỉ là..... sự từng trải nhiều năm qua khiến hấn không thể không cảnh giác.

Nhưng xung quanh ôn tuyền, ngoại trừ quần áo mới tinh đặt trên đất, thì không có ai cả.

Không có người ngoài, ánh mắt như nước lặng của Kỳ Tu rốt cuộc cũng có một tia cảm xúc.

Trong nước ôn tuyền này có thêm linh thủy, hấn dám khẳng định. Rốt cuộc thì hôm qua hấn mới vừa tiếp xúc đến, không thể nào nhận sai được, chỉ là linh thủy này không nên rời khỏi linh trì quá lâu, nếu không sẽ không còn hiệu quả, trước mắt hấn vẫn có thể cảm giác được một tia linh khí, vậy liền chứng minh sau khi có người đưa hấn vào suối nước nóng này mới thêm linh thủy.

Linh thủy cực kỳ trân quý, rốt cuộc là ai sẽ làm như vậy đây?

Lúc này, trong đầu đột nhiên thoáng hiện khuôn mặt Phượng Dao, tuy nói bề ngoài nàng cực kỳ chán ghét mình, chẳng qua hấn vẫn không hề phủ quyết khả năng là nàng giúp đỡ, bởi so với người khác, những cái gọi là khó khăn mà nàng tạo ra cho hấn là không đáng kể chút nào, thậm chí trong lúc cô ý vô tình, ngược lại còn trợ giúp hấn.

Cũng không biết có phải vì lần đầu tiên được người ta quan tâm hay không, mà trái tim trước nay từ khi trầm trầm lại cảm giác được một tia loạn nhịp.

Kỳ Tu chậm rãi nâng tay lên, sờ sờ nơi trái tim trên ngực, nhịp đập kiểu này khiến hấn cực kỳ mê luyến, thậm chí điên cuồng muốn đòi lấy nhiều hơn.....

Ở một chỗ khác, Đường Khanh hồn nhiên không biết mình đã bị bại lộ, lúc này đang nghiêm túc tu luyện công pháp mà người cha từ trên trời rơi xuống kia đưa cho, đến tận khi mắt cô liếc thấy thân ảnh áo xanh kia.

“Này, người hầu.”

Kỳ Tu tuy nghi hoặc hành động lúc trước có phải cô làm hay không, nhưng hấn cũng không mở miệng, ngược lại an tĩnh tiến lên, không nói một tiếng, đến tận khi cô mở miệng.

“Cầm lấy sắt vụn trên đất này, tới luyện cùng bốn tiểu thư, ta muốn nhìn xem, ngươi còn có thể may mắn thắng bốn tiểu thư như vậy hay không!” Đường Khanh tràn đầy cao ngạo nâng đầu, đáng vẻ vốn có thể khiến người ta phẫn cảm, nhưng phối hợp với đôi mắt trong veo không tạp chất kia, lại thiếu chút nữa khiến người ta đắm chìm.

Kỳ Tu sau khi thất thần trong chốc lát, lập tức nhặt sắt vụn trên đất lên, nói là sắt vụn, kỳ thật chính là kiếm bình thường chưa khai phong mà thôi.

Thứ Đường Khanh cầm trên tay chính là Phi Vũ Kiếm do ông bố giàu kia tặng, kiếm nhẹ như lông vũ, nhưng lại sắc bén vô cùng.

Pháp bảo thượng đẳng, lại không chịu tuân theo người cầm kiếm chưa qua Luyện Khí trung kỳ, mà Kỳ Tu lại đã tới Luyện Khí hậu kỳ, mặc dù cầm trong tay thiết kiếm bình thường, hấn vẫn có phần thắng. Tuy nhiên, người vốn có thể thắng như hấn, cuối cùng lại cố ý thả một nước cho cô.

Đường Khanh vẫn chưa phát hiện động tác nhỏ của hấn, ngược lại cong môi lộ ra nụ cười thắng lợi, “Bốn tiểu thư biết ngay mà, **** kia chẳng qua là may mắn mà thôi! Một đệ tử ngoại môn, sao có thể thắng được ta cơ chứ.”

Kỳ Tu chật vật ngã xuống đất, chẳng qua nội tâm hắc ám lại bị nụ cười xán lạn kia chiếu sáng lên, khiến hấn không nở đòi mặt.

“Người hầu, ngươi thua cam tâm chưa?” Nếu muốn sỉ nhục, phải sỉ nhục trọn vẹn một chút.

Kỳ Tu rất muốn nói cam tâm, nhưng hấn lại không dám, với cách làm người của hấn, không có khả năng nói ra lời này, cho nên hấn vẫn chưa mở miệng, chỉ nhặt kiếm lên, trầm mặc bò dậy từ trên đất.

“Sư tỷ còn muốn ta làm gì.”

Một đòn đánh vào bông là cảm giác gì, Đường Khanh xem như đã hiểu, tuy nói cô chẳng qua là diễn trò, nhưng vậy cũng cần đối phương phối hợp chứ!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Thế giới tu tiên: Sự đột biến hóa 6

Edit: Xanh Lá

Khi Thanh Hư Từ đến đây, liền thấy nữ nhi bảo bối của mình dường như đang tức giận, vừa tập trung nhìn lại, giọng trầm trầm này, đây không phải thiếu niên được khuê nữ của mình coi trọng mà Hồng Hồ nói sao!

Tức khắc, ông thương con gái đến sứt ruột, ánh mắt không thân thiện mà nói: “Người là người phương nào.”

Đối mặt với đại năng Hóa Thần kỳ, nếu đổi thành người bình thường đã sớm mềm chân quỳ trên đất không dám nhìn thẳng, nhưng Kỳ Tu lại đứng im nhìn thẳng tùy ý đối phương đánh giá, không sợ hãi nửa phần.

“Kỳ Tu.”

“Kỳ Tu là ai, sao ta lại chưa bao giờ nghe thấy tên này.”

“Đệ tử chỉ là đệ tử ngoại môn, Trưởng lão Thanh Hư Từ chưa bao giờ nghe qua cũng rất bình thường.”

“Một đệ tử ngoại môn, sao có thể vào Tịch Dao Tiểu Uyên, cút đi.”

Thanh Hư Từ khí thế vừa lên, tức khắc liền ép hất lui về sau mấy bước, thậm chí còn phun ra một ngụm máu tươi. Chỉ là, rõ ràng đánh không lại người trước mắt này, nhưng hất vẫn đứng tại chỗ, thậm chí lần đầu tiên giải thích: “Là sư tỷ kêu ta tới.”

Thanh Hư Từ cười lạnh một tiếng, “Vậy hiện tại ta bảo người cút, sao người lại không cút đây.”

Đây chính là tiểu tử thú đạo nữ nhi với mình, mặc dù lúc trước đã nhất trí với Hồng Hồ sẽ không can thiệp, nhưng khi thật sự gặp được người rồi, liền ngứa tay đến không chịu được!

Lần đầu tiên Kỳ Tu có cảm xúc không cam lòng, nhưng so với người trước mắt này, hất không có nửa điểm phản kháng.

Âm thầm nắm chặt nắm tay dưới tay áo, đột nhiên, hất nghe được Đường Khanh mở miệng.

“Cha, người đã quên sao, là con kêu hất ở lại nơi này.” Đường Khanh làm nũng tiến lên, “Cha, con còn chưa chơi đủ đâu, chờ con chơi đủ rồi, không cần cha mở miệng, con sẽ tự đuổi hất đi.”

Thanh Hư Từ nghe xong lời này hết sức chua xót, sao ông lại không nghe ra, nữ nhi bảo bối không nỡ để tên tiểu tử thú này rời đi chứ.

Tuy rất muốn một kiếm chém hất, nhưng rốt cuộc ông vẫn giữ lý trí lại, “Thôi, con thích là được rồi.”

“Con biết cha tốt nhất mà.” Đường Khanh cười vui vẻ, lại nói: “Sao cha lại đột nhiên tới đây?”

“Cha đến xem con tu luyện công pháp kia thế nào.”

“Ồ, vẫn khá thuận lợi à, cũng không có chỗ nào con không hiểu.”

“Nếu vậy thì tập một chút để cha nhìn xem.”

Có Thanh Hư Từ ở một bên, Đường Khanh cũng không phát huy toàn bộ bàn tay vàng. Lúc trước cô đã quên mất một tầng này, với tu vi của Phụng Dao thì sẽ không thể có thiên phú nghịch thiên như vậy được, cho nên vẫn cần khiêm tốn một chút mới ổn, vì thế cô liền cố ý bày ra sai sót nhỏ.

Nữ nhi bảo bối mắc lỗi, sao Thanh Hư Từ có thể đứng nhìn, lập tức liền tiến lên chỉ đạo, thậm chí còn tự mình làm mẫu một phen.

“Dao Nhi, đã hiểu chưa?”

“Dạ hiểu.”

“Nếu hiểu rồi, vậy cha liền đi đây. Đúng rồi, mấy ngày nữa cha phải rời khỏi Kiếm Huyền Tông, con có thứ gì muốn cha mang về không?”

“Tịch Dao Tiểu Uyên không thiếu gì hết, cũng không có cái gì cần mang về, chẳng qua nếu cha thấy có thứ gì thú vị, nhớ mang cho con một phần là được.”

Nếu là Phụng Dao trước đây thì đã sớm tiến lên làm nũng đòi đi cùng, chẳng qua Đường Khanh hiện tại lại không dám rời khỏi Kiếm Huyền Tông, nam chính còn chưa cường đại, căn bản cô không có tâm tình đi chơi.

Nhưng cô cự tuyệt lại càng khiến Thanh Hư Từ cảm thấy cô để ý tên tiểu tử thú này, vì hất mà bắt đầu vứt bỏ người cha như ông!

Nội tâm Thanh Hư Từ hết sức ủy khuất, chẳng qua trên mặt vẫn tỏ vẻ vân đạm phong khinh, “Đã biết.”

Ông vừa đi, Đường Khanh liền quay lại nhìn người nào đó khoe miệng vẫn còn vương vết máu.

Khó khăn lắm mới dưỡng ra một tia khí sắc, lúc này lại hoàn toàn không còn, nhìn khuôn mặt trắng bệch kia, cô cảm thấy như nam chính lại sắp té xỉu.

“Bản muốn chết, hôm nay đừng xuất hiện trước mặt ta, cắt đi.”

Kỳ Tu vẫn chưa rời đi, ngược lại mặt không biểu cảm hỏi: “Cút đi nơi nào.”

Đường Khanh sững sốt, lúc này mới nghĩ đến hắc hien tại còn không tính là đệ tử ngoại môn, dĩ nhiên không thể về phòng ở của đệ tử ngoại môn, nghĩ một chút, cô đột nhiên cong khóe môi đẹp, mang theo ác ý rõ ràng nói: “Tịch Dao Tiểu Uyên của ta không có phòng cho ngươi, nhưng phòng chất củi lại còn trống.”

“Ồ.” Kỳ Tu gật đầu, sau khi biết được chỗ ở của mình liền đi về phía phòng chất củi.

Đêm qua không được ngủ, lại liên tiếp bị thương, có thể chống đỡ đến giờ không gục đã xem như không dễ, cũng may, hắc cũng coi như có thu hoạch, có thể xem đại năng Hóa Thần kỳ tự mình múa kiếm, vết thương này vẫn là đáng giá.

Dù chỉ là phòng chất củi của Tịch Dao Tiểu Uyên, quy cách cùng chất lượng kia cũng vượt xa phòng xá ngoại môn, tuy nói trước mắt chỉ có thể nằm trên đất, nhưng ngăn ấy năm trười, hắc sớm đã thành quen, huống hồ xung quanh còn không có ai quấy rầy, một giấc này thế mà lại ngủ cực kỳ an ổn.

Kỳ Tu cứ như vậy ở trong phòng chất củi, vừa ở liền ở những hai năm. Trong mấy năm nay tuy nói Đường Khanh vẫn không hề cho sắc mặt hắc tốt, thậm chí còn làm khó dễ hắc mọi lúc mọi nơi, nhưng hắc lại được lợi không ít, không nói đến đại năng Hóa Thần kỳ thường xuyên tự mình làm mẫu công pháp tu luyện, lại thêm mỗi lần đến sau núi lấy linh thủy cũng được ba dì thủ kia dạy dỗ, đều giúp tu vi của hắc tăng cực nhanh.

Đường Khanh biết vận may của nam chính là không ai sánh được, nhưng không ngờ hắc lại nghịch thiên như thế, ngăn ngủi chưa đến hai năm, thế mà đã từ Luyện Khí hậu kỳ nhảy đến Trúc Cơ trung kỳ, phải biết rằng người bình thường dù có là đệ tử nhập môn muốn đạt tới Trúc Cơ kỳ cũng đều phải đến sau ba mươi tuổi, thậm chí còn muộn hơn. Mà cô, mặc dù có được bàn tay vàng thân thể tu tiên, cũng mới chỉ miễn cưỡng đạt tới Trúc Cơ sơ kỳ.

Hai năm thời gian khiến thiếu niên mười sáu tuổi kia càng thêm thành thực, thân hình gầy yếu trở nên càng thêm thon dài, nếu không phải cơ bắp thon chắc cân xứng, chỉ sợ sẽ khiến người cảm thấy có chút quá cao lớn. Mỗi khi nhìn khuôn mặt nam chính, nội tâm cô liền cảm thấy một trận, đang yên đang lành một thiếu niên mặt than đáng yêu lại biến thành thanh niên lạnh nhạt vô tình, tuy nói mặt vẫn tuấn mỹ như cũ, nhưng đã không phải gu của cô rồi, thật quá đáng tiếc nha.

Mất thấy cuộc thí luyện quan trọng nhất đã sắp tới gần, Đường Khanh cũng càng thêm nhàn nhã, chỉ cần đẩy nam chính xuống vực, để hắc thuận lợi tiến vào Vô Tận Thâm Uyên, vậy nhiệm vụ của cô liền xem như hoàn thành hơn một nửa, mà cô chỉ cần bảo vệ nữ chính không bị giết, chờ hắc ra khỏi Vô Tận Thâm Uyên, xem chừng nam chính cũng sẽ không hắc hóa.

Về phần trở thành Ma Tôn, với thiên phú của nam chính, đây chỉ là chuyện sớm muộn.

Đường Khanh nhàn nhã tự tại, hệ thống lại vẫn hơi không yên tâm. Cũng không biết vì sao, mấy đời này chẳng thấy thế giới nào bình thường cả, đột nhiên lại đụng tới một thế giới bình thường đi theo cốt truyện như vậy, luôn cảm thấy cứ không đúng chỗ nào.

Không thể không nói, hệ thống vẫn cực kỳ biết nhìn xa.

Ở Tu Chân giới, cách mỗi mười năm sẽ có một lần thí luyện, thí luyện này khác với thi đấu trong tông môn, mà thuộc về toàn bộ Tu Chân giới, đến lúc đó bọn họ sẽ bình chọn mười người mới xuất sắc nhất.

Đây là vinh dự thuộc về người mới trong giới Tu Chân, cũng là vinh dự của tông môn, cho nên mỗi tông môn đều cực kỳ coi trọng.

Thí luyện có nguy hiểm, các đại tông môn đều sẽ phái trưởng lão đến trông coi, nhằm đảm bảo vạn nhất, cho nên mặc dù có nguy hiểm, cũng sẽ không lo tính mạng, nhiều lắm chỉ bị chút vết thương nhỏ thôi.

Có thể tiến vào thí luyện đều là các đệ tử nhập môn được đại trưởng lão nhìn trúng. Kỳ Tu chưa bá sư, vốn không tư cách tham gia, nhưng Đường Khanh là ai chứ, cô muốn mang người hầu theo vào, ai dám lăm miệng? Huống hồ cũng không phải chỉ một mình cô dẫn theo người hầu, trong danh môn vọng tộc, phần nhiều đều là thiếu gia tiểu thư kiêu quý, thí luyện gian khổ, dẫn theo người hầu tốt xấu gì cũng có thể làm chút việc nặng.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Thế giới tu tiên: Sư đệ hắc hóa 7

Edit: Xanh Lá

Kỳ Tu là biết chuyện thí luyện, chẳng qua hắn không có tư cách, nhưng hắn không có tư cách lại không có nghĩa Đường Khanh không có tư cách. Thí luyện chậm thì ba tháng nhiều thì nửa năm, nghĩ đến việc phải chia cách cô lâu như vậy, đáy lòng liền hiện lên một cảm giác nóng này chưa bao giờ có.

Đường Khanh vẫn chưa phát hiện có gì không thích hợp, lấy thái độ đối đãi với nam chính của Phượng Dao, căn bản không có khả năng báo trước cho hắn, nên cô cũng chưa bao giờ để lộ việc muốn hắn đi cùng, cho đến tận ngày xuất phát.

“Người hầu, bốn tiểu thư sắp đi thí luyện.” Đường Khanh ngẩng đầu, tràn đầy ngạo mạn, “Vốn dĩ, rác rưởi như ngươi căn bản không có tư cách tham gia, chẳng qua hiện tại ầy mà, bốn tiểu thư đại phát từ bi, để ngươi đi cùng ta trước.”

Ngươi nào đó vốn đang cực lực ngăn chặn sự nóng này trong nội tâm, sau khi nghe xong lời này, nháy mắt thể xác và tinh thần thoải mái, thậm chí trong mắt còn mang theo một tia vui sướng.

Lần này Đường Khanh thật ra lại phát hiện, tuy nói hiện tại nam chính không còn là thiếu niên đáng yêu theo kiểu cô thích, nhưng rốt cuộc vẫn cảm thấy mình quá cần bả, thế mà lại khinh nhục một người như vậy, yên lặng áy náy một hồi, cô lại lần nữa mở miệng, “Người hầu, thí luyện rất nguy hiểm, nếu ngươi chết ở nơi nào, bốn tiểu thư không chịu trách nhiệm.”

Những người khác nghe được lời này của cô, đều cho rằng Phượng Dao sư tỷ lần này mang tâm tư muốn chinh chết hắn, trong khoảng thời gian ngắn, có người vui sướng khi người gặp họa, cũng có người đồng tình.

Chẳng qua, theo ý nghĩa nào đó mà nói, những người này ngược lại cũng không nghĩ sai.

Khuê nữ bảo bối phải đi thí luyện, Thanh Hư Tử sao có thể ngồi yên, cho nên hộ pháp trưởng lão Kiếm Huyền Tông phải đi lần này, đương nhiên là ông ấy.

Mấy năm gần đây, Thanh Hư Tử nhìn Kỳ Tu càng thêm không vừa mắt, vốn tưởng rằng khuê nữ chẳng qua chỉ chơi cho vui, ai ngờ đã hai năm mà vẫn chưa đá văng hắn, thậm chí còn năm lần bảy lượt bảo vệ.

Những đệ tử khác xem không rõ, Thanh Hư Tử sống mấy ngàn năm sao lại không hiểu được.

Thậm chí, ngoại trừ ông, mấy vị trưởng lão khác của Kiếm Huyền Tông cũng xem việc này ở trong mắt, nếu là con rết tương lai của sư huynh đồng môn, bọn họ dĩ nhiên cũng không keo kiệt. Cho nên trong hai năm ngắn ngủi này, đãi ngộ của Kỳ Tu không hề thấp hơn bất cứ đệ tử nhập môn nào, thậm chí còn tốt hơn vài phần nữa.

Những người khác vui vẻ xem hai đứa trẻ đùa giỡn, vẫn chưa vạch trần, cho nên Đường Khanh vẫn luôn cho rằng kỹ thuật diễn của mình cực kỳ không tệ, mà Kỳ Tu, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, tuy nhận thấy có điều không thích hợp, nhưng cũng không dám nghĩ theo phương diện kia.

Địa điểm thí luyện đặt ở Mê Nguyệt Thành. Là tòa thành chuyên tổ chức thí luyện mỗi mười năm, Mê Nguyệt Thành dĩ nhiên không phải một thành trì bình thường. Như tên gọi của nó, vào ban đêm ở Mê Nguyệt Thành, ngay cả ánh trăng cũng sẽ lạc lối, ngoại trừ điều này, ở ngoại ô phụ cận sơn cốc Thương Lang còn tràn lan độc trùng dị thú, đầm lầy khắp nơi, cực kỳ nguy hiểm.

Chẳng qua có hệ thống bên trong, còn có Thanh Hư Tử cuồng bảo vệ con gái bên ngoài, cùng nam chính thân là con cưng của thế giới này ở bên, đối lập với dáng vẻ khản trương của những người khác, Đường Khanh không có chút lo lắng nào, ngược lại cực kỳ thành thoi, không biết còn tưởng cô tới đây du ngoạn.

Thí luyện không giới hạn số người, ngoại trừ các đại tông môn, còn có không ít tán tu. Thí luyện lần này là cơ hội rất tốt để nổi danh thiên hạ, nên chỉ cần là người có chút bản lĩnh đều sẽ không bỏ qua cơ hội này, bởi vậy số người hiện tại không hơn một ngàn cũng ít nhất bảy tám trăm. Cũng chính vì như thế, nên trong lần thí luyện này ma đạo mới ngầm hạ sát thủ, mưu toan bóp chết bọn họ từ trong nôi, đỡ cho về sau lại gây uy hiếp cho ma đạo bọn họ.

Kỳ Tu đã bị phong ấn ma khí, cũng bởi lần đánh lén này mà trong lúc nguy hiểm ma khí tự động bảo hộ hắn, Phượng Dao thân là người tu chân sao lại không nhận ra ma khí, nàng ta liền bị dọa đến hoang mang lo sợ, không còn sự cuồng vọng lúc trước, ngược lại sợ hãi cầu cứu khắp nơi, bởi vì nàng ta cầu cứu, mới hại hắn bị người tu chân kéo tới ép roi xuống vực.

Mục đích lần này của Đường Khanh cũng chỉ có một, đó chính là khiến hắn rơi xuống vách núi. Rốt cuộc thì nếu không ngã xuống vực sao hắn có thể gặp được nữ chính, không gặp làm sao có thể tiến vào Vô Tận Tâm Uyên.

Thí luyện bắt đầu từ đêm khuya, Mê Nguyệt Thành là trạm thứ nhất thí luyện của lần này, rốt cuộc thì nếu ngay cả Mê Nguyệt Thành cũng không thể đột phá, có tiến vào Thương Lăng Cổ cũng là tự tìm đường chết mà thôi.

Mê Nguyệt Thành không có bất cứ nguy hiểm gì, chẳng qua là sương mù dày đặc giống như mê cung, tính ra cũng chỉ để khảo nghiệm mấy tố chất căn bản của tu sĩ, như trí nhớ, định lực...

Cửa thành yên lặng như tờ, sau khi hơn một ngàn người dừng hẳn tiesn vào, nháy mắt liền trở nên náo nhiệt, ngoại trừ đài cao dựng lên bốn phía cùng hộ pháp của các tông môn quan sát bên ngoài, còn có không ít người trực tiếp ngự kiếm dừng lại giữa không trung, cảnh tượng hết sức hùng hậu khí thế.

Cũng không rõ có phải vì biết được bên ngoài có người nhà hộ pháp hay không, mà sau khi thấy Mê Nguyệt Thành này không hề nguy hiểm, mấy tu sĩ vốn còn rất cẩn thận lại dần dần lớn mật hơn, dù sao cũng có ba canh giờ, Mê Nguyệt Thành này có rất nhiều thời gian để phá giải.

Đường Khanh nhìn những tu sĩ không để Mê Nguyệt Thành trong mắt kia, khẽ nhếch môi cười lạnh, đúng là ngu xuẩn hết mức, nếu thật sự đơn giản như vậy, sao lại bố trí thành điểm thí luyện đây. Tuy nói Mê Nguyệt Thành không có nguy hiểm, chẳng qua lại có rất nhiều cạm bẫy, nếu vô ý giẫm phải bẫy rập, sẽ có không ít kẻ định lực kém trở thành trò cười ngay tại trận nha.

Quả nhiên, còn chưa đợi cô khinh bỉ xong, lập tức liền có người trúng bẫy mê huyền.

Cái gọi là bẫy mê huyền chính là khiến khát vọng sâu nhất trong nội tâm mình biểu hiện ra ngoài, phàm là người định lực kém sẽ gần như không thể chống cự, cứ thế mà rơi vào bẫy.

Vị tu sĩ không biết tên trước mắt này căn bản không biết mình đã trúng bẫy rập, ngược lại còn bị ảo giác trước mắt mình lừa, ánh mắt háo sắc, đáng về hạ lưu kia khiến không ít tu sĩ nhìn mà trợn mắt cứng lưỡi, càng miễn bàn đến việc thăng nhai này thế mà còn cời quần!

Lập tức có người quát lớn: “Rõ như ban ngày, lạnh lạnh cần khôn! Thế mà lại làm ra việc dơ bẩn đến vậy, quả thực bại hoại môn phong!”

“Đúng là nhục nhã môn phong mà!”

Đường Khanh yên lặng trợn trắng mắt, ở đây có chỗ nào là rõ như ban ngày chứ, rõ ràng là đêm đen gió lớn, âm phong từng trận mà.

Đang xem náo nhiệt đầy hứng khởi, đột nhiên, một gương mặt tuấn tú chắn lại toàn bộ cảnh tượng trước mắt kia.

Tức khắc, cô nhú mày, không vui nói: “Người làm gì vậy!”

Kỳ Tu kim nén xúc động muốn chém chết gã kia, mặt không biểu cảm nói: “Bản, đừng nhìn.”

Đường Khanh tức giận không nhẹ, vừa định mở miệng, lại nghe được dường như phía sau lại có người trúng bẫy.

Chỉ thấy người nọ đột nhiên cuồng vọng cười to, bày ra dáng vẻ miệt thị hết người trong thiên hạ, lớn tiếng khinh thường nói: “Thanh Hư Từ Kiếm Huyền Tông thì thế nào cơ chứ, nhìn thấy ta còn không phải quỳ xuống à! Ha ha ha ha!”

Nghe vậy, Đường Khanh vốn đang không vui lập tức trầm sắc mặt, người cha từ trên trời rơi xuống kia đối với cô rất tốt, cô cũng không phải kẻ vong ơn, trước mắt thế mà lại có người dám đứng ngay trước mặt cô sỉ nhục ông ấy, quả thực tìm chết mà!

Nhưng còn chưa đợi cô ra tay, một bóng đen cực nhanh đã đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, ngay sau đó, chỉ nghe được người nọ thống khổ kêu rên, ngã xuống đất không dậy nổi.

Người tới ra tay quá nhanh, căn bản không ai thấy rõ động tác của hắn, chỉ là sau khi hắn dừng lại, tất cả mọi người mới sinh lòng cảnh giác.

Trong chớp mắt như vậy đã phá hủy linh căn của người ta, không nói đến sự tàn nhẫn độc ác, chỉ với tu vi kia sợ là đều cao hơn tất cả mọi người ở đây.

“Ai bảo ngươi ra tay!” Đường Khanh cắn răng, cô còn muốn tự mình giáo huấn, thế mà đã bị giành trước rồi! Cái loại cảm giác tức không có chỗ trút này, hoàn toàn không dễ chịu!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Thế giới tu tiên: Sư đệ hắc hóa 8

Edit: Xanh Lá

Mặt Kỳ Tu vẫn không biểu cảm chút nào, hắn ra tay vốn không phải vì Thanh Hư Từ, mà là vì Đường Khanh tức giận. Người khiến cô tức giận, đều đáng chết! Chỉ là lý trí còn sót lại nói cho hắn, giết người sẽ hại cô gặp phiền toái, lúc này mới miễn cưỡng giữ lại cái mạng chó cho đối phương.

Đối mặt với sự tức giận của Đường Khanh, Kỳ Tu nói: “Loại chuyện này, không cần sư tỷ ra tay.”

“Không cần ta ra tay, vậy cũng không tới lượt ngươi ra tay!” Đường Khanh lạnh giọng mở miệng, lần này thật sự có chút không vui, cô ghét việc có người ra tay thay cô, quyết định thay cô. Hiện tại Kỳ Tu đứng lúc giẫm lên điểm này.

Nhưng mà, đối mặt với cô đang tức giận, Kỳ Tu vẫn như cũ bày vẻ mặt than, vừa không nhận sai cũng không giải thích, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Vốn là tranh chấp giữa hai người, nhưng có người thấy tu vi của hắn không tầm thường, lập tức tiến lên nói chuyện.

“Vị cô nương này, sư đệ nhà cô cũng vì có ý tốt, mong cô đừng tức giận.” Nói xong, lại cười mỉm nhìn về phía Kỳ Tu, “Vị tiểu huynh đệ này tu vi không

tầm thường, không biết sư thừa phượng nào?”

Kỳ Tu trước nay lạnh nhạt, sao lại muốn đáp lại người khác chứ, nhưng Đường Khanh thì cười lạnh mở miệng, “Ta giáo huấn người hầu của ta, còn không tới phiên người ngoài như ngươi lắm miệng.”

Người tới hiển nhiên sững sốt, vừa muốn nói gì, liền cảm thấy một đạo hàn quang đánh úp lại, hàn ý lạnh đến xương kia, khiến hắn ta cả kinh không dám nói gì, cuối cùng ngơ ngác nhìn hai người họ rời đi.

Bọn họ vừa đi, có người quen biết đã mở miệng.

“Đó là nữ nhi của Thiên Kiếm Thanh Hư Tử.”

Nếu nói lúc trước còn có người không tin người trẻ tuổi đã có được tu vi như thế lại làm người hầu cho một cô nương, thì hiện tại nghe xong lời này, lại cảm thấy có thể là sự thật. Kia chính là Kiếm Huyền Tông đó, họ có vô số tu sĩ tài ba, hơn nữa đây còn là nữ nhi duy nhất của trưởng lão đứng đầu, trách không được nha.....

Mọi người bàn tán sôi nổi, đã hoàn toàn quên tu sĩ vừa mất đi linh căn kia.

Mà tu sĩ kia, giờ phút này mặt xám như tro tàn, đặc tội Kiếm Huyền Tông, chương môn nhà mình chắc chắn sẽ trục xuất hắn ta khỏi sư môn, cả đời này hắn ta không chết cũng đến đường cùng.

Bên kia, Đường Khanh thở phì phì tăng nhanh bước chân, nhìn có vẻ như đang đi bừa bãi, kỳ thật từng bước đều trúng điểm quan trọng, rốt cuộc thì có hệ thống ở đây, muốn mắc lỗi cũng rất khó.

Kỳ Tu một đường theo sát, sợ người trước mắt xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

“Sư tỷ, ta sai rồi.”

Hắn tuy không rõ mình sai ở đâu, nhưng vẫn mở miệng nhận lỗi, hắn không muốn cô vì tức giận mà giảm trùng bấy rập, mất đi cơ hội thí luyện lần này.

Đường Khanh nghe được hắn nhận sai, tức khắc vẻ mặt như gặp quỷ gõ gõ hệ thống, “Hệ thống này, hắn không bị ai chiếm thân thể đấy chứ?”

Hệ thống hiểu rõ ý trong lời cô. Nam chính như Kỳ Tu vậy, trừ phi bạn là nữ chính, nếu không căn bản không có khả năng xin lỗi với bạn, thậm chí, có đôi khi mặc dù bạn là nữ chính, cũng căn bản không có khả năng nghe được hắn xin lỗi. Rốt cuộc thì sao có thể trông cậy một nam chính hắc hóa xin lỗi được.

“Yên tâm, cam đoan không phải nam chính giả.”

Đường Khanh luôn cảm thấy không đúng chỗ nào đó, nhưng nhìn bộ mặt than kia của Kỳ Tu, nhất thời cũng không nói nên lời.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều trầm mặc, thẳng đến lúc ra khỏi Mê Nguyệt Thành.

Trong nháy mắt ra khỏi Mê Nguyệt Thành kia, nói Kỳ Tu không kinh ngạc là giả, chẳng qua kinh ngạc qua đi, lại tràn đầy thoải mái. Sư tỷ hắn, sao có thể mắc lỗi được đây.

Lần này Đường Khanh cố ý tách ra khỏi những người khác của Kiếm Huyền Tông, chính vì muốn che giấu chuyện nam chính là ma tu, nếu không ai biết hắn là ma đạo, thì sẽ không có người đuổi giết nữ chính, không ai đuổi giết nữ chính, chờ hắn trở về từ Vô Tận Thâm Uyên, liền có thể cùng nữ chính trải qua ngày tháng thần tiên rồi, cũng sẽ không hắc hóa nữa.

Bản tính như ý đánh vang dội, mà cốt truyện lần này cũng nhìn như không hề lệch khỏi quỹ đạo, chỉ là, cô đã xem nhẹ vụ đánh lén lần này.

Ma đạo vì muốn diệt toàn bộ người mới tài giỏi của chính đạo mà đã tốn không ít công phu. Cô là người đầu tiên đi ra khỏi Mê Nguyệt Thành, cũng là người thứ nhất trúng chiêu.

Khác với bảy mê huyền của Mê Nguyệt Thành, ảo giác trong Thương Lang Cốc là trí mạng, nếu như không cách nào đột phá, chờ đợi phía trước cũng chỉ có tử vong.

Đường Khanh tuy có hệ thống trong người, nhưng thân ở bên trong ảo cảnh, cô vẫn trúng chiêu.

Bởi vì trong ảo cảnh là điều cô khao khát nhất, cũng là cảnh tượng mà đời này không có khả năng xảy ra.

Dường như cô đã về tới thế giới mình quen thuộc nhất, khi đó cha mẹ cô còn khỏe mạnh, tuy chỉ là gia đình bình thường, nhưng cha mẹ ân ái, gia đình hòa thuận, xung quanh có bạn tốt, tuy cuộc sống trôi qua hết sức bình đạm, nhưng cô căn bản không nỡ đi ra, mặc dù hệ thống vẫn luôn ở bên tai cảnh cáo.

“Cảnh cáo, cảnh cáo, nếu ký chủ chìm trong đắm trong ảo cảnh, hệ thống sẽ dùng cách cưỡng chế! Đến lúc đó sẽ trừ 100 điểm.”

Trong lúc Đường Khanh trầm mê, sau ba lần hệ thống cảnh cáo, mới chậm rãi nói: “Để ta nhìn thêm một lúc nữa đi, ta đã rất lâu chưa thấy ba mẹ ta rồi.”

Lời cô nói, làm hệ thống an tĩnh mấy giây, tiếp theo mới nói: “Khanh Khanh, ngươi chỉ có một phút đồng hồ, đợi càng lâu, linh khí của ngươi sẽ xói mòn càng nhiều.”

Một phút đồng hồ rất nhanh, trong một chớp mắt rời khỏi ảo cảnh, thống khổ cực hạn vượt qua sức chịu đựng của người thường liền ập tới, thiếu chút nữa khiến cô chảy nước mắt rồi.

Bầy rập là để nhằm vào tu sĩ chính đạo, Kỳ Tu có huyết thống ma đạo, đương nhiên sẽ không rơi vào bầy rập. Trước mắt, hắn nhìn cô gái nhỏ trong ngực gương mặt đầy thống khổ cùng linh khí dần dần tiêu tán, biết rõ vấn đề là gì, lại tìm không thấy căn nguyên, loại cảm giác vô lực này khiến hắn cực kỳ thống hận.

Rõ ràng muốn bảo vệ nàng, nhưng mình lại không làm được gì cả!

Nội tâm u ám, thái dương Kỳ Tu xuất hiện một tia ẩn kỵ màu đỏ như ẩn như hiện, máu từ sâu bên trong bạo động, khiến hắn rất muốn phá hủy thứ gì đó.

Cơ thể khác thường hắn vẫn không quan tâm, chỉ lo ôm chặt người trong ngực.

“Sur tỷ, sur tỷ, ngươi thế nào rồi.”

Đường Khanh cảm giác được dường như mình ở trong ngực ai đó, cực kỳ ấm áp, loại ấm áp này dường như có thể xua tan toàn bộ thống khổ kia, khiến cô không muốn xa rời.

Kỳ Tu có thể nhận thấy được cô gái nhỏ trong ngực không muốn xa rời hắn, loại cảm giác này, có được một lần liền thâm nhập cốt tủy, khiến hắn si mê vì nó, điên cuồng vì nó, căn bản không nhớ buông tay.

Chỉ là, đợi khi cô gái nhỏ trong ngực hoàn toàn thanh tĩnh, hắn chỉ có thể buông tay.

“Ai cho phép ngươi đụng vào ta!” Đường Khanh tỉnh táo lại, gấp không chờ nổi rời khỏi ngực hắn.

Trong ngực chợt trống rỗng, Kỳ Tu dùng ý chí cực đại mới kiềm chế ham muốn lần nữa ôm cô vào trong lòng.

“Sur tỷ hôn mê.”

“Cho dù ta có chết, cũng không tới phiên ngươi ôm!”

Đường Khanh chẳng qua chỉ tùy ý nói, rốt cuộc thì với cách làm người của Phượng Dao, bị hắn đụng chạm, chỉ sợ còn không bằng chết.

Nhưng lời này của cô lại hoàn toàn chọc giận Kỳ Tu, ánh mắt hắn khủng bố, giọng nói càng lạnh lẽo đến xương “Ta không cho ngươi nói chết.”

Đường Khanh sững sờ, lại lần nữa chất vấn hệ thống, “Hệ thống, đây đúng là nam chính hả?”

Cảm giác quý dị này mang theo một tia quen thuộc, rất khủng bố có biết không!

Hệ thống thậm chí còn bày vẽ mặt thảm không nở nhìn, hắn dám khẳng định, lúc này lại chạy trệch lần nữa, bởi vì hắn phát hiện từ sau khi ký chủ nói chết, giá trị hắc hóa của nam chính thể mà lại tăng 3%. Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng lại thực sự chứng minh nam chính để ý đến cô! Nếu không sao lại vì một câu mà hắc hóa cơ chứ!

Sau một lúc cạn lời, cũng không biết tại sao, hệ thống thể mà lại có loại cảm giác đây mới là phương thức khởi đầu chính xác, nếu nam chính không thích ký chủ nhà hắn, hắn còn cảm thấy có chỗ nào kỳ quái nhà.

Hệ thống bị ý niệm này của mình dọa muốn quý xuống luôn, thói quen thật đáng sợ.

“Hắn, quả thật là nam chính.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Thế giới tu tiên: Sur đệ hắc hóa 9

Edit: Xanh Lá

Được hệ thống khẳng định, Đường Khanh tức khắc cạn lời, rõ ràng đã ngược hắn như vậy, sao hắn còn có loại tình cảm kỳ quái này đây!

Nam chính, thích làm M là bệnh, phải trị nha!

“Khanh Khanh, ngươi cũng không cần lo lắng, dù sao không bao lâu nữa, gia hỏa này phỏng chừng liền hận thấu ngươi.”

Nghe hệ thống an ủi, Đường Khanh liền cảm thấy tiền đồ hoàn toàn tăm tối, lần này mặc kệ là bị yêu hay bị hận, đều rất đau trướng có được không, cô thật sự không muốn bị nam chính hắc hóa nhớ thương chút nào!

Mang theo tâm tình buồn bực, cô hoàn toàn không muốn để tâm tới nam chính. Cô cúi đầu, lần này là thật sự đi loạn không chút kết cấu.

Kỳ Tu an tĩnh đi theo phía sau, không rên một tiếng, có chuyện trước đó ở Mê Nguyệt Thành, lần này hẳn ngược lại không ngăn cản cô.

Chỉ là, Ma tộc đã đánh lên sao lại chỉ có một ảo cảnh. Ảo cảnh chỉ là đồ khai vị mà thôi, trong Thương Lang Cốc này còn có không ít ma thú, ma nhân ẩn núp ở nơi tối tăm, chờ những nhân tu vừa thoát ly ảo cảnh đó, thừa dịp bọn họ còn chưa khôi phục linh khí mà bất ngờ hành động.

Đường Khanh là người đầu tiên tiến vào Thương Lang Cốc, không thể nghi ngờ liền trở thành mục tiêu số một của nhóm người này, cho nên cô còn chưa đi được bao xa, liền bị mấy ma nhân bao vây lại.

Nhìn mấy ma nhân xấu xí vô cùng giương nanh múa vuốt trước mặt, cô hí hai tròng mắt, “Ma tộc.”

“Ồ, tiểu nương tử này vậy mà nhìn cũng không tệ.” Ma nhân chỉ có bộ dạng xấu, chứ không có nghĩa bọn họ không có mắt thẩm mỹ.

Người như trich tiên giống Thanh Hư Tử, làm nữ nhi duy nhất của ông, sao Phượng Dao lại kém được, tiên khí cùng sự cao quý trong mỗi cái giờ tay nhắc chân kia, khiến người ta nhìn không được muốn hủy diệt, đặc biệt là ma nhân, ngay từ khi ra đời đã sinh trưởng ở nơi cực kỳ u ám, chợt thấy người lóa mắt như vậy, sao có thể không hưng phấn.

Ma nhân chảy nước miếng, đầy mặt đáng khinh. Bọn họ phụ trách đánh lên, chỉ cần có thể đánh lên thành công thì dùng bất cứ thủ đoạn gì cũng được, một nữ nhân tu như thế, nhìn thật đúng là khiến tâm bọn họ ngứa ngáy không thôi.

“Tiểu mỹ nhân, nơi này đã sớm bị bố trí kết giới, cho dù là Hóa Thần kỳ thì trong thời gian ngắn cũng không phá giải được, ngươi trốn không thoát đâu. Chẳng qua, nếu ngươi ngoan ngoãn, ta có thể khiến ngươi bớt phải chịu.....”

Nhưng còn chưa đợi bọn họ nói xong, đầu của mấy ma nhân kia liền ‘dọn nhà’ trong nháy mắt.

Máu tươi tanh tươi bắn đầy đất, để phòng ngừa bắn tới người Đường Khanh, Kỳ Tu đã sớm bảo vệ cô ở phía sau.

Trên người Đường Khanh nửa giọt máu tươi cũng không có, chẳng qua hẳn vẫn bị bắn tới vài giọt, đặc biệt là khuôn mặt tinh xảo kia, dưới máu tươi ấm áp lại lóe lên một tia yêu dã quý mị. Rõ ràng nên là máu tươi dơ bẩn, nhưng cố tình ở trên người hẳn lại tạo cảm giác đẹp đến không thể tưởng tượng, dường như trời sinh đã nên làm bạn với máu tươi.

Rốt cuộc cũng là người mang huyết thống của Ma Tôn

Đường Khanh cảm thán xong, liền trở về hiện thực, ghét bỏ nói: “Bản, cách xa ta một chút.”

Kỳ Tu cũng không tức giận, chỉ lấy từ trong túi trữ vật ra một bầu nước trong, lau chùi một phen, chà lau xong, hẳn lại cời áo xanh trên người mình xuống.

“Ngươi làm gì!” Thấy hẳn cời áo, Đường Khanh thực sự hoảng sợ.

“Máu bắn lên người.” Vừa giải thích, vừa lưu loát cời quần áo ra.

Trên mái tóc đen có vương chút nước, bọt nước theo sợi tóc chậm rãi nhỏ giọt, chảy xuống trên da gầy thon chắc kia, cuối cùng biến mất. Trên người tuy có không ít vết thương, nhưng cũng tạo thêm không ít cảm giác thần bí, khiến người ta nhìn không được suy đoán lai lịch của những vết thương kia.

Đường Khanh đối mặt với cảnh tượng thình lình diễn ra, ngây ngốc đến quên xoay người, đợi đến khi lấy lại tinh thần, mặt cô sớm đã đỏ ửng.

“Ngươi có biết nam nữ thụ thụ bất thân hay không!” Dựa vào rít gào, cô giấu đi một tia chột dạ ở sâu trong nội tâm.

Kỳ Tu cực kỳ vô tội. Hẳn là người của cô, loại giới hạn nam nữ mờ hồ này đã sớm bị hẳn ném qua một bên rồi, dù sao chỉ cần là cô, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh cô, thế nào cũng đều được.

“Chỉ cần là ngươi, đều không sao cả.”

Đối mặt với nam chính như vậy, Đường Khanh đỡ trán, quả thực không biết nên nói gì.

“Đúng là đơn thuần nha.” Hệ thống nhìn không được mở miệng, “Nếu hẳn mà biết ngươi muốn đẩy hẳn xuống vách núi.....”

“Ngươi câm miệng!” Đường Khanh lại lần nữa rít gào, chẳng qua so với lần rít gào che giấu chột dạ trước đó, lần này quả thực mạnh mẽ mười phần.

Hệ thống buông tay, “Khanh Khanh à, phải đối mặt hiện thực.”

Đường Khanh đương nhiên cũng biết phải đối mặt hiện thực, chỉ là hiện tại nam chính toàn tâm toàn ý tín nhiệm cô như thế, thật sự khiến cô có chút không nở hạ thủ nha.

Ở lại trong Thương Lang Cốc càng lâu, nguy hiểm sẽ càng lớn. Trong lúc hai người khắp nơi tránh né, thậm chí còn thấy được không ít thi thể thảm không nở nhìn. Đương nhiên, cô còn thuận tay cứu mấy tên xui xẻo.

Dần dần, người đi theo mình thế mà lại ngày càng nhiều, cũng không biết là muốn nhờ cô che chở hay là gì khác, dù sao đội cô hoàn hồn, liền phát hiện mình đã mang theo tiểu đội không ít hơn năm mươi người.

Đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi, nói ra với nhau cả những gì mình biết lẫn những gì nghi hoặc.

“Việc này quá mức kỳ quái, chúng ta nhất định phải đoàn kết, không thể để đám ma nhân kia có cơ hội thừa nước đục thả câu!”

“Đúng vậy, ta đã nghĩ cách báo lại việc này cho tông chủ, tin rằng không bao lâu nữa, nhất định có thể công phá kết giới này.”

Vừa nghe là tông môn, nhiều người không khỏi tinh thần chấn động.

“Không biết sư thừa của các hạ nơi nào?”

“Thiên Tinh Tông.”

Thiên Tinh Tông am hiểu phù văn (vẽ bùa) bày trận, sở trường của bọn họ có thể xua đuổi những ma nhân, ma thú kia, tính ra cũng coi như giúp một đại ân, rốt cuộc thì đâu ai muốn ngay cả trong lúc nghỉ ngơi cũng phải lo lắng đề phòng, cảnh giác khắp nơi.

So sánh với những người khác, Đường Khanh thật ra lại rất bình tĩnh, mà sự bình tĩnh này trong bầu không khí tràn đầy hoảng loạn lại đặc biệt dễ gây chú ý.

“Vị cô nương này, lúc trước ân cứu mạng còn chưa cảm tạ, không biết cô nương xưng hô như thế nào.”

Trong nhóm người được cứu này có mấy đệ tử thuộc Kiếm Huyền Tông, cho nên không đợi cô mở miệng, liền có người nói trước: “Đó là sư tỷ Kiếm Huyền Tông chúng ta, cũng là nữ nhi của Thiên Kiếm Trường lão Thanh Hư Tử.”

Đường Khanh nhìn vị sư đệ không chút quen mắt kia, vẫn chưa mở miệng, hiện tại tràn đầy đầu óc cô đều là suy nghĩ làm thế nào để tách khỏi nhóm người này, cô không thể để chuyện Kỳ Tu là người Ma tộc bị tiết lộ ra ngoài được, nếu không sẽ còn phải phân tâm giấu nử chính đi.

Người của hai trong tứ đại tông môn đã ở đây, trong đó còn có một người là nữ nhi của đại năng Hóa Thần kỳ, điều này khiến bọn họ an tâm không ít.

Nhưng Ma tộc sao có thể để bọn họ thoải mái, mắt thấy kết giới sắp bị công phá, kế hoạch sẽ bị thất bại, bọn họ như không muốn sống mà dồn lực tấn công một kích cuối cùng.

Có câu nói ngang tàng sợ lỗ mắng, lỗ mắng sợ liều mạng, loại công kích không muốn sống này tức khắc khiến đội ngũ vẫn xem như hoàn chỉnh bị đánh tan tác, mà Đường Khanh lại thừa dịp này chạy tới một hướng khác.

Đương nhiên, cô đi đến nơi nào, hoàn toàn là do hệ thống nhắc nhở.

“Khanh Khanh, vách núi đã cách đây không xa, hiện tại nơi chỉ cần để nam chính bộc lộ ma khí của mình là được.”

“Đã biết.”

Không ít ma tu thấy hai người lạc đàn, liền tức khắc liều mạng đuổi theo, mắt thấy đường phía trước không còn mấy, Đường Khanh lúc này mới dừng chân lại.

Ngay khi cô dừng lại, Kỳ Tu liền bảo vệ cô ở phía sau.

Thấy thế, cô khẽ nhíu mày, “Người hầu, người tránh ra.”

Đã sắp đầy hấn xuống vách núi đến nơi, cô thật sự không muốn nhận ân huệ của hấn nữa!

Kỳ Tu vẫn chưa mở miệng, chẳng qua hành động lại biểu đạt lời hấn muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thế giới tu tiên: Sự đê hắc hóa 10

Edit: Xanh Lá

Tuy nói Kỳ Tu có thiên phú cực cao, nhưng số lượng ma nhân trước mắt đã vượt qua phạm vi của hắn, muốn thắng là cực kỳ khó khăn, trừ phi hắn bộc lộ ma khí của mình.

Kia chính là ma khí đại biểu cho Ma Tôn, ma vật cấp thấp nhìn thấy, căn bản còn không dám tới gần, chứ đừng nói đến chuyện thương tổn hắn.

Chỉ là, muốn kích phát ma khí cần phải có cơ hội.

Đường Khanh đứng một bên nhứ mầy quan sát chiến đấu, cũng không định hỗ trợ, bởi vì cô đang tính toán xem nam chính còn chịu đựng được bao lâu nữa.

Tuy nói có chút cận bã, nhưng cô cần phải làm như vậy.

“Hệ thống, người có thể kiểm tra được phong ấn của hắn không?”

“Có thể, cách thời điểm hắn phá tan phong ấn còn năm phút đồng hồ.”

Năm phút đồng hồ.....

Đường Khanh lẩm bẩm tự nói, hồn nhiên quên mất cô cũng đang trong vòng nguy hiểm, mà khi cô phản ứng lại, đã có chút không kịp trốn tránh.

“Phượng Dao!”

Lần đầu tiên Kỳ Tu gọi tên cô, khuôn mặt trước nay lạnh nhạt lại bỗng nhiên hoảng loạn sợ hãi, hắn hận không thể lập tức tiến lên giải cứu cô, có điều tu vi hiện tại của hắn căn bản không cách nào đột phá trùng vây, càng đừng nói tiến lên cứu người.

Mất thấy ma đao sắp bổ về phía cô, Kỳ Tu chỉ cảm thấy cả người như sắp điên rồi, cặp mắt đen nhánh trước nay luôn bình thản chợt lạnh lẽo đến mức khiến người ta run sợ. Dưới sự phấn nộ, sợ hãi, không cam lòng đến cực đại, hắn chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể sôi trào, như có thứ gì đó muốn lao ra từ trong cơ thể.

Đầu đau muốn nứt, hắn gần như không cách nào đứng thẳng, cuối cùng quỵ xuống trên đất, sự tàn bạo khát máu trong cơ thể quay cuồng khiến hắn không chỗ phát tiết, lúc này, một tia sáng hiện lên, trên trán tròn bóng xuất hiện một hoa văn đỏ như máu.

Ma khí ồ ạt tràn ra, gần như che trời lấp đất.

“A!”

Một luồng sát khí mạnh mẽ đánh úp lại, thanh đao vốn sắp bổ về phía Đường Khanh, trong nháy mắt liền vỡ vụn.

Cảnh tượng thình lình xảy ra khiến tất cả ma tu ở đây đều ngây ngốc, đợi bọn họ hoàn hồn, về mặt nhìn về phía Kỳ Tu đã không hề còn vẻ khinh thường lúc trước, ngược lại là tràn ngập sợ sệt, thậm chí một số ma tu có tu vi thấp hơn còn trực tiếp quỵ xuống đất tỏ vẻ thần phục.

“Người.....”

Ma nhân cảm đầu khiếp sợ đầy mặt, nhưng không đợi hắn ta nói xong, đầu đã lập tức rơi xuống đất.

Trong một đêm, đám ma tu vốn đông nghịt toàn bộ ngã xuống, mà nam tử đứng giữa đám thi thể này, người vấy đầy máu tươi, đã không thể thấy rõ được dáng vẻ vốn có của hắn, chỉ có thể dùng hai chữ ‘đáng sợ’ để hình dung.

Phong ấn vẫn chưa bị phá vỡ hoàn toàn, chẳng qua thế này cũng đã đủ, ma khí thoát khỏi phong ấn đã khiến hắn khôi phục ký ức trước năm tuổi, những ký ức đã bị hắn quên đi toàn bộ dồn mãnh vào đầu óc, ví dụ hắn rốt cuộc là ai.

Ma Tôn tiền nhiệm bị làm phản, cha mẹ hắn dưới sự đuổi giết của phản đồ, vì muốn hắn có thể bình an lớn lên, liền phong ấn toàn bộ ma khí của hắn, đưa hắn vào nhân gian. Bởi vì mẫu thân là nhân tu, cho nên khi hắn bị phong ấn ma khí liền không khác gì người thường.

Khôi phục ký ức cũng không khiến hắn vui vẻ, ngược lại khiến hắn sợ hãi.

Bởi vì sự tự hắn cực kỳ căm hận Ma tộc, rốt cuộc thì mẫu thân nàng cũng đã bị Ma tộc giết hại.

“Sự tự.” Hắn thật cẩn thận mở miệng, bước chân nặng nề muốn tiến lên, lại thấy cô lui về sau mấy bước.

“Người là Ma tộc.”

“Ta.....”

Hắn muốn giải thích, lại phát hiện bất luận giải thích thế nào cũng đều không thể che giấu sự thật hắn là Ma tộc.

Hắn chỉ có thể giống như một đứa trẻ, lẻ loi nhìn cô, muốn xin cô đừng vứt bỏ mình. Chỉ là, hiện thực lại rất tàn khốc.

“Cầm lấy kiếm của ngươi!” Đường Khanh lạnh giọng mở miệng, trong mắt tràn ngập sát ý.

“Không cầm.”

“Cũng phải, đường đường là ma tu cao cấp, sao lại coi trọng cây kiếm rách của Kiếm Huyền Tông ta đây.” Đường Khanh cười lạnh một tiếng, liền không tiếp tục nhiều lời, phi thẳng về phía hắn tấn công.

“Sư tỷ, ngươi nghe ta nói.”

“Cầm miệng, ta không phải là sư tỷ ngươi.”

Kỳ Tu vừa né tránh, tránh khỏi sự công kích của đối phương, mà khi hắn nghe được một câu cuối cùng, tức khắc cả người đều khựng lại, tùy ý để Phi Vũ Kiếm kia đâm vào ngực.

Tuy nàng vẫn luôn gọi mình là người hầu, nhưng khi hắn gọi nàng là sư tỷ, trước nay nàng cũng chưa từng phản bác. Lúc này, chẳng lẽ ngay cả tư cách hèn mọn đó hắn cũng không có sao?

Đường Khanh mặt như băng sương, tùy ý máu tươi bắn lên mặt mình, không có nửa phần mềm lòng, nhưng trong nội tâm lại là một tình cảnh khác.

“Xong rồi xong rồi, mạng ta xong rồi! Ta thế mà lại đâm trúng nam chính!”

Tuy nói nam chính dường như có cảm tình với cô, nhưng thế cũng không đỡ nổi thù đâm một kiếm này.

Hệ thống an ủi, “Yên tâm, cách thời điểm nam chính ra khỏi Vô Tận Thâm Uyên còn năm mươi năm nữa, ngươi còn có thể tự tại năm mươi năm nha. Chỉ bằng ngươi hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, lại đá hắn xuống vực đi.”

Đường Khanh:.....

“Không cần do dự, mau đá đi, bằng không đợi lát nữa có người tới, liền không kịp nữa đâu.”

Dưới sự xúi giục của hệ thống, Đường Khanh đột nhiên rút kiếm về, còn chưa đợi hắn đứng vững, cô đã mặt không biểu cảm (lòng đầy sợ hãi) đá hắn xuống vách núi.

Một kích cuối cùng này dập tắt toàn bộ ánh sáng trong mắt Kỳ Tu, hai tròng mắt vốn đen nhánh lại càng thêm tử khí trầm trầm. Hắn tùy ý để mình rớt xuống vách núi, chỉ là ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt cô, đến tận khi..... khuất hẳn tầm nhìn.

Phi Vũ Kiếm nhẹ tựa lông chim rớt cuộc cũng không cầm được, cứ như vậy rơi trên mặt đất, mà cả người cô cũng sụp xuống, đầy đầu óc đều là cô đập nam chính rồi.....

Kết giới Ma tộc bày ra ở Thương Lang Cốc đã bị công phá, người của Kiếm Huyền Tông tìm được Đường Khanh bên vách núi, khi đó vết máu loang lổ trên quần áo cô, sắc mặt tái nhợt, Phi Vũ Kiếm luôn không rời tay cứ như vậy tùy ý ném một bên. Đáng vẻ chặt vật này khiến tất cả mọi người đều đau lòng.

Đây chính là Phượng Dao được Kiếm Huyền Tông bảo vệ trong lòng bàn tay mà lớn lên đó!

Không thể nhẫn nhịn được!

Thanh Hư Từ thật cẩn thận tiến lên, tràn đầy đau lòng nói: “Dao Nhi, có bị thương không?”

Đường Khanh đã lấy lại tinh thần, nghe được giọng nói của cha, lắc lắc đầu.

Thấy thế, Thanh Hư Từ tức khắc thở phào nhẹ nhõm một hơi, chẳng qua rất nhanh ông lại nhận thấy có chỗ không đúng, tiểu tử thúi luôn đi theo sau nữ nhi bảo bối của mình, sao lại không thấy đâu?

“Người hầu kia của con đâu?”

“Ài?” Đường Khanh hơi hoảng hốt, tiếp theo bưng bình nói: “Ồ, cha nói hắn sao, rớt xuống vách núi rồi.”

Dứt lời, Thanh Hư Từ càng thêm xót con, khuê nữ bảo bối để ý hắn thế nào, sao ông lại không biết, hiện giờ hắn ngã xuống vách núi, lại nhìn vách núi sâu không thấy đáy kia, chỉ với chút tu vi của hắn sao có thể sống nổi.

“Dao Nhi.....”

Thanh Hư Từ muốn an ủi, lại phát hiện mình căn bản không biết nói thế nào. Cũng may, Đường Khanh đã đứng lên từ trên đất, tươi cười không khác gì trước đây, “Cha, con không có việc gì.”

Vốn không muốn để người khác lo lắng, nhưng vẻ tươi cười này khiến người ta càng nhìn càng cảm thấy chua xót.

Thí luyện lần này tổn thất thảm trọng, sau khi trưởng lão các đại môn phái kiểm kê liền phát hiện, thế mà lại thiệt hại những hai phần ba tu sĩ, kết quả như vậy khiến các đại môn phái hết khiếp sợ đến phần nộ vô cùng!

Dám làm ra chuyện bực này dưới mí mắt bọn họ, quả thực không để chính phái bọn họ vào trong mắt!

Lần thí luyện này tuy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chẳng qua vẫn như cũ đề xuất ra mười người đứng đầu. Ngoài ý muốn, Đường Khanh vốn định đục nước béo cò làm nhiệm vụ thế mà lại xếp đầu bảng.

Rốt cuộc thì lấy sức của một mình cô cứu nhiều tu sĩ như vậy, còn một mình một người đầu lại nhiều ma vật như thế, tuổi còn trẻ đã có tu vi bậc này, phóng mắt toàn bộ Tu Chân giới, thật đúng là không có mấy ai.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Thế giới tu tiên: Sự độ hắc hóa 11

Edit: Xanh Lá

Sau khi Đường Khanh trở lại Kiếm Huyền Tông liền ru rú trong nhà, khắc khổ tu luyện. Đương nhiên, lời người bên ngoài truyền lại chính là, vì cái chết của Kỳ Tu nên cô thương tâm khổ sở, mấy ngày mấy đêm không ăn không uống, dần dần tiêu tụy.....

Loại hiểu lầm này truyền ra khiến cô cực kỳ cạn lời, cái gọi là không ăn không uống chính là vì tích cốc* (*người tu tiên đến cấp độ nhất định sẽ không cần ăn uống), có người tích cốc nào còn ăn sung mặc sướng đây! Về phần những cái khác, cô cũng lười giải thích luôn, vì mỗi lần giải thích đối phương đều bày ra vẻ mặt ‘ta hiểu, người không cần phải nói’, vậy cô giải thích thế nào được. Dần dà, cái tên Kỳ Tu này thế mà lại trở thành từ cấm ở Kiếm Huyền Tông.

Tu chân không kể năm tháng, ba mươi năm chớp mắt trôi qua.

Mà Đường Khanh khắc khổ tập luyện cũng không uống phí, gần gũi ba mươi năm đã ddajtd đến tu vi Kim Đan, tốc độ tu luyện kinh người này khiến không ít người theo không kịp. Bởi vì mấy năm nay ru rú trong nhà, mọi người cũng dần có chút quên đi tính tình kiêu ngạo ương ngạnh của cô, thậm chí còn đáp nện ra cho cô khí chất cao lãnh.

Đường – “cao lãnh” – Khanh lúc này đang gói ghém đồ đạc, chuẩn bị đến Lạc thủy thành. Lạc thủy thành mới xuất hiện một bí cảnh cực kỳ nguy hiểm, có vào không có ra, chẳng qua dù thế vẫn khiến không ít tu sĩ mạo hiểm tiến vào, nguyên nhân không gì khác, chính là vì bên trong có bảo tàng rất lớn.

Trước mắt, tu vi của chủ nhân bí cảnh người ngoài tạm thời không biết, chẳng qua cô lại cực kỳ rõ ràng, đó là động phủ lúc sinh thời của một vị đạo tiên, ngoại trừ vô số linh đan diệu dược, tu chân bí tịch ra, thứ khiến cô để ý chính là trong đó có một thanh kiếm, tên là Trảm Tiên Kiếm.

Các tu sĩ tu luyện còn không phải vì muốn một ngày kia có thể đập phá hư không, đứng trên người khác à, nếu thanh kiếm này ngay cả nhân vật như vậy cũng đều có thể chém giết, dĩ nhiên có năng lực chống lại Ma Tôn.

Mà cô lấy thanh kiếm này chính là để đối kháng Thôn Thiên Ma Tôn. Thôn Thiên Ma Tôn chính là kẻ thù giết cha mẹ nam chính, cũng là cản trở lớn nhất với nam chính ngày sau, người này có một tật quái gở, chính là không thể nhìn người khác yêu thương nhau. Nghe đồn năm đó hắn yêu mà không có được Tiêu Dao Tiên Tử – cũng chính là mẫu thân nam chính, liền chuyển thành phần hận mà phân bội tiền nhiệm Ma Tôn, thậm chí từ đó trong mắt không chứa được bất luận cặp vợ chồng ân ái nào, ngay cả mẫu thân của Phượng Dao cũng vì một lần vô tình cùng Thanh Hư Từ khoe ân ái mà bị hắn giết hại.

“Khoe ân ái, quả nhiên chết nhanh nha.” Cảm thán xong một trận, cô lại hỏi hệ thống, “Hệ thống, người nói lần này ta đi bí cảnh, liệu có thể gặp phải hắn ta không?”

“Khó nói, chẳng qua ta sẽ tận lực giúp người tránh chạm mặt hắn ta.”

Bí cảnh thần bí khó lường như vậy xuất thế, Thôn Thiên Ma Tôn sao lại không biết được, chẳng qua cũng không biết làm sao mà lần này hắn ta lại tự mình tiến đến.

Đường Khanh yên lặng cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng gặp phải hắn, rốt cuộc với tu vi hiện giờ của cô, đụng phải liền chỉ còn đường chết.

Bên trong Lạc Thủy Thành, bí cảnh xuất thế tức khắc khiến tòa thành nhỏ dân cư thưa thớt này trở nên tấp nập, thậm chí nhìn qua cũng có thể thấy được tốp năm tốp ba tu sĩ xúm lại cùng một chỗ như đang mưu đồ bí mật chuyện gì.

Đường Khanh trước nay độc lai độc vãng, sau khi từ chối khéo những người khác muốn cùng đi, chỉ dẫn theo một con Họa Diễm Hồng Hồ.

Họa Diễm Hồng Hồ lục giai có sức chiến đấu cực cao, tương đương với nhân tu Hóa Thần kỳ, dẫn theo nó quả thực là giết người diệt khẩu, liều thuốc thiết yếu chuẩn bị cho những chuyến đi xa.

Vốn lo lắng sẽ gặp phải Thôn Thiên Ma Tôn, dọc theo đường đi Đường Khanh cực kỳ khiêm tốn, ai có thể nghĩ được, sự khiêm tốn của cô thế mà lại bị người ta xem thành dễ bắt nạt!

Nhìn mấy tên lâu la tu vi không đồng đều trước mắt, cô ngay cả nhìn cũng lười.

“Vị cô nương này, tiểu thư nhà ta coi trọng hồ ly của ngươi.” Nam tử nói xong, thấy cô thờ ơ, nghĩ một chút, thế mà lại trực tiếp chạy đến cản trước mặt cô, còn nói: “Vị tiểu thư này, ta lấy lễ tương đãi, sao ngươi lại vô lễ như vậy.”

“Ngươi là người phương nào, dựa vào cái gì mà bắt ta lấy lễ tương đãi.” Đường Khanh cười lạnh, lại nhìn xuyên qua mấy người hầu đến vị tiểu thư nũng nịu cách đó không xa, trong mắt toàn là khinh miệt, “Muốn hồ ly của ta, các ngươi cũng xứng?”

Giọng nói lạnh băng đột nhiên vang lên, mấy người kia cả kinh, không khỏi run run một chút.

Nhưng bọn họ tác oai tác đã quen, sợ hãi ngăn ngừa qua đi, khi phát hiện cô chỉ có một mình, thế mà lại động tâm tư ăn cướp.

“Vị cô nương này, chúng ta nhẹ nhàng khuyên bảo, nhưng ngươi rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Phải biết rằng, bí cảnh này nằm trong vùng đất không ai cai quản, nếu ngươi chết ở chỗ này, liền ngay cả người nhặt xác cũng không có!”

Bí cảnh này hiện tại nằm trong vùng đất không người quản, ngư long hỗn tạp, ai cũng có thể vào, chuyện cướp đoạt giữa ban ngày cũng không hiếm, chi hiếm ở chỗ loại chuyện thế này lại có thể xảy ra với mình.

Đường Khanh không giận mà cười, “Chỉ bằng các ngươi?”

Không phải cô cuồng vọng, phóng mắt ra toàn bộ Tu Chân giới, quả thật không mấy ai có thể đánh thắng được Họa Diễm Hồng Hồ, càng miễn bàn đến trên người cô còn có vô số linh phù, pháp khí, dùng bữa một thứ cũng có thể khiến bọn họ chết đến không thể chết lại.

Nhưng mấy vị đã chết đến nơi kia vẫn không biết nguy hiểm, ngược lại càng thêm can rở, “Tiểu nha đầu, hôm nay liền để ngươi biết ngươi đang đối mặt với ai!”

Nhìn bọn họ xông đến đây, Đường Khanh bình tĩnh khoanh tay trước ngực.

“Ồ, nguyên nghe kỹ.”

“Quý Dạ môn!”

“Hóa ra là Quý Dạ môn à, vậy các ngươi..... đúng là chết không đáng tiếc.” Đường Khanh chậm rãi mở miệng, ngay cả Phi Vũ Kiếm trên người cũng không hề rút ra, chỉ phóng thích toàn bộ uy áp trên người.

Uy áp của Kim Đan trung kỳ, đám vô danh tiểu bối sao có thể chịu được, không bao lâu bọn họ liền cảm nhận được khí huyết toàn thân sôi trào.

Đường Khanh cũng không khiến bọn họ lập tức chết đi, ngược lại khẽ cong khóe môi đẹp, cười nhạt nói: “Vốn muốn trực tiếp giết ngươi, nhưng nghĩ đến lúc trước ngươi hảo tâm như vậy, còn muốn cho ta chết được nhắm mắt, ta cũng quyết định nói cho ngươi biết ta là ai. Nhớ kỹ, ta là đại đệ tử dưới trướng Thanh Hư Tử Kiếm Huyền Tông, Phượng Dao.”

Bọn người hầu sớm đã bị uy áp che trời lấp đất này đè nén đến mức không dám ngẩng đầu, chẳng qua cho dù có thể ngẩng đầu chẳng nữa, đôi mắt chảy máu kia cũng sẽ không thấy rõ bất cứ thứ gì. Nhưng cô tiểu thư cách đó không xa kia, thế mà lại có thể miễn cưỡng ngẩng đầu, chỉ là sau khi nghe xong lời cô nói, tức khắc mặt liền trắng bệch.

Phượng Dao, tuy cô nói mình là đại đệ tử dưới trướng Thanh Hư Tử, nhưng toàn bộ giới Tu Chân đều biết, Thanh Hư Tử chỉ từng nhận một đồ đệ duy nhất, đó chính là nữ nhi của ông ta! Đắc tội cô chẳng khác nào đắc tội Thanh Hư Tử, đắc tội Thanh Hư Tử liền tương đương với đắc tội toàn bộ Kiếm Huyền Tông.

“Phượng tiên tử, mong hãy thủ hạ lưu tình.” Nàng ta thống khổ cầu xin, “Lúc trước là ta có mắt không trông, mong người đại nhân không chấp kê tiểu nhân, buông tha cho ta đi.”

“Nhưng ta lại thích trách tội tiểu nhân nha.” Đường Khanh cười tủm tỉm mở miệng, trong khoảnh khắc, nữ tử kia nổ tan xác mà chết, chết không toàn thân.

Rõ ràng trên mặt mang ý cười, nhưng nụ cười kia lại khiến nhân tâm sợ hãi.

Hệ thống có chút khó hiểu, “Khanh Khanh, không phải ngươi muốn khiêm tốn sao?”

Đường Khanh buông tay, “Khiêm tốn bị người khinh, người không phát hiện bây giờ mọi người nhìn thấy ta đều tự giác tránh xa ba thước à, đi tìm đồ cũng thuận tiện hơn nhiều lắm.”

Hệ thống cạn lời cứng họng, theo trình độ nào đó mà nói, ở cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này, quan điểm của cô rất đúng, chỉ là.....

“Ba mươi năm không gặp sư tỷ, tu vi của sư tỷ dường như cao lên không ít nha.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Thế giới tu tiên: Sư đệ hắc hóa 12

Edit: Xanh Lá

Giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, nhưng Đường Khanh ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

“Hệ thống!!!!”

“Ta không biết!!!”

Không cần nghe hệ thống cũng biết cô muốn hỏi cái gì, đơn giản chính là sao nam chính lại ra ngoài trước thời hạn, nhưng hệ thống thật sự không biết.

Đối với hệ thống luôn tuốt dây xích vào lúc quan trọng, tuy đã sớm quen rồi, nhưng cô vẫn không nhịn được mà phát điên.

“Hiện tại làm sao bây giờ?”

“Nếu không, liền..... rau trộn*?”

()Rau trộn: Tiếng lóng chuyên để trả lời câu hỏi “làm sao bây giờ?”, ý chỉ cứ để sang một bên không quản, hoặc chưa có biện pháp khả thi, kiểu như “mặc cho số phận, xuôi theo dòng đời”.*

Khóe miệng Đường Khanh giật giật, hận không thể một chân đá bay cái hệ thống rác rưởi này.

Kỳ Tu có vẻ kiên nhẫn mười phần, thấy cô không nói, hắn cũng chưa vội đi đến trước mặt cô, ngược lại giọng nói mang theo một tia ủy khuất, “Chẳng qua mới ba mươi năm không gặp, vậy mà sư tỷ đã không nhớ rõ ta, thật đúng là.....lạnh bạc đó.”

Bị một nam chính sắp hắc hóa nói lạnh bạc, Đường Khanh thật muốn cười gằn, nhưng hiện tại cô không dám!

Mà hệ thống đáng chết kia lại ở bên tai nói mát, “Khanh Khanh, không cần sợ, tiến lên đi! Ngươi phải nhớ kỹ, ngươi chính là người đã hấn xuống đáy vực, ồ, đúng rồi, còn tặng hắn một nhát kiếm nha.”

“Ngươi câm miệng lại!”

Bị hệ thống kích thích như vậy, khẩn trương lúc trước thế mà lại thoáng bớt đi, tuy rằng nội tâm vẫn rất sợ, nhưng Đường Khanh đã có thể duy trì vẻ cao lãnh nhất quán xoay người nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Kỳ Tu nửa dựa trên thân cây, một bộ y phục đỏ, tươi đẹp đến chói mắt, mái tóc đen tùy ý dùng ngọc quan búi lại, trên khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt đen nhánh cười như không cười nhìn cô, lười biếng lại tà mị, nếu như bỏ qua y phục đỏ, ngược lại còn có vài phần khí chất trịch tiên, nhưng mặc đồ đỏ vào, lại có loại cảm giác thân bí không nói nên lời.

Rõ ràng đẹp đến rục rỏ lóa mắt, nhưng Đường Khanh lại nhìn mà giật thót trong lòng.

Đây đâu còn là thiếu niên đáng yêu năm đó, rõ ràng chính là phần tử nguy hiểm nha!

“Hệ thống, giá trị hắc hóa của nam chính là bao nhiêu.”

“Đã..... Đã gần 80%.”

“Rất tốt, vẫn ít hơn đời trước một tẹo.”

“Khanh Khanh, người. cẩn thận một chút, nam chính đã đột phá Hợp Thể Kỳ, hiện giờ đang ở cảnh giới Ma Quân.”

Lúc này hệ thống yên lặng đốt cho mình một loạt ngọn nến. Nam chính như vậy, hẳn cảm thấy hẳn đã có thể tương tượng tương lai của mình thế nào rồi.

Phòng tối vô hạn kia, dường như đang ở cách đó không xa vẫy tay với hắn (hệ thống).

Duỗi đầu một đao rút đầu cũng một đao, Đường Khanh áp xuống nỗi sợ trong lòng, lạnh nhạt nói: “Kỳ Tu.”

“Hóa ra sự tử còn nhớ rõ ta à.” Kỳ Tu hơi mỉm cười.

Nụ cười này, đẹp đến độ khiến thiên địa thất sắc, nhưng Đường Khanh lại thiếu chút nữa sợ tới mức cất bước bỏ chạy, cũng may lý trí còn sót lại nhắc nhở cô, muốn chạy trốn cũng không phải bây giờ, phải tuân tự có kế hoạch, ví dụ như trước lấy linh phù ra, lại ví dụ như tìm người giữ chân hắn.

“Người ta tự tay giết, sao có thể không nhớ rõ đây. Chẳng qua thực đáng tiếc, vách núi cao như vậy cũng không thể khiến người ngã chết được.”

Trời biết sau khi cô nói xong lời này, bàn tay trong tay áo run rẩy biết bao nhiêu, kia chính là nam chính hủy thiên diệt thế, là đại ma đầu nha, cô lại dám ở đây vân đạm phong khinh nói ra lời này, giá trị cừu hận thật sự kéo đủ.

Nhưng cô cũng không có cách nào, dù sao cũng phải kéo dài thời gian, nếu không đâu thể kịp lấy linh phù.

Kỳ Tu nghe cô nói xong lời này, hai tròng mắt vốn đen nhánh càng thêm trầm lại, ngay cả ý cười treo trên khóe môi cũng thiếu chút nữa không duy trì được.

Nhất kiếm năm đó đâm vào ngực hắn kia, mặc dù miệng vết thương đã khép lại, nhưng những năm gần đây, mỗi khi nhớ tới vẫn âm ỉ đau, một cú đá kia thậm chí đã triệt tiêu hết toàn bộ chút hy vọng cuối cùng của hắn. Cô là người hắn vốn nên cực kỳ hận, nhưng hắn lại do dự mà không nhớ động đến cô chút nào.

Hắn nhìn biểu cảm lạnh băng kia của cô, lại nghĩ tới tình cảnh năm đó, tư vị còn đau đớn gấp trăm lần, thậm chí ngàn lần Vô Tận Thâm Uyên kia, khiến hắn không dám hỏi tương lai.

Nếu không nhớ giết, vậy giữ chặt ở bên cạnh mình thôi.

Khiến nàng vĩnh viễn không rời khỏi mình được.....

Tương tượng đến điều này, hai tròng mắt hắn tức khắc thoáng hiện đỏ rực.

Uy áp thành linh xuất hiện ập đến, Đường Khanh thiếu chút nữa ngay cả linh phù cũng không cầm được, lời nói trước đó ngoại trừ để kéo dài thời gian, đa phần là cô cố ý kích thích hắn, rốt cuộc thì chỉ khi trong cơn thịnh nộ mới có khả năng lộ ra sơ hở.

Hiện giờ, cô biết cơ hội đã tới.

Dứt khoát ném tất cả linh phù trên người về phía hắn, không hề dừng lại nửa khắc, lập tức để Hỏa Diễm Hồng Hồ mang cô rời đi.

Phía sau truyền đến âm thanh đỉnh tai nhức óc, ngay cả bí cảnh này cũng đều vì thế mà chấn động. Đây chính là động phủ của đạo tiên, có thể khiến ngay cả động phủ của đạo tiên cũng chấn động, có thể thấy được uy lực của những linh phù đó.

Đường Khanh lại không hề tiếc những linh phù kia, rốt cuộc thì linh phù hết còn có thể mua lại, mệnh không còn thì cái gì cũng mất.

Hỏa Diễm Hồng Hồ tuy không nhiều lời lắm, nhưng từ hai ba câu trước đó cũng nghe ra đại khái nội dung.

“Kỳ Tu là bị người đánh rớt xuống vách núi?”

Tâm tình Đường Khanh cực kỳ uể oải, cái gì gọi là xuất sư bất lợi! Đây chính là như thế!

“Ta phát hiện hắn là Ma tộc.”

Hỏa Diễm Hồng Hồ nháy mắt bình tĩnh, chẳng qua rất nhanh lại có nghi hoặc mới, sao mới chỉ gần mười năm, Kỳ Tu lại đạt tới cảnh giới cao như vậy, uy áp vừa rồi kia, chính là ngay cả nó cũng bị ép xuống!

“Về Kiếm Huyền Tông trước.”

Hồng Hồ nghĩ rất đơn giản, Đường Khanh đánh người rớt xuống vách núi, hiện giờ e là tới tính sổ. Mà cảnh giới của nó hiện tại căn bản không thắng được hắn, cho nên chỉ có thể về Kiếm Huyền Tông trước tìm trợ giúp mà thôi.

Nào biết, người còn không chưa ra khỏi Lạc Thủy Thành, trước mắt đã thành linh bị một bóng người áo đỏ chặn lại.

Lạc Thủy Thành biến người tấp nập, chợt thấy hai thân ảnh màu đỏ, liền đồng loạt tràn ngập tò mò nhìn qua.

Này vừa thấy, thực sự kinh đến mọi người.

Hỏa Diễm Hồng Hồ dưới trạng thái toàn thịnh, linh khí mở rộng hoàn toàn, đẹp đến không gì sánh được, nhưng một thân ảnh khác tuy cũng mặc hồng y* (*áo đỏ), nhưng lại không hề có chút thua kém, khuôn mặt tinh mỹ tuyệt luân kia, giống như con cưng của Thiên Đạo, lộng lẫy chói mắt.

Về phần Đường Khanh, cửu vĩ Hồng Hồ dưới trạng thái toàn bộ khai hỏa đã sớm che cô kín mít.

“Dao Nhi, người đi trước.”

“Năm mơ.” Giọng nói âm lãnh vang lên, người nghe không nhìn được mà run rẩy.

Chẳng qua hơn hết họ đều tò mò hẳn rốt cuộc là ai, trên đời này hồ ly có thể nói tiếng người thật sự không nhiều lắm, hơn nữa còn là Hỏa Diễm Hồng Hồ, phóng mắt khắp thiên hạ, e rằng chỉ có linh thú của Thanh Hư Tử Kiếm Huyền Tông mới có khả năng đó, mà một người khiến ngay cả linh thú lục giai cũng phải cẩn trọng như vậy, sao có thể là hạng người tầm thường?

Mất thấy không khí giữa hai người chuẩn bị bùng nổ, Đường Khanh hít sâu một hơi, cảm kiếm bước ra.

“Dừng tay.”

Giọng nói không lớn, lại làm một người một hồ hoàn toàn ngừng lại.

Hỏa Diễm Hồng Hồ vừa thấy cô chui đầu vào lưới, tức khắc giận đến mức biến thành hình người, “Dao Nhi, không được làm vậy!”

Thấy thế, Đường Khanh đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lại xán lạn cười, “Ta cầu người ba mươi năm người cũng không chịu biến thành người cho ta nhìn, sao lúc này lại nguyện ý thế?”

Hồng Hồ nhú mày, vừa định răn dạy, lại nghe thấy giọng nói lạnh thấu xương vang lên.

“Đủ rồi!”

Khí tức của Kỳ Tu có chút bất ổn, năm đó hẳn khom lưng uốn gối như vậy, cẩn thận từng li từng tí như vậy, nhưng cô đâu đã từng cho hẳn một gương mặt tươi cười! Quả nhiên, mình trước đây đúng là đủ hèn mọn.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Thế giới tu tiên: Sư đệ hắc hóa 13

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh lập tức bảo vệ Hồng Hồ ở phía sau, kết cục của việc khiến nam chính tức giận như thế nào, cô hiểu rất rõ. Những năm gần đây Hồng Hồ vừa là thầy vừa là bạn cô lâu như vậy, cô sớm đã coi nó là bạn tốt, mà một khi đã là bạn tốt, sao cô có thể cho phép người khác tổn thương nó đây.

Về phần cô, trong nháy mắt vừa rồi, cô sớm đã nghĩ ra đối sách. Tốt xấu gì cô cũng có tu vi Kim Đan, cùng lắm thì tổn chút điểm tích lũy lại tìm một thân thể khác là được mà, ở thế giới tu chân, chỉ cần linh hồn bất diệt thì sẽ không tính là chết.

Nhưng Hồng Hồ nhìn hành động này của cô lại nao nao trong lòng. Năm đó, mẫu thân cô bé này cũng đã bảo vệ mình như vậy. Cũng bởi vì ân tình đó, mà mặc dù đã là linh thú lục giai, nó vẫn cam tâm làm thú cưỡi của cô bé.

“Kỳ Tu, nếu người dám thương tổn nàng nửa phần, Kiếm Huyền Tông ta tuyệt đối sẽ không buông tha!”

“Thương tổn nàng? Sao ta lại nỡ được, năm đó sư tỷ đối đãi ta tốt như vậy, ta tới chính là để báo ân.” Kỳ Tu nhìn cô, cười lạnh mở miệng.

Nụ cười như vậy, tất cả mọi người vừa xem liền hiểu, hơn nữa một thân sát khí khiến người ta sợ hãi kia, rốt cuộc là báo ân gì cơ chứ, chỉ sợ sẽ lạnh ít dữ nhiều.

Đường Khanh đã bắt đầu tự bỏ não về cái mà hẳn gọi là báo ân, một lát sau, cô khóc hu hu nói với hệ thống: “Thống đại đại, cầu che chở!”

Thống đại đại ngẩng đầu ưỡn ngực, đầy mặt kiêu ngạo, “Nói đi.”

Đường Khanh: “Ta nhớ rõ trong gian hàng của hệ thống có đan dược giảm bớt thống khổ, đến lúc đó cho ta mấy viên nha.”

Thống đại đại tỏ vẻ: “Đều là việc nhỏ, chỉ là vẫn phải trừ điểm tích lũy của người.”

Đường Khanh đã sống không còn gì luyến tiếc: “Trừ thì cứ trừ đi, chỉ cần không bị đau chết là được.”

Nói chuyện xong với hệ thống, trên mặt cô vẫn giữ nguyên vẻ thanh lãnh cao ngạo, không có nửa điểm sợ hãi, thậm chí còn mang theo vài phần châm biếm, “Có thể được sư đệ báo ân, ta đúng là tam sinh hữu hạnh, không biết sư đệ muốn báo ân như thế nào.”

Thấy cô nói chuyện với mình, Kỳ Tu khắc chế cảm xúc mãnh liệt trong nội tâm, khẽ nhếch môi cười nhạt. Nụ cười này, ngay cả Hồng Hồ quân trước nay có sở trường mị hoặc đang đứng một bên cũng phải cam bái hạ phong.

“Cú đá kia của sư tỷ thực sự đã giúp ta một đại ân, nếu không ta cũng không gặp được kỳ ngộ. Sư tỷ năm đó đối đãi với ta không tệ, từng thời từng khắc đều dẫn theo ta bên cạnh mình, ta khờ sở suy nghĩ mãi xem nên báo đáp ơn của sư tỷ như thế nào, nghĩ một chút, lại cảm thấy có một biện pháp không tệ.”

Đường Khanh thầm cảm thấy đại sự không ổn, nhưng sau khi nghe hắn mở miệng, vẫn một lần nữa hoàn toàn đen mặt.

“Nói đến cũng khéo, bên cạnh ta cũng thiếu một tỷ nữ. Vừa vặn, sư tỷ lại quen thuộc với thói quen của ta.”

Hồng Hồ vừa nghe được đưa bé mình xem như con gái nhìn từ nhỏ tới lớn thế mà lại phải làm tỷ nữ cho người ta, sao có thể nhẫn được, liền ngay lập tức quét qua một đuôi.

Kỳ Tu khinh miệt cười, hắn đã sớm muốn giáo huấn con hồ lý này một chút, trước mắt nếu nó đã đưa tới cửa, thì sao hắn có thể buông tha cơ hội lần này.

Linh thú lục giai đánh nhau với Ma Quân, bên cuối cùng chịu tai ương vẫn là quân chúng xung quanh đó.

Mất thấy nhà cửa bốn phía đã bị hủy sạch, nhưng hai người vẫn như đã thương lượng xong từ trước, đều không để nguy hiểm đến gần Đường Khanh. Cho nên đánh xong một trận, ngoại trừ chỗ cô đứng còn xem như yên lành, những nơi còn lại đã bị hủy đến không còn hình dáng.

Hồng Hồ không phải đối thủ của hắn, không bao lâu sau liền dần yếu thế hơn, nhưng nó vẫn gắng gượng chống đỡ, dù thế nào cũng không chịu từ bỏ, thậm chí vào thời điểm cuối cùng, nó vẫn cố giữ chân Kỳ Tu để Đường Khanh rời đi.

Đường Khanh dần dần đỏ mặt, vừa thấy đối phương muốn hạ sát thủ, lập tức liền gọi Phi Vũ Kiếm ra, liều mạng chắn một chiêu cuối cùng của hắn.

Ngay cả Hồng Hồ cũng không phải đối thủ của hắn, thì sao cô có thể địch được.

Chỉ là, Kỳ Tu lại dừng động tác, ánh mắt tối tăm nhìn về phía cô.

“Tránh ra.”

“Không cho!” Đường Khanh che ở trước mặt Hồng Hồ, ngẩng đầu quát cường nói: “Trừ phi ngươi bước qua thi thể ta!”

Nghe vậy, Kỳ Tu nguy hiểm nheo hai tròng mắt, tựa như đang suy xét xem rốt cuộc có muốn bước qua thi thể cô hay không.

Thật lâu sau, hắn rốt cuộc thu hồi khí tức sắc bén, khôi phục thành dáng vẻ ban đầu.

Đường Khanh âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Để cô tro mắt nhìn Hồng Hồ đi tìm chết, cô thực sự không làm được, về phần khác, cô cũng không nghĩ được nhiều như vậy. Cũng may, cuối cùng đối phương đã thu tay lại.

“Nếu đã là người của ta, sao ta lại giết chứ.” Kỳ Tu cười như không cười nói, người không biết còn tưởng rằng hắn đang nói lời âu yếm, nhưng Đường Khanh lại cảm thấy..... đầu má còn không bằng đánh cô một trận! Đánh xong liền tan hóa khí, chứ cái loại chậm chạp từ từ này là gãy vỡ nhất nha!

Đường Khanh cắn răng, không thể không cúi đầu nói: “Thả hắn, ta đi theo ngươi.”

Kỳ Tu tỏ vẻ như nghe được truyện cười gì, “Cho dù ta giết hắn, ngươi cũng phải đi theo ta.”

Đường Khanh nhìn Hồng Hồ ngã trên đất đầy chật vật, cô xê dịch bước chân đi về phía hắn, lạnh giọng nói: “Có thể đi được chưa.”

Đã nói đến mức này, Kỳ Tu cũng không đuôi tận giết tuyệt nữa, nhìn về phía Hồng Hồ kia tùy ý cười, sau đó liền ôm lấy eo Đường Khanh, bay vút đi.

Xúc cảm trên eo khiến cô có chút không thoải mái, thân là một người sợ nhột, eo tuyệt đối là vị trí cấm kỵ. Chẳng qua tình huống trước mắt lại không cho phép cô tránh né, cuối cùng cô chau mày, cực lực khắc chế mới không đập bay tay hắn.

Một lát sau, hai người đi tới một nơi quen thuộc.

Đường Khanh mặt không biểu cảm, đi một vòng rõ lớn, kết quả lại về tới chỗ này.

Trong bí cảnh nguy hiểm cực kỳ, nhưng có nam chính nghịch thiên này ở đây, mặc kệ là dây leo phệ hồn hay là kim xà ngân tuyến, cuối cùng đều chỉ có thể bị treo lên đánh mà thôi.

Vừa yên lặng phi nhỏ mấy gia hỏa vô dụng này, cô vừa bàn bạc với hệ thống, xem bọn họ phô trương như vậy, liệu khả năng gặp phải Thôn Thiên Ma Tôn sẽ lớn bao nhiêu. Nhưng Thôn Thiên Ma Tôn vẫn chưa gặp được, thế mà lại gặp môn chủ Quỷ Dạ Môn.

“Là người giết nữ nhi của ta!” Người tới bộ mặt hung ác, nếu nhìn kỹ, trong ánh mắt còn mang theo một tia bi thương thống hận.

Chuyện xảy ra hôm nay thật sự quá nhiều, Đường Khanh sao còn nhớ rõ ông ta là ai, vì thế cực kỳ vô tội nói: “Nữ nhi của người là ai.”

“Người!”

Môn chủ Quỷ Dạ Môn tức đến độc huyết nữa học máu, khuôn mặt vốn hung tàn lại càng thêm tàn bạo, cuối cùng cầm thanh đao cực lớn trong tay liền chém về phía Đường Khanh, “Chịu chết đi!”

Thanh đao có chứa linh khí, tốt xấu gì cũng là một môn chủ, tu vi cũng đến Kim Đan hậu kỳ, nhưng đao còn chưa đụng tới góc áo Đường Khanh, uy áp cực đại kia đã chấn thân đao thành mảnh nhỏ.

Pháp bảo đã vỡ, Môn chủ Quỷ Dạ Môn học máu ngã xuống đất.

“Người là người phương nào?” Ông ta không cam lòng giận dữ hỏi, trong lòng lại hiểu rõ, lúc này chỉ sợ dữ nhiều lành ít mà thôi.

“Người muốn giết người của ta, còn hỏi ta là ai?” Kỳ Tu bước đôi chân dài, thông thả ung dung đi tới, tiếp theo nhấc một chân đạp lên người Môn chủ Quỷ Dạ Môn, cười lạnh nói: “Một Môn chủ Quỷ Dạ Môn hèn mọn, còn chưa đủ tư cách biết ta là ai.”

Môn chủ Quỷ Dạ Môn nhìn vị tôn sát thần này, đã là đoán được tính mạng mình khó giữ, chỉ là nghĩ đến cái chết của nữ nhi, ông ta vẫn không thể cam tâm để đối phương dễ dàng lui thân như vậy!

Hai mắt vẫn đục lợ ra hận ý tràn đầy, tiếp theo, ông ta cười lớn tiếng, “Ta dù có chết, cũng sẽ không để các người sống yên ổn!” Nói xong, ông ta liền tự bạo Kim Đan.

Kim Đan hậu kỳ tự bạo, uy lực khá lớn, Đường Khanh tuy cũng là Kim Đan kỳ, nhưng rốt cuộc vẫn kém một tầng so với ông ta, linh khí cực đại ập tới ép cô lui ra sau mấy bước, vừa ngã ra liền rơi vào vòng ôm ấm áp của ai kia.

Mà lúc này, Kỳ Tu cũng tạo ra kết giới, linh uy cực đại vừa chạm vào kết giới liền hóa thành hư vô, nếu không có một mảnh hỗn độn trước mắt, liền dường như hết thấy đều chưa từng xảy ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Thế giới tu tiên: Sư đệ hắc hóa 14

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh hơi ngây ra, lúc trước hẳn rõ ràng đứng phía trước mình, sao chỉ trong chớp mắt đã như quỷ mị mà đi tới phía sau.

“Sư tỷ đây là, nhào vào trong ngực?”

Nhìn nụ cười vô si kia, cô lập tức hiểu được, gia hỏa này vốn có thể sớm vẽ ra kết giới, nhưng lại phải đến chớp mắt cô lui về sau mới vẽ ra, chính là cố ý muốn cô ‘nhào vào trong ngực’, đúng là cực kỳ âm hiểm!

Chỉ là, nhìn tên gia hỏa đề tiện này, cô lại giận mà không dám nói, chỉ có thể ngậm chặt miệng.

“Sư tỷ không nói lời nào, là đang thẹn thùng sao?”

Đường Khanh bị nghẹn lời, há hốc miệng, cuối cùng giận dữ nói: “Đã là tỷ nữ của Ma Quân, sao lại dám tự xưng sư tỷ.”

Kỳ Tu lại không chút để ý, “Gọi quen rồi, nhất thời cũng khó sửa. Nói đến đây, cũng thật khổ cho sư tỷ quá, thứ gọi là thói quen này vẫn rất khó thay đổi, hiếm có khi người còn sửa được miệng.”

Đối mặt với Ma Quân hắc hóa, mặc kệ cô nói gì cũng đều sai, dù sao nói không thắng được, đánh cũng không đánh lại hẳn, để tránh tranh chấp tiếp tục dâng lên, vẫn đừng nên mở miệng nữa mới tốt.

Nhưng đáng về ‘cao lãnh’ này của cô lại bị Kỳ Tu cho rằng cô khinh thường không muốn nói chuyện với hẳn.

Kim nén sự nóng nảy trong lòng, hai người một đường trầm mặc không nói.

Bí cảnh cực kỳ nguy hiểm, cửa thứ nhất hai người đi vào là sa mạc Huyết Hải, mỗi hạt cát trong sa mạc Huyết Hải đều đỏ sậm như máu tươi, hơn nữa nhiệt độ nóng bỏng kia, nếu là người bình thường, ngay cả tới gần cũng đều không thể. May là hai người tu vi không cạn, nhưng dù có thế, với tu vi Kim Đan của Đường Khanh, cô vẫn bị đổ mồ hôi đầm đìa, thậm chí rõ ràng đã qua tích cốc, không cần ăn uống, nhưng nó vẫn khiến cô cảm thấy miệng khô.

Trong không gian cái gì cũng có, nhưng nước lại chỉ có trong linh tuyến, nước linh tuyến cần cô tiến vào không gian mới có thể lấy, trước mắt cô cảm thấy nếu như mình biến mất, khi lần nữa xuất hiện..... đại khái mạng cũng sẽ không còn.

Sa mạc Huyết Hải ngoại trừ cực nóng ra, còn có một loại bọ cạp đặc thù. Loài bọ cạp này chứa kịch độc, chuyên ẩn nấp nhằm một kích tất trúng, nhẹ thì trúng độc hôn mê, nặng thì mất mạng.

Có hệ thống nhắc nhở, Đường Khanh cũng không dám xem thường đám bọ cạp đen dày đặc trước mắt này.

Nhưng còn chưa đợi cô ra tay, đám bọ cạp trước mắt lại nháy mắt biến thành màu đỏ, đứng từ xa thậm chí còn ngửi được một mùi..... thịt nướng.

Cô nhìn nhìn đám bọ cạp này, lại quay sang nhìn dáng vẻ vân đạm phong khinh kia của Kỳ Tu, cuối cùng vẫn ngậm miệng lại.

Hợp Thế Kỳ, quả nhiên lợi hại.

Có nam chính nghịch thiên như vậy ở đây, dọc theo đường đi hữu kinh vô hiểm, Đường Khanh chỉ việc chịu trách nhiệm đi theo hần, đến tận khi tới cạnh một hồ nước xanh lam.

Nước trong hồ màu xanh lam giống như nước biển, vừa đến gần thậm chí còn cảm nhận được rất nhiều linh khí.

Kỳ Tu nhìn chằm chằm hồ nước, đột nhiên nhếch môi cười, “Hồ linh thủy, đúng là thứ tốt.”

Đường Khanh có một tia dự cảm không tốt, luôn cảm thấy lời này của hần có vấn đề.

“Sur tỷ hần còn nhớ rõ một chuyện.”

Sau khi nghe xong, cô lập tức nói: “Không nhớ rõ.”

Cho dù nhớ rõ cũng chắc chắn không phải chuyện tốt gì, nhưng Kỳ Tu lại không định buông tha cô đơn giản như thế.

“Sur tỷ trí nhớ không tốt, ta thật ra lại nhớ rất rõ ràng.” Đôi mắt híp lại, hần đột nhiên quay đầu, mỉm cười nói: “Năm đó ở Kiếm Huyền Tông, sư tỷ còn sai ta ngày ngày đến sau núi lấy linh thủy.”

Nụ cười này quá nguy hiểm, Đường Khanh lui về sau mấy bước, cảnh giác nhìn về phía hần, vẫn không nói gì.

“Nói đến điều này, sư tỷ cũng là người yêu sạch sẽ, mỗi ngày đều phải tắm gội, đầu có giống người hầu như ta.....”

Nghe hần vòng vo nửa ngày, cô rốt cuộc không nhịn được nói: “Ma Quân muốn nói gì, vẫn xin nói thẳng.”

“Sư tỷ đúng là vẫn giống như trước đây, ngay cả ôn chuyện cũng không kiên nhẫn.”

“Ta không cho rằng đây là ôn chuyện.”

Dẫu đầu một đao rứt đầu cũng một đao, dù sao hần chắc chắn động tâm tư muốn trị cô, một khi đã vậy, còn không bằng nhanh một chút, cứ dong dài mãi sẽ chỉ khiến cô có cảm giác..... sợ hãi vì chờ đợi.

“Một khi đã thế, vậy liền cởi quần áo cho ta đi.” Nói xong, liền lấy hồ linh thủy làm trung tâm mà vẽ ra kết giới.

“Cái gì?”

Nhìn cô chau mày, tâm tình Kỳ Tu dường như không tệ, “Sư tỷ không muốn ôn chuyện, vậy trực tiếp làm chính sự đi.”

Đường Khanh sao chịu được, lập tức từ chối.

“Sư tỷ không muốn?”

Cô rất muốn nói ‘vô nghĩa’, nhưng lời nói đến bên miệng, cô lại hít sâu một hơi, cắn răng nói: “Ta chưa từng làm chuyện hầu hạ người ta.”

Nghe vậy, Kỳ Tu hơi sững sốt, tiếp theo cười thành tiếng, “Đúng là ta sơ sót, sư tỷ cao cao tại thượng, sao lại làm chuyện của người hầu này. Chẳng qua.....” Hần dừng một chút, đột nhiên tiến đến bên tai cô, nhẹ giọng nói: “Ta khuyên sư tỷ vẫn nên quen đi, rốt cuộc về sau người vẫn phải hầu hạ ta mà.”

Đường Khanh cắn răng, trong mắt tức giận rõ ràng.

Thậm chí không biết tại sao, cô lại nhớ tới câu nói kia của hệ thống: Mặc kệ là thiếu niên hay đàn ông trưởng thành, đều không thể cởi quần áo được nha.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.” Lời mới nói được một nửa, trước mắt đã đột ngột xuất hiện một gương mặt tuấn tú.

Sau đó.

Sau đó cô đã bị hôn.

Xúc cảm ôn nhu khiến cả người cô đều choáng váng, ngay sau đó thân thể liền bị trói buộc trong một cái ôm vững chãi.

Kỳ Tu vốn chỉ muốn trả thù, nhưng vừa thử, hắn lại muốn ngừng mà không được, căn bản không nỡ buông tay.

Hắn tham lam cướp lấy hơi thở thuộc về cô, thậm chí còn muốn thăm dò đến nơi sâu hơn nữa.

Đến tận khi, đầu lưỡi rõ ràng bị cắn, lúc này hắn mới buông tha môi cô.

Một tia máu tươi tràn ra từ bên miệng hắn, hắn lại chẳng thèm quan tâm, “Sur tỷ hiện tại còn cảm thấy nam nữ thụ thụ bất thân không?”

Không thể không nói, rốt cuộc cũng có xuất thân Ma tộc, hắn thể mà lại hợp với máu tươi như thế, dòng máu đỏ tươi này lại khiến hắn thêm vẻ mê hoặc.

Đường Khanh đột nhiên lắc đầu trong lòng, ngừng, ngừng ngay, hiện tại không thể trầm mê vì sắc đẹp.

Phải nhớ kỹ, hắn đang si nhục mình! Si nhục!

Tâm lý ngừng dao động, cô lạnh lùng mở miệng, “Buông tay.” Lại nói, “Ma Quân không buông tay, sao có thể thay quần áo.”

Thấy cô thỏa hiệp, Kỳ Tu cũng không hề cao hứng, nhưng vẫn buông cô ra.

Cầm y màu đỏ cũng không khó cởi, rất nhanh nửa người trên của đối phương đã không còn một mảnh vải.

Dáng người cao gầy tú nhả, vốn nên cực kỳ có mỹ cảm, nhưng những vết sẹo khủng bố kia lại khiến người nhìn không đành lòng. Rốt cuộc là dưới tình huống gì mới có thể gây ra những vết thương như vậy.

Dáng người của nam chính, trước kia Đường Khanh cũng ‘may mắn thấy được’, tuy đầy vết sẹo, nhưng lại không đến mức đáng sợ như thế này. Rất hiển nhiên, đó đều là những gì hắn chịu đựng trong Vô Tận Thâm Uyên.

Vết thương như thế, nhất thời khiến tay cô khựng lại.

Kỳ Tu nhận thấy sự biến đổi của cô, nhíu mày cười lạnh, “Sur tỷ sợ hãi sao?”

“Ta có gì phải sợ, vết thương này cũng đâu phải ở trên người ta.” Lời này vừa nói xong, cô liền hối hận.

“Thống Thống à, sao ta lại cảm thấy ta đang tự rửa mình nhỉ, người nói xem liệu hắn có ngược đãi ta như vậy không.”

Đối mặt với ký chủ xuân mãnh* (*ngốc nghếch + moe) như vậy, hệ thống chỉ có thể buông tay, “Yên tâm, có thuốc, sẽ không đau.”

“Hu hu, người nói như vậy càng dọa người.”

Lời Đường Khanh nói khiến ánh mắt Kỳ Tu tối đi một phần, hắn biết cô chưa bao giờ để tâm đến hắn, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không thèm cho hắn. Tuy rõ ràng biết vậy, nhưng khi cô thật sự nói ra, quả thật khiến tim người ta lạnh thấu.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Thế giới tu tiên: Sur đệ hắc hóa 15

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh không biết mình đang càng đi càng xa trên con đường tìm chết, tới tận lúc nghe đối phương nói tiếp tục.

“Tiếp tục cái gì?”

Kỳ Tu mặt không biểu cảm, “Người có thấy ai đi tắm còn mặc quần không?”

Nam chính từ sau khi ra khỏi Vô Tận Thâm Uyên vẫn luôn cười tủn tủn, giờ chợt thấy khuôn mặt không chút biểu cảm của hắn, Đường Khanh cực kỳ hoài niệm nhóc mặt than năm nào.

Nhưng cô cũng chỉ có thể hoài niệm trong lòng mà thôi.

Đấu tranh nội tâm một hồi, nghĩ dù sao cô cũng đã gặp qua việc đời, liền quyết tâm cởi quần hần xuống.

Kỳ Tu tiến vào hồ linh thủy cũng không định buông tha cho cô, mà lại nhắm hai mắt nói: “Tiếp tục.”

Tiếp tục này dĩ nhiên là kỳ cộ cho hắn.

Khuôn mặt Đường Khanh có chút vặn vẹo, chẳng qua cuối cùng cô vẫn cúi đầu trước thế lực hắc hóa, ngoan ngoãn tiến lên. Trước mắt không có công cụ kỳ lung, cô chỉ có thể dùng tay mình.

Rõ ràng là muốn tra tấn cô, nhưng bị bàn tay tinh tế non mềm như vậy đụng chạm, Kỳ Tu lại cảm thấy như đang tra tấn mình. Cảm nhận được bộ vị nào đó trên thân thể biến hóa, hần bắt đầu tự hỏi rốt cuộc có cần kéo cô cùng vào trong nước hay không.

Đường Khanh không biết nguy hiểm đang tới gần, đến tận khi nghe được âm thanh kết giới bị va chạm.

Kết giới do Hợp Thể Kỳ tạo ra, người hay thú bình thường sẽ không dễ dàng phá vỡ như vậy, trừ phi đối phương có tu vi ngang bằng.

Một kích vẫn chưa phá được kết giới, nhưng kẻ bên ngoài lại bám riết không tha, đến tận khi Kỳ Tu giờ tay, thu hồi kết giới.

Hóa ra bên hồ linh thủy này có Tử Lân cự mãng bảo hộ, lúc này con rắn tím kia đang phun lưỡi phần nộ nhìn về phía người xâm phạm hồ linh thủy của nó.

Tử Lân cự mãng là dị thú ngũ giai, cái đuôi thô trắng kia động nhẹ một cái liền tạo ra con lốc mãnh liệt.

Con lốc đột kích, Đường Khanh lập tức dùng pháp khí muốn ngăn trở, đáng tiếc, tu vi của đối phương cao hơn cô hai tầng, dù cô có được thượng phẩm pháp khí, có thể chặn phần lớn uy lực, nhưng phần dư uy còn lại vẫn quăng cô ngã vào trong hồ.

Linh thủy ẩm áp cũng không khiến cô bị thương, khi cô lần nữa đứng lên, Tử Lân xà kia đã thờ thoi thóp.

Chỉ thấy Kỳ Tu tùy ý khoác thêm áo ngoài màu đỏ, ánh mắt lạnh băng nhìn Tử Lân cự mãng kia, “Hóa ra là Tử Lân mãng, cũng là thứ tốt đây.”

Trong mắt Tử Lân cự mãng phát ra một tia phần nộ, đây là nơi nó bảo hộ, sao có thể cho phép người khác làm bẩn!

Tử Lân cự mãng lục giai tương đương với nhân tu Hóa Thần kỳ, tu vi như vậy vốn có thể nghênh ngang ở giới Tu Chân, nhưng khổ nỗi đối phương còn cao hơn nó một bậc. Con rắn khổng lồ phần nộ mảy mắt, cuối cùng không cam lòng chết đi.

Xử lý xong cự mãng này, Kỳ Tu ghé mắt nhìn về phía hồ linh thủy, vừa nhìn liền thấy người nào đó đang ướt đầm dề vớ tội nhìn về phía hắn. Ánh mắt hần hơi lóe lên, chẳng qua rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Hứng thú tắm gội đã không còn, hần lạnh lùng nói: “Lên.”

“Ồ.” Đường Khanh bò ra khỏi hồ linh thủy, cũng không phát hiện mình không đứng chỗ nào, đến tận khi đối phương mở miệng.

“Cởi quần áo ra.”

Y phục ướt sũng không thể nghi ngờ đã hiển lộ hết dáng người là lượt kia, khiến người nào đó xem mà khí huyết sôi trào. Nhưng hiện giờ còn chưa đến lúc.

Đường Khanh tức không nhẹ, cô trừng mắt nhìn hắn, cuối cùng cắn giận nói: “Biến đi.”

Kết cục của việc cự tuyệt chính là người nào đó tự mình động thủ. Chẳng qua người nào đó động tác thô lỗ, chưa đến vài giây, quần áo cô đã thành mảnh nhỏ treo trên người.

“Người!”

“Còn muốn ta tiếp tục?”

Đường Khanh nhìn người kia vô sỉ như vậy, trong mắt liền bốc hỏa.

“Mặc thành như vậy là người muốn dụ dỗ ta?”

Đường Khanh chán nản, nhưng trước mắt cô cũng không có quần áo, nếu cứ mặc như thế đi ra ngoài, cô cảm thấy hắt ngày mai đại danh của mình liên vang vọng khắp Tu Chân giới. Trầm ngâm một lát, ánh mắt cô bỗng liếc đến quần áo trên đất kia.

Không chút do dự, cô cầm quần áo nhanh chóng mặc lên người mình, tuy có chút quá rộng, nhưng tốt xấu cũng che hết những chỗ nên che. Về phần đối phương, **** cái rắm a! Làm nhiệm vụ cũng biết tức giận có được không!

Kỳ Tu lúc trước chỉ khoác áo ngoài lên người, nhìn cô mặc áo trong của mình, ánh mắt hắt lại có chút không nổi ròi đi.

“Xem đủ chưa, xem đủ thì chúng ta có thể đi rồi chứ?”

Lần này, hắt thật ra lại không mở miệng, mà lấy từ trong nhẫn không gian của mình ra một bộ quần áo, mặc lên người mình.

Đường Khanh nhìn hắt thay quần áo, lần đầu tiên hỏi hận sao mình lại không mang theo vài bộ quần áo đây! Chỉ có thể tự trách mình quá khinh địch, cho rằng chiếc váy bạch vũ lưu tiên cao cấp trên người mình có thể chống lại tất cả công kích.

Thay y phục xong, hai người liền tiến sâu vào trong bí cảnh.

Một đường này cũng không biết có phải do thể chất nghịch thiên của nam chính hay không, bất luận là dây leo phê hồn hay nhện máu ngân ti gì đó, thể mà lại chỉ có sức chiến đấu bằng năm, giờ tay là có thể diệt hết. Về phần các tu sĩ khác gặp trên đường, bọn họ ngược lại cũng không ngu, chỉ cần thấy uy áp kia, liền không ai dám tiến lên đến.

Cứ như vậy, hai người đi tới một gian thạch thất (phòng tạc từ đá).

Giữa thạch thất có Trảm Tiên Kiếm, mà ở trên thân kiếm, mơ hồ có thể thấy được một tia hồn khí.

“Con của người và ma.” Giọng nói già nua vang vọng trong thạch thất, tiếp theo sợi hồn khí kia bay xuống từ trên thân kiếm, đánh giá Kỳ Tu từ trên xuống dưới một phen, “Hợp Thể Kỳ, xem ra cũng không kém.”

Kỳ Tu mặt không biểu cảm, tùy ý để đối phương đánh giá, đến tận khi đối phương lại lần nữa mở miệng.

“Tiểu tử, làm một giao dịch, thế nào?”

“Nói.”

“Sợi tàn hồn này của lão phu không thể rời khỏi nơi này, nhưng nếu ngươi chịu giúp ta giết một người, ta có thể truyền tất cả tu vi còn lại của ta cho ngươi.”

“Nếu ta không đáp ứng thì sao.”

“Vậy đừng mong rời khỏi nơi này.”

Uy áp thình lình ập đến, chần Đường Khanh thiếu chút nữa nội thương, mà lúc này, bên tai lại truyền đến giọng nói lạnh băng của Kỳ Tu, “Giết ai.”

“Tông chủ Thiên Tinh Tông, Đồng Nguyên Bá.” Ba chữ cuối cùng, tàn hồn kia nói nghiêng răng nghiêng lợi, dường như có thù sâu như biển.

Kỳ Tu mới ra khỏi Vô Tận Thâm Uyên, đâu biết hết về mấy tu sĩ này. Ngay khi hắt vừa định đồng ý, lại nghe Đường Khanh nói: “Đồng Nguyên Bá sớm đã chết rồi, không biết vì sao vị thượng tiên này muốn giết hắt?”

“Nếu không bị hắt ám hại, sao ta lại chỉ có một sợi tàn hồn này. Hắt muốn chiếm đoạt tu vi của ta, quả thực là si tâm vọng tưởng!” Nói đến chuyện cũ, lệ khí trên người tàn hồn ngày càng nặng. “Hắt ta chết như thế nào?”

Cô nhìn Kỳ Tu, nói: “Bị Ma Tôn tiền nhiệm là Kỳ Dương giết chết.” Nói xong, cô còn không quên bổ sung nói: “Vị này chính là nhi tử của Kỳ Dương.”

Kỳ Tu hơi ngây người, như đang kinh ngạc vì sao cô lại biết chuyện đó.

Chẳng qua dọa tiền kia lại có chút không muốn tin tưởng, “Cô nhóc kia, ngươi nói lời này không phải vì muốn giúp tình ca ca* (*người yêu/ bạn trai) của ngươi đấy chứ.”

Một câu tình ca ca, Đường Khanh nghe mà thiếu chút nữa học máu, “Ta thề với Thiên Đạo, lời ta nói hoàn toàn là thật.”

Ngươi ở Tu Chân giới nếu đã thề với Thiên Đạo, một khi lời nói là giả, sẽ liền phải chịu trừng phạt. Dọa tiền thấy thế, thật ra lại tin lời nói của cô.

“Cô nhóc, nể tình ngươi thành thật, ta liền tặng ngươi một phần lễ đi.”

Đường Khanh vốn tưởng là thứ gì tốt, nhưng khi cô nhìn thấy quyển ‘song tu bí tịch’ kia, thiếu chút nữa liền xé tan.

“Thượng tiên, ngài đây là có ý gì.”

Đọa tiên nghe cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, liền cười to, “Cô nhóc chó có then thùng, dù sao cũng đều là chuyện sớm muộn.”

Đường Khanh rất muốn nói sớm hay muộn cái thứ bần nhão gì nha! Kết quả, Kỳ Tu lại mặt không biểu cảm cẩn thận cất bí tịch đi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Thế giới tu tiên: Sur đệ hắc hóa 16

Edit: Xanh Lá

Kẻ thù đã chết, oán hận trong lòng đọa tiên cũng theo đó tan đi, “Nếu phụ thân ngươi đã giết hắc, vậy ta liền cho ngươi toàn bộ ba thành tu vi còn lại của ta, coi như báo đáp ân tình của cha ngươi.”

Đọa tiên có được công lực của tiên nhân, mặc dù chỉ có ba thành tu vi, cũng đủ khiến Kỳ Tu từ Hợp Thể Kỳ nhảy vọt lên thành Đại Thừa kỳ. Đại Thừa kỳ của Ma tộc chính là cảnh giới Ma Tôn. Cứ như vậy, Đường Khanh dễ như trở bàn tay hoàn thành nhiệm vụ ‘trợ giúp hắc bước lên vị trí Ma Tôn’.

“Nói đi hệ thống, giá trị hắc hóa của Kỳ Tu còn lại bao nhiêu.”

Nhiệm vụ Ma Tôn hoàn thành, chỉ cần giá trị hắc hóa giảm hết, vậy cô sẽ có thể vui sướng tiến vào thế giới tiếp theo nha. Chỉ là, lời hệ thống nói lại khiến tâm tình cô rơi xuống đáy cốc.

“Vẫn không thay đổi.”

Sau một trận cạ lòi, Đường Khanh cực kỳ tức giận nói: “Ngược ta lâu như vậy, thế mà ngay cả một chút cũng chưa giảm xuống!” Nói xong, cô lại như nhẹ nhõm thở ra, “Xem ra, nhiệm vụ hắc hóa lần này có thể giao cho nữ chính rồi.”

“Vậy còn ngươi?” Hệ thống hỏi.

Đường Khanh nghĩ một chút, hỏi lại: “Ngươi nói xem, nếu như ta chết rồi, giá trị hắc hóa của hắc có thể giảm xuống hay không?”

“Trước khi nhiệm vụ hoàn thành mà chết đi, sẽ tính là nhiệm vụ của ngươi thất bại.”

“Ồ, ý ta chính là chết giả. Ta nhớ rõ trước đây đã từng đọc trong sách ở Tầng Thư Các Kiếm Huyền Tông về một loại linh dược có thể giúp người ta tái tạo thân thể.” Nói xong, cô lại tiếp tục: “Ngươi có thể giúp ta tra một chút xem ở đâu trên thế giới này có loại linh dược đó không?”

“Ngươi xác định bây giờ ngươi vẫn có thời gian đi tìm loại linh dược đó?”

Đối mặt với câu hỏi của hệ thống, Đường Khanh cạ lòi cứng họng. Thật lâu sau, cô mới cắn răng nói: “Đừng có xem thường người khác!”

“Cũng không phải khinh thường ngươi, chỉ là tìm linh dược rất phiền toái, thôi thì ngươi hỏi mua từ ta, xem như nể mặt chúng ta quen biết một hồi, ta cũng sẽ không hổ* (*hâm hại, lừa gạt, đào hố bẫy) ngươi.” Nói đến chuyện không hổ, hệ thống lại không khỏi có chút chột dạ, lúc trước quả thật có chút hổ cô, chẳng qua hắc không nói cô cũng sẽ không biết!

Đường Khanh có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng trước mắt cũng không còn cách nào khác, với thái độ hiện tại của Kỳ Tu với cô, muốn đơn độc rời đi căn bản là không thể.

“Nói đi, cần bao nhiêu điểm.”

“Giá hữu nghị, hai mươi điểm thôi.”

So sánh với trước đây, cái giá này quả thật đã đủ ưu đãi, vì thế cô cũng lười nói nhảm, trực tiếp gật đầu đáp ứng luôn.

Trong nháy mắt mua bán thành công, bên kia cũng truyền tu vi xong rồi.

Đọa tiên vốn chỉ còn lại một sợi tàn hồn, hiện giờ không còn ba thành tu vi, cũng có thể coi như hồn phi phách tán.

Lấy được đồ tới tay, tu vi cũng đã có, Kỳ Tu dĩ nhiên không cần tiếp tục ở lại nơi này. Hắc ghé mắt nhìn Đường Khanh đang ngẩn người, có chút không kiên nhẫn, “Còn không đi.”

Đạt thành hợp tác với hệ thống, Đường Khanh liền thêm một đường lui, chẳng qua trên mặt cô vẫn không biểu hiện, chỉ mím môi nhấc chân đi lên trước.

Dường như nhận thấy được chủ nhân đã mất, bí cảnh liền bắt đầu sụp đổ, nhất thời khiến không ít tu sĩ tu vi thấp bị thương, thậm chí còn có người cứ

như vậy chôn thây trong đó, chẳng qua việc này cũng không liên quan đến Kỳ Tu.

Hắn dẫn theo Đường Khanh một đường bình yên ra khỏi bí cảnh, tiếp theo liền đi tới Lạc Thủy Thành.

Bí cảnh sụp đổ khiến người ta đoán ra đã có người lấy được bảo vật, chỉ là tu sĩ tiến vào bí cảnh quá nhiều, muốn tra xét cũng cực kỳ khó khăn, chẳng qua dù vậy vẫn có người nhìn chằm chằm hai người Kỳ Tu và Đường Khanh.

“Hai vị đây vừa rồi mới ra khỏi bí cảnh? Không biết bí cảnh đã xảy ra chuyện gì, sao lại đột nhiên sụp đổ vậy?” Người tới tuy thái độ không tồi, nhưng sự tham lam trong mắt lại không cách nào che giấu.

Những năm này Đường Khanh cao lãnh đã quen, đối mặt với kẻ kia ngay cả mắt cũng khinh không thèm liếc. Về phần Kỳ Tu, hắn cười lạnh một tiếng liền trực tiếp ra tay đánh ngã tên kia.

Một lời không hợp liền đánh người, thoáng chốc khiến cho không ít người chú ý, mà tu sĩ bị đánh ngã trên đất kia sau khi phun một búng huyết lại càng thẹn quá thành giận.

“Ta lịch sự muốn nhờ, ngươi không chịu nói thì thôi, còn ra tay đánh người nữa! Thật sự khinh ta Thái Thanh Môn dễ bắt nạt!”

Kỳ Tu hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Đường Khanh, không chút để ý hỏi: “Thái Thanh Môn là gì?”

Đường Khanh lắc đầu, “Không biết.”

Cũng không phải cô phô trương, mà là cô thật sự không biết, mấy tiểu môn tiểu phái này, mặc dù có chút danh tiếng, nhưng ở trước mặt tứ đại tông môn có muốn nhắc tên cũng không đủ tư cách, mấy năm nay cô ngoại trừ nỗ lực tu luyện, thì đều dồn mọi chú ý vào nam chính, sao còn rảnh để quan tâm việc khác đây.

Nhưng lời này của cô, nghe vào tai đối phương lại tràn đầy vẻ sỉ nhục.

“Ngươi! Các ngươi! Chờ đó cho ta!”

Đánh thì đánh không lại, đối phương chỉ có thể buông lời hung ác, nhưng Kỳ Tu lại bày vẻ mặt thản nhiên, thậm chí căn bản không để trong lòng. Nhưng vào lúc này, trên trời đột nhiên bay tới một thanh kiếm sắc bén, nhắm thẳng về phía Kỳ Tu.

Thân kiếm tràn ngập linh khí, mang theo sát ý rõ ràng.

Đường Khanh vừa thấy thanh kiếm kia, trái tim đang bình tĩnh tức khắc bị treo ngược. Kia chính là huyền âm kiếm của cha cô!

Kỳ Tu nhẹ nhàng tránh thoát, thấy người tới, khóe miệng nhếch lên, đầy vẻ bất cần đời nhìn về phía đối phương.

“Hóa ra là Thanh Hư Tử tiền bối, lúc trước đã quên trình diện, mong được thứ lỗi.”

Lời nói rõ ràng có lệ như vậy, khiến Thanh Hư Tử tức đến mức sầm mặt, chẳng qua khi ông nhìn đến nữ nhi bảo bối, thần sắc liền hòa hoãn hơn không ít.

“Dao Nhi, lại đây.”

Đường Khanh muốn bước tới, nhưng vừa mới nhắc chân, liền thấy Kỳ Tu sắc mặt âm trầm, rất có xu thế nếu cô dám bước qua liền giết sạch người nơi này. Tức khắc, chân cô khựng lại.

“Cha, con ở bên ngoài khá tốt, cha không cần lo.”

Vốn muốn để Thanh Hư Tử đừng lo lắng, nhưng lời này của cô lại khiến Thanh Hư Tử càng lo. Từ lúc nào mà khuê nữ bảo bối của ông lại hiểu chuyện như vậy? Nhất định là bị tiểu tử thú vị Kỳ Tu kia áp bức!

Nắm chặt tay, ông lạnh lùng chất vấn: “Kỳ Tu, Kiếm Huyền Tông ta có bao giờ bạc đãi ngươi chứ.”

Kỳ Tu nhếch môi mỉm cười khê, “Kiếm Huyền Tông sao lại bạc đãi ta đây, đặc biệt là sư tỷ, năm đó nếu không có nàng thì nào có ta hôm nay. Cho nên, ta đến chính là để cảm tạ nàng thật tốt.”

Thanh Hư Tử chỉ nghe Hồng Hồ nói khuê nữ bị Kỳ Tu bắt đi, chưa kịp nghe kỹ liền vội vàng vàng chạy tới, cũng không biết năm đó Kỳ Tu đã bị Đường Khanh đá xuống vực, cho nên nghe xong lời này, ông cũng không phát hiện ra ý vị châm chọc trong đó, “Nếu Kiếm Huyền Tông ta không có chỗ nào có lỗi với ngươi, vậy liền thả Dao Nhi ra! Nếu không,”

Không đợi ông nói xong, Kỳ Tu đột nhiên ngắt lời: “Lời này của tiền bối là có ý gì, Dao Nhi ở bên cạnh ta, cũng không phải do ta ép. Lại nói ta thương nàng còn không kịp, sao có thể cưỡng bách nàng đây.” Nói xong, hắn tội nghiệp nhìn về phía Đường Khanh, cực kỳ vô tội nói: “Dao Nhi, nàng mau thay ta giải thích rõ ràng.”

Đường Khanh mặc ói khi nghe hắn nói lời ma quỷ, tuy hoàn toàn không hiểu hắn diễn như vậy để làm gì, nhưng với tình hình trước mắt cô lại không thể

không đáp ứng. Với tu vi hiện giờ của hắn, cha cô cũng không phải đối thủ, vì an toàn của ông, cô chỉ có thể cắn răng phối hợp.

“Cha, Kỳ Tu..... đối xử với con vẫn rất tốt, hơn nữa trong bí cảnh con cũng được lợi rất nhiều. Chờ thêm một thời gian nữa con sẽ trở về, cha đừng lo lắng.”

Thanh Hư Từ nhủ mảy, như đang đánh giá lời này là thật hay giả. Ông biết khuê nữ thích tên tiểu tử thú vị này, có thể trợn mắt nói dối ông hay không cũng không biết được. Nhưng điều duy nhất có thể xác định chính là, thương tích của Hồng Hồ không có khả năng là giả.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Thế giới tu tiên: Sư đệ hắc hóa 17

Edit: Xanh Lá

Kỳ Tu sớm đã luyện được một thân kỹ thuật diễn ở Vô Tận Thâm Uyên, chỉ cần hắn muốn gạt người, gần như không ai không bị lừa đảo.

Hắn thấy Đường Khanh phối hợp như vậy, tươi cười trên khóe miệng cũng ngày càng sâu, ngay cả trong mắt cũng đều miên man tình ý, nói: “Đúng vậy tiền bối, qua một thời gian nữa, ta sẽ tự mình đưa Dao Nhi về Kiếm Huyền Tông.”

“Hừ.” Hừ lạnh một tiếng, Thanh Hư Từ lại nói: “Kiếm Huyền Tông ta chỉ là tiểu môn tiểu phái, không chứa nổi tôn đại Phật như ngươi. Giao trả Dao Nhi, nếu không Kiếm Huyền Tông ta quyết không bỏ qua!”

Kỳ Tu than nhẹ một hơi, làm như bất đắc dĩ nói, “Tiền bối sao phải nói vậy, ta và Dao Nhi tâm đầu ý hợp, nếu tiền bối có tâm ngăn trở, sao ta lại dám đối nghịch với ngài. Chỉ là.....” Hắn thâm tình nhìn về phía Đường Khanh, “Chỉ là Dao Nhi, cuộc đời này ta sẽ không từ bỏ, vẫn mong tiền bối thành toàn.” Nói xong, đường đường Ma Tôn đại nhân, thế mà lại quỳ hai gối xuống.

Về mặt Đường Khanh như gặp quỷ, nhưng còn chưa đợi cô phản ứng lại, người đã bị hắn kéo xuống cùng, quỳ gối trên đất.

Thanh Hư Từ sao nỡ để khuê nữ quỳ xuống, tức khắc nói: “Mau đứng lên.”

“Nếu tiền bối không đáp ứng, ta và Dao Nhi liền không đứng dậy.”

“Ngươi không đứng dậy thì liên quan gì tới ta!” Nói xong, ông nhanh chóng tiến lên, muốn nâng Đường Khanh dậy.

Chỉ là, Đường Khanh trước mắt nào dám đứng lên! Theo cốt truyện, sát thần này còn diệt toàn bộ Kiếm Huyền Tông đấy, cô thật sự không nỡ để Kiếm Huyền Tông gắn bó với cô lâu như vậy đi vào con đường hủy diệt, vì thế cắn răng một cái, cô chỉ có thể nói: “Cha, cha hãy thành toàn cho chúng con đi.”

Thanh Hư Từ tuy chiều chuộng Đường Khanh, nhưng chuyện liên quan đến thương tích của Hồng Hồ, tức khắc ông cũng bị chọc giận không nhẹ, “Càn quấy cái gì! Tên tiểu tử thú vị nếu đã dám đá thương Hồng Hồ, thì còn chuyện gì không dám làm nữa! Ngươi của Kiếm Huyền Tông ta, đã khi nào bị người ta khinh nhục như vậy!”

Đường Khanh cúi đầu, nhất thời không tìm được cách giải thích hợp lý, nhưng Kỳ Tu lại bày vẻ mặt hối hận nói: “Tiền bối, lúc trước Hồng Hồ tiền bối không cho ta dẫn Dao Nhi đi, ta nhất thời nóng vội mới đã thương ngài ấy, hơn nữa lúc đó ta cho rằng sư tỷ không cần ta, cho nên mới nói mấy lời gây tức giận. Nếu như Hồng Hồ tiền bối không vui, ta có thể để ngài ấy đánh lại.”

Lời đã nói đến nước này, thật đúng là hạ mình đến mức thấp nhất, ai không hiểu rõ chắc sẽ thật sự cho rằng hắn yêu đối phương bao nhiêu, cũng chỉ có Đường Khanh biết, lời này của hắn chính là đang lừa quỷ!

Thanh Hư Từ còn muốn nói thêm, nhưng tu sĩ vậy xem xung quanh đã ngày càng nhiều, loại cảm giác bị người vậy xem này rất không thoải mái.

Giảng co một hồi, ông lạnh lùng mở miệng, “Đều cút lên cho ta.”

Kỳ Tu đỡ Đường Khanh, bất luận là biểu cảm hay động tác cũng đều tràn đầy tình yêu, thậm chí còn nhỏ giọng hỏi, “Đầu gối quỳ có đau không?”

Đường Khanh bên ngoài ngọt ngào cười, nội tâm mặt không biểu cảm nói: “Không đau.”

Ở đây chỉ cần là người có tu vi hơi cao một chút, đều có thể nghe được lời này, Thanh Hư Từ dĩ nhiên cũng nghe thấy, lòng mảy ông giật giật, đang chuẩn bị xách hai người này về Kiếm Huyền Tông, đỡ cho mặt mặt xấu hổ bên ngoài, thì lại có kẻ không có mắt đột nhiên lao lên trước.

“Tống Thư, lúc trước chính tiểu tử này đã thương ngươi?”

“Đúng vậy sư thúc, hấn không chỉ đã thương con, còn mở miệng chăm chọc Thái Thanh Môn chúng ta nữa!”

Người trước mắt này chính là ngược lúc trước bị Kỳ Tu đánh ngã ra đất, nhìn gã ta dẫn người đến đây, xem ra là tìm đến trợ giúp, chỉ là khi sư thúc này nhìn thấy Thanh Hư Tử, vốn còn đang tỏ ra kiêu ngạo, tức khắc thiếu chút nữa quỳ xuống.

Gã tên Tống Thư kia có chút khó hiểu, lại bị sư thúc mình ép quỳ xuống.

“Hóa ra là đạo quân Thiên Kiếm Thanh Hư Tử, thật sự kính ngưỡng đã lâu, kính ngưỡng đã lâu.”

Thanh Hư Tử nhú mày, cũng không thèm đáp lại ông ta, chỉ đưa mắt nhìn về phía khuê nữ của mình cùng tiểu tử thú kia.

Lúc này, Kỳ Tu đứng lên, đầy mặt áy náy nói: “Tiền bối, lúc trước người này chặn đường không cho ta và Dao Nhi rời đi, bị ta một chưởng đánh bay, trước khi đi còn nói muốn tìm người cho chúng ta đẹp mặt, vị này e là người hấn tìm tới.”

Sư thúc kia vừa nghe, tức khắc sợ hãi nói: “Hiểu lắm hiểu lắm, đây đều là hiểu lắm.”

Thanh Hư Tử vốn tức giận trong lòng không có chỗ phát, trước mắt lại có kẻ không có mắt đưng phải, sao còn kiên nhẫn nghe đối phương nói lời vô nghĩa, Huyền Âm Kiếm vừa rút ra, liền trực tiếp huỷ hoại tu vi của đối phương.

“Khinh người của Kiếm Huyền Tông ta, đây chính là hậu quả!”

Nói xong, liền dẫn theo Đường Khanh cùng Kỳ Tu trở về Kiếm Huyền Tông.

Chuyện Hồng Hồ bị thương, Thanh Hư Tử vẫn chưa báo ra ngoài, lúc này, khi mọi người thấy bên cạnh Đường Khanh có một nam tử khuôn mặt tuấn mỹ đi theo, tức khắc liền cực kỳ tò mò. Năm đó Kỳ Tu gầy gò suy dinh dưỡng, cảm giác tồn tại cực thấp, có đứng trên đường cũng không ai chú ý, hiện giờ khí chất biến đổi một trời một vực, gần như không ai nhận ra đây chính là người hầu đi theo Đại sư tỷ năm đó.

Trở lại chốn cũ, trên mặt Kỳ Tu không có nửa điểm không vui, thậm chí tâm tình còn rất không tệ mà nói: “Năm đó mỗi ngày Dao Nhi đều phải lấy linh thủy tắm gội, mấy năm nay ta không ở bên cạnh, không biết là ai làm việc này?”

Đường Khanh mặt không biểu cảm nhìn hấn một cái, “Việc nhỏ như vậy trước nay ta không để trong lòng.”

Nghe vậy, mày Kỳ Tu hơi nhướn lên, tiếp theo mỉm cười nói: “Đây sao có thể là việc nhỏ, vậy mà Dao Nhi cũng không để trong lòng, về sau việc này liền do ta tiếp tục làm thôi.”

Nhìn tiểu bối cả ngày khoe ân ái dưới mí mắt, Thanh Hư Tử cũng cảm thấy đau cả răng, nhưng Hồng Hồ lại vẫn cảnh giác như cũ, không chịu dễ dàng thả bọn họ rời đi, đến tận khi bên ngoài xảy ra một sự kiện, lúc này mới không thể không gạt đầu.

Nhân tộc và Ma tộc không xâm phạm lẫn nhau, nhưng một khi có Ma tộc xâm lấn, vậy tất nhiên là đại sự, tựa như chuyện Ma tộc đánh lên năm đó, đến bây giờ nhớ lại, các đại tông môn vẫn nhức nhối trong lòng. Hiện giờ lại nghe có Ma tộc xâm nhập, còn là Thôn Thiên Ma Tôn có tu vi cực cao kia, tức khắc nhân tâm liền hoảng sợ.

Thôn Thiên Ma Tôn đứng đầu Ma tộc, phóng mắt ra toàn bộ Tu Chân giới, vậy mà lại không tìm được ai có thể đối kháng với hấn ta. Tu Chân giới mấy năm nay giậm chân tại chỗ, cao nhất cũng chỉ đến Hóa Thần kỳ, nhưng Ma Tôn lại là tu vi Đại Thừa kỳ, người như vậy, bọn họ sao có thể chống đỡ? Càng miễn bàn mọi người chỉ vừa nghe nói hấn ta đi vào Nhân giới, căn bản không biết vị trí cụ thể của hấn ta.

Bên trong Kiếm Huyền Tông rối loạn, cực kỳ đau đầu về chuyện Ma Tôn, nhưng bọn họ càng đau đầu hơn về Thanh Hư Tử. Năm đó phu nhân của Thanh Hư Tử bị Thôn Thiên Ma Tôn giết chết, trước mắt ông vừa biết tên này ở Nhân giới, liền liều mạng muốn tiến lên báo thù, căn bản làm lơ chuyện tu vi hai bên cực kỳ chênh lệch.

Cuối cùng vẫn là tông chủ không có cách nào khác, chỉ đành thiết lập trận pháp cường chế giữ ông ấy lại trong Kiếm Huyền Tông, tuy nhiên trận pháp này không phải cách lâu dài, huống hồ Thôn Thiên Ma Tôn sớm hay muộn cũng phải trừ bỏ.

Khi mọi người ở đây hết đường xoay xở, Đường Khanh lại lên đến gặp tông chủ nói chuyện.

“Tông chủ, chuyện Thôn Thiên Ma Tôn, ta có biện pháp. Chỉ là tông chủ phải ổn định cha ta và cả Hồng Hồ.”

Tông chủ cũng là trường bối nhìn cô lớn lên từ nhỏ, vừa nghe vậy, trước tiên liền nhú mày, “Dao Nhi, ta biết mẫu thân chuyện mẫu thân con, nhưng con đừng ngớ ngẩn.”

“Không hề ngớ ngẩn, nếu con tới tìm ngài, dĩ nhiên là đã nắm chắc.” Nói xong, cô lại nói: “Kỳ Tu đã có tu vi Đại Thừa kỳ, đến lúc đó hấn là có thể đấu một trận với Thôn Thiên Ma Tôn. Con và hấn sẽ phụ trách dụ Thôn Thiên Ma Tôn tới, đến lúc đó ngài cùng hấn liên thủ, tùy cơ ứng biến diệt trừ Thôn Thiên.”

“Việc này là thật chứ?” Tông chủ kinh ngạc hỏi, sau khi được đối phương gật đầu xác nhận, tức khắc đầy mặt vui sướng.

Nhân giới, có hi vọng rồi!

Chương 87: Thế giới tu tiên: Sư đệ hắc hóa 18

Edit: Xanh Lá

Chuyện về Thôn Thiên Ma Tôn vừa quyết định, Đường Khanh cùng Kỳ Tu liền được tông chủ đưa tiễn rời khỏi Kiếm Huyền Tông. Trước khi đi, ông ấy còn nói mãi, đây chính là khuê nữ bảo bối của Thanh Hư Tử sư đệ, cũng là đứa trẻ ông nhìn lớn lên, để cô lấy thân mạo hiểm thật sự có chút không yên lòng.

“Dao Nhi, nếu có nguy hiểm cũng không nên liều mạng, việc này còn có chúng ta đây.”

Kỳ Tu nắm tay Đường Khanh, mở miệng trước cô một bước: “Tông chủ yên tâm, Dao Nhi sẽ không có việc gì, huống hồ còn có ta ở đây.”

Thấy thế, tông chủ liền yên tâm không ít, Kỳ Tu này năm đó ông cũng gặp qua, đúng là đứa trẻ thành thật, hẳn sẽ không gạt người.

Rời khỏi Kiếm Huyền Tông, ôn nhu trên mặt Kỳ Tu liền không còn tồn tại, chẳng qua bàn tay nắm lấy tay cô lại một chút cũng không buông lỏng. Đường Khanh giãy giụa vài cái, thấy giãy không ra, mới lạnh lùng nói: “Đã rời khỏi phạm vi của Kiếm Huyền Tông, Ma Tôn cần gì phải diễn kịch tiếp.”

Kỳ Tu cười lạnh một tiếng, “Kiếm Huyền Tông thì tính là cái gì, người cho rằng ta sẽ sợ bọn họ?”

Nghe vậy, Đường Khanh hơi sững sốt, rất nhanh liền hiểu được, e rằng hắn diễn kịch ngay từ lúc ở Lạc Thủy Thành, chính là để chờ Thôn Thiên xuất hiện.

Thôn Thiên Ma Tôn tính tình kỳ quái, muốn dụ hắn ta ra cũng chỉ có thể giả làm vợ chồng ân ái, mà Kỳ Tu hiển nhiên rất rõ điểm này.

“Trong thời gian này người tốt nhất ngoan ngoãn cho ta, nếu không.”

“Ma Tôn yên tâm, Thôn Thiên Ma Tôn chính là kẻ thù giết mẹ ta, xem như để báo thù, ta cũng sẽ diễn kịch thật tốt.” Nói xong, thần thái lạnh băng trên mặt hoàn toàn không còn, ngược lại là vẻ ôn nhu như nước, “Nếu đã diễn kịch, tóm lại cũng không thể gọi người là Ma Tôn. Người nói xem, ta nên gọi người là Kỳ Kỳ, hay Tu Tu mới tốt?”

Đường Khanh ngoài mặt tươi cười, nội tâm lại thầm huênh hoang một phen, “Đánh không lại hắn, ta khiến hắn buồn nôn một chút cũng không tồi.”

Hệ thống lần đầu tiên châm nến cầu nguyện cho nam chính, quả nhiên trên đời này chỉ có đàn bà cùng tiểu nhân là khó ở chung.

Kỳ Tu vừa nghe lời cô nói, tức khắc khuôn mặt cứng đờ.

Mà Đường Khanh lại giả bộ ngây thơ đáng yêu, tiếp tục nói: “Ừm, ta cảm thấy cứ gọi là Tu Tu đi, dễ nghe.”

Vốn tưởng đối phương sẽ cự tuyệt, ai ngờ, hắn ho nhẹ một tiếng, thế mà lại lạnh giọng nói: “Tùy người.”

Cái này, thật ra lại đến phiên cô sững sốt, chẳng qua cũng chỉ trong một chớp mắt, rất nhanh cô liền khôi phục như ban đầu, miệng cười xán lạn nói: “Vậy, Tu Tu, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu vậy?”

“Dao Nhi muốn đi nơi nào, liền đi nơi đó.” Luận về kỹ thuật diễn, Kỳ Tu sao lại thua cô được, huống hồ, đây cũng coi như biểu lộ chân tình của hắn.

Lúc trước bắt nạt cô, chỉ là vì bị một kiếm kia khiến hắn không dám tiếp tục khom lưng uốn gối ở bên cạnh cô nữa, nhưng hắn lại không biết lấy thân phận nào, lấy dáng vẻ nào để tới gần cô, nên mới chọn hình thức không thích đáng nhất này.

Nhìn cô tươi cười như hoa, trong một chớp mắt hắn mong thời gian có thể dừng lại, như vậy hắn liền có thể vĩnh viễn có được cô, chỉ là dưới sự điều khiển của lý trí, hắn lại không dám hy vọng xa vời, chỉ có thể tiếp tục nguy trang bản thân.

Kỳ Tu chỉ mới phát huy một phần mười tình cảm dành cho cô, đã lóe mù hai mắt mọi người.

Ví dụ, để có được nụ cười của mỹ nhân, hắn ngấm mình trong Đông Hải mười ngày mười đêm, chỉ để tìm kiếm một viên châu đẹp.

Lại ví dụ như, chỉ trong một đêm đã san phẳng một trong ba ngọn núi lớn nhất Tu Chân giới – Thanh Miếu Phong, khiến tất cả mọi người chấn động.

Hiện giờ, hắn thế mà chỉ vì một yêu cầu của mỹ nhân, liền cam nguyện giả nữ trang nghênh cưới cô.

Không sai, hai người đã sắp khuấy đảo toàn bộ Tu Chân giới nhưng vẫn không thấy Thôn Thiên Ma Tôn, liền đơn giản hoặc là không làm, đã làm phải

làm đến cùng, thành thân đi!

Mà Đường Khanh muốn làm nam chính ghê tởm lần cuối cùng, liền dứt khoát đưa ra điều kiện với hần, yêu cầu hần phải mặc nữ trang.

Trong thời gian này Kỳ Tu cũng cô đến mức tất cả nữ tử đều vô cùng hâm mộ, ngay lúc hần cảm thấy đây chính là trạng thái bình thường, liền nghe được yêu cầu này của cô, cũng thực sự ngây ra mất một lúc.

“Người nói gì?”

“Thành thân có thể, chẳng qua người phải giả nữ trang.”

Trong thời gian này Đường Khanh đã phát huy tính cách của nguyên chủ Phượng Dao đến vô cùng nhuần nhuyễn, muốn kiêu ngạo thế nào thì kiêu ngạo thế đó, muốn tùy hứng ra sao thì tùy hứng như vậy, dù sao cô cũng coi đây như bữa tối cuối cùng, nếu không trả thù một chút thì sẽ không còn cơ hội.

Nếu nói thiếu niên đáng yêu Kỳ Tu cô không nỡ ngược, thì với Kỳ Tu thành niên trước mắt này, cô lại không có gánh nặng tâm lý quá lớn. Rốt cuộc thì cô cũng biết đây hết thảy đều là diễn kịch.

Khuôn mặt Kỳ Tu có chút vận vẽ, ngay khi hần muốn cự tuyệt, lại nghe đối phương thân nhiên mở miệng nói.

“Tu Tu à, hôn lễ bình thường thì có gì vui chứ, Thôn Thiên Ma Tôn sẽ bởi vì một hôn lễ nhỏ nhỏ mà chạy tới giết người sao? Nếu như có thể chọc tới điểm mấu chốt của hần, tất nhiên sẽ biến thành ân ái đến kinh ngạc, khiến hần không chịu đựng nổi nha. Ví dụ như, người vì có thể nghe cười ta mà giả nữ chẳng hạn.” Đường Khanh nói rất nghiêm trang, thấy hần im lặng, lại bày vẽ mặt tùy ý nói: “Nếu người không đồng ý, vậy việc này coi như từ bỏ.”

Kỳ Tu vừa nghĩ đến việc thành thân bị từ bỏ, do dự lúc trước liền hoàn toàn mất sạch, cho dù là diễn kịch, hần cũng muốn thành thân với cô. Rốt cuộc hần thậm chí còn chưa từng nghĩ tới cô sẽ nguyện ý gả cho mình.

“Được.” Đối phương đáp ứng dứt khoát cực kỳ, còn như sợ cô đổi ý mà lại nói ngay: “Ta lập tức gọi người đi chuẩn bị tất cả.”

Trong thời gian qua, Kỳ Tu cũng thu phục không ít thủ hạ tài ba, có chỗ đứng vững chắc ở Tu Chân giới. Lúc này hần thành thân, còn mở tiệc chiêu đãi tất cả nhân sĩ danh tiếng trong giới Tu Chân. Hôn lễ hoành tráng thế này cũng coi như độc nhất trong Tu Chân giới, càng miễn bàn đến lần này tân lang quan còn giả thành tân nương tử.

Nhất thời, toàn bộ Tu Chân giới sôi nổi nghị luận.

Trong lòng Thanh Hư Tử còn có chút vướng mắc, nhưng dù không đồng ý với hôn sự này của khuê nữ bảo bối – cho dù tông chủ đã nói với ông đây là giả – thì ông cũng không muốn bỏ lỡ chút nào, vì thế ông vẫn lạnh mặt xuất hiện ở hiện trường. Chẳng qua khi ông nhìn thấy Kỳ Tu mặc nữ trang, những vướng mắc trong lòng kia cũng bớt đi không ít.

Có thể mặc nữ trang, còn làm rầm rộ như vậy, không màng thể diện đến mức này, ông vẫn phải bội phục.

Chẳng qua cũng không thể không thừa nhận, gương mặt này của Kỳ Tu, dù có mặc giả nữ cũng không có nửa điểm không ổn. Đường nhiên vẫn kém hơn khuê nữ nhà mình! Nhìn nữ nhi nhà mình mặc hồng trang, tư thể hiên ngang, quả thực đẹp đến khiến người ta loá mắt a.

Thanh Hư Tử ngước gương mặt kiêu ngạo, vẫy vẫy tay về phía Đường Khanh.

“Dao Nhi, lại đây.”

“Dạ!” Đường Khanh tung tăng nhảy nhót chạy qua, có thể nhìn ra tâm tình cực kỳ không tệ.

“Dao Nhi, đây là lễ vật cha tặng cho con, nhận lấy.” Khuê nữ của mình không biết từ khi nào lại thích thi châm, vì thế ông liền cố ý cho người tìm bộ Huyền Dạ châm này.

Nghe nói Huyền Dạ châm này sớm đã thất truyền, hiện giờ lại đột nhiên xuất hiện, mọi người đồng loạt cảm thán Thanh Hư Tử thật yêu thương con gái, ngay cả bảo bối như vậy cũng có thể tìm ra.

Thanh Hư Tử đang mắt đầy thương yêu nhìn khuê nữ của mình, bên tai lại đột nhiên truyền đến lời nói khiến ông thiếu chút nữa muốn động thủ đánh người.

“Cha, người cũng thật bất công, Dao Nhi có quà, sao con lại không có chứ? Hiện giờ con cũng là con của người nha.” Kỳ Tu mặc hồng trang mỹ diệu, lúc này lại làm nũng nói ra lời này, không có nửa phần không hài hòa, ngược lại còn dẫn dắt mọi người trên đũa, nhao nhao cười nói Thanh Hư Tử bất công.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Thế giới tu tiên: Sự đột biến 19

Edit: Xanh Lá

Hiện trường hỗn loạn cực kỳ náo nhiệt, trong chớp mắt liền khiến người ta cảm thấy đây không còn là một cái bẫy nữa rồi. Chỉ là khi càng đến gần thời gian bãi đường, Kỳ Tu đột nhiên càng có dự cảm xấu, loại dự cảm này cực kỳ mãnh liệt, mãnh liệt đến mức hần thiếu chút nữa liền bỏ lại mọi người nơi này, dẫn theo Đường Khanh trực tiếp rời đi.

Như nhận thấy hần có điều không thích hợp, Đường Khanh nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Hiện giờ chính là thời khắc mấu chốt, vị này đừng có tuột dây xích nha.

Kỳ Tu há miệng thở dốc, nhưng lời nói đến bên miệng, hần lại tránh đi tai mắt mọi người, lạnh nhạt nói: “Không có gì.”

Đường Khanh bĩu môi, không truy hỏi nữa, mà lúc này, hệ thống lại đột nhiên phát ra tiếng cảnh báo.

“Khanh Khanh, có ma khí cường đại.”

“Ồ, ý ngươi là Ma Tôn tới?”

Nghe được lời này, Đường Khanh tức khắc vực dậy tinh thần, ngay cả hai tròng mắt vốn dĩ uể oải cũng tức khắc trở nên sáng láng, đây chính là thời khắc quan trọng nha, thành bại đều ở đây cả đó!

Một luồng khí lạnh đột nhiên ập tới, tức khắc phá hủy toàn bộ bài trí xung quanh, thậm chí có không ít tu sĩ còn chưa thấy rõ người tới đã ngã xuống đất không dậy nổi, miệng phun máu tươi. Chỉ có ma khí cường đại mới có thể tạo thành kết quả như thế.

“Là Thôn Thiên Ma Tôn! Hần xuất hiện!”

“Bày trận!”

Mọi người tuy nhìn như lộn xộn, nhưng khi nhìn kỹ, tất cả động tác đều cực kỳ có kết cấu, không có nửa động tác dư thừa. Hết thấy điều này, Thôn Thiên Ma Tôn sao lại không hiểu, chỉ là..... hai thân ảnh đỏ rực trước mắt kia, rất giống Kỳ Dương cùng Tiêu Dao Tiên Tử năm đó, hơn nữa tiêu tử kia tuy lạnh mặt, nhưng lo lắng trong mắt lại chẳng thể lừa được hần ta.

Thú vị.

Thôn Thiên Ma Tôn làm lơ mọi người xung quanh, hần ta nhắc chân đi về phía Kỳ Tu và Đường Khanh, rõ ràng chỉ có một mình, nhưng sức chiến đấu kia lại có thể trụ vững trước công kích mãnh liệt của toàn bộ tu sĩ ở đây, không một ai có thể khiến bước chân hần ta tạm dừng.

“Không thể ngờ mới chưa được bao nhiêu năm, mà bốn tọa đã lần nữa chứng kiến người ma yêu nhau rồi.” Giọng nói của Thôn Thiên Ma Tôn không lớn, nhưng giọng nói tràn ngập tà khí kia lại bao phủ toàn trường.

Câu này vừa phát ra, những tu sĩ vẫn còn sức lực chiến đấu đều khựng lại.

“Ồ, nhìn biểu cảm kia của các ngươi, chắc hẳn không biết vị này chính là Ma tộc?” Thôn Thiên cong môi, tà ác cười, tuy đang nói với các tu sĩ khác, nhưng ánh mắt hần ta vẫn nhìn chằm chằm Đường Khanh, thấy ánh mắt cô không lộ nửa điểm kinh ngạc, liền không khỏi nói: “Xem ra ngươi đã biết rõ sự thực rồi.”

Đường Khanh cắn răng, nếu không phải tu vi không bằng người, cô cũng muốn xé nát gã! Bí mật cô cố ý giấu nhiều năm như vậy, thế mà lại bị gia hỏa này nói toạc ra như thế! Còn ở trước mặt nhiều người như vậy!

Các tông môn chính đạo đều không đội trời chung với Ma tộc, theo cốt truyện lúc trước, sau khi chính đạo biết Kỳ Tu là Ma tộc, liền liên tục đuổi giết hần không ngừng, thậm chí chỉ cần là người có hảo cảm với hần, hết thấy cũng đều không có kết cục tốt!

Vừa thấy ánh mắt của đám tu sĩ từ kinh ngạc biến thành phẫn nộ, cô không khỏi nói: “Người cũng phân ra tốt xấu, ta không cho rằng tất cả Ma tộc đều xấu xa. Ma Tôn nói lời này, chẳng qua là muốn chia rẽ chúng ta mà thôi, bản tính như ý này của ngươi, đáng tiếc đã tính nhầm.”

Cô tuy nói chắc như đinh đóng cột, nhưng trong lòng lại cực kỳ thấp thỏm, cũng may Kiếm Huyền Tông nể tình, ngoại trừ một bộ phận tu sĩ sau khi phần nộ phẩy tay áo rời đi, thì đại đa số mọi người đều giữ thái độ thận trọng quan sát.

“Thú vị.” Thôn Thiên Ma Tôn lần đầu tiên tỉ mỉ đánh giá cô một phen, tuy nói hần ta không phải người tốt lành gì, chẳng qua chỉ với lời này của cô, hần ngược lại có thể suy xét tha cho cô một mạng, rốt cuộc thì trên thế giới này ngoại trừ Tiêu Dao Tiên Tử, cô là người thứ hai nói loại lời này với hần ta, khiến hần ta nhất thời có chút không nở hạ thủ.

Kỳ Tu bất động thanh sắc chắn trước mặt bảo vệ Đường Khanh, những tu sĩ đáng ghét đó sống hay chết cũng không liên quan tới hần. Trước nay hần chỉ để ý đến cô.

Thôn Thiên Ma Tôn khẽ nhếch môi, một luồng khí tức khiến cho người ta sợ hãi mãnh liệt đánh úp lại, “Bồn tọa thể mà lại ngửi thấy khí vị khiến người ta chán ghét kia trên người ngươi. Ngươi và Kỳ Dương, có quan hệ gì.”

Kỳ Tu nhìn hẩn, ánh mắt lạnh lùng, hai tròng mắt đen nhánh nhuộm đỏ, “Là phụ thân ta.”

“À, như vậy à.” Thôn Thiên Ma Tôn cười khẽ một tiếng, chẳng qua trong ánh mắt lại không có nửa điểm ý cười, “Bồn tọa còn tưởng năm đó ngươi đã chết rồi. Chẳng qua cũng không sao, đằng nào hôm nay ngươi cũng phải chết ở chỗ này!”

Hai Ma Tôn đánh nhau, bên chịu tai ương trước nay đều là những người khác, mấy vị trưởng lão Kiếm Huyền Tông còn đỡ, dù sao cũng là Hóa Thần kỳ, mặc dù tu vi không bằng người, nhưng cũng không đến mức quá thảm. Về phần mấy người Kim Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ gì đó, không phải học máu chính là ngã gục xuống đất, đừng nói đến bày trận bắt người, có thể bình an đào tẩu cũng là một vấn đề không nhỏ.

Chẳng qua, có một người đứng ở ngay giữa chiến hỏa, nhưng trước sau vẫn bình an chẳng có việc gì.

Người nọ chính là Đường Khanh.

Trên không trung tối sầm lại, tầng tầng lớp lớp mây đen che đầy màu sắc vốn có, sấm sét ầm ầm nổ vang, không đến nửa ngày, thi thể xung quanh đã chồng chất thành núi.

Âm trầm đen tối, giống như thể địa ngục Vô Gian.

Đứng giữa máu tanh đầy trời như vậy, Đường Khanh cảm thấy mình còn có thể mặt không đổi sắc, sừng sững không ngã, hoàn toàn dựa vào tinh thần tôi luyện qua mấy đời trước. Chẳng qua so sánh với cô, những người ý chí không vững sau khi thấy nhiều thi thể như vậy, thần trí đã phát điên, tu vi hoàn toàn bị hủy.

Thôn Thiên rõ ràng đối chiến kịch liệt với Kỳ Tu như vậy, nhưng vẫn rảnh chia tâm tư nói chuyện phiếm với cô, “Ồ trong hoàn cảnh như vậy còn có thể bình thân ung dung, không hổ là người bồn tọa coi trọng.”

Đường Khanh mặt không biểu cảm, “Cảm ơn lão nhân gia ngài xem thượng, nhưng ta không có hứng thú với người còn lớn tuổi hơn cha ta.”

Thôn Thiên Ma Tôn nghe vậy, cười to thành tiếng. Kỳ thật hẩn ta có một gương mặt cực kỳ anh tuấn mặt, mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, hơn nữa ý cười treo trên khóe môi kia còn có chút đáng vẻ mỹ nam tử, chỉ là sát khí của hẩn ta quá nặng, sự tàn bạo dung nhập cốt tủy kia, gương mặt anh tuấn này không thể che giấu được. Bị hẩn ta nhìn một cái, ý lạnh sẽ lập tức nảy sinh, sống lưng cũng liền lạnh toát.

Đường Khanh có thể bình tĩnh như vậy, cũng là nhờ có hệ thống làm “vũ khí bí mật”, bởi vì cô biết bất kể mình làm như thế nào, mạng nhỏ này cũng sẽ tạm thời được bảo vệ.

So sánh với hai người này, Kỳ Tu lại là hoàn toàn bùng nổ!

“Ồ, tức giận?”

Kỳ Tu không nói, chỉ là ánh mắt âm trầm lạnh lẽo, tràn ngập sát ý kia đã bộc lộ suy nghĩ trong nội tâm.

“Muốn giết ta? Ngươi còn non lắm.” Châm chọc xong, Thôn Thiên tiếp tục trêu chọc Đường Khanh, “Ta tuy già một chút, nhưng gương mặt này vẫn không tồi. Ngươi nói cho ta biết ngươi thích khuôn mặt thể nào, ta liền biến cho ngươi xem. Bằng không ta biến thành mặt hẩn cũng được. Đi theo ta, so với đi theo hẩn” Lời mới đến một nửa, Thôn Thiên đã cảm thấy bả vai tê rần, ngay sau đó, ánh mắt hẩn ta sắc bén lên, “Ta đúng là đã xem thường ngươi.”

So sánh với Thôn Thiên nói lời vô nghĩa, Kỳ Tu nắm Trảm Tiên Kiếm, từ đầu tới đuôi đều trầm mặc không nói gì.

Hai người đều có tu vi Đại Thừa kỳ, chỉ là luận về tư lịch, Kỳ Tu lại không bằng hẩn, rốt cuộc thì một bên làm Ma Tôn mấy chục năm, một bên lại chỉ mới mấy chục ngày. Lúc mới bắt đầu hai người còn mạnh ngang nhau, thời gian lâu hơn, liền có thể cảm nhận được Kỳ Tu đang dần có hết sức.

Trong cốt truyện ban đầu, Kỳ Tu còn ở Vô Tận Thâm Uyên đủ năm mươi năm mới ra, hiện giờ xuất quan sớm, xem ra là có chút nóng vội.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Thế giới tu tiên: Sư đệ hắc hóa 20

Edit: Xanh Lá

Thôn Thiên Ma Tôn vừa thấy Kỳ Tu dần yếu thế, tươi cười trên khóe miệng càng ngày càng sâu, “Ngay cả cha ngươi cũng không phải đối thủ của bản

tọa, người cho rằng người có thể báo thù cho hắn?” Nói xong, một trọng kích tung ra, tức khắc đất rung núi chuyển.

Kỳ Tu miễn cưỡng tránh thoát một chiêu này, chỉ là nhìn trán hắn toát mồ hôi mỏng, Đường Khanh lại rối loạn trong lòng.

“Hệ thống, nam chính sẽ thất bại sao?”

“Theo lý thuyết thì sẽ không, rốt cuộc thì thế giới cũng không cho phép nam chính tử vong, trừ phi là chính hắn tìm chết.”

Tuy hệ thống đã giải thích, nhưng cô vẫn lo lắng không chịu được, “Thôn Thiên quá cường đại, liệu có cái gì uy hiếp được hắn ta không?”

“Có, Huyền Dạ châm cha người vừa mới đưa cho người, dùng nó, mặc kệ là người cường đại đến đâu cũng chỉ có thể rơi vào ảo cảnh.” Hệ thống nói xong, thấy cô nóng lòng muốn thử, lại nói: “Nhưng người chỉ có một lần cơ hội, một khi thất bại, Thôn Thiên nhất định sẽ giết người, mà Huyền Dạ châm cũng chắc chắn sẽ bị hắn phá hủy.”

Đường Khanh hiểu rõ lời hệ thống nói, chỉ là tu vi của Thôn Thiên Ma Tôn này cao như thế, muốn một kích trúng ngay là cực kỳ khó khăn.

Ngay khi cô suy nghĩ nên động thủ như thế nào, đột nhiên Trảm Tiên Kiếm bị ma khí cường đại xâm nhập, thân kiếm khẽ run. Nó vừa run rẩy, Kỳ Tu đã thiếu chút nữa tuột tay khỏi nó, cũng may cuối cùng hắn vẫn nắm chặt không bỏ, chỉ là..... mặc dù một kích này chưa trúng, vẫn còn đòn tiếp theo, huống hồ một kích này hắn đã phải khó khăn lắm mới chống đỡ được.

Thôn Thiên Ma Tôn đánh tới quên mình, hắn ta đã rất lâu không đánh nhau thoải mái như vậy, các tu sĩ xung quanh cũng đều ngã rạp gần hết, cho dù có thể đứng được, cũng căn bản không ai có thể đến gần hắn ta.

“Xem ra, người sắp phải đi với cha người rồi.” Hắn ta kiêu ngạo cười to. Ngay khi Thôn Thiên chuẩn bị dùng hết toàn lực đánh một kích cuối cùng, đột nhiên, trên người truyền đến một cảm giác đau nhói gần như không thể cảm nhận được.

Tuy nói mặt ngoài hắn ta chiếm thượng phong, chẳng qua cũng sắp sửa kiệt lực, lúc này hắn ta xem nhẹ Kỳ Tu, chỉ là trăm triệu lần không ngờ, hắn thế mà còn xem nhẹ một người khác.

Cảnh sắc rõ ràng trước mắt dần mờ hồ, hắn ta phần nộ nhìn về phía người khởi xướng, tươi cười trên mặt đã không còn. Dưới cơn bạo nộ, hắn ta đánh ra một kích cuối.

Kỳ Tu không chết được, vậy cũng phải khiến hắn ném thử nỗi đau mất người mình yêu nhất!

Đáng tiếc, bởi vì thị lực không ổn, một chiêu này của hắn ta đánh vào trước mặt Kỳ Tu.

Thấy thế, Đường Khanh ngay cả nghĩ cũng không kịp nghĩ nhiều, cứ như vậy chặn một kích.

Đòn tấn công của tu vi Đại Thừa kỳ, mặc dù không dùng toàn bộ khí lực, nhưng cũng không phải tu vi như cô có thể ngăn cản, cho nên không có gì bất ngờ, cô ngã xuống. Chỉ là, cô cũng không ngã trên đất, mà ngã vào trong ngực người nào đó.

“Phượng, Phượng Dao.” Kỳ Tu đầy mặt sợ hãi ôm cô, lần đầu tiên ánh mắt hắn đầy luống cuống.

“Không cần lo cho ta, ta chỉ có thể tạm thời cố định hắn, đừng..... đừng lãng phí cơ hội lần này.” Đường Khanh dứt quãng mở miệng, nỗ lực nguy trang đáng vẻ cực kỳ thống khổ. Về phần vì sao cô không đau, có chỗ dựa cường đại như ‘hệ thống ba ba’ ở đó, sao lại dễ cô đau được!

Kỳ Tu không muốn buông cô, nhưng tình hình trước mắt lại không cho phép hắn tùy hứng. Hắn nắm chặt Trảm Tiên Kiếm, ánh mắt đỏ tươi chém một kiếm thật mạnh về phía Thôn Thiên, tiếp theo, hoàn toàn không màng thân thể mình có chịu nổi hay không, hắn thu nạp tất cả linh khí xung quanh, trực tiếp rót vào vết thương do Trảm Tiên Kiếm tạo ra trên người Thôn Thiên Ma Tôn lúc vừa rồi.

Linh khí là sự hưởng thụ đối với tu sĩ, nhưng đối với Ma tộc mà nói, đây lại là thống khổ cực đại. Thôn Thiên Ma Tôn bị cường chế rót nhập vô số linh khí, cuối cùng đầy mặt là vẻ không dám tin, nổ tan xác mà chết.....

Hết thấy điều này, trước sau cộng lại chẳng quá một nén nhang thời gian.

Quá nhiều linh khí cũng khiến Kỳ Tu trọng thương, chỉ là hắn lại hoàn toàn không màng, ném Trảm Tiên Kiếm xuống, kéo bước chân nặng nề chậm rãi về Đường Khanh lên.

“Kỳ, Kỳ Tu, ta biết người hận ta, một chiêu này coi như..... coi như..... ta trả nợ. Kiếm Huyền Tông tuy..... có người hại người, nhưng các đại trưởng lão lại là người rất, rất tốt, người có thể niệm tình lần này, buông, buông tha cho bọn họ được không?” Đường Khanh tuy không cảm thấy đau, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sinh mệnh đang xói mòn. Mắt thấy sắp không còn hơi thở, cô chờ không kịp mà nói với đối phương, lại nỗ lực cầm lấy tay hắn, “Đáp, đáp ứng.....”

Lời nói chưa xong, bàn tay trắng nõn lại đột nhiên buông lơi.

Tìm Kỳ Tu cứng lại, run run rẩy rẩy nắm lấy bàn tay buông thõng trên đất, thật cẩn thận bảo hộ trong ngực.

“Phượng Dao, nàng mệt mỏi có phải không.” Mở to đôi mắt trống rỗng, hắn cố kéo ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, “Ngủ đi, đợi lát nữa ta sẽ

đánh thức nàng. Nàng thích ăn mỹ thực, ta lúc trước còn cố ý học một chút, chờ nàng tỉnh ngủ, ta nấu cho nàng ăn có được không?”

Thôn Thiên Ma Tôn chết đột ngột, xung quanh tuy có không ít tu sĩ bỏ mình, nhưng vẫn có không ít tu sĩ kéo dài hơi tàn, mà lời này của Đường Khanh, đương nhiên bọn họ cũng đều nghe được.

Trong ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, còn không chưa kịp hiểu giữa đôi phu thê ân ái mẫu mực này rốt cuộc có chuyện gì, liền thấy Thanh Hư Tử cầm kiếm lên, hoàn toàn không màng đến vết máu khóe miệng, sát ý nổi lên đầy trong mắt.

“Kỳ Tu! Lời Dao Nhi nói rốt cuộc là ý gì!” Khóe mắt ông căng như sắp nứt, ngay từ đầu ông đã sớm phát hiện giữa hai người này có chút không thích hợp, hơn nữa nghe Hồng Hồ nói, ông đã sớm đề phòng Kỳ Tu, nhưng không nghĩ tới, cuối cùng ông vẫn không bảo vệ được nữ nhi duy nhất của mình.

Đối mặt với chất vấn của Thanh Hư Tử, Kỳ Tu bạo nộ, “Câm miệng, ngươi làm ồn Dao Nhi ngủ!” Nói xong, hắn hết sức đáng thương ôn nhu nói với cô gái nhỏ trong ngực: “Dao Nhi, nàng yên tâm, nàng muốn ngủ liền ngủ đi, ta sẽ không để bất cứ kẻ nào làm ồn đến nàng.”

Nói đến Phượng Dao, cũng chính là Đường Khanh, Thanh Hư Tử lập tức tiến lên tranh đoạt, “Ngươi không xứng có được nữ nhi của ta, buông con bé ra!”

“Ngươi nằm mơ!” Kỳ Tu ôm chặt Đường Khanh, rất có khí thế ai dám tiến lên liên liệu mạng với người đó.

Nếu đổi thành người bình thường, nói không chừng sẽ còn có chút do dự, nhưng Thanh Hư Tử là ai, tiền căn hậu quả trước mắt không cần bất luận kẻ nào nói cho ông biết, ông đã đoán được bảy tám phần. Nữ nhi bảo bối sở dĩ lừa ông, tất nhiên là vì bị tiểu tử này uy hiếp!

“Trả nữ nhi của ta cho ta!”

“Đây là thê tử ta!”

“Cái rắm!”

“Nể mặt ngươi là phụ thân của thê tử ta, rút.”

Đã nói đến mức này, hai người dù thân chịu trọng thương vẫn rút kiếm tương chiến, trận chiến này lại kéo dài ước chừng một ngày một đêm, đến tận khi Kỳ Tu đánh ngã ông trên mặt đất không còn chút sức đánh trả nào, hắn mới ôm Đường Khanh rời đi.

Khi Đường Khanh tỉnh lại lần nữa, phát hiện nửa thân mình thế mà lại vùi trong đất, nếu không phải bốn phía không có người, ngay cả cô cũng bị một màn này dọa cho choáng váng.

“Hệ thống! Vì sao ta không cảm nhận được chân mình, ngược lại.....”

“Ngược lại cảm thấy có rất nhiều xúc tu.”

Hệ thống thay cô nói hết lời, tiếp theo lại giải thích: “Linh được tái tạo thân thể này vốn được trồng trên đất, đợi linh hồn ngươi rót vào, lúc này mới thông thả sinh trưởng. Hiện tại vừa mới “mọc” được nửa người trên của ngươi thôi, không vội, nửa người dưới xem chừng qua một hai năm là có thể được rồi.”

Đường Khanh nghe xong lời này, giống như bị ngũ lôi oanh đỉnh, tuy cô biết có linh được tái tạo thân thể, nhưng trước nay lại không biết loại phương thức hình thành quỹ dị này.

“Ngươi nói xem, ta sẽ không bị người ta coi là yêu quái mà làm thịt chứ.....” Cô hết sức cẩn thận nhìn bốn phía, nói vô cùng thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Thế giới tu tiên: Sư đệ hắc hóa 21

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh đương nhiên sẽ không bị người ta làm thịt, tốt xấu gì cũng là địa điểm hệ thống lựa chọn, dĩ nhiên phải là nơi an toàn nhất trên thế giới này. Ở đây đã hơn một năm, đến khi chân cô mọc xong toàn bộ, cô vẫn bình an không có việc gì.

Chuyện đầu tiên cô làm sau khi mọc chân xong chính là bò ra khỏi đất, trốn vào không gian của mình.

Chôn dưới đất lâu như vậy, dù biết thân thể này chính là linh thể, cô vẫn cảm thấy cả người khó chịu!

Tắm rửa thay xong quần áo ra ngoài, Đường Khanh cảm thấy mình đã sống lại!

“Hệ thống, tình huống hiện tại thế nào rồi?”

Hệ thống có chút chần chừ, hẳn vẫn luôn không nói ra tin tức xấu, trước mắt e là không tránh nổi nữa rồi.

“Có một tin xấu, và một tin không xấu lắm, ngươi muốn nghe tin nào?”

Đường Khanh cạn lời, “Chẳng lẽ không có nổi một tin tức tốt chút sao?”

“Kiếm Huyền Tông không bị hủy diệt, có tính là tin tức tốt không?” Hệ thống nhỏ giọng nói.

Nghe hệ thống nhỏ giọng nói vậy, Đường Khanh hoàn toàn không còn gì để nói. Cô đã dùng cả mạng để che chở Kiếm Huyền Tông, nếu nam chính còn muốn hủy, vậy nhiệm vụ của cô e là cả đời này cũng không hoàn thành được.

“Nói đi, hai tin tức xấu kia là gì.”

“Thứ nhất, Thôn Thiên không chết, hẳn bám vào thân thể người khác. Thứ hai.” Giọng hệ thống càng nói càng nhỏ, đến cuối cùng Đường Khanh còn không nghe rõ.

Nhìn đáng sợ sệt như vậy của hệ thống nhà mình, cô thờ dài, “Nói đi, ta không trách ngươi.”

“Giá trị hắc hóa của Kỳ Tu tăng cao, sắp đột phá 95% rồi.”

Cho dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe xong lời này, Đường Khanh cả người đều không ổn! Rõ ràng bề ngoài Thôn Thiên đã chết, vai ác pháo hôi này của cô cũng bị diệt, sao đang yên lành còn chơi hắc hóa! Đây ‘con mèo nhà nó’ có còn để người ta yên ổn hoàn thành nhiệm vụ hay không!

Đen mặt, cô cố nén rít gào, hỏi: “Nam chính hắc hóa, vậy nữ chính đâu?”

Hệ thống muốn giải thích, nhưng lời nói đến bên miệng, lại thành: “Thôi được rồi, ngươi vẫn nên đi ra ngoài nhìn đi, nhìn xong ngươi sẽ biết.”

Nữ chính không hoàn thành nhiệm vụ tốt đẹp, cho nên chuyện này cuối cùng vẫn rơi vào trên người cô. Mang tâm tình oán giận, cô rời khỏi khu vực này. Nhưng vừa rời khỏi, lúc này cô mới kinh ngạc phát hiện mình thế mà lại tránh ở đỉnh Côn Luân! Trách không được bốn phía không có lấy một người, không nói cái khác, chỉ với linh thú tinh quái xung quanh núi Côn Luân, nơi này cũng không phải nơi người bình thường dám đến, càng miễn bàn nơi này còn cư trú không ít đại năng ẩn cư.

Sợ quấy rầy đến sự an tĩnh của núi này, dọc theo đường đi Đường Khanh cực kỳ cẩn trọng, nhưng cô còn chưa kịp rời đi đã bị người ta phát hiện.

“Toàn thân là linh thể, thú vị thú vị, lão nhân ta còn cho rằng linh dược này đã tuyệt chủng rồi đấy, không nghĩ tới hôm nay lại may mắn thấy được như vậy.” Người tới tóc bạc râu dài, chẳng qua hai tròng mắt lại không có nửa điểm vân đục, ngược lại còn cực kỳ có tinh thần.

Thân thể trùng tu hiện tại của Đường Khanh, một thân tu vi sớm đã không còn, cũng liền uống cho một thân linh thể.

Lão giả vuốt chòm râu bạc trắng, hỏi, “Cô bé cứ như vậy chuẩn bị đi ra ngoài?”

“Ta có chuyện quan trọng, vẫn hy vọng đại tiên cho đi.”

“Ồ..... Lão nhân nghe nói hiện tại bên ngoài thế đạo rất loạn, chỉ với một thân linh thể này của ngươi, e là còn không làm được chuyện ngươi muốn làm đã bị người ta đem đi luyện đan.” Nói xong, ông thấy cô bé này mặt lộ vẻ u sầu, không khỏi lại nói: “Nếu lão nhân ta là cô, sẽ ở chỗ này tu luyện thật tốt, đợi thời cơ chín muồi lại đi ra ngoài cũng không chậm.”

“Đại tiên nói rất đúng.” Đường Khanh nhụt chí, nhưng cũng biết lão giả nói vậy là có ý tốt, lời này cũng là lời thật.

“Nếu cô bé không chê, trong thời gian này lão nhân có thể dạy ngươi một chút công pháp cấp tốc.” Trên đời này rất nhiều người đều chú ý đến một chữ duyên, lão giả cảm thấy cô cực kỳ thuận mắt, lúc này mới mở miệng nói lời này.

Hệ thống, ‘Khanh Khanh mau đáp ứng, gia hỏa này là Tán Tiên, báii ông ta làm thầy hoàn toàn không lỗ!’

Có lời hệ thống nói, Đường Khanh cũng không ngượng ngùng, lập tức liền quỳ trên đất, hô: “Su phụ ở trên, nhận của đồ nhi một lạy.”

Nghe vậy, Tán Tiên tức khắc mặt lộ ý cười, ông thu nhận cô bé này cũng là vì muốn nhìn một chút xem linh thể rốt cuộc có thể luyện công pháp đến mức độ nào.

Lần này vừa bái sư, ước chừng mất gần mười năm cô mới rời khỏi Côn Luân được.

Đường Khanh vốn đã có bàn tay vàng thân thể tu tiên, hiện giờ còn thêm thân linh thể, tốc độ kia liền nhanh đến mức cả Tán Tiên cũng đều trùng mắt cứng lưỡi, cuối cùng chỉ tốn mười năm liền cho phép cô rời đi.

Mười năm thời gian, Nhân giới đã xảy ra thay đổi thật lớn, nhưng đối với người tu tiên mà nói, chẳng qua chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Hệ thống, “Khanh Khanh, rời khỏi núi Côn Luân người sẽ đi tìm ai trước?”

Đường Khanh sờ sờ khuôn mặt không khác lắm với dáng vẻ thật sự của mình này, nói: “Chắc là Thôn Thiên đi, nhân lúc tu vi của hắn còn chưa tăng lên, trước tiên liền làm thịt hắn, bớt đi hậu họa.”

“Ồ, Thôn Thiên hiện tại đang làm thủ hạ của nam chính, tìm hắn cũng không khác gì với tìm nam chính cả.”

Lời hệ thống nói khiến Đường Khanh lập tức trượt chân thiếu chút nữa té ra đất, cuối cùng mới giật khòe miệng hỏi: “Thôn Thiên này có bệnh, muốn mỗi ngày ở bên kẻ thù của mình sao?”

Hệ thống giải thích, “Hắn muốn chiếm thân thể của Kỳ Tu, cho nên mới lựa chọn ở lại bên cạnh hắn làm thủ hạ.”

Đường Khanh than thở một tiếng, xem ra phải nhanh chóng tìm được Kỳ Tu và cả Thôn Thiên, nếu không hắn mà bị chiếm thân thể, vậy chẳng phải nỗ lực trước đây của cô đều uổng phí cả sao!

Nam chính hắc hóa cực kỳ đáng sợ, hơn nữa những năm gần đây có chút xu thế tẩu hỏa nhập ma, không ít thủ hạ dưới trướng đều tự động đi tìm người linh khí dư thừa cho hắn hấp thụ. Nói đến cũng quái, rõ ràng là Ma tộc, cổ tình lại dùng công pháp Kiếm Huyền Tông, Kiếm Huyền Tông chính là chính đạo, công pháp của nó dĩ nhiên yêu cầu lượng lớn linh khí, nhưng công pháp hắn tu hiện giờ chính là ma đạo, muốn gắng gượng tu chính đạo, tất nhiên sẽ tổn thương cho thân thể hắn, nhưng hắn cũng không để ý điều này, làm ngơ ma khí bùng nổ trong cơ thể, còn mạnh mẽ hấp thụ những tu sĩ linh lực dư thừa kia.

Kỳ Tu đặt ma cung ở Lạc Thủy Thành, xung quanh có kết giới cường đại bảo hộ, người bình thường không dễ dàng đi vào, Đường Khanh còn chưa tiến vào Lạc Thủy Thành, liền bị thủ hạ tinh mắt của Kỳ Tu phát hiện. Linh khí dồi dào như vậy, Ma Tôn của bọn họ nhất định sẽ thích! Ôm ý nghĩ như vậy, bọn họ liền đánh lên cô.

Đường Khanh vốn muốn tìm cơ hội tiến vào ma cung, ý định của đám tiểu lâu la này giống với ý cô, vì thế thuận tay đẩy thuyền, cô liền làm bộ hôn mê tùy ý để bọn họ mang cô tiến vào.

Sau khi tiến vào ma cung, tùy ý tìm một cơ hội, cô liền thoát khỏi tiểu lâu la trông giữ, hơn nữa có hệ thống ở đây, cô rất nhanh liền tìm được tên thị vệ đang bị Thôn Thiên chiếm thân thể.

Không có tu vi trước kia, Thôn Thiên cực kỳ cẩn thận, lúc này khi Đường Khanh xuất hiện trước mặt hắn ta, hắn ta liền biết đối phương vì mình mà đến.

“Người là ai?”

“Người muốn giết người.”

“Người muốn giết ta quá nhiều. Muốn ta chết, tốt xấu cũng phải cho ta biết chết trong tay ai.”

“Người thay trời hành đạo.”

Như thể nghe được truyện cười, hắn phụt một tiếng cười ra, “Được rồi, loại chuyện ma quỷ này ta sẽ không tin. Ta đã biến thành như vậy mà còn có thể đuổi theo, xem ra, ta rất quan trọng với người nhỉ.”

“Người kéo dài thời gian như vậy, là muốn chờ ai?” Đường Khanh bóc trần mưu kế của hắn ta, không tiếp tục nhiều lời, trực tiếp động thủ.

Thôn Thiên sao có thể là đối thủ của cô, nhưng ngay một khắc cô ra tay kia, hắn thế mà lại biến mất ngay trước mắt cô!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Thế giới tu tiên: Sự độ hắc hóa 22

Edit: Xanh Lá

Tốt xấu cũng làm Ma Tôn lâu như vậy, pháp bảo hắn ta vẫn có vài món, huống hồ nếu dám ở lại ma cung, dĩ nhiên hắn ta đã sớm bị chuẩn bị xong đường lui để phòng người ta phát hiện, chẳng qua hắn ta không ngờ mình lại nhanh bị phát hiện như thế.

Nhưng điều khiến hắn ta nghĩ trăm lần cũng không ra chính là, người đuổi giết hắn ta đến mức độ này, rốt cuộc là ai?

Bên kia, Đường Khanh đang đầu đầy hắc tuyến nhìn khoảng không trống trải trước mặt, trong chớp mắt khi cô lần nữa liên hệ với hệ thống, lại phát hiện mình bị phát hiện rồi!

“Ai, ai ở đó!”

Vội tu vi hiện tại của cô, sao lại dễ dàng bị bắt được như vậy, nhưng để không bị bao vây tấn công, cô chỉ có thể ngoan ngoãn bó tay chịu trói.

Như sợ cô lần nữa chạy trốn, đám gia hỏa này thế mà lại trực tiếp đưa cô đến trước mặt Kỳ Tu.

Gặp lại nam chính, cô đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng khi cô nhìn thấy cảnh trước mắt này, tức khắc cả người đều. choáng váng.

“Hệ thống???”

Hệ thống đã sớm đoán được phản ứng của ký chủ, lần này thật ra lại bình tĩnh không ít, “Đúng vậy, người không nhìn lầm, thi thể nam chính ôm chính là người, à, phải nói là Phượng Dao, cũng chính là người lúc trước.”

Đường Khanh:

Ta cảm thấy ta cần yên lặng.

Kỳ Tu mặc y phục đỏ, khuôn mặt vẫn tinh xảo tuấn mỹ, chỉ là hai mắt lại tràn ngập bi ai, hắn ôm Phượng Dao sớm đã không còn hơi thở trong ngực, ôn nhu mở miệng, “Dao Nhi, năng ngoan ngoãn nằm một lúc, ta rất nhanh sẽ trở về.”

Cũng không biết hắn dùng biện pháp gì, mà người rõ ràng đã chết nhiều năm, màu da vẫn hồng nhuận như cũ, dường như thật sự chỉ đang ngủ mà thôi.

Vừa rời mắt khỏi Phượng Dao, trong mắt Kỳ Tu liền không mang theo bất cứ tình cảm gì, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn cô một cái, liền trực tiếp động thủ hấp thụ linh khí của cô.

Đường Khanh để hắn tùy ý hấp thụ, dù sao thân thể này cũng sẽ tự sinh ra linh khí, hút hết cũng không sợ. Hiện tại điều cô lo lắng nhất chính là, nên làm thế nào để tiếp tục nhiệm vụ này.

“Hiện tại hắn người đã biết vì sao nữ chính vô dụng rồi chứ.” Hệ thống thờ dài, gấp gờ một ký chủ như vậy, hắn cũng cảm thấy nam chính không thể hắc hóa một cách bình thường được.

Đường Khanh gian nan gật đầu, chẳng qua ngay sau đó, cô lại kêu rên: “Đậu má, nam chính thích Phượng Dao, vậy ta còn chết cái gì mà chết! Vô duyên vô cớ lãng phí hai mươi điểm!”

Vụ mua bán này quá mệt, tự đứng làm gia tăng giá trị hắc hóa của nam chính, còn lãng phí điểm tích lũy của mình.

Hệ thống run run khoe miệng, hắn nên nói ký chủ vô tâm vô tính, hay nên nói ký chủ đến chết vẫn tiếc tiền (điểm tích lũy) đây!

Kỳ Tu cũng không phát hiện linh thể dưới tay có gì không thích hợp, rốt cuộc hắn ngay cả ánh mắt cũng không thèm cho người ta một cái, ngay khi Đường Khanh cảm thấy mình sắp bị hút hết linh khí trong thân thể, bên ngoài phòng ngủ lại đột nhiên ồn ào.

“Ma Tôn, người của Kiếm Huyền Tông lại tới nữa.”

“Ồ.”

Như đã sớm quen với loại cảnh tượng này, Kỳ Tu về mặt hồ hững dửng tay, dời ánh mắt về phía cửa.

Người tới không phải ai khác, chính là ‘người cha từ trên trời rớt xuống’ của Đường Khanh, Thanh Hư Từ.

“Trà nữ nhi của ta cho ta!” Thanh Hư Từ rút kiếm liền chém, vừa dứt lời, giường trong phòng ngủ đã bị chém hơn phân nửa. Vừa mới chém xong, Thanh Hư Từ liền nóng nảy, “Dao Nhi!”

Phượng Dao nằm trên giường, giường này đã bị chém sập, cô đương nhiên cũng lăn từ trên giường xuống, thân thể này vừa lăn xuống, thế mà lại lăn đến bên chân Đường Khanh.

Đường Khanh lúc trước khó khăn lắm mới trấn định được, nhìn quần áo có chút hơi loạn trên người Phượng Dao, cô liền tức đến dựng thẳng lông mày.

Cô đã nhìn thấy gì!

Dưới y phục của Phượng Dao, nếu cô không nhìn lầm! Từng điểm màu đỏ tươi loang lổ kia, chỉ có một loại tình huống mới có thể tạo thành.

“Ồ, nam chính hắc hóa, thật là..... khiến người ta mở rộng tầm mắt nha.”

Cùng bị khiếp sợ, ngoại trừ hệ thống, còn có Thanh Hư Từ. Sau khi nhìn thấy dáng vẻ của nữ nhi, ông ấy hoàn toàn bùng nổ.

“Kỳ Tu, ta muốn ngươi chết!”

Hơi thở lạnh lẽo quanh thân Kỳ Tu khiến cho người ta sợ hãi, chẳng qua sau khi hắn thấy Phượng Dao không có việc gì, lúc này mới thoáng tắt khí thể không bỏ trên người kia.

“Ta nể tình Dao Nhi, hết lần này đến lần khác nhân nhượng, nếu ông lại giương oai, cũng đừng trách ta không khách khí!” Hắn vừa nói vừa thật cẩn thận ôm Phượng Dao vào trong ngực giống như trân bảo.

“Ta lại muốn nhìn xem, ngươi sẽ không khách khí thế nào!”

Đường Khanh nhìn Thanh Hư Từ phần nộ đến mức tận cùng, liền có chút lo lắng, “Hệ thống, ngươi nói người cha kia của ta, có phải quyết tâm muốn chết hay không vậy.”

Hệ thống tuy chỉ là một nhóm số liệu, nhưng những năm gần đây cũng đã trải qua trăm sắc thái nhân gian, nhất thời cũng vô cùng thông thạo đối với Thanh Hư Từ.

“Đúng vậy, thật đáng thương.”

Một người một hệ thống, vừa xem đánh nhau vừa nghĩ đối sách, nhìn đáng về một lòng muốn chết kia của Thanh Hư Từ, hệ thống không kịp ngăn cản, Đường Khanh vẫn không nhận được mà ra tay.

Cô tuy không mạnh bằng Kỳ Tu, nhưng Ma Tôn sắp tẩu hỏa nhập ma và Độ Kiếp kỳ trong trạng thái toàn thịnh, đầu một phen thì vẫn có khả năng, vì thế thừa dịp Kỳ Tu không đề phòng, sau khi cô đánh lên thành công liền cứu Thanh Hư Từ đi, nhưng Thanh Hư Từ lại chết cũng không chịu đi, không có cách nào, cô chỉ có thể mang thi thể Phượng Dao đi cùng.

Kỳ Tu nhìn Phượng Dao bị mang đi, chút lý trí còn lại cũng hoàn toàn bị hủy.

“Không xong rồi, Khanh Khanh, không thể mang Phượng Dao đi, nam chính sắp hoàn toàn hắc hóa.”

“97%.....”

“98%.....”

Con số hệ thống đọc ra khiến Đường Khanh cả kinh trong lòng, không kịp giải thích thêm, sau khi cô để Thanh Hư Từ mang Phượng Dao đi liền lập tức trở lại phòng ngủ đã bị hủy gần hết.

“Kỳ Tu, ngươi bình tĩnh đã.” Nhưng lời này căn bản là vô dụng, khi hệ thống báo 99%, Đường Khanh cắn răng, hơi có chút được ăn cả ngã về không quát: “Người hầu, bốn tiểu thư bảo ngươi bình tĩnh ngươi nghe thấy không!”

Tiếng nói vừa dứt, số phần trăm hệ thống thông báo rốt cuộc ngừng lại, nhưng còn chưa đợi cô thở dốc, người liền bị Kỳ Tu đè ngã trên đất.

Hai mắt Kỳ Tu vẫn mang màu đỏ tươi vì tẩu hỏa nhập ma, hết sức yêu dã, hắn nhìn người dưới thân, không hề lạnh nhạt, ngược lại mang theo một tia cẩn thận, một chút sợ hãi.

“Dao Nhi, là nàng sao.....”

“Vô nghĩa, ngươi đè đau bốn tiểu thư, mau cút lên!”

Đường Khanh tận lực nhớ lại thái độ của mình đối với hắn lúc trước, trong lòng yên lặng rơi lệ, một thân một mình đối mặt với nam chính hắc hóa, thật sự quá khủng bố nha.

Kỳ Tu sao chịu đứng lên, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không rời khỏi, cuối cùng, Đường Khanh không có cách nào khác, chỉ có thể ra tay khiến hắn bình tĩnh lại. Châm bình thường sẽ không cách nào khắc chế Kỳ Tu, cũng may chỗ Tán Tiên có không ít bảo bối, trong đó cũng có kim châm sánh ngang với Huyền Dạ châm.

Nếu nói lúc trước còn có chút hoài nghi, nhưng vừa thấy châm pháp của cô, Kỳ Tu liền hoàn toàn tin tưởng.

Đường Khanh đẩy hắn ra, cú đẩy trước đó thực sự khiến cô ngã không nhẹ, đến giờ vẫn còn có chút đau.

“Ngươi sắp tẩu hỏa nhập ma, nằm im không nhúc nhích cho bốn tiểu thư!”

Giữ hắn bất động ngoại trừ vì sợ hắn làm ra chuyện gì khác người, thì chủ yếu là muốn khơi thông kinh mạch sắp tẩu hỏa nhập ma kia của hắn. Nhưng khó khăn lắm mới tìm lại bảo vật đã mất đi, dưới tình huống như thế, sao hắn lại chịu nằm im không nhúc nhích được.

“Ngươi!”

Vốn định khiến đối phương bất động, kết quả Đường Khanh lại bị đối phương cố định ngược, rơi lệ đầy mặt, đây là tình huống thế nào nha!

“Dao Nhi, sau khi xem bộ châm pháp kia của nàng, nàng cảm thấy ta sẽ còn ngoan ngoãn chờ nàng dùng nó đối phó với ta sao?” Khóe môi hơi cong, Kỳ Tu tươi cười ấm áp.

“Có ý gì?”

Nhìn hai mắt đối phương hơi trừng, Kỳ Tu tiến đến bên tai cô, nhẹ giọng mở miệng, “Sớm từ rất lâu trước đây, ta đã học đại pháp di chuyển huyết đạo, bất kể loại châm nào đâm vào cơ thể ta, hết thấy đều vô dụng.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Thế giới tu tiên: Sư đệ hắc hóa 23

Edit: Xanh Lá

Bên tai bị hơi thở ấm áp vây quanh, khiến tai Đường Khanh ngửa ngửa, hận không thể lập tức lấy tay cào cào, nhưng khổ nỗi lúc này người bị cố định là cô, chỉ có thể tùy ý để loại cảm giác này lan tràn.

“Đù rồi! Hóa giải đi!”

“Nàng phải đáp ứng sẽ không đi, ta mới giải.”

Một tiếng thờ dài, Đường Khanh nói: “Không đi nữa, hóa giải đi.”

Rõ ràng đã hứa hẹn, nhưng Kỳ Tu lại không tháo bỏ trói buộc, ngược lại khề vuốt khuôn mặt cô, trong mắt mang theo biểu cảm đau lòng, “Dao Nhi, nàng nói xem nếu ta hủy sạch một thân tu vi này của nàng, phải chăng nàng sẽ ở lại bên cạnh ta cả đời không đi?”

Nghe lời nói gần như điên cuồng này, Đường Khanh thật ra lại cực kỳ bình tĩnh, “Nếu ta muốn chạy, bất luận người dùng biện pháp gì giữ lại đi chăng nữa, cũng vô dụng thôi.” Chẳng qua nói đến đây, cô lại mềm giọng, “Ngoan, hiện tại hóa giải cho ta, ta phải thay người đã thông kinh mạch một chút, nếu không người sẽ tẩu hỏa nhập ma.”

Nếu nói trước đó còn không hiểu được tình hình, hiện tại cô xem như đã hiểu nhiệm vụ lần này của mình rất cuộc khó làm bao nhiêu, nam chính hiện giờ hắc hóa như vậy, hoàn toàn chính là do cô!

Nếu sách lược của mình sai rồi, vậy cô chỉ có thể đối phương thức, lại nói, nghĩ đến thiếu niên đáng yêu khi còn nhỏ, cô vẫn không đành lòng.

Câu nói ôn nhu của Đường Khanh khiến Kỳ Tu nao nao, tiếp theo hấn vùi đầu xuống cái cổ ấm áp của cô, trong giọng nói mang theo một chút sợ hãi, có hơi run rẩy: “Nhất định là đang nằm mơ, Dao Nhi của ta, sao lại ôn nhu với ta như vậy chứ.”

Đường Khanh có chút chột dạ, một nam chính đang yên đang lành, rốt cuộc đã bị cô làm tổn thương sâu đến mức nào vậy!

Thật là tội lỗi, tội lỗi quá.

“Kỳ Tu, người buông ra trước có được không.” Cô nhỏ giọng hỏi dò, vừa rồi thuận tay bắt mạch cho hắn, đã có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, không thể tiếp tục kéo dài.

Mất đi mà tìm lại được, loại cảnh tượng ngay cả trong mơ cũng không thể xuất hiện này, sao hắn lại chịu buông tay. Thậm chí không chỉ không buông tay, mà còn tiến thêm một bước, trực tiếp lần nữa đẩy ngã cô trên đất, sau đó hung hăng hôn mạnh lên môi cô.

Đường Khanh lần này không dám đẩy hắn ra, chỉ có thể để mặc hắn đòi lấy.

Vốn chỉ cho là một cái hôn an ủi nho nhỏ, ai ngờ đối phương lại ngày càng quá phận.....

Mùa đông khắc nghiệt, tuyết lớn bay đầy trời, đúng là lạnh đến mức khiến người ta run bần bật, hơn nữa trong gian nhà này vì bảo tồn thi thể Phượng Dao mà càng lạnh đến thấu xương, Đường Khanh linh khí khô kiệt đột nhiên bị xé quần áo, lúc này bị lạnh đến mức cô thiếu chút nữa khóc ra.

Vốn còn có chút áy náy với hắn, lúc này cô trực tiếp nổi giận, “Kỳ Tu, người rút xuống cho bản tiểu thư!”

“Không rút.”

Đã làm được đến mức này, nếu như hắn rút, ngay cả chính hắn cũng phải nhổ bản thân.

Lúc trước sợ làm tổn hại thi thể Phượng Dao, hắn vẫn luôn cực kỳ khách chế, trước sau vẫn không làm đến bước cuối cùng, trước mắt khó khăn lắm mới

mất đi tìm lại, cảm thụ được cô gái nhỏ ấm áp trong ngực, sao hắn còn dừng lại nữa. Sau khi kiểm tra được tu vi của cô, hắn đơn giản càng thêm điên cuồng, dù sao cô cũng có thể chịu được.

Đường Khanh chịu nổi, nhưng lại sắp bị chơi hỏng rồi nha.....

Đây chính là mười ngày mười đêm, ước chừng mười ngày mười đêm đó, cô ngay cả cửa phòng ngủ cũng chưa từng bước ra!

“Dao Nhi, có nàng bên cạnh, thật tốt.” Kỳ Tu tuy mỉm cười rất nhẹ, nhưng vui sướng tràn ngập trong giọng nói kia không có nửa điểm giả dối.

Đường Khanh tròn trắng mắt, rất muốn nói ở bên cạnh nam chính hắc hóa, một chút cũng không tốt đâu.

“Dao Nhi, nàng cảm nhận tu vi của nàng một chút đi.” Kỳ Tu vừa ngắm nghía tay cô vừa nói.

Nghe vậy, Đường Khanh đầu tiên là khó hiểu, chẳng qua rất nhanh liền bừng tỉnh đại ngộ, gia hỏa này xem chừng những tư thế trước đó đều là học từ bản ‘song tu bí tịch’ kia ra! Cô đã nói rồi mà, rõ ràng ngay cả tay cô nương cũng chưa cảm, sao hắn lại có nhiều tư thế lẫn lộn người ta như vậy.

Cẩn rằng, cô oán hận nói: “Lấy quyền sách kia ra cho ta.”

“Dao Nhi muốn tiếp tục nghiên cứu?”

“Nghiên cứu cái rắm! Đốt, đốt hết!”

Nhìn cô gái nhỏ giận dữ, Kỳ Tu yêu chiều nói: “Được rồi, đều nghe nàng. Chẳng qua, nội dung quyền sách kia ta đều đã nhớ cả.”

Đường Khanh:.....

“Lại nói tiếp, còn có vài tư thế vẫn chưa thử, Dao Nhi còn muốn tiếp tục không?”

“Tiếp tục cái đại đầu quỷ nhà ngươi! Ta phải về Kiếm Huyền Tông! Ngươi đi mà chơi một mình!” Đường Khanh một tay đẩy hắn ra, tiếp theo nhặt quần áo trên đất khoác lung tung lên người. Quần áo của mình đã bị xé thành mảnh nhỏ, trước mắt cô cũng chỉ có thể mặc quần áo của hắn.

Vừa mới chuẩn bị rời phòng ngủ, trong đầu liền vang lên giọng nói đã lâu không nghe được.

“Là ai, là ai quấy rầy ta tương thân tương ái với phòng tối.” Hệ thống được thả ra, trước tiên âm trầm mở miệng.

Đây chính là mười ngày mười đêm, quả thực chính là ác mộng, hắn (hệ thống) đã tạo cái nghiệt gì, mới gặp phải nhiệm vụ chết tiệt như vậy chứ.

Hệ thống bảo bảo không vui, hệ thống bảo bảo muốn trả thù.

Hệ thống vẫn luôn khuyên mình bình tĩnh thể mà lại muốn hắc hóa, Đường Khanh nghe xong, dưới chân khựng lại, đợi cô kịp phản ứng đã thấy người mình lần nữa nằm trọn trong vòng ôm quen thuộc.

Đường Khanh đen mặt, gia hỏa này sao dính người như kẹo mạch nha vậy!

“Buông tay!”

“Dao Nhi đã tự mình đi đến cạnh ta, sao ta có thể làm kẻ phụ lòng mà buông tay được, lại nói nàng còn là thê tử đã qua cửa của ta.”

Đường Khanh cười lạnh, chút áy náy lúc trước hiện đã không sót lại gì, “Ồ, thê tử đã qua cửa? Sao ta lại nhớ rõ chúng ta còn chưa bái đường đây? Và lại, lúc trước ai nói ta là tỷ nữ của ngươi ấy nhỉ?”

Tính toán nợ cũ, Kỳ Tu lập tức sợ sệt.

“Đó là ta khốn kiếp.”

“Đúng vậy, ngươi chính là kẻ khốn kiếp!” Chịu đựng đau nhức trên thân thể, cô oán hận nói: “Chính ngươi tự chơi đi, ta phải về Kiếm Huyền Tông!”

Người cha trên trời rơi xuống kia của cô còn đang khóc lóc với thi thể của cô đấy, cô quả thật phải đi một chuyến về Kiếm Huyền Tông, hơn nữa Kỳ Tu hiện giờ đã đối đầu với chính đạo, cô còn phải đứng giữa hòa giải. Nhưng Kỳ Tu sao lại chịu để cô rời đi một mình. Chỉ là lúc trước rốt cuộc hắn cũng làm sai, hắn lại không dám cưỡng ép cô ở lại, chỉ có thể hết sức đáng thương canh giữ bên cạnh cô.

Hộ sơn đại trận của Kiếm Huyền Tông, người bình thường sẽ không phá được, Đường Khanh hiện giờ thay đổi thân xác, muốn tiến vào Kiếm Huyền Tông cũng không thể giống như lúc trước, chỉ có thể ngoan ngoãn ở chân núi chờ người thông báo lên, nhưng sao Kỳ Tu nỡ để cô đợi ở chân núi, liên tục tiếp vung tay, phá hỏng đại trận hộ sơn vô cùng thuận thực.

“Dao Nhi, nàng có thể lên rồi.”

Đường Khanh hỗn độn trong gió nhìn cảnh tượng trước mắt này, cả người đều choáng váng.

Hộ sơn đại trận bị phá, người Kiếm Huyền Tông lập tức lao tới hiện trường, thấy người tới là đại ma đầu Kỳ Tu, lại liên tưởng đến vài ngày trước Trương lão Thanh Hư Từ đưa thi thể của sư tỷ về, liền lập tức võ trang đầy đủ chuẩn bị chiến đấu, nhưng không đến một khắc thời gian, trước mắt liền đứng đầy trường lão Kiếm Huyền Tông.

“Ma đầu, ngươi còn dám tới!”

Kỳ Tu cả lợ phát phơ, khẽ nhếch khóe môi cười lạnh, “Ta vì sao không dám tới?”

Thái độ kiêu ngạo như vậy, tức khắc khiến mấy trường lão tức điên. Mắt thấy sắp có đại chiến, Đường Khanh đỡ trán, chỉ có thể đá hấn sang một bên, bước lên phía trước.

“Cái đó, ta tìm Trương lão Thanh Hư Từ. Về phần tên hồn trưởng này, mọi người không cần để ý tới.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Thế giới tu tiên: Sư đệ hắc hóa 24

Edit: Xanh Lá

Thanh Hư Từ chỉ chậm hơn mọi người một chút, sau khi ông thấp hương cho Phượng Dao xong liền đuổi tới đây, vừa tới liền nghe được có người muốn tìm mình.

“Là cô.”

Thanh Hư Từ nói, khiến nhóm trường lão nghi hoặc không thôi, sư huynh nhà mình từ khi nào lại quen vị tiểu cô nương lạ mặt này thế?

Đường Khanh gãi gãi tóc, nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

Rốt cuộc cũng là tiểu cô nương từng giúp mình, Thanh Hư Từ hiếm khi lại cực kỳ kiên nhẫn, “Tiểu cô nương, cô tìm ta có chuyện gì vậy?”

“Có một chuyện hết sức ly kỳ, chẳng qua lời ta nói đều là thật.”

“Nói ra nghe một chút.”

“Ta là Phượng Dao.”

Câu này vừa phát ra, bốn phía tức khắc hoàn toàn an tĩnh, chẳng qua ngay sau đó liền truyền đến những tiếng nhục mạ.

“Ma đầu, ngươi coi Kiếm Huyền Tông ta là nơi nào? Tùy tiện lòi một nha đầu tới liền muốn giả mạo đệ tử tông môn ta!”

“Ma đầu, không cần nhiều lời, trực tiếp động thủ đi!”

Mắt thấy mọi người lại muốn động võ, Đường Khanh lập tức kể ra toàn bộ chuyện về Phượng Dao trong trí nhớ ra, cái gì mà mấy tuổi thời trộm quạt của chương môn, vẫn luôn vừa đe dọa vừa dụ dỗ Hồng Hồ hiện hình người, ngay cả chuyện rút râu chương môn cũng đều nói ra hết.

Nói xong lời cuối cùng, cô cũng có chút miệng khô lưỡi khô, chẳng qua nhìn biểu cảm ngây ngốc của mọi người, trong lòng cô có chút thấp thòm.

Vạn nhất bọn họ không tin mình, thì biết làm thế nào cho phải.

Kỳ Tu nhìn cô khó xử, liền nói với về bất cần, “Dao Nhi, để ý bọn họ làm gì. Bọn họ không tin năng, ta tin. Chúng ta về Ma cung, không để ý tới đám lão bất tử bọn họ nữa.”

Đường Khanh giận trừng mắt, “Ngươi nói ai là lão bất tử!”

Kỳ Tu Tuy muốn độc chiếm cô, nhưng cũng biết địa vị của Thanh Hư Từ trong lòng cô. Không có cách nào, chỉ có thể nói: “Ngoại trừ cha ta.”

“Ai cùng cha với ngươi, ta còn chưa bái đường với ngươi đâu đấy! Việc hôn nhân lần đó không tính!”

“Dao Nhi, nói cũng không thể nói như vậy, sinh lễ ta đã tặng cả rồi, cũng không thể không tính nha.”

Thanh Hư Từ nhìn hai người kia liếc mắt đưa tình, sắc mặt bắt đầu tối, “Sinh lễ ta sẽ hoàn trả đủ số, còn việc làm cha của Ma Tôn, ta không dám đương

nói. Nếu Dao Nhi đã trở lại, mời Ma Tôn trở về đi.”

Có thể biết được nhiều chuyện như vậy, nhóm trưởng lão đã tin tưởng người trước mắt chính là Phụng Dao.

Khó khăn lắm mới khiến người ta tin mình là Phụng Dao, Đường Khanh lập tức nhắc chân chạy đến, chỉ là nhóm trưởng lão nhìn cái đuôi phía sau cô, cả đám người tức khắc liền đen mặt. Chỉ là ở đây không ai là đối thủ của hắn, cuối cùng chỉ có thể cắn răng, nhìn hắn lên núi cùng cô.

Kỳ Tu vẫn luôn cho rằng Đường Khanh chưa đến mức yêu hắn, nhiều lắm cũng chỉ không chán ghét thôi, cho nên khi hắn nghe được đám đệ tử nghị luận về chuyện năm đó hắn chết giả, cô mấy ngày mấy đêm không ăn không uống, tiếp theo trong lúc vô tình trở lại sau núi, hắn lại biết được mấy con dị thú năm đó sở dĩ dạy hắn tập võ cũng là vì được cô dẫn dắt, cả người đều choáng váng, thật lâu mới bình tĩnh lại được.

Đường Khanh đang ở Tịch Dao Tiểu Uyên kể với Thanh Hư Tử chuyện mình trọng sinh ra sao, lại nghe thấy tiếng hệ thống thông báo trong đầu mình.

“Giá trị hắc hóa của nam chính hạ xuống còn 70%.”

“50%.....”

“30%.....”

“Đội đã.” Đường Khanh không thể tưởng tượng nổi, “Sao đột nhiên giảm nhiều vậy?”

Hệ thống, “Không rõ lắm, chỉ là số liệu bên này của ta có biến động.”

Thanh Hư Tử thấy cô thất thần, cho rằng cô mệt mỏi, đau lòng nói: “Nếu Dao Nhi đã trở lại, về sau có rất nhiều thời gian nói chuyện phiếm với cha, hiện tại con cứ nghỉ ngơi trước.”

Đường Khanh cũng không giữ ông lại, gật gật đầu, liền tiếp tục cùng hệ thống thảo luận việc này, kết quả, thảo luận đến một nửa lại thấy Kỳ Tu đột nhiên vọt vào, thực sự dọa cô nhảy dựng.

“Dao Nhi.....”

“Ngươi làm gì.”

Đường Khanh theo bản năng lui về sau một bước, rõ ràng giá trị hắc hóa đã hạ xuống rất nhiều, nhưng hắn như vậy, lại khiến cô càng thêm sợ hãi.

Kỳ Tu cũng không nói nhiều, tất cả cảm xúc kích động trong lòng đều chuyển thành hành động thực tế, tiến lên liền đẩy ngã cô.

Hắn vừa bỏ nhào vào, ước chừng lại mất một ngày một đêm.

Mà lúc này, hệ thống cũng từ khí trầm trầm tiếp tục báo cáo số liệu hạ xuống.

“Giá trị hắc hóa của nam chính hạ xuống còn 15%.” Nói xong, hắn lại nói: “Ta cảm thấy ngươi chỉ cần ngủ với hắn mấy lần, nhiệm vụ này cũng liền hoàn thành xong hết.”

“Cút đi, muốn ngủ ngươi đi mà ngủ!”

Hệ thống, “Ha ha, nhân loại, đây không phải chuyện ngươi muốn hay không muốn.”

Đường Khanh nghe thiếu chút nữa học máu, hệ thống từ ngày đó ra khỏi phòng tối liền vẫn luôn âm dương quái khí, chẳng qua cô có thể hiểu được, rốt cuộc thì tư vị của phòng tối cũng không dễ chịu gì.

Nghĩ đến hệ thống cùng cô chịu khổ, cô hiếm khi dịu giọng nói: “Thế giới này cũng sắp hoàn thành rồi, phòng tối lập tức sẽ rời xa ngươi. Ngoan.”

“Không, ta cảm thấy chỉ cần ngươi ở đó, phòng tối vẫn sẽ luôn bên cạnh ta.” Hệ thống xụ mặt, nói ra một sự thật chính hắn cũng không muốn thừa nhận.

“Ngươi thế mà lại nói ra lời này, ta cảm thấy tình hữu nghị của chúng ta đến đây đã hết.”

“Ồ, chúng ta từng có thứ gọi là hữu nghị này sao?”

Đường Khanh:.....

Không nói xuôi với hệ thống được, Đường Khanh quyết định hoàn thành nhiệm vụ nhanh hơn, mà bước đầu tiên để hoàn thành nhiệm vụ nhanh hơn chính là..... trước hết để Kỳ Tu tách ra khỏi cô đã.

“Thôn Thiên còn đang nhón nhơ bên ngoài, ngươi rốt cuộc còn muốn giết hắn hay không?”

“Giết. Thôn Thiên đương nhiên phải giết, chẳng qua cũng không cần thiết phải nóng vội.”

Dù sao khi hấn ta ở trạng thái toàn thịnh cũng đều bại dưới tay mình, hiện giờ chỉ còn lại một sợi cô hồn còn chơi chiếm thân thể, Kỳ Tu căn bản không có nửa điểm lo lắng, trước mắt quan trọng nhất chính là bảo vệ nữ nhân của mình thật tốt!

Đường Khanh sao lại cho phép Kỳ Tu tiếp tục kéo dài, trực tiếp một chân đá hấn ngã lăn xuống đất, sau đó lạnh mặt vừa mặc quần áo vừa nói: “Người không đi ta đi, dù sao cũng chỉ là một tên Thôn Thiên, ta vẫn đánh được.”

Nghe vậy, Kỳ Tu bò lên từ trên đất, hết sức đáng thương đi đến bên cạnh cô, “Dao Nhi, nàng đừng vứt bỏ ta mà, ta đi còn không được sao.”

Đường Khanh nhìn tên nam chính giống đứa trẻ ba tuổi thiếu năng trí tuệ này, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói chuyện tử tế cho bọn tiểu thư!”

“Tuân lệnh, nương tử.”

Xuyên qua nhiều thế giới như vậy, Đường Khanh cảm thấy đây là lần đầu tiên mình bại bởi một nam chính, bại đến không còn lời nào để nói cả. Nhưng Kỳ Tu lại không thêm đề ý đến sự trảm mạc của cô, dọc theo đường đi vẫn xun xoe các loại, cho dù cô xụ mặt, hấn cũng không giảm hứng thú chút nào. Ngay khi cô sắp suy sụp, hệ thống rốt cuộc cũng giúp cô tìm được Thôn Thiên.

Tốt xấu cũng đã từng là Ma Tôn xưng bá một phương, mặc dù thất thế cũng vẫn có mấy cái thủ hạ trung thành.

Thôn Thiên không nghĩ tới mình bị tóm nhanh như vậy, nhìn đến bọn họ, ngoại trừ sự khiếp sợ ban đầu, nhiều hơn chính là không cam tâm.

“Ta không phục! Vì sao bọn họ đều có thể tìm được tình yêu thuộc về bản thân, mà ta lại chỉ có thể tro mắt nhìn! Thiên Đạo bất công! Thiên Đạo bất công!”

Đường Khanh nhìn thấy một câu độc thân phần nộ, yên lặng đồng tình với hấn một phen, tuy rằng đáng thương, chẳng qua người đáng thương cũng có chỗ đáng giận, chỉ với việc những năm gần đây hấn ta giết người vô số, người chết còn đều là người vô tội, hấn ta có chết cũng không đền đủ tội lỗi.

Thôn Thiên đã chết, giá trị hắc hóa của Kỳ Tu đã không đầy 5%.

Sau khi Thôn Thiên chết, Đường Khanh liền tận dụng quan hệ của Kiếm Huyền Tông, để dịch ý của chính đạo đối với Kỳ Tu dần dần giảm xuống. Mấy năm sau, mất thấy nhiệm vụ sắp hoàn thành, Đường Khanh liền bắt đầu chuẩn bị mọi chuyện sau khi cô rời khỏi, ví dụ để người cha từ trên trời rơi xuống của mình không đau lòng, cô bịa đặt một lời nói dối, lại ví dụ để khiến Kỳ Tu đối xử tử tế với thế giới, cô khiến hấn quay lại tu chính đạo.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 94: Thế giới tu tiên: Sự độ hắc hóa 25

Edit: Xanh Lá

Khi giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu, Đường Khanh liền biết mình phải rời khỏi.

“Hệ thống.”

“Biết rồi biết rồi.”

Hệ thống dứt lời, trên không trung của Tịch Dao Tiểu Uyên - hoặc có thể nói là toàn bộ Kiếm Huyền Tông xuất hiện một đám mây tím lớn, đám mây vừa áp xuống, giống như cả ngọn núi bị bao bọc bên trong, hơn nữa sấm sét bên trong đám mây kia đan xem đầy đặc, thanh thế to lớn này khiến tất cả mọi người chân độgn chạy ra xem.

“Đây..... Đây là vị đạo hữu nào đang độ kiếp?”

“Chương môn, người xem lời vận này, ta còn chưa bao giờ thấy.”

“Chỉ sợ là lời vận Đại Thừa kỳ trở lên, tuy ta cũng chưa bao giờ gặp, chẳng qua Tàng Thư Các từng có ghi lại, đây là Cửu Thiên Huyền Lôi.”

“Độ kiếp thành tiên trong truyền thuyết!”

Chương môn cả kinh nói, tất cả mọi người đều khiếp sợ không thôi.

Chẳng qua rất nhanh bọn họ lại bình tĩnh, có thể may mắn xem đạo hữu Đại Thừa kỳ độ kiếp ở khoảng cách gần thế này, đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở.

Thanh Hư Tử lại không giống như những người khác, ông nhủ mảy, nhìn phương hướng đám mây kia, nếu như không đoán sai, đó chính là Tịch Dao

Tiểu Uyển.

“Thanh Hư Từ.”

Hồng Hồ đứng ở một bên, lẳng lẳng nhìn chỗ kia, chậm rãi nói: “Nếu là Dao Nhi, vậy chính là chuyện cực kỳ tốt.”

“Ta biết.”

Thanh Hư Từ nói, “Chỉ là trong lòng có chút không ổn.”

Hồng Hồ cực kỳ tiêu sái, thấy lời vân biến mất, vạn đạo kim quang chiếu thẳng xuống mặt đất, tức khắc sang sảng cười to, “May mắn nhìn thấy độ kiếp thành tiên, đời này cũng đáng.”

Ở một chỗ khác, Tịch Dao Tiểu Uyển, trong một loạt tiếng chúc mừng, Kỳ Tu sắc mặt tối tăm, nhìn cô gái nhỏ một thân bạch y như trích tiên giữa luồng hào quang rực rỡ.

“Này, Kỳ Tu, ta ở trên trời chờ ngươi, ngươi cũng đừng để ta đợi lâu quá.”

Đường Khanh đứng trong luồng sáng vàng, tươi cười ngọt ngào nói: “Còn nữa, phải đối xử tử tế với thế giới này, nếu ngươi còn giống như trước, ta sẽ tức giận nha.”

Một câu ‘chờ ngươi’ của Đường Khanh tức khắc khiến sát khí trên người Kỳ Tu bớt đi không ít, hắn không chớp mắt nhìn cô, đến tận khi thân ảnh của cô mờ dần, mới gật đầu thật mạnh, “Được.”

Đinh. Giá trị điểm nhiệm vụ trước mắt: 80 Trạng thái nhiệm vụ trước mắt: Khẩu từ linh được 20 điểm Tổng giá trị điểm tích lũy trước mắt: 141 Giá trị điểm nhiệm vụ thế giới sau: 50 Kỹ năng thiên phú thấp sáng ở thế giới sau: Thủ thế chín mạng

Về Kỳ Tu

Kỷ ức đầu tiên của Kỳ Tu là trong một con phố phồn hoa, bốn phía người đến người đi, rất náo nhiệt, nhưng sự náo nhiệt đó lại dường như không liên quan gì tới hắn cả, hắn không biết mình là ai, cũng không biết sao mình lại đến nơi này, bởi vì hắn phát hiện trong óc mình trống rỗng, kỷ ức trước kia đã toàn bộ không còn.

Một năm đó, hắn mới năm tuổi.

Ngay từ đầu vì diện mạo hắn đáng yêu, còn có không ít người bỏ thí chút đồ ăn, nhưng cũng vì vấn đề diện mạo mà lại khiến một số kẻ biến thái mưu toan bán hắn cho tiểu quan quán* (*tương tự kỹ viện nhưng người hành nghề là nam) để đám quan to hiền quý chơi đùa, hắn tất nhiên không muốn làm việc dơ bẩn kia, cho nên liền thoát khỏi nơi đó, chẳng qua hắn cũng rõ ràng, chỉ cần khuôn mặt này của mình còn đó, vẫn sẽ còn những kẻ rác rưởi kia, vì thế hắn ngày ngày bôi xấu mặt mình, lẩn vào giữa đám khất cái* (*ăn mày).

Cứ như vậy, năm năm liền trôi qua, hắn đảo mắt đã mười tuổi, đã trải qua các loại trò hề của nhân gian, vốn tưởng rằng mình sẽ như vậy cả đời, lại vô tình nghe được tông môn tuyển đệ tử.

Rốt cuộc cũng coi như một cơ hội có thể trở nên cường đại, hắn không muốn bỏ qua, vì thế một đường đi bộ, đi những mấy năm, rốt cuộc cũng tới Kiếm Huyền Tông.

Kiếm Huyền Tông tuyển đệ tử nghiêm ngặt, tuy chỉ là đệ tử ngoại môn, nhưng đã là niềm vui ngoài ý muốn.

Mấy năm nay, hắn nỗ lực tu hành, rốt cuộc cũng trở hết tài năng trong một lần đại hội thi đấu dành cho tân đệ tử.

Chỉ là, hắn không nghĩ rằng thiên phú như vậy lại thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt người khác.

Vốn đã chuẩn bị nghênh đón các loại vũ nhục, lại không nghĩ rằng sư tỷ nhìn như điều ngoa tùy hứng này cũng không gây ra cho hắn thương tổn thực chất gì, ngược lại còn cho hắn số cơ hội mà trước đây căn bản không thể nào có, hắn rất quý trọng, nhận thức về sư tỷ cũng bắt đầu dần dần đổi mới.

Hắn thấy nhiều tiểu nhân chó cạy thế chủ, cạy thế bắt nạt người, cũng từng được ân huệ của người khác, nhưng những gì sư tỷ cho hắn, lại khiến hắn đời này khó có thể quên.

Dần dần, ánh mắt hắn bắt đầu dõi theo nàng, chỉ là hắn cũng biết, với thân phận của mình, hắn căn bản không có tư cách đứng bên cạnh nàng, cho đến lần thí luyện đó, hắn thế mà lại tìm được kỷ ức của mình, nhưng kỷ ức này lại khiến hắn khó mà tiếp nhận, bởi hắn phát hiện mình lại có thân thể Ma tộc.

Trong khoảnh khắc đó, hắn tình nguyện mình chưa bao giờ là nhi tử của Ma Tôn tiền nhiệm, hắn tình nguyện chỉ là người bình thường, bởi vì sư tỷ hắn, ghét nhất là Ma tộc.

Mấy năm nay ở chung, vốn định giải thích với nàng, nhưng nàng lại không cho mình lấy nửa cơ hội giải thích, trực tiếp bảo hắn quyết đấu với nàng.

Hắn sao có thể hạ thủ được, vì thế tùy ý để nàng đâm trúng, vốn tưởng như vậy có thể khiến nàng nghe mình nói, nàng lại tuyệt tình đá hắn xuống vực sâu.

Tục ngữ nói đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, nhưng sau khi hắn rơi xuống vực được người cứu, ngay sau đó lại bị lọt vào Vô Tận Thâm Uyên.

Ba mươi năm kia, là ba mươi năm thống khổ nhất đời này của hắn, chỉ là loại thống khổ này khi so với nỗi đau mất đi sư tỷ, căn bản vẫn không thấm thía chút nào.

Một khắc ra khỏi Vô Tận Thâm Uyên, hắn liền ngựa không dừng vó tìm được nàng.

Sư tỷ vẫn cao cao tại thượng như vậy, nhưng hắn lại không còn là mình khi trước, hắn có tư cách giữ nàng lại, chỉ là sự tuyệt tình của nàng khiến hắn có chút sợ hãi, hắn không dám tiếp tục đối tốt với nàng như trước kia, sợ nàng rời đi, vì thế liền đổi sang biện pháp kém cỏi nhất, khiến nàng trở thành tỷ nữ của mình.

Chẳng qua rất nhanh, hắn liền từ bỏ biện pháp này, bởi hắn gặp được Thanh Hư Tử, nghĩ tới một biện pháp càng tốt hơn, chính là để nàng diễn phụ thể ân ái với mình, mặc dù biết những điều này đều là giả, cũng khiến hắn cam tâm tình nguyện.

Bởi vì chuyện liên quan đến Thôn Thiên Ma Tôn, nàng đã đáp ứng.

Đoạn thời gian kia chính là khoảng thời gian vui sướng nhất đời này của hắn.

Nàng cho rằng tất cả sủng ái của hắn chẳng qua là diễn kịch, lại không biết đó đều là tình cảm chân thật nhất của hắn.

Niềm vui luôn cực kỳ ngắn ngủi, ngay khi hắn muốn sau khi giết Thôn Thiên Ma Tôn liền chung sống cùng nàng cả đời như vậy, nàng lại chết đi, vì cứu mình.

Hắn tình nguyện người chết chính là mình, nhưng hiện thực lại cực kỳ tàn khốc, mỗi ngày ôm thi thể lạnh băng của nàng, hắn thiếu chút nữa phát điên.

Ngay khi hắn sắp không thể kiên trì sống sót, nàng đã trở lại.

Ôn nhu như vậy, tươi cười như thế, hắn cảm thấy mình như đang nằm mơ, rốt cuộc sư tỷ sao lại thích hắn được.

Chẳng qua, dù không thích thì đã sao, kinh hi cực đại ủa đến, hắn cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thiên hạ, hắn sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như lúc trước, lúc này đây, hắn phải đối xử với nàng thật tốt.

Kinh hi còn chưa lui, Thiên Đạo lại cho hắn một kinh hi thật lớn khác, hóa ra nàng lại thích mình! Thế giới trước nay luôn tối tăm, từ đây sáng ngời rực rỡ.

Cứ như vậy lại qua mấy năm sung sướng, vốn tưởng bọn họ sẽ luôn như vậy, nhưng ý trời trên người, cũng không biết có phải vì là linh thể trời sinh hay không, mà tốc độ tu luyện của sư tỷ lại tăng nhanh cực độ, khi hắn còn chưa đột phá Đại Thừa trung kỳ, nàng đã đột phá thành tiên.

Lại một lần nữa, hai người xa cách hai nơi, không thể nào gặp mặt.

Nhìn nàng trong lời kiếp, cười nói chờ mình, đó là ước định của hai bọn họ, sao hắn lại có thể không tuân thủ? Hắn liều mạng tu luyện, chính là muốn dùng phương pháp nhanh nhất để gặp nàng, nhưng tu sĩ Đại Thừa kỳ trở lên tiến triển tu vi cực kỳ chậm, cứ như vậy qua 500 năm, suốt 500 năm thời gian, hắn rốt cuộc mới chờ được lời kiếp.

Chỉ là, lúc này, hắn lại không tìm được nàng.

Hắn, lại mất nàng thêm lần nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Chính Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Cứu mạng, biến thành mèo! 1

Edit: Xanh Lá

Sau một cơn trời đất quay cuồng quen thuộc, Đường Khanh còn chưa mở mắt, đã cảm nhận được gió lạnh thấu xương xung quanh, mà bản thân thì bụng đói kêu vang, cùng với cảm giác đau âm ỉ trên chân nữa. Loại cảm giác không ổn này khiến cô lập tức hiểu rõ tình cảnh trước mắt của bản thân, chỉ là dù có chuẩn bị tâm lý, trong giây phút mở mắt ra kia, cô vẫn sợ ngây người.

Wtf?

Cô giờ tay nhìn móng vuốt lông xù của mình, lại ghé mắt nhìn cái chân lông xù kia, cả người đều không khỏe.

“Hệ thống! Người đang làm cái trò gì vậy!”

So sánh với sự khiếp sợ của cô, hệ thống lại lười biếng mở miệng, “Ai da, động vật dễ thương nha, còn là mèo nữa. A..... nhưng có chút nhỏ gầy, nếu như nuôi béo lên một chút, phỏng chừng sẽ rất đáng yêu.”

Cô dám khẳng định, cô nghe được cảm xúc vui sướng khi người gặp họa trong giọng nói của hệ thống.

“Câm miệng, đây là tình huống gì!”

“Ồ, chính là tình huống người đã thấy nha.” Hệ thống cười hi hi nói, truyền tư liệu của thế giới này cho cô.

Đây là thế giới hiện đại, nam chính là tổng giám đốc tập đoàn Mặc thị – Mặc Diệc, do bị cha mẹ bức hôn, hắn đã đáp ứng liên hôn với Dạ gia. Dạ gia có tất cả hai cô con gái, khi mọi người đều cho rằng hắn sẽ lựa chọn Dạ đại tiểu thư Dạ Khuynh Tuyết, thì hắn lại lựa chọn con gái riêng của Dạ gia là Dạ Khuynh Nhan, cũng chính là nữ chính, không vì điều gì khác, đây chỉ là một cuộc giao dịch hợp tác giữa hai người.

Vì để né tránh cha mẹ bức hôn, hắn liền tìm một vị hôn thê giả để ứng phó bọn họ, đại tiểu thư chính quy của Dạ gia – Dạ Khuynh Tuyết quá mức kiêu ngạo, sau khi dính líu quan hệ với cô ta, muốn lui sẽ rất phiền, vì thế hắn lựa chọn nữ chính – người sẽ không gây ra bất cứ hậu họa nào, cũng chính là con gái riêng của Dạ gia. Đã là con gái riêng, địa vị ở Dạ gia tất nhiên là tương đối thấp, nữ chính cũng biết Dạ gia chẳng qua chỉ coi cô ấy như một công cụ liên hôn hỗ trợ việc làm ăn của Dạ gia. Cô ấy không muốn bị trở thành một món hàng, liền đáp ứng giao dịch này với Mặc Diệc.

Vốn chỉ là một giao dịch cực kỳ bình thường, nhưng hai người lại đồng thời chìm đắm trong đó, ngay lúc Mặc Diệc muốn thực sự ngênh cưới cô, lại có người tuôn ra hai chuyện gièm pha kinh thiên động địa.

Hóa ra, Dạ Khuynh Tuyết vẫn luôn thích Mặc Diệc, sau khi biết được Mặc gia muốn liên hôn với Dạ gia, cô ta liền tung tin ra ngoài nói mình sẽ là phụ nhân tương lai của Mặc gia, nhưng ngay trước mắt lại bị nữ chính ‘hót tay trên’ y như bị một cái vồ thật mạnh vào mặt, sao cô ta có thể cam tâm. Chẳng qua chỉ là một đứa con gái riêng, làm sao xứng có được Mặc Diệc. Cô ta vốn tàn nhẫn độc ác, liền âm thầm ra tay huỷ hoại nữ chính.

Dạ gia ngoại trừ con gái riêng còn có một đứa con trai riêng, hai người này Dạ Khuynh Tuyết đều cực kỳ chán ghét, cô ta liền dùng một hòn đá ném hai chim, ở tiệc đính hôn liền bỏ thuốc cho hai người bọn họ làm việc cấu thả kia, vốn dĩ như vậy cũng đủ làm nữ chính khó sống, nhưng Dạ Khuynh Tuyết vẫn chưa thỏa mãn, thậm chí còn sai người bỏ mìn cho nữ chính, khiến cô ấy bị nhiễm loại chất độc không thể nào trị khỏi này. Làm xong hai việc kia, cô ta còn cố ý bán chuyện gièm pha cho tạp chí.

Dưới hai đợt đả kích nặng nề, sau khi nữ chính trở thành ‘người nổi tiếng trên internet’, cô ấy liền lựa chọn rời khỏi thế giới này.

Nữ chính qua đời khiến nam chính trực tiếp hắc hóa, những kẻ bày kế hãm hại cô, cùng những người từng cười nhạo cô, hắn đều muốn khiến bọn họ trải qua tất cả thống khổ mà cô từng chịu!

Nhất thời, vô số người trúng chiêu, tất cả mọi người đều sợ hãi mình sẽ là người tiếp theo chịu tội.

Nam chính: Mặc Diệc

Nhiệm vụ: Ngăn cản nam chính hắc hóa, phá hủy ổ tàng trữ ma túy

Tư liệu thế giới truyền xong, Đường Khanh lại không có chút hứng thú nào, ngược lại mặt không biểu cảm nói với hệ thống: “Sau đó?”

Tâm tình hệ thống cực kỳ tốt đẹp, “Sau đó người phải chịu trách nhiệm ở lại bên cạnh nam chính, ngăn cản hắn hắc hóa.”

“Ta? Một con mèo? Ở lại bên cạnh nam chính? Sao người không trực tiếp để ta làm một linh hồn ở bên cạnh hắn luôn đi!” Đường Khanh nghiêng răng nghiêng lợi, đời trước cô thật không nên thương cảm cái hệ thống rác rưởi đáng chết này, đời này dám đối xử với cô như vậy.

Biến thành một con mèo đó! Có còn muốn để cô yên ổn hoàn thành nhiệm vụ hay không!

Hệ thống không chỉ không có chút áy náy nào, ngược lại còn như phát hiện ra đại lục mới, “Ồ, linh hồn, ý kiến hay.”

“Hay cái trứng!” Đường Khanh trực tiếp chửi bậy, “Trước kia tốt xấu cũng là nữ pháo hôi, làm mèo còn chơi cái gì nữa!”

“Ồ, mèo pháo hôi sao, tuy không phải là người, nhưng cũng đều là pháo hôi cả.” Hệ thống vừa nói, vừa tìm đọc tư liệu thế giới này, “Người nhìn xem, ngay từ đầu liền có một đoạn như vậy, nói khi Mặc Diệc bị người ta đuổi giết, có một con mèo chặn thay hắn một phát đạn. Tốt xấu gì thì nam chính cũng chưa hắc hóa, tuy rằng người đã chết, nhưng hắn vẫn cho người tìm khoáng đất phong thủy đẹp để chôn cất người. Người xem, mảnh đất chôn này trị giá hơn trăm vạn đấy!”

“Người câm miệng, người mới chết thì có!” Đường Khanh tức điên, nhưng vừa động một cái, liền cảm giác được vết thương trên chân sau của mình ngày càng đau.

“Ai nha nói sai rồi, là con mèo trong tư liệu thế giới kia đã chết, Khanh Khanh đáng yêu của chúng ta mới không chết đâu ~” Hệ thống vui sướng nói, lại

tiếp tục: “Ai nha ta thích nhất là mèo đáng yêu, tuy rằng có chút bẩn, nhưng ta cũng không chê, tới hôn hôn một cái nào.”

“Hôn cái đại đầu quỷ nhà ngươi!” Đường Khanh cố nén xúc động bắt hắn tới hành hung một trận, nói: “Ngươi cảm thấy đáng vẻ này của ta còn có thể giúp nam chính chặn một phát đạn mà không chết à?”

“Ai nha, yên tâm, mèo có chín cái mạng, cho nên ở thế giới này ngươi cũng có chín cái mạng.”

Nghe hệ thống nói xong, Đường Khanh rốt cuộc cũng hiểu rõ bàn tay vàng thú thể chín mạng trước khi rời đi đòi trước rốt cuộc là cái quỷ gì.

“À, đúng rồi, bàn tay vàng đặc thù chỉ có thể xuất hiện trong một thế giới, thế giới sau ngươi vẫn chỉ có một cái mạng thôi.”

“Thật cảm ơn quá, ta một chút cũng không muốn chín cái mạng này!”

Tức giận thì tức giận, Đường Khanh cũng chỉ có thể tiếp nhận hiện thực này, đặc biệt là khi hệ thống nói cho cô biết nam chính gặp nguy hiểm, cô chỉ có thể kéo cái chân đau bò lên cái cây đã được chỉ định, sau đó dưới sự nhắc nhở của hệ thống, ra sức nhảy đến, chặn phát súng trí mạng kia.

Mặc gia có chút sản nghiệp hắc đạo, chỉ là Mặc Diệc dù thế nào cũng không nghĩ tới, ở thành phố B lại có người dám ám sát hắn!

Híp đôi mắt nguy hiểm, hắn nhìn mèo nhỏ ngã trên mặt đất, máu tươi chảy đầm đìa nhiễm hắc hai tròng mắt hắn. Vốn tưởng đối phương đã bị hắn xử lý toàn bộ, lại không ngờ vẫn còn có cá lọt lưới.

Đối phương tránh ở chỗ tối, nhưng con mèo nhỏ đáng thương này chết đi lại vừa lúc làm bại lộ quỹ đạo viên đạn.

Phịch một tiếng, chỉ nghe âm thanh nặng nề ngã xuống đất, đối diện liền không còn tiếng súng bắn tới đây.

Ba phút sau, hơn mười chiếc xe đột nhiên vọt đến từ trong bóng đêm, đèn xe chiếu khiến toàn bộ bến tàu sáng ngời.

“Boss, ngài không sao chứ.”

“Không có việc gì, chẳng qua Trần Lượng cùng Đường Thất đã chết.” Trầm mặt, Mặc Diệc lạnh giọng nói: “Tra, là ai hạ thủ.”

“Dạ.”

Mặc Diệc tuy không bị vết thương trí mạng, chẳng qua trên người lại có mấy chỗ trầy da, thấy thế, thủ hạ lập tức gọi điện báo cho bác sĩ tư nhân lập tức tới.

“Không cần, chẳng qua chỉ bị thương nhẹ.” Nói xong, đang chuẩn bị nhắc chân rời đi, hắn đột nhiên ngừng lại, xoay người nhìn mèo nhỏ đang nằm trong vũng máu.

“Boss, làm sao vậy?” Thủ hạ thấy hắn dừng lại, có chút khó hiểu.

Tốt xấu cũng cứu mình một mạng, Mặc Diệc có chút không đành lòng để nó phơi thây ở nơi như thế này, vì vậy hắn bước đôi chân dài, dưới biểu cảm đầy kinh ngạc của mọi người, khom lưng nhặt nó lên.

“Liên hệ với bác sĩ thú y giỏi nhất toàn thành phố.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Cứu mạng, biến thành mèo! 2

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh đã đau đến không còn tri giác, thậm chí đã có thể cảm nhận được sinh mệnh đang xói mòn.

“Thống thống à, có phải ta sắp chết hay không?”

“Căn cứ theo số liệu báo cáo, ngươi còn không đến 5% dấu hiệu sinh mệnh.”

“Ồ, vậy chính là sắp chết.”

“Không việc gì, rất nhanh ngươi có thể sống lại.”

Đường Khanh vừa nghe xong những lời này của hệ thống, trước mắt liền bắt đầu tối tăm, ngay cả ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, sau đó.....

Sau đó cô không còn biết gì nữa.

Mặc Diệc ôm mèo nhỏ người đầy bụi đất này, lúc trước còn có thể cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ, lúc này ngay cả nhiệt độ ấm áp trên cơ thể cũng bắt đầu chậm rãi biến mất, thân mình nhỏ vốn dĩ yếu ớt cũng bắt đầu cứng đờ.

Người giống như hắt, sinh tử đã thấy nhiều, tuy nói mèo nhỏ cứu hắt một mạng, nhưng hắt lại không lộ quá nhiều bi thương, chỉ đưa một bàn tay xoa xoa cái đầu nhỏ.

“Bác sĩ thú y không cần tới, tìm một khu mộ đi.”

Dứt lời, chiếc xe ngừng lại ở một trang viên kiểu Âu, mà tài xế phía trước lập tức xuống xe, cung kính mở cửa xe.

“Dạ, Boss.”

Đường Khanh vừa mới tỉnh dậy, liền nghe được chuyện tìm mộ chôn, tức khắc cả người đều run cầm cập, may mắn cô tỉnh sớm, nếu như muộn một phút đồng hồ, chỉ sợ sẽ bị nhốt trong chiếc hộp đen kịt, chờ bị người ta chôn xuống cái mộ nghe nói trị giá trăm vạn kia.

“Meo ~”

Để chứng minh mình còn sống, cô nhỏ giọng kêu lên.

Mà cô vừa kêu, cũng khiến Mặc Diệc kinh ngạc vài phần, mèo nhỏ trong ngực lúc trước rõ ràng đã không còn sống, sao lúc này lại có nhịp tim đây?

Tiếng kêu của mèo nhỏ tuy không lớn, chẳng qua tài xế cách khá gần, nên tự nhiên cũng nghe được, anh ta nhìn Boss nhà mình, nhỏ giọng dò hỏi: “Boss, có cần bác sĩ thú y ở lại không?”

Mặc Diệc thần sắc nhàn nhạt gật đầu, dường như việc mèo nhỏ đột nhiên sống lại cũng không khiến hắt quá chú ý.

Đường Khanh tuy đã sống lại, nhưng chỗ đau trên người cũng không bớt đi nửa điểm, thậm chí còn vì vừa mới thức tỉnh, dưới trạng thái cực độ thanh tỉnh kia, đau nhức trên người dường như còn đau gấp đôi lúc trước, khiến cô hận không thể lại tiếp tục hôn mê.

“Hu hu hu.....” Dưới cơn đau nhức, cô không nhịn được phát ra từng tiếng khóc than.

Tài xế thấy thế, lập tức nói: “Boss, có cần giao cho tôi không?”

“Nếu là ân nhân cứu mạng, tôi liền tự mình mang nó đi.” Nói xong, Mặc Diệc bước nhanh tới tòa nhà kiến trúc kiểu Âu.

Trong phòng, bác sĩ thú y sớm đã tới, anh ta cũng không phải chờ bao lâu, rất nhanh đã thấy một người đàn ông cao lớn lạnh lùng đi về phía mình. Người đàn ông khí chất cao quý cùng mèo nhỏ nhẹ nhàng trong tay hắt hoàn toàn không tương hợp, chẳng qua hắt vẫn không chê.

Nếu nói trước đó hơn nửa đêm bị người đột nhiên đánh thức, trong lòng bác sĩ thú y vẫn cực kỳ khó chịu, chỉ là giận nhưng không dám nói gì, thì khi nhìn đến mèo nhỏ được người đàn ông ôm trong tay đến đây, tức khắc cảm giác không vui gì cũng chẳng còn, anh ta làm bác sĩ thú y cũng là vì yêu thích động vật nhỏ, người đàn ông trước mắt này nếu không quan tâm đến mèo nhỏ trong ngực thì hắt cũng sẽ không tìm anh ta tới đây.

“Cứu nó.”

Mặc Diệc chỉ nói hai chữ, nhưng bác sĩ thú y lại nghe mà lòng bàn tay đổ mồ hôi, trong một chớp mắt, anh ta đột nhiên hiểu rõ cảm giác của những ngự y thời cổ trong cung đình bị hoàng đế uy hiếp.

“Tôi sẽ cố hết sức.” Nói xong mấy chữ này, anh ta liền mở hộp dụng cụ lúc trước mang theo đến đây, tiếp theo bắt đầu phẫu thuật.

Vết thương của mèo nhỏ vượt qua dự đoán của anh ta, ngoại trừ chân sau, vết thương do súng ở chỗ tim phổi càng khiến người ta nhìn thấy mà sợ.

Thật lâu sau, bác sĩ thú y lau mồ hôi trên trán, trong giọng nói mang theo một tia run rẩy: “Tiền sinh.....”

Mặc Diệc mắt lạnh nhìn bác sĩ thú y đang run run, “Nói.”

“Con mèo này bị thương quá nặng, miệng vết thương tôi đã xử lý tốt, viên đạn tôi cũng đã lấy ra, có thể sống hay không liền phải xem chính nó.” Bác sĩ thú y rất muốn nói với vết thương như vậy con mèo này căn bản không có khả năng sống sót, nhưng viên đạn kia lại kích thích thần kinh mạnh mẽ của anh ta. Đây chính là đạn đó! Từ khi nào ở Hoa Quốc súng ống lại tràn lan như vậy? Người trước mắt này không phải người anh ta có thể chọc đến, cho nên anh ta chỉ có thể nói ra lời ba phải này.

Mặc Diệc thật ra lại không khiến anh ta khó xử, đợi sau khi anh ta băng bó xong miệng vết thương liền cho phép anh ta rời đi.

“Trần Sinh, đưa tiền thù lao cho vị tiền sinh này.”

Bác sĩ thú y thụ sủng nhược kinh, cuối cùng được Trần Sinh cười tủm tỉm nhắc nhở, anh ta cầm xấp tiền thù lao dày cộp, mang về mặt nghĩ mà sợ rồi đi.

Trần Sinh đưa bác sĩ thú y đi xong liền quay vào biệt thự, nói với Mặc Diệc: “Boss, bác sĩ thú y kia sẽ không nói linh tinh ra ngoài.” Nói xong, lại nhìn mèo nhỏ dường như đang ngủ say kia, nói: “Boss, có cần gọi người đến chăm sóc con mèo này không?”

Lúc trước còn không hiểu vì sao Boss lại coi trọng con mèo này như thế, đến khi anh ta biết con mèo này trong lúc vô tình đã cứu Boss liền nháy mắt hiểu ra, Boss tuy làm người lãnh khốc, nhưng trước nay ân oán phân minh, có ơn tất báo, mặc dù là con mèo, chỉ cần nó có thể sống sót, ngày tháng về sau tất nhiên sẽ hưởng thụ vô vàn.

Mặc Diệc cũng không biết làm sao để chăm sóc động vật nhỏ, liền cho làm như lời Trần Sinh nói.

Rất nhanh, Đường Khanh từ một con mèo nhỏ lưu lạc đầu đường liền biến thành mèo quý tộc, tất cả mọi thứ, từ ổ mèo cho đến cây gậy đùa mèo của cô, toàn bộ đều là tốt nhất trên thế giới.

Nhưng cô lại không vui.

Thời gian dưỡng thương trước đó, đồ ăn của cô đều là đồ hộp nhập khẩu, tuy không có hương vị gì, nhưng tốt xấu gì cũng là thịt, miễn cưỡng còn có thể nuốt trôi. Nhưng vết thương vừa lành lặn, bọn họ thể mà lại cho cô ăn thức ăn cho mèo! Cô vốn cực kỳ kén chọn với mỹ thực, sao có thể chịu ăn thức ăn cho mèo chứ?!

Hệ thống nhìn ký chủ bị ngược, tâm tình tốt đến khó có thể hình dung. Hắn không tin đã biến thành mèo mà cô còn có thể nhốt hắn trong phòng tối!

“Khanh Khanh nha, làm một con mèo phải có ý thức của mèo chứ.”

“Cho nên?”

“Người vẫn nên ngoan ngoãn ăn thức ăn cho mèo đi.”

“A.....” Đường Khanh liếm liếm móng vuốt trắng như bông đã được xử lý sạch sẽ. Ở chung với hệ thống lâu như vậy, sao cô lại không nghe ra ý trong lời gia hỏa này chứ.

“Thống nhì à, người nghĩ ta biến thành mèo liền không trị được người?” Cô cười khinh miệt, móng vuốt nhỏ liền bước về phía cầu thang.

Dự cảm điềm xấu thoắt quét toàn thân, hệ thống giả vờ trấn định, “Người muốn làm gì?”

“Người đợi lát nữa sẽ biết.” Đường Khanh lộ ra nụ cười giảo hoạt, tiếp theo bước cái chân mèo nhỏ, một đường đi thẳng tới thư phòng tầng hai.

Thư phòng tầng hai chính là phòng chuyên dụng của Mặc Diệc, ngày thường căn bản không ai dám tiến vào, Đường Khanh tính thời gian, khi Mặc Diệc còn chưa tan tâm liền lặng yên xâm nhập.

Dường như là tuyệt đối tin tưởng thiết bị bảo vệ trong trang viên, máy tính vẫn chưa hề khóa lại, rất nhanh, cô liền dùng móng vuốt nhỏ, ấn nút khởi động máy.

Hệ thống dường như nghĩ tới nỗi sợ đã từng chi phối mình, hắn bày vẻ mặt hối hận, “Khanh Khanh, chuyện gì cũng từ từ, chúng ta là đồng đội!”

“Ây dà, hiện tại còn biết là đồng đội hả?” Đường Khanh nói giọng vui sướng, động tác trong tay vẫn không chậm chút nào, “Ai nha, trang web nào đó ở thế giới này vẫn có khẩu vị nặng như thế nha, ồ, quá sinh động! Nha, ngực này ít nhất cũng cỡ H nha, sao có thể lớn như vậy chứ ~”

Nghe giọng nói của ký chủ, hệ thống rơi lệ đầy mặt tiến vào phòng tối.

Hắn biết ngay mà, chỉ có tiểu nhân và nữ tử là khó nuôi như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Cứu mạng, biến thành mèo! 3

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh chỉ vì nhàn rỗi nhàm chán nên muốn chinh đồn hệ thống một trận, chứ không phải thật sự muốn nhốt hắn vào phòng tối, cho nên không đến một phút đồng hồ liền thả hắn ra.

Hệ thống lần nữa nhìn thấy ánh sáng, liền không dám tiếp tục lỗ mãng, thậm chí còn lần đầu tiên nhận sai với cô, “Hu hu hu, Khanh Khanh bảo bói ta biết

sai rồi.”

“Ừ, lúc này mới ngoan.” Đường Khanh ngẩng đầu nhỏ, tràn đầy ngạo khí nói: “Bỏ nữ vương tha thứ cho ngươi đó.”

Lúc này vốn chỉ là vui đùa, ầm ĩ xong một trận, cô cũng liền chuẩn bị rời đi, chỉ là dù thế nào cô cũng không nghĩ tới, nam chính vốn còn phải một tiếng nữa mới về, thế mà hiện giờ đã trở lại.

Nghe tiếng giày da bên ngoài, lần đầu tiên cô dựng lông toàn thân.

“Hình như nam chính đã trở lại.” Có giáo huấn lúc trước, hệ thống tuy rất muốn vui sướng khi người gặp họa, nhưng giọng nói lại rất nghiêm trang.

Đường Khanh lúc này đang lo rời đi như thế nào, sao còn để tâm đến ý định thực sự của hệ thống.

Thư phòng tuy rộng, nhưng bố cục lại cực kỳ đơn giản, nói cách khác, cô căn bản không có chỗ nào để trốn cả.

Nhìn cửa sắp bị mở ra, Đường Khanh lập tức tắt toàn bộ những thứ mở ra trên màn hình lúc trước, sau đó dứt khoát không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, trực tiếp nhảy về phía người mở cửa.

Mặc Diệc vừa mở cửa liền cảm nhận được một vật nhỏ ầm ập nhảy đến trên người. Vốn nhiều năm quen cảnh giác, hần thiếu chút nữa liền quăng nó đi, cũng may sau khi hần thấy rõ thân ảnh màu trắng trên người mình, tức khắc liền dừng động tác trong tay.

Đây là lần đầu tiên chính thức gặp mặt của một người một mèo sau khi vết thương của Đường Khanh lành lại, tuy trước đó hần đều ngày ngày ở cạnh cô một lúc, nhưng lần nào cô cũng đều đang ngủ dưỡng thương, cho nên cô vẫn không biết được.

Khuôn mặt anh tuấn, lộ ra góc cạnh rõ nét lạnh lùng, hai tròng mắt trước nay lạnh nhạt lại thâm thúy giờ phút này mang theo một tia mềm mại, hần bế mèo trắng nhỏ mềm mại đáng yêu trong tay, môi mỏng khẽ nhếch, “Tiểu Bạch, sao mi lại chạy đến đây?”

Đường Khanh vốn còn nghĩ xem làm thế nào để lấy lòng hần, câu tiếp theo đã nghe được hai chữ Tiểu Bạch, tức khắc liền như bị sét đánh.

“Tiểu Bạch, tên hay.” Đường như vì nam chính xuất hiện, nên hệ thống đã không còn sợ hãi.

“Ngươi cút!”

Cái tên thiên lôi cuộn cuộn như thế, Đường Khanh tắt nhiên tức giận không nhẹ, nhưng đối phương lại hoàn toàn không biết, còn chậm rãi nói bên tai cô: “Đây là thư phòng của ta, Tiểu Bạch về sau không thể lại tiến vào, nếu không.”

Nếu không cái trướng ấy! Tiểu Bạch là cái tên quý gì vậy!

Đường Khanh tức đến thiếu chút nữa giờ móng vuốt, nhưng tưởng tượng đến bây giờ hần là người nuôi mình, lại còn là nam chính, nên chỉ có thể không vui kêu lên một tiếng với hần.

“Meo!” Mau đổi tên cho trầm ngay!

Mặc Diệc tuy không hiểu tiếng mèo, chẳng qua vẫn có thể nghe ra sự không vui dày đặc trong tiếng kêu đó. Lòng người khó dò như vậy hần cũng có thể đoán chuẩn, nhưng trước mắt chẳng qua là mèo trắng nhỏ mới có ba tháng, hần lại có chút đau đầu.

“Tiểu Bạch, mi làm sao vậy?”

“Meo meo meo!” Đổi tên đó!!

“Đổi bụng sao?..”

“Meo!!” Là tên!

“Không phải đổi bụng à, vậy thì chính là khát.”

.....

Một người một mèo cứ như vậy đối thoại nửa ngày, cuối cùng Đường Khanh bại trận. Nhân loại đáng chết này quá ngu xuẩn! Ngay cả ý đơn giản như vậy cũng không đoán ra!

Mặc Diệc nhìn mèo nhỏ mang vẻ sống không còn gì luyến tiếc nằm trên bàn mình, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải. Hần trước nay chưa từng nuôi thú cưng, vật thể yếu ớt mềm mại như thú cưng này trước nay đều không thích hợp với hần, chẳng qua mèo trắng nhỏ này lại ngoài dự đoán khiến hần dễ trong lòng.

Nếu trị không được, hần chỉ có thể gọi nhân sĩ chuyên nghiệp tới đây.

Thẩm Mẫn làm một cô bác sĩ thú y chuyên nghiệp, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình lại phải hầu hạ một con mèo, còn là một con mèo trắng nhỏ

không thuộc bất kỳ chủng loại đặc biệt nào nữa, chẳng qua lúc trước nếu đã lựa chọn nghề thú y, đương nhiên cũng là vì cực kỳ yêu động vật nhỏ, cho nên cũng đặc biệt quan tâm tới Đường Khanh. Lúc này nghe được ông chủ gọi, cô ta lập tức chạy tới.

Nhìn dáng vẻ một người một mèo này giằng co, cô ta liền muốn cười, chẳng qua tu dưỡng nghề nghiệp vẫn khiến cô ta mở miệng dò hỏi, “Tiên sinh, ngài gọi tôi có chuyện gì?”

“Nó dường như có chút tức giận.”

Người có thất tình lục dục, mèo đương nhiên cũng có, biểu cảm thô râu trũng mắt này của mèo trắng nhỏ, quả thật cực kỳ giống tức giận.

Thẩm Mẫn còn chưa từng thấy con mèo nào có biểu cảm phong phú như vậy, lập tức liền cười nói: “Không biết tiên sinh vừa rồi có nói gì, hoặc là làm gì với nó không?”

Mặc Diệc nghiêm túc nói lại chuyện lúc trước một lần, tiếp theo liền nghe Thẩm Mẫn mang theo một tia do dự nói: “Tiên sinh, có khả năng..... nó không thích cái tên Tiểu Bạch này.”

Đường Khanh vừa nghe có người nói đến trọng điểm, lập tức liền đứng dậy từ trên bàn, thậm chí còn tâm tình rất tốt mà cọ cọ tay đối phương.

Nhân loại này quá hợp ý cô, ngoại trừ việc cả ngày đều bắt cô ăn thức ăn cho mèo.

Thẩm Mẫn có chút thụ sủng nhược kinh, từ khi cô ta tiếp nhận mèo trắng nhỏ này, tuy nói nó trước nay luôn ngoan ngoãn không cần cô ta nhọc lòng, nhưng cũng chưa bao giờ được hưởng thụ đãi ngộ như thế.

Mặc Diệc âm thầm bất định nhìn tiểu gia hỏa nhọt trước mắt này, tay duỗi ra, trực tiếp quơ mèo lại. Cũng không biết vì sao, rõ ràng chỉ là một con mèo, rõ ràng cô gái trẻ trước mắt này là do hắn mời đến chăm sóc mèo, nhưng một màn vừa rồi lại khiến hắn cực kỳ khó chịu, dường như con mèo này trời sinh chỉ có thể là của một mình hắn, ai cũng không cho đụng.

“Tôi biết rồi, cô đi xuống đi.” Đuổi người ra ngoài, Mặc Diệc nhắc mèo trắng nhỏ lên đối diện với mình, “Mì muốn đổi tên là gì?”

Đường Khanh không cách nào nói tiếng người, meo meo nửa ngày, đến cuối cùng lại có chút nhụt chí.

Cũng may, lần này Mặc Diệc thật ra lại cực kỳ nhanh nhạy, thế mà liền tìm một quyển từ điển đặt xuống trước mặt cô, “Đỡ cho tên ta đặt mi lại không thích, tự mình tìm đi.”

Từ điển chẳng qua là hành động bắt đắc dĩ của hắn, lại không nghĩ rằng mèo trắng nhỏ thế mà liền thật sự nhảy xuống từ trong tay hắn, sau đó bắt đầu nghiêm túc tìm tên.

Nói là nghiêm túc, kỳ thật chính là phá hư, Đường Khanh trước mắt chỉ có móng vuốt, móng vuốt sao mà lật sách được, cuối cùng cô chỉ có thể tung ra tuyệt chiêu cuối cùng, trực tiếp lấy móng vuốt cào cào, cuối cùng dưới sự nhắc nhở của hệ thống, sau khi xé đến trang có chữ “Đường” liền dừng lại.

Làm xong việc này, Đường Khanh đã mệt đến không nhắc nổi móng vuốt, mấy trăm trang như vậy, xé xong quả thực muốn mạng mèo nha.

Mặc Diệc bất động thanh sắc nhìn cô xé giấy, đến tận khi cô dừng lại, lúc này mới nhìn chữ trên từ điển.

“Đường?”

“Meo!”

Trong một chớp mắt, Mặc Diệc có cảm giác như mình nhìn thấy cô gật đầu.

Tự mình xé giấy tìm tên, lại còn gật đầu nữa, đây cũng không phải việc mèo bình thường có thể làm được nha. Có một chớp mắt, hắn đã cảm thấy tiểu gia hỏa này chính là biến dị. Chẳng qua rất nhanh, hắn lại lắc đầu phủ nhận, có lẽ đây hết thảy chỉ là trùng hợp, trên đời này làm gì có quỷ quái tình linh.

“Nếu như ngươi đã chọn, vậy về sau ta sẽ gọi ngươi là Đường Đường.” Chữ “Đường” (*họ “Đường”) tuy hay, chẳng qua hắn lại cảm thấy chữ “đường” (* kẹo ngọt) càng thích hợp với tiểu gia hỏa này.

Đường Khanh nghe cái tên đó, rốt cuộc cũng miễn cưỡng tán thành, vì thế liền đại phát từ bi không giày vò hắn nữa.

Náo loạn lâu như vậy, cô cũng mệt mỏi, chẳng qua nắm lấy cơ hội bồi dưỡng tình cảm với nam chính, cô liền ở lại thư phòng không đi, nhưng ngay trong lúc cô ngủ say, cô không biết mình lại lần nữa bị phát hiện sơ hở.

Mặc Diệc bắt đắc dĩ ôm tiểu gia hỏa đến bên cạnh, tiếp theo mở máy tính ra. Nhưng vừa mở, hắn tức khắc nhận thấy có chỗ không đúng.

Máy tính này mặt ngoài không cài mật mã, kỳ thật lại bố trí hệ thống an toàn cực cao, mặc dù có người đã tắt hết cửa sổ, hắn vẫn có thể tra ra tất cả một cách rõ ràng, càng đừng nói trong thư phòng này còn có tia hồng ngoại giám sát ẩn.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Cứu mạng, biến thành mèo! 4

Edit: Xanh Lá

Máy tính bị người khác động vào, phản ứng đầu tiên của Mặc Diệc chính là xem camera theo dõi, chỉ là vừa thấy hình ảnh ghi lại được, hấn tức khắc kinh ngạc không thôi. Chỉ thấy một con mèo trắng nhỏ tròn vo thuần thực mở máy tính, tiếp theo dùng móng vuốt nhỏ phần ngon kia nhanh chóng ấn lên bàn phím.

Trình độ thuần thực này, hoàn toàn không thua bất cứ một người trưởng thành nào cả.

Mặc Diệc trước nay vẫn xưng là trầm ổn bình tĩnh, lần đầu tiên hoàn toàn không biết nên hình dung hết thấy trước mắt như thế nào, thật lâu sau, hấn mới dời ánh mắt về phía tiểu gia hỏa đang ngủ đến trời đất u ám kia.

Trong phòng mở máy sưởi, tiểu gia hỏa này dường như thấy nóng nực, liền trực tiếp nằm ngửa lộ cái bụng nhỏ trắng phau phau, bởi vì hô hấp, bụng nhỏ này vẫn phập phồng đều đặn, đáng yêu đến nói không nên lời.

Nhìn cô ngủ không chút phòng bị, lại nhìn sang máy tính của mình, suy nghĩ hồi lâu, hấn rốt cuộc quyết định trước hết không đánh thức cô, mà là mở máy tính ra, tìm lại lịch sử những chương trình vừa bị tắt trước đó.

Vốn chỉ là tò mò tiểu gia hỏa động vào máy tính của hấn rốt cuộc muốn làm gì, tại một khắc khi nhìn thấy lịch sử kia, mặt Mặc Diệc liền hoàn toàn vặn vẹo, hấn nhìn các loại phụ nữ gọi cảm lộ liễu đầy màn hình, lại lần nữa nhìn tiểu gia hỏa đang ngủ đến trời u đất ám kia, lần đầu tiên hiểu ra cái gì gọi là đơ như phỗng.

Hấn chưa từng nghĩ tới mình sẽ có kỳ ngộ gì, càng không nghĩ tới có một ngày mình thế mà lại để tâm đến một con mèo nhỏ như vậy, người đời đều nói hấn bình tĩnh trầm ổn, nhưng chỉ có hấn mới biết, đó là vì những chuyện kia không quan trọng, nếu đã không quan tâm đến tất cả mọi chuyện, đương nhiên sẽ không cần bực lộ cảm xúc, chẳng qua hết thấy điều này đều bị tiểu gia hỏa mắt kia đánh bại.

Từ một khắc khi hấn đưa cô về đây, tâm tư của hấn dường như đã bị cô dẫn dắt.

Chuyện thứ nhất sau khi tan tằm chính là nhìn xem cô có ổn không, thậm chí ngay cả thức ăn cho mèo hay từng món đồ chơi cũng đều là hấn xem qua đồng ý, cấp dưới mới dám mua về, vốn hấn còn đang lo chuyện cô thích ăn thức ăn cho mèo, hiện tại xem ra, tiểu gia hỏa này có lẽ là muốn ăn đồ ăn của nhân loại, rốt cuộc hấn cũng đã từng thử qua mấy loại thức ăn cho mèo đó, cực kỳ nhạt nhẽo vô vị.

Hành động kỳ quái của tiểu gia hỏa cũng không khiến hấn sợ hãi, ngược lại cảm thấy vô cùng kinh hi.

Đường Khanh ngủ một giấc này cực kỳ ngon. Khi lần nữa tỉnh lại, cô phát hiện mình thế mà lại không ở trên bàn sách, mà nằm ở trên người ai kia. Đối với việc ngủ trên người nam chính, cô vẫn chưa cảm thấy không đúng chỗ nào, hiện giờ cô chẳng qua là một con mèo, nếu đã là thú cưng, ngủ trên người “chăn nuôi viên” cũng là chuyện quá bình thường.

Mặc Diệc nhìn tiểu gia hỏa vừa mới tỉnh ngủ trong ngực, khoe miệng lộ vẻ tươi cười, “Đường Đường, ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Biết người lâu như vậy rồi, còn chưa biết người là đực hay là cái.”

Đường Khanh đang đuổi người, đối với lời này cũng không có phản ứng quá lớn, cho đến tận khi đối phương lật người cô qua, lộ ra lông mèo trên cái bụng nhỏ.

“Meo meo!” Ngao, nhân loại đáng chết người đang làm gì!

Cảm nhận được tiểu gia hỏa trong tay kịch liệt gãy gãy, Mặc Diệc không chỉ không dừng lại, ngược lại khi thành công biết được cô là mèo cái, liền có chút ý vị giễu cợt nói: “Hóa ra là mèo cái sao, trách sao lại thẹn thùng như vậy.”

Kẻ sĩ thà chết chứ không thể chịu nhục! Đường Khanh lập tức giận dữ gãy ra khỏi ngực hấn, trước khi đi còn quăng cho hấn một cái đuôi mèo.

Nhìn tiểu gia hỏa thờ phỉ phỉ nhảy đi, Mặc Diệc cười khẽ một tiếng, vốn cho rằng nếu tiểu gia hỏa này là mèo đực, có lẽ là nổi lên tiểu sắc tâm, nhưng trước mắt nếu là mèo cái, e là do thích kiểu dáng người như mấy người phụ nữ đó. Tuy nói hấn trước nay vẫn không thích kiểu phụ nữ dáng người khoa trương như vậy, nhưng lúc này đây, Mặc đại boss thế mà lại cảm thấy những người phụ nữ rẻ mặt kia, dường như cũng không xấu như vậy.

Đường Khanh hoàn toàn không biết mình bị hiểu lầm lúc này đang giẫm chân nhỏ thờ phỉ phỉ chạy xuống tầng dưới.

“Nha, tiểu chủ tử tới rồi à, lại đây ăn cơm lap.” Thẩm Mẫn không biết tên tiểu gia hỏa, vẫn luôn gọi tiểu gia hỏa là tiểu chủ tử, dù sao mèo nhỏ ngao kiêu đáng yêu như vậy, cô ta cũng cam tâm làm người hầu.

Đường Khanh vừa nghe Thẩm Mẫn nói, biểu cảm lập tức không vui. Cô không muốn ăn thức ăn cho mèo, về phần đồ hộp cho mèo kia, lúc trước bị

thương không có sức lực phản kháng, chỉ có thể miễn cưỡng ăn mấy miếng, trước mắt nếu lại bắt cô ăn, còn không bằng giết cô cho rồi!

Nhưng vào lúc này, phía sau lại truyền đến giọng nói hết sức cuốn hút của Mặc Diệc, “Má Ngô, chuẩn bị cơm chiều đi.”

“Vâng, thiếu gia.”

Cơm chiều sớm đã làm xong, trước mắt Mặc Diệc vừa nói một lời, người giúp việc liền lập tức bày toàn bộ thức ăn phong phú lên bàn.

Người đồ ăn thom ngào ngạt, Đường Khanh dừng chân, lại ngược đầu nhỏ về phía cái bàn cao hơn cô mấy chục lần.

Mặc Diệc không chút để ý nhìn nhất cử nhất động của cô, lúc trước liền suy đoán cô có khả năng không thích ăn thức ăn cho mèo mà thích ăn đồ ăn nhân loại, trước mắt gần như có thể xác định rồi.

Hai mắt híp lại, mang theo biểu cảm sung sướng, hần bước đôi chân thon dài, cố ý đi ngang qua cô, tiếp theo ưu nhã ngồi xuống ghế.

Hắn thấy tiểu gia hỏa vẫn như cũ ngồi xổm dưới đất, ngược lại có vẻ không vội, hắn liền rất có hứng thú gấp miếng sườn trên đĩa trước mặt lên, tiếp theo nói: “Má Ngô, hôm nay sườn heo chua ngọt làm không tệ.”

Má Ngô ở Mặc gia mười mấy năm, Mặc Diệc cũng gần như do bà nhìn từ nhỏ tới lớn, tính tình của hắn bà rất hiểu, hắn trước nay đều cực kỳ lãnh đạm, hiếm khi khen ai. Bà tất nhiên vui cười đến không khép miệng được, “Thiếu gia thích là tốt rồi, ngày mai tôi lại làm món này tiếp.”

“Được.”

Đường Khanh có chút ngồi không yên, kia chính là sườn heo chua ngọt đó! Vốn là kiểu không thịt không vui, đây quả thực là món cô yêu nhất!

“Hu hu hu, hệ đại đại, nhân loại thật sự quá đề tiện mà, lại đi lấy đồ ăn dụ hoặc ta.”

Hệ thống nhìn đáng vẻ cô gần như chảy nước miếng, yên lặng đỡ trán, ký chủ này ngu ngốc đến mức quả thực không nổi nhìn, “Đi đoạt lấy đi, ta ủng hộ người.”

Nghe vậy, Đường Khanh hai mắt sáng lên, những băn khoăn lúc trước nháy mắt hóa thành hư ảo, tức khắc nhảy dựng lên từ trên đất, nhảy tới trên người ai kia, sau đó giẫm lên đôi chân dài của người nào đó, không có nửa điểm do dự mà nhảy lên trên bàn.

Trên bàn ngoại trừ sườn heo chua ngọt còn có không ít thứ ngon, ví dụ như thịt bò, lại ví dụ tôm muối tiêu ướp tỏi, đó đều là những thứ cô yêu nhất nha!

Hành động của tiểu gia hỏa thực sự khiến không ít người kinh ngạc, chẳng qua Mặc Diệc không mở miệng, tất cả mọi người cũng đều im lặng không lên tiếng. Có thể làm việc ở Mặc gia, những điều này bọn họ vẫn phải hiểu. Chẳng qua Thẩm Mẫn lại kinh hô một tiếng, nhưng kinh hô xong cô ta rất nhanh liền ngậm chặt miệng, bởi vì ánh mắt ông chủ đảo qua đây thật sự quá khủng bố.

Mặc Diệc thu hồi ánh mắt, lại lần nữa nhìn về phía tiểu gia hỏa của mình.

Đường Khanh lúc này đâu còn tâm tình lo lắng ánh mắt của ai, lúc này cho dù có người ngăn cản đi chăng nữa, cô cũng sẽ không từ bỏ!

Chỉ tiếc, lý tưởng rất xa, hiện thực lại tàn khốc, chỉ với móng vuốt nhỏ này, ngay cả xương sườn cũng không thể khảy ra từ trong đĩa, càng không nói đến tôm còn phải bóc vỏ!

Mặc Diệc nhìn tiểu gia hỏa trước mắt vội đến xoay quanh, hắn nén cười, tiếp tục bày vẻ mặt đạm nhiên ăn đồ ngon trên bàn, thậm chí còn cố ý dùng đũa gấp lên món ăn cô nhìn chăm chăm lâu nhất, đương nhiên, hắn còn không quên ngấm ngấm một phen.

Đường Khanh nhìn hành động của hắn, tức đến ria mép cũng có chút run rẩy.

Gia hỏa này tuyệt đối là cố ý! Tuyệt đối!!

Như thế mà còn nhìn được thì còn có gì không nhìn được nữa, mỹ thực ngay trước mặt, cuối cùng tất cả rứt rề đều hóa thành hư ảo.

Mặc Diệc nhìn tiểu gia hỏa trực tiếp vươn móng vuốt nhỏ muốn đoạt đồ ăn, hắn cố ý nâng tay lên cao nữa, nhìn đáng vẻ cô nhảy dựng nhảy dựng, trêu đùa nói: “Muốn ăn?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Cứu mạng, biến thành mèo! 5

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh đương nhiên rất muốn ăn, nhưng sao cô có thể cúi đầu trước gia hòa này! Vì thế, cô ngạo kiều xoay người, nhìn xương sườn thom ngào ngạt gần ngay trước mắt, trực tiếp nhảy cả người lên.

Hừ, thật sự tưởng cô không với được chắc?

Kết cục nhào đến chính là bị nước sốt dính đầy người, chẳng qua cô đã không còn quan tâm nữa, sau hơn một tháng ăn đồ hộp cho mèo, đối mặt với mỹ thực, sao có thể còn lý trí gì cơ chứ.

Mặc Diệc nhìn hành động của cô, khóe miệng hơi giật giật, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ nhắc cô ra từ trong đĩa, cũng không chê cô nước sốt đầy người mà trực tiếp tự mình gấp đồ ăn, bóc tôm cho cô.

Hành động này thực sự khiến mọi người kinh ngạc, ngay cả người đã làm việc lâu năm ở Mặc gia cũng đều kinh ngạc không thôi. Thẩm Mẫn rồi rầm nhìn một màn trước mắt, thú cưng không thể ăn đồ ăn của con người, bởi vì hàm lượng muối quá cao, sẽ rất dễ gây tổn thương cho thân thể chúng. Nhưng nghĩ đến ánh mắt khủng bố lúc trước, cô ta có chút không dám mở miệng.

Mất thấy Đường Khanh ăn ngày càng vui vẻ, càng ăn càng nhiều, sợ thân thể cô không chịu nổi, Thẩm Mẫn lấy hết can đảm, nhỏ giọng tiến lên, “Tiên sinh, tiểu chủ tử không thể ăn đồ ăn hương vị quá nặng, như vậy sẽ không tốt cho thân thể, hơn nữa thân thể tiểu chủ tử cũng vừa mới hồi phục.....”

Câu nói kế tiếp cô ta không nói ra, bởi cô ta phát hiện đôi phương đã nghe lọt.

Mặc Diệc dừng tay bóc tôm lại, ôn nhu nói với tiểu gia hòa: “Mì cũng nghe được rồi đấy, vết thương của người vừa mới khỏi, không thể ăn những đồ ăn này.”

Khó khăn lắm mới ăn được một bữa bình thường, Đường Khanh sao lại chịu bỏ qua, liền trực tiếp kêu to: “Meo meo meo!” Tôi muốn ăn!

Tiểu gia hòa không phải mèo bình thường, dĩ nhiên không thể đánh đồng với thú cưng bình thường được, chẳng qua thương tích của cô vừa mới lành, quả thật không nên ăn đồ ăn quá nặng khẩu vị. Nghĩ một chút, Mặc Diệc lại lần nữa mở miệng, “Má Ngô, đi chuẩn bị đồ ăn thanh đạm chút, ví dụ như canh cá chẳng hạn.”

Má Ngô sao lại không hiểu, lập tức gật đầu nói: “Được, thiếu gia.”

Thẩm Mẫn không nói gì nhìn ông chủ, lúc này cô ta quyết định không mở miệng nữa. Cô ta chẳng qua là một người chăm sóc thú cưng, ông chủ không nghe cô ta, cô ta cũng không cách nào phản bác.

Đường Khanh nghe Mặc Diệc nói xong, sự không vui trước đó lập tức biến mất, thậm chí còn tâm tình rất tốt liếm liếm lòng bàn tay hân.

Xúc cảm ấm áp ướt át khiến Mặc Diệc sừng sốt, sau đó khóe môi khẽ cong lên, cực kỳ có kiên nhẫn ôm lấy cô, cùng cô chờ nồi canh cá.

Canh cá phải nấu chậm, đợi Đường Khanh uống đến bát canh cá này, đã qua hơn nửa tiếng đồng hồ sau. Cô ăn uống no đủ, đột nhiên nghĩ đến “chăn nuôi viên” của mình trước đó chỉ lo hầu hạ mình, dường như còn chưa kịp ăn gì cả, vì thế, cô hiếm khi đại phát từ bi, đẩy bát canh cá còn dư lại kia đến trước mặt hân.

“Cho ta?” Mặc Diệc mỉm cười nhìn cô, trong mắt cũng không có nửa phần ghét bỏ.

“Meo!”

Đường Khanh đẩy canh cá cho hân xong, cũng mặc kệ hân rót cuộc uống hay không, liền giẫm móng vuốt nhỏ chuẩn bị nhảy xuống khỏi bàn.

Lần nào cũng ăn cơm một mình, khó khăn lắm mới tìm được một đối tượng thuận mắt cùng mình ăn cơm, Mặc Diệc sao lại chịu để cô rời đi chứ, cho nên cô còn chưa kịp rời khỏi bàn, hân đã lần nữa ôm cô trở lại trên người mình, cũng không màng đến nước sốt kia sẽ dính vào âu phục sang trọng, liền nói: “Lúc trước ta bồi người ăn cơm, bây giờ đến lượt người bồi.”

Nghe vậy, Đường Khanh nghiêng cái đầu lông xù do dự một chút, nhưng thật ra cũng không cự tuyệt.

Đồ ăn đã có chút nguội, chẳng qua Mặc Diệc lại cảm thấy hương vị cực kỳ không tồi.

Cơm đã ăn xong, tiếp theo liền phải xử lý nước sốt trên người Đường Khanh, mà hết thấy việc này, dĩ nhiên là do Mặc Diệc tự mình động thủ.

Cũng không biết làm sao, hân đột nhiên nghĩ đến trang web lúc trước cô xem, nếu dáng người nữ giới cô thích kiểu như vậy, thì với dáng người nam giới, cô rất cuộc thích kiểu gì đây?

Nghĩ vậy, hân đột nhiên nghĩ tới một biện pháp thực nghiệm hay.

Chuyện tắm rửa Đường Khanh đương nhiên không phản đối, chỉ là trước mắt muốn cô cùng nhau tắm rửa với tên này, dĩ nhiên là trăm triệu lần không có khả năng, nhưng người nào đó sao lại để cô như nguyện. Cuối cùng, cô khuất phục dưới thế lực ác, về mặt sống không còn gì luyến tiếc tùy ý đối phương ôm cô tắm rửa.

Mặc Diệc nhìn sắc mặt cô, lần đầu tiên bắt đầu nhìn thẳng vào đáng người mình.

Cơ ngực, cơ bụng, bắp tay, mấy thứ này hẳn hết thấy đều có, sao tiểu gia hỏa lại dường như không có hứng thú với hẳn nhỉ?

Đường Khanh nào biết suy nghĩ của hẳn, cô đã sợ chuyện tắm rửa với nam chính này, cho dù cô là thân người hay thân mèo chẳng nữa, cho nên tuân thủ nguyên tắc phi lễ chó coi, cô đơn giản nhắm mắt lại, tùy ý đối phương kỳ cọ cho mình.

Tắm rửa xong rồi, dĩ nhiên là đến việc đi ngủ. Lúc trước không biết thân phận củ cô đã hận không thể chuyển cô đến trong phòng mình, trước mắt biết được bí mật nhỏ của cô, Mặc Diệc trực tiếp đặt cô lên trên giường mình, về phần ổ mèo của cô, đã là đồ không cần thiết vậy ném đi là được.

Đường Khanh nhìn nam chính quần khăn tắm ngang eo bước ra, lần đầu tiên nhìn thẳng vào đáng người hẳn, không thể không thừa nhận đáng người này quá tuyệt vời, nhìn tám khối cơ bụng kia một cái, cô liền muốn tiến lên sờ một phen. Đương nhiên, điểm rụt rè này cô vẫn phải có, chỉ là cũng không biết có phải đêm nay ăn thịt dê hay không, mà nhìn đến thân thể đẹp đẽ kia, cô thể mà lại không có tiền đồ..... chảy máu mũi!

“Khanh Khanh, người bình tĩnh, chỉ là thể xác thôi mà, người phải biết người cũng là cô em dày dặn kinh nghiệm đã duyệt qua vô số nam chính rồi đó!” Hệ thống nhìn ký chủ ngu xuẩn trước mắt, không nhịn được mở miệng nói.

Đường Khanh rất muốn phản bác, nhưng nghĩ đến tính tình đều cáng của hệ thống rác rưởi này, cô lại nói: “Ồ, phải rồi nha, phỏng chừng lần này sẽ không cách nào ngủ với hẳn, không nhịn được.”

Hệ thống thật ra lại không hề sợ, dù sao ký chủ đã mang thân mèo, hẳn cũng không tin lần này còn có thể bị nhốt trong phòng tối.

“Vậy nhịn đi, nam chính hẳn sẽ không biến thái như vậy mà trực tiếp chơi **** đâu, ha ha ha ~”

Nghe tiếng cười này, Đường Khanh cắn chặt răng, quyết định không chấp nhận với hệ thống tệ hại nhà mình.

“Được rồi, người thắng.”

Nghe giọng cười vui vẻ của hệ thống, Đường Khanh sống không còn gì luyến tiếc nằm dài trên giường.

Mặc Diệc nhìn thấy dưới mũi tiểu gia hỏa nhà mình chảy ra chất lỏng màu đỏ, đầu tiên hoảng sợ không nhẹ, đợi sau khi hiểu rõ ngọn nguồn, tức khắc tâm tình rất tốt cười nói: “Mèo nhỏ háo sắc.”

Đường Khanh đầy mặt khiếp sợ, “Meo meo meo?” Người cái tên nhân loại đáng ghét này, có biết người đang nói gì không?

“Được rồi, máu mũi đã lau xong, nên đi ngủ.” Xoa xoa đầu nhỏ của cô, cuối cùng hẳn vẫn không nhịn được bỏ thêm một câu, “Mèo nhỏ háo sắc ngủ ngon.”

Đường Khanh tức đến xù lông, tiến lên liền đập chân lên mặt hẳn.

Cho người nói bậy này! Cho người bôi nhọ trầm này! Trầm giẫm chết người!

Móng vuốt nhỏ ầm ập non mềm đập lên trên mặt, xúc cảm kia miễn bàn thoải mái đến mức nào. Cho nên đối với hành động há giận này của cô, Mặc Diệc không chỉ không hề tức giận, ngược lại còn yêu chiều nói: “Ngoan, ngủ nào.” Tiếp theo, bàn tay to duỗi ra, ôm cô vào trong ngực.

Đường Khanh ban đầu còn có chút tức giận, chẳng qua tức mãi cũng cảm thấy mí mắt có chút nặng nề, sau đó liền cứ như vậy mà ngủ. Lần nữa tỉnh lại, cô phát hiện mình cũng không phải đang trong ổ chăn ấm áp, mà ở trong một chiếc xe đang di động.

“Meo meo meo?” Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông ôm mình, khó hiểu hỏi.

“Ta không nuôi người rảnh rồi, cho nên từ hôm nay trở đi, mi phải cùng ta đi làm.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Cứu mạng, biến thành mèo! 6

Edit: Xanh Lá

Mặc Diệc từ sau khi phát hiện gương mặt thật của Đường Khanh liền cảm thấy vật nhỏ nhà mình quá đơn thuần, thậm chí có thể nói..... có chút ngốc nghếch đáng yêu. Rõ ràng biết bản thân không giống mèo bình thường, nhưng cố tình lá gan còn đặc biệt lớn, những hành động đó của cô, nếu như đổi thành người khác, đã sớm coi cô thành quái vật, nơi nào còn dung túng cô như vậy.

Cho nên, gia hỏa bé nhỏ ngốc nghếch như thế, hẳn vẫn nên mang theo bên cạnh hàng ngày mới tương đối yên tâm.

Đường Khanh đâu biết rằng mình đã bị coi thành kẻ ngốc, những hành động cô làm ra kia vẫn là sau khi cô suy nghĩ cẩn kẽ, rốt cuộc tỏ ra giống mèo thường cũng không có ưu thế gì cả, nếu như cô biểu hiện thông minh một chút, nói không chừng nhân loại này sẽ liền nhìn cô với con mắt khác cũng nên.

Cô mèo nào đó không biết mình đã bị lộ tẩy, lúc này còn đang dào dạt đắc ý với hệ thống.

Nhìn xem, nhân loại này đã quỳ gối dưới móng vuốt của trẫm rồi!

Cô mèo nào đó đã quên mình từng làm nhân loại kiêu ngạo, lúc này đang ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi xồm trên vai Mặc Diệc, hưởng thụ biểu cảm kinh ngạc sợ hãi của mọi người dọc theo đường đi.

Nhân viên của tập đoàn Mặc thị đã bị một màn này dọa choáng váng, trợn mắt há hốc mồm nhìn theo Mặc đại tổng tài rời đi.

Mặc Diệc đi vào văn phòng, chuyện thứ nhất chính là sai người mang toàn bộ đồ vật trong xe mình lên, ví dụ ổ mèo chế tạo riêng cho cô, cùng các loại đồ ăn vặt của con người mà cô hẳn sẽ thích, còn cả mấy món đồ chơi.

Có thể làm trợ lý của Mặc tổng giám đốc dĩ nhiên không phải người thường, chỉ là tuy thế, nhìn ánh mắt nghiêm túc dị thường kia của boss, anh ta vẫn không bình tĩnh nổi. Chẳng qua là một con mèo thôi mà, thái độ của boss vậy mà còn nghiêm túc hơn cả khi đối đãi với hợp đồng chục tỷ!

Trợ lý trong nội tâm yên lặng phát điên một trận, mặt không biểu cảm mang toàn bộ đồ lên, sau đó nhìn đáng vẻ Đường Khanh, tựa như đang xem một đồng tiền.

Còn chẳng phải là tiền sao, có thể lọt vào mắt ông chủ nhà mình, giá trị kia chính là không thể đo lường được.

Mặc Diệc vẫn chưa để ý tới nội tâm trợ lý nhà mình, sau khi hẳn tự mình đặt ổ mèo trước cửa sổ sát sàn, đặt đồ chơi bên cạnh ổ mèo, và mở ra các loại đồ ăn vặt, lúc này mới bế Đường Khanh lên, ôn nhu nói: “Đường Đường, ta phải đi họp, mi tự mình ở trong văn phòng chơi, nhưng không thể chạy ra ngoài, biết không, nếu không trở về ta sẽ trừng phạt mi đó.”

Đường Khanh lắc lắc đuôi mèo, ngẩng đầu, vốn không muốn trả lời hẳn, chẳng qua niệm tình hẳn tận tâm với mình như vậy, cô cũng hiếm có đáp lại một tiếng, “Meo.”

Thấy cô đáp ứng, Mặc Diệc xoa xoa đầu nhỏ của cô, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn rồi khỏi văn phòng.

Trợ lý đã đại rai tại chỗ, hoàn toàn không thể tin, vị Boss trước nay luôn lạnh nhạt của mình thế mà lại có lúc ôn nhu như thế.

Nhất định là ảo giác của anh ta.

Mặc Diệc đi tới cửa, nhìn trợ lý còn đang đứng tại chỗ nhìn Đường Đường nhà mình, bỗng dưng nhíu mày, “Trợ lý Lý.”

Trợ lý Lý bị gọi, sao còn dám hoảng thần, lập tức nhanh chóng đi theo sau ông chủ.

Hai người vừa rời đi, Đường Khanh liền nằm trong ổ mèo mới mua phơi nắng. Không thể không nói, ngày tháng làm mèo dường như cũng không tệ, ngày nào cũng có người chải lông, còn có người hầu hạ cô ăn uống, nhưng nam chính lại có chút đáng ghét, chỉ biết bắt nạt cô! Cũng may, ký ức tu luyện đời trước vẫn còn, tuy nói linh khí ở thế giới này không dồi dào như vậy, nhưng có chút ít còn hơn không. Nếu như vận khí tốt, cô vẫn có thể tu thành hình người.

Ngay khi cô tập trung tinh thần tu luyện, cửa văn phòng lại bất chợt bị người mở ra, mà tiếp theo cô liền nghe được tiếng thư ký nôn nóng ngăn trở.

“Dạ tiểu thư, tổng giám đốc đang mở họp, không được ngài ấy cho phép cô không thể tiến vào văn phòng.”

“Tôi muốn vào văn phòng của Mặc Diệc còn cần anh ấy cho phép?” Giọng nói mang đầy vẻ ngạo mạn, ánh mắt nhìn thư ký cũng rất không vui.

Thư ký đương nhiên cũng biết vị này là ai, tuy nói tai tiếng giữa vị này và ông chủ nhà mình đã truyền ra huyền ảo, nhưng rốt cuộc cũng chưa từng nghe ông chủ tự mình thừa nhận, nên nào dám thật sự cho vào.

Nhưng đúng lúc này, vị Dạ tiểu thư kia lại đột nhiên thấy được thân ảnh nhỏ màu trắng trong văn phòng, tức khắc ánh mắt sùng sốt, tiếp theo lời nói tràn ngập chán ghét, “Sao bây giờ trong phòng làm việc còn có mèo nữa thế! Tôi ghét nhất là mèo!”

Cô thư ký kia cả kinh trong lòng, lập tức chắn trước mặt cô ta. Con mèo này chính là ông chủ tự mình mang đến, nhìn trận thế kia liền biết được sùng ái cực kỳ, nếu trong lúc này lại bị cô ta gây tổn thương, vậy cô ấy (thư ký) cũng liền xong luôn đó.

“Diệp tiểu thư, đây là thú cưng Mặc tổng vừa mới mang đến, ai cũng không được chạm vào.”

“Cút ngay.”

Dạ Khuynh Tuyết nhìn thư ký chắn trước mặt mình, khó thở không thôi, mình tốt xấu cũng là phu nhân tổng giám đốc tương lai của Mặc thị, con nhóc

này lại nhiều lần ngăn cản mình như thế, hay là à coi trọng Mặc Diệc, muốn thay thế mình?

Gương mặt xinh đẹp tức khắc trở nên ác độc, nhìn thư ký che chắn trước con mèo thú kia, trực tiếp dùng tay đẩy ra, “Có là cái thá gì, cũng xứng ngăn cản tôi.”

Thư ký không ngờ cô ta lại trực tiếp động thủ, vừa vô ý liền bị cô ta đẩy ngã.

Mất thấy cô ta muốn đi bắt mèo nhỏ trắng tuyết kia, thư ký kinh hãi hét một tiếng, “Cẩn thận!”

Đường Khanh sao lại nhìn không ra cô thư ký này vì cứu mình mới bị đẩy ngã trên đất, lập tức nổi giận. Tượng đất còn có ba phần chính trực, thật sự tưởng cô dễ bắt nạt hả?

“Meo!” Kêu một tiếng giận dữ, Đường Khanh trực tiếp nhảy lên, đồng thời vurun móng vuốt nhỏ cào lên mặt cô ta.

Dám bắt nạt thư ký cô nương đáng yêu!

Xem hôm nay trầm giáo huấn nguoi như thế nào!

Dạ Khuynh Tuyết được nuông chiều từ bé, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình thế mà lại bị một con mèo bắt nạt, tức khắc hai mắt đỏ bừng, dưới con phần nộ trực tiếp nổi lên sát tâm. Vốn chỉ muốn giáo huấn con mèo này một trận sau đó quăng nó ra ngoài, trước mắt thế mà lại dám cào mặt cô ta, quả thực tìm chết.

Không rảnh lo trên mặt đau rát, càng không màng đến hình tượng thực nữ trước nay luôn giả bộ, cô ta trực tiếp dùng tay bóp cổ Đường Khanh giống như người đàn bà đánh đá.

Rốt cuộc chẳng qua mới ba tháng tuổi, trước đó dồn hết sức nhảy lên, Đường Khanh sao có thể là đối thủ của cô ta.

Chẳng qua cô lại không lo lắng, dù sao vẫn còn tám cái mạng, nghe hệ thống nói cô ta là nữ xứng ác độc, một khi đã vậy, có liều mạng này cô cũng muốn phá hỏng mặt cô ta.

Dưới tình thế một người một mèo giằng co, thư ký sau khi ngây ngốc một lát, liền lập tức gọi điện thoại tìm viện binh, tiếp theo lê chân tập tễnh liều mạng kéo tay Dạ Khuynh Tuyết.

“Dạ tiểu thư, đây là mèo của Mặc tổng, cô không xem mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật.”

Dạ Khuynh Tuyết đã sớm tức đến mất lý trí, nghe được lời này, liền trực tiếp đem đẩy cô ấy ra, giận mà cười nói: “Chẳng qua là một con súc sinh, không lẽ Mặc Diệc còn vì nó mà đánh tôi chắc?”

Dứt lời, ngoài cửa đột nhiên vang lên một trận tiếng giày da dồn dập, tiếp theo liền nghe được một giọng nói lạnh băng.

“Tôi quả thật sẽ không đánh cô.” Mặc Diệc lạnh mặt, nhanh chóng tiến lên giải cứu Đường Khanh từ trong tay cô ta, cũng thêm không nghe cô ta giải thích mà đi thẳng đến bàn làm việc, ấn nút điện thoại, “Gọi bảo vệ lên đây.”

Dạ Khuynh Tuyết đầu tiên là sùng sốt, tiếp theo lại khóc lóc nói: “Mặc Diệc, anh nuôi cái loại mèo gì vậy, tiểu súc sinh này thế mà lại dám cào em.”

Dạ Khuynh Tuyết còn đang khóc lóc kể lể, bên kia bảo vệ đã chạy lên.

“Mặc tổng”

“Mời người kia ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Cứu mạng, biến thành mèo! 7

Edit: Xanh Lá

Giọng nói lạnh nhạt của Mặc Diệc khiến Dạ Khuynh Tuyết ngây nguoi, cô ta đầy khó tin nhìn về phía Đường Khanh, “Mặc Diệc, anh thế mà lại vì một con tiểu súc sinh mà muốn đuổi em đi?”

Nghe cô ta mở miệng là phát ra một câu tiểu súc sinh, Đường Khanh thật hận không thể nhảy lên cào cho cô ta mấy trăm cái. Nguoi mới ‘con mèo nhà nó’ là tiểu súc sinh! Nhưng mình lại bị người kia ấn vào trong ngực, căn bản không cách nào nhúc nhích.

Mặc Diệc cũng không để ý tới Dạ Khuynh Tuyết, thậm chí ngay cả ánh mắt dư thừa cũng không cho cô ta, chỉ lạnh giọng nói với bảo vệ ở một bên: “Nếu không mời ra được, vậy liền ném ra ngoài đi.”

Bảo vệ được huấn luyện rất có tố chất, thấy ông chủ lên tiếng, không nói hai lời liền xách Dạ Khuynh Tuyết ra ngoài, mặc cho cô ta nhục mạ như thế nào cũng không chút dao động.

“Mặc Diệc, anh lại đối đãi với em như thế Mặc Diệc.....”

Giọng nói xa dần, Đường Khanh nhìn người bị quăng ra ngoài kia, không có nửa điểm đồng tình, cô ta có kết cục như vậy còn chẳng phải tự mình gây ra à! Trách được ai!

Nói đến đây, thật ra cô thư ký lại rất đáng thương, tự dưng phải chịu tội.

Đường Khanh vẫn rất hiểu câu thành ngữ ‘tri ân báo đáp’, tuy nói mình bị ấn ở trong ngực không cách nào nhúc nhích, chẳng qua cô vẫn hướng về phía thư ký kia kêu vài tiếng, “Meo meo?”

Thư ký nghe được tiếng mèo kêu, theo bản năng nhìn về phía cô, cũng không biết sao lại đột nhiên thấy từ trong mắt cô một tia quan tâm.

Mặc Diệc vừa thấy tiểu gia hỏa này còn có tâm tư quan tâm người khác, sắc mặt lập tức không vui, “Nếu chân bị thương, vậy tuần này cô không cần tới.”

Đường Khanh vừa nghe, sao lại chịu đáp ứng, tốt xấu gì cũng là người cứu cô một mạng, kỳ nghỉ một tuần quá buồn xín, vì thế cô hướng về phía “chăn nuôi viên” của mình kêu to hai tiếng, “Meo meo!”

Như có thể đoán được ý cô, khuôn mặt vẫn luôn căng chặt của Mặc Diệc lộ một tia bất đắc dĩ, “Biết rồi. Cấp tiền thưởng.”

Nghe vậy, Đường Khanh lúc này mới vui vẻ lên, thậm chí còn vươn đầu lưỡi nhỏ phẩn nộn liếm liếm “chăn nuôi viên” của mình.

Thư ký nghe được lời này, hơi có chút thụ sủng nhược kinh, lại nhìn mèo trắng nhỏ trong ngực ông chủ, tức khắc cảm thấy lúc trước mình che chở mèo con là hành động phi thường sáng suốt.

“Vâng, Mặc tổng, vậy tôi đi ra ngoài.”

“Ừm.”

Thư ký vừa đi, Mặc Diệc liền tỉ mỉ kiểm tra tiểu gia hỏa nhà mình một hồi, “Có bị thương không?”

Đường Khanh lắc đầu, tuy nói lúc trước quả thật bị bóp cổ có chút không dễ chịu, chẳng qua đại tiểu thư nũng nịu kia căn bản không có bao nhiêu sức lực, huống hồ hần cũng trở về đúng lúc, căn bản không xảy ra việc gì. Chẳng qua Mặc Diệc lại không yên tâm, cuối cùng vẫn tự mình đưa cô đến bệnh viện thú cưng.

Bác sĩ thú y vẫn là kia bác sĩ cũ, thấy vị tôn sát thần này, tức khắc khẩn trương không thôi, “Tiên..... Tiên sinh có yêu cầu?”

“Chụp phim cho nó.”

Bác sĩ thú y tuy không rõ rốt cuộc sao lại thế này, chẳng qua với kinh nghiệm của anh ta, vẫn nên dừng hỏi mới thỏa đáng.

“Tiên sinh đặt mèo ở đây là được.”

Phim chụp lên rất nhanh, quả thật không có gì trở ngại, chẳng qua Mặc Diệc lại cảm thấy cần phải nhắc nhở cô một chút, cho nên sau khi trở lại trong xe, hần giờ bàn tay to, không hề do dự đánh lên mông nhỏ của cô vài cái.

“Lần sau còn dám lỗ mãng nữa không?” Nếu không phải hần xuất hiện đúng lúc, cũng không biết tiểu gia hỏa này sẽ xảy ra chuyện gì, tưởng tượng đến một màn vừa rồi kia, ánh mắt hần tức khắc lạnh lẽo.

Đường Khanh sao còn để ý hần đang nói gì, trực tiếp hoàn toàn ngây ngốc.

whatareyou làm cái trò gì đấy?!

“Lời ta vừa mới nói, nghe được không?” Mặc Diệc nhìn tiểu gia hỏa đang phát ngốc, khẽ nhủ mày.

Tiểu gia hỏa này thật sự khiến người ta không yên tâm, lúc này mới rời khỏi tầm mắt hần không bao lâu, thế mà đã thiếu chút nữa bị thương rồi, nếu không phải thư ký vẫn coi như có mắt, hần cũng không dám tưởng tượng nếu như hần tới chậm, nghênh đón hần sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Đường Khanh sao lại chịu nghe lời hần, cũng không biết làm sao, sau khi biến thành mèo, ngay cả tính cách cô cũng bắt đầu ngạo kiều lên.

Vì thế, trực tiếp dõ dẫm quay lưng về phía hần.

Mặc Diệc dờ khóc dờ cười nhìn tiểu gia hỏa trong ngực, bắt cô nhận sai chính là không có khả năng, nhưng hắn cần phải cho cô biết rõ nguy hiểm. Tuy nói hắn có năng lực bảo vệ, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nhờ ngày nào đó hắn không ở bên cạnh.

Đường Khanh đầu hiểu khổ tâm của hắn, nhớ đến cô đời trước còn thiếu chút nữa thành tiên, đời này tốt xấu cũng có chín cái mạng, lại còn có thể tu hành, sao lại sợ những người thường đó.

Kết quả, một người một mèo liền cứ như vậy giằng co, đến tận lúc chạng vạng.

Mặc Diệc chịu thua gia hỏa này, cho nên lúc ăn cơm chiều, thấy cô không nhảy lên bàn, hắn cố ý nói: “Hôm nay sườn heo chua ngọt hình như làm hơi ít.”

Má Ngô vừa muốn nói gì, lại thấy thiếu gia nhà mình quét một ánh mắt tới, tức khắc liền ngậm miệng.

Đường Khanh vốn còn đang hờn dỗi, kỳ thật nếu hắn nói chuyện cẩn thận, cô cũng sẽ chịu nghe, rốt cuộc cô cũng không phải người ngang ngược, nhưng hắn thế mà lại đánh mông cô, tưởng tượng đến chuyện này, cô liền nghĩ đến Sở Việt ở thế giới trước, quá ám ảnh tâm lý đó có biết không!

Mặc Diệc thấy cô thờ ơ, lại nói: “Cũng may, xương sườn này vẫn đủ để một mình mình ăn.” Nói xong, hắn liền gấp lên miếng sườn cuối cùng.

Nghe đến đó, Đường Khanh sao còn quan tâm tức giận hay không tức giận. Đây chính là sườn heo chua ngọt! Quý biết bữa tiếp theo có còn món này hay không.

Nhảy lên một cái, cô đi tới trên bàn, cũng không màng đến việc còn đang giận dỗi với nhân loại kia, trực tiếp giẫm chân nhỏ đoạt lấy miếng sườn từ trong tay hắn.

Xương sườn vẫn thơm như cũ, chỉ là cũng không biết có phải gia hỏa này cố ý hay không, một bát to như vậy, thế mà ngay cả một miếng cũng không còn!

“Meo ô?” Thịt đâu?

Mặc Diệc nhướn mày, “Đề ý đến ta rồi à?”

“Meo ô?” Muốn thịt!

“Muốn ăn thịt?”

“Meo!”

“Vậy về sau không thể lờ mờ, biết không?”

“Meo?”

Mặc Diệc thấy đối phương khó hiểu nhìn về phía mình, hít sâu một hơi, dường như tiểu gia hỏa này còn không nhớ rõ chuyện ban ngày kia!

“Sự việc lúc ban ngày kia, về sau đừng phải ai dám bắt nạt mi, nếu như ta không ở bên cạnh, không thể cứng đối cứng, phải tới tìm ta, biết không?”

Đường Khanh rất muốn nói anh lo lắng nhiều rồi, chẳng qua nhìn dáng vẻ nghiêm túc kia của “chăn nuôi viên”, cô liền cố mà đáp ứng.

“Thế này mới ngoan.” Mặc Diệc thấy cô rút cuộc nhả ra, liền bảo má Ngô bung lên nửa bát sườn còn lại, tiếp theo vừa khẽ vuốt đầu nhỏ của cô, vừa nói: “Chẳng qua nếu ta ở đó, có kẻ nào không có mắt dám bắt nạt mi, mi trực tiếp cào là được, chuyện khác không cần quản.”

Đường Khanh ăn sườn đến một nửa, nghe được lời này, tức giận trước đó lập tức tiêu tan, thậm chí trong lòng còn yên lặng nghĩ, nam chính lần này thật đúng là không tồi nha, vừa không bắt nạt cô, còn chống lưng cho cô nữa, đương nhiên, quan trọng nhất chính là cho cô thịt ăn.

Hệ thống nhìn một người một mèo đối thoại, luôn cảm thấy tình cảnh này có chút quý dị, “Khanh Khanh à, người nói một con mèo như người thì đối thoại gì với người này chứ, hắn nghe đâu có hiểu.”

Đường Khanh sùng sốt, lúc này mới nghĩ đến hiện giờ mình không phải nhân loại.

Thấy thế, hệ thống liền nói ra nghi hoặc trong lòng, “Người xem, hắn có giống như nghe hiểu được lời người nói không?”

“Người vừa nói như vậy, thật đúng là.....” Đường Khanh sờn tóc gáy, ngay cả sườn trong miệng cũng đều có chút vô vị, “Hắn..... hắn là không phát hiện cái gì chứ?”

“Không biết, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút đi.” Hệ thống đã sợ mấy nam chính ra bài không theo kịch bản này lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Cứu mạng, biến thành mèo! 8

Edit: Xanh Lá

Từ sau chuyện lần trước, Mặc Diệc đi đâu cũng đều mang theo Đường Khanh, mặc kệ là ăn cơm, ngủ hay mở hộp, thậm chí có rất nhiều lần ngay cả vào WC cũng muốn mang theo cô. Đương nhiên, Đường Khanh hoàn toàn không có cái thú vui ác liệt đi rình xem WC nam, cô đâu phải biến thái!

Nhưng người nào đó lại đùa cô thành nghiện, ví dụ lần này, hần cố ý ôm cô đi tới cửa WC nam. Nếu không có hệ thống nhắc nhở, cô liền mơ mơ màng màng bị mang vào đó!

“Mèo ô!” Đường Khanh dựng lông nhảy xuống từ trên người hần, về mặt cảnh giác nhìn về phía đối phương.

Mèo nhỏ trong ngực không còn, Mặc Diệc cũng không tức giận, chỉ cười nói: “Sao lại đột nhiên chạy xa như vậy?” Nói đoạn, liền tiến đến khom lưng chuẩn bị ôm cô lên.

Đường Khanh sao lại chịu làm theo ý hần, trực tiếp lại lui về sau mấy bước, mà nội tâm thì điên cuồng oán giận với hệ thống, “Mẹ nó, nam chính này là biến thái!”

Hệ thống buông tay, “Không phải nam chính nào cũng đều biến thái sao? Ta tưởng ngươi đã quen rồi chứ.”

Đường Khanh bị lời nói sắc bén của hệ thống làm cho nghẹn một trận, đơn giản không mở miệng nữa, ngược lại dời ánh mắt về phía nam chính.

Nam chính chẳng qua là trêu cô thôi, chứ sao thật sự mang cô vào WC nam được, hơn nữa mặc dù là WC nam, nhưng WC ở tầng cao nhất của tập đoàn Mặc thị, ngoại trừ hần cũng không ai khác dám dùng.

Đường Khanh không ngốc, rất nhanh liền hiểu được gia hỏa này chính là đang trêu mình, tức khắc giận không nhẹ, lại lần nữa dùng cái đuôi để đối diện với hần.

Mặc Diệc cũng không còn cách nào, từ sau ngày đó, tiểu gia hỏa đường như liền thông suốt, không còn bộc lộ bản tính của mình nữa, ngược lại nguy trang thành một con mèo thực sự. Nếu cô như vậy ở trước mặt người ngoài, vậy thì thật ra lại giống tâm ý hần, nhưng khi chỉ có hai người một chỗ cô vẫn như vậy, điều này khiến hần thật đau đầu. Đã từng thấy cô linh động như vậy, sao còn muốn gắp lớp vỏ nguy trang này của cô, cho nên gần đây hần tìm được một biện pháp, mỗi khi hần ôm cô đi WC nam, tiểu gia hỏa sẽ liền tháo bỏ nguy trang, hoặc cũng có thể nói là tức đến xé cả nguy trang xuống.

“Đường Đường, lại đây.”

Đường Khanh sao lại chịu qua đó, không chỉ không chịu, còn lui về sau. Đương nhiên, hành động nhỏ này của cô ở trong mắt Mặc Diệc lại không đáng kể chút nào, chỉ trong chớp mắt, cô lại về trong ngực người nào đó.

“Mèo mèo mèo!” Trăm không muốn vào WC nam, ngươi cái đồ biến thái chết tiệt!

Không cần xem cũng có thể nghe ra sự không vui từ giọng cô, chẳng qua Mặc Diệc lại cong môi, tâm tình rất tốt nói: “Đường Đường của ta, mi đang nghĩ cái gì vậy, ta chỉ vào rửa cái tay, mi khẩn trương cái gì?”

Nghe vậy, thân thể Đường Khanh cứng đờ, tiếp theo liền thật sự thấy hần chỉ rửa tay bên ngoài WC, sau đó..... liền ôm cô rời khỏi đó.

“Hệ thống, ngươi nói hần có phải đang trêu đùa ta không?” Đường Khanh đen mặt, nhìn người nào đó cười đến thoải mái, không nhận được dò hỏi hệ thống.

Hệ thống rất mệt tâm, hần có một loại cảm giác cả hai người này đều đang trêu đùa mình, nhưng đến cuối cùng vẫn không có chí khí mà nói: “Quý biết tình huống của biến thái chết tiệt nhà ngươi như thế nào, ta cũng đâu biết thuật đọc tâm.”

Đường Khanh xù lông, căm giận nói: “Ngươi lặp lại lần nữa, biến thái chết tiệt nhà ai?”

“Nhà ngươi!” Hệ thống lông đầy căm phẫn mở miệng. Hần cũng có cảm xúc đấy nhé, mỗi ngày bị các ngươi khoe ân ái, bắt nạt hệ thống độc thân rất đáng xấu hổ đấy có biết không!

“Của nhà ngươi thì có! Ta chính là người làm công bị các ngươi lừa tới làm việc!”

“Nhà ta không có biến thái, nhà ta cùng lắm chỉ hắc hóa thôi!”

Hai người cứ như vậy tranh chấp, lại nghe Mặc Diệc bên kia nhận một cuộc điện thoại, nói phải tham gia tiệc mừng thọ gì đó. Vừa nói đến chuyện đứng đắn, Đường Khanh tức khắc chấn động, kia chính là tiệc mừng thọ của Dạ gia, đến lúc đó Mặc Diệc cũng sẽ gặp nữ chính lần đầu, khoảnh khắc có tình lịch sử cỡ nào nha!

Vì thế, một con mèo một hệ thống đều không tranh chấp nữa, thậm chí còn thống nhất cùng chung chiến tuyến.

Tiệc mừng thọ tổ chức ngay trong chạng vạng cùng ngày, Đường Khanh vốn tưởng đối phương sẽ không đem mình đi cùng, nào biết đối phương không chỉ mang cô theo, còn cố ý sai người mặc cho cô bộ váy bông nhỏ, tuy nói lấy giá trị nhan sắc của con mèo này, mặc bộ quần áo kia cũng không có gì không ổn, nhưng cô tưởng tượng đến lát nữa nam chính ôm mình bước vào sảnh yến hội, liền cảm thấy cảnh tượng đó quý dị cực kỳ.

Nhưng Mặc Diệc lại không cảm thấy quý dị chút nào, ngược lại còn nghiêm túc đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng nói: “Thiếu một cái vòng cổ. Đường Đường chính là con gái, con gái sao có thể không có trang sức được.”

Trợ lý đã quen với sự “cuồng mèo” của ông chủ, cho nên đặc biệt bình tĩnh, thậm chí còn mặt đầy tươi cười hỏi: “Ông chủ, muốn vòng cổ hăng nào, để tôi đi mua.”

“Không cần.” Mặc Diệc cự tuyệt ý tốt của trợ lý, tiếp theo liền mở di động ra, “Trần Sinh, mang chiếc vòng cổ phi thủy gắn ngọc lục bảo trong két an toàn của tôi tới đây.”

Trợ lý vốn tưởng mình đã đủ bình tĩnh, nhưng nghe ông chủ gọi cuộc điện thoại này xong, tức khắc cả người đều chấn động.

Nếu anh ta không tính sai, kia chính là một chiếc vòng cổ giá trị liên thành, thậm chí trước kia Mặc phu nhân còn từng nói muốn trao chiếc dây chuyền này cho con dâu tương lai. Lúc này mới qua bao lâu, con dâu thế mà lại biến thành một con mèo? Mặc phu nhân có biết không?

Cứ như vậy, trợ lý hỗn độn trong gió nhìn ông chủ tự đeo vòng cổ lên cho Đường Khanh, thậm chí còn dùng di động tự chụp một bức ảnh rồi mới khởi hành từ công ty.

Dạ gia ở thành phố B cũng coi như nhân vật có danh dự, uy tín, nếu không cũng không với được tới Mặc gia, nhưng khi ông Dạ nhìn con rể tương lai mang theo một con mèo tới tham gia tiệc mừng thọ của mình, ông ta vẫn có chút khó mà tiếp nhận.

“Ba, đây là con mèo con đã nói với ba đó!” Dạ Khuynh Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi, mà khi cô ta thấy rõ chiếc vòng cổ đeo trên cổ mèo, liền trực tiếp mất đi lý trí, ông Dạ còn chưa kịp ngăn trở, cô ta đã trực tiếp tiến lên ngăn người ta lại, “Mặc Diệc, anh thật quá đáng. Anh thế mà lại đem chiếc vòng cổ quan trọng như vậy cho một con..... mèo.” Cô ta rất muốn nói tiểu súc sinh, chẳng qua lời nói đến bên miệng vẫn phải cố ép bản thân sửa về.

Mặc Diệc vẻ mặt lạnh nhạt, trực tiếp làm ngơ cô ta, đi tới trước mặt ông Dạ.

Tốt xấu cũng là nhà giàu số một thành phố B, ông Dạ tuy có chút giao tình với cha Mặc, nhưng ở trước mặt Mặc Diệc, ông cũng không dám coi hấn thành hậu bối. Người này còn lợi hại hơn nhiều so với cha Mặc, cũng tàn nhẫn độc ác hơn cha Mặc nhiều.

“Mặc Diệc tới à.” Ông Dạ tươi cười hòa ái, không hề tức giận vì con gái bị làm ngơ.

“Vâng.” Mặc Diệc lãnh đạm gật đầu, lại cho người đưa quà tới, “Sinh nhật của bác Dạ, một chút vật nhỏ.”

Ở trong công ty Mặc Diệc đi ra đi vào đều có đám trợ lý và thư ký đi theo bên cạnh, chẳng qua bên ngoài lại đều do đám người Trần Sinh lo liệu cả, Trần Sinh tuy trẻ tuổi, nhưng ở thành phố B lại không ai dám qua mặt anh ta, đây chính là phụ tá đắc lực bên cạnh Mặc Diệc.

Ông Dạ thấy Trần Sinh đưa quà đến, cũng không có nửa điểm không vui, ngược lại đầy mặt tươi cười tự mình tiếp nhận. Vừa định mở miệng, ông ta lại nghe được bên cạnh xảy ra chút tranh chấp.

Nếu nói tranh chấp thì kỳ thật cũng không tính, vì dù sao đó cũng là đơn phương sỉ nhục.

Đường Khanh ngoan ngoãn nằm trong tay Mặc Diệc, nghe được động tĩnh cũng nghiêng cái đầu nhỏ qua. Vừa nhìn thấy, mới phát hiện hóa ra Dạ Khuynh Tuyết lại đang tác oai tác quái, mà đối tượng bị cô ta sỉ nhục dĩ nhiên là nữ chính, Dạ Khuynh Nhan.

Dạ Khuynh Nhan có diện mạo thanh thuần ngọt ngào, dưới tình huống bị đơn phương sỉ nhục như vậy, có vẻ hết sức đáng thương.

“Dạ Khuynh Nhan, mày có mắt hay không thế, một ly rượu vang đỏ lớn như vậy hất hết lên người tao, mày bị thiếu năng trí tuệ hả?”

“Rất xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Cứu mạng, biến thành mèo! 9

Dáng vẻ điềm đạm đáng yêu của Dạ Khuynh Nhan lại càng làm nổi bật điệu bộ khó coi của Dạ Khuynh Tuyết, nhưng cô ta lại như hoàn toàn không biết, ngược lại còn hùng hổ dọa người, chỉ thiếu điều bắt người ta quỳ xuống.

Dựa theo hướng đi của thế giới ban đầu, lúc này Mặc Diệc hần sẽ muốn anh hùng cứu mỹ nhân, chỉ là Đường Khanh ngẩng đầu nhìn người nào đó vẫn đang thờ ơ, dự cảm không may lại lần nữa bùng cháy.

Mặc Diệc hiện giờ có tiểu gia hỏa trong ngực, trong mắt sao còn chứa được những người khác, cho nên đối với chuyện xảy ra bên kia, đương nhiên là thờ ơ, nhưng thấy tiểu gia hỏa trong ngực ngẩng đầu, hần lập tức đáp lại, vừa vuốt lông cho cô, vừa tươi cười khẽ nói: “Đường Đường, sao lại nhìn ta như vậy?”

Mặc Diệc làm người lạnh nhạt, hiện giờ vừa nở nụ cười, kết hợp với âu phục màu đen cấm dục trên người, tức khắc khiến người ta có cảm giác yêu nghiệt, mê hoặc cô mèo nào đó đến lóa mắt, thiếu chút nữa liền quên chính sự.

“Meo.”

Tiếng kêu mềm mại truyền đến, người nghe nào đó tâm tình rất tốt, chỉ là khi tiểu gia hỏa dời ánh mắt sang phía khác, hần lập tức nhú mày, trong mắt tiểu gia hỏa có hần là được, còn những người khác hần nên bị làm ngơ hết thảy mới đúng.

“Meo ô!”

Nhìn hần không dao động, Đường Khanh cảm thấy mình sẽ phải nhọc tâm. Đây chính là lần đầu tiên gặp mặt nữ chính đó, sẽ không phải cứ hồng bét như vậy đi?

Mắt thấy Mặc Diệc không có nửa điểm hứng thú với tiệc mừng thọ mà chuẩn bị rồi đi, không còn cách nào, cô chỉ có thể quyết tâm hành động, trực tiếp nhảy từ trong ngực hần ra ngoài, một đường chạy vội tới trước mặt Dạ Khuynh Nhan.

Dạ Khuynh Tuyết đột nhiên bị người khác làm đổ rượu vang đỏ lên người, tâm tình đã tệ đến cực điểm, hiện tại lại gặp con mèo này, thù mới hận cũ dồn lại thiếu chút nữa thiêu đốt lý trí cô ta. Cũng may, ánh mắt đã quét đến Mặc Diệc đang đi về phía này, cô ta cố nhịn chán ghét trong lòng, muốn đuổi tay bế mèo trắng nhỏ này lên.

Nhưng cô ta còn chưa kịp đụng tới Đường Khanh, Đường Khanh đã được một đôi tay mềm mại ôm lên.

Chỉ nghe Dạ Khuynh Nhan đột nhiên mở miệng, về mặt cảnh giác nhìn về phía cô ta, “Chị, không cần thận làm đổ rượu vang đỏ lên người chị là em không đúng, em có thể xin lỗi chị. Nhưng con mèo này cũng không chọc gì chị cả, mong chị giờ cao đánh khẽ.”

Sắc mặt Dạ Khuynh Tuyết có chút vặn vẹo, như lại nghĩ đến cảnh tượng lần trước cô ta khó khăn lắm mới vào được văn phòng Mặc Diệc lại bị người ta tổng cổ ra, tức khắc sắc mặt có chút dữ tợn, “Dạ Khuynh Nhan, đưa mèo cho tao.”

“Trước nay chị đều ghét mèo, vẫn không đưa thì hơn.”

Dạ Khuynh Nhan đẹp người lại tốt bụng, năm đó cũng từng cứu một con mèo lưu lạc đáng thương trở về, chỉ là còn chưa đợi nó hoàn toàn khỏe lại, đã bị người chị gái vẫn tự xưng “sợ mèo” này giết chết, cho nên lần này dù thế nào cô ấy cũng không chịu đưa mèo trắng nhỏ trong tay cho cô ta.

Dạ Khuynh Tuyết vốn muốn mượn cơ hội lần này cải thiện cái nhìn của Mặc Diệc đối với cô ta, kết quả bàn tính như ý này lại bị Dạ Khuynh Nhan hủy không còn một mảnh, tức khắc giận điên, tiến lên tát cô ấy một cái.

Dạ Khuynh Nhan không nghĩ tới cô ta sẽ đánh người trước mặt mọi người, liền ngậy ra tại chỗ, nhưng Đường Khanh lại phản ứng cực nhanh, cô ta còn chưa kịp thả tay xuống, cô đã xông lên cáo cho cô ta một phát.

Móng vuốt cực kỳ sắc bén, lần này trực tiếp khiến đôi tay trắng nõn của Dạ Khuynh Tuyết máu tươi chảy ròng.

“Cái đồ tiểu súc sinh đáng chết này!” Ngay trang lúc trước đỡ xuống toàn bộ, Dạ Khuynh Tuyết lập tức hiện nguyên hình, chỉ là còn chưa đợi cô ta làm ra bất luận hành động nào, Mặc Diệc liền đi tới trước mặt cô ta.

Đường Khanh mắt thấy cốt truyện đi đúng hướng, tức khắc tâm tình rất tốt, nhưng Dạ Khuynh Nhan lại không nghĩ tới mình thế mà lại có ngày được một con mèo báo thù cho. Mang lòng căm kích, cô đuổi tay gãi gãi lông xù dưới cổ Đường Khanh, nhỏ giọng nói lời cảm tạ.

Cô mèo nào đó tâm tình rất tốt, lại được nhân loại mát xa, liền trực tiếp thoải mái nheo hai tròng mắt, hết sức hưởng thụ.

Mặc Diệc vừa tới đây liền thấy vật nhỏ không lương tâm nhà mình thế mà lại nằm trong ngực người khác, còn lộ ra dáng vẻ hưởng thụ như vậy nữa. Hần tức khắc ghen tuông quá độ, tức không chịu nổi.

“Vị tiểu thư này, mèo trong tay ngài là của Boss nhà tôi, xin hãy trả lại.” Trần Sinh tay mát lạnh, trước khi Boss phát hỏa liền bảo người ta trả mèo về.

Dạ Khuynh Nhan không biết người đàn ông cao lớn anh tuấn trước mắt này là ai, nhưng nghe đối phương nói như vậy, cô ấy vẫn ngoan ngoãn trả mèo về. Mà lúc này, cô ấy đột nhiên nghe được chị gái mình mở miệng, lúc này mới bừng tỉnh nhận ra chị gái trước nay ghét mèo của mình, vừa rồi cũng không phải muốn gây thương tổn cho mèo, mà là muốn lợi dụng nó, đáng tiếc việc này lại bị cô ấy làm hỏng.

“Mặc Diệc, anh nhìn mèo của anh xem, nó còn cào em bị thương nữa, anh đừng chiều nó quá, vạn nhất ngày nào đó nó lại làm anh bị thương thì sao.” Dạ Khuynh Tuyết đưa cái tay bị thương đến trước mặt Mặc Diệc nhằm tranh thủ đồng tình, nhưng đối phương lại cực kỳ lãnh đạm.

“Trần Sinh, đợi lát nữa đưa cho Dạ tiểu thư một trăm vạn tiền thuốc men.” Nói xong, Mặc Diệc liền ngay cả ánh mắt cũng không cho nữ chính, cứ như vậy ôm Đường Khanh rời đi.

Dạ Khuynh Tuyết đầu muốn tiền, Dạ gia tuy không bằng Mặc gia, nhưng cũng còn chưa tới mức thiếu tiền. Thấy hán lạnh nhạt vô tình với mình như vậy, cô ta lại càng hận Đường Khanh hơn.

Đường Khanh căn bản không biết mình đã kéo thêm giá trị cừu hận, lúc này còn đang hỗn độn trong gió. Đợi đến lúc trở lại trên xe, cô mới hồi thần gõ hệ thống, “Hệ thống, nam chính không ra bài theo lẽ thường!”

“Ồ, nam chính trong tay người có mấy ai ra bài theo lẽ thường chứ.” Hệ thống đã chết lặng với loại chuyện này, điều duy nhất có thể an ủi hán chính là, ký chủ lần này xuyên thành thân mèo, hán mình sẽ không bị nhốt trong phòng tối nữa.

“Vậy cốt truyện còn tiến triển thế nào? Lộ tuyến ban đầu của nữ chính đâu? Thế giới này còn chơi tiếp thế nào đây chứ?”

Đối mặt với ba câu hỏi này, hệ thống cực kỳ bình tĩnh. Hán đã dò hỏi tổng bộ rồi, hướng đi của thế giới lệch lạc cũng không sao, chỉ cần thu phục để nam chính không hắc hóa nữa là được, cho nên hiện tại hán cực kỳ bình tĩnh, “Trước kia không phải người hoàn thành rất trôi chảy à, tiếp tục là được.” Nói xong, còn không quên giả vờ đáng yêu nói: “Thông ca ca tin tưởng người nha ~”

Đường Khanh:.....

Cái hệ thống rách này nói đơn giản thật, lộ tuyến của nữ chính đã bị đứt, vậy mọi việc liền dồn hết lên đầu cô, trước mắt cô vẫn chỉ là một con mèo, muốn hoàn thành nhiệm vụ, xem ra phải tăng nhanh tốc độ tu hành. Cũng may, nam chính trong thế giới này tuy nói làm người có chút lạnh nhạt, nhưng vẫn ở trong phạm vi bình thường, cũng không có nửa điểm hắc hóa. Nếu không xảy ra vấn đề, chỉ cần duy trì hiện trạng, lại phá hủy ổ thuốc phiện kia là được.

Nhưng chuyện này nhìn như đơn giản, lúc hành động lại cực kỳ khó khăn, thế giới này linh khí ít ỏi, muốn nhanh chóng tu hành ngoại trừ mua đan dược từ tên “gian thương” hệ thống này, căn bản không còn cách nào khác.

Một tay giao ra điểm tích lũy, một tay lấy đan dược.

Cảm nhận được linh khí tràn đầy trong cơ thể, Đường Khanh buồn bã nói: “Ta phát hiện một việc.”

“Chuyện gì?” Lại kiểm được hai mươi điểm tích lũy, hệ thống tâm tình rất tốt.

“Các người chính là gian thương! Ta cực cực khổ khổ kiểm điểm tích lũy, cuối cùng vẫn rơi vào túi tiền các người, quả thực chính là làm không công còn gì!”

Hệ thống có chút chột dạ, muốn tìm một ký chủ chịu tiếp nhận nam chính hắc hóa là rất khó khăn, hơn nữa mặc dù tìm được, ký chủ có điểm hoàn thành nhiệm vụ cao như cô cũng không nhiều lắm, nếu không “mời điểm” từ cô nhiều một chút, thì sao khiến cô làm thêm mấy thế giới được.

Đương nhiên, ngoài mặt hệ thống vẫn cực kỳ chân thành, “Khanh Khanh, nói cũng không thể nói như vậy, muốn đi lối tắt, sẽ luôn phải trả giá cao một chút nha, hơn nữa, ta cũng cho người giá hữu nghị rồi, người nhìn xem, đan dược này vốn có giá 30 điểm đấy.”

“Được rồi, cảm ơn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 104: Cứu mạng, biến thành mèo! 10

Edit: Xanh Lá

Có đan dược phụ trợ, thêm nước linh tuyến trong không gian của mình, chưa đến một tháng, Đường Khanh đã phát hiện mình có thể biến thành hình người, chẳng qua còn không quá ổn định. Hơn nữa sợ sẽ hù dọa đến “nhân viên xúc phạm” nhà mình, cô vẫn luôn rất kín đáo, ngoài ở bên cạnh Mặc Diệc, nơi nào cô cũng không đi, cho đến khi hệ thống lại lần nữa nhắc nhở.

“Khanh Khanh, nữ chính đã xảy ra chuyện, cứu hay không cứu?”

“Người nói gì? Nữ chính đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết, số liệu đo lường cho thấy hiện tại giá trị sinh mệnh của cô ấy đang giảm xuống, hơn nữa còn giảm rất nhanh.”

Tuy nói trước mặt nam chính dường như không có hứng thú với cô ấy, nhưng tốt xấu gì cũng là nữ chính, hệ thống cảm thấy vẫn cần thông báo một chút.

Đường Khanh nghe xong lời này, nhấn lại đôi lông mày căn bản không tồn tại, “Hiện tại cô ấy ở chỗ nào.”

“Bệnh viện Số 1.”

Trước mắt đã hơn 8 giờ tối. Nói đến cũng khéo, Mặc Diệc vẫn luôn dính cô như hình với bóng lúc này lại đang tắm rửa, nếu cô muốn rời đi, trước mắt thật ra lại là cơ hội tốt. Không chút do dự, cô trực tiếp mở cửa sổ, thả người nhảy xuống, rời khỏi Mặc gia. Về phần cô rời đi sẽ tạo thành hậu quả gì, tạm thời không phải chuyện cô muốn suy xét.

Bệnh viện Số 1 cách Mặc gia một khoảng tương đối xa, cũng may hiện giờ Đường Khanh có tu vi, muốn qua đó quả thực dễ như trở bàn tay.

Dạ Khuynh Nhan bị thương nặng, lúc này đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, thân mèo dĩ nhiên không cách nào tiến vào trong đó, cho nên cô chỉ có thể tìm một góc vắng vẻ hóa thành hình người. Cũng may trong không gian có quần áo, không đến mức để cô trần trụi.

Phòng chăm sóc đặc biệt ICU người bình thường căn bản không thể tiến vào, cũng may có hệ thống ở đó, đi theo nhắc nhở của hắn, Đường Khanh rất nhanh liền tìm được một gian phòng thay quần áo, sau đó nhanh chóng thay đồ đi tới trước mặt Dạ Khuynh Nhan.

Khoảng thời gian trước còn thấy cô ấy mình điễm động lòng người như vậy, lúc này lại lê loi nằm trên giường bệnh, ngay cả sinh mệnh cũng dần dần rời xa cô ấy.

“Tôi liền coi như cứu người một mạng còn hơn xây bảy tháp chùa.” Vừa nói, dòn linh khí quanh thân tới tay mình. Rốt cuộc cũng là thú thể chín mạng, nếu cô muốn cứu người, chỉ cần người đó còn một hơi thở, thì cô đều có thể cứu sống, chẳng qua cái giá lại là cô phải đưa ra một mạng.

Đường Khanh cũng không để ý, cô chẳng qua là khách qua đường trong thế giới này, hơn nữa với tu vi hiện giờ của cô, căn bản không sợ có nguy hiểm gì đến tính mạng, huống hồ đây chính là nữ chính, giữ cô ấy lại luôn an tâm hơn.

Cô thì không sao cả, bên kia lại loạn thành một đoàn.

Mặc Diệc ra khỏi phòng tắm liền phát hiện không thấy tiểu gia hòa nhà mình đâu, trong lòng tức khắc căng thẳng. Bốn phía Mặc gia đều có camera theo dõi, rất nhanh hắn liền thấy được thân ảnh màu trắng kia càng đi càng xa trong đêm tối.

Gắt gao nhìn chăm chăm thân ảnh trên camera, giọng hắn băng lạnh, mang theo một tia giận dữ, “Tìm! Lật ngược thành phố B cũng phải tìm cho được!”

Thành phố B lớn như vậy, muốn tìm một con mèo thật sự nói dễ hơn làm, nhưng nhìn ánh mắt khủng bố kia của Boss, mọi người không khỏi run lập cập. Boss đã bao lâu không tức giận đến vậy rồi?

Boss tức giận thật sự quá khủng bố, người phía dưới không dám chậm trễ chút nào, một giờ sau rốt cuộc cũng phát hiện bóng dáng hư hư thực thực của mèo trắng nhỏ Đường Đường trên hình ảnh theo dõi của camera ở một góc nào đó trong thành phố.

Đường Khanh lúc này đang tập trung tinh thần trị liệu cho Dạ Khuynh Nhan, lại nghe thấy giọng nói quen thuộc của hệ thống vang lên trong đầu.

“Giá trị hắc hóa của nam chính tăng lên 10%.”

“what?”

“Giá trị hắc hóa còn đang tiếp tục tăng lên.”

Nghe hệ thống nói, Đường Khanh cắn răng, “Hiện tại tăng lên không cần nói cho ta, chờ ta giải quyết xong chuyện trong tay thì người nói gọn lại cho ta biết tăng lên bao nhiêu là được.”

“Được.”

Rốt cuộc cũng không dùng tốt được như thân xác linh thể kiếp trước, đợi làm xong hết thấy, cô đã mệt đến kiệt sức, mà tai mèo lúc trước thu lại giờ cũng hiện ra. Cũng may phòng chăm sóc đặc biệt ICU không có ai tiến vào, nếu không còn không biết họ sẽ kinh hô như thế nào nữa.

“Nói đi, giá trị hắc hóa hiện tại là bao nhiêu.” Đường Khanh trực tiếp mệt mỏi ngồi dưới đất, hữu khí vô lực hỏi hệ thống.

“20%.” Hệ thống có một dự cảm không lành, trước đó nam chính vẫn luôn rất ổn định, nhưng ký chủ chân trước vừa đi, chân sau giá trị hắc hóa liền thay đổi lớn như vậy, hắn đã không tin cái gọi là trùng hợp nữa, có thể giải thích cũng chỉ có một lý do.

Đường Khanh cũng không nghĩ nhiều như hệ thống, lúc này cô đang mệt đến chỉ muốn nhắm mắt ngủ. Linh khí tiêu hao quá lớn, chỉ sợ cô sẽ chống giữ được trạng thái hình người mà rời khỏi bệnh viện. Về phần Mặc gia, đợi khôi phục thể lực rồi lại nói.

Nhưng còn chưa đợi cô rời khỏi phòng ICU, đã nghe đến bên ngoài có người mở cửa.

Quá mức ngoài ý muốn, cô căn bản không nghĩ tới hiện tại sẽ có người tiến vào, nhìn người nào đó đầy phong trần mệt mỏi, cô cực kỳ kinh ngạc.

“Mặc Diệc.....”

Giọng nói rất nhẹ, chẳng qua Mặc Diệc lại nghe rõ ràng, hẳn biết vật nhỏ nhà mình không đơn giản, lại chưa từng nghĩ tới có thể nhìn thấy cô như vậy, tức khắc liền ngậy cả người.

Tuy cô mặc váy dài màu trắng cực kỳ bình thường, nhưng đôi tai mèo quen thuộc trên đầu kia, cùng với hai mắt xanh lam đó, đều khiến hắn kinh diễm.

Đường Khanh còn chưa nghĩ ra sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này, liền bởi vì linh khí tiêu hao quá lớn mà ngất đi. Trước khi hôn mê, cô dường như mơ màng thấy được có người nhanh chóng đi về phía mình.

Mặc Diệc nhìn Đường Khanh biến trở về dáng vẻ mèo trắng, lập tức bước nhanh về phía cô.

“Đường Đường?” Thật cẩn thận gọi một tiếng, thấy cô không chút động tĩnh, tâm hắn đột nhiên cuống lên.

Đường Khanh lần nữa tỉnh lại liền phát hiện mình đã về tới Mặc gia, tất cả trong tầm mắt đều cực kỳ quen thuộc, chỉ là cô đột nhiên nghĩ đến một màn trước đó ở bệnh viện, tức khắc cả người đều không ổn.

“Hệ..... Hệ thống.....”

“Đừng khẩn trương, ngươi chỉ bại lộ thân phận thôi mà.”

Hệ thống đặc biệt bình tĩnh, qua mấy thế giới này, hắn cảm thấy mình đã đao thương bất nhập, hẳn không còn thứ gì có thể khiến hắn chấn kinh nữa. Chẳng qua Đường Khanh lại không bình tĩnh được, cô nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, theo bản năng liền muốn lui về sau, chỉ là đối phương khó khăn lắm mới tìm được cô, sao có thể cho cô cách xa mình chứ.

“Tĩnh?”

Giọng nói lạnh như băng vang lên, Đường Khanh cực kỳ sợ hãi rũ đầu xuống, nghĩ bước tiếp theo nên làm gì bây giờ.

“Có thể trốn, xem ra đã tỉnh rồi.”

Giọng nói càng thêm lạnh khiến Đường Khanh nghe mà nội tâm kinh hãi, cô hoàn toàn không nghĩ tới đối phương lại nhanh chóng phát hiện bí mật của cô như thế, quá mức trở tay không kịp, căn bản không biết nên đối mặt như thế nào.

“Meo..... Meo ô?”

Bởi vì là thân mèo, cô căn bản không có khả năng nói ra tiếng người, chỉ có thể thử thăm dò kêu một chút.

“Anh nghe không hiểu, biến trở về rồi nói.”

“Biến trở về” trong miệng đối phương đương nhiên là biến thành hình người, nhưng Đường Khanh hiện tại căn bản không biến lại được, muốn biến trở về ít nhất cũng phải chờ đến khi linh khí khôi phục. Mắt thấy tức giận trong mắt đối phương càng lúc càng lớn, cô thử lấy lòng cọ bàn tay to của hắn, sau đó lại thử dùng đầu lưỡi nhỏ phần nộn của mình liếm liếm lòng bàn tay đối phương.

Tuy nói đáng về lấy lòng này rất vụng về, nhưng lại bất ngờ khiến tâm tình Mặc Diệc thoáng tốt lên một chút.

Chẳng qua cũng chỉ là một chút, tưởng tượng đến việc cô hôn mê ước chừng ba ngày ba đêm, trong mắt Mặc Diệc liền tràn đầy băng lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Cứu mạng, biến thành mèo! 11

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh hôn mê ba ngày, Mặc Diệc sớm đã điều tra rõ chuyện Dạ Khuynh Nhan bên kia, ví dụ việc cô ấy xảy ra tai nạn xe cộ vốn suýt mất mạng, thế mà chỉ qua một đêm đã lập tức khôi phục, trước không đề cập đến vì sao cô ấy xảy ra tai nạn xe cộ, chỉ riêng chuyện đột nhiên khôi phục này, hẳn liền đoán được là do tiểu gia hỏa nhà mình làm ra.

Tương tượng đến việc cô vì cứu người phụ nữ đó mà không nói một tiếng rời đi, vì cứu cô ta còn hôn mê ba ngày ba đêm, mà hần lại giống như người điên tìm cô khắp chốn. Đối lập như vậy, trái tim kia của Mặc Diệc miễn bàn chưa xót biết bao nhiêu.

Minh ở trong lòng cô, còn không bằng người phụ nữ chỉ mới gặp một lần đó.

“Đừng tương lấy lòng anh thì có thể tránh thoát. Nói, vì sao không nói tiếng nào đã rời đi.”

Đối mặt với giọng nói gần như lãnh khốc này, Đường Khanh rụt rụt đầu nhỏ, lúc này mới hết sức đáng thương nhìn hần.

“Đừng có giả bộ đáng thương.” Mặc Diệc xụ mặt, trời biết hần giờ phút này muốn ôm cô vào trong ngực vuốt ve đến chừng nào, tiểu gia hỏa này còn chưa bao giờ biểu lộ ra ánh mắt đáng thương như vậy với hần. Chẳng qua nhớ lại tình cảnh cô rời đi lúc trước, hần vẫn lạnh giọng nói: “Anh cho em thêm một lần cơ hội, hiện tại, biến về hình người cho anh. Đừng cố kéo dài thời gian, anh biết em có thể biến lại.”

Đường Khanh có thể biến thành hình người, nhưng đó là khi linh khí sung túc, nếu hiện tại cố gượng biến hình, sẽ chỉ gây tổn thương cho thân thể cô, chỉ là, điều này Mặc Diệc lại không biết.

Mặc Diệc giận cô rời đi, cũng giận cô vì người khác mà không để ý đến chính mình. Thấy cô thật lâu không nói, dưới sự tức giận, hần đứng lên khỏi giường, ánh mắt mang ý lạnh, gần từng chữ: “Anh không biết em rốt cuộc là gì, chẳng qua nếu ở lại bên cạnh anh, hoặc là tuân thủ quy tắc của anh, hoặc là..... hiện tại liền rời đi.”

Đường Khanh nghe vậy, đầu tiên là đại ra một lát, tiếp theo, lúc này mới cắn răng biến đổi, trở thành hình người.

Mặc Diệc nhìn như lạnh lùng, kỳ thật nhất cử nhất động của cô đều tác động lên tâm hần, thấy cô rốt cuộc hiện hình người, lúc này hần mới nhẹ nhàng thở ra. Kỳ thật, hần sao nỡ để cô rời đi, cho dù cô muốn đi, hần cũng sẽ tìm cô trở về, sau đó mặc kệ cô nguyện ý hay không, cũng đều phải giam cô bên cạnh hần, nơi nào cũng không cho đi.

Đường Khanh đâu biết được nội tâm hần, trước mắt tu vi của cô vẫn chưa ổn định, ngoại trừ ở bên cạnh hần thì căn bản cũng không có biện pháp tốt hơn.

Linh khí không đủ, tuy miễn cưỡng biến thành hình người, chẳng qua tai mèo trên đầu cùng cái đuôi nhỏ lông xù phía sau vẫn còn như cũ. Hiện tại điều duy nhất khiến cô cảm thấy an ủi chính là mình đang ở trên giường, nên ít ra đáng về trần trụ khi biến thành người cũng không bị người ta nhìn sạch.

Mặc Diệc nhìn cô gái nhỏ tránh trong ổ chăn của mình, ánh mắt hơi co lại, lúc trước ở bệnh viện chỉ là nhìn thoáng qua từ xa, hiện tại nhìn gần, hần gần như si mê.

“Cái đó.....” Bởi vì trên người không có quần áo, Đường Khanh luôn cảm thấy kỳ kỳ, cũng may ánh mắt đối phương vẫn xem như bình thường, cô mới có dũng khí nói tiếp: “Cũng không phải tôi cố tình, chỉ sợ anh không đồng ý nên tôi mới lên chuẩn đi.”

Mặc Diệc sớm bị dáng vẻ của cô hấp dẫn, sở dĩ nhìn như bình thường, đó là vì trải qua nhiều năm đào quang huyết ảnh, hần đã sớm luyện ra kỹ năng mặt không cảm xúc này.

“Tiếp tục.” Hần nói giọng lãnh đạm, chẳng qua động tác lại khiến Đường Khanh khiếp sợ.

Gia hỏa này thế mà lại túm đuôi mình nghịch!

Quả thực đáng giận!

“Anh, buông tay!” Vừa kích động, cô liền buông lỏng tay cầm chặt, muốn túm lại cái đuôi của mình.

Mặc Diệc một tay thường thức cái đuôi lông xù của người nào đó, một tay bắt lấy tay cô duỗi đến đây, “Anh khuyên em vẫn nên tiếp tục nói thì tốt hơn. Đúng rồi.....” Môi mòng khẽ gọi lên, ánh mắt hần quét xuống, “Chăn của em trượt xuống.”

Đường Khanh ngẩn ngơ, tức khắc phản ứng lại, muốn kéo lên vật che đậy duy nhất đã bị cô buông lỏng.

“Buông tay!” Muốn rút tay về, nhưng tay đối phương lại giống như xích sắt, căn bản gãy không ra.

Mặc Diệc cũng không làm khó cô, rất nhanh liền buông lỏng tay, tiếp theo liền không chút để ý nói, “Trách không được.....”

“Trách không được cái gì?” Đường Khanh lần này túm chặt chặt, về mặt cảnh giác.

“Trách không được lần đó em lại xem phim người lớn trên máy tính của anh. Chẳng qua anh phải nói một câu, mắt thẩm mỹ của em chẳng ra sao cả.” So sánh với cái loại ngực quá khổ kia, hần vẫn thích như của cô hơn nhiều, đương nhiên, lời này hần sẽ không nói, đỡ dọa đến tiểu gia hỏa nhà mình.

Đường Khanh nghe xong lời này, chỉ cảm thấy như bị sét đánh. Thôi xong rồi, một đời anh danh của tôi. Nhưng hệ thống lại có cảm giác mình báo được một mối thù, thiếu chút nữa cười điên cuồng ba tiếng.

“Anh.....”

“Muốn biết vì sao anh biết được?” Mặc Diệc nhìn hai tròng mắt xanh lam đầy khiếp sợ kia của cô, hần nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nói thế nào cũng là thư phòng của anh, em cảm thấy sẽ dễ dàng bị người xâm nhập mà không ai biết như vậy?”

Đường Khanh cảm thấy anh danh một đời của mình chắc chắn bị huỷ hoại, hơn nữa loại tình huống này căn bản có không thể giải thích rõ, cuối cùng cô sống không còn gì luyến tiếc, tự sa ngã nói: “Tôi cứ thích loại đơn giản thô bạo như vậy đây.” Nói xong, cảm giác mình sắp không giữ được hình người, cô lúc này mới giải thích: “Tôi sở dĩ đi tìm Dạ Khuynh Nhan là vì cô ấy đã từng cứu tôi, lần này ngẫu nhiên biết được cô ấy bị thương nên tôi mới vội vàng chạy tới cứu cô ấy. Không nói với anh, là vì không biết nên giải thích với anh thế nào” Nói đến đây, cô dừng một chút, lại nói: “Nếu anh không muốn tôi ở lại nơi này, có thể đưa tôi đi, chẳng qua anh có thể tìm một nơi an toàn chút hay không? Tôi sắp không duy trì được nữa, lần này chỉ sợ sẽ ngủ say càng lâu, tôi không muốn vừa tỉnh lại đã bị người ta nhốt trong lồng sắt.”

“Có ý gì.” Nhìn sắc mặt người nào đó ngày càng tái nhợt, dường như trở lại giống ba ngày trước. Mặc Diệc chỉ cảm thấy cả kinh trong lòng, vừa định hỏi lại rõ ràng, đã thấy cô gái nhỏ trước mắt lần nữa biến về hình dáng mèo nhỏ thuần trắng kia.

“Đường Đường.” Thật cẩn thận gọi một tiếng, nhưng hai tròng mắt mèo trắng nhỏ lại nhắm chặt, giống như ngủ rồi, căn bản không để ý tới tiếng gọi của hắn. Chẳng qua liên tưởng đến lời nói của cô trước đó, hắn lại ảo não một trận.

Mặc dù không rõ cô bị làm sao, nhưng nghĩ đến sắc mặt tái nhợt kia của cô, tất nhiên là vì đã xảy ra vấn đề ở đâu đó, mà hắn, không chỉ không để cô nghỉ ngơi thật tốt, ngược lại còn hùng hổ dọa người.

Đường Khanh cũng không biết lúc này nam chính đang đắm chìm trong hồi hận, lời giải thích trước đó của cô căn bản là bịa ra, dù sao nữ chính cũng yêu thích động vật nhỏ, đã cứu không ít, cho dù đối chất cô cũng không sợ, hơn nữa cô vốn không phải người thường, với thân phận của Mặc Diệc, hắn cũng sẽ không hỏi đến chuyện này, chỉ là trước khi hôn mê cô có chút lo lắng, nếu hắn ném mình ra ngoài, vậy ngày tháng tiếp theo cô liền phải chịu khổ.

Nhưng sao Mặc Diệc lại nỡ ném cô ra ngoài, hắn coi cô như bảo bối còn không kịp. Tuy biết rõ cô không phải thú cưng bình thường, nhưng hắn vẫn cho người “xách” bác sĩ thú y đáng thương kia trở về biệt thự lần nữa. Sau một hồi kiểm tra, xác định không có nguy hiểm đến tính mạng, lúc này hắn mới không tiếp tục giầy vò người khác, ngược lại ngày ngày trông coi cô.

Đường Khanh vừa ngủ, ước chừng liền ngủ mất mười ngày. Suốt mười ngày không ăn không uống, vừa tỉnh ngủ, cô liền thấy một khuôn mặt tuấn tú phóng đại.

“Đường Đường, em đã tỉnh?”

“Meo ô.”

Vừa mới tỉnh lại còn rất suy yếu, nên tiếng kêu của cô rất nhẹ, chẳng qua cũng đủ cho người ta nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Cứu mạng, biến thành mèo! 12

Edit: Xanh Lá

Không cần Đường Khanh mở miệng, Mặc Diệc cũng đoán được tiểu gia hòa ngũ lâu như vậy chắc chắn đã đói bụng rồi, cho nên vừa thấy cô tỉnh lại, hắn lập tức gọi người mang canh cá bổ dưỡng sớm đã chuẩn bị tốt lên.

Ăn uống no đủ, cô mèo nào đó lúc này mới duỗi cái eo lười.

“Đường Đường, em ngủ lâu như vậy, có cần tắm rửa không?”

Loại sinh vật như mèo vốn không thích cũng không nhất thiết cần tắm rửa, chẳng qua Đường Khanh làm người nhiều năm như vậy, bảo cô một hai năm mới tắm một lần dĩ nhiên là không tiếp nhận được, vì thế gật gật đầu.

Vốn tưởng nếu đã bị phát hiện thân phận, tắm rửa hắn nên do tự mình động thủ, ai biết đối phương thế mà lại ôm mình không buông tay, thậm chí.

“Meo ô!”

Đường Khanh về mặt kinh hãi nhìn đối phương, nhưng đối phương lại cực kỳ bình tĩnh, ngược lại nhướn mày nói: “Anh chăm sóc em nhiều ngày như vậy, không được tắm rửa sao?”

Tắm thì dĩ nhiên là có thể tắm, nhưng ai “con mèo nhà nó” muốn tắm cùng anh!

“Ngao ô!” Thả trầm đi!

Nhìn tiểu gia hòa trong ngực kích động như thế, Mặc Diệc sao lại không biết ý cô, chẳng qua trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ đứng đắn nói: “Anh nghe không hiểu ý em, chi bằng, em biến thành người rồi nói cho anh biết?”

Đường Khanh tức đến trực tiếp vùng móng vuốt ra. Sao cô lại không đoán được gia hòa này muốn làm gì cơ chứ. Biến thành hình người đương nhiên mình sẽ trần trụi, đến lúc đó, chịu thiệt vẫn là mình!

Phi, đồ háo sắc!

Mặc Diệc thiếu chút nữa bị tiểu gia hòa cào trúng, thấy cô phát hiện mục đích của mình, vẫn không tức giận mà ngược lại khẽ cong khóe môi nở nụ cười, “Vây mà cũng không đến nổi ngứa.” Nói xong, thấy cô ngao kiêu hừ lạnh một tiếng, hần như rùng mảy, “Chẳng qua, có một số việc em vẫn phải quen đi.” Nói xong, hần thông thả ung dung cời quần áo trên người mình xuống, cũng mặc kệ cô giãy giụa thế nào, liền trực tiếp ôm cô cùng ngồi xuống trong bồn tắm.

Nước trong bồn tắm rất đầy, một người một mèo bước vào, nháy mắt tràn ra không ít.

Đường Khanh vẻ mặt ngây ngốc bị ướt nhẹp, mà lúc này, giọng nói máy móc của hệ thống vang lên, “Chỉ số hắc hóa giảm xuống còn 10%.”

Nghe vậy, khóe miệng cô mèo nào đó hơi giật giật, dự cảm điềm xấu lại lần nữa bao phủ toàn thân, cô thử liên hệ với hệ thống, thật cẩn thận nói: “Hệ hệ à.....”

Hệ thống không đợi cô nói xong, trực tiếp ngắt lời, âm dương quái khí nói: “Ký chủ không ngừng cố gắng, chúng ta liền có thể tiến vào thế giới tiếp theo.”

“..... Người nói chuyện tử tế cho ta!”

“Ta cho rằng ta thân kinh bách chiến, đã bách độc bất xâm.”

“Cho nên?”

“Nhưng người lại lần nữa cho ta một kinh hi lớn.” Hệ thống nói xong, còn không quên khẽ hắng giọng, khơi thông cái yết hầu căn bản không tồn tại kia, buồn bã nói, “Không nghĩ tới ta lúc sinh thời còn có thể chứng kiến ***** yêu đương.”

Đường Khanh:.....

Tuy rằng rất muốn phản bác, nhưng vì người nào đó ở phía sau đang tỉ mỉ tắm rửa cho cô, cô liền vô lực phản bác. Xem ra, chờ đến khi thân thể khôi phục, cô cảm thấy vẫn cần nói chuyện với hần thật kỹ càng.

Cảm nhận được người nào đó rửa sạch sẽ cho mình xong, cô nhanh chóng nhảy ra từ bồn tắm, tiếp theo ngâm lấy khăn tắm đang treo vớt trên đất, sau đó tự mình lần lên, lau khô bộ lông mèo đang ướt sũng.

Bởi vì là thân mèo, hành động này cô làm ra cực kỳ thú vị, chẳng qua cô đã không để bụng loại chuyện mất mặt này, hiện giờ cô chỉ muốn lau khô, sau đó nhanh nhanh chạy mất. Chỉ là cô đã quá đề cao bản lĩnh của mình, lúc này thiếu thốn đang linh khí, cô căn bản không dùng được sức mạnh. Mắt thấy đã đi tới cửa, nhìn cánh cửa bị khóa lại kia, cô một lần nữa..... tính sai rồi.

Mặc Diệc lười nhác dựa vào bồn tắm, nhìn hành động chạy trời chết của cô, hần căn bản không lo lắng chút nào. Cuối cùng, thấy cô mặt ủ mày chau đứng ở cửa, hần không khỏi cười thành tiếng.

Đường Đường của hần, sao lại đáng yêu như vậy.

Chẳng qua, muốn bỏ lại hần rồi đi một mình, thói quen xấu này phải sửa.

“Nhóc vô lương tâm muốn ra ngoài?”

Đường Khanh vừa nghe đến xưng hô này, râu mèo cũng đều run lên.

Mặc Diệc thấy cô không nói, cũng không vội, ngược lại thông thả ung dung ngâm mình, đợi qua ước chừng hai mươi phút, lúc này hần mới đứng lên.

Nghe được tiếng nước sau lưng, Đường Khanh căn bản không dám quay đầu lại, cô không muốn lại lần nữa chảy máu mũi.

Mặc Diệc tùy ý quần khăn tắm quanh hông, sau đó mới hướng đi tới cửa, ôm tiểu gia hòa vào trong ngực.

“Thân thể còn chưa khỏe, chạy loạn cái gì.” Nói xong, cầm lấy máy sấy trên bệ rửa mặt, nghiêm túc sấy khô cho cô.

Tắm một trận xóa đi mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, đợi đến lúc trở lại trên giường, cô liền trực tiếp ngủ, một giấc này ngủ thật sự sâu, khi lần nữa tỉnh lại, cô đã thấy mình ở tập đoàn Mặc thị.

Bên tai truyền đến giọng nói mơ hồ, dường như đang hạ lệnh.

Mặc Diệc cúp điện thoại, cảm nhận được tiểu gia hỏa trong tay dường như hơi nhúc nhích, lúc này mới nói: “Tĩnh?”

“Meo.”

“Muốn ăn cái gì, để anh cho người chuẩn bị.” Nói xong, hắn đưa điện thoại di động qua.

Nhắc đến ăn, Đường Khanh đầu còn khách khí, trực tiếp giờ móng vuốt nhỏ phún nộn lên, chạm vào màn hình di động, rất nhanh, danh sách đồ ăn liên tiếp được đánh ra.

Mặc Diệc lần nữa cầm lấy di động, đột nhiên, hắn híp hai mắt lại, sau đó liền cầm lấy móng vuốt nhỏ của cô mèo nào đó ấn xuống màn hình, sau vài lần liên tục, hắn mới lưu luyến buông móng vuốt nhỏ của cô ra.

Đường Khanh nghiêng đầu, khó hiểu nhìn hắn.

Mặc Diệc mỉm cười sờ sờ lông xù của cô, “Anh lưu vân tay của em vào.”

Đường Khanh nghe mà mặt già đỏ lên, rõ ràng chỉ là lời nói bình thường, sao từ trong miệng người đàn ông hệ cấm dục nào đó nói ra, liền khiến người ta mặt đỏ tim đập nhanh còn hơn cả lời âu yếm chứ. Nghĩ vậy, cô lập tức lắc đầu, không thể để sắc đẹp làm cho mê muội!

Đã lâu không chơi di động, cô mèo nào đó chơi vui vẻ vô cùng, đến tận lúc trời sắp tối, di động cũng sắp hết pin, lúc này mới không tình nguyện trả điện thoại di động về.

Mặc Diệc nhìn thấy lượng pin báo động đỏ, nhướn mày, cũng không nói gì, chỉ nói, “Đợi nửa giờ nữa, chúng ta liền về nhà.”

“Meo!”

Đường Khanh tỏ vẻ thấu hiểu, hướng hồ một ngày không ngủ, lúc này cô ngủ bỏ sung cũng không tội.

Nhưng cô vừa nhắm mắt lại, sau lưng đã nghe thấy giọng nói gấp gáp của thư ký bên ngoài.

“Mặc tổng, Dạ tiểu thư lại tới nữa, nói muốn gặp ngài.”

“Để cô ta vào.”

Dạ tiểu thư tổng cộng có hai vị, chẳng qua Đường Khanh cũng không cảm thấy nữ chính sẽ đến đây. Vốn tưởng rằng nhìn thấy Dạ Khuynh Tuyết sẽ không có gì kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy tay cô ta quần băng gạc, cô vẫn là nghi hoặc một phen.

“Mặc Diệc, anh thật quá đáng!” Dạ Khuynh Tuyết nước mắt rung rung, tuy nói lời chỉ trích, nhưng lại đủ khiến người ta thấy mà đau lòng.

Đương nhiên, loại đau lòng này là đối với những người khác, chứ một người một mèo trước mắt lại không có nửa điểm đau lòng, ngược lại mặt đầy vẻ chán ghét.

“Nếu tay Dạ tiểu thư bị thương, vẫn không nên chạy loạn mới ổn, nếu không, tiếp theo liền có thể không may mắn như vậy nữa.”

Giọng nói lạnh băng vang lên, nước mắt vốn đọng trong mắt Dạ Khuynh Tuyết hoàn toàn chảy xuống, “Vì sao!”

Cô ta cuồng loạn kêu khóc, nhưng đối phương lại mặt đầy lạnh nhạt nói: “Dạ tiểu thư đã làm gì, trong lòng cô hẳn tự biết rõ, tôi chẳng qua chỉ lấy gây ồng đập lưng ông thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Cứu mạng, biến thành mèo! 13

Edit: Xanh Lá

Tình huống thỉnh linh xảy ra khiến Đường Khanh xem mà như lọt trong sương mù, chẳng qua hận ý trong mắt Dạ Khuynh Tuyết cô lại nhìn ra rất rõ. Mang theo nghi hoặc, cô nhìn về phía người nào đó.

Mặc Diệc ôm cô vào trong ngực, tươi cười ôn hòa, “Em biết vì sao Dạ Khuynh Nhan lại bị tai nạn xe cộ chứ?”

Đường Khanh tuy cứu Dạ Khuynh Nhan, nhưng cô cũng không quá để ý vấn đề này, trước mắt thấy hấn đột nhiên mở miệng, tức khắc bùng tỉnh.

“Meo ô!”

“Thật thông minh, chính là do chị gái cô ta làm. Tuy anh không rõ vì sao cô ta muốn giết em gái mình, chẳng qua nếu đã là ân nhân cứu mạng của em, tóm lại anh cũng phải giúp một phen.” Hấn sớm đã “vơ” cô mèo nào đó thành người của mình, nếu là đã là ân nhân cứu mạng của cô, hấn đương nhiên phải báo ân giúp cô rồi. Huống hồ, tiểu gia hỏa có thể cứu Dạ Khuynh Nhan một lần, nhưng không có nghĩa có thể cứu cô ta lần hai, trừ phi kẻ khỏi xương dùng tay lại.

Mặc Diệc vốn định cho Dạ Khuynh Tuyết một trận giáo huấn, để cô ta biết khó mà lui, nhưng hấn lại xem nhẹ lòng thù hận của phụ nữ.

Dạ Khuynh Tuyết tuy đã bị thương, nhưng hận ý trong lòng lại càng sâu hơn nữa. Ngày đó cô ta phất người đâm xe vào Dạ Khuynh Nhan cũng không phải muốn lấy mạng cô ấy, mà chỉ muốn nhắc nhở để cô bớt xen vào việc người khác mà thôi. Nhưng dù thế nào cô ta cũng không ngờ tới Mặc Diệc lại báo thù giúp Dạ Khuynh Nhan, còn đâm xe làm bị thương cánh tay cô ta. Chỉ suýt nữa thôi, cánh tay cô ta đã bị chặt đứt rồi!

Tưởng tượng đến đây, cô ta liền hận không thể xé nát Dạ Khuynh Nhan. Nhất định là con bé đó làm thủ đoạn gì sau lưng, nếu không sao Mặc Diệc lại coi trọng nó!

Dạ Khuynh Nhan hoàn toàn phải chịu tai bay vạ gió, tuy đoán được việc mình bị thương là do “chị gái tốt” kia, nhưng cô ấy chẳng qua là con gái riêng, không quyền không thể can bản không dẫu lại người ta được. Theo nguyên tắc không thể trêu vào thì trốn là được, cô ấy chuẩn bị dọn ra khỏi Dạ gia, nhưng đúng vào lúc này lại bị ông Dạ đột nhiên triệu kiến.

Trong thư phòng Dạ gia, ông Dạ trầm mặt nhìn con gái thứ hai bước vào, lạnh giọng nói: “Con muốn rời khỏi Dạ gia?”

Dạ Khuynh Nhan cũng không thích người cha này, nếu có thể, cô tình nguyện làm một cô nhi. Đáng tiếc, từ sau khi mẹ cô mất, người cha ngay từ đầu vốn chẳng quan tâm đến cô này lại đột nhiên xuất hiện, còn đón cô về Dạ gia, nhưng những năm gần đây, ngoại trừ tiền, ông ta chưa từng cho cô chút tình thân nào cả, thậm chí còn mưu toan muốn cô trở thành công cụ liên hôn hỗ trợ việc làm ăn của ông ta.

Mặc dù thiện lương, nhưng cô lại chán ghét người cha này đến cực điểm, cho nên nghe ông ta mở miệng, cô chỉ mặt không biểu cảm nói: “Cha có chuyện gì sao.”

“Con biết vị kia của Mặc gia, vì con mà đâm xe khiến chị con bị thương chứ.”

“Đâm xe bị thương? Sao con biết được.” Dạ Khuynh Nhan như vừa nghe một truyện cười, người chị kia sống hay chết thì liên quan gì đến cô. Chẳng qua ngay sau đó, cô lại bắt được một tin tức quan trọng. Cái gì gọi là vì mình? Trừ phi tai nạn xe cộ của mình là do cô ta gây ra. Nghĩ vậy, hai mắt cô đột nhiên trừng lớn, “Cha biết con bị thương là do Dạ Khuynh Tuyết?”

Ông Dạ nhìn chằm chằm cô con gái thứ hai này, như muốn nhìn xem cô có đang gạt người hay không.

“Ta không có hứng thú với chuyện các con bị thương, chẳng qua nếu vị kia của Mặc gia đã ra tay, có phải con cũng nên bày tỏ lòng thành một chút?”

Dạ gia đã đang trên đà xuống dốc, nếu không có Mặc gia nâng đỡ, vậy sẽ rất nhanh biến mất ở thành phố B. Vốn ông ta muốn cho Dạ Khuynh Tuyết liên hôn với Mặc gia, nhưng dường như vị Mặc gia kia căn bản chướng mắt Dạ Khuynh Tuyết, ngược lại đưa con gái riêng ông ta trước nay không đề trong mắt này lại được vị kia ưu ái, thậm chí còn vì nó mà ra tay giáo huấn Dạ Khuynh Tuyết.

Ở trong mắt ông Dạ, con gái chẳng qua chỉ là công cụ mà thôi, dù là con gái lớn của ông ta đi nữa, chỉ cần có thể hữu ích với Dạ gia, ông ta cũng sẽ không chút do dự dâng ra ngoài.

Dạ Khuynh Nhan luôn biết cha mình máu lạnh, lại không nghĩ ông ta đã máu lạnh đến mức này, ngay cả đứa con do người vợ cưới hỏi đảng hoàng của mình sinh ra, ông ta cũng chẳng quan tâm. Vốn tưởng “người chị tốt” kia sẽ khác với mình, không ngờ trong mắt ông ta lại đều giống nhau.

“Muốn đi bày tỏ thì tự cha đi đi, con không rảnh.” Hiếm khi cô ấy kiên cường một lần, nhưng ông Dạ lại cười lạnh một tiếng.

“Nếu con không đi, bằng tốt nghiệp đại học B đời này con đừng hòng lấy được.”

Dạ Khuynh Nhan tức đến khó thở. Ngay khi cô thiếu chút nữa đập cửa rời đi, lại nghe ông Dạ lạnh giọng nói, “Đừng tưởng con ra khỏi cái cửa này còn có thể tiếp tục tồn tại ở thành phố B. Không có Dạ gia, không một công ty nào dám thuê con cả.”

“Một Hoa Quốc to như vậy, cha cho rằng chỉ có thành phố B? Con không tin cha có thể một tay che trời!”

“Vậy con có thể thử xem.”

Một phen giằng co, Dạ Khuynh Nhan nắm chặt tay lại. Dạ gia ở thành phố B có uy tín danh dự, lại làm bạn với Mặc gia, căn bản không có mấy công ty dám đắc tội bọn họ. Mặc dù có chăng nữa, một người không có văn bằng lại không có hậu trường chống lưng như cô, quả thật không cách nào sinh tồn ở thành phố này.

Về phần các thành phố khác, tuy nói bàn tay Dạ gia không vươn được dài như vậy, nhưng nếu cô không có bản lĩnh cao thì sẽ không bao giờ có thể làm chuyện mình thích.

Dạ Khuynh Nhan có chút không cam lòng. Cô nỗ lực lâu như vậy, lại bởi vì một câu của ông Dạ, mà toàn bộ đều mất đi.

Ông Dạ lạnh nhạt nhìn cô, thấy cô do dự, đột nhiên mềm giọng đi một chút, “Khuynh Nhan, luận tướng mạo luận địa vị, toàn bộ thành phố B không ai hơn được vị kia của Mặc gia, huống hồ dù thế nào người ta cũng giúp con một lần.”

Dạ Khuynh Nhan cúi đầu, thật lâu sau, cô hít sâu một hơi, thỏa hiệp nói: “Gặp mặt thì có thể, chẳng qua con không thể bảo đảm điều gì khác.”

Ông Dạ thấy cô đồng ý, tức khắc tươi cười đầy mặt, “Vậy mới đúng chứ, để ta sắp xếp một chút cho các con gặp mặt.”

Lại qua mấy ngày, Đường Khanh vẫn nằm trong văn phòng như cũ, vừa phơi nắng vừa nghịch di động của ai kia. Bỗng cửa văn phòng bị mở từ bên ngoài, đột ngột như vậy khiến cô sợ tới mức suýt ném văng điện thoại.

“Ai nha, hóa ra đúng là nuôi một con mèo thật.”

Người đến là một phụ nữ trung niên khoảng năm mươi tuổi, chẳng qua do chăm sóc kỹ lưỡng nên thoát nhìn cực kỳ trẻ tuổi, hơn nữa đôi mắt cười cong cong kia, khiến người ta cảm thấy cực kỳ ôn nhu.

Mặc Diệc ngừng đầu nhìn đối phương, khẽ nhíu mày, “Sao mẹ lại tới đây, không phải mẹ đang ở Pháp à?”

“Thằng nhóc này con nói chuyện kiểu gì thế, nói thế nào mẹ cũng là mẹ con.” Lời tuy nói với Mặc Diệc, nhưng ánh mắt bà lại nhìn chằm chằm Đường Khanh, nhìn đến mức cô mèo nào đó hết dám cử động.

Mặc Diệc thấy cô cứng đờ, đang chuẩn bị đến giải cứu cô, ai ngờ mẹ mình lại xuống tay trước một bước, ôm cô vào trong ngực.

“Không phải trước kia con không thích động vật nhỏ à, mẹ nghe người ta nói con nuôi một con mèo, mới đầu mẹ còn không tin đâu.” Bà Mặc ôm mèo yêu thích không buông tay, căn bản không chịu trả Đường Khanh cho con trai mình.

“Mẹ nói đi, rốt cuộc mẹ tới làm gì.”

“Ồ, mẹ nghe nói gần đây con coi trọng một cô gái, còn vì cô ấy mà làm không ít chuyện.”

Mặc Diệc nhướng mày, cũng không phủ nhận. Hẳn quả thật coi trọng một cô gái, cũng thực sự vì cô ấy mà làm không ít chuyện, chẳng qua hẳn dám khẳng định, cô gái mẹ mình muốn nhắc tới kia chắc chắn không phải Đường Đường của hắn.

Bà Mặc thấy hắn không phủ nhận, tức khắc kích động lên. Đứa con trai này bà nuôi ước chừng hơn hai mươi năm, chưa bao giờ thấy nó rung động với cô gái nào, bà vốn tưởng đời này không có hy vọng ôm cháu, đã bắt đầu có ý định bức hôn, bây giờ rốt cuộc con bà cũng có nơi có chốn.

“Mẹ đã nói chuyện với cha cô ấy rồi. Nếu con đã thích, vậy hãy hẹn gặp một lần đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Cứu mạng, biến thành mèo! 14

Edit: Xanh Lá

Mặc Diệc cũng không cự tuyệt, chỉ nhướng mày nói: “Mẹ muốn gặp cô ấy, trực tiếp nói với con là được, về phần cha cô ấy.....” Hắn nhìn tiểu gia hỏa đang được mẹ mình ôm, khóe môi khẽ nhếch, “Con chưa bao giờ nghe cô ấy nhắc đến.”

Bà Mặc hơi ngáy người, hiển nhiên bị lời này của hắn làm cho kinh ngạc.

“Không có cha, vậy..... vậy Dạ.....”

Không đợi bà nói xong, Mặc Diệc đã ngắt lời: “Con không biết mẹ nghe được tin này từ đâu, chẳng qua đối với hai vị tiểu thư Dạ gia kia, con không hề hứng thú. Người con thích, họ Đường.”

Tuy có chênh lệch với những gì mình biết, nhưng khi bà Mặc nghe hắn nói hắn vẫn có người trong lòng, tức khắc liền mặt mày hớn hở, “Có đối tượng yêu thích là tốt rồi, vậy vị kia Đường tiểu thư kia hiện tại ở đâu, lúc nào cùng ăn một bữa cơm nhé?”

“Cái này, phải hỏi vị Đường tiểu thư kia.” Tuy lời này Mặc Diệc nói với bà Mặc, nhưng ánh mắt lại chứa ý cười nhìn Đường Khanh.

Toàn bộ thân mèo của Đường Khanh cứng đờ. Nếu không đoán sai, Đường tiểu thư trong miệng hắn, hẳn chính là mình nha.

Cảm nhận được ký chủ nhà mình ngây ra, hệ thống đột nhiên lên tiếng, có vẻ thăm thía mà nói: “Khanh Khanh à, chuyện nên tới kiểu gì cũng sẽ tới nha, phải bình tĩnh.”

“Ha ha..... Ngươi giỏi thì ngươi đi mà làm”

Đường Khanh lạnh nhạt cười, nhưng hệ thống lại như hoàn toàn làm ngơ, thậm chí còn có chút kích động nói: “Ai nha, lại nói tiếp, đã mấy thế giới rồi, hình như đây mới là lần đầu gặp phụ huynh nha.”

Bị hệ thống nói như vậy, Đường Khanh lập tức sợ hãi. Gặp phụ huynh cái gì, rất đáng sợ đó có được không! Nghĩ vậy, cô vẫn có chút không cam lòng, sao mấy nữ chính này đều chỉ để trang trí thế!

“Không được, ta vẫn muốn thử một phen.”

“Thử cái gì?”

“Để nam chính gặp nữ chính.”

Hệ thống:.....

Tuy rất muốn nói ký chủ thân ái hãy hết hy vọng đi, nhưng nhìn dáng vẻ này của cô, hệ thống thức thời ngậm miệng.

Có một số việc, vẫn phải đụng đầu vào tường mới có thể hết hy vọng được nha.

Mặc Diệc dỗ mẹ mình rồi đi xong, sau đó liền thấy tiểu gia hòa nhà mình ngậm di động đưa tới.

Trên di động chỉ có mấy chữ ít ỏi, chẳng qua Mặc Diệc lại có chút không vui nhìn về phía cô, “Em muốn gặp Dạ Khuynh Nhan?”

Đường Khanh gật đầu. Bỏ qua cơ hội lần này, muốn để cô ấy (Dạ Khuynh Nhan) và nam chính gặp nhau lần nữa, gần như là không có khả năng nha.

Mặc Diệc vốn không muốn tiểu gia hòa gặp cô gái kia, chẳng qua nghĩ đến ân cứu mạng, hắn hiếm khi lại gật đầu, “Gặp cô ta cũng được, chẳng qua anh hy vọng đây là lần cuối cùng.”

Đường Khanh nghe xong có chút uể oải. Kỳ thật trong lòng cô hiểu rõ, e là Mặc Diệc thật sự không có hứng thú với nữ chính, chỉ là cô có chút không muốn đối mặt với hiện thực thôi.

Nhưng dáng vẻ này của cô lại bị Mặc Diệc hiểu lầm, cho rằng cô cực kỳ để ý đến Dạ Khuynh Nhan, chẳng qua, nếu đã đáp ứng điều kiện của cô, hắn vẫn có thể làm được, về phần sau đó, e là Dạ Khuynh Nhan sẽ không còn cơ hội xuất hiện trước mặt cô.

Dạ Khuynh Nhan đã được ông Dạ cho biết mình không cần gặp Mặc Diệc, liền cho rằng việc này cứ thế qua đi, ai ngờ đối phương lại đột nhiên đổi ý, thậm chí còn cố ý hẹn cô ấy gặp mặt riêng ở một nhà hàng.

Khi nhận cú điện thoại đó, cô ấy đúng lúc đang ăn cơm chiều ở Dạ gia, cho nên cuộc gọi này tất cả mọi người đều nghe được.

So với Dạ Khuynh Tuyết đầy ghen ghét, ông Dạ lại như buông được tảng đá trong lòng, thậm chí còn cười ha hả nói: “Hóa ra người trẻ tuổi không thích mấy người già như chúng ta đi theo nha.”

Dạ Khuynh Nhan chau mày, cũng không đáp lại lời ông ta. Nhưng đối phương lại cho người đưa tới một tấm thẻ, còn nói: “Nếu đã đi hẹn hò, vậy liền ăn mặc đẹp một chút, đừng để người ta nghĩ Dạ gia chúng ta bạc đãi con.”

Cảm giác tồn tại của Dạ Khuynh Nhan ở Dạ gia rất thấp, so sánh với Dạ Khuynh Tuyết, quả thật cô ấy giản dị đến mức có chút nghèo nàn. Tuy không muốn lấy tấm thẻ này, nhưng cô ấy biết mình không thể không lấy.

Chạng vạng ngày hôm sau, Dạ Khuynh Nhan đúng hẹn đi tới nhà hàng.

Trong phòng bao nhà hàng, Mặc Diệc sớm đã ngồi vào chỗ, chẳng qua điều khiến cô ấy kinh ngạc chính là, hắn thế mà còn mang theo mèo nhỏ toàn thân trắng tuyết kia. Thậm chí nhìn tư thế tận tình chăm lo cho mèo đó của hắn, mình dường như chính là người dư thừa.

“Mặc tiên sinh.”

Mặc Diệc lạnh nhạt gật đầu, “Dạ tiểu thư, đồ ăn tôi đã gọi rồi, nếu cô muốn ăn gì, có thể tự mình gọi.”

Thấy hắn coi thường mình như thế, Dạ Khuynh Nhan xác định mình quả thật chính là người dư thừa kia.

“Không cần, tôi không đói bụng.” Tuy không rõ vì sao đối phương lại hẹn mình, chẳng qua lúc này cô ấy chỉ muốn mau rời khỏi, “Mặc tiên sinh đột nhiên tìm tôi, là có chuyện gì à?”

Thấy cô đi thẳng vào vấn đề như vậy, Mặc Diệc hiếm khi cho cô một ánh mắt, “Nghe nói Dạ tiểu thư rất thích cứu động vật nhỏ lang thang?”

Dạ Khuynh Nhan hơi sững sốt, cực kỳ khó hiểu gật gật đầu, lại hỏi: “Chuyện cứu giúp động vật nhỏ lang thang này, có gì không ổn sao?”

“Không có gì.” Lại lần nữa thu hồi ánh mắt, Mặc Diệc néo néo thịt mềm trên người bé mèo mập trong ngực, đột nhiên nói, “Đường Đường rất thích cô.”

Dạ Khuynh Nhan có chút không hiểu ý trong lời hắn, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Mặc Diệc nói ngắn gọn, “Nghe nói cô rất muốn vào đại học Thánh Andrew ở Anh?”

“Phải.”

“Tôi có thể giúp cô lấy được thư thông báo trúng tuyển.” Nói xong, thấy cô cảnh giác nhìn về phía mình, Mặc Diệc mặt không biểu cảm nói: “Tôi nói rồi, Đường Đường rất thích cô.” Cho nên, phải tổng cô đi thật xa mới tốt.

Đương nhiên, nửa câu sau hắn sẽ không nói ra.

Về mặt Dạ Khuynh Nhan như gặp quỷ nhìn về phía hắn. Tuy nói hắn đã giải thích, chẳng qua loại giải thích này ai mà tin! Chỉ bởi vì một con mèo, mà mình lại có thể có vinh hạnh đặc biệt như thế?

Nhưng hiện thực lại chính là như vậy. Mặc Diệc thấy cô ấy không phản đối, liền cúi đầu ôn nhu nói với mèo mập nhỏ trong ngực: “Đường Đường cảm thấy sắp xếp như vậy ổn không?”

Đường Khanh sống không còn gì luyến tiếc nằm liệt trên người “chăn nuôi viên”, nghe lời này của hắn, chẳng lẽ cô còn có quyền lợi phản đối sao?

“Nếu Đường Đường cũng cảm thấy sắp xếp này ổn thỏa, vậy cứ thế đi.” Nói xong, hắn lại nhìn về phía đối phương, thấy cô ấy còn đang ngồi đối diện, không khỏi nhướn mày, “Dạ tiểu thư còn nghi vấn gì sao?”

“Không..... Không có nghi vấn gì.”

“Vậy đi thông thả, không tiễn.”

Dạ Khuynh Nhan giật giật khóe miệng, tuy bị đuổi như vậy khiến cô cực kỳ cạn lời, chẳng qua cô đi rất cam tâm tình nguyện, rốt cuộc thì cô cũng không muốn có bất cứ liên quan gì với người đàn ông trước mắt.

“Đúng rồi, đại học Thánh Andrews.....”

“Một tháng sau, thư thông báo sẽ tới.”

“Được, cáo từ.”

Dạ Khuynh Nhan rời đi dứt khoát, Đường Khanh lại sắp suy sụp rồi. Cho nên đối diện với một bàn mỹ thực, cô cũng không hề hứng thú.

Mặc Diệc sờ sờ đầu nhỏ của cô, đột nhiên cảm thấy mình dự kiến không sai, trước mắt khả năng biến thành người của tiểu gia hỏa vẫn chưa ổn định, nếu như ổn định rồi, nhất định sẽ thường xuyên đi tìm vị nhị tiểu thư Dạ gia kia. May mắn nha, hắn đã tổng cô người kia rất xa rồi.

Trở lại Mặc gia, Đường Khanh nghĩ một chút, quyết định đàm phán rõ ràng với hắn, cho nên thừa dịp hắn quay lưng đi vào phòng tắm liền biến thành hình người. Nhưng cô đã quên một chuyện, đó chính là khi biến thành người, cô cần bản không có quần áo để mặc.

Vì thế, trong chớp mắt Mặc Diệc bước ra từ phòng tắm, liền nhìn thấy tiểu gia hỏa nhà mình không chỉ biến thành hình người, còn mặc áo somi của mình, ánh mắt tức khắc hơi tối lại.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Cứu mạng, biến thành mèo! 15

Edit: Xanh Lá

Áo somi trắng rộng thùng thình che khuất bờ mông đẹp của đối phương, nhưng đôi chân thon dài lại lộ ra trong không khí, khi nhìn đến đôi mắt lam vô tội ngập nước kia, Mặc Diệc hít sâu một hơi, dùng hết nghị lực mới không khiến bản thân xấu mặt.

Đường Khanh không biết giờ phút này mình mê người biết bao nhiêu, tràn đầy đầu óc cô đều là làm thế nào để đàm phán với hắn.

“Mặc Diệc, tôi muốn nói chuyện rõ ràng với anh.”

“Em nói đi.”

Giọng nói khàn khàn vang lên, chẳng qua người nào đó lại hồn nhiên không nhận thấy, ngược lại ngược khuôn mặt nhỏ đáng yêu, nghiêm trang nói: “Tôi và anh không có tương lai.”

“Ồ?” Mặc Diệc rút cuộc cũng thu về một tia thần trí, ánh mắt đen kịt nhìn về phía cô.

Nhưng Đường Khanh còn chưa kịp mở miệng lần nữa, trong nháy mắt tiếp theo, cả người cô đã rơi vào vòng ôm ấm áp nào đó.

“Đường Đường, có một số việc nếu em không thử xem, thì sao biết kết quả.” Từ khi hắn ôm cô vào trong ngực, đời này liền đắm chìm, cho dù không có tương lai, hắn cũng muốn tạo ra tương lai.

“Thật sự sẽ không có tương lai, sẽ không ai đồng ý!” Đường Khanh không gãy ra được, chỉ có thể trừng mắt, muốn thử khiến hắn bình tĩnh lại.

Chỉ là, đã đến nước này, sao Mặc Diệc có thể chịu buông tay, trái tim chưa bao giờ biết rung động kia khó khăn lắm mới rung động một lần, cảm giác ấm áp đó, cho dù là thiêu thân lao đầu vào lửa, hắn cũng không hối tiếc.

“Người khác không đồng ý không sao cả, chỉ cần em đồng ý là được.”

Khuôn mặt anh tuấn, giọng nói gợi cảm, ánh mắt nghiêm túc, Đường Khanh thiếu chút nữa đắm chìm, cũng may hệ thống lên tiếng đúng lúc, “Khanh Khanh à, người đừng có ngốc, phía sau vỏ bọc đường chính là vạn kiếp bất phục nha.”

Giọng nói của hệ thống kịp thời nhắc nhở Đường Khanh, ngay khi cô muốn mở miệng lần nữa, đối phương đã lấp kín môi cô.

Nụ hôn nhiệt tình như lửa trực tiếp khiến đại não của cô mào nào đó mất công năng, không hề chống cự.

“Ừm.....”

Nhưng vào lúc này, cửa phòng ngủ lại đột nhiên bị đẩy ra.

“Ai nha, Tiểu Diệc à, con nói xem khi nào thì dẫn vị Đường tiểu thư kia về.....” Bà Mặc trợn mắt há hốc miệng nhìn cảnh tượng này, ngây ngốc tại chỗ. Khi ánh mắt lạnh lẽo của con trai mình quét tới, bà Mặc rút cuộc cũng hoàn hồn, “Các con cứ tiếp tục, tiếp tục đi, coi như mẹ chưa từng đến.” Nói xong, bà nhanh chóng đóng cửa lại, cũng mặc kệ người bên trong có nghe thấy hay không, trực tiếp gọi điện cho ông Mặc, giọng nói thậm chí còn đầy kích động, “Này, ông xã, con trai chúng ta rút cuộc cũng có tiền đồ. Vừa rồi em nhìn được, nó thể mà lại hôn tiểu cô nương nhà người ta, đúng, rất kịch liệt.....”

Chuyện tốt đột nhiên bị quấy rầy, Mặc Diệc đen cả mặt, mà Đường Khanh, sau khi có phản ứng trở lại, liền trực tiếp nhảy ra xa một thước.

Nếu nói lúc trước còn chưa kịp phản ứng, giờ phút này thấy ánh mắt trần trụi của Mặc Diệc, sao cô còn không hiểu, đây rõ ràng chính là ánh mắt tràn ngập thú tính nha! Nếu lại tiếp tục, vậy cô liền bị ăn đến xương cốt cũng không còn!

“Đường Đường, lại đây.”

“Phi, cảm thú!”

Đường Khanh mắng xong, trực tiếp biến về nguyên hình. Cô không tin mình không biến thành người thì hắn còn có thể làm gì cô.

Mặc Diệc nhìn cô mèo nào đó biến về nguyên hình, hắn hít sâu một hơi, sau đó cực kỳ đáng thương ngồi xổm phía sau cô, vờn ngón tay chọc chọc cô, “Đường Đường.....”

Đường Khanh trực tiếp vờn chân ra đề lên tay hắn, hừ lạnh.

Hừ, nhân loại không một ai tốt cả, một cho cô còn muốn dùng lời thăm thía nói chuyện rõ ràng, ai biết trong đầu tên này toàn là tư tưởng xấu xa!

Bởi vì việc này, Đường Khanh đơn phương giận đối hắn. Cuộc chiến tranh lạnh này ước chừng kéo dài một ngày một đêm.

Mặc Diệc không còn cách nào, chỉ có thể cố hết sức dỗ cô, nhưng Đường Khanh sao có thể bị “lốp vỏ bọc đường” kia mua chuộc. Chẳng qua, mỹ thực trước mặt, ý chí của cô vẫn rất không vững.

Mất thấy tiểu gia hỏa tham ăn nào đó sắp bị mua chuộc, hắn lại nhận được một cuộc điện thoại.

Đường Khanh còn đang ăn cá khô nhỏ mình yêu nhất, ngẩng đầu lại thấy sắc mặt Mặc Diệc âm trầm, sau đó cô còn chưa kịp mở miệng dò hỏi, đã thấy người kia không nói một lời rời khỏi Mặc gia.

Mặc Diệc rời đi đột ngột, Đường Khanh hơi sững sốt, đợi cô chạy ra ngoài, người đã ngồi trên xe rời đi.

“Hệ thống, mau định vị nam chính hiện đang ở nơi nào.”

Mặc Diệc rời đi vội vàng như thế, nhất định đã xảy ra chuyện gì, sợ có việc xảy ra ngoài ý muốn, cô liền bảo hệ thống định vị. Cũng may, cấp bậc thế giới này cũng không cao, chẳng qua dù vậy, hệ thống cũng mất hơn một tiếng mới thành công định vị được.

“Có rồi, một kho hàng ở đường lớn phía Nam”

“Đã nhận được.”

Đường Khanh hiện tại linh khí dư thừa, đuổi theo Mặc Diệc cũng không khó, chẳng qua cô vẫn chậm nửa bước. Mắt thấy Mặc Diệc ngã vào trong vũng máu, cô sợ tới mức thiếu chút nữa hiện ra hình người. Cũng may, cuối cùng cô cũng kịp được xúc động.

“Meo ô.....”

Mặc Diệc nhìn Đường Khanh đột nhiên xuất hiện trong kho hàng, ánh mắt hơi kinh hãi, “Đường Đường, nơi này nguy hiểm. Trờ về.”

Nhìn máu tươi trên đất, kỳ thật kho hàng này cơ bản đã an toàn, chỉ là hấn nghĩ đến lần đầu tiên gặp cô, đáng vè cô vì cứu mình mà ngã vào trong vũng máu thật sự khiến hấn không muốn nhìn thấy.

Đường Khanh rất muốn mắng hấn, chẳng qua lại càng thương hấn hơn. Cái tên ngu ngốc này, không biết dù thế nào mình cũng là mèo yêu sao, nếu mang theo mình thì sao hấn còn bị thương được chứ!

Chẳng qua hiện tại nhiều lời cũng vô ích, bà Mặc đưa đôi tay có chút run rẩy ôm cô vào trong ngực, rồi nhẹ nói, “Là ta không tốt, nếu không phải vì ta, Tiểu Diệc cũng sẽ không bị thương.....”

Nghe bà Mặc đứt quãng khóc kể, Đường Khanh cũng hiểu được bảy tám phần, hóa ra bà Mặc một lòng muốn gặp “cô gái họ Đường” kia, liền cố ý đi ra ngoài muốn tìm một món quà vừa lòng đẹp ý, chỉ là không ngờ tới lại có người dám bắt cóc bà.

Chuyện xảy ra tiếp theo, bà không nói, Đường Khanh cũng đều biết cả.

Mặc Diệc vì cứu mẹ mình mà bị thương, về phần những tên tội phạm bắt cóc đó, ngoại trừ mấy tên trúng đạn ngã xuống đất, dường như còn có mấy tên đào tẩu.

Tuy cực kỳ hận mấy kẻ bắt cóc kia, nhưng việc cấp bách trước mắt vẫn là cứu chữa cho Mặc Diệc.

Mặc Diệc bị thương rất nặng, hơn nữa mất máu quá nhiều, lúc này chỉ có thể nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt ICU.

Đường Khanh quen cửa quen nẻo, thừa dịp đêm khuya tĩnh lặng lên vào, nhìn “chăn nuôi viên” của mình trên người cắm đầy các loại ống, cô hết sức đau lòng.

“Ngu ngốc.” Cô khẽ mắng một câu, sau đó không chút do dự, lập tức dồn linh khí toàn thân vào trong tay.....

Thời gian chậm rãi qua đi, Mặc Diệc mơ màng cảm nhận được dường như có ai đó tới đây, nhưng bởi vì mí mắt quá nặng, hấn trước sau vẫn không mở nổi mắt. Đến tận hừng đông ngày hôm sau, hấn nhìn vấy dài máu trắng rơi trên đất, còn có mèo trắng nhỏ mập mạp nằm bên cạnh mình, hấn tức khắc nóng ruột.

Hấn nhớ rõ, lần trước ở phòng chăm sóc đặc biệt ICU, cô mèo ngốc này vì cứu Dạ Khuynh Nhan mà đã hôn mê ba ngày ba đêm.

“Đường Đường.....” Trong giọng nói nôn nóng mang theo chút sợ hãi, Mặc Diệc thấy cô vẫn không động đậy, tức khắc vội vã nhấn nút gọi phía sau.

“Mặc tiên sinh đã tỉnh?”

Nghe tiếng kinh hô của đối phương, Mặc Diệc trầm giọng nói: “Đi tìm bác sĩ thú y giỏi nhất thành phố B tới đây cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Cứu mạng, biến thành mèo! 16

Bác sĩ thú y nào đó lại lần nữa bị người ta xách lên từ trong ổ chăn. Đợi đến khi nhìn thấy đối phương là người nào, tức khắc anh ta có một loại tâm tình như bị chó cắn.

Rốt cuộc đòi trước anh ta đã tạo nghiệt gì nha, ba lần bốn lượt bị mèo trắng nhỏ này hành hạ.

Nhìn đến chủ nhân của mèo trắng nhỏ, nói thật ra, anh ta cũng cực kỳ bội phục, người cũng đã ở phòng chăm sóc đặc biệt ICU, thế mà còn nhớ thương đến thú cưng của mình nữa. Tuy nói đối phương ra lệnh mình kiểm tra thân thể cho mèo trắng nhỏ ở phòng chăm sóc đặc biệt ICU khiến anh ta cực kỳ cạm lòi, chẳng qua nhìn hấn (Mặc Diệc) đã bệnh đến mức này, anh ta vẫn phải cố mà đáp ứng.

“Vị tiền sinh này, thú cưng của ngài không có vấn đề gì cả.”

“Vậy vì sao lại hôn mê?”

“Nếu ngài nhất định muốn tôi phải nói ra vấn đề, vậy tôi chỉ có thể nói do mệt nhọc quá độ nên hôn mê.”

Thực ra Mặc Diệc biết, gọi bác sĩ thú y đến đây căn bản cũng không tìm ra đáp án được, chỉ là nhìn Đường Đường hôn mê, nếu hấn không làm gì sẽ cảm thấy cả người không thoải mái. Sau khi liên tục hỏi han, xác định thân thể cô không có gì quá đáng ngại, lúc này hấn mới để bác sĩ thú y rời đi.

Linh khí của Đường Khanh bị hao tổn, chẳng qua lần này lại khác với lần trước, rốt cuộc trong thời gian này cô cũng không hề lười biếng, nên lần này cô không phải hôn mê đến ba ngày, mà ngay nửa đêm ngày hôm sau đã tỉnh lại.

Mặc Diệc sớm đã qua giai đoạn nguy hiểm, sau khi làm một loạt kiểm tra ở bệnh viện, liền về tới Mặc gia.

Nửa đêm, như cảm nhận được tiểu gia hóa trong ngực nhúc nhích, còn chưa đợi hấn hoàn toàn thanh tỉnh, trên người đã bị thứ gì đó cưỡi lên, tiếp theo bên tai liền truyền đến một trận chửi rủa.

“Ngu ngốc! Ngu xuẩn! Đầu đất!”

“Đường Đường.”

“Đường cái đại đầu quỷ nhà anh, tôi chưa từng thấy ai ngu ngốc hơn anh cả!”

Đường Khanh vừa tỉnh, cũng không màng đến linh khí trong cơ thể mình còn chưa hoàn toàn khôi phục, đã trực tiếp biến thành hình người thoá mạ đối phương một trận. Đây chính là nam chính đó, nếu hấn có mệnh hệ gì, cô biết làm sao bây giờ đây! Thế mà còn không rên một tiếng đã chạy tới đỡ đạn, quả thực tức chết cô rồi!

Mặc Diệc nhìn tiểu gia hóa nào đó cười trên người mình, còn lộ tai mèo, trên mặt tức khắc nở nụ cười tươi.

“Đường Đường, em tỉnh lúc nào vậy.”

“Anh quản tôi tỉnh lúc nào làm gì!”

Đường Khanh thờ phỉ phỉ nói, ngay sau đó cô đã bị ôm vào trong ngực đối phương, tiếp theo liền nghe thấy đối phương cười thấp giọng.

“Anh đoán em vừa mới tỉnh.”

“Hừ!”

Nghe đối phương ngao kiều hừ lạnh, tươi cười trên khóe miệng Mặc Diệc lại sâu vài phần.

“Muốn biết sao anh lại đoán được không?”

“Tôi thêm vào.”

“Mỗi lần Đường Đường biến thành người đều không mặc quần áo. Cho nên.....”

Không đợi hấn nói xong, Đường Khanh lập tức nhớ ra lúc này mình đang trần trụi. Trước đó chỉ lo giáo huấn hấn, kết quả liền quên mất cái thuộc tính xỏ lá này trên người mình.

“Ngao!”

“Kêu cái gì.”

“Ngươi nhắm mắt ngay cho trẫm!”

“Nhìn cũng nhìn rồi, Đường Đường thẹn thùng cái gì nha.”

“Anh cảm miệng!!!”

Đường Khanh rít gào xong, lập tức nhảy xuống giường tùy ý tìm một chiếc áo somi mặc lên, nhưng lúc này cô mặc hay không mặc cũng chẳng khác nhau là mấy, ngược lại bởi vì mặc áo somi, loại mỹ cảm mỏng lung này càng khiến người xem khó có thể dời mắt.

Đợi làm xong hết thảy, hệ thống đột nhiên lên tiếng, “Nha, ta còn nghĩ sao phòng tối lần này lại kết thúc nhanh như vậy, còn tưởng nam chính không được cơ, hóa ra còn chưa bị ăn à.” Nói xong, hắn còn không quên “Chặc” một tiếng, “Nam chính thế giới này không ổn nha. Ngươi đã cời sạch rồi, thế mà còn thờ ơ như vậy, cho nên không phải là ‘không được’ đấy chứ?”

“Ngươi ‘con mèo nhà nó’ cảm miệng cho lão nương!” Đường Khanh lại rít gào lần nữa, hai kẻ này không một ai khiến cô cô bốt lo!

“Ai nha, tuy rằng nam chính không được, nhưng ngươi cũng đừng nóng giận, chỉ số hoàn thành của thế giới đã vượt 60% rồi. Cứ cố gắng không ngừng, ta lại đổi sang thế giới khác, đổi thành loại nam chính “có năng lực”, kiểu như thế giới trước ấy, mười ngày mười đêm nha.”

Đường Khanh:.....

Tuy không biết hệ thống thế nào, nhưng cô dám khẳng định, cái hệ thống rác rưởi này nhất định đang xảy ra trục trặc, nếu không sao hắn lại nói ra loại lời đáng sợ như thế.

“Ai nha, sao không nói gì?” Hệ thống đã tự sa ngã, hoàn toàn tiếp nhận loại giả thiết phòng tối này, thậm chí còn nghĩ ra một biện pháp, lén mang theo chút đồ vào phòng tối. Hiện giờ phòng tối đối với hắn đã không phải ngục giam, mà chính là nơi nghỉ dưỡng!

Hắn! Rốt cuộc đã khỏi bị đối cầu nam nữ, ồ không đúng, là miêu nam nữ này khoe ân ái trước mặt!

“Ta cảm thấy ngươi thay đổi rồi, không còn là hệ thống mà ta quen biết.”

“Ây da, ta cũng cảm thấy ta thay đổi.” Hệ thống buông tay, mỗi ngày đối mặt với ký chủ rác rưởi như vậy, hắn có thể bất biến sao.

“Ngươi hiện tại công khai nói loại lời này bên ngoài, hệ thống chủ của các ngươi mặc kệ ngươi sao?”

Nói đến đây, cô quả thực đã giẫm trúng chỗ đau của hệ thống. Kỳ thật hắn cảm thấy mình bị hệ thống chủ từ bỏ, nếu không hết thảy những điều này căn bản không thể nào giải thích được, ngay cả phòng tối, một nơi không khác gì ngục giam khiến tất cả hệ thống đều nghe qua đã sợ vỡ mật, mà hiện giờ hắn cũng có thể mang đồ vào.

Đương nhiên, những việc này hắn sẽ không nói cho ký chủ, rốt cuộc nếu như nói ra sẽ khiến ký chủ có tâm lý tiêu cực mà chậm trễ.

“Ta cảm thấy so với quan tâm ta, ngươi hẳn càng nên quan tâm tình cảnh của chính ngươi mới phải.”

Lời của hệ thống tức khắc khiến Đường Khanh nhớ tới trước đó mình đang giằng co với Mặc Diệc, hơn nữa mình còn đang yếu thế, mà trong nháy mắt mình ngất ra như vậy, đối phương đã đi tới trước mặt mình.

“Đường Đường mặc áo somi của anh, thật đẹp.”

“Ha ha.....”

“Chẳng qua, anh cảm thấy Đường Đường không mặc gì vẫn là đẹp nhất.”

“Phi, đồ lưu manh!”

Hơi thở ấm áp phả lên mặt mình, nếu nói lúc trước còn lo cho thân thể nam chính, hiện tại cô đã hoàn toàn không đau lòng, trực tiếp nhắc chân, thúc mạnh tới chỗ nào đó của hắn.

“Đường Đường, sao em còn động chân chứ.” Hắn bắt lấy cẳng chân thon dài trắng nõn kia, tươi cười tràn đầy nói.

Nhưng Đường Khanh lại nghiêng răng nghiêng lợi, “Buông chân tôi ra ngay.”

“Đường Đường tự mình đưa tới đây, sao anhỡ buông tay được.” Nói xong, hắn đột nhiên nhớ tới, trước kia lúc cái chân này vẫn là đệm thịt phẩn nộn vẫn luôn đập lên mặt mình, xúc cảm cực kỳ mềm mại. Ma xui quỷ khiến, hắn thế mà lại cúi đầu hôn lên chân cô.

Đường Khanh lập tức tròn tròn mắt, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn về phía hắn, thiếu chút nữa chửi bậy.

“Ừm..... không khác trong tưởng tượng là mấy, rất thơm.”

Đường Khanh đã cảm thấy hết muốn nhìn. Khó khăn lắm mới tìm được một nam chính không hắc hóa là bao, kết quả lại thành tên biến thái.

Hít sâu một hơi, cô thử khiến mình bình tĩnh lại, sau đó nói: “Anh buông tay, chúng ta nói chuyện tử tế.”

“Không được.” Mặc Diệc nghĩ đến trước kia hắn ép cô hiện hình, kết quả hại cô hôn mê mười ngày mười đêm, vì thế liền nói: “Em nên nghỉ ngơi.”

Một khắc trước còn giương cung bạt kiếm, nháy mắt tiếp theo đã là dáng vẻ khác rồi, cốt truyện chuyển biến có chút nhanh, Đường Khanh bày vẻ mặt khó hiểu.

Mặc Diệc cũng không định giải thích, ngược lại một tay bế cô lên, sau đó thật cẩn thận đặt cô lên giường, “Trời còn sớm, ngủ cùng anh thêm một lúc.”

Đường Khanh trước đó chỉ là gắng gượng, lúc này tuy chưa hoàn toàn kiệt sức, chẳng qua cô cũng không muốn lại lần nữa bị hôn mê. Trầm ngâm một lát, cô quyết định để chuyện này đến mai, trước mắt dưỡng linh khí tốt trở lại rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Cứu mạng, biến thành mèo! 17

Edit: Xanh Lá

Mặc Diệc bị thương, ngay trong đêm đó ông Mặc liền vội vã trở về từ nước ngoài. Đường Khanh hôn mê hai ngày, chợt thấy một người đàn ông trung niên nhìn không khác nam chính là mấy, cô vẫn rất hoảng sợ, nhưng bà Mặc thì sau khi vết thương của Mặc Diệc không còn nguy hiểm đã khôi phục vẻ tươi cười vốn có.

“Ông già, ông nhìn ông xem, đã dọa Đường Đường rồi đấy. Đã nói với ông bao nhiêu lần rồi, ở nhà không cần lạnh mặt.”

Bà Mặc tuy ngoài miệng ghét bỏ, chẳng qua tình cảm yêu thương trong mắt lại không giả chút nào.

Ông Mặc cũng không nhiều lời, chỉ vẫy vẫy tay với cô, thấy cô đi đến bên cạnh mình, liền thuận thực rót cho cô một ly sữa, sau đó ngay cả ánh mắt cũng không cho con trai mình, ngữ khí nhàn nhạt nói: “Thương tích thế nào?”

“Đã không sao nữa.”

“Cá lọt lưới ba đã tra được, con nhớ tự mình xử lý sạch sẽ.” Nói xong, ông như đột nhiên nhớ ra một chuyện, “Ba nghe mẹ con nói con thích một người? Hơn nữa đối phương cũng vừa ý con?”

Mặc Diệc như rồng mây, nhìn tiểu gia hỏa nằm trong ngực mẹ mình, khóe môi khẽ nhếch, trên mặt hiện tia cười như có như không hiếm hoi.

Vì thế, còn chưa đợi hắt mở miệng, liền nghe được bà Mặc cười tủm tỉm nói, “Tôi đã nói với ông con trai có người nó thích, ông còn không tin tôi, nhìn mà xem, ý cười hiện trên mặt này, ai da, tôi còn chưa bao giờ thấy đấy.”

Ông Mặc nghe xong, lộ biểu cảm ghét bỏ, “Chắc, thật khó có được, thế mà vẫn có cô gái coi trọng con.”

Mặc Diệc mặt không đổi sắc, buồn bã nói: “Cho nên năm đó thật khổ mẹ con mà, sao lại nhìn trúng ba được chứ.”

Bà Mặc thần sắc bình tĩnh, hiển nhiên đã thấy loại cảnh tượng này rất nhiều lần, nhưng Đường Khanh nằm trong ngực bà Mặc đến giờ mới đột nhiên hiểu rõ, vì sao nam chính cả ngày đều lạnh mặt như vậy, đây hoàn toàn chính là di truyền nha!

Ông Mặc và Mặc Diệc có ngoại hình gần như không khác mấy, ngoại trừ chút dấu vết năm tháng lưu lại trên mặt, quả thực chính là một khuôn mẫu khác ra, cũng bởi vậy, cô không khỏi nhìn thêm vài lần.

Lại nói tiếp, tính cách của Mặc Diệc ít nhiều cũng di truyền từ cha mình. Cha Mặc đối với đứa con trai này, tình cảm dĩ nhiên phải có, chẳng qua ông vẫn ghét bỏ, ai bảo hồi còn nhỏ nó bá chiếm bà xã mình, vừa bá chiếm còn chiếm nhiều năm như vậy, nhớ trước đây vợ mình đã vì nó mà rất nhiều lần đá mình ra khỏi phòng ngủ nha. Có nói tiếp cũng chỉ là nước mắt đau thương, cho nên chờ sau khi Mặc Diệc thành niên, ông liền lập tức phui tay không làm, giao tất cả chuyện trong tay cho hắn, sau đó ông liền dẫn vợ mình đi trải nghiệm thế giới riêng của hai người.

Vốn dĩ lần này bà Mặc cũng không định trở về, là do Dạ gia bên kia gọi điện tới, nói con trai mình coi trọng con gái thứ hai nhà ông ta, lúc này mới muốn trở về xem con dâu tương lai, thuận tiện lại cho hai người訂 hôn gì đó.

Ông Mặc ở nước ngoài còn chút chuyện phải xử lý, vốn định mấy ngày sau về nước, ai ngờ bà Mặc lại lén lút chạy về.

Người đã về nước rồi, cha Mặc cũng không tiện qua bắt, chỉ có thể mau chóng xử lý việc trong tay. Nào biết chuyện còn chưa xử lý xong, liền nghe được có kẻ không có mặt dám bắt cóc bà xã mình, còn làm bị thương con trai mình, đúng là muốn tìm chết!

Tưởng ông rời khỏi Hoa Quốc là thật sự buông tay mặc kệ hết thấy?

Đường Khanh nhìn cha con hai người ghét bỏ nhau, ngược lại cảm thấy cực kỳ thú vị, chẳng qua bình giấm chua nào đó lại không vui.

“Mẹ, lão đầu tử hiếm khi trở về, mẹ vẫn nên ở bên ông ấy nhiều một chút, cho khỏi đổ bình giấm chua, con không muốn mấy ngày này trong nhà toàn mùi giấm.” Nói xong, bàn tay to chụp tới, trực tiếp bế Đường Khanh khỏi tay bà Mặc, ôm vào trong lòng mình.

Ông Mặc nhướn mày, thật ra lại không nói gì cả, ngược lại là bà Mặc, tốt xấu cũng là con trai mình nuôi từ nhỏ, sao bà lại không rõ hần tính điều gì.

“Được rồi, đừng có chụp mũ ba con, rõ ràng tự mình đổ bình giấm chua còn nói ai khác. Lại nói tiếp, con để ý Đường Đường như vậy, cũng không sợ Đường cô nương nhà con tức giận hả?”

Mặc Diệc thấy tâm sự của mình bị người vạch trần, cũng không phản bác, chỉ xoa đầu nhỏ của Đường Khanh, nói chắc nịch: “Cô ấy sẽ không.”

Ông Mặc nhìn đứa con trai dường như hơi khác trước, nói, “Nếu sẽ không, vậy ngày nào đó mời người ta tới ăn một bữa đi. Đứng rồi, nhớ mời cả trưởng bối nhà người ta cùng tới.” Nói xong, đang chuẩn bị dẫn vợ chạy lấy người, cha Mặc đột nhiên ngừng lại, “Con đã gặp trưởng bối nhà người ta bao giờ chưa?” Nói đến đây, thấy con trai nhà mình thế mà lại nhủu mày không nói, lập tức khòe miệng ông run rẩy. Ông biết ngay đứa con trai này của mình không đáng tin cậy! Nhớ năm đó ông muốn cưới mẹ nó, quả thực đã đổ cả nhóm trưởng bối xung quanh đến vui tươi hơn hờ.

Lời ông Mặc nói đã thức tỉnh hẳn, lại nghĩ đến lúc trước Đường Đường nhà mình nói không ai sẽ đồng ý cho hai người bọn họ ở bên nhau, xem ra phải nói chuyện với cô thật kỹ càng.

“Trưởng bối là phải dễ ngọt biết không, đừng xuj mặt, cẩn thận bị người ta đánh ra khỏi cửa.”

Nghe cha Mặc dặn dò, Mặc Diệc hiếm khi nghe lời gắt đầu, “Biết rồi ạ.”

Ông Mặc nhìn cái đức hạnh này của thằng con mình, đột nhiên có chút lo cho việc hôn nhân của nó, vì thế hiếm khi thể hiện tình thương của cha, “Nếu trưởng bối của đối phương không đồng ý, con cũng đừng lo, cùng lắm thì ba giúp con cướp người về.”

Mặc Diệc cũng cảm thấy đề nghị cướp người này cực kỳ không tệ, vì thế tiếp tục gắt đầu, “Vâng, con biết rồi, chẳng qua không cần ba giúp, con sẽ tự mình cướp về.”

“Bà xã, em cũng nghe rồi đấy, chuyện của thằng nhóc thúi này không cần lo. Đi, chúng ta ra ngoài chơi trước, đã lâu không về Hoa Quốc rồi.....”

Ông Mặc sửa lại thái độ lạnh nhạt lúc trước, ân cần nắm tay bà Mặc biến mất trước mắt một người một mèo.

Đường Khanh đã bị hai cha con này làm cho khiếp sợ đến mức tam quan vỡ vụn, cái gì gọi là không đồng ý liền cướp người? Làm ơn, đương sự là cô còn đang ở đây đây, có thể bận tâm đến cô một chút hay không!

Cùng ngây ngốc tại chỗ còn có hệ thống, hẳn đột nhiên có chút hiểu ra, vì sao rõ ràng cha mẹ đều còn, hơn nữa lại là đôi vợ chồng cực kỳ hạnh phúc nhưng vẫn dưỡng ra một đứa con trai hắc hóa như vậy, hóa ra vấn đề nằm ở gốc nhà.

Nghĩ vậy, hệ thống yên lặng đồng tình với ký chủ nhà mình một phen, thật không dễ dàng mà.

Cha mẹ Mặc gia vừa rời đi, Mặc Diệc liền mang theo Đường Khanh về phòng ngủ.

“Đường Đường, biến trở lại.” Nói xong, hẳn còn không quên lấy ra từ tủ quần áo của mình một chiếc áo somi màu trắng, sau đó cực kỳ thân sĩ xoay người đi.

Đường Khanh cũng không nhập nhằng, sau khi biến thành người liền trực tiếp mặc áo somi, sau đó nói: “Nói đi.”

“Nhà em ở nơi nào, em còn có cha mẹ không? Cha mẹ em có phải cũng giống em, có thể biến thành hình người không? Còn nữa, rốt cuộc có bao nhiêu người biết em có thể hóa hình?”

Mặc Diệc một lần hỏi quá nhiều vấn đề, cũng may Đường Khanh vẫn chưa bị hẳn làm cho rối não, nhất nhất trả lời: “Không cha không mẹ, từ nhỏ là cô nhi. Về phần loại chuyện biến thành người này, lần đầu tiên biến hình chỉ bị anh nhìn thấy.”

Mấy chữ “lần đầu tiên” của Đường Khanh thành công lấy lòng người nào đó. Nếu có thể, hẳn chỉ hận không có được tất cả lần đầu tiên của cô.

“Một khi đã vậy, vì sao em lại nói sẽ không ai đồng ý cho chúng ta bên nhau?”

Đường Khanh ngây người sừng sốt, tiếp theo rất nhanh chóng giải thích: “Chủng tộc của chúng ta bất đồng.”

“Anh không dễ bụng.”

“Chúng ta..... rất có thể có một người sẽ đi trước đối phương.”

Đường Khanh nói ra một nửa tình hình thực tế. Một khi nhiệm vụ hoàn thành, cô phải rời đi, đây cũng là lý do vì sao cô khắc chế mình, chưa bao giờ giao trái tim mình cho bất cứ ai. Một khi đã yêu, vậy cô liền thật sự như lời hệ thống nói, vạn kiếp bất phục.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Cứu mạng, biến thành mèo! 18

Edit: Xanh Lá

Lần đầu tiên, lời Đường Khanh nói khiến Mặc Diệc trầm mặc. Hắn chỉ là nhân loại bình thường, nhưng cô lại khác. Cô có thể hóa hình, cô có linh khí, thậm chí cô còn có thể trong thoáng chốc khiến người sắp chết sống lại, tuy có tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với thân thể cô, nhưng..... chung quy cô vẫn có năng lực này. Mà hắn, ngoại trừ sự xuất sắc trong miệng người thường, lại không còn gì khác, nhưng mấy thứ này ở trong mắt cô, chỉ e cũng chẳng là gì cả.

“Mặc Diệc, tôi rất cảm tạ anh đã cứu tôi, nhưng.....”

Đường Khanh thử nói hiện thực tàn khốc ra cho hắn, nhưng Mặc Diệc lại đột nhiên ngậm lấy đôi môi cô, tiếp theo là nụ hôn cuồng dã.

Nụ hôn cực nóng, như có thể mê hoặc nhân tâm, hương vị ngọt ngào mê người kia, khiến người ta không ngừng khát cầu nhiều hơn..... nhiều hơn nữa.....

Đường Khanh sau khi thất thần trong chốc lát, liền dùng sức đẩy hắn ra. Lúc này cô dùng linh khí, nên Mặc Diệc căn bản không phải đối thủ của cô. Đẩy ra xong, cô hít sâu một hơi, như lấy hết dũng khí, “Anh xem, tôi đã nói chủng tộc của chúng ta bất đồng, một khi tôi muốn đẩy anh ra, anh căn bản không có bất cứ khả năng phản hồi nào cả.” Nói xong, cô đột nhiên cười một tiếng, đây là tiếng cười không có chút cảm giác vui sướng nào cả, ngược lại mang theo một tia lạnh lẽo, Mặc Diệc nghe đến lạnh thấu tâm.

Mặc Diệc bị đẩy ra một cách chật vật, kiểu tóc trước nay sạch sẽ chỉnh tề có chút rối, hắn hơi cúi đầu, lần đầu tiên không nhìn thẳng vào hai mắt cô.

Hắn như vậy, Đường Khanh chưa bao giờ thấy. Nói thật, nhìn dáng vẻ này của hắn, nội tâm cô như bị đánh một đòn thật mạnh. Chẳng qua những trải nghiệm ở mấy đời trước nói cho cô, không thể mềm lòng, không thể giẫm lên vết xe đổ, cô cần phải..... dao sắc chặt đứt rồi.

“Tôi phải đi, cảm ơn anh chiếu cố lâu như vậy.” Nói xong, cô đi về phía cửa sổ. Trong nháy mắt cô đẩy cửa sổ ra, cô đột nhiên dừng một chút, lại nói: “Đề báo đáp anh chiếu cố tôi lâu như vậy, nếu anh xảy ra chuyện gì, có thể thông qua cái này liên hệ với tôi.” Nói xong, cô nhổ xuống một sợi tóc trên đầu, rút linh khí vào trong, rất nhanh sợi tóc đen nhánh biến thành lông mèo trắng như lúc cô trong hình mèo, “Chỉ cần đốt sợi lông mèo này, tôi sẽ lập tức tìm được anh, chẳng qua cơ hội chỉ có một lần, tôi hy vọng anh sẽ không lãng phí.”

Mặc Diệc không hề chớp mắt nhìn cô lại biến thành dáng vẻ mèo trắng nhỏ, sau đó..... biến mất trước mặt mình.

Gió thổi vào từ cửa sổ, thổi sợi lông mèo trắng kia tới trước mặt hắn. Hắn rũ mắt nhìn lông mèo bên chân, chậm rãi ngồi xuống, như dùng hết toàn lực, mới thật cẩn thận nhặt nó lên.

.....

Bên kia, Đường Khanh rời khỏi Mặc gia căn bản không có chỗ để đi, chỉ có thể tìm tạm một góc công viên có người nằm, thoát nhìn cực kỳ thể lương. Cô hít hít cái mũi nhỏ nhắn, nói với hệ thống: “Người nói xem, ta đã tuyệt tình đến như vậy, rốt cuộc có thể thành hay không?”

Hệ thống vẫn luôn biết chủ nhà mình rất ngu ngốc trong chuyện tình cảm, lại không nghĩ có thể ngu ngốc đến mức này. Với hiểu biết của hắn về nam chính hắc hóa những năm gần đây, nếu cô nói loại lời này mà hữu dụng, hắn đã sớm báo cô làm vậy rồi.

Cho nên, không hề trì hoãn, hắn nói: “Giá trị hắc hóa của nam chính tăng lên.”

“20%.....”

“30%.....”

“40%.....”

“50%.....”

“Được rồi, người đừng đọc nữa.” Đường Khanh nghe đến to cả đầu. Cô cũng không phải không có cảm giác với Mặc Diệc, nhưng cô sợ mình sẽ vĩnh viễn ở lại thời không này, vĩnh viễn không thể quay về nữa, tuy ở thế giới kia cha mẹ đều không còn, nhưng cô vẫn có người quan tâm. Bà nội cô, bà nội đã nuôi cô từ nhỏ tới lớn, hiện giờ e vẫn còn đang chờ đợi cô trở về. Cho nên cô không thể, cũng không dám mở rộng lòng mình.

Bởi vậy, cô chỉ có thể thực xin lỗi nam chính đáng thương kia.

Hệ thống thờ dài, “Yên tâm, không tiếp tục hắc hóa nữa. Chẳng qua, tiếp theo người định làm sao bây giờ?”

“Không biết.” Đường Khanh rầu rĩ mở miệng, cảm giác tiền đồ tối đen.

Cứ như vậy lưu lạc một ngày một đêm, vốn tưởng rằng cô sẽ tiếp tục suy sút, ai ngờ cô lại như hạ quyết tâm, âm thầm nắm tay nói: “Ta muốn đi phá hủy ổ ma túy kia!”

Hệ thống lại không hề lo lắng, rốt cuộc với tu vi của cô hiện giờ, tuy không thể so sánh với kiếp trước, nhưng đối phó với mấy gia hỏa dùng vũ khí nóng kia vẫn cực kỳ đơn giản, vì thế hần thông báo vị trí của ổ ma túy kia.

“Ngoại thành phía Đông, có một nhà xưởng bỏ hoang, chẳng qua.....”

“Được.”

Đường Khanh lười đi bộ qua đó, cũng may với linh khí hiện tại của cô, di chuyển tức thời gì đó vẫn rất đơn giản, vì thế chưa đến chớp mắt, cô đã xuất hiện ở nhà xưởng bỏ hoang này. Khác với sự yên tĩnh trong tưởng tượng, bên này thế mà lại đang có một trận bắn nhau!

Nhìn tia lửa bắn ra bốn phía trước mắt, cô trực tiếp chửi thề, bởi vì chỗ cô xuất hiện đúng lúc có một viên đạn bay đến.

“whatthef*ck!”

Tuy nói hiện tại cô có linh khí, nhưng viên đạn cũng sẽ tạo thành thương tổn đối với cô. Cô thật sự không muốn bị thương vô cớ.

Hệ thống dừng một chút, mới nói: “Vừa rồi ta còn chưa nói xong đâu.”

Đường Khanh:.....

Thôi được rồi, là cô lỗ mãng.

Bắn nhau rất kịch liệt, Đường Khanh chỉ có thể trước hết trốn trong một góc xem tình hình. Nhưng vừa thấy, tim cô đã như nhảy lên hòng.

“Hệ thống, ta không nhìn lầm đúng không?”

“Đúng vậy, người không nhìn lầm, cái kẻ không muốn sống kia quả thật là nam chính.”

“Hắn làm cái lông á!” Đường Khanh cực kỳ tức giận, bởi vị trí của Mặc Diệc không có gì chắn lại, cứ như vậy trực diện đối đầu, nếu lúc này có người tìm đúng vị trí xạ kích, hần nhất định sẽ trúng đạn.

Vừa mới nói xong với hệ thống, cô liền thấy được có người tránh trong góc, lại còn không chỉ một người, nhìn tư thế kia, mục tiêu nhất định là nam chính.

Tức thì tức, cô lại không thể ngồi im mặc kệ, vì thế liền dịch chuyển tức thời, trực tiếp xuất hiện bên đó.

Tuy nói đối phương buồn lậu ma túy là tội không thể tha, chẳng qua cô không thích giết người, lại nói trên thế giới này còn có cảnh sát, chỉ với số lượng ma túy của bọn người này, một khi bị bắt đều sẽ chịu tử hình, nếu đã vậy, cô cũng không muốn làm điều thừa thãi.

Tay xạ kích còn chưa thấy rõ đối phương là ai, đã bị một đòn đánh ngắt, không còn biết gì.

Cứ như vậy, cô giải quyết từng tên một, chẳng qua trong quá trình này, cô trước sau vẫn không hề để lộ bản thân, chỉ tránh trong chỗ tối hỗ trợ. Không biết qua bao lâu, tiếng súng trong kho hàng dần dần yếu bớt, mà ngay khi cô chuẩn bị rời đi, lại nghe được tiếng điện thoại của Mặc Diệc vang lên, mà nội dung cuộc gọi lại khiến cô không khỏi dừng bước.

“Vâng, mẹ.”

“Tiệc đính hôn, đừng hạn cử hành.”

“Vâng, nơi này đã giải quyết tương đối, con lập tức trở về.”

“Được, cứ vậy đi.”

Đường Khanh co người trong góc, không biết sao lại cảm thấy một cảm xúc không tên trong lòng, chẳng qua rất nhanh, cô lại lần nữa tỉnh lại, “Hệ thống, nam chính muốn đính hôn?”

Hệ thống cũng có chút kinh ngạc, chẳng qua hần vẫn đúng sự thật mà nói: “Tuy đính hôn với nữ chính sớm hơn một năm so với hướng đi của thế giới, chẳng qua nếu hần đã nói vậy, chắc hần là thật rồi.”

Đường Khanh nhỏ giọng ‘Ồ’ một tiếng, sau đó liền không chút lưu luyến rời khỏi kho hàng.

Mà trong nháy mắt cô rời đi kia, ánh mắt Mặc Diệc đột nhiên quét về phía này.

Chương 113: Cứu mạng, biến thành mèo! 19

Edit: Xanh Lá

“Boss, làm sao vậy?” Trần Sinh thu súng lại, thấy Boss nhà mình đang ngẩn người, không khỏi tiến lên hỏi.

“Không có việc gì.” Nói xong, Mặc Diệc thu ánh mắt về, lại trầm giọng nói: “Kiểm kê nhân số thế nào.”

“Bên chúng ta lông tóc vô thương, chẳng qua, Boss, có một chỗ rất kỳ quái, vừa rồi chúng ta kiểm kê nhân số lại phát hiện có mấy người trong góc bị đánh bất tỉnh, tôi đã hỏi anh em xung quanh, nhưng họ đều nói không ai làm.” Trần Sinh càng nói càng cảm thấy kỳ quái, đến cuối còn nhỏ giọng nói thầm, “Không nên nha, trên người lông tóc vô thương, nhưng rốt cuộc là ai đánh ngất? Chẳng lẽ là gặp quỷ.”

Nghe vậy, đôi mắt đen nhánh của Mặc Diệc đột nhiên sáng lên.

Quý thì không có chuyện thấy, chỉ e là gặp tiểu yêu tinh.

Nghĩ vậy, khóe miệng chậm rãi gọi lên.

“Boss, tiếp theo làm gì bây giờ?” Vừa mới nói xong, Trần Sinh đột nhiên phát hiện vị Boss gần đây vẫn mang vẻ ‘người sống chó toi gần’ hình như..... đang cười?

Anh ta quả nhiên là gặp quỷ.....

Mặc Diệc ném súng trong tay cho Trần Sinh, dứt tay vào túi, lạnh nhạt nói: “Gọi cảnh sát tới đây, nói thế nào thì chúng ta cũng nộp nhiều thuế như vậy, không thể chuyện gì cũng tự mình làm.”

Trần Sinh gật đầu, tiếp theo liền thấy bóng dáng Boss rời đi.

Công tử nhà họ Mặc giàu có nhất thành phố B đột nhiên tuyên bố muốn đính hôn, tin tức này lập tức khiến toàn bộ giới thương nghiệp khiếp sợ, không ít người bắt đầu sôi nổi hỏi thăm rốt cuộc là tiểu thư nhà nào bắt được vị ‘băng sơn’ thiếu gia này, nhưng bất luận bọn họ hỏi thăm như thế nào, cũng không ai biết nhân vật chính còn lại rốt cuộc là ai.

Dạ gia vì chuyện tiệc đính hôn này mà nháo túi bụi, ông Dạ nhận định một vai chính khác của tiệc đính hôn này nhất định là con gái thứ hai của mình, bất chấp Dạ Khuynh Nhan đã thề thốt phủ nhận.

Ông Dạ cũng hiểu rõ người làm cha như mình cực kỳ không xứng chức, nên vẫn đinh ninh Dạ Khuynh Nhan cố ý muốn Dạ gia xấu mặt, không khỏi giận dữ chỉ trích: “Dạ Khuynh Nhan, Dạ gia ta hầu hạ mày ăn ngon uống tốt, thế nào, mày tìm được chỗ dựa liền muốn thoát ly Dạ gia? Ta nói cho mày biết, chuyện này không có khả năng.”

Dạ Khuynh Nhan như gặp quỷ mà nhìn ông ta, “Tùy cha thích nói thế nào thì nói.” Nói xong, trực tiếp phui tay rời đi.

Ông Dạ sao lại chịu để cô ấy đi, trực tiếp gọi người ngăn cô lại, sau đó nhốt cô trong phòng. Trước khi đi, ông ta còn không quên uy hiếp: “Dạ Khuynh Nhan, cho dù mày bám được vào Mặc Diệc, nhưng mày đừng quên người cha này của mày có giao tình với cha mẹ Mặc Diệc. Muốn hoàn toàn thoát ly Dạ gia, không có chuyện dễ như vậy.”

Dạ Khuynh Nhan tức đến tay cũng run lên, nhưng cô căn bản không cách nào phản kháng ông Dạ, chỉ có thể tro mắt nhìn bản thân bị giam trong phòng.

Cũng tức giận như Dạ Khuynh Nhan còn có Dạ Khuynh Tuyết, cô ta cực kỳ hận đứa em gái cùng cha khác mẹ này, từ nhỏ đã cướp đi cha cô ta, hiện tại ngay cả người đàn ông cô ta thích cũng muốn cướp nốt. Cô ta sẽ không để Dạ Khuynh Nhan như nguyện, cô ta nhất định sẽ khiến cô phải hối hận!

Đường Khanh lại biến thành mèo trắng nhỏ, ở trong công viên giống như mèo hoang. Vào đêm, gió nhẹ hơi lạnh ập tới, tuy nói cô có lông mèo toàn thân rất dày, chẳng qua trước đó cũng coi như được nuông chiều từ nhỏ, căn bản không thích ứng được gió lạnh như vậy, trực tiếp hắt xì một cái. Đưa móng vuốt nhỏ gãi gãi mũi mình, vừa mới buông, trước mắt liền thấy một tờ báo không biết được gió thổi tới khi nào.

Trang báo rất lớn, chữ cũng rất lớn, chỉ cần không phải người mù, trên cơ bản đều có thể chú ý tới nội dung trên tiêu đề.

Tiệc đính hôn của công tử Mặc gia giàu có nhất thành phố B, vị hôn thê vẫn là một bí ẩn

Nói thế nào cũng là nam chính, nên chịu trách nhiệm vẫn phải chịu trách nhiệm, cho nên cô nhanh chóng nhìn qua nội dung trên báo một lần.

Chỉ trên bài báo thật ra không ít, chẳng qua nội dung cũng chỉ có một điểm, đó chính là vị hôn thê có thể là nhị tiểu thư Dạ gia, thậm chí ở một bên còn đăng kèm ảnh chụp Dạ Khuynh Nhan. Lần đầu tiên nhìn nam chính và nữ chính xuất hiện trên cùng một trang báo, hình ảnh kia hài hòa nói không nên lời.

“Hệ thống, người nói xem liệu nam chính có thể đính hôn với nữ chính hay không?”

“Không biết, chẳng qua ta khuyên người vẫn nên qua đó xem một chút đi.”

Đường Khanh tỏ vẻ hiểu, cốt truyện ban đầu của thế giới thậm chí còn nói vào ngày tổ chức tiệc đính hôn đó, Dạ Khuynh Nhan bị bỏ thuốc kích thích, thậm chí còn bị hạ ma túy.

“Đúng rồi, chỉ số hoàn thành hiện tại của thế giới là bao nhiêu?”

“40%, chẳng qua giá trị hắc hóa của nam chính.” Hệ thống đang nói bình thường, đột nhiên nhỏ giọng kinh ngạc nói: “Sao lại chỉ còn có 40%?!”

Đường Khanh nhướng mày, “Nói cách khác giá trị hắc hóa của nam chính giảm xuống?”

“Đúng.”

“A. Có phải vì hướng đi của thế giới bắt đầu khôi phục hay không?”

Hệ thống cũng bắt đầu buồn bực, ký chủ nhà mình vẫn luôn âm thầm hành động, theo lý thuyết nam chính không nên phát hiện ra cô mới đúng, hiện giờ giá trị hắc hóa đột nhiên giảm xuống, liệu có phải vì cốt truyện đang phát triển theo hướng tốt hay không?

Đương nhiên, nghĩ gì thì nghĩ, ký chủ vẫn phải tham gia tiệc đính hôn lần này.

“Mặc kệ nó đi, dù sao người đến tiệc đính hôn là sẽ biết.”

“Cũng đúng.”

Thiếu gia duy nhất của Mặc gia giàu có số một đính hôn, cảnh tượng đương nhiên cực kỳ xa hoa hoành tráng, ngoại trừ các nhân vật có tiếng tăm, còn thêm đám phóng viên che trời lấp đất, tất cả mọi người đều muốn biết vị hôn thê rốt cuộc là ai, chẳng qua khi mọi người thấy Mặc Diệc trong bộ âu phục tinh xảo chần chừ xuất hiện trước mặt mình, căn bản không ai dám tiến lên dò hỏi.

Bà Mặc đẩy vẻ tươi cười đứng cạnh con trai nhà mình, vừa nhìn khách khứa xung quanh, vừa nhỏ giọng dò hỏi, “Tiểu Diệc, con chắc chắn Đường tiểu thư sẽ đến chứ?”

Mặc Diệc nhìn cửa khách sạn người đến người đi, giọng nói lãnh đạm, dường như đang nói đến chuyện râu ria.

“Không chắc.”

Vẻ tươi cười trên mặt bà Mặc thoáng chốc cứng đờ, vừa định mở miệng, nhưng khi nhìn đến ánh mắt cực kỳ âm trầm của con trai mình, bà vẫn ngậm miệng không nói.

Nhưng về phần cha Mặc, ông liếc mắt nhìn đứa con trai đang tử khí trầm trầm kia, hơi có chút tức giận. Ông tuy ngoài mặt ghét bỏ con trai mình, chẳng qua trong lòng vẫn rất yêu thương nó, nhìn dáng vẻ này của nó, trong lòng ông cũng không chịu nổi.

“Tiểu tử thôi, mày nói cho ba biết nhà họ Đường kia ở đâu, ba trực tiếp bắt người tới đây cho mày.”

“Không cần.”

Mắt thấy giờ lành càng lúc càng tới gần, MC đứng trên sân khấu có vẻ đặc biệt xấu hổ, mà khách khứa xung quanh cũng bắt đầu âm thầm đánh giá, bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

Ngay khi bà Mặc không nhìn được nữa muốn hủy tiệc đính hôn này, lại thấy một cô gái mặc lễ phục hồng nhạt đi tới.

Người tới không phải ai khác, chính là Dạ Khuynh Nhan bị ông Dạ bức bách không còn cách nào.

Từ lúc Mặc gia tuyên bố đính hôn đến giờ, tuy chỉ có hai ngày ngắn ngủi, nhưng cô lại thấy ông Dạ đã phát rồ. Cô ấy rất rõ mình không phải vai chính trong tiệc đính hôn này, nhưng cha mình nhất định sẽ không chịu để yên, không còn cách nào, cô ấy chỉ có thể nhờ Mặc Diệc trợ giúp.

Cầm ly rượu trong tay, cô ấy lấy hết can đảm, đi tới trước mặt hắn, nỗ lực khiến mình trấn định nói: “Mặc tiên sinh.”

Ánh mắt Mặc Diệc lãnh đạm nhìn về phía cô, “Chuyện gì.”

“Về thư thông báo của đại học Thánh Andrews có thể gửi trước mấy ngày hay không?” Cách thời gian một tháng mà Mặc Diệc đáp ứng lúc trước, kỳ thật chỉ còn chưa đến mười ngày, chẳng qua cô đã không chờ được.

Mặc Diệc đương nhiên nhớ rõ việc này. Hẳn phải nói, chỉ cần là chuyện liên quan tới Đường Đường, hẳn đều sẽ không quên.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Cứu mạng, biến thành mèo! 20

Edit: Xanh Lá

Mặc Diệc nhớ rõ cô gái này là ân nhân cứu mạng của Đường Đường. Lúc trước tiểu gia hỏa vì cứu cô ta mà đã hôn mê mất vài ngày, vốn hẳn còn muốn đóng gói cô ta vứt đi thật xa, đỡ cho tiểu gia hỏa cứ lo nghĩ về cô ta không dứt. Nhưng hiện giờ hẳn đột nhiên có chút hối hận, có lẽ có cô ta ở đây, Đường Đường sẽ không nở rời đi.

Dạ Khuynh Nhan thấy hẳn không nói thì có chút nóng nảy, đây là cơ hội cuối cùng để cô rời khỏi Dạ gia, nếu như hẳn đòi ý, mình liền thật sự trốn không thoát cái nhà giam Dạ gia này.

“Mặc tiên sinh, anh đã đáp ứng.....”

Cô còn chưa nói xong, Mặc Diệc đã đột nhiên nói: “Có thể rót cho tôi một ly rượu không?”

“Rượu?” Dạ Khuynh Nhan có chút khó hiểu, chẳng qua vẫn nói: “Rượu trong tay tôi vẫn chưa uống, anh cần không?”

Mặc Diệc không nói hai lời, cầm ly rượu vào trong tay, một ngụm uống hết.

Hương vị cay nồng kích thích vị giác hẳn, khiến hẳn rốt cuộc cũng có chút bình tĩnh lại.

“Sao đột nhiên cần gấp vậy?” Một tờ giấy báo trúng tuyển đại học mà thôi, hẳn muốn lấy trước cũng không khó, chẳng qua hẳn rất hiếu kỳ, vì sao cô lại muốn nhận sớm như vậy.

Dạ Khuynh Nhan rũ mắt, tuy nói việc xấu trong nhà không thể lộ ra, nhưng cô vẫn trả lời đúng sự thật.

“Không chờ được. Anh có biết hiện tại bên ngoài đang đồn cái gì không?” Dạ Khuynh Nhan cũng không chờ hẳn trả lời, lại tự mình nói: “Anh biết vì sao bên ngoài lại có lời đồn tôi là vị hôn thê của anh chứ? Đó là vì cha tôi. Cha tôi nóng lòng muốn bám víu vào Mặc gia các anh, nếu tôi không trở thành vợ anh được, chỉ e sẽ không còn cơ hội tôi đại học Thánh Andrews nữa.” Nói đến đây, cô ấy không khỏi cười lạnh.

Mặc Diệc vốn không hề hứng thú với việc riêng nhà cô, hẳn hỏi như vậy, đơn giản là vì cô là người Đường Đường để ý. Đương nhiên chủ yếu vẫn là do hẳn muốn che giấu nòng nọc cùng bất an trong lòng.

Hẳn được ăn cả ngã về không cử hành tiệc đính hôn này, nếu Đường Đường không tới.....

Hẳn chưa bao giờ nghĩ tới nếu cô không xuất hiện, tiếp theo sẽ như thế nào, chẳng qua hiện tại, thật ra đã có thể bắt đầu suy xét.

MC thấy thời gian đã đến, chẳng qua với kinh nghiệm nhiều năm chủ trì các loại tiệc cưới của anh ta, tiệc đính hôn hôm nay có vẻ cực kỳ không thích hợp. Nhìn Mặc Diệc mặt đầy lạnh nhạt, anh ta rụt rụt cổ, lại chạy sang hướng bà Mặc.

“Mặc phu nhân, bà xem thời gian đã qua cả rồi, có muốn chuyển nghi thức ra sau không?”

Bà Mặc nhìn đồng hồ trên cổ tay, lúc này mới phát hiện thời gian thế mà đã qua rồi, nhưng bà không dám kết thúc buổi tiệc đính hôn này, chỉ có thể gật đầu, “Chuyển ra sau đi.”

Lúc Đường Khanh bước vào buổi tiệc đính hôn này, liền nhận ra sự quỷ dị bốn phía, nhưng cô không có thời gian nghĩ nhiều, bởi kinh nghiệm làm nghề y nhiều năm qua nói cho cô, Mặc Diệc lúc này có vẻ không thích hợp!

“Hệ thống, Mặc Diệc không thích hợp nha.”

“Đúng là rất không thích hợp. Tuy rằng nam chính sẽ hắc hóa, chẳng qua đáng về hắc hóa hẳn cũng không phải thế này, ngược lại giống như.....”

Hệ thống không nói tiếp, bởi Đường Khanh đã đoán được.

“Ta dựa vào, từ khi nào mà rượu bỏ thuốc lại bị nam chính uống sạch nha!”

“Ta cảm thấy trọng điểm của ngươi hẳn là, tiếp theo nên giải quyết nan đề này thế nào mới phải.”

Đường Khanh trầm ngâm một lát, đột nhiên mắt sáng ngời, “Còn giải quyết cái gì nha, chúng ta có thể trực tiếp đi rồi.”

Hệ thống mặt đầy dấu chấm hỏi, “Vì sao?”

“Vậy còn không dễ giải thích à, Mặc Diệc tự mình uống rượu bị bỏ thuốc, Dạ Khuynh Tuyết dù sao cũng sẽ không phát rồ đến mức khiến hấn gì gì kia với em trai mình đúng không. Huống hồ Mặc Diệc lại là ai chứ, Dạ Khuynh Tuyết sao có thể tới gần hấn được, cho nên người có thể giải thuốc này cho hấn, cũng chỉ có nữ chính thôi.” Đường Khanh càng nghĩ càng cảm thấy cốt truyện tiếp theo hấn nên như vậy, chỉ là.....

“Thống Thống.....”

Hệ thống nhận thấy sự mất mát trong giọng nói ký chủ, hiếm khi có một lần ôn nhu nói: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy có chút khó chịu.” Đối với hệ thống, thật giống như bạn hữu lâu năm vậy, Đường Khanh chưa bao giờ nghĩ tới việc che giấu.

Hệ thống ngây cả người, cảm thấy thế giới này hấn là không thể ở lâu.

“Không sợ, thế giới sau còn có càng nhiều nam chính nhan sắc cao, đáng người này nò.”

“Ừm, đáng tiếc đều sẽ hắc hóa.”

Hệ thống:.....

Ký chủ, ta nói với người như thế, người lại đáp như vậy, bảo người ta còn biết an ủi làm sao?

Đường Khanh chẳng qua chỉ cầu nhàu một chút, cô đã từng nói với hệ thống, đừng nên tìm những nam chính hắc hóa đối xử quá tốt với cô, nếu không lúc rời đi cô sẽ rất khổ sở, chẳng qua cô cũng biết điều này không thể trách hệ thống, rốt cuộc vẫn do mình định lực không đủ cao.

“Thống Thống, chỉ số hoàn thành của thế giới thế nào rồi?”

Hệ thống hơi ngây ra một hồi, sau đó thật cẩn thận nói: “Khanh Khanh à, kỳ thật vừa rồi có một việc ta không nói với người.”

“Ừm?”

“Cái đó, ngay trước đây năm phút đồng hồ, giá trị hắc hóa của nam chính đã đạt đến 70%.”

Đường Khanh bị giá trị hắc hóa này làm cho hoảng sợ. Ngay khi cô muốn hỏi sao lại thế này, bốn phía đột nhiên an tĩnh xuống.

“Đường Đường, em đã đến rồi.”

Một giọng nói đè nén vui sướng cực độ truyền đến từ phía sau, mà Đường Khanh nghe lại hoảng hốt trong lòng.

Mặc Diệc khó khăn lắm mới chờ được cô, vẻ âm u vừa rồi đã hoàn toàn tan biến. Nếu cô chịu tới, vậy có nghĩa trong lòng cô vẫn có mình.

“Đường Đường, em biết tiệc đính hôn hôm nay, là chuẩn bị vì ai chứ?” Mặc Diệc duỗi tay, nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt nghiêm túc.

Ảo tưởng tốt đẹp lúc trước của Đường Khanh hoàn toàn tan thành tro bụi. Cô không ngờ, nếu như còn không đoán được, thì nhiệm vụ của thế giới này cũng không có khả năng hoàn thành.

“Mặc Diệc.....”

Vừa định giải thích, nhưng đối phương lại bất chợt kéo cô vào trong ngực mình, tiếp theo liền cúi đầu, hôn thật sâu lên cô.

Một nụ hôn này, khiến sảnh yến hội xung quanh vốn an tĩnh lại càng an tĩnh hơn, chẳng qua ngay sau đó, bốn phía liền vang lên tiếng nghị luận, sôi nổi dò đoán vị này rốt cuộc là ai.

Tầng đá lớn trong lòng bà Mặc cuối cùng cũng rơi xuống, vì thế đối mặt với người tiền đến dò hỏi, bà cũng không còn sự nôn nóng như lúc trước, ngược lại tươi cười đầy mặt, đồng loạt giải thích: “Ai nha, đôi vợ chồng son này mấy ngày trước giận đối nhau, tôi còn lo lắng cô gái tốt như Đường Đường sẽ không chịu để ý tới tôi từ góc nhà tôi đó. Các vị cũng biết, Tiểu Diệc nhà chúng tôi, tính tình lạnh lùng kia thật không mấy ai có thể chịu được. Chẳng qua hiện tại, cuối cùng tôi cũng yên tâm.”

Khác với không khí vui sướng bên này, Dạ gia bên kia lại mây đen mù mịt.

Đầu tiên là ông Dạ, vốn định tìm con gái thứ hai của mình chất vấn, lại phát hiện con gái thứ hai đã sớm không thấy bóng dáng đâu, mà Dạ Khuynh Tuyết, sau khi nhìn thấy ly rượu kia bị Mặc Diệc uống sạch, vốn còn vọng tưởng nhân cơ hội khiến hấn chịu trách nhiệm với mình, nhưng hiện tại, cô ta lại không dám ở lâu.

Cơ hội đã mất đi, nếu như sự việc bại lộ, sẽ không ai bảo vệ được mình.

Mang theo không cam lòng cùng phần nộ, cô ta chỉ có thể im lặng thoát đi.

Bên kia, ở trước mắt bao người, Đường Khanh cũng không dám dùng linh khí đẩy Mặc Diệc ra, vì thế chỉ có thể để mặc hắn càng hôn càng sâu, lại bởi vì ly rượu bị bỏ thuốc trước đó, cô chỉ có thể lặng lẽ giúp hắn xoa dịu, vì giấu tai mắt người ngoài, cô cũng chỉ có thể hết sức phối hợp hôn trả lại.

Nếu nói lúc trước trong sảnh yến hội vẫn là bầu không khí quý dị, thì hiện giờ lại đầy tiếng cười vui không ngớt.

Mặc Diệc không ngốc, trên mặt hắn tuy không khác bình thường, nhưng trong lòng lại sớm bị cảm giác khô nóng kia khuấy đến long trời lở đất. Hắn đã đoán được Đường Khanh phát hiện cái gì, nếu không hắn cũng không chống đỡ được đến hiện tại.

“Đường Đường.” Vì để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, sau khi Mặc Diệc buông Đường Khanh, liền lấy nhãn ra trực tiếp quỳ một gối xuống đất, “Em, nguyện ý gả cho anh chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Cứu mạng, biến thành mèo! 21

Edit: Xanh Lá

“Ồ bên nhau.”

“Ồ bên nhau.”

“Ồ bên nhau.”

Cũng không biết ai hô một câu ‘ồ bên nhau’ trước, tiếp theo bên tai liền tràn ngập tiếng hô này. Ánh mắt đảo qua bốn phía, nhiều người như vậy, nếu cô dám khiến Mặc Diệc mất mặt, vậy giá trị hắc hóa tuyệt đối sẽ tăng.

Tuy hơi có vẻ cười lên lưng còng khó leo xuống, nhưng đối với Mặc Diệc, trong lòng cô ít nhiều vẫn có chút áy náy, vì thế cô gật đầu, nhẹ giọng nói: “Được.”

Mặc Diệc quỳ trên đất, tiếng ‘được’ kia tuy nói cực nhẹ, nhưng đối với hắn lại giống như tiếng trời, ánh mắt vốn mang theo một tia khản trương tức khắc cực kỳ vui sướng.

Nhấn kim cương đơn giản trang nhã lập tức đeo vào tay cô, ngay sau đó, Mặc Diệc liền bế ngang người cô lên.

Đường Khanh bị hắn bắt ngờ bế lên, hai tay theo bản năng ôm chặt lấy cổ hắn.

Thấy thế, xung quanh tức khắc vang lên từng trận tiếng thét chói tai. Từ phương diện khác mà nói, trai đẹp gái xinh vẫn rất dễ khiến người ta cảm thấy hưng phấn.

Cảnh tượng như vậy, Đường Khanh trước nay chưa trải qua bao giờ tức khắc mặt già đỏ lên, nhưng người nào đó còn ngại không đủ mà lên cúi đầu, ghé sát bên tai cô nhỏ giọng nói: “Đường Đường đỏ mặt, thật là đẹp mắt.”

Hơi thở ướt nóng, tiếng nói gợi cảm, vốn mặt đang đỏ hồng, cô liền cảm thấy mặt mình như sắp cháy.

Đã bảo nam chính hệ cấm dục cơ mà, sao lại biết tán tỉnh người ta như thế? Thật phạm quy nha!

Đường Khanh kêu gào trong nội tâm, nhưng còn chưa đợi cô có bất cứ phản ứng gì, Mặc Diệc đã ôm cô trực tiếp rời khỏi sảnh yến hội.

Không có bất cứ lời giải thích nào, hai nhân vật chính của tiệc đính hôn lại cứ thế để bọn họ lại mà đi, bỏ lại đằng sau ánh mắt đại ra của mọi người.

Đường Khanh nhìn cảnh này quả thực muốn che mặt, chờ đến khi hai người vào thang máy, lúc này cô mới đỏ bừng mặt, nhỏ giọng nói: “Mặc Diệc, anh cứ như vậy mà đi sao?”

“Nếu không?” Mặc Diệc rũ mắt, nhìn mèo yêu nhỏ trong ngực, ánh mắt hơi tối.

Đường Khanh bởi vì kinh ngạc mà đã quên tiếp tục hóa giải được tính cho hắn, Mặc Diệc có thể chống đỡ được đến bây giờ mà không làm ra hành động khác người nào cả, quả thực nghị lực đã rất kinh người.

“Nhưng.....”

“Nhưng cái gì? Chẳng lẽ em muốn ngay bây giờ anh ‘tử hình’ em tại chỗ?” Nói xong, cái tay vốn đang ôm eo cô đột nhiên trượt xuống mấy cm

Xúc cảm cực kỳ co giãn khiến hơi thở của hắn càng thêm nặng nề, động tác này hắn đã sớm muốn làm từ lâu, ngay từ khoảnh khắc cô mặc áo somi của hắn, hắn liền hận không thể bỏ nhào vào, sau đó hung hăng có được cô!

Đường Khanh bị hành động bất thành linh làm cho cả kinh, thiếu chút nữa kêu ra tiếng. Cô mở to hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía đối phương, “Anh..... Anh.....”

“Anh cái gì?”

“Sao anh lại.....”

“Chẳng qua mới như vậy, Đường Đường liền không chịu nổi?”

Đường Khanh bị âm thanh khàn khàn này dọa sợ, sau đó cô đột nhiên nhớ ra, vừa rồi dường như cô đã quên chuyện gì đó rất quan trọng!

“Ngao, hệ thống, người cái đồ hại người này, sao lại không nhắc ta thuốc trong người nam chính còn chưa được giải!”

Hệ thống: “Màn ân ái này khoe ra quá trắng trợn, mắt hệ thống làm bằng hợp kim Titan của ta cũng sắp mù luôn rồi, nhắc nhở thế nào được.”

Nghe giọng nói sống không còn gì luyến tiếc của hệ thống, Đường Khanh cạn lời. Chẳng qua chuyện nên làm cô vẫn phải tiếp tục, hơn nữa còn không thể kéo dài.

Dạ Khuynh Tuyết bỏ thuốc có được tính quá mạnh, ngay cả khi Mặc Diệc có thể cố nhịn xuống, thì về sau phòng chừng cũng xem như “phế” luôn. Cô thật sự không muốn lại phải cứu trị cho một nam chính không thể giao hợp nha.

Được tính quá mạnh, Mặc Diệc lúc trước còn có chút lý trí, lúc này ngay cả đôi mắt cũng đều ửng đỏ, đến cánh tay ôm Đường Khanh cũng bắt giác siết chặt, nếu Đường Khanh mà là một cô gái bình thường thì đã sớm bị đau, chẳng qua trong thời điểm máu chốt này, cô cũng không dám phản kháng.

Thang máy rất nhanh đã đến tầng cao nhất, khách sạn này chính là sản nghiệp của Mặc thị, làm tổng giám đốc Mặc thị, hắn dĩ nhiên có phòng tổng thống ở tầng cao nhất, thậm chí chỉ cần quét vân tay là có thể vào đó bất cứ lúc nào.

Đường Khanh thấy người nào đó hóa thân thành sói, lại không dám cự tuyệt quá rõ ràng, chỉ có thể vừa tiếp nhận những nụ hôn như bão táp, vừa cầu nguyện cho được tỉnh trong người đối phương mau mau tan đi.

Nhưng ngay cả khi quần áo cô đã bị xé rách, người cũng bị hôn đến thất điên bát đảo, đối phương vẫn không có chút dấu hiệu muốn ngừng, đến tận khi.....

“Ừm..... Đau.....”

“Đường Đường, ngoan, thả lỏng.....”

Đường Khanh lập tức quên đi cái gì mà hóa giải được tính, trực tiếp nhắc chân muốn đá văng người nào đó ra, chỉ là đã đến thời điểm máu chốt này, sao Mặc Diệc có thể để cô thực hiện được.....

Một đêm không ngủ, cuối cùng, cô mèo nhỏ nào đó đã bị người ta lật tới lật lui, trong ngoài đều ăn sạch.

Ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, Đường Khanh cắn răng, nhìn gia hỏa nào đó rõ ràng một đêm không ngủ nhưng tinh thần lại đặc biệt tốt.

“Mặc Diệc, được tính trong người anh có phải đã sớm tan hay không?”

Mặc Diệc duỗi bàn tay to, “quơ” vật nhỏ nào đó đã trốn đến rất xa vào trong ngực, cực kỳ thành thật nói: “Ừm.”

Tay chân Đường Khanh nhũn ra, chỉ có thể tiếp tục cắn răng hỏi: “Tan lúc nào.”

Mặc Diệc thưởng thức mái tóc của cô, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, mình đã vài ngày không sờ đến cái đuôi nhô lông xù kia, vì thế nói: “Biến đuôi ra, anh liền nói cho em biết.”

Đường Khanh lập tức bùng nổ, “Anh nằm mơ! Không nói thì không nói! Bà đây không thèm!”

“Hửm?” Giọng mũi chứa một tia yêu chiều, Mặc Diệc nhướn mày nói: “Còn có sức cự tuyệt, xem ra tối hôm qua anh không đủ cố gắng.” Nói xong, liền cúi người hôn lấy đôi môi đang lải nhải kia.

Đường Khanh mệt mỏi một đêm, sao còn vui vẻ bởi hắn được, lập tức chân vừa nhấc, liền cứ như vậy đá hắn xuống giường.

Nhưng trong chớp mắt Mặc Diệc ngã xuống kia, hắn trực tiếp duỗi tay ra, kéo cô cùng nhau lăn xuống đất.

“Hóa ra Đường Đường không thích ở trên giường nha.”

Câu nói khiến người ta mặt đỏ tim đập nhanh như vậy, nhưng đối phương lại mặt đầy nghiêm túc, Đường Khanh quả thực bị hấn “nhuộm đen” đến không nổi nhìn.

“Quậy nữa tôi liền đá anh ra ngoài! Anh cũng không muốn mới sáng ra đã bị người ta nhìn thấy đường đường là tổng giám đốc Mặc thị lại bị đá ra khỏi phòng đúng không?”

Uy hiếp của Đường Khanh, đối phương căn bản không để trong mắt, ngược lại còn cười tủm tỉm nói: “Không sao hết, dù sao tầng này bình thường cũng không ai dám đi lên, còn nữa, khóa của căn phòng này là vân tay của anh.”

Mất thấy uy hiếp căn bản không dùng được, Đường Khanh tức nửa ngày, đơn giản biến về nguyên hình, xem hấn còn làm sao!

Mặc Diệc quả thật đã quên mất vụ này, mất thấy cô gái nhỏ trong ngực đột nhiên thu nhỏ lại, biến thành mèo trắng nhỏ mềm mại đáng yêu, thậm chí còn quay lưng không thèm nhìn mình, hấn chỉ có thể đầu hàng nhận thua, “Đường Đường, biến trở về được không?”

Đường Khanh tuy rằng không nói chuyện, chẳng qua đáng vẻ ngạo kiều kia lại biểu đạt nội tâm cô cực kỳ rõ ràng.

Không còn cách nào, vợ mình tức giận thì chỉ có thể dỗ thôi.

Cũng may, Mặc tổng giám đốc dỗ vợ vẫn rất “có nghề”.

“Đường Đường, đã đói bụng chưa nào, hay là, chúng ta đi ăn một chút gì nhé?” Mặc Diệc thấy cô thờ ơ cũng không vội, tiếp tục nói: “Thành phố B có một nhà hàng mới mở, hương vị cực kỳ không tồi, nhưng thật đáng tiếc, không thể mang thú cưng vào trong. À, đúng rồi, nhà hàng kia có món đầu sư từ kho tàu* (thịt viên bọc trứng kho tàu), vậy cá, còn có món ăn nổi danh.....”

Đường Khanh bị người nào đó giầy vò một đêm, đã sớm đói bụng, trước mắt nghe hấn đọc thực đơn ra như thế, sao còn nhịn được, vì thế, nửa giờ sau hai người liền ra khỏi phòng tổng thống.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Cứu mạng, biến thành mèo! 22

Edit: Xanh Lá

Không thể không nói, Mặc Diệc cực kỳ hiểu bé mèo yêu nhà mình.

Cả hai đến nhà hàng đã chọn gọi toàn những món cô yêu thích nhất, qua một bữa cơm, con tức giận của cô đã giảm xuống hầu như không còn.

Rượu đủ cơm no, cô nằm liệt trên chỗ ngồi, nghĩ đến đêm qua, cô vẫn không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc thì được tính trong người anh tàn mất khi nào?”

Mặc Diệc cúi tay rót cho cô ly trà tiêu thực, lúc này hấn thật ra lại không trêu cô nữa, nói đúng sự thật: “Thang máy.”

“Cái gì?”

Đường Khanh lập tức ngồi thẳng, mặt đầy kinh ngạc, “Nếu lúc ở trong thang máy anh đã không có việc gì, vậy vì sao.....”

Cô không còn mặt mũi nói tiếp, chẳng qua Mặc Diệc lại nhướn mày nói: “Mỹ nhân trong ngực, em cảm thấy anh là Liễu Hạ Huệ sao?”

Đường Khanh nghẹn lời, quả thực muốn chảy xuống hai hàng lệ.

Bên này, hai người ẩm thực vui vẻ, bên kia, Dạ gia lại nháo đến long trời lở đất, đầu tiên là Dạ Khuynh Nhan vô cớ mất tích, toàn bộ thành phố B đều không tìm thấy cô, sau đó chính là Dạ Khuynh Tuyết, nhìn cảnh sát đột nhiên tới cửa, cô ta lập tức luống cuống.

“Các anh muốn làm gì.”

“Cô Dạ, về chuyện gây tai nạn bỏ trốn ba tháng trước, chúng tôi yêu cầu cô phối hợp điều tra.”

“Tôi không đi.”

Dạ Khuynh Tuyết dĩ nhiên không chịu đi, nhưng cảnh sát lại đưa ra lệnh bắt, bắt luận cô ta có đồng ý hay không, cô ta vẫn phải đi.

Hai đứa con gái đều không còn tác dụng, ông Dạ tuy đau lòng, nhưng nghĩ lại mình còn có con trai.

Tuy nhiên ông ta còn chưa kịp cảm thấy may mắn, cảnh sát lại lần thứ hai tới cửa, đứa con trai này của ông ta thì không bị nghi dính dáng đến đầu cơ buôn thuốc phiện, chẳng qua là một người hút ma túy, nên cậu ta vẫn phải vào trại cai nghiện mà thôi.

Trong một đêm, Dạ gia lớn như vậy toàn bộ rơi đài.

Khi Đường Khanh biết chuyện của Dạ gia, cô đã đang ở nước ngoài.

Cô nhìn tin tức đứng đầu trên mạng, không khỏi thôn thức nói: “Lúc trước tiệc mừng thọ của vị Dạ tiên sinh này hoành tráng đến đâu, bây giờ lại rơi vào kết cục như vậy.”

Mặc Diệc kỳ thật cũng không có thâm cừ đại hận gì với Dạ gia, nên việc Dạ gia rơi đài đối với hắn mà nói cũng không đáng kể, ngoại trừ Dạ Khuynh Tuyết.

Những chuyện xảy ra với Dạ gia, chỉ có việc của Dạ Khuynh Tuyết là do hắn làm.

Hắn đã sớm cảnh cáo cô ta, nhưng cô ta lại không biết hối cải, còn tính kế đến trên đầu hắn, nếu chính cô ta muốn tìm chết, hắn không ngại tiễn cô ta một đoạn đường.

“Không để ý tới mấy việc này nữa, anh dẫn em đi ăn kem.”

Vừa nghe đến ăn, Đường Khanh lập tức vứt Dạ gia ra sau đầu, “Được đó, tôi muốn ăn vị dâu tây, ừm. vị khoai môn cũng không tồi.”

“Mua cả hai cái, em không cần bận khoản.”

“Nhưng tôi còn muốn để bụng đi ăn cái khác nữa.”

“Chẳng phải còn có anh sao? Ăn không hết cứ đưa anh là được.”

Trên đường phố náo nhiệt, bóng hai người hiện ra thật dài dưới ánh nắng, Mặc Diệc nhìn mèo yêu nhỏ hai tay cầm kem, còn không quên chia sẻ với hắn, ánh mắt hết sức ôn nhu. Đình. Giá trị nhiệm vụ trước mắt: 50 Trọng thái nhiệm vụ trước mắt: Khẩu trừ linh dược 20 Tổng giá trị điểm tích lũy trước mắt: 171 Giá trị nhiệm vụ thế giới sau: 80 Kỹ năng thiên phú thấp sáng ở thế giới sau: Sức mạnh ánh sáng (thế giới đặc thù) Giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu, tay cầm kem của Đường Khanh hơi buống lỏng.

Mặc Diệc nhìn kem rơi trên đất, thấy cô dường như đang ngầy ra, tưởng cô tiếc kem trong tay, hắn liền cười xoa xoa đầu cô nói, “Chẳng phải một cái kem thôi sao, lại mua nữa là được.”

Đường Khanh hồi thần, một lần nữa tươi cười gật gật đầu, nội tâm lại nói với hệ thống: “Thật đáng tiếc, đã nói sẽ du lịch vòng quanh trái đất, kết quả chỉ mới đi hơn hai mươi quốc gia.”

“Có thể đi hơn hai mươi nước thì biết đủ đi, ta ngay cả kem cũng chưa được ăn này.”

Trong khoảng thời gian này hệ thống đã bị những màn khoe ân ái của hai người ngược đủ, mắt thấy nhiệm vụ hoàn thành, cuối cùng cũng cảm thấy mình có thể thở phào một hơi.

Đường Khanh nhìn người nào đó còn đang mua kem cho mình, thờ dài, nói với hệ thống: “Còn lại một giờ, xem ra com cũng sẽ không kịp ăn.

Đành vậy, trực tiếp đi thôi.”

Mặc Diệc mua xong kem, lại phát hiện người vốn nên ở tại chỗ chờ hắn lại đột nhiên biến mất.

Thoáng chốc, một cảm giác mất mát trống rỗng ập tới trong lòng hắn, nhưng vào lúc này, phía sau hắn vang lên một giọng nói xa lạ.

“Chào ngài, xin hỏi ngài là Mặc tiên sinh sao?”

“Đúng vậy.”

“Ồ, có một vị Đường tiểu thư bảo tôi nói với ngài một chút, cô ấy đi rồi, hy vọng ngài không cần đợi cô ấy.”

Mặc Diệc giật mình tại chỗ, kem trong tay rơi xuống khi nào, hắn cũng hoàn toàn không biết.

Bốn phía vẫn náo nhiệt như vậy, chỉ là tiếng cười nói bên tai rốt cuộc cũng chẳng liên quan tới hắn.

Hắn tựa như đứa trẻ bị vứt bỏ, cuối cùng bị lạc trong đám người. **** Người khác đều nói có thể sinh ra ở Mặc gia, đó chính là người thắng trong cuộc sống, nhưng hắn lại không vui chút nào.

Bắt đầu từ khi có ký ức, hắn đã biết mình luôn tìm kiếm cái gì đó, hắn không rõ mình làm sao vậy, rốt cuộc mình muốn tìm kiếm cái gì, chỉ biết rằng cảm giác mãnh liệt kia ngày ngày ăn mòn nội tâm hắn, khiến hắn căn bản không cách nào bỏ qua.

Cứ như vậy, ngày này qua ngày khác, hắn sống như cái xác không hồn, đến tận một ngày kia, hắn được một con mèo cứu.

Nói đến cũng nực cười, rõ ràng con mèo kia sau khi trúng đạn gần như không có khả năng sống sót, nhưng hắn lại vẫn ôm nó trở về, thậm chí còn gọi người tìm bác sĩ thú y.

Cũng may, cuối cùng con mèo vẫn sống.

Vào khoảnh khắc biết được Đường Đường không phải mèo bình thường kia, nội tâm hắn vui sướng cực kỳ, thậm chí còn có thể cảm nhận được nội tâm trước nay trống rỗng một lần nữa trở nên sinh động.

Hắn biết, mình đã tìm được thứ mà hắn tha thiết ước mơ.

Ngày tháng chung sống với Đường Đường qua rất nhanh, cũng là thời gian vui sướng nhất đời này của hắn.

Nhưng mà hạnh phúc thường cực kỳ ngắn ngủi, sau khi cô biết tâm ý của mình, cô thế mà lại dứt khoát rời đi, không có lấy một chút do dự nào.

Rõ ràng trước kia cô vì cứu hắn mà không tiếc hôn mê mấy ngày, rõ ràng lo lắng trong mắt cô không chút giả tạo, nhưng vì sao cô vẫn phải rời khỏi! Hắn rất khó hiểu, cũng rất tức giận, nhưng phần nhiều lại là cảm giác bất lực, bởi hắn căn bản không cách nào giữ chặt cô bên cạnh mình.

Cuối cùng trong con tuyệt vọng, hắn quyết định đánh cược một phen, đánh cược nội tâm cô còn có mình, vì thế, hắn cố ý bại lộ bản thân trong cuộc bao vây tấn công kia.

Có thể sinh tồn ở thành phố B, hắn chưa bao giờ phải dựa vào Mặc gia cả, cho nên trận bao vây tấn công kia có người khác hỗ trợ hay không, sao hắn lại không biết? Sau khi nhận ra cô đã đến, hắn cố ý lấy di động đưa lên tai, kỳ thật chỉ có hắn mới biết, cuộc gọi kia căn bản không tồn tại, bởi vốn không có ai gọi cho hắn.

Chẳng qua, cô lại bị lừa.

Tiệc đính hôn chưa từng có nữ chính khác, nhưng hắn lại mặc kệ báo chí viết loạn, bởi hắn còn đang đánh cược, đánh cược cô có thể lần nữa xuất hiện hay không.

Ngày hôm đó là ngày khó khăn nhất đối với hắn, nhưng cũng là ngày hắn vui vẻ nhất, bởi vì cuối cùng, hắn vẫn cuộc thắng.

Vào khoảnh khắc cô xuất hiện trên tiệc đính hôn kia, hắn cảm thấy toàn bộ thế giới đều sáng ngời.

Hắn, đánh cược thắng.

Cô, vẫn đề ý đến mình.

Vốn tưởng mình sẽ cứ thế cùng cô vui sướng trải qua mỗi ngày còn lại, nhưng cô lại lần nữa mất tích.

Lúc này đây, cô đã mất tích hoàn toàn, dù hắn đốt sợi lông mèo có linh khí mà cô lưu lại kia, cô vẫn không hề xuất hiện.

Cô nói cho hắn đừng đi tìm cô, nhưng cô lại không biết, cô là người hắn tìm kiếm cả đời, sao hắn lại nỡ lòng từ bỏ, sao hắn lại cam tâm từ bỏ đây?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Thánh Nữ của Ma Hoàng 1

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh còn đang hưởng thụ dư vị của cây kem ngon lành trong thế giới trước, nháy mắt tiếp theo đã cảm thấy mình như sắp bị thiêu chết rồi.

Cảm giác nóng rát khiến cô thiếu chút nữa không thở nổi, khó khăn lắm mới mở được mắt ra, lại thấy mình hoàn hảo không tổn hao gì, cũng không có nửa điểm dấu vết bị thiêu. Ngay kh cô đang hết sức nghi hoặc, giọng nói của hệ thống liền vang lên trong đầu.

“Đang truyền tư liệu thế giới”

Đây là đại lục dị giới, ánh sáng và bóng tối là hai thế lực kịch liệt đối đầu, người mà Đường Khanh xuyên đến chính là Thánh Nữ của Quang Minh Giáo.

Trên thế giới này, Thánh Nữ đại biểu cho thần lực vô thượng —— lực chữa lành, cô không chỉ có thể chữa khỏi mọi chứng bệnh, mà ngay cả ‘độc vong linh’ cũng vô tác dụng đối với cô, Thánh Nữ như vậy dĩ nhiên có danh vọng cực cao đối với bá tánh, nhưng trong một lần rèn luyện, cô lại trúng độc của Ma Hoàng, một loại độc tên là “độc yêu”, vì thế, cô phải bội ánh sáng, rơi vào bóng tối.

Nam chính thế giới này chính là Thần Ánh Sáng. Hắn yêu một cô gái đáng yêu luôn cầu nguyện với hắn mỗi ngày, nhưng ngay khi hắn chuẩn bị ban cho cô ấy thần lực vô thượng, đón cô ấy đến bên cạnh mình, Ma Hoàng lại phát hiện bí mật nhỏ đó. Ánh sáng cùng bóng tối thế bất lưỡng lập, đã là người Thần Ánh Sáng thích, hắn đương nhiên muốn hủy diệt.

Nữ chính chính là tín đồ cuồng nhiệt của Thánh Nữ. Nữ chính như vậy, Thánh Nữ muốn hãm hại cô ấy liền dễ như trở bàn tay, vì thế thừa dịp Thần Ánh Sáng bị Ma Hoàng che mắt cản trở, cô ta liền đẩy nữ chính vào vực sâu còn đáng sợ hơn cái chết kia.

Biết tin nữ chính bỏ mình, Thần Ánh Sáng phần nộ đến cực điểm, vốn muốn tìm lại linh hồn của người mình yêu về tái tạo thân thể, lại bị Ma Hoàng cho biết, hắn đã đẩy linh hồn cô ấy vào Vùng Đất Tử Vong. Vùng Đất Tử Vong chính là cấm địa Ma tộc, đó là nơi mà ngay cả Thần Ánh Sáng cũng không thể đến được, bởi nơi đó chỉ có người mang sức mạnh bóng tối mới có thể đi vào. Ai cũng không nghĩ tới đường đường là Thần Ánh Sáng, cuối cùng lại vì một phạm nhân mà từ bỏ thần cách, rơi vào bóng tối.

Chỉ là, sau khi hắn tìm khắp Vùng Đất Tử Vong lại phát hiện, đây hết thảy đều là Ma Hoàng lừa hắn, cô gái nhỏ đáng yêu của hắn sớm đã không tồn tại trên đời này.

Mặc dù đã từ bỏ thần cách, hắn vẫn có sức mạnh của thần, chẳng qua hiện giờ sức mạnh này hóa thành bóng tối, cần nuốt toàn bộ đại lục.

Hắn, muốn khiến đại lục Âu Á chôn cùng cô gái nhỏ đáng yêu của hắn!

Nam chính: Thần Ánh Sáng

Nhiệm vụ: Ngăn cản Thần Ánh Sáng hắc hóa, khiến Ma tộc rời khỏi đại lục Âu Á, lui về Vùng Đất Hắc Ám.

Đường Khanh chịu đựng đau nhức toàn thân tiếp nhận xong tất cả tin tức, vẫn không nhận được mà oán giận nói với hệ thống: “Đường đường là Thần Ánh Sáng, lại hắc hóa vì một người phạm, thể quy định thần linh không thể yêu đương vứt đi đâu?”

Hệ thống tỏ vẻ, “Trên thế giới này lớn nhất chính là hắn, hắn muốn phá giới, ai dám lăm miệng.”

Nghe vậy, khoe miệng Đường Khanh hơi run rẩy, “Thần tùy hứng lên, thật là……”

“Oh, Khanh Khanh, người cũng không thể nói thần của người như vậy, hắn còn có thể nghe được nội tâm người đó, cẩn thận bị phát hiện nha.”

Đường Khanh:……

Giận muốn lật bàn, hiện giờ ngay cả oán giận cũng không thể tuôn ra!

Hệ thống tiếp tục vui sướng khi người gặp họa, “Vấn may ta không phải tín đồ của hắn, nên hắn không nghe được. Chẳng qua Khanh Khanh, người thì phải chú ý, đến lúc đó xảy ra chuyện cũng đừng trách ta không nhắc nhở nha ~”

Đường Khanh bĩu môi, “Cái gọi là tín đồ này, có thể đổi sang thần nào khác không nghe được suy nghĩ không?”

Hệ thống buông tay, “Người cũng đừng quên người là Thánh Nữ, nếu người không tin hắn, sức mạnh của Thần Ánh Sáng sẽ yếu bớt, thậm chí không còn. Người như vậy, muốn hoàn thành nhiệm vụ phòng chừng sẽ rất khó khăn.”

Đường Khanh yên lặng đỡ trán, bất đắc dĩ nói: “Nói cách khác ta hiện tại chỉ có thể tin hắn?”

“Đúng vậy, hơn nữa phải xuất phát từ nội tâm, thần chính là có thể nhìn thấu hư tình giả ý đó.”

Cái này thì thật khó cho Đường Khanh, sống lâu như vậy, cho tới giờ cô vẫn không tin thần, hiện giờ lại muốn cô toàn tâm toàn ý, thật đúng là khó nha.

Mất thấy ký chủ gặp khó khăn, hệ thống đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác, “Đúng rồi, tuy rằng thần có thể nghe suy nghĩ, chẳng qua phần lớn thời gian hắn sẽ không quản người, dường như chỉ khi người nghiêm túc cầu nguyện, thần thức mới nhìn đến, tuy nói rất nhiều người cầu nguyện cả đời cũng chẳng được Thần Ánh Sáng quan tâm, chẳng qua người là Thánh Nữ, hắn sẽ có khác biệt.”

Hệ thống nói vậy khiến Đường Khanh thoáng thờ phào nhẹ nhõm một hơi, ít nhất cô cũng không cần thời thời khắc khắc giống như phần tử cuồng nhiệt. Về phần cầu nguyện mỗi ngày, tốt xấu gì cũng là người từng tu tiên, việc tạm thời vứt bỏ tất cả tạp niệm này, cô vẫn có thể làm được.

Vừa mới nói chuyện xong cùng hệ thống, ngoài phòng liền truyền đến giọng nói khác.

“Thánh Nữ đại nhân, nước thánh đã chuẩn bị xong, ngài có thể tắm gội bất cứ lúc nào.”

“Đã biết.”

Thánh Nữ tuy có hệ chữa trị, nhưng mỗi lần chữa trị đều phải chuyển sự thống khổ của đối phương lên người mình, tuy sẽ không tạo thành thương tổn

đối với thân thể cô, chẳng qua trên tinh thần lại thống khổ y hệt người bệnh, mà mỗi lần trị liệu xong cho đối phương, cô đều sẽ ngâm mình trong nước thánh, để giảm bớt đau đớn trên tinh thần.

Thánh Nữ cũng chính là Lâm Na, lúc trước cứu trị cho một đứa bé thiếu chút nữa bị chết cháy, cho nên lúc này cô đang phải chịu nỗi đau do ngọn lửa thiêu đốt. Thị nữ hầu hạ cô sớm đã chuẩn bị xong nước thánh ngay khi cô chữa trị cho đứa bé kia, chỉ chờ cô đến tắm gội.

Nước thánh của thế giới này cũng có hiệu quả kỳ diệu như nước linh tuyền trong không gian của cô, nhưng rốt cuộc cũng không thể hoàn toàn chữa khỏi, cũng lắm cũng chỉ giảm bớt một phần ba thống khổ mà thôi.

Đường Khanh cắn răng, tuy thống khổ trong người bớt đi một chút, nhưng cảm giác nóng rực kia vẫn khiến cô đau đớn, nghĩ một chút, cô hỏi hệ thống, “Hệ thống, ngươi nói xem, nếu bây giờ ta cầu nguyện, liệu có thể hữu dụng hay không?”

Sức mạnh ánh sáng vốn đến thông qua cầu nguyện, cầu nguyện càng chân thành, sức mạnh ánh sáng cũng càng thuần túy, trước kia sau khi Lâm Na chữa khỏi cho những người khác cũng đều cầu nguyện, chẳng qua tác dụng cũng không lớn.

Hệ thống thấy cô thống khổ như vậy, hết sức đồng tình, “Ngươi có thể thử xem.”

Coi ngựa chết thành ngựa sống mà cứu chữa, Đường Khanh vốn không mấy hy vọng, nhưng nháy mắt tiếp theo, đau đớn toàn thân cô lại đột nhiên biến mất.

Hết thấy điều này tới quá nhanh, lúc ấy cô liền đại ra tại chỗ, hồi lâu sau, cô mới nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng nói với hệ thống: “Hệ thống, vừa rồi hình như ta cảm nhận được có người đang nhìn ta. Ngươi nói xem. Có thể là thần hay không?”

Hệ thống cũng rất kinh ngạc, “Ngươi không đau nữa?”

“Không đau nữa.”

Lần này đến phiên hệ thống đại ra. Theo lý thuyết, Thần Ánh Sáng sẽ không nhầm chán như vậy, cho dù là nữ chính thì ban đầu cũng chỉ khi cô ấy cầu nguyện trước tượng đá của hắn trong thánh điện vài lần mới được hắn ghé mắt xem, tình huống này của Đường Khanh xem như là gì vậy?

“Hệ thống, ngươi nói liệu hắn có thể còn đang nhìn ta hay không?” Đường Khanh có chút sợ, nói thế nào cũng là Thần Ánh Sáng, hơn nữa còn là Thần Ánh Sáng sẽ hắc hóa, vừa rồi dường như cô còn nói bậy về hắn trong lòng nữa cơ.

“Thần thức của Thần Ánh Sáng khác với bình thường, ngươi lại là Thánh Nữ, nếu hắn vẫn còn quan sát ngươi, ngươi hẳn có thể nhận thấy được.”

Nghe xong lời này, Đường Khanh không những không thử phào một hơi, ngược lại càng thêm lo lắng đề phòng, nếu vừa rồi cô không cảm nhận sai, ánh mắt của Thần Ánh Sáng, dường như còn dừng lại ở ngực cô không ít thời gian!

Xa xa trong Thần Điện trên trời, phóng mắt nhìn lại, bốn phía hoàn toàn trắng tinh không tí vết, mà Thần Ánh Sáng ngồi ở tọa thượng của thần trên cao. Hắn trước nay mặt không biểu cảm, đột nhiên khẽ nhếch khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Thánh Nữ của Ma Hoàng 2

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh không có can đảm tiếp tục ngâm trong nước thánh gì đó, vì thể nhanh chóng mặc quần áo màu trắng vào, như chạy trốn chết mà rời khỏi bể tắm.

Ngoài phòng, thị nữ thấy cô đột nhiên ra ngoài thì hơi kinh ngạc, tiến lên cung kính nói: “Thánh Nữ đại nhân, xảy ra chuyện gì, sao ngài lại đột nhiên ra đây?”

“Không có việc gì.” Cô nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt nhìn về phương xa, làm như đang trầm tư.

Thị nữ tuy tò mò vì sao hôm nay Thánh Nữ ngâm mình lại ra nhanh như vậy, chẳng qua Thánh Nữ chính là người mang Thần lực Ánh Sáng nhiều nhất trên đại lục Âu Á, có thể phục vụ bên cạnh Thánh Nữ, đó chính là vinh hạnh, vì thế cô ấy cũng không dám lăm miệng hỏi đến chuyện của Thánh Nữ.

Thị nữ không dám quấy rầy, lui ra xa đứng một bên.

Nhưng sau khi Giáo Hoàng biết chuyện, lại lập tức lo lắng đến tìm cô.

“Lâm Na, ta nghe nói thời gian con ngâm nước thánh hôm nay còn không đủ một giờ, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lâm Na là cô nhi, từ nhỏ đã được Giáo Hoàng nuôi lớn, nói là Giáo Hoàng, kỳ thật càng giống cha.

Đối mặt với vị lão nhân này, Đường Khanh nở một tia cười nhàn nhạt, “Giáo Hoàng đại nhân, con không có chuyện gì cả.”

“Vậy sao lại rời bề tắm, trong giáo lại không có đại sự gì, thân thể con mới là quan trọng nhất.”

Nghe Giáo Hoàng lo lắng nói, Đường Khanh chỉ có thể nói ra đúng sự thật. Đường nhiên, cô vẫn giấu đi một phần khó có thể mở miệng trong đó.

Thần Ánh Sáng giáng lâm ở nơi khác ngoài Thánh điện, mặc dù chỉ là thần thức, vẫn khiến người ta khiếp sợ. Kia chính là Thần Ánh Sáng, bao nhiêu người quý gồi trên Thánh điện cũng không chiếm được nửa điểm chú ý của ngài.

Sự lo lắng trước đó của Giáo Hoàng lập tức biến thành mừng vui, có thể được Thần Ánh Sáng để ý, đó chính là vinh quang vô thượng.

“Lâm Na, Thần Ánh Sáng quả nhiên thiên vị con đó.” Lời tuy như thế, nhưng trên mặt Giáo Hoàng lại mang nụ cười hiền lành.

Đường Khanh lại không hề muốn loại thiên vị quý dị này, chẳng qua ngoài mặt chỉ có thể phụ họa.

“Đã như vậy, con hãy đến Thánh điện cảm ơn thần trợ giúp đi.”

Giáo Hoàng nghĩ rất đơn giản, nếu được thần trợ giúp, về tình về lý cũng nên cảm tạ một phen, nhưng Đường Khanh nghe xong, tươi cười trên mặt lại cứng đờ, hôm qua cô mới chạy trời chết, thế mà hiện tại cô lại phải chui đầu vào rọ sao.

Nhưng cho dù nội tâm hoàn toàn không muốn, cô vẫn không thể không nhắc chân đi về phía Thánh điện.

Đường đi tới Thánh điện trống đầy các loại kỳ hoa dị thảo, liếc mắt nhìn lại, đẹp không sao tả xiết, chẳng qua hiện tại cô không có tâm tình thưởng thức, chỉ là đã muốn cảm tạ, theo thói quen dĩ vãng của Lâm Na, cô còn phải hái mấy đóa hoa minh diễm động lòng người để hiến cho thần.

Đường Khanh không có tâm tình tỉ mỉ chọn lựa hoa đẹp, đứng nhìn lúc này cô như đang ưu nhã bước đi, vẻ mặt bình thản, nhưng chỉ có chính cô biết, giờ phút này nội tâm cô vô cùng bất đắc dĩ, cực kỳ thống khổ.

Có không muốn đến đâu, cô vẫn phải đi tới Thánh điện. Khi sắp tiến vào Thánh điện, cô tùy ý hái mấy đóa hoa không biết tên, sau đó mới bước vào Thánh điện.

Bên trong Thánh điện, tượng đá cao ngất nguy nga sừng sững ở giữa điện, Thần Ánh Sáng là thần, không ai biết được khuôn mặt hẳn, cho nên tượng đá bên trong Thánh điện tuy cao lớn uy nghiêm nhưng lại không có mặt. Nhưng dù có vậy, cũng không ai dám ngẩng đầu nhìn thẳng hẳn, bởi đó là khinh nhờn thần linh.

Đường Khanh nhắm mắt lại hít sâu một hơi, tiếp theo vứt bỏ tất cả tạp niệm, yên lặng thôi miên mình trong lòng, đây là vị thần cô yêu tha thiết. Không thể không nói, cách làm này vẫn có tác dụng nhất định, đôi khi cô lần nữa mở mắt ra, trong mắt đã có một tia kính ngưỡng cùng sùng bái.

“Thần, cảm ơn ngài lúc trước trợ giúp, tôi đã không quá đáng ngại.” Vừa nói, cô vừa thật cẩn thận đặt những bông hoa hái trước đó lên bàn thờ phía trước tượng đá, “Đây là những bông hoa tôi vừa tỉ mỉ chọn lựa trên đường, hy vọng Thần có thể thích.”

Những bông hoa có thể sinh trưởng bên cạnh Thánh điện tất nhiên rất đẹp, chẳng qua chọn tỉ mỉ hay không tỉ mỉ, vậy thì không biết rồi.

Đường Khanh làm xong hết thấy, liền thành kính quỳ gối trước tượng đá, chắp tay trước ngực, nhắm mắt cầu nguyện.

Xa xa trong Thần Điện trên trời, Thần Ánh Sáng lười biếng dựa vào trên ghế, nhìn hình ảnh trong gương bạc.

Trong gương là một thiếu nữ tuổi thanh xuân mặc trường bào trắng tinh, đang cung kính quỳ trên đất. Dưới ánh mặt trời, lông mi thật dài chiếu xuống hai bóng râm trên gò má cô, theo hô hấp nhẹ nhàng rung động như cánh bướm. Một lúc lâu sau, thiếu nữ lần nữa mở mắt, đôi mắt xanh thăm thẳm tựa như nước biển sâu, trong suốt lại không thấy đáy, chỉ liếc mắt một cái, dường như có thể khiến người ta chết đuối vậy. Dưới chiếc mũi tinh tế nhỏ xinh là đôi môi anh đào đỏ thắm cùng khoe miệng khẽ nhếch, “Thần, lần sau ta lại đến thăm ngài.”

Thiếu nữ nói xong liền rời khỏi Thánh điện. Thiếu nữ bên ngoài Thánh điện, so với cô lúc bên trong Thánh điện tuy nói là cùng một người, nhưng khí chất lại khác nhau như trời với đất. Trong điện, nhất cử nhất động của thiếu nữ đều lộ ra một tia đáng yêu cùng vui vẻ, mà ngoài điện, thiếu nữ liền trở thành Thánh Nữ cao cao tại thượng, ánh mắt vốn cực nóng chỉ còn lại lạnh lùng.

Đường Khanh cũng không biết nhất cử nhất động của ở trong điện lúc trước đều bị giám thị, chờ đến khi ra khỏi điện, cô mới cố nén cảm giác lạnh sống lưng, run run nói với hệ thống: “Vừa rồi ta biểu hiện như thế nào?”

“10 điểm tuyệt đối cho ngoại 11 điểm, thêm một điểm cũng không sợ ngoại kiều ngạo.”

Hệ thống đánh giá siêu cao khiến nỗi lo của cô rốt cuộc cũng giải tỏa, nhưng còn chưa đợi cô thả lỏng hoàn toàn, người hầu bên kia lại vội vàng đi tới.

“Thánh Nữ đại nhân, Giáo Hoàng cho mời.”

Đường Khanh hơi gật đầu, “Đẫn đường đi.”

Thánh điện cách Quang Minh Giáo một đoạn đường, chẳng qua cũng không xa, Đường Khanh ngồi xe ngựa sớm đã đợi bên ngoài, rất nhanh liền đi tới giáo đường trong Hoàng thành.

Giáo đường cực kỳ nguy nga, chẳng qua tốt xấu cũng là người gặp qua việc đời, nên cô Đường nào đó cũng không kinh ngạc, nhưng bá tánh xung quanh thì sau khi nhìn thấy Thánh Nữ xuống khỏi xe ngựa liền kinh ngạc quá đỗi, lập tức hưng phấn hô to quý xuống đất.

Thánh Nữ tuy cao lãnh, chẳng qua đối xử với bá tánh vẫn rất tốt, gần như là hữu cầu tất ứng* (cầu xin gì cũng được đáp ứng), chỉ cần cô có thể làm được, cho nên dù biểu hiện của cô rất lãnh đạm, nhưng không một ai cảm thấy cô không tốt, ngược lại còn cảm thấy Thánh Nữ nên cao cao tại thượng.

Đường Khanh nhìn người quý đầy trên đất, ánh mắt vẫn không thay đổi quá nhiều, cũng không có bảo bọn họ đứng lên, chỉ hướng về phía bọn họ khẽ gật đầu, liền đi theo thị nữ dẫn đường phía trước vào trong giáo đường.

Lãnh đạm như vậy, vẫn như cũ được các bá tánh tung hô.

Nhìn cảnh tượng này, nội tâm Đường Khanh tức khắc mặt già đỏ lên, những điều này đều là do Thánh Nữ trước để lại, cô vừa mới tới thế giới này, còn chưa làm được cái gì đâu, thật là hổ thẹn quá.

Đổi sang thế giới mới, hệ thống lại là hệ thống tốt, vì thế nhìn dáng vẻ này của ký chủ, hẳn lại không nhìn được, trêu chọc nói: “Nha, Khanh Khanh, ta nhìn thấy gì thế này, người đang thẹn thùng hả?”

Đường Khanh mặt không biểu cảm, nội tâm lại hừ lạnh một tiếng. Sao cô có thể yếu thế trước mặt hệ thống được, vì thế nói: “Phải rồi, nhiều người như vậy, thật là xấu hổ quá đi. Hôn nữa nha, người nhìn xem, trong đám người này còn có không ít mỹ nam tử đấy~”

“Đáng tiếc nha, chỉ có thể nhìn không thể đụng vào nha.”

Thánh Nữ của thế giới này phải giữ gìn sự thuần khiết, nói cách khác là không thể xảy ra quan hệ với bất cứ kẻ nào.

Nhưng Đường Khanh lại nhướn mày: “Ai da, dù sao sớm hay muộn ta cũng sẽ trở nên xấu xa, mấy mỹ nam đó ta đương nhiên có thể chạm vào. Người nói xem, ta nên tìm hệ cấm dục, hay loại hình tàn khốc, hay là loại mỹ nam yêu nghiệt đây. Ai nha, lựa chọn một môi quá, chỉ bằng nhận hết đi.”

Hệ thống:.....

Đối mặt với ký chủ không biết xấu hổ như vậy, hệ thống cắn răng, lần sau nhất định phải thắng cô nàng này!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Thánh Nữ của Ma Hoàng 3

Edit: Xanh Lá

Trong chính sảnh, Đường Khanh vừa bước vào liền thấy không ít người ngồi bên trong, ngoại trừ vị Giáo Hoàng hiền lành kia, còn có không ít giáo chủ mặc áo bào trắng cùng mấy vị kỵ sĩ mặc trọng giáp.

Mọi người thấy cô tiến vào, trong mắt không có nửa điểm coi nhẹ, đều đồng loạt đứng lên chào hỏi cô.

Đường Khanh hơi gật đầu, tiếp theo nhìn về phía Giáo Hoàng, “Giáo Hoàng đại nhân, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Mấy người trước mắt này đều không phải giáo chúng bình thường, nhìn đến mấy vị kỵ sĩ kia, lại đều là kỵ sĩ hoàng gia kiêu dũng thiện chiến đó.

“Mấy thành ở biên cảnh Âu Á đều đã bị ác linh xâm lấn, còn có không ít người nhiễm ôn dịch màu đen. Chuyện này hết sức nghiêm trọng, nếu như xử lý không tốt, sợ rằng sẽ gây ra tổn hại lớn không thể đo lường đại lục Âu Á.” Giáo Hoàng lớn tuổi nói đến việc này, trong ánh mắt hiện đầy phần nộ, nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể thấy được trong sự phần nộ kia là một tia sợ hãi.

Ông già rồi, đã già đến mức không thể trở lại chiến trường được nữa, cho nên ông sợ hãi, sợ hãi bóng tối xâm chiếm đại lục ánh sáng này.

Đường Khanh bị mọi người gửi gắm hy vọng, nếu theo hướng đi ban đầu của thế giới, thì trong chính trận chiến này, Thánh Nữ sẽ gia nhập phe của Ma Hoàng, chẳng qua hiện giờ đã đổi thành cô, cô sẽ không bao giờ làm loại chuyện như thế, vì thế cô gật mạnh đầu.

“Giáo Hoàng đại nhân yên tâm, con nhất định sẽ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.”

Thánh Nữ là người có khả năng chữa trị lợi hại nhất trên thế giới này, nếu có cô tương trợ, hơn nữa thêm nhiều pháp sư hệ ánh sáng cùng kỵ sĩ hoàng gia như vậy, khả năng chiến thắng vẫn rất lớn.

Giáo Hoàng nhận được sự hứa hẹn của cô liền hơi thở ra nhẹ nhõm, chẳng qua trước khi đi, ông vẫn nhắc nhở: “Lâm Na, lần này đi ra ngoài, con phải chú ý an toàn, nếu..... nếu địch nhân thật sự quá mạnh, không thể đánh bừa, trở về chúng ta thương nghị thêm.”

Rốt cuộc Giáo Hoàng cũng nuôi cô từ nhỏ tới lớn, vẫn luôn coi cô như con gái ruột của mình, cứ như vậy ngàn dặn vạn dặn, lúc này mới để cô đi.

Vì để trấn an lòng người, chuyện biên cảnh bị ác linh xâm lấn cũng không được tiết lộ ra, nên đoàn người Đường Khanh rời đi cực kỳ kín đáo, chẳng qua trước khi rời Hoàng thành, mọi người vẫn đi tới Thánh điện, cầu nguyện với Thần Ánh Sáng, hy vọng có thể thuận lợi trở về.

Làm Thánh Nữ, Đường Khanh đương nhiên đứng ở vị trí đầu, chẳng qua, không biết có phải ảo giác của cô hay không, mà lần nữa mở mắt ra, cô liền phát hiện Thần lực Ánh Sáng của mình dường như lại mạnh lên không ít.

Vốn còn đang nghi hoặc, nhưng ánh mắt của giáo chúng và kỵ sĩ xung quanh lại cho cô biết rất rõ ràng, đây hết thảy đều không phải ảo giác.

“Thánh Nữ đại nhân thật lợi hại.”

“Đúng vậy, lần này có Thánh Nữ đại nhân ở đây, nhất định có thể an toàn đánh bại những ác linh đó!”

Nhìn ánh mắt kích động của mọi người, Đường Khanh chỉ cười nhàn nhạt, cũng không nhiều lời.

Rời khỏi Hoàng thành, dọc theo đường đi vẫn hết sức an toàn, nhưng khi mọi người dần tới gần biên cảnh, lại thấy màu đen tối tăm trên không trung kia tràn ngập ở đó. Còn chưa bước vào, mọi người đã có thể cảm nhận được bóng tối dày đặc kia.

“Không ngờ đã nghiêm trọng như vậy!”

Người mở miệng chính là một kỵ sĩ, mặt hấn đầy vẻ kinh ngạc, từ khi hấn sinh ra tới nay, đại lục ánh sáng chưa bao giờ gặp phải sự tấn công quá lớn như vậy, tức khắc, hấn nắm chặt tay, thân là kỵ sĩ, hấn nhất định phải bảo vệ dân chúng đã ủng hộ bọn họ!

Đám kỵ sĩ tràn đầy ý chí chiến đấu, chẳng qua một vài pháp sư lại lo lắng sốt ruột, xâm nhập nghiêm trọng như thế, nếu như không chế không kịp, sớm hay muộn cũng sẽ lan tràn đến Hoàng thành, đến lúc đó..... đại lục ánh sáng liền coi như xong.

Các pháp sư dồn toàn bộ ánh mắt về phía Đường Khanh, luận về thần lực Ánh Sáng, không ai có thể lợi hại hơn cô được, thành bại lần này, hoàn toàn dựa vào cô.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Đường Khanh hơi ngẩng đầu, “Thần Ánh Sáng sẽ phù hộ chúng ta.”

Dứt lời, mọi người lúc này mới đột nhiên nhớ ra, vị trước mắt này chính là người được Thần Ánh Sáng ưu ái, phải biết rằng bọn họ cầu nguyện mỗi ngày, thần lực Ánh Sáng của cả một năm dồn lại cũng không nhiều bằng một ngày của cô nha.

So sánh với các pháp sư, đám kỵ sĩ vẫn tương đối lạc quan, “Đúng vậy, có Thần Ánh Sáng ở đây, chúng ta nhất định có thể đánh bại bọn họ!” Nói xong, kỵ sĩ cầm đầu đột nhiên ghé mắt, nói với Đường Khanh: “Thánh Nữ đại nhân, phía trước là rừng rậm đi thông tới biên cảnh, e là sẽ có hiểm nguy, chẳng qua ngài yên tâm, có chúng tôi ở đây, sẽ không để ngài xảy ra chuyện.”

Nhóm kỵ sĩ chịu trách nhiệm bảo vệ Thánh Nữ, tuy Thánh Nữ có Thần lực Ánh Sáng dồi dào, nhưng luận về thực chiến đao thật kiếm thật, thì lại là cộng bốn sức chiến đấu bằng 5. Đương nhiên, nếu nói về pháp thuật, thì pháp thuật hệ chữa trị của Thánh Nữ lại là khắc tinh của toàn bộ ma pháp bóng tối.

Đường Khanh nhìn không trung vẫn đục cách đó không xa, ánh mắt bình thản, “Làm phiền rồi.”

Mới nói trong rừng có khả năng gặp nguy hiểm, mọi người mới vào đó chưa đến nửa giờ, đã nghe được tiếng kêu cứu cách đó không xa.

Đường Khanh vừa định tới đó điều tra, đã bị kỵ sĩ ngăn cản, “Để ngựa có trách, xin Thánh Nữ đại nhân ở lại chỗ này.” Nói xong, hấn liền chỉ một kỵ sĩ khác, “Joy, người qua đó xem đi.”

Người tên Joy không có nửa điểm do dự, lập tức cưỡi ngựa chạy về phía có tiếng kêu cứu kia.

Tiếp theo, liền thấy Joy dẫn theo một nữ tử đáng thương quần áo tả tơi đi tới.

“Đại nhân, vị cô nương này bị Ma tộc tập kích.”

Đường Khanh nhìn nữ tử đáng thương trước mắt này, thấy trên người cô ấy đầy những dấu vết đồ, không khó suy đoán cô ấy đã gặp phải chuyện gì. Không suy nghĩ nhiều, cô trực tiếp cởi áo choàng trên người mình xuống, đưa qua, “Mặc vào đi.”

Nữ tử nhìn thiếu nữ loá mắt như thần linh trước mắt mình, căn bản không dám đưa tay ra nhận, sợ làm bẩn áo cô, vì thế lắc lắc đầu. Trong khoảng thời gian này, Ma tộc xâm lấn, người gặp phải chuyện như cô ấy có rất nhiều, huống hồ cô ấy đã xem như may mắn, cũng không bị Ma tộc chà đạp.

Đường Khanh thấy cô ấy cự tuyệt, hơi nhủu mày, tiếp theo cô nhảy từ trên ngựa xuống, bá đạo khoác áo lên người cô ấy, hỏi tiếp: “Cô gái, cô là người ở đâu?”

Nữ tử tức khắc luống cuống chân tay, thậm chí ngay cả khuôn mặt nhỏ cũng có chút ửng đỏ.

Cũng may, rốt cuộc có pháp sư không nhìn được nữa, Thánh Nữ đại nhân không biết mị lực của chính mình, hành động này của ngài ấy, sao còn dò hỏi được chút tin tức gì đây.

“Cô nương, vị này chính là Thánh Nữ Quang Minh Giáo, cô nói cho chúng ta biết cô là người ở nơi nào, cùng với cô có biết tình hình hiện tại trong thành rốt cuộc thế nào không?”

Mấy vấn đề hỏi xuống, nữ tử tức khắc kích động không thôi, thế mà liền lập tức quỳ xuống, “Thánh Nữ đại nhân, ngài cứu chúng tôi với.”

Nữ tử chính là một được sư, sau khi ác linh xâm lấn, ôn dịch hoành hành, trấn nhỏ nơi cô ấy sống cũng không thể may mắn thoát nạn, vì thế, cô ấy liền muốn vào rừng tìm chút thảo dược, ai ngờ Ma tộc đáng chết kia lại ẩn núp trong rừng, còn thiếu chút nữa chà đạp hủy hoại cô ấy, cũng may cô ấy gặp Thánh Nữ đại nhân. Giờ đây trấn nhỏ nhất định được cứu rồi!

Về phần bên trong thành, nữ tử chỉ là được sư của trấn nhỏ, nên cũng không quá rõ tình hình bên trong thành, chẳng qua trong thành có Quang Minh Giáo, nên cũng hơi tốt hơn một chút so với trấn nhỏ.

Đường Khanh cũng không cự tuyệt lời cầu cứu của cô ấy, dù sao cũng đều là đuổi bóng tối đi.

Trấn nhỏ quả nhiên như lời cô gái kia nói, cách rừng rậm cũng không xa. Không lâu sau khi ra khỏi rừng, mọi người liền thấy một trấn nhỏ đầy hoang vắng.

Nhìn dân chúng nằm trên đất kéo dài hơi tàn, tâm tình mọi người đều trầm xuống. Đường Khanh tuy sắc mặt nhàn nhạt, nhưng cô đã trực tiếp lấy pháp trượng của mình ra.

Một đoạn chú ngữ đơn giản kết thúc, trên pháp trượng xuất hiện một quả cầu nước thật lớn phản ánh sáng vàng kim. Quả cầu nước trực tiếp phân chia ra thành vô số bong bóng nước nhỏ, phàm là người được bong bóng nước chạm vào thì đều nhanh chóng khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy rõ.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Thánh Nữ của Ma Hoàng 4

Edit: Xanh Lá

***Lưu ý: Mình đổi lại tên của nữ chính trong thế giới này từ Lena thành Lâm Na nhé (Lâm Na là phiên âm tiếng Trung của Lena, nhưng đổi lại để thuận tiện cho cách gọi thân mật Lâm Lâm dành cho nữ chính)*

Một khắc trước còn cuộn tròn trong góc thống khổ rên rỉ, một chớp mắt sau, mọi người liền cảm giác được thống khổ trong cơ thể mình biến mất toàn bộ, ngay cả hai mắt vốn vô cùng vẫn đục, nhìn cái gì cũng mơ hồ, trong nháy mắt liền rõ ràng lên.

Nữ tử kia là được sư duy nhất của trấn nhỏ, đương nhiên mọi người dân ở đây đều biết mặt, mà khi bọn họ chuyển ánh mắt về phía Đường Khanh, nữ tử lại nói: “Đây là Thánh Nữ đại nhân của Quang Minh Giáo, là ngài ấy cứu mọi người.”

Bị bóng tối xâm nhập, còn là xâm nhập phạm vi lớn, cảm giác kia thật không dễ chịu, thậm chí còn khó chịu hơn gấp trăm lần so với lúc trước cứu cô bé suýt bị thiêu chết kia. Cũng may, kỵ sĩ cùng pháp sư đi theo đều biết tình huống này của cô, đợi cô tỉnh lọc xong trấn nhỏ này, họ liền đưa cô rời khỏi đó.

Ở phía sau là người dân quỳ đầy đất hô to cảm tạ, không có ai nghi hoặc vì sao Thánh Nữ đại nhân lại đột nhiên rời đi, rốt cuộc thì ở khu vực xung quanh biên thành, chịu khổ cũng không chỉ riêng trấn nhỏ bọn họ, cho nên Thánh Nữ đại nhân chắc hẳn cần đi giải cứu những người khác.

“Cảm tạ Thần Ánh Sáng, cảm tạ Thánh Nữ đại nhân.”

Cách trấn nhỏ không xa có một tòa thành, nhóm kỵ sĩ nhìn sắc mặt Thánh Nữ có chút tái nhợt, liền hết sức lo lắng, “Thánh Nữ đại nhân, có cần nghỉ ngơi đóng quân ngay tại chỗ không?”

“Không nên lãng phí thời gian trên đường, trực tiếp vào thành đi.”

“Nhưng thân thể ngài.....”

“Ta có thể nghỉ ngơi trên xe ngựa.”

Đường Khanh nói xong, liền đi thẳng đến xe ngựa phía sau bọn họ, bên trong chiếc xe ngựa này là hành lý, cũng may đồ đạc cũng không quá đầy, còn đủ chỗ cho một người vào trong đó.

Chỗ nghỉ tuy đơn sơ, chẳng qua cô cũng không ghét bỏ, lúc này cho dù có cung điện tráng lệ huy hoàng cho cô nghỉ ngơi, thì cảm giác thống khổ cũng sẽ không bớt đi chút nào, huống hồ ra ngoài vốn là để cứu người, sớm một chút liền có thể cứu thêm một vài người.

Các kỵ sĩ cùng pháp sư nhìn Thánh Nữ tuy sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn cao quý dị thường, trong lòng đều bội phục không thôi.

Tòa thành gần trấn nhỏ nhất là Diệu Thành, đi đường khoảng một ngày là tới, trong ngày hôm nay, cô đều nghỉ ngơi trong xe ngựa. Cô vốn muốn cầu nguyện Thần Ánh Sáng, kết quả cầu nguyện đến một nửa, Thần Ánh Sáng không tới, bóng tối ngưng tụ bên cạnh lại đột ngột tăng lên.

“Ai! Ra đây!”

Bóng tối trước mắt ngày càng nhiều, thậm chí còn có thể thấy rõ ràng nó ngưng tụ thành hình dáng.

Là hình dáng một người!

Ánh mắt Đường Khanh lạnh lùng, không có nửa điểm do dự, trực tiếp dùng trượng ném một hỏa cầu ánh sáng qua đó.

Tuy số pháp thuật công kích mà cô biết ít ỏi đến đáng thương, nhưng hỏa cầu ánh sáng này lại có thể xua tan tất cả bóng tối.

Ánh lửa vàng kim hiện lên, mắt thấy đã đánh trúng bóng tối trước mặt, kết quả Thần lực Ánh Sáng nghe nói vẫn khiến tất cả bóng tối vừa nghe đã sợ vỡ mặt này lại không có chút tác dụng nào với nó, thậm chí còn trực tiếp tắt ngấm trước mắt cô.

Tức khắc, đôi mắt cô tròn tròn, có thể có sức mạnh bóng tối lớn như vậy, trong ấn tượng của cô chỉ có “vị kia” thôi.

Nhưng..... rõ ràng là người chỉ có thể đứng phải ở chủ thành biên cảnh, sao lại xuất hiện ở chỗ này.

“Cái hệ thống rách kia!”

“Không biết!”

Nghe cái hệ thống rác rưởi này trả lời, Đường Khanh cắn răng, “Ta biết ngay ngươi không biết mà.”

“Vậy ngươi gọi ta làm gì!”

“Không có gì, chỉ muốn mượn ngươi một câu, ngươi cái đồ rác rưởi!”

Hệ thống tỏ vẻ mệt mỏi, nhưng..... lại không còn lời nào để nói.

Mắng hệ thống xong, lúc này Đường Khanh mới lạnh mắt nhìn về phía bóng đen kia.

“Xe ngựa đơn sơ như thế, đúng là ủy khuất cho Thần Bóng Tối rồi, Ma Hoàng đại nhân.”

Cô lạnh giọng mở miệng, kết quả bên tai lại truyền đến tiếng cười khê. Ngay sau đó, chỉ cảm thấy trước mắt chao đảo, tiếp theo liền rơi vào một vòng ôm cực kỳ âm lãnh.

Cảm nhận được vòm ngực rắn chắc kia, cô gái nào đó lập tức cứng đờ.

“Xe ngựa đơn sơ như thế, sao có thể ủy khuất Thánh Nữ đại nhân của chúng ta đây.” Nói xong, còn không quên cọ cọ vành tai và cổ đối phương.

Hành động thân mật như thế, trực tiếp khiến Đường Khanh chấn động, lại xem vòng eo bị giam cầm của mình, đối phương không biết từ khi nào đã huyền hóa ra cánh tay. Không cần quay đầu lại, cô cũng đoán được đối phương lúc này chỉ e đã hoàn toàn hóa thành hình người.

Đột nhiên, cô có chút tò mò nói với hệ thống: “Tiểu Tịch Tịch, ngươi nói xem một Ma Hoàng có thể khiến Thánh Nữ phản chiến, rốt cuộc trông như thế nào?”

Hệ thống đã bị tư thế ngồi quý dị của bọn họ làm cho chấn động không nói nên lời, thật lâu sau mới nói: “Ngươi không cảm thấy tư thế hiện tại của các ngươi, có chút kỳ quái à?”

Đường Khanh: “Phải nha.”

Trong xe ngựa, Đường Khanh còn chưa kịp hoàn hồn từ cuộc đối thoại với hệ thống, Ma Hoàng bên kia lại như đã đoán được tâm tư của cô, đột nhiên

xoay người cô lại, để cô đối diện với mình. Lần này, tất cả suy đoán đều không cần nữa, bởi cô đã thấy rõ dáng vẻ của đối phương.

Một bộ hồng y* (y phục đồ) điểm lệ, mái tóc đen dài buộc lỏng lười nhác, giờ phút này, một đôi mắt phượng khẽ nhếch mang theo vẻ mê hoặc đang lười biếng nhìn cô, trên khuôn mặt mịn hoặc chúng sinh, đôi môi đỏ như máu khẽ mở.

“Trăm nghe không bằng một thấy, Thánh Nữ đại nhân quả nhiên giống như trong lời đồn, thật” Hấn vẫn chưa nói hết lời, chỉ cúi đầu ghé sát đến bên tai cô, thân mật nói: “Ngọt ngào nha.”

Giọng nói của Ma Hoàng lưu luyến dài lâu, nghe như đang nói lời âu yếm êm tai vậy, lại thêm cả gương mặt này, quả thực chính là phạm quy!

Đường Khanh thiếu chút nữa liền quỳ gối dưới gương mặt yêu nghiệt này, cũng may giọng nói âm ỉ của hệ thống vẫn luôn vờn quanh trong đầu cô, nên lúc này cô mới không thất thố.

Ma Hoàng thấy sắc mặt cô như thường, đột nhiên cong môi cười nhạt, “Nàng là người đầu tiên không thất thố trước mặt ta, thật thú vị.”

Nếu không có hệ thống ở đây, Đường Khanh đối diện với gương mặt yêu nghiệt như thế, chỉ sợ sớm đã trầm mê, càng đừng nói đến đối phương lúc này lại còn cười với cô nữa! Đây mới là phạm quy nha!

“Tiểu Hệ Hệ, người yêu nghiệt như thế thật sự là trù phần diện sao?”

Mặt hệ thống đầy lạnh nhạt, “Người nói đi.”

“Oh, đẹp như vậy, thật sự rất không nở xuống tay nha.” Đường Khanh tấm tắc trong lòng, về mặt không nở mà nói.

“Ồ, người không nở xuống tay, vậy ta liền xuống tay với người.”

Đường Khanh:.....

Hệ thống thấy cô không nói, nghĩ thầm cuối cùng cũng hòa nhau một ván rồi!

Có lời này của hệ thống, đôi mắt vốn còn chút kinh diễm của Đường Khanh liền trực tiếp hoàn toàn băng lạnh nhìn về phía đối phương.

“Ma Hoàng đột nhiên xuất hiện trong xe ngựa này, rốt cuộc muốn làm gì vậy.”

“Dĩ nhiên là tới gặp nàng.”

Đối phương tươi cười quyến rũ, Đường Khanh lại nhíu mày, tin lời hắn mới là có quỷ!

“Nếu Ma Hoàng không chịu nói, vậy giữa chúng ta liền không còn gì để nói cả.” Nói xong, cô lại lần nữa lấy ra pháp trượng, cũng mặc kệ Thần lực Ánh Sáng có tác dụng với hắn hay không, trực tiếp lần nữa công kích về phía hắn.

Tuy nhiên, Ma Hoàng lại dễ như trở bàn tay chặn lại đòn công kích mạnh mẽ này, cười nhạt mở miệng, “Nếu Lâm Lâm cảm thấy không còn gì để nói, vậy ta liền làm chuyện mình muốn làm thôi.”

Một chớp mắt trước còn không hiểu lời này của hắn rốt cuộc có ý gì, ngay sau đó, cô lại trực tiếp há hốc miệng, vì đối phương thể mà lại trực tiếp ấn chặt gáy cô, dùng sức hôn xuống môi cô.

Đường Khanh: “!”

Hệ thống: “!”

Ma Hoàng: “Hương vị thật ngọt.”

Giọng nói mang theo một tia mê hoặc, Đường Khanh trực tiếp bùng nổ, “Cút!” Nói xong, còn không quên hung hăng lau miệng.

Cử chỉ này nếu đổi thành người khác, Ma Hoàng đã sớm tức giận, nhưng nếu là cô làm, hắn lại cảm thấy xem thể nào cũng không đủ.

“Lâm Lâm muốn ta cút đi đâu?”

Nói ra thành thạo như vậy, cứ như thể hai người là đôi tình nhân nhỏ dỗi nhau, thậm chí lắng nghe kỹ còn thấy được một tia ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Thánh Nữ của Ma Hoàng 5

Edit: Xanh Lá

“Ma Hoàng đã là Thần Bóng Tối, vậy đại lục ánh sáng này liền không chào đón ngươi.” Đường Khanh lạnh mặt, ý trong lời nói cực kỳ rõ ràng, ngươi mẹ nó đến từ nơi nào thì về lại nơi đó đi!

Nhưng Ma Hoàng lại tỏ vẻ ủy khuất nói: “Lâm Lâm ở nơi nào, ta liền ở nơi đó. Nói đến đây, Lâm Lâm có cảm thấy được không, sự thống khổ trong người nàng lúc trước do bị bóng tối xâm nhập, đã biến mất không thấy rồi.”

Hắn vừa nói vậy, Đường Khanh mới nhận ra, mình quả thật không còn cảm thấy sự thống khổ lúc trước nữa.

“Nàng xem, những gì Thần Ánh Sáng có thể cho nàng, ta cũng đều cho nàng được. Thậm chí, ta còn có thể cho nàng nhiều hơn. Cùng là thờ phụng, chi bằng đổi một đối tượng khác, thế nào?”

Gương mặt yêu nghiệt như thế, cùng lời nói mê hoặc nhân tâm bậc này, Đường Khanh cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao Thánh Nữ ban đầu lại phản bội, nếu không phải cô có hệ thống làm ưu thế ở đây, nói không chừng hiện tại cũng đã quy phục.

“Ngươi đang vũ nhục ta.”

“Sao lại là ta vũ nhục nàng chứ, ta yêu nàng còn không kịp.”

Mặt Đường Khanh đầy lạnh nhạt, như nghe được trò cười gì, cô lạnh giọng nói: “Ma Hoàng, có ai từng nói với ngươi chưa, truyện cười của ngươi một chút cũng không buồn cười.”

Ma Hoàng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của cô, cười tủm tỉm nói: “Người từng nói qua lời này đều đã chết, chẳng qua ta lại không nỡ để nàng chết chút nào.” Nói xong, hắn còn không quên tự đẩy mạnh tiêu thụ: “Nàng xem, ta đối xử với nàng tốt biết mấy.”

Đường Khanh đập bay tay hắn, trong lòng lại tức đến muốn mắng Thần Ánh Sáng, thời điểm này ‘mn’ nên tới thì không tới, xứng đáng người hắn thích bị người ta giết hại!

Người nào đó giận chó đánh mèo trút hết tức giận vào Thần Ánh Sáng, vừa mới phát hỏa xong, nháy mắt tiếp theo đã thấy Ma Hoàng gần ngay trước mặt khề nhừ vậy, tiếp theo thực thể ngưng tụ từ bóng tối bắt đầu dần dần tan đi.

“Ai nha, xem ra không thể ở lại đây nữa. Lâm Lâm, chúng ta lần sau gặp lại.” Nói xong, Ma Hoàng còn không quên hôn một cái nữa lên mặt cô.

Đường Khanh nhìn Ma Hoàng đột nhiên biến mất, trong lòng có chút chột dạ, “Thống Thống, Ma Hoàng đột nhiên biến mất, có phải là vì vừa rồi ta mắng Thần Ánh Sáng, bị hắn phát hiện hay không?”

Hệ thống: “Ngươi mắng hắn cái gì?”

“Ta nói lúc hắn nên tới lại không tới, xứng đáng người hắn thích bị giết hại.” Vừa mới nói xong, chỉ cảm thấy một ánh mắt đột nhiên quét tới, tiếp theo Thần lực Ánh Sáng không ngờ lại dày đặc hơn.

Hệ thống cũng không biết nên nói gì, tiếp theo lại nghe được giọng nói như muốn khóc của ký chủ.

“Xong rồi xong rồi, hắn nhất định đã biết.”

“Vì sao nói như vậy?”

“Ta mẹ nó cảm nhận được thần lực trong cơ thể lại nhiều hơn.”

Hệ thống:.....

Làm hệ thống lâu như vậy, hắn cảm thấy mình ngay từ đầu đã không quá hiểu mấy nam chính này.

“Yên tâm đi, nếu đã không giáng tội, vậy hắn sẽ không có việc gì.”

Hệ thống an ủi ít nhiều cũng có chút tác dụng, Đường Khanh hít vào một hơi, lúc này mới bình tĩnh xuống.

Thời gian một ngày trôi rất nhanh, đợi khi mọi người dừng lại, đã phát hiện Thánh Nữ lúc trước còn cực kỳ suy yếu, lúc này thế mà lại có Thần lực Ánh Sáng mạnh hơn. Sau sự kinh ngạc ngắn ngủi, mọi người liền bình tĩnh như ban đầu, rốt cuộc cũng là người được Thần Ánh Sáng ưu ái, bọn họ không so được.

Thành chủ Diêu Thành sau khi biết được tin tức đã sớm tới nghênh đón ở cửa thành, nhưng còn chưa đợi ông ta nói chút lời nịnh nọt, liền bị Đường Khanh lạnh giọng ngắt lời: “Tập trung tất cả người nhiễm bệnh lại.”

“Vị này hẳn chính là Thánh Nữ đại nhân, tôi.....”

Thành chủ dài dòng như vậy, Đường Khanh không nhịn được nhủ mày, “Lời ta nói ra, không muốn phải lặp lại lần nữa.”

Nghe vậy, thành chủ không khỏi rung mình một cái, Thánh Nữ không vui đối với đám người thường bọn họ mà nói, vẫn là cực kỳ đáng sợ.

“Vâng vâng vâng, tôi lập tức đi làm”

Mông ngựa không chạm tới được, chẳng qua thành chủ cũng không nhụt chí, sau khi cô chữa xong cho những dân thường nhiễm bệnh kia, ông ta lập tức dâng ra tòa nhà xa hoa nhất bên trong thành.

“Thánh Nữ đại nhân, đây là căn nhà tốt nhất Điều Thành, nếu ngài còn gì phân phó, xin cứ mau chóng phân phó. Đứng rồi, nước thánh mà trưởng kỳ sĩ đại nhân yêu cầu, chúng tôi đã chuẩn bị xong, Thánh Nữ đại nhân có thể tắm bất cứ lúc nào.”

Điều Thành lớn hơn trấn nhỏ lúc trước không ít, dân chúng bị lây nhiễm cũng đông hơn rất nhiều, pháp thuật chữa trị của cô mới dùng một chút, bóng tối khổng lồ đã xâm nhập toàn thân, nếu không phải đã quen chịu đựng các loại khổ chịu qua nhiều năm, hẳn lúc này cô đã muốn lăn lộn ra đất rồi.

Cho nên, cô cũng lười nói lời vô nghĩa với loại người như thành chủ này, trực tiếp cho kỳ sĩ mời ông ta ra ngoài.

Nước thánh ở Điều Thành hữu hạn, cũng không được nhiều như trong Hoàng thành để cô có thể trực tiếp ngâm mình trong bể tắm nội cung, chẳng qua hiện tại cô cũng không chê loại việc nhỏ như dùng chậu tắm này, bây giờ việc nhanh chóng đuổi bóng tối trong cơ thể đi mới là chính sự.

Bởi vì có ví dụ lúc trước, nên sau khi Đường Khanh ngâm mình trong nước thánh, liền lần nữa cầu nguyện.

Lần này ngược lại không xảy ra sự cố như lúc trước, tất cả bóng tối đều bị Thần Ánh Sáng tinh lọc sạch sẽ, chẳng qua, ánh mắt đáng chết kia vẫn còn đó như cũ, thậm chí còn trắng trợn hơn lần trước rất nhiều.

Mắt thấy nước này cũng đã sắp lạnh, nhưng ánh mắt kia vẫn không chịu thu hồi, Đường Khanh tức đến mức muốn mở miệng mắng chửi người, chẳng qua cuối cùng cô vẫn nuốt xuống tất cả thô tục, kia chính là Thần Ánh Sáng, cô đã đắc tội Ma Hoàng, nếu lại đắc tội Thần Ánh Sáng, vậy cô liền khỏi mong sống yên ổn trên thế giới này.

Cắn chặt răng, cô dứt khoát đứng dậy, dù sao nước lạnh thì sinh bệnh vẫn là mình, về phần cặp mắt kia, thích nhìn thì nhìn, dù sao cô cũng không mất đi miếng thịt nào cả!

Ngay trong chớp mắt cô đứng lên kia, ánh mắt đó rốt cuộc cũng thu về.

Đường Khanh thở phào nhẹ nhõm một hơi, hôm nay đã mệt mỏi cả ngày, cô ngay cả động cũng không muốn động, nằm trên giường mềm mại liền trực tiếp ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau.

Cô thần thanh khí爽 lười biếng đuổi cái eo lười trên giường, tiếp theo mới lưu luyến bò dậy.

Qua một đêm, Thành chủ Điều Thành đã sớm truyền ra chuyện Thánh Nữ tới biên cảnh, cho nên lúc này bên trong Điều thành đã có thêm không ít nhân vật trọng yếu.

Đường Khanh nhìn mấy pháp sư áo bào trắng đột nhiên xuất hiện, đây đều là các giáo chủ của Quang Minh Giáo. Các giáo chủ được phân bố ở các thành trì khác nhau, có thể tới nhiều như vậy, xem ra giáo chủ của mấy thành trì xung quanh đều đã tới.

“Thánh Nữ đại nhân.”

Trong Quang Minh Giáo, ngoại trừ Giáo Hoàng, cấp bậc của Thánh Nữ là lớn nhất, nên sau khi bọn họ thấy Thánh Nữ, thái độ đều cung kính cực kỳ, thậm chí còn có mấy ánh mắt kích động.

Đường Khanh hơi gật đầu, cũng không dư thừa vô nghĩa mà nói thẳng: “Tình huống hiện tại như thế nào?”

“Như Thánh Nữ chứng kiến, mười thành trì biên cảnh, toàn bộ đều đã bị lây nhiễm ở các mức khác nhau, mấy người chúng tôi còn chưa đến nỗi, nhưng có vài vị giáo chủ..... sợ là không quá lạc quan.”

“Những thành trì nào bị lây nhiễm nghiêm trọng nhất?”

“Thủy Thành, Yến thành, còn có Sơ Vân Thành, trong đó lây nhiễm nghiêm trọng nhất là Sơ Vân Thành, gần như là không còn người sống.” Nói xong lời cuối cùng, giáo chủ cầm đầu thờ dài, “Ngay cả Quang Minh Giáo ở Sơ Vân Thành, cũng đều đã bị phá hủy.”

Đường Khanh nhủ mày, Sơ Vân Thành chỉ e đã trở thành căn cứ địa của Ma tộc, muốn qua đó chỉ e cũng là chịu chết, nghĩ một chút, cô hỏi: “Cách Sơ Vân Thành gần nhất là Yến Thành hay Thủy Thành?”

“Thủy Thành và Yến Thành đều cách Sơ Vân Thành một khoảng như nhau, chẳng qua xung quanh Thủy Thành đều là nước, nói đến đây, Thủy Thành là

nơi đầu tiên bị ác linh xâm nhập, chẳng qua bởi vì vị trí đặc thù của nó, nên đến bây giờ vẫn có thể miễn cưỡng chống chịu.”

Lúc này, hệ thống đột nhiên lên tiếng, “Khanh Khanh, đi Thủy Thành trước.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Thánh Nữ của Ma Hoàng 6

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh sững sốt, vừa định tiếp tục dò hỏi, lại đột nhiên nhớ ra hướng đi của thế giới ban đầu, bên trong Thủy Thành có người làm phản, đây cũng là lý do vì sao Thủy Thành lại là thành trì đầu tiên chịu khổ xâm lược, căn bản là do Quang Minh Giáo chủ bên trong thành đã mở pháp trận phong tỏa bóng tối, nên mới để ác linh tràn vào.

Tuy ác linh đã xâm nhập đại lục ánh sáng, nhưng nếu không chặn lại nguồn này, sẽ chẳng thể giết hết được ác linh.

Không chút nghi hoặc, Đường Khanh liền tuyên bố đi Thủy Thành trước dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

“Tôi..... có thể biết vì sao lại muốn đi Thủy Thành trước không?”

Vì phòng ngừa rút dây động rừng, Đường Khanh đương nhiên sẽ không nói ra chuyện có người làm phản, chỉ tùy ý lấy cớ, “Thủy Thành vị trí đặc thù, dễ thủ khó công, trước hết bảo vệ nó, nếu như ở Yên Thành xảy ra chuyện gì, Thủy Thành vẫn là một đường lui.”

Lời này hợp tình hợp lý, cũng không ai hoài nghi tính chân thật trong đó cả, vì thế Thủy Thành liền trở thành đích đến.

“Thánh Nữ đại nhân, tình hình ở thành trì của tôi không nghiêm trọng lắm, tôi có thể cùng ngài đến Thủy Thành.”

Lời này vừa ra, lại có thêm hai người khác phụ họa.

Thời điểm mấu chốt này, bao nhiêu người cũng không chê thừa thãi, vì thế sau bữa sáng ngắn ngủi, Đường Khanh liền một đường đi thẳng tới Thủy Thành.

Càng tiến vào sâu, ác linh lại càng nhiều, nếu nói lúc trước chẳng qua là không trung vẫn đục, dân chúng bị bệnh dịch, thì hiện tại ở hầu hết những nơi họ đến đều có thể nhìn thấy tung tích ác linh.

Một đường này đi cực kỳ gian khổ, mặc dù có Đường Khanh hệ chữa trị làm hậu thuẫn, mọi người vẫn mất không ít thời gian mới rốt cuộc đi tới Thủy Thành.

Thành chủ Thủy Thành sớm đã chết trận, hiện giờ người quản lý Thủy Thành chính là giáo chủ phân giáo Quang Minh ở Thủy Thành.

Lão giáo chủ thấy mọi người thì hết sức kích động, thậm chí sau khi nhìn thấy Đường Khanh, nếu không phải cô ngăn cản, cũng thiếu chút nữa liền quỵ xuống.

“Thánh Nữ đại nhân, ta còn tưởng sẽ không thấy được ngài tới đây nữa.” Nói xong, lại chảy xuống hai hàng nước mắt.

Mấy giáo chủ còn lại thấy vậy, cực kỳ đồng cảm như bản thân mình cũng bị như thế, đồng loạt tiến lên an ủi, chỉ có Đường Khanh mắt lạnh mà nhìn.

Ác linh ở Thủy Thành rất nhiều, cho dù dùng hết lực lượng của mọi người, trong một khoảng thời gian cũng căn bản không cách nào giết hết tất cả ác linh, nhưng Đường Khanh thì chỉ đơn giản dồn toàn bộ dân chúng còn sống vào cùng nhau, đợi sau khi chữa khỏi tất cả những người bị bệnh dịch, liền cho kỵ sĩ hộ tống bọn họ đến Diệu Thành.

Nhóm kỵ sĩ sao lại chịu đồng ý, bọn họ sợ dĩ tới đây chính là để bảo vệ cô.

“Bảo vệ ai cũng đều là bảo vệ, các ngươi đưa dân chúng đến nơi an toàn, ta cũng có thể thuận tay hành sự.”

Đám kỵ sĩ không lay chuyển được cô, cuối cùng chỉ có thể nói: “Chúng tôi có thể đi, chẳng qua nếu ngài có chuyện gì, nhất định nhớ rõ không nên tùy tiện hành sự.”

Trong khoảng thời gian ở chung này, Thánh Nữ khiến bọn họ đặc biệt bội phục, vô tư như vậy, đối thành bất cứ ai trong bọn họ, chỉ e đều khó có thể làm được.

Nhóm dân chúng vừa rời đi, Đường Khanh lập tức hạ một mệnh lệnh khiến mọi người khiếp sợ.

“Cho nổ Thủy Thành.”

“Cái gì?”

Ánh mắt Đường Khanh lạnh lùng, nhìn giáo chủ Thủy Thành, đột nhiên nhếch môi, “Lão giáo chủ mấy ngày nay vất vả rồi.”

Ánh mắt lão giáo chủ có chút né tránh, như sợ hãi cô nhìn ra điều gì, cúi đầu nói: “Không vất vả, không vất vả.”

“Sao lại không vất vả đây, hợp tác với Ma tộc chính là rất mệt đó, rất cuộc..... Ma tộc trước nay đều chuyên lật lọng cả.”

Lời Đường Khanh nói khiến lão giáo chủ chân động lui về sau mấy bước, chẳng qua ngoài miệng vẫn nói: “Thánh Nữ đại nhân đang nói gì vậy, sao ta có thể cùng câu kết với Ma tộc chứ.”

“Có phải hay không, nổ Thủy Thành sẽ biết.”

Trận pháp của Thủy Thành ở đáy nước, một khi cho nổ Thủy Thành, trận pháp dưới đáy nước sẽ thấy rõ ngay, lão giáo chủ đương nhiên không chịu cho nổ, chẳng qua hiện tại không tới phiên ông ta đưa ý kiến.

Những người khác cho dù có thái độ trung lập, nhưng mấy chục người Đường Khanh mang đến kia đều nghe theo cô cả, ngoại trừ nhóm kỵ sĩ đưa dân chúng đi, trước mắt vẫn còn có mấy chục vị.

Muốn cho nổ một tòa thành cũng không dễ, nhưng người cô mang theo bên cạnh đều là pháp sư cao cấp, cho nên không quá nửa ngày, Thủy Thành đã bị nổ đến chia năm xẻ bảy, mà trận pháp nơi đáy nước cũng dần dần lộ ra.

Trận pháp vừa hiển lộ, mấy người vốn còn bảo trì thái độ trung lập cũng tức khắc phản nộ rồi.

Lão giáo chủ dĩ nhiên không có khả năng sống sót, sau khi Đường Khanh giao ông ta cho mấy người còn lại xử trí, liền để mấy vị pháp sư khác lần nữa phong bế trận pháp, mà cô thì bắt đầu tinh lọc vùng đất bị lây nhiễm này.

Rốt cuộc cũng là ngọn nguồn, vừa tinh lọc ước chừng mất một ngày một đêm.

Mọi người mệt mỏi một ngày, lập tức lên đường là gần như không có khả năng, liền đơn giản hạ trại nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Công việc siêu quá tải, Đường Khanh cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là thân thể bị đào rỗng, sau khi lập doanh trại đóng quân xong, cô liền ngay cả một chữ dư thừa cũng không nói, trực tiếp đi vào lều của mình ngã nằm lên giường, không muốn động dậy nữa.

Nhưng ngay khi cô sắp chìm vào ngủ say, thân thể lại truyền đến một cảm giác kỳ dị, mới đầu cô vẫn chưa để ý, rốt cuộc hiện giờ ngay cả ngón tay cô cũng không muốn động, chỉ là theo thời gian trôi qua, cảm giác khác thường kia ngày càng rõ ràng, ngay cả sự vật trước mắt cũng bắt đầu sinh ra biến hóa.

Tâm bỗng dung lộp bộp một cái, vừa định phản kháng, lại phát hiện mình không thể động dậy.

Cảnh tượng huyền ảo trước mắt không ngừng thoáng hiện, vốn cô còn có thể giữ lý trí, nhưng theo thời gian chuyển dời, người trước mắt càng tụ càng nhiều, đợi sau khi thấy rõ từng khuôn mặt của đối phương, hai mắt cô đột nhiên phóng đại.

“Chi Nhi.”

Một tiếng gọi khẽ tràn ngập tường niệm, nhưng cô lại không dám trả lời, chỉ có thể ngơ ngẩn nhìn đối phương.

“Sao Chi Nhi lại không trả lời? Là không muốn thấy trầm sao?” Nam tử khuôn mặt tinh xảo nói đến một nửa, đột nhiên châm chọc một tiếng, “Cũng đúng, lúc trước chính là Chi Nhi vứt bỏ ta, hiện giờ không muốn thấy ta, cũng là bình thường.”

Đường Khanh hiện tại hoàn toàn không nói nên lời, nam tử trước mắt luôn miệng gọi cô Chi Nhi này, không phải ai khác, chính là nam chính cô cứu vớt mấy đời trước —— Kỳ Quân Túc.

Ánh mắt Kỳ Quân Túc điên cuồng, thấy cô chậm chạp không nói, thế mà lại trực tiếp cúi người áp sát cô.

“Chi Nhi không mở miệng, không sao cả.” Nói xong, liền hung hăng hôn lên đôi môi đỏ kiêu diễm của cô.

Nụ hôn bất thành linh khiến cả người cô cứng đờ. Cô rất muốn đẩy hắn ra, nhưng trước mắt bản thân không thể động dậy, chỉ có thể cam chịu thừa nhận nụ hôn cực nóng của hắn.

Một nụ hôn kết thúc, vốn tưởng cô có thể được thở dốc, nhưng đối phương lại không cho cô nửa điểm cơ hội, cứ thế trực tiếp thô lỗ xé nát quần áo của cô.

Tuy cực kỳ muốn chửi bậy, nhưng trước mắt cô không thể khống chế được mình, chỉ có thể giận dữ trừng mắt với đối phương.

Ngay khi cô đang nghĩ làm thế nào để ngăn cản hết thấy điều này, người trước mắt đột nhiên biến mất, thay vào đó lại là một người khác.

Khuôn mặt tuấn mỹ như được chạm khắc từ mỹ ngọc kia, chỉ liếc mắt một cái liền khiến người xem tim đập gia tốc, giờ phút này, đôi mắt thâm thúy đang nhìn chăm chăm cô, nếu nhìn kỹ, sự điên cuồng nằm sâu trong mắt kia, không khác gì Kỳ Quân Túc cả.

“Hoàng Thượng để vì thần tìm được rồi.”

Trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, rất nhanh, cô liền trấn định xuống, đầu tiên là Kỳ Quân Túc, hiện giờ lại là Phó Minh Trạ, cô nhất định đã bị tiêu nhân hãm hại bằng trò gì đó! Nếu không sao những người này lại có thể xuất hiện trước mặt mình!

Nghĩ vậy, ánh mắt cô lạnh băng một mảnh.

Phó Minh Trạ thấy cô không nói, đột nhiên nhoen miệng cười, “Hoàng Thượng đã cười hết y phục, đây là đang mời ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Thánh Nữ của Ma Hoàng 7

Edit: Xanh Lá

Tuy đã đoán được hết thấy trước mắt này nhất định là ảo giác, nhưng trên thân thể cảm quan lại chân thật dị thường.

Những ngón tay thon dài kia, từng chút từng chút nhẹ nhàng đụng chạm thân thể mình, những chỗ bị chạm vào, da thịt tựa như bị cháy, đặc biệt nóng bỏng. Rõ ràng biết là ảo giác, nhưng cô vẫn không nhìn được mà rung mình.

Loại cảm giác này thật sự vô cùng không ổn!

Nhưng Phó Minh Trạ lại như đang thưởng thức trân bảo hiếm có trên đời, cực lực khắc chế điên cuồng sâu trong nội tâm, hấn chậm rãi chạm khắp toàn thân cô một lượt.....

Đường Khanh cắn răng, nỗ lực ép mình bình tĩnh, đúng lúc cô định nhắm mắt làm ngơ, bộ vị nào đó trên thân thể lại truyền đến một trận đau đớn.

“Ừm.....”

Một tiếng hừ nhẹ tràn ra từ trong miệng cô, mà người kia cũng không nóng nảy, chỉ nói với giọng yêu chiều: “Bảo bối, em vẫn mỹ vị như vậy.”

Giọng nói tuy có chút quen thuộc, nhưng tuyệt đối không phải Phó Minh Trạ.

Cô bỗng dung mở to mắt, lại thấy Phó Minh Trạ không biết từ khi nào đã biến thành Sở Việt một thân quân trang.

Sở Việt thấy cô nhìn mình, yêu chiều trong mắt ngày càng sâu đậm, “Bảo bối đã chịu nhìn anh rồi.”

Đường Khanh thiếu chút nữa muốn chửi bậy, cũng may rút cuộc cô nhìn xuống, sau đó mặc kệ người bên cạnh nói gì, cô tiếp tục nhắm mắt, trong lòng yên lặng cầu nguyện. Tình huống trước mắt này, cô chỉ có thể tự cứu.

Cũng không biết có phải cầu nguyện có tác dụng hay không, hay hệ thống giúp đỡ cô giải quyết, sự khác thường trên người dần dần biến mất, đợi cô lần nữa mở mắt ra, cô đã về trong căn lều lúc trước.

Ảo cảnh bị phá, cô thở phào một tiếng, rốt cuộc cũng là chỉ sợ bóng sợ gió một hồi.

“Hệ thống, ta vừa mới.....”

Không đợi cô nói xong, hệ thống đã ngắt lời: “Ta biết, Mộng Thú của Ma Hoàng.”

Nghe vậy, cô hơi nhíu mày, ảo cảnh Mộng Thú chế tạo ra cũng không phải ảo cảnh bình thường, đó chính là khiến bạn tiến vào trong mộng một cách vô cùng chân thật, phạm là người trúng chiêu của Mộng Thú, muốn thoát được sẽ rất khó khăn, rốt cuộc nếu là người định lực không đủ, vậy sẽ có thể bị nhốt trong mộng cả đời.

Hơn nữa, khi một người tiến vào mộng cảnh, Mộng Thú sẽ hấp thụ tinh khí của người, thời gian kéo dài càng lâu, khả năng thoát ra liền càng nhỏ. Chẳng qua cảnh trong mơ người bình thường tiến vào đều là mộng đẹp, cũng không biết vì sao đến phiên cô lại là ác mộng.

Nghĩ vậy, sắc mặt cô tối sầm, thiếu chút nữa liền chửi bậy.

Hệ thống cảm nhận được cảm xúc của ký chủ, không khỏi hỏi: “Khanh Khanh, ngươi làm sao thế?”

“Gặp ác mộng!” Nếu không phải cô thoát ra sớm, thì theo trình tự cảnh trong mơ, e rằng tất cả nam chính hắc hóa cô từng công lược đều nhảy ra hung hăng nhục nhã cô một lần.

“Ồ.” Lúc này đến phiên hệ thống kinh ngạc, “Người khác đều là mộng đẹp, sao đến phiên ngươi liền thành ác mộng thế. Nói đến đây, vừa rồi ngươi đã trải qua cái gì?”

Nội dung khó có thể mô phỏng như vậy, Đường Khanh dĩ nhiên không chịu nói, “Nói đến chuyện này, ta có thể thành công thoát ly cảnh trong mơ, có phải do ngươi giúp không vậy?”

Nếu cô bị tấn công về ý thức, vậy cái “tool hack” mang danh hệ thống tồn tại trong đầu này dĩ nhiên phải phát hiện đầu tiên.

“Không phải ta thì còn ai giúp ngươi chứ.” Hệ thống bày vẻ mặt kiêu ngạo, “Ngay cả Thần Ánh Sáng kia của ngươi cũng thường xuyên tuột xích, cho nên nói vẫn là hệ thống như ta đáng tin cậy hơn.”

Hệ thống hiếm khi đáng tin cậy một lần, Đường Khanh cũng không đã kích hấn, nên hiếm hoi nói lời cảm tạ: “Ừm, lần này đa tạ.”

Hệ thống còn muốn tiếp tục kiêu ngạo một hồi, thấy cô thế mà lại nói lời cảm tạ, nếu không phải mình không có thực thể, hẳn đều cảm thấy mình sắp đỏ mặt đến nơi! Đương nhiên, loại sự cố xấu hổ này hẳn còn lâu mới nói cho cô biết, đỡ cho về sau cô lại nhạo báng mình.

“Ừm, nói thế nào ngươi cũng là ký chủ của ta, nên vậy.”

Đường Khanh nghe giọng nói thoáng hiện kích động của hệ thống, cô nhoen miệng cười. Tuy cô thường xuyên bắt nạt hấn một chút, chẳng qua có hệ thống ở đây vẫn có thể khiến cô an tâm không ít, ví dụ như lúc này, mặc dù biết Ma Hoàng khẳng định sẽ có chiêu sau, cô vẫn hết sức bình tĩnh.

Có thể thả ra Mộng Thú, Ma Hoàng tất nhiên còn có chiêu tiếp theo, chỉ là cô không ngờ hấn thế mà lại dám quang minh chính đại xuất hiện trong lều của mình.

Có trải nghiệm lần trước, cô nhìn bóng tối đột nhiên ngưng tụ trước mặt mình, sắc mặt hơi trầm xuống.

“Lâm Lâm, vì sao thấy ta lại không vui vậy chứ, rõ ràng trước đó nàng còn đang cười mà.” Ma Hoàng hiện ra, ánh mắt nhìn Đường Khanh ôn nhu nói không nên lời.

“Ma Hoàng đêm khuya đến thăm, không biết có chuyện gì.”

“Buổi tối không ngủ được liền nhớ đến Lâm Lâm.” Ma Hoàng tươi cười cong khóe miệng, thấy đối phương thế mà lại tỏ ra cảnh giác, không khỏi ủy khuất nói: “Sao Lâm Lâm lại sợ ta? Rõ ràng ta luôn đối xử rất tốt với Lâm Lâm mà.”

Đường Khanh có nhin xúc động muốn học máu, mặt không biểu cảm nói: “Ưu ái của Ma Hoàng ta không tiêu thụ nổi.”

“Sao lại không tiêu thụ nổi đây, ngay cả phép thuật của Mộng Thú cũng có thể phá dễ dàng, Lâm Lâm của ta, chính là rất lợi hại.”

Đường Khanh vốn đã mệt chết khiếp, lại bị Mộng Thú gầy vò như vậy, lúc này căn bản không có tinh lực ứng phó hấn, thấy hấn không có chút dấu hiệu muốn rời khỏi, cô trực tiếp lựa chọn nhắm mắt, sau đó yên lặng tìm kiếm sự hỗ trợ của Thần Ánh Sáng.

Ma Hoàng liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư của cô, “Nàng đang tìm Thần Ánh Sáng hỗ trợ.” Nói xong, thấy cô không nói, hấn ngược lại cũng không giận, chỉ trêu chọc, “Lâm Lâm, ta nói này, trước mặt ta, Thần Ánh Sáng của nàng cũng không thể giúp được gì cho nàng đâu. So với cầu hấn hỗ trợ, còn không bằng cầu ta.”

Đường Khanh đương nhiên sẽ không để ý tới hấn, cho dù Thần Ánh Sáng không chịu hỗ trợ, cô cũng không muốn nhìn thấy hấn.

Nhưng Ma Hoàng sao có thể dễ bị đuổi đi như vậy, thấy cô không đáp lại mình, hấn chỉ nhướn mày, “Lâm Lâm không để ý tới ta, vậy ta chỉ có thể tự mình tìm vui rồi.”

Đường Khanh còn chưa hiểu được ý trong lời hấn, nháy mắt tiếp theo, đôi môi khép hờ liền đột nhiên bị người xâm lấn, nụ hôn nóng rực ập tới, đôi mắt cô bỗng nhiên phóng đại, nhưng đối phương lại như đã nhìn thấu tâm tư của cô, không đợi cô đẩy mình ra, hấn đã chặt chẽ khóa cô trong ngực mình, khiến cô không cách nào lui về sau được.

Mấy ngày không gặp, kỹ thuật hôn của Ma Hoàng thế mà lại nâng cao không ít, vốn chỉ muốn mau chóng kết thúc nụ hôn nồng nhiệt không thoải mái này, không ngờ cô lại bị hấn hôn đến thiếu chút nữa thất thố.

Từng đợt cảm giác tê dại ập tới, Đường Khanh thiếu chút nữa nhũn chân, cũng may, đối phương rút cuộc cũng buông cô ra.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì!”

Ma Hoàng nhìn sắc mặt ửng đỏ của đối phương, cũng không biết do tức mà đỏ hay gì khác, chẳng qua cô như vậy, quả thật đặc biệt mê người, khiến

hắn hận không thể lại lần nữa ôm cô vào lòng, sau đó hung hăng xâm nhập.....

Đường Khanh cũng không biết hắn rốt cuộc muốn làm gì, chẳng qua loại cảm giác bị động này cực kỳ không thoải mái, vì thế cô chỉ có thể tiếp tục nói: “Ma Hoàng nhiều lần xuất hiện, e là có mục đích riêng đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Ta đã nói rồi, chẳng qua Lâm Lâm dường như không đề trong lòng thì phải.”

Đường Khanh khẽ nhíu mày, hắn tổng cộng cũng mới xuất hiện hai lần, lần này chưa nói, còn lần trước hình như đến để mời chào cô, muốn cô làm phản Thần Ánh Sáng. Nghĩ vậy, ánh mắt cô hơi lạnh, “Ta không thể nào phản bội Thần Ánh Sáng.”

Nghe vậy, Ma Hoàng lười biếng cười, “Nói cũng không nên nói quá tuyệt đối.”

“Chuyện gì cũng có khả năng xảy ra, chỉ có chuyện này, tuyệt đối không có khả năng.” Ánh mắt Đường Khanh kiên định, ai bảo nhiệm vụ lần này của cô là cứu vớt Thần Ánh Sáng chứ, đã là cứu vớt, sao lại có thể làm phản đây.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Thánh Nữ của Ma Hoàng 8

Edit: Xanh Lá

Ma Hoàng cảm thấy đáng vẻ chắc chắn này của cô có chút chói mắt. Đột nhiên, hắn hơi mỉm cười, “Lại nói tiếp, Lâm Lâm có thể phát hiện sự khác thường của Thủy Thành, đúng là còn thông minh hơn so với tưởng tượng của ta. Chẳng qua, năng xác định có thể loại bỏ toàn bộ ác linh sao?”

Dưới áo bào trắng, Đường Khanh nắm chặt hai tay, nếu không có Ma Hoàng, cô xác định có thể giải quyết đám ác linh kia, nhưng hiện tại phóng mắt ra toàn bộ đại lục Ánh Sáng, phỏng chừng chỉ có Thần Ánh Sáng mới có thể chiến đấu với hắn một trận.

Đại lục Ánh Sáng đều dựa vào hắn che chở, hắn sẽ xuất hiện sao?

Nếu hắn không xuất hiện, vậy nhiệm vụ này nên tiến hành như thế nào?

Thấy cô trầm mặc không nói, Ma Hoàng lại tiếp tục: “Lâm Lâm không cần mặt ủ mày chau, rốt cuộc ta cũng không nỡ để nàng hao tổn tinh thần.”

Đây giống như lời ngọt ngào âu yếm, lại khiến Đường Khanh cười lạnh không thôi, “Nếu Ma Hoàng không muốn ta hao tổn tinh thần, vậy không ngại liên lạc tức mang theo ác linh cùng một đám ma vật của người rồi khỏi đại lục Ánh Sáng đi.”

Vốn chỉ là lời tức giận thuận miệng nói ra, đối phương lại tươi cười dịu dàng nói: “Được thôi.”

Lần này, đến phiên Đường Khanh hơi kinh ngạc, chẳng qua cũng chỉ trong một chớp mắt, ngay sau đó cô liền cảnh giác nói: “Ma Hoàng muốn điều kiện gì.”

Đã mất công tiến công, nếu không có điều kiện gì liền lui lại, thật sự tưởng cô ngốc chảnh. Tuy nói trong thế giới ban đầu, Ma Hoàng tiến công đại lục Ánh Sáng thật đúng là vì hắn cảm thấy mình nhàn đến hoang, cố ý tìm chút chuyện kích thích để làm, nhưng hiện tại sao, cô nhưng thật ra có chút không đoán được.

Ma Hoàng tươi cười mỉa hoặc, hắn nhìn cô, ánh mắt lưu luyến, gần từng chữ: “Ta muốn nàng.”

“Không có khả năng!”

“Ta đã nói rồi, lời nói ra cũng đừng quá tuyệt đối.”

“Ta cũng nói rồi, phản bội Thần Ánh Sáng, cho dù ta chết, cũng không có khả năng.”

Ma Hoàng lại nói: “Ai bảo nàng phản bội hắn.”

Hơi ngây người, Đường Khanh lại càng thêm cảnh giác, “Người có ý gì.”

“Ý trên mặt chữ.” Ma Hoàng cười lười biếng, chờ cô phản ứng lại.

Đường Khanh không ngốc, sau khi lại thấy ánh mắt ái muội kia của hắn, cô tức khắc bừng tỉnh, lập tức sắc mặt đỏ bừng.

“Ngươi đừng có vũ nhục người!”

“Ta thích nàng còn không kịp, sao lại vũ nhục nàng đây.” Ma Hoàng cũng không ép sát, sau khi hắn nói xong lời này, liền cáo từ: “Lâm Lâm, ta đi đây. Đương nhiên, nếu nàng muốn tìm ta, có thể đến Sơn Vân Thành, ta sẽ ở đó đợi nàng đến.”

Ma Hoàng tới đột ngột, biến mất cũng bất ngờ, rõ ràng hắn ở trong lầu lâu như vậy, nhưng người bên ngoài lại không ai phát hiện cả.

Đường Khanh ngã ngồi trên giường, mệt mỏi lúc trước đã trôi qua, trong mắt tuy còn chút mệt mỏi, nhưng nửa điểm buồn ngủ cũng không có.

Hệ thống hiếm khi an tĩnh không nói, từ sau khi nam chính ra khỏi quỹ đạo, rốt cuộc vai ác hắn nghênh đón đều bắt đầu khác thường, quả nhiên chỗ hệ thống chủ đã xảy ra vấn đề ngoài ý muốn.

Ma Hoàng kiên nhẫn mười phần, từ sau ngày đó đến tìm Đường Khanh liền không còn xuất hiện nữa, nhưng cho dù hắn không xuất hiện, Đường Khanh vẫn sứt đầu mẻ trán như cũ. Thủy Thành bị cho nổ thật sự đã giải quyết xong, nhưng Sơn Vân Thành lại rất khó đánh hạ. Mười ngày nay, cô đã tiêu hao quá mức thần lực một cách nghiêm trọng, nhưng thương vong vẫn thảm trọng như cũ.

Hôm nay, cô mới trở về từ tiền tuyến, còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã thấy kỵ sĩ trưởng vội vàng đi tới.

“Thánh Nữ đại nhân.”

“Chuyện gì.”

Mặt Đường Khanh lộ vẻ mệt mỏi, cô thật sự rất mệt, trong thời gian này cô gần như ngày đêm không nghỉ ứng phó những ma vật kia, nhưng dù vậy, trận chiến dịch này cô lại không có nửa điểm nắm chắc sẽ thắng.

Thần Ánh Sáng đáng chết này!

Trong lòng tức giận mắng một câu. Đột nhiên, cô thấy kỵ sĩ quỳ thẳng xuống.

“Kỵ sĩ trưởng, ngươi có ý gì.”

“Giáo Hoàng đại nhân đã nói, nếu như quả bất địch chúng* (số ít không địch nổi số đông), ngài không thể đánh bừa.”

“Cho nên ý ngươi là.”

“Xin Thánh Nữ đại nhân về Hoàng thành.”

Kỵ sĩ trưởng gian nan nói ra lời này. Một khi Thánh Nữ rời đi, biên cảnh liền hoàn toàn bị Ma tộc khống chế, nhưng..... trước mắt lại không có biện pháp, đánh bừa cũng chỉ thương vong càng nhiều mà thôi.

“Về Hoàng thành thế nào. Có về Hoàng thành thì Ma tộc sớm hay muộn cũng sẽ đánh tới, nếu ta lui lại, dân chúng biên cảnh liền xem như xong!”

“Nếu ngài vẫn không lui lại, ngài cũng sắp xong rồi đó!”

Kỵ sĩ trưởng nghẹn ngào nói, những việc Thánh Nữ đại nhân làm trong khoảng thời gian này, hắn nhìn cũng đều đau lòng.

Đường Khanh thở dài một hơi, cô đương nhiên biết kỵ sĩ trưởng muốn tốt cho cô, chỉ là cô không thể lui lại, cô phải từ thủ nơi này, nếu như nơi này bị thất thủ, vậy những thành sau đó còn không loạn thành một đoàn hay sao.

Kỵ sĩ trưởng còn muốn tiếp tục khuyên can, bên ngoài lại đột nhiên có một người chạy tới.

“Thánh Nữ đại nhân, Ma tộc tiến công quy mô lớn, Yên Thành sợ là không thủ được, giáo chủ đại nhân bảo ta đưa ngài lui lại trước.”

Một khi Yên Thành thất thủ, tiếp theo sẽ ngày càng nhiều thành trì thất thủ hơn, thân mình Đường Khanh hơi lao đảo. Đột nhiên, cô nghĩ đến lời Ma Hoàng lưu lại lúc trước.

Đây là biện pháp cuối cùng, lại..... là cách duy nhất có thể tạm thời giải cứu những người đang gặp nguy cơ.

“Thánh Nữ đại nhân, lui lại đi.”

Kỵ sĩ trưởng tận tình khuyên bảo, thấy cô rốt cuộc gật đầu, còn chưa kịp cao hứng, liền nghe thấy cô nói: “Các ngươi lui lại trước, ta còn một biện pháp có thể thử một lần.”

Nhóm kỵ sĩ tới là để bảo vệ cô, cô không đi, bọn họ sao lại chịu đi được.

Tuy nhiên, Thánh Nữ trước nay luôn thanh lãnh lại đột nhiên nổi trận lôi đình, “Ta mệnh lệnh cho các ngươi, lập tức đi!”

“Thánh Nữ đại nhân.”

“Đây là mệnh lệnh!”

Để Thánh Nữ lại chiến đấu một mình, đừng nói kỵ sĩ trưởng không đồng ý, tất cả pháp sư còn sống cũng hoàn toàn không đồng ý, chẳng qua cuối cùng, bọn họ vẫn không thể khiến Thánh Nữ đổi ý được.

Mọi người rút lui rất nhanh chóng, chưa đến nửa canh giờ, Yên Thành to như vậy liền chỉ còn lại mình cô.

Không trung Yên Thành vẫn đục u ám, bất luận cô tinh lọc bao nhiêu lần, vẫn không cách nào thành công tinh lọc nơi này cả. Cô biết đó là vì Ma Hoàng ở đây. Với chút thần lực này của cô, căn bản không đủ cho đối phương để vào mắt.

“Khanh Khanh, ngươi thật sự muốn làm vậy à?”

Nghe hệ thống hỏi, Đường Khanh rũ mắt, “Nếu không còn biện pháp gì?”

“Bằng không ngươi cầu nguyện một chút với Thần Ánh Sáng?”

“Ngươi cảm thấy số lần ta cầu nguyện trong thời gian này còn thiếu sao?”

Hệ thống không nói gì. Một lúc lâu sau, hần tìm cái cớ, “Có thể là vì ma khí nơi này quá đậm, thần thức của Thần Ánh Sáng không bao trùm tới được thì sao?”

“A.” Đường Khanh cười lạnh, Tuy cô thật sự không biết Thần Ánh Sáng đang làm cái lông gì, nhưng nơi này tốt xấu cũng là đại lục Ánh Sáng, nếu hần không chịu được một kích như thế, vậy cũng đừng làm thần! Lại nói tiếp, khi cô ở bên này anh dũng kháng chiến, thì theo hướng đi của thế giới, Thần Ánh Sáng hình như đang cùng nữ chính yêu đương.

Trách không được ngay cả ánh mắt cũng đều không cho cô!

“Nhiệm vụ này làm cũng thật ghen ghét!”

Hệ thống cực kỳ đồng tình với cô, vừa định an ủi, lại nghe cô nói: “Chẳng qua cũng coi như xong, dù sao mặt mũi Ma Hoàng cũng khá đẹp, coi như bà đây chơi hần!”

Hệ thống.

Hần biết ngay ký chủ nhà hần đặc biệt không giống người thường.

Đường từ Yên Thành đến Sơ Vân Thành chỉ có một, sau khi Đường Khanh xây dựng tâm lý xong, liền đi thẳng một đường không quay đầu lại.

Nhưng vào lúc này, Ma Hoàng đã biến mất mấy ngày nay lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

“Phương hướng Lâm Lâm đi, nếu ta đoán không sai, hần là đến Sơ Vân Thành nhi.”

“Ma Hoàng cần gì biết rõ còn cô hỏi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Thánh Nữ của Ma Hoàng 9

Edit: Xanh Lá

Càng tới gần Sơ Vân Thành, hoàn cảnh xung quanh lại càng không ổn, người bình thường không cách nào cảm nhận được tử khí, dịch bệnh và cả sương mù màu đen trôi nổi trong không trung ngày đó, tất cả đều khiến người ta áp lực không thở nổi, hơn nữa khí vị hư thối nồng nặc kia, quả thực khiến người ta buồn nôn.

Đường Khanh tuy không biểu hiện ra ngoài, nhưng đôi mày nhíu lại của cô lại cho đối phương biết, tâm tình cô lúc này đang rất tệ.

Ma Hoàng lại như biết rõ còn cô hỏi, “Lâm Lâm không vui sao?”

Trong hoàn cảnh quý quí thế này mà có thể vui vẻ, ngoại trừ cái tên biến thái như người, phỏng chừng cũng không còn ai.

Đường Khanh cười lạnh một tiếng, “Người nói đi?”

“Nhưng ta rất vui vẻ.” Ma Hoàng cười rạng rỡ. Nụ cười kia dường như có thể chiếu sáng lên tất cả bóng tối trên bầu trời vậy.

Đường Khanh vẫn không bị nụ cười này mê hoặc, bởi cô rất rõ ràng, ngọn nguồn của bóng tối này chính là tên yêu nghiệt trước mắt.

“Ma Hoàng gọi ta tới, chẳng lẽ chỉ để nói chuyện phiếm thôi sao? Muốn làm gì thì nhanh lên.”

“Ta lại không biết Lâm Lâm nóng vội như vậy đâu.”

Đường Khanh nghe thiếu chút nữa tức hộc máu, lại nhìn tươi cười trên mặt đối phương, hít sâu một hơi mới nhận được xúc động muốn đánh lên mặt hắn. Đường nhiên, cô tuy nhận được không động thủ, nhưng đặc tính của Thánh Nữ tuyệt đối không cho phép cô cúi đầu, nên cô ngay cả một tia do dự cũng không có, trực tiếp xoay người rồi đi.

Ma Hoàng thấy cô muốn rời khỏi, ngược lại cũng không vội, chỉ chậm rãi nói: “Thánh Nữ đại nhân của chúng ta đây là đang chuẩn bị không màng đến an nguy của mấy chục tòa thành biên cảnh đó mà.”

Đường Khanh bỗng dừng bước, nếu như nhìn kỹ, còn có thể nhìn thấy thân mình cô vì tức giận mà hơi phát run.

“Ma Hoàng, người đừng có quá đáng!”

Lúc nói lời này, cô cũng không quay đầu lại, nên cũng không thấy được ác ý tràn đầy trên gương mặt tươi cười của Ma Hoàng.

“Nhưng nếu ta quá đáng, Thánh Nữ định làm thế nào?”

Đường Khanh đã tức đến mức “mẹ nó” ở trong lòng, đây mẹ nó rốt cuộc là dạng nhân tài gì mới sinh ra được loại nhi tử cặn bã như này chứ! Cô, thu hồi đánh giá trước kia với mặt hắn!

“Ma Hoàng muốn thế nào, ta đương nhiên không muốn như thế.”

Ma Hoàng nhìn xuống từ trên cao, đôi mắt lạnh nhạt nhìn về phía cô, chỉ là khi hắn thấy ánh mắt trước nay lãnh ngạo của cô dần dần ảm đạm, tâm bỗng dừng ngừng một chút.

Dường như..... có chút không ổn.

Vốn chỉ muốn tìm một món đồ chơi để chơi đùa, nhưng hiện tại xem ra, dường như có chút vượt qua dự đoán của hắn.

Ma tộc trước nay luôn tùy ý, nhưng một khi đã nhận định, thì sẽ không từ thủ đoạn cướp đoạt về. Trước mắt, Ma Hoàng phát hiện dường như đối với mình, cô không chỉ là một món đồ chơi đơn thuần nữa, nên hắn nghe theo nội tâm mình, mở hai tay đột nhiên ôm cô vào trong ngực, tiếp theo, thân ảnh hai người dần dần mờ đi, tiếp theo liền biến mất khỏi nơi khiến người ta buồn nôn này.

Vốn tưởng Ma Hoàng sẽ đưa mình vào Sơ Vân Thành, nhưng đợi đến khi cô thấy rõ cảnh vật xung quanh, nếu không có nam tử trước mắt, có khi cô liền cảm thấy mình đã tới thiên đường.

Cung điện tinh xảo xa hoa, pha lê sang quý trở thành vật chiếu sáng ở đâu cũng thấy được, mùi hương thoát tanh tươi trước mũi kia biến thành thanh hương nhàn nhạt, nếu như chú ý, nhìn bốn phía còn thấy bày biện không ít hoa tươi màu sắc tươi đẹp.

Kính ngạc trong mắt chợt lóe mà qua, tiếp theo lại khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt.

Cô hơi rũ mắt, che khuất đôi mắt trước nay sáng ngời, chậm rãi mở miệng, “Chuyện Ma Hoàng đáp ứng lúc trước, hy vọng có thể giữ lời.”

“Đó là dĩ nhiên.”

Ma Hoàng cười ngọt ngào quyến rũ, “Đối với Lâm Lâm, ta trước nay nói được thì làm được.” Nói xong, hắn nắm tay cô, chậm rãi đi về phía nội điện.

Lọt vào tầm mắt chính là một chiếc giường xa hoa rộng lớn, khăn trải giường mềm mại trắng tinh. Nếu đổi thành ngày thường, Đường Khanh nhất định cực kỳ thích nằm trên đó, nhưng trước mắt.....

Cô nhìn Ma Hoàng ưu nhã thong thả cúi xuống hồng y* (y phục đồ) điểm lệ phóng túng trên người, lộ ra ngực rắn chắc bên trong.

“Lâm Lâm không động thủ, là muốn chờ ta giúp sao?”

Bộ đồ Đường Khanh đang mặc chính là y phục dành riêng cho Thánh Nữ, áo bào trắng tinh xảo phác họa ra dáng người mỹ diệu của cô, nhưng áo bào trắng tương đối bảo thủ, nút thắt kia ở sát trên cổ cô, sự kín chu không chút cầu thả như thế, như hoàn toàn đối lập với Ma Hoàng.

“Ta thật ra đã quên, nhân loại không phóng khoáng như Ma tộc.”

Ma Hoàng cười mở miệng, một tay bế ngang người cô lên, tiếp theo đi về phía một cánh cửa khác trong điện.

Bên trong cánh cửa là một gian phòng tắm, ngoại trừ một bể tắm cực lớn, thì không có đồ vật dư thừa nào.

“Lâm Lâm thích mặc quần áo tắm gội, hay là cởi ra?”

Đường Khanh biết mình tránh không khỏi, cắn chặt răng, cô nói: “Ta tự mình làm.” Nói xong, cô cúi từng nút thắt trên người ra.

Thời gian qua rất nhanh, mà động tác của cô liền có vẻ đặc biệt chậm, chẳng qua Ma Hoàng lại không vội, hần khẽ nhếch khóe môi, lười biếng chờ cô.

Sự chờ đợi này quả nhiên rất đáng giá, khi hần nhìn đến dáng người mỹ diệu kia, thoáng chốc hai mắt sáng ngời.

Tuy biết ánh mắt đối phương vẫn luôn dính trên người cô, chẳng qua cô cũng không ngưng ngừng, ngẩng đầu, cao ngạo đi xuống hồ tắm.

Một ngày này, Đường Khanh đều chưa từng rời khỏi bể tắm, Ma tộc luôn luôn phóng thích thiên tính, trước đối thủ cường đại như vậy, ban đầu cô còn có thể miễn cưỡng giữ lý trí, nhưng tới cuối cùng, cô đã hoàn toàn không còn lý trí, tùy ý để đối phương đùa nghịch.

Tinh lực của Ma Hoàng là vô hạn, chẳng qua của Thánh Nữ lại hữu hạn, vốn tưởng mình đã hôn mê, chuyện kia hần là sẽ kết thúc, ai ngờ, hần thể mà lại chuyển Thần Lực Bóng Tối của mình cho cô.

Dưới tình huống Thần lực Ánh Sáng đã khô kiệt này, Thần Lực Bóng Tối cũng không phải không thể tiếp nhận.

Vì thế, một hồi lúc trước thoáng chốc không còn.

Ngày hôm sau của cô trôi qua trên chiếc giường cực lớn trong điện

Ngày thứ ba của cô ở trong đình ngoài điện mà trôi qua.

Ngày thứ tư.

Đường Khanh đã không biết hôm nay là ngày nào, dù sao đến cuối cùng, vừa thấy gia hỏa Ma Hoàng này, cô đã sợ.

Ma Hoàng không cần ăn gì, bởi hần đã là Thần Bóng Tối, chẳng qua Đường Khanh thì khác, hôm nay, cô vừa mới mở mắt, đã thấy người nào đó thân mình trần trụi, chân trần đi về phía cô, trong tay còn đồ ăn thơm nức.

Nhìn đến đồ ăn, Đường Khanh vừa định duỗi tay tới, đối phương lại đột nhiên rút tay về, tiếp theo liền dán khuôn mặt tuấn mỹ tới đây.

Ý tứ rất rõ, chẳng qua cô lại không muốn làm.

Đợi một hồi cũng không có nụ hôn như suy nghĩ, Ma Hoàng cũng không tức giận, dù sao người này cũng là do mình cưỡng bách tới, vì thế hần đặt đồ ăn sang một bên, hung hăng đè cô trên giường, tỉ mỉ nhắm nháp một phen. Cuối cùng, khi đối phương sắp mất đi lý trí, hần đột nhiên buông ra.

Người nào đó bị trêu chọc đến khó nhịn, ánh mắt lạnh nhạt hiếm khi hiện lên thần sắc khác, chẳng qua nháy mắt tiếp theo, khi cô nhìn đến kia nụ cười ác ý kia, cô tức khắc tỉnh táo lại.

Tên khốn kiếp này thế mà lại dám chơi cô!!

“Chơi vui không?”

Cô lạnh giọng nói, Ma Hoàng thuận thế hôn lên vành tai cô, cười nói: “Chơi vui lắm.”

Một đêm chưa ăn gì, Đường Khanh đã đói bụng, nghe xong lời này của hần ngược lại cũng không tức, ai bảo trong thời gian này cô ngày ngày bị hần chọc tức, thời gian lâu rồi, cô cũng liền bình thản.

Làm nger lời nói của người nào đó, cô một tay đẩy hần ra, tiếp theo khoác áo lên người liền bắt đầu hưởng dụng bữa sáng.

Y phục của Đường Khanh đã sớm bị vương bát đần nào đó xé rách, lúc này đồ cô đang mặc chính là y phục đồ của Ma Hoàng

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Thánh Nữ của Ma Hoàng 10

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh không biết mình bị “nhốt” bao lâu, đến tận khi hệ thống ra ngoài (phòng tối), cô mới biết được mình thế mà lại bị “gian” suốt nửa tháng!

“Ồ, Khanh Khanh, người được thả rồi à.” So với sự suy sút trong dĩ vãng, lần này tinh thần của hệ thống thật ra không tồi, chẳng qua biến hóa rất nhỏ này Đường Khanh vẫn chưa phát hiện ra, bởi lúc này cô cảm thấy mình đã là một “viên kẹo” tàn tạ.

“Bao lâu.” Cô hỏi.

“Cái gì?”

“Ta nói người bị nhốt trong phòng tối bao lâu.”

“Người từ từ, để ta đếm đã.” Hệ thống hiện giờ có thể ở trong phòng tối làm rất nhiều chuyện, ví dụ như xem phim, đọc truyện tranh, nên cũng không cảm thấy thời gian trong đó gian nan lắm, hiện giờ đột nhiên bị ký chủ hỏi đã qua bao lâu, hẳn thật đúng là phải cẩn thận đếm lại. Không đếm còn tốt, vừa đếm xong, hẳn trực tiếp dừng một chút mới nói: “Mười. Mười lăm ngày.”

Hệ thống cực kỳ kinh hãi, đột nhiên thấy may mắn vì phòng tối xảy ra vấn đề ngoài ý muốn* (*có thể mang đồ bên ngoài vào), nếu không bị nhốt mười lăm ngày trong phòng tối, vậy còn không bằng chết đi!

“Ồ.” Đường Khanh lạnh nhạt đáp lại một câu, rồi lại lần nữa nhắm mắt.

“Khanh Khanh, người. Người có khỏe không?” Hệ thống cẩn thận dò hỏi.

“Người thấy sao?”

“Ừm. Hẳn là không khỏe.”

“Biết rồi còn hỏi.”

Hắn huyền một hồi với hệ thống, Đường Khanh liền thấy Ma Hoàng đã tới đây. Trong thời gian này, cuối cùng cũng thấy đáng về hắn mặc quần áo.

“Lâm Lâm.”

Đường Khanh yên lặng trợn trắng mắt trong nội tâm, cũng không thèm đáp lại.

Ma Hoàng cũng đã quen với tính tình lãnh đạm này của cô, trực tiếp đưa đồ tới.

“Lâm Lâm, mặc vào đi.”

Đó là một bộ trường bào màu đỏ, tuy rất đẹp, chẳng qua Đường Khanh lại tinh mắt phát hiện bộ đồ này còn không phải bộ đồ trên người Ma Hoàng đã qua cải tiến sao!

Làm quần chúng vậy xem, hệ thống đột nhiên nói: “Ai da, đồ tình nhân đó.”

Đường Khanh nghe mà đau cả đầu, chẳng qua hiện tại cô không rảnh nhiều lời với hệ thống.

“Đây là Ma Hoàng cho phép ta rời đi?”

“Lâm Lâm, ta chưa bao giờ hạn chế tự do của nàng.”

Đường Khanh ghen hờn không còn lời nào để nói, hẳn quả thật chưa từng hạn chế tự do của cô, nhưng mà hắn uy hiếp! Đâu má, kia chính là mười tòa thành trì nha, bên trong có biết bao nhiêu dân chúng!

Lười nhiều lời với hắn, cô trực tiếp mặc bộ y phục đỏ kia lên người.

Ma Hoàng cũng không dài dòng, đợi cô mặc xong quần áo, liền trực tiếp dẫn theo cô rời khỏi cung điện.

Lần nữa mở mắt ra, cô đã về tới Yên Thành, chẳng qua sự tối tăm, trần ngập mùi xác thối ban đầu ở Yên Thành nay đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Không trung khôi phục thành trời cao xanh ngắt, ác linh bốn phía cũng toàn bộ biến mất không còn, thay vào đó chính là mùi cỏ xanh nhàn nhạt.

“Lâm Lâm, ta nói được thì làm được.”

“Cho nên.”

“Về sau nàng chính là người của ta.”

Nghe vậy, Đường Khanh cắn răng: “Ma Hoàng, ngươi nói một đằng làm một nẻo!”

Ma Hoàng lại cười nói: “Vì sao nói như vậy?”

“Ngươi lúc trước đã nói, ngươi.....” Lời nói đến một nửa, cô tức khắc ngừng lại, Ma Hoàng lúc trước chỉ nói muốn cô, lại chưa nói thời gian số lần. Một lần cũng là muốn, hai lần cũng là muốn, cả đời cũng là muốn.

Đường Khanh không nghĩ tới mình sẽ ăn thiệt nặng, trong lòng tức khắc khó chịu lên.

“Lâm Lâm đúng là rất thông minh.” Ma Hoàng tươi cười như cũ, đột nhiên, hắn duỗi tay lấy ra một chiếc khuyên tai, tiếp theo cũng không màng đến ý nguyện của cô, cường chế đeo lên vành tai cô.

Khuyên tai nạm đá quý đen đâm vào da thịt, Đường Khanh chỉ cảm thấy vành tai hơi nhói.

“Ngươi làm gì!”

“Nếu đã là người của ta, vậy thì phải giữ chút tín vật.”

Dứt lời, không đợi Đường Khanh nói thêm, hắn liền trực tiếp biến mất trước mặt cô.

Ma Hoàng đi đột ngột, điều này khiến cô thất thần, chẳng qua rất nhanh, cô liền khôi phục như thường, đi rồi cũng tốt, đỡ cho nhìn thấy lại phiền lòng!

Ác linh ở biên cảnh đột nhiên biến mất, từ khi bốn phía cũng đột nhiên biến mất hoàn toàn, sự việc bất thành linh xảy ra này khiến tất cả mọi người nghĩ tới Thánh Nữ, dân chúng lại về tới nơi cư trú trước kia của mình, tuy nhiên, nhóm kỵ sĩ lại rất cuộc không tìm được Thánh Nữ.

“Kỵ sĩ trưởng, đừng tìm.”

Trong thời gian này, ngoại trừ bọn họ, toàn bộ dân chúng ở biên cảnh cũng đều tìm kiếm Thánh Nữ, nếu nói bọn họ nhân số không đủ nên chưa tìm được, vậy những người dân khác thì sao, các pháp sư cùng giáo đồ ánh sáng khác thì sao?

Mười lăm ngày nói dài cũng không dài nhưng nói ngắn cũng không ngắn, nếu Thánh Nữ còn sống, đã sớm liên hệ với bọn họ.

Nhưng ánh mắt kỵ sĩ trưởng lại đầy kiên định, “Chẳng qua mười lăm ngày mà thôi, ta sẽ tìm được ngài ấy.”

Kỵ sĩ phía sau thở dài, chẳng qua cũng không nhiều lời nữa, kỳ thật hắn cũng rất muốn tìm được Thánh Nữ, rốt cuộc nếu không có nàng, bọn họ căn bản không có khả năng chiến thắng trận đánh lên này của Ma tộc.

Đường Khanh ở ngay phía sau bọn họ, nghe bọn họ đối thoại, cô đột nhiên hỏi hệ thống, “Thống Thống, ngươi nói xem ta có nên tạo chút vết thương giả gì đó trên người không, nếu cứ xuất hiện thế này thì ngưng ngưng lắm.”

“Ngươi xác định ngươi tạo vết thương giả, nhóm kỵ sĩ người ta nhìn không ra chắc? Ngươi cũng quá coi thường kỵ sĩ hoàng gia rồi.”

Quả thật, loại đồ vật như vết thương này, tự mình làm so với người khác làm thì vẫn có chút khác nhau, người thường có lẽ còn lừa dối được qua cửa, nhưng trước mắt chính là kỵ sĩ hoàng gia, bọn họ đều được chọn lựa kỹ càng, sao có thể không có chút nhãn lực đó.

“Thế thì thôi vậy.”

Tốt xấu cũng là người ngay cả trước mặt Ma Hoàng cũng mặt không đổi sắc, sao có thể sợ sệt trước đám kỵ sĩ này đây. Huống hồ, cô quả thật cũng vì lần đánh lên này mà hy sinh rất lớn.

Vì thế, ngay khi nhóm kỵ sĩ muốn đổi sang nơi khác tìm kiếm, Thánh Nữ đột nhiên xuất hiện.

Tìm lâu như vậy, không ít người đều đã từ bỏ hy vọng, hiện giờ chợt thấy Thánh Nữ, tất cả mọi người đại ra.

Đường Khanh chớp chớp mắt, cực kỳ vô tội nói: “Các ngươi làm sao vậy?”

“Là Thánh Nữ đại nhân!”

Không biết ai gào to một tiếng, tiếp theo bốn phía liền vang lên bốn chữ ‘Thánh Nữ đại nhân’ đinh tai nhức óc.

Đường Khanh có chút ngưng ngưng, cũng may kỵ sĩ trưởng vẫn bình tĩnh.

“Thánh Nữ đại nhân, mấy ngày nay ngài chịu khổ rồi.”

“Không sao hết.”

Kỵ sĩ trưởng cũng chẳng dò hỏi nhiều việc Thánh Nữ đại nhân đánh đuổi Ma tộc ra sao, nghĩ đến trong thời gian này cô nhất định cực kỳ mệt nhọc, vì thế nói: “Thánh Nữ đại nhân xin hãy chờ một lát, tôi lập tức sai người mang xe ngựa đến đây.”

Đường Khanh không thích phiền toái, lúc này sẽ cô chỉ muốn mau chóng trở lại Hoàng thành, muốn nhìn một chút xem nữ chính định mệnh trong truyền thuyết kia có phải đang nói chuyện yêu đương với Thần Ánh Sáng rác rưởi hay không, vì thế cô nói: “Không cần phiền toái, thu thập một chút, chúng ta trực tiếp về Hoàng thành.”

Kỵ sĩ trưởng còn muốn khuyên can một phen, cuối cùng thấy Thánh Nữ kiên trì, liền chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

“Trên đường trở về, vẫn xin Thánh Nữ đại nhân ngồi xe ngựa.”

Đường Khanh hiểu rõ ý tốt của hân, cũng liền không thoái thác nữa.

Lần nữa trở lại Hoàng thành, rõ ràng chẳng qua mới rời xa mấy tháng, lại dường như cách một thế hệ. Chuyện ác linh đánh lén lúc trước đã được Quang Minh Giáo và hoàng thất che giấu, hiện giờ Thánh Nữ chiến thắng trở về dĩ nhiên phải hết sức tuyên dương, vì thế, Đường Khanh vừa về thành liền gặp được dân chúng chào đón trên đường.

“Thánh Nữ đại nhân đã về rồi!”

“Thánh Nữ đại nhân vạn tuế!”

“Thánh Nữ đại nhân ta yêu ngài!”

Dưới các loại hoan hô, Đường Khanh đột nhiên cảm thấy khoảng thời gian ngắn ở bên Ma Hoàng kia cũng coi như đáng giá.

Thánh Nữ chiến thắng trở về, chuyện thứ nhất chính là dẫn đầu mọi người cảm tạ Thần Ánh Sáng, thuận tiện ở cầu nguyện một phen. Nếu đổi thành trước kia cô thật ra cảm thấy không sao cả, nhưng hiện giờ lại cực kỳ chột dạ.

“Thống Thống, ta đã quên mấy vụ này! Làm sao bây giờ đây, Thánh Nữ là phải giữ gìn trong sạch đó.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Thánh Nữ của Ma Hoàng 11

Edit: Xanh Lá

Dưới chân là mặt đất lát bạch ngọc, bước trên đó không có chút cảm giác lạnh băng nào, ngược lại còn hơi ấm áp, nhưng đối với Đường Khanh, gạch bạch ngọc này lại như gạch nung nóng bỏng, mỗi một bước giẫm lên đều khiến lưng cô ứa ra mồ hôi lạnh.

Trong trí nhớ của thân thể này, trước đây từng xuất hiện một vị Thánh Nữ không trong sạch, kết cục cực kỳ thâm trầm, cô cảm thấy mình có khả năng sẽ may mắn trở thành vị thứ hai được sách sử ghi lại.

“Thống Thống, người nói xem nếu lát nữa ta bị thiêu, nên chạy đi đâu mới tốt?”

Hệ thống thật ra cực kỳ bình tĩnh, “Tìm Ma Hoàng nha, chẳng lẽ hân sượng xong liền trở mặt không nhận người?”

Đường Khanh bị câu “sượng xong” kia làm cho khiếp sợ, hoàn toàn mất đi khả năng ngôn ngữ. Thật lâu sau, cô mới nói: “Rốt cuộc người thấy ở đâu loại chữ nghĩa này vậy?”

“Ồ, khoảng thời gian trước đó bị nhốt trong phòng tối, ta thuận tiện xem mấy quyển sách, trong đó có một quyển gọi là tổng giám đốc bá đạo gì đó, nhìn còn khá đẹp, người muốn không?”

Đường Khanh: “..... Không nghĩ tới người là loại hệ thống này.”

“Ai nha, ta cảm thấy Ma Hoàng còn rất giống tổng giám đốc bá đạo trong sách, người nói xem người có cần phục vụ hân thật tốt hay không, nói không chừng hân cao hứng lên, liền không tìm Thần Ánh Sáng gây chuyện nữa.” Nói xong lời cuối cùng, hệ thống càng thêm cảm thấy ý tưởng này không tồi.

Đường Khanh bị luận điệu này của hệ thống làm cho cả kinh, hoàn toàn không nói được gì, cuối cùng cô sống không còn gì luyến tiếc nói: “Đừng đọc mấy loại sách lung tung rồi loạn nữa, đứng đắn mà làm một hệ thống đi.”

“Ngay cả ký chủ cũng không đứng đắn được, người cảm thấy ta làm một hệ thống bị động gắn trên người ký chủ. còn có thể đứng đắn sao?”

Đường Khanh hoàn toàn chịu thua hệ thống nhà mình, nhưng vào lúc này, cô cũng đã đi tới trước bức tượng Thần Ánh Sáng.

Làm Thánh Nữ, cô phải dẫn dắt giáo chúng Quang Minh Giáo, bao gồm Giáo Hoàng khải tạ Thần Ánh Sáng.

Ngay khi cô vừa quỳ xuống, đột nhiên, một trận gió lạnh thổi qua, khẽ thổi loạn lộn tóc trước mắt cô. Lộn tóc vừa lúc che đi khiếp sợ trong mắt, cô trợn mắt há hốc miệng nhìn bóng đen xuất hiện trước mặt mình. Còn chưa đợi cô làm ra bất cứ hành động gì, bóng đen kia liền ôm lấy cô từ sau lưng.

“Lâm Lâm, đã lâu không gặp, nhớ ta không?”

Đường Khanh cảm thấy giữa trán mình đã có mồ hôi lạnh, cô thật cẩn thận nhìn bốn phía, phát hiện không có ai chú ý tới mình, lúc này mới miễn cưỡng thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng bóng đen kia lại được voi đòi tiên, không biết xấu hổ mà hôn lên vành tai cô.

“Hệ thống! Vương bát đản kia lại tới nữa!”

Hệ thống ngậy cả người, hỏi: “Ai, ai tới?”

“Ma Hoàng!”

Nghe ký chủ nói vậy, hệ thống lại lần nữa nghiêm túc nhìn mọi nơi, sau đó xác định nói: “Nhưng ta không nhìn thấy hấn nha.”

Đường Khanh chấn kinh, cũng trợn tròn mắt, rõ ràng mình xác thực cảm nhận được hấn, vì sao xung quanh không ai thấy hấn được, chẳng lẽ ma lực của hấn đã vượt qua cả hệ thống? Nghĩ vậy, trong nội tâm cô đột nhiên lắc đầu, không có khả năng, Ma Hoàng vẫn là vai ác, cuối cùng phải bị Thần Ánh Sáng chính phái tiêu diệt, nếu như hấn lợi hại đến vậy, sao về sau cô thế bị Thần Ánh Sáng hạ gục trong nháy mắt đây. Trừ phi Thần Ánh Sáng còn lợi hại hơn hấn.

Như nghe được tiếng lòng cô, Ma Hoàng đột nhiên khẽ nói bên tai cô, “Lâm Lâm, nàg xem, Thần Ánh Sáng của nàg ở trước mặt ta cái gì cũng không làm được. Nàg nói đi, nếu ta ở trước mặt hấn bá chiếm nàg, hấn sẽ thế nào nhỉ?”

Đường Khanh thiếu chút nữa buột miệng thốt ra người điên rồi, cũng may cuối cùng cô nhịn xuống, hiện giờ không ai biết hấn tồn tại, nếu như mình nói gì kỳ quái, không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Vì thế, cô chỉ có thể chịu đựng không nói, chẳng qua ánh mắt trước nay cao ngạo lại mang theo một tia khẩn cầu.

Rõ ràng là ôm cô từ phía sau, nhưng không biết sao hấn lại có thể biết ánh mắt cô.

“Lâm Lâm đây là đang cầu ta?”

Không thể lên tiếng, cô chỉ có thể khẽ gật đầu một cái gần như không thấy được.

Cũng may, sức quan sát của Ma Hoàng cực kỳ tinh tế, dĩ nhiên cũng có thể thấy hành động này.

“Nếu cầu ta, vậy thế nào cũng phải cho ta chút ngon ngọt chứ.” Nói đến đây, Ma Hoàng lại đột nhiên nói: “Chỉ là ta cũng chẳng thiếu gì nha. Chi bằng nàg nghĩ một biện pháp, thế nào?”

Chịu đựng xúc động muốn bùng nổ, trong Thánh điện Quang Minh, không ai nhìn thấy Thánh Nữ trước nay luôn cao quý, hiện giờ ánh mắt đã bi hận lại mang theo một tia bất đắc dĩ khó thấy được.

Thánh Nữ hận Ma Hoàng uy hiếp, lại hận bản thân mình bất lực.

“Thánh Nữ đại nhân của chúng ta đang tức giận?” Vẫn là hành động thân mật như cũ, nhưng vì nghi thức bái tạ Thần Ánh Sáng đã kết thúc, Thánh Nữ cũng liền đứng lên, mà hấn vẫn như cũ vờn quanh ôm cô từ phía sau, chẳng qua đầu lại dựa vào vai cô.

Hơi thở ấm áp phun ra. Loại cảm giác kỳ dị này khiến Đường Khanh thiếu chút nữa muốn quăng hấn.

“Hệ thống, vẫn không nhìn được tung tích Ma Hoàng sao?”

“Không thể.” Hệ thống biết ký chủ không có khả năng lừa mình, nhưng giờ phút này hấn quả thật không thấy bóng dáng Ma Hoàng đâu. Trong đầu hệ thống hiện lên ý nghĩ giống Đường Khanh lúc trước, chẳng qua hấn không phủ định ý nghĩ này, hệ thống chủ bên kia xảy ra chuyện ngoài ý muốn, so với bất kỳ ai khác, hấn đều rõ ràng hơn.

Hệ thống không thấy được, thậm chí không cảm nhận được Ma Hoàng, vì thế Đường Khanh chỉ có thể dựa vào bản thân.

Ma Hoàng đợi một lát, thấy cô không nói gì, tiếp theo đột nhiên nói: “Ta đã quên mất đấy, hiện tại Thánh Nữ đại nhân của chúng ta quả thực không dám nói gì nha.” Nói xong, hấn lại cực kỳ hiểu lòng người mà nói: “Một khi đã vậy, ngon ngọt này liền để ta nghĩ thôi.”

Đường Khanh trầm mặt xuống, khuôn mặt không biểu cảm, không ai biết giờ phút này Thánh Nữ đang bị Thần Bóng Tối uy hiếp, vì không ai có thể nghĩ đến, Thần Bóng Tối lại dám tới đại lục Ánh Sáng – nơi có Thần lực Ánh Sáng mạnh nhất trên thế giới này.

Ma Hoàng cũng không khiến cô đợi lâu, rất nhanh một tiếng cười khẽ truyền vào trong tai cô, tiếp theo hấn nói: “Để Lâm Lâm ở cùng ta mấy tối vậy, cũng không làm khó nàg, liền mười ngày đi.”

Đường Khanh không lập tức trả lời, bởi lúc này cô đã tức đến không chịu được. Dưới đôi mắt phẫn nộ, cô chỉ cảm thấy cổ họng nóng lên, tiếp theo dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, một ngụm máu nóng liền phun ra như vậy.

Trong Thánh điện Quang Minh, hết thảy đều trắng tinh không tì vết, một ngụm máu đỏ tươi như vậy còn đứng lúc phun lên tượng đá của Thần Ánh Sáng, chói mắt đến mức khiến tất cả mọi người đại ra.

Người đầu tiên phản ứng lại chính là Giáo Hoàng, ông nuôi nấng Lâm Na lâu như vậy, tình cảm dĩ nhiên sâu hơn người khác, sau thoáng chốc khiếp sợ, ông lập tức tiến lên nâng Đường Khanh đang lao đảo muốn ngã, tiếp theo, ông nôn nóng ra lệnh: “Mau, đi mời y sư đến đây.”

Giọng nói của Giáo Hoàng vừa phát ra, Thánh điện liền nhốn nháo, cũng may có Giáo Hoàng ở đó, rất nhanh liền khôi phục trật tự.

Đường Khanh cũng không hoàn toàn ngất xỉu đi, chẳng qua đáng về này của cô, còn không bằng ngất xỉu luôn.

Thánh Nữ trước nay bình thân cao quý, giờ phút này thân thể run nhẹ, rõ ràng phun ra một búng máu, nhưng cặp mắt kia lại có thần hơn bất cứ kẻ nào, đó là ánh mắt ông chưa bao giờ thấy qua, hận đến vậy, giận đến vậy nhưng lại không thể mở miệng nói.

Giáo Hoàng chưa bao giờ thấy Lâm Na lộ cảm xúc như vậy, tức khắc lo lắng nói: “Lâm Na, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Không sao.” Gần như cắn răng nói ra lời này, cô rất nhanh cáo biệt Giáo Hoàng, “Xin lỗi Giáo Hoàng đại nhân, thân thể con có chút không khoẻ, chỉ sợ không cách nào hoàn thành nghi thức cầu nguyện tiếp theo.”

Thánh Nữ đã mang công lao trở về, lấy sức của một người đánh lui ma lực bóng tối, hiện giờ lại học máu bên trong Thánh điện, không ai nói cô điều gì, ngược lại đều lo lắng cho bệnh tình của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Thánh Nữ của Ma Hoàng 12

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh kỳ thật cũng không quá suy yếu, phun ngụm máu kia ra hoàn toàn là do bị chọc tức, đương nhiên không phải hoàn toàn do Ma Hoàng chọc giận, phần nhiều chính là do Thần Ánh Sáng rác rưởi kia. Cô thật muốn nhìn xem nếu mình học máu, còn phun lên tượng của hắn, hắn sẽ có phản ứng gì.

Nhưng phản ứng của hắn lại khiến cô cực kỳ buồn lòng thất vọng.

Bởi hắn căn bản không có nửa điểm phản ứng.

Trước kia mình tùy tiện cầu nguyện hắn đều sẽ có thần thức đảo qua, hiện giờ đã phun cả máu lên trên người hắn, thôi được rồi, là trên tượng đá của hắn, nhưng hắn lại nửa điểm phản ứng cũng không có. Nháy mắt, cô hiểu rõ vì sao Lâm Na lại phản chiến sang bên Ma Hoàng, ai mặt nóng dần mỏng lạnh lâu rồi, phỏng chừng trái tim cũng đều băng giá.

Trong chớp mắt Đường Khanh học máu, Ma Hoàng liền buông thân thể cô. Tuy không biết hắn đi đâu, nhưng cô cảm thấy mình hắn đã tạm thời tránh thoát một kiếp.

Trở lại chỗ ở của mình, cô nằm trên giường lẳng lặng nghe kết quả chẩn bệnh của y sư.

“Thánh Nữ đại nhân bị tức giận công tâm, tuy nhìn như không nghiêm trọng lắm, nhưng nếu về lâu dài tích tụ trong lòng vẫn không tan hết, chỉ e sẽ tạo thành thương tổn rất lớn cho thân thể.” Nói xong, ông cung kính hơi khom lưng với Thánh Nữ, hỏi: “Thánh Nữ đại nhân, cả gan hỏi một câu, vì sao ngài lại tức giận?”

Đường Khanh mặt không biểu cảm, ngậm chặt môi không nói.

Y sư cũng không ép sát, chỉ nói: “Nếu ngài không muốn nói, ta cũng sẽ không tiếp tục hỏi, chỉ là hy vọng ngài có thể yên tâm.”

Y sư rời đi, Giáo Hoàng còn muốn nói gì nữa, nhưng ông nhìn cô, rốt cuộc thở dài, “Đứa trẻ này, tuy ta không biết con đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta có thể đoán được, nhất định có liên quan đến chuyện đánh lui Ma tộc lần đó.”

Nói đến hai chữ Ma tộc, Đường Khanh mặt không biểu cảm rốt cuộc cũng có một tia cảm xúc.

Giáo Hoàng không dám kích thích thêm, liền an ủi nói: “Con nghỉ ngơi cho tốt, nếu có chuyện gì khó xử, có thể tìm ta, điện đường của Thần Ánh Sáng,

vĩnh viễn đều sẽ rộng mở vì con.”

Nhưng ba chữ Thần Ánh Sáng lại như một lần nữa kích thích cô, vốn khuôn mặt không biểu cảm, cô đột nhiên rũ mắt, trong giọng nói mang đau thương khó tả, “Thánh điện của Thần Ánh Sáng, sợ là sẽ không bao giờ mở ra vì con.”

“Sao lại thế, con chính là Thánh Nữ đại nhân, là Thánh Nữ có thần lực cao nhất từ trước đến nay trên đại lục Ánh Sáng!”

Lời Giáo Hoàng nói đương nhiên sẽ không an ủi được Đường Khanh, cô cũng ngại không muốn gây sốc cho vị lão nhân này, vì thế nói: “Cũng đúng, con đã quên mất chuyện này. Cảm ơn Giáo Hoàng an ủi, con cảm thấy khá hơn nhiều rồi.”

Giáo Hoàng chưa bao giờ biết an ủi người ta cực kỳ vui mừng, “Vậy con nghỉ ngơi cho tốt, muốn ăn gì liền nói với thị nữ.”

“Vâng.”

Giáo Hoàng đi rồi, Đường Khanh trước đó còn khôi phục một chút thần sắc, giờ lại trở về với khuôn mặt lạnh như băng sương.

“Khanh Khanh, ngươi làm sao vậy? Vừa rồi học máu làm ta sợ muốn chết.”

Giọng nói của hệ thống truyền vào trong đầu, Đường Khanh lại buông tay nói: “Thần Ánh Sáng rác rưởi không để ý tới ta, ta cũng chỉ có thể dùng máu tươi đánh thức hắn.”

Hệ thống:.....

Lợi hại, ký chủ của ta.

“Nhưng ta phát hiện, hắn dường như đã hoàn toàn vứt bỏ ta. Ta đã đối đãi như vậy với tượng thần của hắn, thế mà hắn lại không phản ứng nửa điểm.”

Hệ thống có chút chột dạ, liền nói: “Có lẽ, hắn đang ngủ thì sao? Tuy nói thần không cần ngủ, nhưng thần ấy mà, luôn có mấy thành phần cổ quái, liền ví dụ như Thần Ánh Sáng, trước đó chính là vì hắn ngủ nên mới bỏ lỡ đại sự của nữ chính, mới biến thành đại họa.”

“Ồ nha, vậy thật là trùng hợp, mỗi lần Ma Hoàng hiện ra hắn liền ngủ, hắn tưởng hắn là công chúa ngủ trong rừng chắc?”

Hệ thống không biết nói thế nào, chỉ có thể hỏi: “Vậy ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ.”

“Tùy thôi, đi một bước tính một bước.” Vừa mới nói xong, cô đột nhiên lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ma Hoàng vương bát đản kia!”

“Ừm? Hắn làm sao vậy?” Hệ thống khó hiểu hỏi.

“Ngươi lại không nhìn được hắn?”

Nghe ký chủ nói từng chữ, hệ thống cực kỳ mê mẩn.

“Thôi được rồi.”

Đường Khanh tâm mệt, rồi lại không thể không ứng phó với Ma Hoàng.

Vốn tưởng hắn lại muốn giãy vò mình, không nghĩ tới hắn chỉ đi đến bên cạnh cô, tiếp theo thế mà lại đưa tay bắt mạch.

Đường Khanh hất tay hắn ra. Nói giỡn, thủ đoạn nhỏ này của cô lừa y sư một chút còn có thể, muốn lừa hắn, còn quá sớm nha.

Ma Hoàng bị hất tay ra, vẫn chưa tức giận, ngược lại bày vẻ mặt ủy khuất nói: “Lâm Lâm, vì sao lại hất ta ra.”

“Ma Hoàng đại nhân xin tự trọng.”

“Một đêm phu thê trăm ngày ân nghĩa, chúng ta nói thế nào cũng có 1500 ngày nha.”

Đường Khanh cắn răng, “Ma Hoàng đại nhân cũng thật giỏi số học.”

“Không dám nhận không dám nhận.” Vừa nói, hắn lại lần nữa vươn tay ra.

Đường Khanh không còn cách nào, chỉ có thể xin hệ thống giúp đỡ, “Hệ thống, giờ có biện pháp khiến thân thể ta biến thành không khỏe không?”

Hệ thống cũng biết chuyện trước đó cô học máu, lập tức nói: “Có, ngươi chờ.”

“Phải nhanh.”

Muốn ngăn cản Ma Hoàng rất khó, cũng may hệ thống trong thời khắc mấu chốt này không bị tuột xích. Ngay khi Ma Hoàng lại một lần nữa chạm đến cổ tay cô, thuốc hệ thống cho liền có hiệu lực.

Đường Khanh cũng không biết hệ thống cho loại thuốc gì, nhưng Sắc mặt của Ma Hoàng. dường như có chút vi diệu.

Trên mặt Ma Hoàng vẫn mang nụ cười yêu nghiệt như cũ, lời nói ra lại tràn đầy đau lòng, “Thân thể Lâm Lâm yếu ớt như thế, vậy phải làm sao bây giờ đây.”

Cô lại không hề cảm thấy hấn có nửa điểm đau lòng, vì thể mặt không biểu cảm nói: “Thân thể ta không phiền Ma Hoàng đại nhân nhọc lòng.”

“Lâm Lâm nói thể nào cũng là người của ta, ta tất nhiên phải nhọc lòng.” Nói xong, hấn đột nhiên cúi đầu, hôn lên trán cô một cái, “Lâm Lâm phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không ngoan, ta sẽ đánh mông nha.”

Ma Hoàng không ở lại lâu, nói xong câu đó liền biến mất trước mặt Đường Khanh, nên hấn cũng không nhìn thấy khoe miệng Thánh Nữ nào đó hơi giật giật, vẻ mặt như gặp quỷ.

“Hệ thống, người cho ta ăn thuốc gì?”

“Làm sao vậy?” Hệ thống hỏi.

“Sao về mặt vương bát đản kia lại như ta sắp không trụ được thế.”

Hệ thống đã quen với cách xưng hô vương bát đản này, vì thế giải thích: “Một loại bệnh ẩn mà y sư bình thường chẩn không ra, chỉ có pháp sư cao cấp trở lên mới có thể chẩn ra được.”

“Tuy ta không hiểu, nhưng cảm giác khá cao thâm.”

“Người cũng không cần quan tâm, dù sao về sau nếu người không vui cứ trực tiếp học máu là được.”

“Cái này ta thích.” Vừa lòng thì vừa lòng, cô vẫn biết quy củ, vì thế hỏi: “Hết bao nhiêu điểm tích lũy.”

“Không cần, miễn phí cho người.”

“Ồi..... Hào phóng như vậy? Không thích hợp à nha.”

Hệ thống có chết cũng phải trừ điểm người ta kia, thế mà lại hào phóng như vậy, đồ quả thực là mặt trời mọc đằng Tây.

Hệ thống bị truy vấn hồi lâu, rốt cuộc không thể không nói: “Ta phát hiện một vấn đề. Một vấn đề còn chưa nhận được xác thực từ tổng bộ.”

“Vấn đề gì?”

“Ta hoài nghi hệ thống chủ bị tấn công.”

Đường Khanh chấn kinh, kia chính là hệ thống chủ, thế mà lại bị tấn công. Cô vốn chỉ hoài nghi hệ thống nhà mình bị cấy virus mà thôi, sao còn liên lụy đến hệ thống chủ chứ.

“Cho nên vừa rồi là bồi thường cho ta?”

Hệ thống gật đầu nói: “Đúng vậy, chúng ta làm ăn có lương tâm, không hớ người.”

Đường Khanh: “Ha ha, hấn ta trước kia không phải người rồi.” Vừa định đại chiến ba trăm hiệp với hệ thống, cô nói dứt câu liền đột nhiên ngậm miệng, nháy mắt tiếp theo, cô thế mà lại chửi ầm lên: “Ta &*.....&%”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Thánh Nữ của Ma Hoàng 13

Edit: Xanh Lá

Ký chủ đột nhiên chửi ầm lên, hệ thống ngậy ra trong chớp mắt. Trong ấn tượng câu hấn, tuy rất nhiều lần cô bị chọc tức không nhẹ, nhưng thực sự chửi ầm lên lại rất hiếm.

“Làm sao vậy?” Hấn hỏi.

“Ta ‘con mèo nhà nó’ phát hiện một việc.” Đường Khanh cắn răng, gần từng chữ: “Thần lực trong cơ thể ta, mới vừa rồi, lại tăng lên.”

“Cái trò gì vậy?” Lúc này, ngay cả hệ thống cũng thiếu chút nữa chửi ầm lên, vị thần một chớp mắt trước còn không có nửa điểm phản ứng, lúc này lại đột nhiên ban thần lực, sao hệ thống có thể bình tĩnh nổi.

Đường Khanh trầm mặc một lát, ngữ khí hiếm khi nghiêm túc: “Thế giới này, sức mạnh bóng tối của Ma Hoàng liệu có thể mạnh hơn sức mạnh ánh sáng của Thần Ánh Sáng hay không?”

“Trên lý thuyết thì sẽ không, nếu không Thần Ánh Sáng cũng không cách nào đánh bại hắn. Nhưng mà.....”

Hệ thống không nói hết, nhưng trong lòng cô lại rất rõ ràng, nếu đúng như lời hệ thống nói, hệ thống chủ xảy ra vấn đề, vậy thế giới này tất nhiên sẽ không phát triển như trong tư liệu thế giới viết, tuy vậy thế giới trước cũng không một cái nào phát triển theo lộ tuyến trong tư liệu thế giới cả, nhưng thế giới này quá mức quý dị.

Trước mắt không có đối sách, cô chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Vì Thánh Nữ đại nhân sinh bệnh, rất nhiều người không dám đến quấy rầy cô, vốn dĩ cô muốn trộm lười mấy ngày, nhưng nghĩ đến nữ chính, cô lại chỉ có thể vờ bệnh bước vào Thánh điện.

Bên trong khu vực Thánh điện, chỉ thấy một thiếu nữ đáng yêu đang nghiêm túc tưới nước cho bồn hoa ngoài điện, thấy Đường Khanh đến đây, cả người cô ấy đều ngậy ra.

“Thánh Nữ đại nhân, chào ngài!” Sau khi ngậy ra, trên mặt cô ấy lộ vẻ hưng phấn, có thể nhìn thấy Thánh Nữ đại nhân trong khoảng cách gần, mình thật may mắn quá đi!

Đường Khanh đương nhiên biết cô ấy là ai, chẳng qua Thánh Nữ lại không biết, vì thế cô đáp lại: “Chào cô. Xin hỏi cô là?”

Bên trong Thánh điện thông thường không cho phép người ngoài tiến vào, Thánh Nữ nhìn thấy thiếu nữ xa lạ này, dò hỏi một phen cũng là bình thường.

“Tôi tên Ca Thắm, là Giáo Hoàng bảo tôi đến đây quét tước Thánh điện.” Khuôn mặt nhỏ của Ca Thắm tràn đầy ý cười, hơn nữa đôi mắt cười cong cong kia thật khiến người ta vừa nhìn đã thích.

Đường Khanh trước nay đều không có sức chống cự với người xinh đẹp, vì thế cô hiếm hoi nở một nụ cười, “Thánh điện rất lớn, chỉ một mình cô quét thôi sao?”

“Thánh Nữ đại nhân, tôi không mệt, đây là khảo nghiệm Giáo Hoàng giao cho tôi, nếu tôi qua được, liền có thể tham gia học tập pháp thuật ánh sáng!”

Ca Thắm đâu biết rằng, Giáo Hoàng sắp xếp cô ấy trong Thánh điện, chính là đã sớm dự định cho cô ấy thân phận Giáo đồ Quang Minh Giáo này, chẳng qua Đường Khanh sẽ không nói toạc ra.

“Học tập pháp thuật sẽ rất mệt đó.”

“So với Thánh Nữ đại nhân, tôi một chút cũng không mệt.”

Ca Thắm cực kỳ sùng bái Thánh Nữ, ngay cả học tập pháp thuật cũng vì muốn một ngày kia có thể giúp Thánh Nữ đại nhân trừ ưu giải nạn.

Nhưng Ca Thắm đơn thuần như vậy, đời trước lại bị Thánh Nữ hoài nghi, thậm chí sau khi Ca Thắm được Thần Ánh Sáng sủng ái, Thánh Nữ lại càng tâm sinh oán hận, cảm thấy cô ấy sẽ thay thế mình, cũng bởi vậy, mới khiến Thánh Nữ càng tiến về phía Thần Bóng Tối nhanh hơn.

Chẳng qua hiện giờ trong cơ thể Thánh Nữ là Đường Khanh, cô sẽ không hoài nghi cô ấy, thậm chí trong lòng còn sinh tức giận, cảm thấy tiểu cô nương đáng yêu như thế cô phải che chở cẩn thận, không thể để cái tên vương bát đản Ma Hoàng kia hại cô ấy.

Ca Thắm sùng kính nhìn Thánh Nữ chăm chăm, khi cô ấy biết được Thánh Nữ thế mà lại mời mình cùng đi vào trong Thánh điện, cả người đều vui mừng nhảy nhót.

“Thánh Nữ đại nhân, tôi thật sự có thể đi vào trong Thánh điện sao?”

Thần Ánh Sáng cao cao tại thượng, tượng đá bên trong Thánh điện cũng không phải cũng có thể đến gần, cho nên khi Thánh Nữ mời cô, Ca Thắm đầy mặt kính hi.

Đường Khanh ôn nhu cười nhạt, “Vì sao không thể vào? Cô cũng là con dân của Thần, ở trước mặt Thần, chúng ta đều bình đẳng.”

“Vậy, vậy Thánh Nữ đại nhân đi ở phía trước, tôi đi theo phía sau ngài là được.”

Đường Khanh cũng không miễn cưỡng, gật gù đầu, liền đi trước cô ấy.

Ngay trong nháy mắt cô nhấc chân kia, sắc mặt ôn hòa lúc trước hơi thay đổi.

“Thần Ánh Sáng rác rưởi kia.”

“Làm sao vậy, Khanh Khanh?”

“Lúc trước cầu nguyện thế nào hần cũng không ra, ta vừa mới cùng nữ chính nói mấy câu, hần đã liền thả thần thức xuống.”

Hệ thống không biết nói gì, chỉ có thể nghe ký chủ tiếp tục oán giận.

“Hừ, ta nói ngay mà, lúc trước sao lại không để ý tới ta, hóa ra là bạn chạy đi yêu đương! Yêu đương thì ghê gớm lắm chắc, chộc ta nóng nảy ta liền yêu đương với Ma Hoàng!”

Hệ thống: “..... Cẩm này sinh tình yêu với bất luận kẻ nào trong thế giới.”

“Hừ, ai bắt buộc yêu đương liền nhất định phải có tình yêu, ta còn có thể dùng thần* đấy!” (*Ý chỉ XXOO không cần tình cảm)

Hệ thống cảm thấy đại khái ký chủ đã bị Thần Ánh Sáng chọc tức điên rồi, chỉ có thể ngậm miệng lẳng lặng nghe cô tiếp tục oán giận.

Đường Khanh oán giận một hồi, liền ngoan ngoãn ngừng lại, bởi cô đã dẫn theo Ca Thảm vào bên trong Thánh điện rồi.

Vết máu trên tượng đá đã được lau sạch, dường như chưa bao giờ dính lên.

Từ sau khi cô học máu lên tượng đá mà Thần Ánh Sáng cũng không để ý tới cô, cô liền không còn nửa điểm sợ hãi, rốt cuộc hiện giờ trong mắt Thần Ánh Sáng cũng chỉ có nữ chính, sao còn muốn liếc nhìn cô thêm một cái đây.

Bởi vì không sợ bị phát hiện, cô cũng không hề thành kính như lúc trước, ngược lại là hơi có lệ.

Nữ chính đã gặp rồi, cầu nguyện cũng kết thúc, thái độ của Thần Ánh Sáng cô cũng biết, cô liền lười ở lại thêm trong Thánh điện. Sau khi nói chuyện phiếm với nữ chính vài câu, cô liền rời khỏi Thánh điện.

Bởi vì kết quả chẩn bệnh của y sư lúc trước, hiện giờ Thánh Nữ chính là đối tượng bảo vệ trọng điểm, cho nên cô vừa mở miệng muốn tắm gội, nước thánh cần thiết đã được chuẩn bị xong. Trước đây nước thánh chỉ sau khi cô sử dụng hệ chữa trị xong mới có thể sử dụng, hiện giờ lại được sử dụng mỗi ngày.

Trong bể tắm, Đường Khanh dựa vào thành bể bóng loáng chớp mắt, ngâm mình trong nước thánh cực kỳ thoải mái, trực tiếp khiến cô mơ màng sắp ngủ.

Ngay khi cô sắp ngủ sâu, đột nhiên, ánh sáng vàng kim chợt hiện trong bể tắm, ngay sau đó cảnh báo của hệ thống liền vang lên chói tai trong đầu cô.

“Khanh Khanh, Khanh Khanh, mau mở to mắt! Chuyện lớn rồi!”

Buồn ngủ bị ngắt quãng, dù là ai cũng đều có chút khó chịu, chẳng qua khi mở mắt ra, cô không hề có nửa điểm trách cứ hệ thống, ngược lại cảm kích hần đã nhắc nhở.

Chỉ thấy trong bể tắm không biết từ khi nào lại cso thêm một người, người này cô tuy không quen biết, nhưng cô lại có thể khẳng định chắc chắn gia hỏa này là ai.

Mái tóc dài vàng kim xinh đẹp tùy ý xõa trên vai, bởi vì kim quang nhân nhật phát ra, khiến người ta không thấy rõ được gương mặt hần, chẳng qua mặc dù không thấy rõ, khí chất sinh ra đã có sẵn kia lại khiến người ta không cách nào bỏ qua được, toàn thế giới cho dù là pháp sư cao cấp nhất cũng không có khả năng tự mạng Thần lực Ánh Sáng, cho nên gia hỏa trước mắt này ngoại trừ Thần Ánh Sáng ra thì không có khả năng là ai khác.

“Hần, sao hần lại ở chỗ này?”

So sánh với sự kinh hãi của Đường Khanh, hệ thống trực tiếp sụp đổ.

“Không biết a!”

“Hần không ở bên Ca Thảm lại chạy tới chỗ này của ta nhìn ta tắm rửa? Hần có bệnh à?”

“Ta cũng cảm thấy hần có bệnh.” Lần đầu tiên, hệ thống trực tiếp oán giận nam chính.

Đúng lúc này, Thần Ánh Sáng đột nhiên cười khẽ một tiếng, Đường Khanh sợ tới mức thân thể ngã nghiêng, trực tiếp ngã vào trong bể tắm.

“Lâm Na, ta có thể nghe được tiếng lòng của nàng đấy.”

Giọng nói kỳ ảo, âm thanh hoa lệ, nếu là Đường Khanh ngày thường đã sớm hô lớn “lỗ tai mang thai”, nhưng hiện tại, cô chỉ cảm thấy khủng bố.

Chỉ nghe “thịch” một tiếng, Đường Khanh cảm thấy đại khái lần này mình thật sự xong rồi.

Chương 130: Thánh Nữ của Ma Hoàng 14

Edit: Xanh Lá

Thần Ánh Sáng thấy cô ngã vào trong nước, thoáng hiện một cái, ngay sau đó liền vớt cô vào trong ngực.

Cảm giác một lần nữa hít thở không khí kia tuy tốt đẹp, nhưng Đường Khanh lại không dám ngẩng đầu, kia chính là Thần Ánh Sáng đó, mình gần đây ngày nào cũng nói bậy về hắn nha! Hắn hiện tại đến đây là để chuẩn bị tính sổ? Đạp mình sau để lấy vị trí cho nữ chính?

Thần Ánh Sáng vẫn chưa lập tức mở miệng, mà cực kỳ hào vuốt lưng giúp cô.

Da thịt bóng loáng mịn màng khiến người ta yêu thích không buông tay, chẳng qua tay Thần Ánh Sáng lại không ở lâu trên đó. Nhưng nếu không có thánh quang, vẫn có thể nhìn ra lưu luyến cùng không nở trong mắt hắn.

“Sao lại không cẩn thận như vậy.”

Đường Khanh không mở miệng, bởi cô không biết nên nói gì, hiện tại đầu óc cô đều trống trơn toàn bộ.

“Thế nào, rõ ràng trước đó có nhiều điều muốn nói với ta như vậy, sao hiện tại thấy ta, lại không nói gì cả?”

Âm điệu mang theo ý cười nhẹ nhàng kia, dường như đang nói lời âu yếm vậy.

Đường Khanh dĩ nhiên không còn lời nào để nói, rốt cuộc cô đã sớm trút xong lời oán giận hết rồi, hơn nữa trước mặt hắn, đầu cô có bệnh mới nói ra những lời kia.

Nhưng Thần Ánh Sáng lại không chịu dễ dàng buông tha cô như vậy.

“Nếu không mở miệng, vậy ta nói trước nhé.”

Rõ ràng không thấy rõ mặt, nhưng Đường Khanh lại có thể cảm nhận được ánh mắt hắn đảo qua trên người mình.

“Có phải Lâm Na tức giận vì ta không tới gặp nàng không?”

“Ngài là Thần Ánh Sáng, ta nào dám tức giận.”

Rõ ràng là giải thích, nhưng lời này nói ra ngược lại khiến người ta cảm thấy như đang giận dỗi vậy.

“Quả nhiên là tức giận nha.”

Đường Khanh:.....

Ngươi là thần, ngươi nói gì đều đúng.

“Vậy nàng cũng biết, vì sao ta lại không tới gặp nàng chứ.”

Đường Khanh:.....

Xin ngươi có đừng tới gặp ta.

Thần Ánh Sáng cũng không trả lời vì sao mình không tới gặp cô, ngược lại nói: “Lâm Na của ta, muốn thế nào nàng mới không tức giận?”

Đường Khanh chần chờ một hồi, nhỏ giọng nói: “Ngài là Thần Ánh Sáng, không nên xuất hiện ở đại lục Ánh Sáng, mặc dù cả đại lục này đều là của ngài.”

“Lâm Na đang đuổi ta đi hả?”

“Không dám.”

“Lâm Na từ khi nào lại khẩu thị tâm phi* như vậy.” (*Nghĩ một đằng nói một nẻo)

Đường Khanh cảm thấy cuộc đối thoại này không cách nào tiếp tục, đơn giản liền ngậm miệng, xem hán rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng Thần Ánh Sáng cũng không bởi vì cô hờ hững mà chạy lấy người, ngược lại nói: “Nếu là ta sai, vậy thế nào cũng phải bồi thường cho Lâm Na của chúng ta một phen. Như vậy đi, nếu Lâm Na là vì ta không tới gặp nàng mà tức giận, vậy từ hôm nay trở đi, mỗi ngày ta đều tới gặp nàng nhé, thế nào?”

“Không.....” Không được tốt lắm

Đường Khanh vừa mở miệng muốn cự tuyệt, lại nghe Thần Ánh Sáng tiếp tục nói: “Vậy cứ thế đi.”

Cái kiểu gì thế!

Đường Khanh cảm thấy mình sắp phát điên, nhưng Thần Ánh Sáng trước nay có thể nghe nội tâm lại như không biết gì vậy, ngược lại tiếp tục nói: “Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Theo bản năng, cô cảm thấy sẽ không có chuyện gì tốt.

“Lâm Na trước kia, bởi vì làm sai một chuyện, vì khăn cầu ta tha thứ, đã từng hôn lên chân ta.”

Đường Khanh thoáng há hốc miệng, “Thống?”

“Đây.”

“Người tìm cho ta cái ký chủ rác rưởi gì vậy, còn hôn chân nữa, lần sau sao không hôn luôn cái thứ trên háng kia đi.” Nói xong, cô lại oán hận nói: “Nếu Thần Ánh Sáng muốn ta hôn chân hán, người liền trực tiếp để ta nhảy đến thế giới tiếp theo luôn đi, cái thế giới bực mình này bà đây không công lực nữa!”

Hệ thống rất mệt tâm, chẳng qua hán vẫn mở miệng phản đối, “Hệ thống chủ bên kia còn chưa hồi đáp, ta sợ người nhảy đến thế giới sau, thế giới sau càng không ổn. Bởi vì công lực hắc hóa, nên một khi công lực thất bại, chỉ có những thế giới càng bất ổn hơn, không có lựa chọn khác.”

Đường Khanh nghe được lời này xong, hoàn toàn câm nín. Thế giới này đã loạn thành như vậy, cô khó có thể tưởng tượng thế giới sau sẽ biến thành cái quỷ gì.

Nhưng Thần Ánh Sáng nếu đã tới xin lỗi, thậm chí còn tỏ vẻ bồi thường, sao lại bắt cô hôn chân mình đây.

Như nhớ lại hồi ức tốt đẹp gì, Thần Ánh Sáng nói: “Lúc đó Lâm Na khóc thương tâm biết bao, vừa hôn chân ta, vừa khăn cầu ta tha thứ. Ồ, lúc đó ta cũng không hiện thân, nên nàng chỉ có thể hôn tượng đá thôi.”

“Cho nên?” Đường Khanh thật không muốn nghe loại hồi ức rách nát này, cô chỉ muốn mau chóng tiến tôn đại thần này đi.

“Cho nên, vì cầu được Lâm Na tha thứ, ta quyết định.....” Thần Ánh Sáng vẫn chưa nói xong, bởi hán đột nhiên cảm chân Đường Khanh lên, sau đó dưới vẻ mặt há hốc miệng của cô, hán nhẹ nhàng lưu lại một nụ hôn trên bàn chân đó.

Đường Khanh: “???”

Hệ thống: “!!!”

Thần Ánh Sáng: “Lâm Na còn tức giận không?”

Đường Khanh lần này đã thật sự sụp đổ, nhưng hệ thống lại không định cho cô thời gian thở dốc, liền truy hỏi: “Còn muốn nhảy thế giới không?”

“Không nhảy.”

“Ừm, bây giờ mới đúng.”

Đường Khanh sống không còn gì lý do nhìn Thần Ánh Sáng, “Thần, ngài nên trở về Thần Điện.”

“Lâm Na vẫn còn đuổi ta đi, chẳng lẽ là ta hôn không tốt?”

Mất thấy hán muốn hôn một lần nữa, Đường Khanh lập tức lui chân về, lời lẽ chính đáng nói: “Ngài là thần, sao có thể làm loại chuyện này được.”

“Những chuyện ta có thể làm rất nhiều, Lâm Na có muốn biết hết không?”

Hôn chân đã đột phá nhận thức của cô, cô không muốn bị hủy tam quan nữa, vì thế lắc đầu.

“Nếu Lâm Na không muốn biết, vậy liền không nói, chẳng qua.....” Thần Ánh Sáng đột nhiên mê hoặc tạm dừng một chớp mắt, “Về sau nếu nàng

muốn biết, ta đều có thể nói cho nàng.”

Đường Khanh rất muốn nói cảm ơn cả nhà ngài, chẳng qua trước mắt, cô chỉ có thể nói: “Thần hậu ái, khiến ta thụ sủng nhược kinh*.” (*Được sủng ái mà lo sợ)

“Chỉ có thụ sủng nhược kinh?”

“Cực kỳ..... Thích!” Cổ trái lưng tâm, Đường Khanh cắn răng nói.

Dường như câu trả lời này rốt cuộc cũng khiến Thần Ánh Sáng vừa lòng, “Thời gian tắm gội của Lâm Na cũng đủ lâu rồi, nên đi lên, nếu không liền cảm lạnh.”

Đường Khanh lúc này mới nhớ tới, hiện tại mình không có bất cứ quần áo gì che đậy thân thể.

Mấy động tác dư thừa kiểu thét chói tai hay kinh ngạc, cô đều lười làm, rốt cuộc gia hòa này từ rất sớm trước đây cũng đã nhìn lên cô tắm rửa.

Chẳng qua, cô cảm thấy vẫn phải cho hắn một chút cảnh cáo.

“Thần.”

“Hừm?”

“Ngài có thể tránh đi không?”

Dứt lời, Đường Khanh dường như nghe được một tiếng cười khẽ, nhưng nếu cẩn thận nghe lại, dường như hoàn toàn không có gì.

“Được.”

So sánh với Thần Bóng Tối, Thần Ánh Sáng vẫn rất biết nghe đạo lý, tuy rằng vị thần biết nghe đạo lý này vẫn như cũ khiến cô sụp đổ.

Mặc quần áo xong, vốn cho rằng Thần Ánh Sáng sẽ rời đi, kết quả gia hòa này thế mà lại ở cạnh cô suốt một ngày, đến tận lúc trời tối.

“Lâm Na, có một việc ta phải nói cho nàng. Nàng là độc nhất vô nhị, không cần lấy lòng bất luận kẻ nào hết.”

Đường Khanh đang uống trà, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Thần Ánh Sáng, nhưng không đợi cô hiểu được, hắn lại biến mất trước mặt mình, tiếp theo, một bóng đen ập tới, cô thấy được Ma Hoàng.

“Lâm Lâm, có nhớ ta không nào?”

Vẫn là nụ cười yêu nghiệt kia, Đường Khanh nhìn mà hận không thể hất trà nóng trong tay vào mặt hắn.

“Nhớ, nhớ chết đi được.”

Rõ ràng là lời nguyền rủa nguyền rủa nói ra, nhưng Ma Hoàng lại nghe cực kỳ vui vẻ, “Ta cũng rất nhớ Lâm Lâm nha. Tối đây, ôm một cái.” Nói xong, hắn mở hai tay ra.

“Ôm cái đại đầu quý nhà ngươi đây!” Lúc này, trà nóng trong tay không chịu đựng được, hất thẳng về phía hắn.

Trà nóng vốn sắp hất lên mặt đối phương, đột nhiên ngừng lại, tiếp theo liền ở giữa không trung biến thành một dòng nước nhỏ, thông thả chảy vào miệng Ma Hoàng.

“Ừm, trà Lâm Lâm uống qua, thật là mỹ vị.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Thánh Nữ của Ma Hoàng 15

Edit: Xanh Lá

Đối lập với Thần Ánh Sáng còn có chút về thân sĩ, Ma Hoàng quả thực bá đạo không nói lý đến mức tận cùng.

Cuối cùng, Đường Khanh to cả đầu, người cũng bị chọc tức, kết quả gia hòa này vẫn ăn vạ một bước cũng không chịu rời đi.

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào!”

Ma Hoàng cười rất vô tội, “Đều đã trễ thế này, dĩ nhiên là tới ngủ nha.”

Không thể trêu vào, ta còn không trốn được chắc, Đường Khanh hít sâu một hơi, “Được, vậy ngươi ngủ đi, ta không quấy rầy.” Nói xong, liền đi về phía cửa, nhưng ngay khoảnh khắc cô xoay đi, người lại bị hấn đột nhiên ôm vào trong ngực.

“Thân thể Lâm Lâm không tốt, không thể ngủ muộn được.” Nói xong, cũng không cho cô cự tuyệt, hấn cứ như vậy ôm cô lên giường.

Đường Khanh sao có thể là đối thủ của hấn, mặc dù nội tâm không vui, cô cũng chỉ có thể tùy hấn xử trí, rốt cuộc nếu như cô phản kháng, không chừng còn phải chịu thêm chút tội.

Giường lớn vốn còn tỉnh là rộng, nhưng sau khi Ma Hoàng leo lên, nháy mắt liền cảm thấy chật không ít.

Đường Khanh mặt không biểu cảm co người vào bên trong, vốn tưởng Ma Hoàng đáng chết này sẽ không dễ dàng buông tha mình, rốt cuộc ký ức trước đó cũng khắc quá sâu, muốn quên quá khó, ai ngờ, gia hỏa này thế mà lại hiếm khi có phong độ, rõ ràng nằm ở bên cạnh cô, nhưng lại quy củ cực kỳ.

Ma Hoàng thấy trong mắt cô hiện một tia kinh ngạc, đột nhiên cười hỏi: “Sao Lâm Lâm lại nhìn ta như vậy?”

“Có ai từng nói với Ma Hoàng đại nhân, ngài đẹp đến mức giống một cô nương chưa vậy?” Đường Khanh nói lời này là đang cố ý khiến hấn khó chịu, đường đường là Thần Bổng Tồi lại bị người ta nói đẹp giống một cô nương, đó quả thực là đang vũ nhục hấn.

Tuy nhiên, Ma Hoàng đại nhân của chúng ta không chỉ không tức giận, ngược lại cười tủm tỉm hỏi: “Vậy Lâm Lâm thích không?”

Đường Khanh trực tiếp nghẹn lời, cuối cùng cô cắn răng nói: “Thích, lắm.”

“Lâm Lâm thích là tốt rồi.”

Nhìn vẻ mặt thỏa mãn kia của Ma Hoàng đại nhân, Đường Khanh thật sự cảm thấy mình gặp quỷ, đây ‘con mèo nhà nó’ không giống Ma Hoàng trong nguyên tác nha!

Đã bảo hấn không gần nữ sắc cơ mà?

Đã bảo trong mắt hấn chỉ có Thần Ánh Sáng cơ mà?

Đã bảo hấn chỉ muốn công chiếm đại lục Ánh Sáng cơ mà?

Vì sao vị Ma Hoàng trước mắt mình này lại không dính dáng nửa điểm tới vị trong tư liệu thế giới kia thế! Quả thực lừa người nha!

Ma Hoàng đại nhân nghe được chữ “thích” từ Thánh Nữ đại nhân xong, liền thấy mỹ mãn mà nhắm mắt ngủ. Ngược lại, cô nhìn vị nam tử đẹp như yêu nghiệt bên cạnh, căn bản không buồn ngủ chút nào.

Mất thấy đêm nay e là mình sẽ mất ngủ, kết quả mỗ Ma Hoàng vốn nên đang ngủ lại đột nhiên mở mắt.

“Lâm Lâm, không nghe lời thì sẽ đánh mông đó. Lâm Lâm muốn nghe lời hay không nghe lời đây?”

Đường Khanh rất muốn rít gào, cô hiện tại nghe ba chữ đó liền thấy đau răng, rốt cuộc người từng đánh mông cô cũng không phải chỉ có một nam chính, nếu như hấn dám đánh, cô tuyệt đối không để yên cho hấn đâu!

“Nếu không muốn bị đánh, vậy ngoan ngoãn ngủ đi.”

Ma Hoàng sao lại không nhìn ra lửa giận trong mắt cô, nhưng hấn vẫn như cũ mang ý cười trên mặt, so với người tâm khẩu bất nhất* (nghĩ một đằng nói một nẻo), hấn vẫn tương đối thích loại trực tiếp biểu lộ cảm xúc trên mặt này hơn.

Tức thì tức, nhưng mình không phải đối thủ của hấn, vì thế Đường Khanh chỉ có thể thờ phì phì nhắm mắt lại.

Kết quả, cũng không biết có phải Ma Hoàng động tay động chân hay không, cô vốn đang nói chuyện phiếm với hệ thống, còn đang hứng khởi nói đến một nửa, kết quả cả người lại đột nhiên hôn mê, đợi cô lần nữa tỉnh lại, bên cạnh đã không còn Ma Hoàng nào hết.

“Thống, tôi qua không phải ta nằm mơ đúng không?”

Hệ thống không thể nhìn được cảnh trong mơ của ký chủ, nhưng vẫn đoán ra ý trong lời cô, “Ừm, tôi qua Ma Hoàng đã tới.”

“Hấn đi khi nào.”

“Một khắc trước khi trời sáng.”

“Chắc, rốt cuộc cũng là chủ nhân của bóng tối, không thể thấy ánh mặt trời.”

Sau khi mặt không biểu cảm châm chọc xong, Đường Khanh liền dùng một bữa sáng có hương vị xem như không tồn tại dưới sự hầu hạ của thị nữ.

Dùng xong bữa sáng, theo cốt truyện, cô sẽ phải đi Thánh điện cầu nguyện, thuận tiện nhìn xem nữ chính của thế giới này thế nào, chỉ là hiện tại, cô nhìn nam tử kim bào* (áo bào vàng kim) đột nhiên xuất hiện trước mắt, liền cảm thấy hiện giờ cô không cần đi.

Nỗ lực nở một nụ cười cực kỳ hoàn mỹ, cô nói: “Thần, sao ngài lại tới?”

Khuôn mặt Thần Ánh Sáng vẫn không thể thấy rõ, chẳng qua nghe giọng nói có vẻ tâm tình không tồi, “Lâm Na cũng thật dễ quên, nàng đã quên lời hôm qua ta nói rồi à?”

Đường Khanh: Ha ha, vậy thì thật quá khó quên, hỏi như vậy chẳng qua là muốn đuổi người thôi mà.

Lời phía trên cô cũng chỉ dám nói cùng hệ thống, còn là dưới tình huống hệ thống ngăn thần thức của hấn lại, rốt cuộc có đôi khi cô đối thoại cùng hệ thống, chỉ nghe của một mình cô vẫn cực kỳ quý dị, huống chi Thần Ánh Sáng tốt xấu cũng là thần, e rằng rất nhanh có thể đoán được cô đang nói chuyện với người khác.

Vì đề phòng bại lộ, hệ thống liền chỉ có thể ngăn lại thần thức này vào lúc ký chủ cùng mình đối thoại.

“Lời Thần nói ta đương nhiên không dám quên, chẳng qua là vì quá mức kính hãi, nên mới không tự chủ được nói ra câu đó.”

Lời này của cô cực kỳ chân thành, tiếp theo, liền nghe được Thần Ánh Sáng cười khẽ.

“Lâm Na của ta, vẫn đáng yêu như thế.”

Sắc mặt Đường Khanh ửng đỏ, làm như đang ngượng ngùng, chẳng qua nội tâm lại vô cùng bình tĩnh.

“Đúng rồi, ta tới đây, là muốn đưa cho nàng một thứ.” Trong lúc nói chuyện, Thần Ánh Sáng không biết từ đâu lấy ra hai trái cây, trái cây đỏ tươi bắt mắt, dù ở trong phòng hơi tối tăm màu sắc của nó cũng không giảm chút nào.

“Thần quả!”

Còn chưa đợi Đường Khanh dò hỏi đây là trái cây gì, trong đầu liền nghe được tiếng kinh hô của hệ thống.

“Thần quả là gì?”

“Thần quả đến từ thần thụ, ngàn năm mới nở hoa, vạn năm mới kết quả, hơn nữa mỗi lần đều chỉ kết một trái.” Nói xong, hệ thống cảm thán nói: “Thần Ánh Sáng đúng là hào phóng nha, một lần lấy ra hai quả.”

Hiếm khi thấy hệ thống có dáng vẻ như vậy, Đường Khanh liền đoán được trái cây này không đơn giản.

“Nó có ích lợi gì?”

“Có thể trị bách bệnh, kéo dài tuổi thọ, vĩnh viễn thanh xuân, thậm chí……”

Nói đến trọng điểm đột nhiên tạm dừng, điều này khiến Đường Khanh có chút phát điên, “Thậm chí cái gì?”

“Nghe đồn, gom đủ năm quả, dù là người thường cũng có thể trực tiếp thành thần luôn.”

Đường Khanh lại không muốn làm thần linh gì đó, chỉ cảm thán một câu, “Lợi hại.”

Hệ thống lại nói: “Nhưng người không phải người thường, người là Thánh Nữ có thần lực mạnh nhất từ trước tới nay trên đại lục Ánh Sáng.”

“Cho nên ý người là?”

“Cho nên người có khả năng không cần đến năm quả.”

Đường Khanh nghe có chút trợn mắt há hốc miệng, đương nhiên, đây chỉ là cảm xúc trong nội tâm, ngoài mặt cô vẫn là Thánh Nữ đại nhân thanh nhã như cũ.

“Thần, thứ quý trọng như thế, ta không dám nhận.”

“Thần cũng không thu lại đồ vật đã tặng ra.”

Rõ ràng là giọng nói ôn nhu, nhưng Đường Khanh lại nghe ra trong đó có sự cường thế không cho phép cự tuyệt.

Cuối cùng, cô quy củ nhận lấy hai trái cây này, sau đó trước mặt Thần Ánh Sáng, ăn chúng vào bụng.

Nói đến trái cây này, rốt cuộc cũng là thần quả, hương vị quả thực ngon cực kỳ, cô dám khẳng định đây là thứ trái cây mỹ vị nhất cô từng ăn.

Đợi cô ăn xong toàn bộ, Thần Ánh Sáng hỏi: “Có cảm giác gì không?”

“Cảm giác.....” Đường Khanh trầm ngâm một lát, “Thần lực tăng cường.”

“Còn gì nữa?”

“A.....” Ngay khi cô muốn lần nữa cảm giác lại, phần lưng đột nhiên đau như bị xé rách.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Thánh Nữ của Ma Hoàng 16

Edit: Xanh Lá

Phía sau lưng xé mở đau đớn, khiến chân cô trực tiếp mềm nhũn, ngay khi cô thiếu chút nữa ngã xuống đất, Thần Ánh Sáng ôm lấy cô.

“Làm sao vậy?”

Giọng nói ôn nhu vang lên, ngoài ý muốn lại khiến cô cảm thấy hơi dịu lại. Nhưng mặc dù bớt đau hơn, nhưng cảm giác kia vẫn khiến cô ứa mồ hôi lạnh, ngay cả lời nói cũng vì đau đớn mà hơi run lên.

“Lưng, đau.”

“Ừm, đau là được rồi.”

Thần Ánh Sáng không chút để ý nói, một tay khẽ vuốt lưng cô, dường như đang trấn an cô vậy.

Đường Khanh lúc này chỉ cảm thấy trước mắt đầy sao sẹt, khi nghe thấy vị thần kia nói ra lời này, cả người đều có chút choáng váng.

Cái gì gọi là ‘đau là được rồi’?

Trái cây này rốt cuộc còn có tác dụng gì nữa?

“Thống!”

“Ừm, có khả năng sau lưng ngươi sẽ mọc cánh nhỏ.”

“Cái trò gì thế?”

“Cánh thiên thần.”

Dứt lời, Đường Khanh trực tiếp đại ra, ngay cả đau đớn xé rách phía sau lưng cũng đều quên mất, trong đầu toàn bộ quanh quẩn mấy chữ hệ thống nói ra.

Thần Ánh Sáng thấy cô không giãy giụa nữa, lên tiếng dò hỏi: “Không đau?”

Nghe được lời này, cô quả thật không cảm thấy sau lưng đau nữa, vì thế gật gật đầu.

Thấy thế, khuôn mặt dưới thần quang kim sắc khẽ cau mày, chỉ nghe Thần Ánh Sáng nói: “Xem ra vẫn không đủ.”

Nghe được lời này, Đường Khanh có cảm giác không ổn, ý Thần Ánh Sáng nói chính là thần quả không đủ, nhưng phải dưới tình huống thế nào mới có thể không đủ, chẳng lẽ thật sự bị hệ thống nói trúng, tên này muốn cô biến thành thần?

Cùng nỗi khiếp sợ còn có hệ thống, thần quả này ngay cả nữ chính cũng chưa từng hưởng thụ, rốt cuộc thứ này cũng quá mức trân quý, dù là Thần Ánh Sáng muốn có được nó cũng cực kỳ khó khăn, nhưng trước mắt hần vừa ra tay chính là hai quả, nhìn xu thế kia.....

“Khanh Khanh à, ngươi cẩn thận Thần Ánh Sáng chút nha.” Hệ thống thăm thía nói, rốt cuộc, dù hệ thống chủ xuất hiện vấn đề, nam chính cũng vẫn là nam chính.

Nhiều năm hợp tác như vậy, sao Đường Khanh lại nghe không ra ý trong lời hẩn, sớm từ ngày đầu tiên xuyên đến đây, cô đã nhận thấy vấn đề này, chỉ là cô cũng lười nói với hệ thống, rốt cuộc đã mấy thế giới trôi qua, cô cũng dần quen rồi.

“Hiện tại nên làm gì bây giờ?”

“Để ta ngẫm lại.”

Hệ thống cảm thấy mình rõ ràng là một đám số liệu, giờ phút này lại có thể cảm nhận được cảm giác đau đầu của con người.

Thần Ánh Sáng cũng sẽ không chờ hệ thống từ từ nghĩ biện pháp giải quyết, sau khi Đường Khanh gật đầu, hẩn liền trực tiếp xé mở quần áo mặc trên người cô.

Chỉ nghe một tiếng xé, y phục Thánh Nữ liền hoàn toàn tan tành.

Cũng không biết có phải trong thời gian này bị Ma Hoàng đầu độc hay không, cô thế mà vẫn có thể trấn định.

“Thần, ngài muốn làm gì?”

“Muốn nhìn sau lưng nàng một chút.”

Giọng nói của Thần Ánh Sáng trước sau vẫn ôn nhu như một, không có nửa điểm cảm xúc không nên tồn tại nào, điều này khiến Đường Khanh dần yên lòng lại.

Xem ra, hẩn chỉ muốn kiểm tra dấu vết xé rách sau lưng mình.

Trên tám lưng láng mịn trắng như tuyết, bả vai vốn không nên có nửa điểm vết thương, giờ phút này lại xuất hiện hai vết rách nhàn nhạt, dường như có thứ gì muốn mọc ra từ bên trong.

Đường Khanh cảm thấy trên người mình lạnh lạnh, ngay sau đó, cô liền cảm nhận được một đôi tay ấm áp đột nhiên vuốt ve chỗ đau trên lưng mình.

“Thần?”

“Ừm, chưa mọc ra.”

Cũng không biết vì sao, nghe thấy đáp án này, Đường Khanh không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Vì sao vậy Thần, ngài muốn ta giống với ngài ư?”

“Chẳng lẽ Lâm Na không muốn trở thành thần?”

Lâm Na dĩ nhiên muốn trở thành thần, cô ấy tuy là Thánh Nữ, nhưng theo thời gian trôi qua, chờ đến khi một vị Thánh Nữ mới được tuyển ra, thần lực của cô ấy sẽ dần thoái hóa, cuối cùng già đi. Lúc trước cô ấy gia nhập vào phe Thần Bóng Tối, một ưu đãi Ma Hoàng đưa ra chính là giúp cô ấy trở thành một vị thần mới trên thế giới này.

Thần có thể hưởng thụ sinh mệnh vô biên, hưởng thụ dung nhan vĩnh viễn không thay đổi, điều này đối với cô ấy mà nói, chính là lực hấp dẫn trí mạng.

Chỉ là, hiện giờ trong cơ thể Lâm Na chính là Đường Khanh, cô lại không có hứng thú với việc làm thần.

“Thần, ta vốn không muốn trở thành thần.”

Thần Ánh Sáng dường như không có nửa điểm kinh ngạc, chỉ hỏi bằng phương thức khác: “Lúc trước, chính Lâm Na đã nói muốn vĩnh viễn ở cạnh ta, hiện giờ đổi ý rồi?”

Lâm Na quả thật từng nói muốn vĩnh viễn ở bên cạnh hẩn, rốt cuộc lúc đó cô ấy vẫn là phần tử cuồng nhiệt của Thần Ánh Sáng, nhưng Đường Khanh lại không phải a, vì thế cô chỉ có thể thu thập cục diện rối rắm này mà nói: “Thân phận Thần cao quý, ta chỉ là người phàm bình thường, không xứng làm bạn bên cạnh Thần.”

“Nhưng ta nói xứng đôi, nàng liền xứng đôi.”

Đường Khanh mặt tâm, cảm thấy ở trước mặt Thần Ánh Sáng, cô căn bản không nói thắng được hẩn, cuối cùng, cô lựa chọn trầm mặc.

Dưới sự trầm mặc của cô, Thần Ánh Sáng vốn hẩn sẽ ở lại trong thời gian một ngày, đột nhiên khẽ hôn lên trán cô, liền biến mất trước mặt cô.

Hết thấy điều này quá mức đột ngột, ngay cả cô cũng có chút không kịp trở tay.

Nhưng hệ thống lại nói ra chân tướng, “Hẩn đi tìm một thần quả khác.”

Đường Khanh:.....

“Hắn chấp nhất muốn biến ta thành thần, là muốn làm gì?”

Cô không tin làm bạn cái quỷ gì kia, nếu muốn làm bạn, vì sao bây giờ mới hiện thân, sớm từ trước khi Ma Hoàng xuất hiện, hắn nên đến bên cạnh cô mới hợp tình hợp lý!

Trước mắt, cô cảm thấy mình không đơn thuần chỉ phải đề phòng Ma Hoàng, còn phải phòng cả Thần Ánh Sáng, quỷ biết hắn đang ấp ủ chuyện gì.

“Đúng rồi hệ thống, tới thế giới này lâu như vậy, ta vẫn chưa hỏi giá trị hắc hóa của nam chính. Nói đến đây, nếu hắn không yêu nữ chính, lại là thần linh cao cao tại thượng, còn về phe ánh sáng, hắn là không có giá trị hắc hóa đúng không.”

Đường Khanh nghĩ rất đơn giản, nhưng hệ thống lại hung hăng đánh mặt cô.

“Không chỉ hắc hóa, còn hắc hóa 50%.”

Đường Khanh:.....

“Đừng hỏi ta, ta cũng không biết, từ sau khi đi vào thế giới này, giá trị hắc hóa của Thần Ánh Sáng cũng đã là 50%.” Hệ thống nói.

Đường Khanh mệt tâm, giá trị hắc hóa này cô rút cuộc phải hóa giải thế nào nha!

“Ta cảm thấy nhiệm vụ của thế giới này, có khả năng ta sẽ không hoàn thành được.”

Đường Khanh sống không còn gì lý thú, lần đầu tiên cảm thấy hoàn thành một nhiệm vụ thật sự xa vời.

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, sợ cái gì, nói không chừng ngày nào đó hệ thống chủ kiểm tra ra cái gì đó, nhiệm vụ của chúng ta liền có thể thu phục thì sao.”

“Hy vọng là thế.”

Một khắc trước cô còn sống không còn gì lý thú, ngay sau đó liền biếng nhác nằm trên giường mình, cuối cùng có thể một mình hưởng thụ cái giường này nha!

Sau khi Thần Ánh Sáng rời khỏi, trong hôm nay liền rút cuộc không tới nữa, đến tận lúc trời vừa tối, Ma Hoàng lại lần nữa xuất hiện.

Đường Khanh mặt không biểu cảm nhìn Ma Hoàng đi lại tự nhiên giống như nhà mình kia, đột nhiên có một tia hứng thú tà ác, “Hệ thống, người nói xem vạn nhất ngày nào đó Thần Ánh Sáng và Thần Bóng Tối đụng mặt nhau, vậy sẽ thế nào?”

“Người, sao lại nghĩ như vậy.” Hệ thống tỏ vẻ khiếp sợ, dù thế nào hắn cũng nghĩ không ra đó sẽ là hình ảnh gì.

“Ờ, ai bảo bọn họ luôn chạy tới nơi này của ta. Nói đến đây, ta quả thật rất chờ mong bọn họ đụng mặt đấy, nói không chừng đánh một hồi, bọn họ liền quên mất ta nha.” Đường Khanh càng nghĩ càng cảm thấy không tồi, “Lại nói không chừng hai người này đánh đến người chết ta sống, sau đó nhiệm vụ của ta liền cứ thế tự nhiên hoàn thành cũng không chừng.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Thánh Nữ của Ma Hoàng 17

Edit: Xanh Lá

Điều mà Đường Khanh kỳ vọng cũng không xảy ra, bởi từ sau chuyện thần quả, Thần Ánh Sáng tuy mỗi ngày đều tới đây, nhưng thời gian ở lại rõ ràng ngắn đến không thể ngắn hơn nữa, trên cơ bản mỗi lần xuất hiện cũng chỉ cùng cô ăn xong bữa sáng, về phần thời gian khác, hắn chưa nói, cô dĩ nhiên cũng sẽ không hỏi. Về phần Ma Hoàng, mỗi đêm tới đây cũng chỉ ngủ bình thường, quy củ đến mức khiến cô không dám tin tưởng.

Cứ như vậy, hơn một tháng này của Đường Khanh trôi qua bình lặng đến không thể bình lặng hơn nữa, ngay khi cô đang nghĩ xem làm thế nào để phá vỡ sự bình lặng kia, Hoàng thành lại xảy ra một chuyện lớn.

Trong hướng đi ban đầu của thế giới, hoàng tộc bên trong Hoàng thành trên cơ bản đều là nhân vật không quan trọng, rút cuộc trong thế giới này sự ủng hộ của dân chúng dành cho Quang Minh Giáo chủ vẫn cao hơn đối với hoàng tộc, hơn nữa Quang Minh Giáo thờ phụng Thần Ánh Sáng, rất nhiều chuyện của hoàng tộc đều cần có Giáo Hoàng tham dự.

Nếu nói chỉ cần Giáo Hoàng không xảy ra chuyện, hoàng tộc mặc dù có đổi người làm hoàng đế cũng không gây ra sóng gió lớn lao gì, nhưng hiện giờ lại khác.

Đầu tiên là Giáo Hoàng mất tích, tiếp theo trong hoàng tộc lại xảy ra ****, sau khi lão hoàng đế đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, mấy vị hoàng tử trong tay nắm thực quyền đều lao vào nội chiến, trong khoảng thời gian ngắn, cuộc chiến không thấy khói thuốc súng đều ngày ngày trình diễn bên trong Hoàng thành.

Giáo Hoàng mất tích, Quang Minh Giáo liền dường như không còn ai để trông cậy, đồng loạt dồn hết hy vọng vào Thánh Nữ.

Vốn dĩ việc này đối với Đường Khanh cũng có vấn đề gì cả, dù sao cô cũng là người từng làm hoàng đế, chút việc xử lý đơn giản cô vẫn biết làm, nhưng còn chưa đợi cô nhắc tay, Nhị hoàng tử bên kia lại đột nhiên mang theo kỵ sĩ hoàng gia bao vây toàn bộ Quang Minh Giáo.

Nhóm kỵ sĩ vây quanh giáo đường, đây là điều chưa từng có trong lịch sử, nên rất nhanh đã dâng lên sóng to gió lớn trong kinh thành.

Sau khi Đường Khanh biết được tin tức, vẫn không lộ ra nửa điểm hoảng loạn, “Thống, sao ta lại ngày càng xem không hiểu hướng phát triển của thế giới này?”

Hệ thống tỏ vẻ, “Không chỉ một mình ngươi, ta cũng xem không hiểu.”

“Thôi được rồi, trước hết đi ra ngoài rồi nói.”

Đường Khanh cực kỳ bình tĩnh, lại không nghĩ rằng có một ngày mình thế mà lại thua trên tay một nhân vật không quan trọng.

Nhị hoàng tử thân là hoàng tộc, gương mặt kia tuyệt đối tuấn mỹ, nhưng người trước nay luôn thích sự vật đẹp dễ như cô, lần này lại không hề có chút tán thưởng, ngược lại lộ ra một tia chán ghét.

“Thánh Nữ đại nhân.” Khóe môi Nhị hoàng tử khẽ nhếch, thấy cô không có nửa điểm tôn kính, ngược lại cả lơ phát phơ nói: “Thánh Nữ đại nhân cũng biết vì sao hôm nay bốn hoàng tử đến chứ?”

Đường Khanh cao ngạo đứng, đầy mặt lạnh nhạt, “Ta cũng không muốn biết.”

“A.....” Nhị hoàng tử lộ ra một tia châm biếm, chợt chỉ đám dân chúng sớm đã tụ lại xung quanh, buồn bã nói: “Thánh Nữ đại nhân không muốn biết, chẳng qua e là đám dân chúng này vẫn rất muốn biết đấy.”

Đường Khanh có chút không kiên nhẫn, “Nhị hoàng tử có chuyện nói thẳng.”

“Thánh Nữ đại nhân có biết chuyện Giáo Hoàng mất tích không?”

“Chuyện toàn bộ Hoàng thành đều biết, ngươi cảm thấy ta có biết hay không?”

“Vậy Thánh Nữ đại nhân cũng biết, bên trong Hoàng thành hiện giờ có chó săn của Ma tộc bóng tối trà trộn.”

Lời này tức khắc kích động ngàn tầng sóng, còn chưa đợi Đường Khanh trả lời, dân chúng xung quanh liền lộ vẻ tức giận, những tên Ma tộc đáng chết đó đã hại bọn họ không nhẹ, hiện giờ thế mà lại có người nguyên ý làm chó săn của Ma tộc, quả thực vứt hết mặt mũi của Nhân tộc bọn họ rồi!

Một tia dự cảm không tốt hiện lên trong lòng, Nhị hoàng tử đột nhiên mang quân đến đây, lại nói rõ muốn gặp cô, chuyện lần này chỉ e là hướng về phía cô mà tới.

“Nhị hoàng tử sao phải giấu giếm, ngươi mang theo kỵ sĩ đoàn tới Quang Minh Giáo chúng ta, chẳng lẽ hoài nghi trong giáo ta có chó săn?”

“Không phải hoài nghi, mà là có chứng cứ xác thực.”

Đường Khanh đã đoán được hán muốn nhắm vào cô mà tới, lại không nghĩ rằng việc hán nắm giữ chứng cứ lại không có nửa điểm bịp bợm.

Nhị hoàng tử đột nhiên lấy ra một mảnh vải nhỏ không biết xé ra từ bộ y phục nào, hỏi: “Thánh Nữ đại nhân có nhận ra được mảnh vải này đến từ đâu không?”

Đây là một miếng vải màu trắng, mặc dù nó rất nhỏ, nhưng Đường Khanh vẫn nhìn ra chất liệu vải dệt cực kỳ quý báu, đây là loại vải mà người thường thậm chí quý tộc cũng không thể có được, bởi đây là pháp bảo của cô.

Pháp bảo của Thánh Nữ được chế tác từ nguyên liệu đặc biệt, cho dù là một mảnh nhỏ, cũng rất dễ dàng nhận ra.

Sau khi Nhị hoàng tử lấy mảnh vải vụn này ra, lại nói: “Thánh Nữ đại nhân cũng biết ta lấy được mảnh vải này từ đâu chứ?”

Đường Khanh lúc này, tuy vẫn mặt không biểu cảm, nhưng nội tâm đã không còn bình tĩnh nữa.

Pháp bảo này sở dĩ biến thành mảnh nhỏ, đều là do Ma Hoàng gây ra, bởi vì chính hán đã xé nát nó. Chỉ là, rõ ràng mảnh vải này hán phải ở lại chỗ của hán (Ma Hoàng), vì sao lại xuất hiện trong tay Nhị hoàng tử.

Hắn ta, rốt cuộc có được nó như thế nào.

Nhị hoàng tử thấy cô thờ ơ, lạnh giọng cười, “Thánh Nữ đại nhân cũng thật trầm ổn.” Nói đoạn, hắn ta lại nói: “Xin hỏi Thánh Nữ đại nhân, lúc trước ngài làm thế nào đoạt lại Sơ Vân Thành từ trong tay Ma tộc, thậm chí còn ép bọn họ trở về Vùng Đất Hắc Ám? Cùng với, vì sao ngài ngay cả điều tra cũng không cần, liền biết chuyện Thủy Thành có nội quỷ?”

Ánh mắt Đường Khanh híp lại, lúc trước cô bức lui Ma tộc, cũng không phải không có ai dò hỏi, chỉ là Giáo Hoàng đều giúp cô ngăn cản xuống, trước mặt hắn ta đột nhiên nhắc lại chuyện xưa, sợ là có chuẩn bị mà đến, thậm chí chỉ e đã biết không ít chuyện.

Có thể biết được nhiều chuyện của cô như thế, chỉ có một người.

Nhị hoàng tử thấy cô không nói, thừa thắng xông lên, “Nói đến đây, xưa nay Thánh Nữ đều cần giữ gìn sự thánh khiết, nhưng ta lại nghe nói, Thánh Nữ đại nhân ngài đã không còn thánh khiết, không biết việc này có phải sự thật hay không?”

Ma Hoàng tên khốn kiếp kia!

Nội tâm Đường Khanh tức đến ngứa răng, nhưng những chuyện trước đó cô đều có thể tìm lý do tránh đi, mà chuyện này chỉ cần có người kiểm tra một chút, liền lập tức biết được thật giả.

Thánh Nữ mất đi thánh khiết chính là đại sự, vô luận lúc trước người đã cống hiến bao nhiêu, trước mặt mọi người, cũng đều là phản đồ.

Lời Nhị hoàng tử nói đã khiến đám đông ồ lên, tất cả mọi người mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Thánh Nữ.

Mà cô, lại vẫn cao quý ngạo nghễ như cũ, “Nói đi, Nhị hoàng tử hôm nay đến đây, là vì vị trí Giáo Hoàng, hay là vì vị trí Thánh Nữ này?”

“Thánh Nữ đại nhân cũng thật thích nói đùa, hoàng tộc không được nhập giáo, dù ta muốn vị trí Giáo Hoàng này, dân chúng cũng sẽ không đồng ý.”

Hoàng tộc đã có được quyền lợi rất lớn, nếu như ngay cả Quang Minh Giáo đều bị bọn họ khống chế, vậy thế giới này liền thật sự thành một nhà độc đại, cho nên mới có quy củ hoàng tộc không được nhập giáo này, mục đích chính là để giám sát lẫn nhau.

Cho nên, lời Nhị hoàng tử nói cũng không khiến bất luận kẻ nào phản ứng, ngược lại có người hô to chuyện trước đó theo lời Nhị hoàng tử rốt cuộc là thật hay giả.

“Thánh Nữ đại nhân, dân chúng đang hỏi ngài đấy.”

Nhìn nụ cười tràn đầy ác ý kia của Nhị hoàng tử, Đường Khanh thật sự hận không thể tiến lên làm thịt hắn, chẳng qua trước công chúng, cô chỉ có thể nhịn.

Có thể nói ra nhiều chuyện như vậy, hơn nữa chứng cứ trong tay hắn, Đường Khanh liền giải thích cũng lười, chỉ mặt không biểu cảm mà nói: “Nhị hoàng tử muốn đối phó ta thế nào đây?”

Nhị hoàng tử lại nói: “Xem Thánh Nữ đại nhân nói này, nếu những việc này ngài chưa từng làm qua, ta nào dám đối phó ngài chứ.”

“Nhưng nếu ta đã làm thì sao.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Thánh Nữ của Ma Hoàng 18

Edit: Xanh Lá

Rõ ràng trước đó hoàng tộc còn đang nội chiến, chẳng qua trước mắt, Đường Khanh lại nhìn ra, Nhị hoàng tử này không biết đã dùng biện pháp gì, mà lại có thể vượt lên từ trong đám hoàng tử đồng đảng.

Cô cũng không phản kháng, một kẻ trong hoàng tộc mà thôi, cô còn chưa để vào trong mắt, cô chỉ muốn nhìn một chút, xem vị Ma Hoàng kia rốt cuộc muốn làm gì.

Thánh Nữ mất đi thánh khiết chính là đại sự, dù là Nhị hoàng tử cũng không dám lập tức làm gì cô, mặc dù Thánh Nữ đã thừa nhận cô phạm sai lầm.

Cuối cùng, cô bị nhốt vào thiên lao.

Cách một bức tường, ngoài tường mặt trời rực rỡ tươi đẹp, trong lao đầy mùi hư thối mốc meo, đối lập một trời một vực, nhưng Thánh Nữ vẫn đứng ngạo nghễ, cũng không vì bị bỏ tù mà lộ ra nửa điểm chật vật, cổ vẫn cao quý như vậy.

Không biết qua bao lâu, ô cửa sổ nhỏ trên tường thiên lao kia cũng đã không còn sót lại ánh mặt trời, vốn thiên lao đã tối tăm, nay lại chìm vào bóng tối vô tận.

“Lâm Lâm của chúng ta, vẫn mỹ lệ như thế.”

Giọng nói quen thuộc truyền đến, Đường Khanh ngay cả đôi mắt cũng không nâng, chỉ nói: “Ma Hoàng đại nhân rốt cuộc muốn làm gì.”

“Lâm Lâm không chịu phân lại Thần Ánh Sáng, vậy ta cũng chỉ có thể tự mình động thủ. Nàng xem, mặc kệ nàng đã từng làm gì cho đám Nhân tộc này, một khi nàng phạm chút sai lầm nhỏ, bọn họ liền có thể xóa sạch công lao của nàng. Nhân tộc như vậy, nàng còn muốn che chở sao?”

“Bảo vệ chứ, vì sao không bảo vệ, ai bảo ta là Nhân tộc đây.”

“Vậy Thần Ánh Sáng của nàng đâu? Nàng gặp nạn, hắn có xuất hiện không nào?”

Đường Khanh yên lặng mắt tròn trắng, Thần Ánh Sáng không xuất hiện mới tốt, cô hiện tại một chút cũng không muốn nhìn thấy hắn.

“Thần có chuyện của mình, ta chỉ là một trong số những con dân của ngài ấy, bé nhỏ không đáng kể.”

Trong bóng đêm, đôi mắt Ma Hoàng âm tình bất định, thật lâu sau, hắn nói: “Lâm Lâm, nàng có biết người bên ngoài đang thương lượng cái gì không?”

“À, thương lượng thiêu chết ta.” Trong lời nói của Đường Khanh không có nửa điểm kinh ngạc, rốt cuộc việc này cũng từng có vết xe đổ.

“Nàng không kinh ngạc?”

“Ta phạm sai lầm, bị xử trí, cũng là phải.”

Ma Hoàng dù thế nào cũng không nghĩ tới cô lại gan bướng hồ đồ như vậy, đến cuối cùng, ngay cả hắn trước nay trầm ổn cũng có chút tức giận, “Nàng ngay cả nửa điểm cũng không hối hận?”

“Ta làm những chuyện như vậy, vô luận đúng hay sai, nếu đã phạm phải, liền không tồn tại thứ gọi là hối hận này.” Đường Khanh không vui không buồn nhìn hắn, nhưng dáng vẻ thong dong bình tĩnh này của cô lại khiến Ma Hoàng bạo phát.

“Nàng sẽ hối hận!”

Bỏ xuống những lời này, Ma Hoàng biến mất khỏi thiên lao.

Hắn vừa đi, giọng nói của hệ thống liền vang lên, “Khanh Khanh, người thật sự chuẩn bị ngày mai chịu hoả hình?”

Đường Khanh chậm rãi chờ đợi, sau khi bảo đảm xung quanh không có ai, cô mới lười nhác nói: “Người thật sự tưởng ta khờ chắc? Loại chuyện ma quỷ lừa Ma Hoàng này mà người cũng tin.”

Hệ thống:.....

Kịch bản của ký chủ, hắn cũng ngày càng xem không hiểu rồi.

“Nếu Ma Hoàng đã chụp cho ta cái mũ lớn như vậy, e sẽ không dễ dàng để ta chết, cho nên nha, chuyện ngày mai người không cần quan tâm.”

Chuyện Thánh Nữ mất đi trong sạch nháy mắt truyền khắp toàn bộ Hoàng thành, đến ngày hôm sau khi mặt trời vừa mọc, cô liền bị mang ra khỏi thiên lao, số người xuất hiện bên ngoài quả thực nhiều không đếm xuể.

Dân chúng toàn bộ đứng ở hai bên đường, có người phẫn nộ, có người thất vọng, đương nhiên cũng có người tin tưởng Thánh Nữ đại nhân bị oan uổng, rốt cuộc Thánh Nữ đại nhân cao quý không nhiễm bụi trần như vậy, sao có thể phạm phải sai lầm đây.

Tuy nhiên, bất luận bọn họ nghĩ thế nào, Đường Khanh rốt cuộc vẫn bị trói trên trụ gỗ. Dưới chân cô, là vô số cây đuốc.

Người hành hình vẫn là Nhị hoàng tử, hắn đứng trên đài, từ trên cao nhìn xuống người bị trói phía dưới, chỉ là hắn ta vốn hẳn nên kiêu ngạo, giờ phút này trong ánh mắt lại mang theo chút hoảng hốt.

Hắn ta biết được những việc này của Thánh Nữ, đều là do vị đại nhân kia nói với hắn, nhưng mục đích cuối cùng của vị đại nhân kia cũng không phải là muốn thiêu chết Thánh Nữ, nếu không lúc trước cũng sẽ không cảnh cáo hắn, không cho phép khiến cô chịu khổ trong thiên lao.

Nhị hoàng tử cười lên lưng cọp khó leo xuống, vốn hắn ta còn muốn tìm vị đại nhân kia, đáng tiếc, bất luận hắn tìm thế nào, đều không thấy được nửa điểm bóng dáng người đó.

Mất thấy thời điểm hành hình sắp tới, Nhị hoàng tử lo âu không thôi.

Thị lực của Đường Khanh cực tốt, dĩ nhiên nhìn thấy Nhị hoàng tử đang hoảng loạn, khóe môi cô khẽ nhếch, giọng nói tuyệt đẹp êm tai, “Nhị hoàng tử làm sao vậy? Lập tức có thể đăng cơ làm hoàng đế, lại nắm giữ toàn bộ Quang Minh Giáo, sao còn hoảng loạn như thế đây.Ồ, để ta ngẫm lại nhé, vị hợp tác với ngài kia, mất tích rồi nhì.”

Đột nhiên bị nói ra tâm sự trong lòng, Nhị hoàng tử thẹn quá hóa giận, “Ngươi câm miệng!”

“Muốn ta câm miệng rất đơn giản, Nhị hoàng tử trực tiếp hạ lệnh hành hình là được.”

“Ngươi đừng ép ta!”

Đường Khanh nghe được lời này, bật cười một tiếng, “Nhị hoàng tử đúng là đáng yêu thật, sao lại biến thành ta ép ngươi, rõ ràng ta mới là người sắp phải chịu hình mà.”

Bởi đây là hành hình công khai, nên cuộc đối thoại của hai người dân chúng đều nghe được, những người lúc trước còn căm phẫn Thánh Nữ, hiện giờ lại bắt đầu mê mẩn, nhìn đáng vẻ này của Thánh Nữ đại nhân, sao lại có cảm giác Nhị hoàng tử mới là người chột dạ nhì?

Dân chúng không ngốc, rất nhanh liền có người phản đối hành hình.

Mất thấy tình hình sắp mất khống chế, Nhị hoàng tử phải ra lệnh.

“Mau, hành hình!”

Vị đại nhân kia không liên hệ được, hẳn ta cũng không phải đối thủ của Thánh Nữ, nếu để nàng ta chạy thoát, thì mình còn chưa ngồi lên ngôi vị hoàng đế đã xong rồi.

Nhị hoàng tử hoảng loạn ra lệnh, cũng không có ai chấp hành. Nhóm kỵ sĩ không ngu, việc Thánh Nữ làm những năm gần đây bọn họ đều xem ở trong mắt, so với nói cô làm phản, còn không bằng nói hết thấy chuyện này đều do Nhị hoàng tử âm mưu.

Đường Khanh nhìn người giữ cây đuốc lại chậm chạp không chịu động thủ kia, hơi nhướng mày, “Hóa ra là ngươi à, trưởng kỵ sĩ đại nhân.”

Kỵ sĩ trưởng bị điểm danh, sau một lát thất thần ngẩn ngui, lập tức tiến lên cung kính nói: “Thánh Nữ đại nhân tôn kính, tôi mở trời cho ngài.”

“Không, châm lửa đi.”

Kỵ sĩ trưởng hơi ngạc nhiên, lại thấy cô nói tiếp: “Từng hân hạnh cùng trưởng kỵ sĩ đại nhân đến biên cảnh, chúng ta cũng coi như quen biết, trưởng kỵ sĩ đại nhân coi như giúp ta một việc.” Nói xong, cô lại nhẹ giọng mở miệng, dùng âm lượng chỉ hai người bọn họ có thể nghe thấy mà nói: “Ta chỉ muốn nhìn một chút, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện rách nát gì. Yên tâm, ta sẽ không chết.”

Cuối cùng, dưới ánh mắt chắc chắn của cô, kỵ sĩ trưởng châm cây đuốc.

Dưới lửa lớn hùng hực thiêu đốt, Đường Khanh dĩ nhiên không dễ chịu, khói đặc mù mịt, nhiệt độ nóng bỏng kia đều bức cô nước mắt chảy ròng, chẳng qua dù vậy, cô vẫn không có nửa câu xin tha.

Mất thấy ngọn lửa sắp đốt đến dưới chân cô, tim kỵ sĩ trưởng tức khắc nhảy lên tới họng.

Đường Khanh chịu đựng cảm giác không thoải mái, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn trời, cuối cùng, môi đỏ của cô hé mở, như đang tự hỏi, lại như đang lầm bầm điều gì, “Thần, ngài thật sự muốn vứt bỏ ta sao?” Nói xong, một hàng lệ trong suốt liền chậm rãi chảy xuống từ đôi mắt sớm đã bị khói đặc hun đỏ.

Chỉ một câu nói, mang theo vô tận bi thương, như mất đi tất cả hy vọng sinh tồn, chỉ còn tro bụi xám xịt.

Miền cưỡng lộ một tia ý cười, cô rũ mắt, nhàn nhạt nói: “Một khi đã vậy. Thần, tạm biệt.” Nói xong, cô nhắm mắt lại, như đang chờ đợi tử vong kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Thánh Nữ của Ma Hoàng 19

Edit: Xanh Lá

Xung quanh sớm đã loạn thành một đoàn, dân chúng lấy lại tinh thần đồng loạt chạy tới nơi có nguồn nước, kia chính là Thánh Nữ của bọn họ, nếu cô bị thiêu chết, đừng nói toàn bộ đại lục Ánh Sáng cũng không tìm thấy vị Thánh Nữ thứ hai có thần lực cao cường như vậy, mà dù có đi chăng nữa, nhưng

Thánh Nữ đại nhân đã từng khẳng khái cỡ nào, sao bọn họ có thể lấy oán trả ơn chứ!

Nhị hoàng tử sớm bị tình cảnh này dọa cho sợ tới mức xui xẻo trên đất, đợi hấn lấy lại tinh thần muốn chạy trốn, liền phát hiện nhóm kỵ sĩ không biết đã phản chiến từ khi nào, đồng loạt chìa kiếm về phía hấn ta.

Nguồn nước cách nơi hành hình trong thành có chút xa, dân chúng vừa thấy Thánh Nữ sắp bị lửa đốt đến, không ít người gấp gấp tiến lên, muốn dùng thân thể bọn họ ngăn cản đám lửa này.

Bọn họ bị thương, Thánh Nữ đại nhân sẽ trị liệu cho bọn họ, nhưng nếu Thánh Nữ đại nhân không còn, vậy trên thế giới này liền không còn cô nữa.

Trong quá trình này, Đường Khanh từ đầu đến cuối đều không tiếp tục mở miệng, đương nhiên, đây chỉ là biểu hiện bên ngoài, còn bên trong, cô đang nói chuyện vui quên trời đất với hệ thống.

“Khanh Khanh, lửa sắp đốt tới ngươi rồi.”

“Ồ, không sợ.”

“Sao ngươi lại nhắm mắt không làm gì thế.” Hệ thống đã bắt đầu nóng nảy, kết quả ký chủ lại vô cùng nhàn nhã.

“Ta không nhắm mắt chẳng lẽ mặc cho khói đặc hun ta, ngươi không biết vừa rồi ta vì giả bộ oai hùng mà đã bị khói hun đầy mắt, đến giờ vẫn còn đau đây.”

“Vậy nên hai mắt mới nhắm lại?”

“Có ai bị khói hun mắt mà không đồ lệ? Ta cũng đâu phải người mù.”

Hệ thống lúc này đã không còn lời nào để nói, hấn vừa rồi thiếu chút nữa đã bị kỹ thuật diễn của cô lừa.

“Vậy vạn nhất Ma Hoàng không tới thì làm sao?” Hấn còn nhớ rõ lời cô nói lúc trước ở trong tù.

“Ma Hoàng không tới, vậy không phải còn có Thần Ánh Sáng sao.” Vốn chỉ là thuận miệng nói, lại không nghĩ tới cuối cùng thế mà liền trở thành sự thật.

“Thần Ánh Sáng? Cái tên luôn tuột xích vào thời khắc mấu chốt kia á?”

“Hệ thống, ta có một suy đoán to gan.” Nói đến những lời này, giọng Đường Khanh đột nhiên nghiêm túc lên, “Suy đoán này, mới bắt đầu từ trong tháng.”

“Ồ? Suy đoán gì vậy?”

“Ngươi có phát hiện không, hai người Thần Ánh Sáng và Ma Hoàng, trước nay đều chưa bao giờ xuất hiện cùng lúc.”

“Một là chứa tế ánh sáng, một là chứa tế bóng tối, đương nhiên sẽ không cùng nhau xuất hiện.”

“Nhưng ngươi đã quên một việc, hai bọn họ là đối thủ một mất một còn, mặc kệ bên nào đã từng xuất hiện ở đâu, tất nhiên sẽ lưu lại một khí tức, nhưng bọn họ lại như hoàn toàn không biết đối phương tồn tại vậy.” Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt cô híp lại, “Ngươi cũng đừng quên trên lỗ tai ta còn mang theo cái gì.”

Lời này của Đường Khanh, khiến tâm tư hệ thống chìm tới đáy cốc, nếu nói lúc trước chẳng qua là suy đoán, vậy một câu cuối cùng kia lại là chứng cứ hàng thật giá thật.

Khuyên tai có chứa sức mạnh bóng tối, với thần lực của Thần Ánh Sáng không có khả năng không cảm thụ được.

Mà Đường Khanh lại nói: “Hơn nữa sau khi ta ăn thần quả thiếu chút nữa mọc cánh, cho dù không mọc ra toàn bộ, nhưng thần lực ngày càng nồng hậu kia, Ma Hoàng cũng không có khả năng không cảm giác được.”

“Cho nên……” Hệ thống đã không dám nói ra đáp án đủ để khiến hấn suy sụp này.

“Ừm, thế giới này có khả năng sụp đổ.” Đường Khanh lạnh lạnh nói xong câu đó, ngọn lửa vốn đã đốt tới dưới chân cô, đột nhiên hoàn toàn ngừng lại.

Ngọn lửa cũng không bị dập tắt, chỉ là bị ngừng nguyên trạng, có thể làm được điều này, ngoại trừ hấn thì không còn ai khác.

Vốn còn tưởng sẽ là Ma Hoàng tới đây, không ngờ, người tới thế mà lại là Thần Ánh Sáng.

Thần lực mạnh mẽ cùng ánh sáng thần kim sắc, nháy mắt liền chiếu rọi sân hành hình nhỏ nho này.

Nhìn vị thần cao quý không thể chạm đến kia, tất cả mọi người đại ra. Đương nhiên, bọn họ đại ra cũng chỉ trong chớp mắt, thần linh cao cao tại thượng cũng không phải đối tượng mà người thường có thể xem. Sau khi mọi người đang nhìn đến thân ảnh kia, tức khắc đổi mắt liền vô cùng đau đớn.

Cũng không biết là ai đột nhiên gào to một tiếng Thần Ánh Sáng, tiếp theo, tất cả mọi người quỳ xuống đồn dập.

Đường Khanh vì bị trói vào cột dĩ nhiên không thể quỳ, đương nhiên, mặc dù cô không bị trói, cũng sẽ không có chuyện cô quỳ xuống. Cô vui sướng nhìn vị thần cao cao tại thượng kia, đôi mắt âm đạm trước đó thoáng chốc sáng ngời.

Cũng không biết có phải Thần Ánh Sáng động tay động chân gì hay không, dù sao những người khác không thể nhìn thấy hắn, nhưng Đường Khanh muốn nhìn hắn, lại căn bản không có nửa điểm không khoẻ, ngược lại còn cảm thấy mình được ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt bao quanh.

Thần Ánh Sáng cũng không tiến đến đây, hắn chỉ hơi giơ tay, tiếp theo dây thừng trói trên người cô hoàn toàn được cởi bỏ.

Bởi vì trên chân có thương tích, đứng trên mặt đất nóng như thiêu đốt kia cô liền thiếu chút nữa không đứng được, ngay khi cô sắp té ngã, một đạo thần lực đột nhiên ập tới đây, tiếp theo cô liền thấy mình bay lên từ trên mặt đất, cuối cùng rơi vào trong ngực vị thần nào đó kia.

Bởi vì quá mức đột ngột, cô hơi giãy giụa, thấy tay đối phương giữ chặt mình, cô không khỏi thật cẩn thận nói: “Thần?”

Thần Ánh Sáng ôn nhu giải thích, “Chân Lâm Na bị thương, không thể đứng được.”

Đường Khanh không giãy giụa, ngoan ngoãn nằm trong ngực hắn.

Thần Ánh Sáng từ đầu đến cuối cũng không nhìn dân chúng kích động phía dưới cái nào, chỉ là trước khi đi, hắn liếc mắt nhìn Nhị hoàng tử xụi lơ trên mặt đất, nước tiểu mất không ché kia.

“Lâm Na, người kia, nàng muốn xử trí như thế nào?”

Thánh Nữ trước nay từ bi, mà Đường Khanh căn bản không hề đặt Nhị hoàng tử kia vào trong mắt, hắn sống hay chết cô cũng không có hứng thú, vì thế nói: “Chẳng qua hắn bị kẻ gian mê hoặc, thần liền thả hắn đi.”

“Lâm Na thật quá thiện lương.”

Thánh Nữ đã mở miệng, Thần Ánh Sáng dĩ nhiên cũng không làm khó hắn ta, chỉ là Nhị hoàng tử đã sớm khiến nhiều người tức giận, mặc dù thần khoan thứ cho hắn, dân chúng cũng sẽ không bỏ qua, chẳng qua những điều này đã không liên quan tới hai người bọn họ.

Thần Ánh Sáng một đường mang theo Đường Khanh đi tới Thần Điện, Thần Điện hùng vĩ hoa lệ, chẳng qua mọi nơi trong tầm mắt ngoại trừ màu trắng cũng chỉ có màu trắng.

“Nha, Thông à, ngươi có cảm thấy cái Thần Điện này quen mắt không?”

“Ngươi đang nói đến Ma cung của Ma Hoàng lúc trước?”

“Lại không phải chắc.” Nói đến đây, cô chắc một tiếng, nói: “Chắc, đây là hắn đang chuẩn bị ngã bài? Hay là thật sự khinh ta ngốc, sợ hờ lớn như vậy ta sẽ không nhìn ra?”

Hệ thống nghĩ một chút, vẫn không nói ra câu ‘nam chính nghĩ ngươi ngu xuẩn’ này, rốt cuộc ký chủ nhà hắn có đôi khi thông minh hơn người, nhưng có đôi khi cũng ngốc đến độ không nhớ chứng kiến.

“Khanh Khanh ngươi có định ngã bài với hắn không?”

“Hắn muốn diễn kịch liền tạm thời cùng hắn diễn thôi, nói thế nào hắn cũng là nam chính.”

Bởi có ‘tool hack’ là hệ thống ở đây, lời trong lòng Đường Khanh trừ phi cô muốn cho hắn (Thần Ánh Sáng) biết, nếu không đều được che giấu hoàn toàn. Nghĩ vậy, cô lại nói: “Thông à, hệ thống ngươi thăng cấp thật sự quá đúng lúc, bằng không nếu hắn biết ta phát hiện chân tướng rồi, vở diễn này cũng không biết diễn tiếp ra sao.”

“Ngươi cũng đừng đùa với lửa quá mức.” Hệ thống sợ hãi cô chơi quá trớn, vì thế lên tiếng nhắc nhở.

Thần Ánh Sáng cũng không biết mình đã lộ tẩy, lúc này hắn ôm Đường Khanh bị thương đi thẳng vào tầng điện của hắn, cuối cùng thật cẩn thận đặt cô lên giường.

“Đau không?” Cẩn thận nâng bàn chân bị thương của cô lên, trong giọng nói ôn nhu mang theo một tia đau lòng.

Đường Khanh ngọt ngào cười, “Có Thần ở đây, không đau.” Nói xong, dường như sợ hắn không tin, lại nhấn mạnh: “Thật sự, một chút cũng không đau.”

Thần Ánh Sáng than nhẹ một tiếng, cuối cùng dùng thần lực chữa khỏi tổn thương trên chân cô.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Thánh Nữ của Ma Hoàng 20

Edit: Xanh Lá

Cứ như vậy, Đường Khanh ngay khi lại trong Thần Điện nơi người người đều hướng tới. Trong thời gian này, Thần Ánh Sáng mỗi ngày đều làm bạn với cô, ngoại trừ cùng ăn cùng ngủ, còn dẫn theo cô ngao du khắp toàn bộ thiên đường, quả thực là ví dụ chân thực cho câu nói ‘sùng cô tận trời’.

Mà cô, trong thời gian này cũng phát huy cụm từ “mình rờ như điên” một cách vô cùng nhuần nhuyễn, ngay cả hệ thống cũng phải cam bái hạ phong.

Một năm này, hai người giống như thần tiên quyến lữ, sau khi dạo xong thiên đường, Thần Ánh Sáng còn dẫn theo cô đi thẳng xuống nhân gian, tộc Tinh Linh, tộc Người Lùn, thậm chí ngay cả Long tộc có sức chiến đấu bùng nổ hấn cũng dẫn cô tới ngao du một ngày.

Diễn và đối diễn một năm, hơn nữa trong thời gian này Ma Hoàng cũng chưa từng xuất hiện, vì thế Đường Khanh liền gõ gõ hệ thống, “Thống Thống à, giá trị hắc hóa của nam chính có hạ xuống không?”

Vốn tưởng một năm làm bạn này, dù thế nào cũng phải hạ xuống mấy phần trăm, kết quả hệ thống lại báo, “Không, một chút cũng chưa giảm, vẫn 50%.”

“What?” Đường Khanh bận rộn vô ích một năm nháy mắt bùng nổ.

Hệ thống nói: “Khanh Khanh, có muốn đổi phương hướng công lược hay không?”

Phương pháp này vô dụng, Đường Khanh cũng chỉ đành gạt đầu nói: “Xem ra, vở diễn này diễn không nổi nữa.”

Vốn cô còn muốn tiến triển tuần tự, khiến giá trị hắc hóa của hấn chậm rãi hạ xuống, trước mắt. xem ra phải tấn công dồn dập rồi.

Ngay khi cô chuẩn bị vạch mặt, lại phát hiện Thần Ánh Sáng vốn ngày ngày ở bên cạnh mình lại đột nhiên không có tung tích.

Nếu không phải mình còn đang trong Thần Điện, cô cũng cho rằng mình đã bị hấn vứt bỏ. Sau khi dò hỏi một đám thần hầu, cô chỉ có thể kiên nhẫn ở lại trong Thần Điện chờ hấn trở về.

Thần Ánh Sáng cũng không để cô đợi lâu, vào ngày thứ ba, hấn rốt cuộc cũng xuất hiện trước mặt cô.

Nhìn Thần Ánh Sáng vẫn không thấy rõ mặt trước mắt này, Đường Khanh nhẹ nhàng gọi, “Thần?”

Thần Ánh Sáng hơi gật đầu, tiếp theo hấn lấy ra một trái cây, đưa đến.

Trái cây không phải thứ gì khác, chính là thần quả cô đã từng ăn.

Đường Khanh vẫn chưa tiếp nhận, chỉ nói: “Ba ngày của Thần, là vì nó?”

Thần Ánh Sáng trực tiếp cầm tay cô lên, đặt thần quả vào lòng bàn tay cô, ôn nhu nói: “Ăn nó đi.”

Đường Khanh có chút kháng cự, hai quả thần đã khiến sau lưng cô xuất hiện vết xé rách, nếu ăn thêm một quả này nữa, cô cảm thấy có lẽ lần này sẽ thật sự mọc ra cánh nhỏ.

Cánh nhỏ cô không có hứng thú, rốt cuộc quá trình cũng quá mức thống khổ.

“Nha, Khanh Khanh của chúng ta lần này sẽ thành thần đấy nhì.”

Đối với lời hệ thống nói, Đường Khanh xuy một tiếng, “Không nhất định.”

Nếu đổi thành lúc trước muốn diễn kịch, cho dù ăn vào thần quả sẽ đau đến nửa chết nửa sống, cô cũng sẽ nuốt vào, nhưng trước mắt nếu đã muốn vạch mặt, vậy làm gì phải uống công chịu tội nữa.

“Thần trăm phương nghìn kế muốn ta trở thành thần, đây là vì sao?” Cô hỏi.

“Ta muốn chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau.”

Giọng nói ôn nhu như vậy, quả thực không cách nào tưởng tượng hấn chính là Ma Hoàng lúc trước.

Tinh thần phân liệt, đúng là khủng bố nha.

“Nếu Thần muốn cùng ta vĩnh viễn bên nhau, vậy Thần có thể cho ta xem mặt ngài chứ?” Đường Khanh có chút thẹn thùng mở miệng, “Đã hơn một năm

rồi, ta còn chưa biết đáng về của Thần đâu.”

Bởi không thấy quá rõ đáng về của đối phương, nên cô không cách nào đoán được biểu cảm hiện tại của hắn, chẳng qua động tác hơi ngừng kia, lại bán đứng tâm tình giờ phút này của hắn.

“Thần không muốn sao?” Cố ý bày vẻ mặt ngây thơ nhìn về phía hắn, tiếp theo cô rũ mắt, giọng nói mang vẻ mắt mát dày đặc, “Nếu Thần cảm thấy khó xử, thì thôi vậy.”

“Lâm Na, ngoại trừ chuyện này.” Thần Ánh Sáng trước nay sùng cô, nhưng chuyện này lại cự tuyệt.

Đường Khanh sau sự mắt mát ngắn ngủi, lại lần nữa nở nụ cười, tiếp theo cô giả hoạt nói, “Thần đã nói rồi đó, ngoại trừ chuyện này, còn lại đều có thể đáp ứng ta.”

Thần Ánh Sáng vừa định gạt đầu, lại thấy cô đột nhiên nhón mũi chân, tiếp theo kinh ngạc nhìn cô nhào về phía mình, hai đôi môi vừa chạm, một dòng điện thật nhỏ thổi quét toàn thân, cảm giác tê dại, khiến thân thể hắn cứng đờ.

Một năm, hắn khắc chế một năm, đối mặt với cô nhào vào trong ngực, sao còn có thể tiếp tục khắc chế.

Một nụ hôn tối tăm trời đất, thần hầu xung quanh đồng loạt tránh lui sang hai bên.

Thật lâu sau, ngay khi hắn tình mê ý loạn, một tiếng ‘Ma Hoàng đại nhân’ nháy mắt khiến hắn thanh tỉnh.

Đường Khanh bị đẩy mạnh ra, thiếu chút nữa ngã trên đất, sau khi miễn cưỡng ổn định thân mình, tất cả nguy trang lúc trước trong khoảnh khắc này toàn bộ đổ xuống.

“Nàng đang nói gì.” Thần Ánh Sáng hỏi.

Đường Khanh nhếch môi cười, trong mắt lại không có nửa điểm mê luyến ngây thơ, “Ma Hoàng đại nhân hắn phải hiểu ý ta chứ.”

Nếu đã bị phát hiện, Thần Ánh Sáng cũng không nguy trang nữa, chỉ hỏi: “Nàng phát hiện từ khi nào.”

“Rất sớm trước đây liền phát hiện, rốt cuộc sự nguy trang của ngươi, thật sự chẳng ra sao ả.”

“Nếu đã sớm phát hiện, vì sao đến bây giờ mới nói.”

Đường Khanh buông tay, “Chỉ là muốn nhìn xem ngươi rốt cuộc muốn làm gì.”

“Vậy hiện tại nàng đã thấy rõ ta rốt cuộc muốn làm gì chưa?”

“Chưa thấy rõ.”

Đối mặt với sự thành thật của cô, Thần Ánh Sáng đột nhiên cười nhạt, “Nếu chưa thấy rõ, vậy vì sao Lâm Lâm không tiếp tục diễn.”

“Giác quan thứ sáu nói cho ta, thần quả này không thể ăn.”

“Lâm Lâm cảm thấy nàng có quyền lợi cự tuyệt?”

Luận về thực lực, cô đương nhiên đánh không lại hắn, rốt cuộc thần lực trên người mình đều là hắn cho, cũng may, trong 3 ngày này cô đã nghĩ kỹ đường lui sau khi vạch mặt.

Trong Thần Điện có rất nhiều nơi tốt, còn có không ít thứ tốt, trước kia hắn đối với mình lại không chút trói buộc, một số đồ cô muốn đương nhiên có được dễ như trở bàn tay, ví dụ như thuốc ả giấu tung tích của mình, lại ví dụ như thần phù có thể giúp cô nhanh chóng rời khỏi Thần Điện.

“Trước kia không có, chẳng qua hiện tại có thể thử một lần.”

Đường Khanh cười nói, tiếp theo, cô liền biến mất khỏi Thần Điện.

Thần phù truyền tống cô tới Long tộc, đây là chủng tộc cực kỳ bực hãn, cho dù là Thần Ánh Sáng, muốn một mình đấu với toàn bộ chủng tộc bọn họ vẫn rất khó khăn.

Đường Khanh tránh trong một sơn cốc cô phát hiện ra vào ngày du ngoạn kia, nhìn sao trời bên ngoài, hiếm khi có chút thả lỏng.

“Khanh Khanh, ngươi rời khỏi Thần Ánh Sáng, không sợ hắn bùng nổ sao?”

“Ta liền chờ hắn bùng nổ. Tốt cuộc không bùng nổ trong trầm mặc, thì sẽ chết trong trầm mặc đó.”

Hệ thống cảm thấy cô nói rất có lý, nhưng luôn cảm thấy đây là cô đang làm ra vẻ.

“Đúng rồi, lúc trước người nói thần quả kia có vấn đề, rốt cuộc có vấn đề ở đâu?”

“Ta đoán mò, chẳng qua muốn tìm một điểm dẫn phát chuyện sau đó mà thôi.”

Hệ thống đối với ký chủ nhà mình đã không còn lời gì để nói, chẳng qua khi cuối cùng chuyện trở thành sự thật, hắn không thể không nói một câu, ký chủ nhà hắn, có một cái miệng quạ đen* rất lợi hại. (*miệng quạ đen: nói chuyện xui thành sự thật)

Trước mắt, trời đã tối, Đường Khanh đơn giản nhắm mắt ngủ, ba ngày này cô vẫn luôn nghĩ cách rời đi, thật sự đã khiến cô sâu đến mất ngủ.

Còn chưa đợi cô ngủ say, cảnh báo của hệ thống đã vang lên trong đầu.

“Khanh Khanh, Thần Ánh Sáng, ô không, là Ma Hoàng tới!”

Giọng nói của hệ thống khiến cô nháy mắt thanh tỉnh, còn chưa đợi cô có bất cứ phản ứng gì, người đã đứng trước mặt cô.

Ma Hoàng hay cũng là Thần Ánh Sáng cao quý đứng trước mặt cô, tiếp theo khóe môi khẽ nhếch, “Lâm Lâm, nàng cảm thấy nàng có thể chạy trốn tới nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Thánh Nữ của Ma Hoàng 21

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh đã sớm đoán được hắn có thể tìm được mình, rốt cuộc trên đại lục này, muốn né tránh hắn nhất thời đều rất khó, chỉ là dù thế nào cô cũng không nghĩ tới, sau khi cô ẩn giấu tung tích của mình, gia hỏa này thế mà chỉ trong một ngày ngắn ngủi đã tìm thấy cô.

Giận lật bàn, có còn để cô yên ổn công lược tiếp hay không vậy.

Người cũng đã đứng ngay trước mặt mình, phản kháng đều là dư thừa cả, cô lẳng lặng nhìn Ma Hoàng quỳn rũ mặc trên người bộ y phục đỏ, đột nhiên nói: “Có một việc ta rất hiếu kì.”

“Ừm?”

“Nhân vật Ma Hoàng này, rốt cuộc có từng tồn tại hay không.”

“Đã từng tồn tại.”

“Đã từng?”

“Ừm, đáng tiếc bị ta giết.”

Một câu nhẹ nhàng băng quơ của Ma Hoàng, lại khiến Đường Khanh vô cùng khiếp sợ. Hắn..... thế mà đã giết nhân vật phản diện của mình sớm như vậy!

So sánh với sự khiếp sợ Đường Khanh, hệ thống cũng cực kỳ chấn động, hắn hiện tại đã không gửi gắm hy vọng gì vào ký chủ nữa, nhiệm vụ này chỉ e sẽ không hoàn thành, cho dù nam chính có lập tức chết đi, nhưng nếu hắn chết đi, quy tắc thế giới sẽ bị nhiễu loạn, cho nên hắn không thể chết được, vì thế nhiệm vụ lần này không có khả năng hoàn thành.

“Khanh Khanh.”

Vào lúc mấu chốt hệ thống lại đột nhiên mở miệng tất có chuyện quan trọng cần nói, Đường Khanh miễn cưỡng phân chia tinh thần đáp lại: “Làm sao vậy?”

“Nhiệm vụ của thế giới không hoàn thành được, người hiện tại cố kéo dài đi, trong lúc này.....” Nghĩ đến Thần Ánh Sáng và Ma Hoàng tinh thần phân liệt, mặc kệ bên nào cũng không thể vào, hắn thở dài, “Chú ý an toàn.”

Lời nhắc nhở ám áp của hệ thống khiến Đường Khanh cảm động suýt nữa rơi lệ đầy mặt, “Người mẹ nó sao lại không nói sớm!”

“Nói sớm hữu dụng sao?”

Đường Khanh:.....

Quả thật như lời hệ thống nói, nói sớm căn bản vô dụng, bởi từ rất sớm trước đây cô đã bị Thần Ánh Sáng theo dõi! Ma tộc tập kích ở biên cảnh, phòng chừng cũng là hấn cố ý tính kế mình!

Quá ‘con mèo nhà nó’ xấu xa rồi!

Bắt nạt người ta đến tận cùng nha!

“Nói đi, ngươi muốn làm gì ta.” Đường Khanh nhứt chí nhìn Ma Hoàng trước mắt đẹp như yêu nghiệt.

“Ta nói rồi, ta muốn Lâm Lâm vĩnh viễn ở bên cạnh ta.” Ma Hoàng vừa nói, vừa lấy thần quả ra, tiếp theo, hấn hỏi: “Lâm Lâm tự mình dùng, hay để ta giúp nàng dùng?”

“Ta tự mình ăn.” Đường Khanh đoạt lấy thần quả, với sự hiểu biết của cô đối với gia hòa này, để hấn hỗ trợ khẳng định không phải chuyện gì tốt.

Thần quả vẫn vô cùng mỹ vị như cũ, chẳng qua lần này cô ăn lại cảm thấy vô vị.

Trong nháy mắt cô ăn xong thần quả kia, Ma Hoàng ôm cô vào lòng, tiếp theo biến mất bên trong sơn cốc này.

Thần lực cường đại đột nhiên dừng mãnh lan tràn toàn thân, mặc dù có Ma Hoàng ôm, cô vẫn cảm thấy như mình sắp chết, loại cảm giác thân thể bị cường chế xé mở, sau đó có thứ gì đó phá xác thoát ra, quả thực không ổn đến vô cùng!

Cô đã đau đến không thấy rõ bất luận kẻ nào, lại càng không biết mình đang ở đâu, giờ phút này, cô hận không thể bảo người bên cạnh trực tiếp cho cô một đao, quá mẹ nó thống khổ!

Ma Hoàng từ đầu đến cuối đều không buông cô ra, thấy cô thống khổ như thế, hấn nhẹ nhàng mở miệng, “Rất nhanh, Lâm Lâm cố chịu một lúc.”

Đường Khanh đã đau đến sắp mất đi lý trí, sau khi nghe đến lời này, trực tiếp quát lên: “Ta hận ngươi! Ta hận ngươi!!”

“Ừm, hận đi.” Về mặt Ma Hoàng không dao động.

Nếu giữ cô ở cạnh mình sẽ khiến cô oán hận, vậy..... liền hận đi.

Thời gian từ từ trôi qua, toàn thân Đường Khanh đã đầy mồ hôi ướt nhẹp. Đau nhức qua đi, cô vô lực xụi lơ trong ngực người nào đó, tiếp theo, cô liền nghe được một tiếng cảm thán rất nhỏ.

“Thật đẹp.”

Ma Hoàng vừa tán thưởng, vừa duỗi tay sờ sờ đôi cánh màu trắng vừa mới mọc ra kia, đôi cánh mỹ lệ lại thánh khiết, quả thực khiến hấn yêu thích không buông tay.

Cánh mới mọc ra đương nhiên rất mất cảm, mặc dù chỉ vuốt ve nhẹ cũng khiến cô có cảm giác quái dị, cả người không thoải mái, chẳng qua hiện giờ không có nửa điểm sức lực, căn bản không cách nào tránh ra, chỉ có thể để tùy ý đối phương đùa bỡn.

Không có sức lực giãy giụa, cô chỉ có thể thử tìm khác phân tán lực chú ý của mình. Nhưng sau khi cô liên hệ với hệ thống, hệ thống trước nay luôn làm bạn bên cạnh cô, lần đầu tiên lại không đáp lại.

“Hệ thống? Hệ Hệ? Thống Thống?”

Liên tục vài tiếng sau, hệ thống vẫn như cũ không có nửa điểm động tĩnh. Nháy mắt, cô đã nhận ra có điều gì không ổn.

Nhiệm vụ không hoàn thành, hệ thống sẽ không vô duyên vô cớ biến mất, trừ phi.....

Thấy cô nhìn mình, Ma Hoàng chậm rãi nói: “Làm sao vậy?”

“Ngươi làm gì.”

“Chỉ là cắt đứt liên hệ nào đó của nàng mà thôi.” Ma Hoàng không chút để ý mở miệng, “Từ rất sớm trước kia ta đã nói với nàng, ta có thể nghe được nội tâm nàng. Cho nên, mỗi lần ta đều có thể nghe được nàng đang đối thoại với ai.”

Tất cả bí mật nháy mắt bị người phát hiện, loại cảm giác này, khiến Đường Khanh bắt đầu sợ hãi.

Hệ thống không còn, nhiệm vụ không cách nào tiếp tục, vậy cô cũng chỉ có thể vĩnh viễn ở lại thế giới này, mà cô hiện tại lại là thần, có được sinh mệnh vô tận.....

“Lâm Lâm, chỉ cần nàng ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, ta sẽ không thương tổn nàng.”

Lúc này nếu hệ thống ở đây, Đường Khanh khẳng định có thể nghe được cảnh báo về giá trị hắc hóa của hấn, nhưng hiện tại, cô chỉ có thể miễn cưỡng

cảm ứng được nguy hiểm.

Cánh vừa mọc ra luôn cực kỳ yếu ớt, thậm chí không cách nào thu lại tự nhiên, Đường Khanh mỗi ngày nhìn vương bát đản Ma Hoàng này thường thức cánh của mình, đến tận hai ngày sau, cô rốt cuộc mới có thể thu lại nó.

“Lâm Lâm thật lợi hại, chẳng qua mới hai ngày đã có thể thu cánh.”

Đường Khanh cũng không mở miệng, từ sau ngày đó, cô liền một chữ cũng không nói ra.

Dù sao có thể nghe được nội tâm cô, vậy cứ cho hắn nghe đủ!

Ma Hoàng đối với loại hồ hững này của cô cũng không tức giận, chỉ cười nói: “Nếu Lâm Lâm đã khôi phục, vậy ta liền không chờ đợi nữa.”

Một câu chờ đợi khiến cô hơi ngược mắt, đường đường là thần ánh sáng cùng bóng tối tập hợp nhất thể, vậy mà còn cần chờ đợi? Đùa cô à?

Nhưng rất nhanh cô biết ngay, đây quả thật không phải đang đùa cô.

Sau khi đối phương ưu nhã cởi quần áo, cô biết ngay việc lớn không ổn rồi.

“Lâm Lâm, ta muốn nhìn cánh của nàng.”

“Xem cái đại đầu quý nhà ngươi!” Lúc này, cô rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà bạo phát ra, “Ngươi cút cho ta!”

“Ngoại trừ bên cạnh Lâm Lâm, nơi nào ta cũng sẽ không đi.”

Ma Hoàng vừa mở miệng, vừa mở ra hai cánh của mình. Vốn tưởng cánh của hắn sẽ thuần màu đen, lại không nghĩ rằng thể mà lại giống với cô, là trắng tinh không tì vết.

“Chẳng phải Lâm Lâm muốn nhìn khuôn mặt của ta sao, hiện tại, liền cho nàng xem đủ.” Hắn ôn nhu nâng đầu Đường Khanh, khiến cô nhìn thẳng vào mình.

Đường Khanh nhìn mái đầu vàng kim trước mắt, không biết từ lúc nào, hắn thể mà đã biến thành đáng vẻ Thần Ánh Sáng.

Khuôn mặt Thần Ánh Sáng và khuôn mặt khi làm Ma Hoàng cũng không khác biệt quá lớn, nếu nói khác biệt duy nhất thì có thể chính là khí chất, Ma Hoàng là yêu nghiệt, mà Thần Ánh Sáng lại là mang một vẻ đẹp cảm dục, cao không thể với.

Tuy rất đẹp, nhưng hiện tại Đường Khanh chỉ muốn chửi ầm lên.

Hai cánh đan chéo vào nhau, cảm giác kỳ dị nháy mắt lan khắp người, tiếp theo cô liền mất đi toàn bộ sức lực.

Nếu nói lúc trước ở cùng Ma Hoàng mười lăm ngày chẳng qua là cảm giác trên thân thể, hiện giờ thêm đôi cánh này, quả thực là thân thể cùng linh hồn kết hợp, tư vị kia, quả thực khiến cô vĩnh viễn khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Thánh Nữ của Ma Hoàng 22

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh bị bắt thừa nhận đoạn thời gian này, bởi đã là thần, nên cô không có chút cảm giác mệt mỏi nào cả, ngược lại cảm thấy thân thể mình vẫn tràn ngập sức lực như cũ.

Loại tư vị không biết bao giờ mới đến cuối này, rốt cuộc cũng khiến cô hoàn toàn bùng nổ.

“Ngươi đủ rồi!” Cô khàn giọng nói, đẩy người đang cười trên người mình ra.

Bị đẩy ra đột ngột, hắn vẫn không tức giận, ngược lại ôn nhu nói: “Được rồi, lần này liền tạm thời thả nàng.”

Lời này như đang ban ơn vậy, Đường Khanh tức đến độ trực tiếp giận dữ: “Cút!”

“Lâm Lâm muốn cùng ta lăn* à?” Thần Ánh Sáng vừa nói, vừa ôm cô lên, thấy cô lại muốn giãy giụa, nụ cười trên mặt hắn mang một tia uy hiếp, “Lâm Lâm lại muốn tiếp tục sao?”

(*) “Cút” cũng có nghĩa là “lăn”, nam chính cố ý biến nghĩa từ “cút” thành “lăn lộn”

Nghe vậy, sắc mặt Đường Khanh tối sầm, chỉ có thể ngừng giãy giụa.

Nếu nói trước kia cô đối với nam chính ít nhiều cũng có chút áy náy, thì bây giờ lại là chán ghét đến cực điểm, cái loại ngày tháng bị giam cầm mất tự do, không biết đến tương lai này, lần đầu tiên cô nhớ mong hệ thống như vậy.

Chẳng qua một ý nghĩ vừa mới hiện lên, ngay sau đó, cô liền bị chặn vào vách bê tông trong Thần Điện.

“Lâm Lâm còn nghĩ đến thứ kia?”

Sắc mặt Đường Khanh trầm xuống, mang theo ý vị trả thù, cô nói: “Biết rõ còn cố hỏi, nguoi và hấn, căn bản không cách nào đánh đồng.”

Thần Ánh Sáng trước nay mặt không đổi sắc, lần này dưới lời nói mang theo khiêu khích, rốt cuộc thay đổi sắc mặt.

“Mặc dù không cách nào đánh đồng, đời này của nàng cũng không cách nào gặp lại hấn!”

So sánh với Thần Ánh Sáng ôn nhu, Đường Khanh đã sắp không chịu nổi Thần Ánh Sáng mất đi lý trí, kết quả cuối cùng chính là hấn khiến cô thần trí tan rã, cuối cùng hoàn toàn té xỉu trong bể tắm.

Tỉnh lại lần nữa, thân thể đã bị người rửa sạch, chẳng qua cô vẫn có cảm giác cực kỳ không ổn, bởi cô phát hiện mình bị nhốt trong một chiếc lồng sắt cực lớn.

Lồng sắt do thần lực dày đặc đúc thành, dưới thần lực như vậy, mặc dù hiện giờ cô cũng là thần, cô vẫn không thể tới gần, hay mở nó ra.

“Lâm Lâm tỉnh rồi, có muốn ăn gì không?”

Nhìn Thần Ánh Sáng từ xa đi tới, cô rời mắt sang một bên, hờ hững.

Tuy nhiên, Thần Ánh Sáng lại nói: “Đây là ta có ý chuẩn bị cho Lâm Lâm. Lâm Lâm thích chứ?”

“Nếu ta nói không thích, nguoi chịu thu hồi thứ đồ rách nát này hả?”

“Đương nhiên sẽ không.”

“Thích.” Đường Khanh mặt không biểu cảm nhìn Thần Ánh Sáng tru nhả cao quý đứng bên ngoài lồng sắt kia, dù thế nào không nghĩ ra được, đang yên đang lành làm một Thần Ánh Sáng, sao hấn tự dưng lại thích bóng tối đây?

“Ta có một việc không rõ, nguoi là thần linh cao cao tại thượng, vì sao lúc trước sau khi giết Ma Hoàng lại biến chính mình thành hấn, thậm chí còn muốn tấn công đại lục Ánh Sáng?”

“Ồ Thần Điện này quá lâu, đột nhiên muốn đổi thân phận khác.” Thần Ánh Sáng nhẹ nhàng băng quơ, về mặt tùy ý nói: “Về phần tấn công đại lục Ánh Sáng, một đám Nhân tộc hủ bại, cũng nên tẩy sạch một chút.”

Đường Khanh không nghĩ tới hấn lại là một vị thần không chịu trách nhiệm như vậy, lại nghĩ đến mình lúc trước bị hai loại thân phận của hấn đùa giỡn xoay quanh, không khỏi cắn răng nói: “Vậy lúc trước gạt ta, cũng chỉ là vì nhảm chán?”

Thần Ánh Sáng cũng không trực tiếp đáp lại, chỉ cười nhạt nói: “Lâm Na cảm thấy thế nào?”

Đường Khanh chán nản, đáp lại thế này, còn không phải đang biến tướng nói cho cô thật sự là vì nhảm chán sao!

“Ném ta xoay quanh như vậy, vui lắm à?”

Lúc này, Thần Ánh Sáng lại trực tiếp thừa nhận: “Rất vui.”

Hấn đáp như vậy, trực tiếp khiến Đường Khanh tức đến độ xoay người không thèm quan tâm đến hấn. Vốn cô còn nghĩ hệ thống không còn, nhìn xem có thể tự cứu mình trước một chút hay không, nghĩ nếu như có thể tìm ra nguyên do hấn biến thành Ma Hoàng, nói không chừng sẽ có biện pháp khiến hấn trở thành Thần Ánh Sáng lúc trước.

Kết quả, gia hỏa này chính là bởi vì nhảm chán!

Đã coi cô thành trò vui, còn cảm hóa cái rắm à!

Sau cuộc nói chuyện này, quan hệ của hai người lại khôi phục điểm đóng băng như cũ. Đường Khanh đã không thèm phản ứng với người khi thì xuất hiện với bộ dạng Thần Ánh Sáng, lúc lại hiện ra với dáng vẻ Ma Hoàng này nữa.

Thời gian trong lồng sắt buồn tẻ nhạt nhẽo, dần dần, đến khi cô cảm thấy sắp suy sụp, giọng nói quen thuộc đã lâu không thấy lại lần nữa vang lên trong

đầu cô.

“Khanh Khanh, ta lại trở về rồi ~ ~ rồi ~ ~”

“Thống?”

“Đây!”

“Là người thật hả?”

“Đúng là ta.”

Một lần nữa nghe được giọng nói của hệ thống, Đường Khanh cảm thấy lần này cuối cùng mình cũng được cứu rồi, tất cả cảm xúc tiêu cực lúc trước nháy mắt biến mất toàn bộ.

“Ôi, ta mới biến mất một thời gian như vậy, Khanh Khanh người đã mọc cả cánh rồi! Lợi hại!”

“Ừ đó.” Sửa lại về suy sụp lúc trước, Đường Khanh hít một hơi, giọng nói ôn nhu vô cùng: “Cánh đẹp không?”

Không biết vì sao, hệ thống luôn cảm thấy khuôn mặt mang ý cười như vậy của ký chủ, không hiểu sao có chút đáng sợ, hần nuốt nuốt nước miếng không tồn tại, nhỏ giọng đáp: “Đẹp.”

“Thích không?”

“Thích.”

“Nếu thích, vậy ta cũng đưa người một đôi. Người thích cánh nướng hay cánh ướp cay? Nếu không liền đưa cả con nhé?”

Hệ thống vốn còn muốn dò hỏi cô lại tìm đâu ra một đôi cánh cho hần, đến tận khi hần thấy được Thần Ánh Sáng.

Thôi được rồi, một nam chính hắc hóa, lại thêm một ký chủ hắc hóa, hình ảnh này, quả thực “đẹp” đến không chịu nổi.

Thần Ánh Sáng không biết vì sao, chỉ trước đó nháy mắt, loại cảm giác quen thuộc như có thứ quan trọng sắp mất đi lại đột ngột bao phủ toàn thân, khiến hần không thể không buông chuyện trong tay, lập tức chạy đến.

Hần nhìn Đường Khanh vẫn ở trong lồng như cũ, rõ ràng hết thấy nhìn như không có bất cứ điều gì khác thường, nhưng hần biết, có chuyện gì đó đã xảy ra dưới tình huống hần không biết được.

“Lâm Na.”

Lần đầu tiên, hần trầm mặt không chớp mắt nhìn chăm chăm cô.

“Hửm?” Đường Khanh không chút để ý đáp lại một tiếng, một bên lại nói chuyện cùng hệ thống: “Lần này thăng cấp đúng không, sẽ không lừa ta nữa chứ.”

Hệ thống dùng sức gật đầu, sau khi thấy rõ nơi ký chủ đang ở, hần nháy mắt liền hiểu rõ vì sao ký chủ lại hắc hóa. Nay mẹ nó lúc đi người vẫn còn ổn thỏa, thế mà bây giờ lại bị nhốt trong lồng sắt, mặc dù lồng sắt này quý giá vô cùng, nhưng cũng không thay đổi được sự thật đây là lồng sắt.

“Hệ thống chủ lúc trước bị công kích ác ý, hiện tại đã giải trừ cảnh báo, tổng bộ bên kia nói, đối với mấy thế giới vận vẹo, bọn họ sẽ format nam chính.”

“Format..... Nam chính?”

“Đúng vậy, chính là hủy diệt tất cả ký ức của bọn họ.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi?”

Nghe giọng nói hơi kinh ngạc của ký chủ, hệ thống trầm giọng nói: “Không đơn giản, muốn hủy diệt ký ức của nam chính, lại không gây ra bất cứ ảnh hưởng nào với thế giới, quan trọng nhất là còn không thể khiến nam chính hắc hóa, quá khó khăn. Mặc dù lần này thế giới vận vẹo không nhiều lắm, nhưng công việc vẫn rất không lỗ, vừa vô ý sẽ hại hệ thống chủ của chúng ta sau khi xử lý xong liền ngủ đông. Đúng rồi, bởi vì sự kiện tập kích ác ý tạo thành thương tổn cho ký chủ, tổng bộ bên kia quyết định bồi thường cho các người.”

“Bồi thường cái gì?”

“Nhiệm vụ lần này, thông qua với điểm tuyệt đối.”

Nghe được lời này, Đường Khanh cuối cùng cũng cảm thấy tổng bộ bọn họ còn một chút nhân tính.

“Vậy có phải ta đã có thể cáo biệt nam chính không?”

Nghe được giọng nói vui sướng của ký chủ, hệ thống nói: “Ừm, xem như có thể.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Thánh Nữ của Ma Hoàng 23

Edit: Xanh Lá

Cuộc đối thoại với hệ thống rất nhanh kết thúc, cô lần nữa nhìn về phía Thần Ánh Sáng, tất cả chán ghét, khó chịu ban đầu tự động biến mất toàn bộ.

Dù sao cô cũng phải đi rồi, không cần thiết phải hận ai, rốt cuộc hận một người sẽ rất mệt, hơn nữa nam chính này của cô kỳ thật nhìn từ phương diện khác mà nói, cũng coi như người bị hại, ai bảo hết thấy ngọn nguồn đều là lo hệ thống chủ bị tấn công ác ý chứ.

“Lâm Na muốn đi.”

Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định, chẳng qua khẩu khí nhàn nhạt kia, đã không còn chấp niệm mãnh liệt đến biến thái lúc trước.

Hắn nhìn cô gái nhỏ xinh đẹp đáng yêu trong lồng sắt, đó là Thánh Nữ của hắn, Thánh Nữ chỉ thuộc về một mình hắn, chẳng qua về sau sẽ không là như vậy nữa rồi.

Nhưng vậy thì tính sao đây? Trong thời gian này, hai người hiếm khi bình tĩnh đối thoại như vậy, câu nói kia khiến Đường Khanh ngây ra trong chớp mắt, chột cục kỳ thành thật gât đầu.

Trong lúc nhất thời, hai người nhìn nhau không nói gì.

Nghe giọng nói của hệ thống trong đầu, sau khi tiếng ‘ding’ quen thuộc kia phát ra, Đường Khanh nhìn vị thần voosnc ao không thể với trước mắt, đột nhiên mở miệng, “Này.”

“Ừm?”

Thần Ánh Sáng đáng vẻ tuấn mỹ, hơn nữa khí chất cao quý thanh lãnh kia, nếu không phải hắn làm ra chuyện cảm tù người khác, kỳ thật Đường Khanh cũng sẽ không tức giận, chẳng qua hiện tại, dù sao cô cũng phải đi rồi, con tức này cũng liền tan theo.

“Về sau gặp người mình thích, không thể đối đãi như vậy.”

Đường Khanh nhìn ánh mắt khó hiểu của hắn, bĩu môi nging một tiếng, “Đồ ngốc, người như vậy còn nói yêu đương gì, xứng đáng độc thân một vạn năm”

Thần Ánh Sáng sau thoáng chốc kinh ngạc, đột nhiên khẽ cong môi mỉm cười, vốn tưởng lúc cô rời đi sẽ chửi ầm lên với mình, không ngờ lại là một màn như vậy.

“Này, nghe được không đấy.”

Đường Khanh cảm thấy mình giống như bà mẹ già tận tình khuyên bảo, kết quả đối phương lại nửa điểm phản ứng cũng không có, vừa định nói tiếp, lại đột nhiên nghĩ tới hệ thống từng nói qua, rằng nam chính sẽ bị format, đến lúc đó..... quý còn nhớ được những lời này.

“Thôi được rồi, nói ra người cũng sẽ không nhớ rồi.”

Hệ thống đã không hiểu nổi hai người này, ký chủ một chớp mắt trước còn kêu la ầm ĩ muốn ăn cánh đối phương, thế mà bây giờ lại làm chuyên gia tình cảm, hắn đã không muốn nói ra ký chủ nhà mình cũng là tên ngốc trong chuyện tình cảm rồi.

Định..... Giá trị nhiệm vụ trước mắt: 80 Trạng thái nhiệm vụ trước mắt: Max điểm hoàn thành Tổng giá trị điểm tích lũy trước mắt: 251 Giá trị nhiệm vụ thế giới sau: 70 Kỹ năng thiên phú thấp sáng ở thế giới sau: Linh huyết* (thế giới đặc thù) (*mẫu có chứa linh khí) Thần Ánh Sáng từ đầu đến cuối đều chưa từng mở miệng, chỉ lặng lẽ nhìn cô, đến tận lúc cô biến mất.

Ngay sau khi cô biến mất, một luồng sức mạnh cực lớn vượt qua tất cả sức mạnh trên thế gian này đột nhiên che trời lấp đất đánh úp lại.

Ở một chớp mắt kia, dù hắn là vị thần không gì không làm được trên thế giới này, vẫn bị áp chế đến thiếu chút nữa quỳ trên đất, nhưng đối mặt với sức mạnh cường đại như vậy, hắn lại không thêm đề ý chút nào, ngược lại gọi lên nụ cười như có như không.

“Sao ta lại sẽ không nhớ chứ.”

Đúng vậy, từ khoảnh khắc Đường Khanh xuất hiện kia, Thần Ánh Sáng vốn đã vô tình vô ái thậm chí còn bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để hủy diệt thế giới, đột nhiên cảm thấy thế giới này dường như cũng không tệ hại như trong tưởng tượng của hắn, cô giống như tia nắng mặt trời trong bóng đêm, lập tức hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn.

Hắn không lúc nào không chú ý tới cô, thậm chí năm lần bảy lượt đều động ý niệm muốn tới gần cô, nhưng loại cảm giác này càng mãnh liệt, nội tâm lại càng thêm nhát gan, hắn sợ cô sẽ đẩy mình ra, sợ tia nắng mặt trời duy nhất còn sót lại với hắn sẽ biến mất khỏi thế giới của hắn.

Vì thế, hắn nghĩ tới một biện pháp khác, một biện pháp khiến hắn có thể tới gần cô, lại không sợ cô sẽ từ chối mình, đó là lấy thân phận Ma Hoàng tới gần cô.

Ma Hoàng chính là Thần Bóng Tối, đã là Thần Bóng Tối, vậy với tà tính của hắn, bất luận làm chuyện gì cũng đều không hề có kỵ, mặc dù không cần thận sẽ chọc cô chán ghét, hắn cũng đều có thể đẩy tất cả cho Ma Hoàng, mà hắn vẫn là Thần Ánh Sáng mà cô thích kia.

Vốn tưởng cô sẽ không phát hiện, mà dưới các loại sắp xếp cố ý vô tình của hắn, tin tưởng của cô đối với Thần Ánh Sáng cũng càng ngày càng sâu.

Một năm hắn cứu cô ra từ đồng lửa kia, là một năm hắn vui sướng nhất, vì khiến cô có thể vĩnh viễn ở bên mình, hắn bắt đầu dồn hết toàn lực tìm kiếm thần quả, mà ngay khi hắn tìm được thần quả kia, một thứ ngoài ý muốn lại khiến hắn lần nữa suy tính chuyện này.

Hắn nói hắn là một hệ thống, một hệ thống lưu vong bên ngoài do thiếu chút nữa bị hệ thống chủ phá hủy.

Tuy hắn làm thần nhiều năm như vậy, nhưng đối mặt với giọng nói bất thành linh xuất hiện trong đầu, sắc mặt hắn vẫn khế biến.

Cuối cùng, một người một hệ thống làm một giao dịch, một giao dịch khiến hắn có thể hoàn toàn thấy rõ thế giới này.

Sau khi mang theo thần quả trở về, quả nhiên như lời hệ thống kia nói, hắn nghe được giọng nói mình chưa bao giờ nghe thấy trong đầu cô.

Đó là một đoạn đối thoại, một đoạn đối thoại khiến hắn hoàn toàn tin tưởng thứ trong đầu mình.

So với hắn thiếu chút nữa thất thủ, hệ thống trong đầu hắn thật ra lại bình tĩnh cực kỳ, vì thế hai người liền bắt đầu một cuộc hợp tác, một cuộc hợp tác có thể qua mắt hệ thống chủ.

Hắn ép cô ăn vào thần quả hệ thống đã động tay chân, khiến cô hoàn toàn mất liên hệ với hệ thống của mình, đồng thời cũng lừa cô, khiến cô cho rằng mình đã sớm biết hết thấy điều này.

Thánh Nữ của hắn thực thông minh, đã sớm đoán được sự liên quan của hắn với Ma Hoàng, nhưng sau khi cô mất liên hệ với hệ thống, lại cho rằng mình biết hết thấy của cô, cô luống cuống, cũng bởi vậy cô không phát hiện sơ hở trong này.

Nếu hắn biết cuộc đối thoại của cô từ đầu, sao lại không biết hóa ra cô đã sớm phát hiện âm mưu* này chứ.

(*âm mưu giả làm Ma Hoàng) Vì để phòng ngừa vạn nhất, hắn nhốt cô lại, nhốt trong một chiếc lồng sắt gần như dùng toàn bộ thần lực của hắn chế tạo thành, rốt cuộc khiến cô cắt đứt liên hệ với hệ thống, chẳng qua chỉ là bước đầu tiên trong mối hợp tác giữa hắn và hệ thống của mình, mục đích cuối cùng của bọn họ, là hệ thống chủ - vị chúa tể đứng đầu hết thảy kia.

Hắn và vị hệ thống kia đều là được ăn cả ngã về không, nếu như thất bại, rất có thể sẽ bị hệ thống chủ kia xóa bỏ, nhưng bọn họ đều không có kỵ được, lúc này đây, chỉ được phép thành công không cho phép thất bại, bởi sau khi tất cả ký ức khôi phục, hắn không thể nào chịu được cảm giác lần nữa mất đi cô, cũng bắt đầu hiểu rõ, vì sao từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, liền nhớ mãi không quên như thế, đó là ấn ký khắc sâu trong linh hồn, cho dù thay đổi thế giới, cho dù hắn mất đi ký ức, trong lòng hắn từ lâu đã không chứa được bất luận kẻ nào.

Cũng may, cuối cùng hệ thống của hắn cũng thành công rồi, thành công khiến hệ thống chủ tiến vào kỳ ngủ đông, chẳng qua bọn họ cũng đều biết, điều này còn chưa đủ, trong thời gian hệ thống chủ ngủ đông này, bọn họ phải tích lũy lực lượng, một lực lượng đủ để chống lại hắn (hệ thống chủ).

Nhưng khiến hắn ngoài ý muốn chính là, vốn tưởng cô sẽ hận mình, vậy mà trước khi đi cô lại giống người bạn lâu năm nói với hắn những lời như vậy, đó là đáng về hắn chưa bao giờ thấy, chân thật như vậy, không có bất cứ nguy trang gì.

Thiếu nữ trong lồng sắt rời đi.

Nhìn lồng sắt trống rỗng, hắn cũng không cần thiết ở lại thế giới này.

“Đã xác định được tung tích của cô ấy chứ?”

“Ừm.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Tể phẩm 1

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh vừa tỉnh liền thấy mình đang ở trong một học phòng nào đó kiểu đại học, trên bức giảng, thầy giáo tóc bạc nửa đầu đang đầy mặt kích động nói gì đó. Bởi vì vừa tỉnh lại, cô nghe có chút không rõ ràng, chỉ nghe được “mộ” cái gì đó, còn có “chưa khai phá” gì đó.

Cô xoa xoa đầu có chút đau, tiếp theo liền nghe được giọng nói của hệ thống.

“Đang truyền tư liệu thế giới.”

Đây là một thế giới hiện đại, thân phận hiện giờ của Đường Khanh chính là sinh viên năm 3 khoa Khảo cổ đại học G, khoa Khảo cổ chính là một chuyên ngành ít được quan tâm, nếu là đối thành trường đại học khác có lẽ chính là tốt nghiệp liền thất nghiệp, nhưng khoa Khảo cổ đại học G trước nay đều đứng đầu trong ngành, mỗi năm chỉ tuyển hai mươi sinh viên khiến không ít người đều chen đến vỡ đầu muốn vào học, bởi khoa Khảo cổ đại học G gần như chiếm lĩnh tất cả các phương diện công tác khảo cổ của Hoa Quốc, dù sao không phải sư huynh chính là sư tỷ, trong bầu không khí như vậy, cho dù vẫn là sinh viên, muốn vào mộ địa cũng không phải chuyện quá khó.

Ví dụ ngay như hiện tại, giáo sư trên đài đang khí thế trào dâng nói về một mộ địa mới phát hiện.

Thế giới này, Đường Khanh có tên gọi Sở Ca, là một nhân vật kết cục rất bi thảm, không bao lâu sau khi cô vừa xuống mộ địa, đã bị chủ nhân mộ địa – cũng chính là nam chính ăn luôn, không phải loại “ăn” theo ý nghĩa mờ ám này, mà là thật sự ăn tươi nuốt sống, đơn giản là do máu cô cực kỳ đặc biệt.

Nữ chính là bạn học của Sở Ca, sau khi chứng kiến cảnh tượng bạn học của mình bị ăn, cả người đều ngây ngốc, đối với nam chính càng thêm kháng cự vô cùng, nhưng nam chính lại nói cô ấy là tể phẩm do người hầu đưa tới, cần phải thời thời khắc khắc ở bên nhau.

Nữ chính đương nhiên không lay chuyển được nam chính, chỉ có thể bị ép cùng ăn cùng ngủ với hắn, cuối cùng lại phát hiện một bí mật kinh người, hóa ra cái tên không người không quỷ này biến thành như vậy, lại có quan hệ thiên ti vạn lữ* (*nhiều và phức tạp) với gia tộc của mình.

Các loại bí ẩn được cởi bỏ, hóa ra nam chính từng là Đại Tư Tế linh khí siêu cao, chỉ là cuối cùng lại bị người phản bội, những người phản bội đó vì muốn có được linh khí của hắn, không từ hết thảy thủ đoạn, mà trong đó Sở gia liền lấy được linh huyết của hắn, đây cũng là lý do vì sao hắn muốn ăn Sở Ca. Sau khi biết được đủ loại chân tướng, nữ chính dần sinh lòng thương xót với hắn, đã là bọn họ phản bội hắn, vậy hắn muốn đoạt lại hết thảy của mình, cũng không có gì đáng trách, chỉ là gia tộc cô cũng là người phản bội hắn trước kia, vì điểm này mà từ đầu đến cuối cô ấy cũng không dám tiếp nhận tình cảm của hắn.

Vì trả nợ, vì giúp hắn lấy lại những thứ thuộc về mình, nữ chính lên vào các đại gia tộc, giúp hắn tìm đủ tất cả những gì hắn đã từng mất, nhưng vào lần cuối cùng động thủ, hành động của cô ấy lại bị người phát hiện. Năm đại gia tộc tuy đã bị thua, nhưng dư uy vẫn phải có, cuối cùng cô ấy rơi vào cảnh xương cốt không còn.

Nam chính đã sớm biết nữ chính là đời sau của kẻ thù, nhưng vậy thì sao, hắn thích cô, chỉ cần như vậy là đủ rồi. Vốn sau khi tìm đủ những thứ của mình, tha cho năm đại gia tộc kia cũng không phải là không thể, nhưng bọn hắn ngăn không nên vạn không nên động thủ với nữ chính.

Đại Tư Tế ở trạng thái toàn thịnh, không ai có thể ngăn cản, mà Đại Tư Tế trong con thịnh nộ, ngay cả thế giới cũng đều phải sợ hãi.

Hắn nắm đó một lòng làm người, kết quả lại rơi vào kết cục như vậy, một khi đã thế, vậy nhân loại liền vĩnh viễn biến mất trên thế giới này đi.

Nam chính: Quân Lãm

Nhiệm vụ: Ngăn cản nam chính hắc hóa, giúp hắn tìm những thứ bị mất đi

Đường Khanh trợn mắt há hốc miệng tiếp nhận xong tất cả tin tức, tiếp theo liền bùng nổ.

“Ăn?”

Một câu không đầu không đuôi như thế, hệ thống lại cực kỳ ăn ý nghe hiểu, “Ừm, ăn, cho nên nhiệm vụ lần này ngươi phải cẩn thận, giá trị hắc hóa của nam chính đã đạt tới 70%.”

“Mẹ nó! Ăn sống! Đâu má, đây là cái nhiệm vụ quý gì a!”

Đường Khanh rơi lệ đầy mặt, tưởng tượng đến hình ảnh kia, cả người cô đều không khỏe.

“Cầu đổi nhiệm vụ, cầu đổi nam chính, cầu che chở yêu thương ta.”

“Khanh Khanh chớ sợ, lần này chỉ là ăn sống, cơ hội chạy trốn vẫn rất lớn. Nhiệm vụ thất bại thì đổi thế giới, tiếp theo sẽ chính là nấu lên ăn nhá, hơn nữa cơ hội chạy trốn gần như bằng không đó. Vì ta yêu thương ngươi như vậy, nên ta mới nói với ngươi đó, ngươi bình thường ta không nói cho đâu.”

Hệ thống nửa xoa dịu nửa đe dọa nói thế, cô nghe mà thiếu chút nữa khóc ngã vào trên bàn học.

A, Ma Hoàng đòi trước quả thực không nên quá nhân từ.

A, Thần Ánh Sáng đòi trước quả thực không nên quá thân thiện.

“Ngao, cầu ba ba lại yêu thương ta lần nữa!”

Hiếm khi có thể thắng thế được ký chủ, hệ thống lập tức nói: “Con gái ngoan yên tâm, có ba ba ở đây, nhiệm vụ tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Phi, cái số liệu rách nát nhà ngươi sao có thể sinh ra con gái ngoan người gặp người thích, hoa gặp hoa nở như ta được, đừng có nhận vơ!”

Hệ thống:.....

“Hon nữa, cái bộ dạng “thụ” như ngươi, cho dù sinh ra được cũng hơn phân nửa là bị người ta cầm sừng.”

Vừa nói đến vấn đề nguyên tắc, hệ thống lập tức giậm chân, “Công! Là công! Sao ta có thể là thụ được!”

“Phi, chính là thụ, ta mới là nữ vương công!”

“Phi, hệ thống công, ngươi mới là ký chủ thụ!”

Một người một hệ thống liền cứ như vậy tranh chấp hết một khóa học, chờ đến lúc giáo sư cũng đi rồi, Đường Khanh mới nhớ tới, vừa rồi giáo sư nói gì cô cũng chưa nghe được! Hình như, là tin tức gì đó rất quan trọng.

“Sở Ca, cậu ngăn người làm gì vậy?”

Người mở miệng chính là nữ chính, Mộc Cận, hai người cùng là người trong năm đại gia tộc, quan hệ dĩ nhiên cũng thân mật hơn không ít, lúc này cô ấy thấy bạn mình ngây ngốc, không khỏi tiến lên mở miệng.

“Mộc Cận, vừa rồi có phải giáo sư đã nói gì đó hay không?”

“Cậu lại không nghe à?”

“A.....”

Mộc Cận nhìn bạn tốt khê héch miệng, vẻ mặt ngây ngốc, quả thực muốn đỡ trán, “Giáo sư Trần lần này chắc không thể không cho cậu rớt môn!”

“Đừng nha, sao lại kéo đến rớt môn rồi.”

“Hừ, Giáo sư Trần bảo chúng ta trở về chuẩn bị, ba ngày sau sẽ đến một mộ địa mới tìm được, bởi vì còn chưa khai phá, nên ý của người phía trên chính là trước hết tìm giáo sư khảo cổ chuyên nghiệp đến thăm dò đường. Giáo sư Trần là giáo sư chịu trách nhiệm dò đường lần này, quyết định dẫn theo năm sinh viên đến đó thực tập.” Nói đến đây, cô ấy chỉ chỉ trán Đường Khanh, vẻ mặt hận sắt không thành thép nói: “Cậu xem cậu cả ngày đều làm việc riêng, lớp chúng ta có hai mươi người, sao cậu lại tranh được cơ hội chỉ có năm người này cơ chứ!”

Đường Khanh vốn cho rằng trên thế giới này còn phải qua một thời gian nữa mới có thể xuống mộ địa, hóa ra một chút thời gian cũng không cho cô chuẩn bị, lại nhanh như vậy đã phải đi đối mặt với nam chính ăn thịt cô kia.

Mộc Cận nhìn đáng vẻ cô đại ra, quả thực không còn lời nào để nói, “Sở Ca, sao cậu lại ngăn người nữa rồi!”

“Không, tớ chỉ đang suy nghĩ xem trưa nay ăn gì thôi.” Đường Khanh giả bộ trầm tư, dường như đang tự hỏi đại sự gì, kỳ thật lại đang cò kè mặc cả với hệ thống, “Hệ ba ba, ngươi nói xem ta có thể không xuống dưới mộ hay không! Dù sao nam chính cũng sẽ tự mình ra ngoài, hấn lên mặt đất rồi ta lại đi tìm hấn có được không.”

“Phi, ta lại không có sừng, ngươi đừng có nhận loạn thân thích.” Hệ thống lòng dạ hẹp hòi nghĩ, hệ thống đáng yêu như hấn vậy, sao có thể bị người ta cầm sừng cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Tế phẩm 2

Cuối cùng Đường Khanh mặc cả thất bại, chỉ có thể nhận mệnh xuống mộ địa mà thôi. Đương nhiên, bởi vì Sở Ca vốn tính lười nhác, vì cơ hội xuống mộ địa lần này, cô ta đã hao hết tâm tư lấy lòng Giáo sư Trần trước đó, rốt cuộc vào một khắc cuối cùng quyết định nhân số kia, tên cô ta đã được thêm vào danh sách.

Cũng may ba ngày này vẫn đủ cho cô chuẩn bị, nói thế nào cũng là người từng đi một vòng quanh tu tiên giới, tuy hiện giờ linh khí ở thế giới này khá loãng, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có gì, về một số loại bùa cơ bản cô vẫn biết, hơn nữa Sở gia cũng có không ít bảo bối, mang theo người phòng thân cũng là lựa chọn không tồi.

Sáng sớm ba ngày sau, bởi vì mộ địa cách thành phố G khá xa, nên từ lúc trời còn chưa sáng, cô đã ngồi lên xe do trường học sắp xếp hướng thẳng đến sân bay, sau đó quanh co nhiều lần đi thành phố có mộ địa.

“Chưa thấy ai vội vàng đưa tôi cửa cho người ta ăn như thế.” Đường Khanh hết sức đáng thương ngồi cuối ô tô, tội nghiệp nói với hệ thống.

Hệ thống nói: “Đã thấy nhân viên giao com hộp chưa? Không phải đều vội vàng đưa ăn hả.”

“Nhân viên giao com hộp người ta có tiền lương! Hơn nữa, đó cũng không phải tự đưa mình cho người ta ăn, bọn họ chỉ là chân chạy! Đâu giống ta, ngồi máy bay ngàn dặm đưa ăn chứ!”

“Ồ, người cũng có tiền lương nha, yên tâm, điểm tích lũy của mấy thế giới này rất cao. Nếu thật sự không được, đến lúc đó ta cho người một viên linh đan. Yên tâm, giá hữu nghị, sẽ chiết khấu cho người.”

Tuy là thế giới hiện đại, nhưng có thể có loại giả thiết nam chính là Đại Tư Tế này, mộ địa khẳng định cũng không đơn giản. Tiểu thuyết trộm mộ cô cũng từng xem, nhưng chính vì đã xem nên cô mới càng nghĩ càng sợ, “Vậy người hiện tại liền bán linh đan cho ta đi, ví dụ như loại đan được khiến yêu ma quý quái không thể tới gần, sau đó ta cũng không nhìn thấy được bọn họ ấy.”

Hệ thống: “..... Trong gian hàng tạm thời chưa có loại đan được hèn nhất như thế.” Nói xong, hần đột nhiên phát hiện một việc, không khỏi hơi kinh ngạc nói: “Khanh Khanh, người sợ xuống mộ địa, kỳ thật là sợ thứ bên trong đó đúng không?”

Tâm sự bị nói toạc ra, Đường Khanh cũng không phủ nhận, ngược lại nói: “Vô nghĩa, bánh chưng* (từ lỏng chỉ xác ướp) người có biết không? Cái thứ quý đã chết mấy ngàn năm còn có thể nhảy nhót này, còn sẽ tấn công người nữa, ồ, còn có các loại sinh vật nhỏ khác, có lẽ là nhện, có lẽ là sinh vật biển dị hoặc là cái quý gì khác! Phải biết rằng tư liệu thế giới cũng nói, mộ địa cực kỳ nguy hiểm, ngoại trừ nữ chính, những người khác đều mất mạng nha! Ta sợ hãi thì sao vậy! Ta sợ hãi cũng là bình thường nha.”

Hiện giờ cô không có linh lực, hơn nữa thân thể này cực kỳ vô dụng, yếu đuối mong manh như thế, sao có thể là đối thủ của mấy thứ trong mộ kia.

Hệ thống không nghĩ tới cô sẽ thành thật như vậy, ngược lại không còn lời nào để nói.

Cho dù là đang sợ hãi, Đường Khanh vẫn đi theo mọi người tới mộ địa, bởi vì là mộ địa chưa khai phá, mọi người cũng biết nguy hiểm trong đó, nên ngay từ đầu bọn họ cũng không định vào sâu, chỉ chậm rãi nghiên cứu từ cửa vào trước.

Bên cạnh cửa vào có một tấm bia đá, chữ trên bia đá đến nay chưa từng có bất cứ tài liệu nào ghi lại, điều này khiến mấy vị giáo sư vui sướng không thôi, nếu như có thể giải được, đây chính là một phát hiện trọng đại! Một vương triều chưa từng có trong lịch sử nói không chừng liền xuất hiện trước mặt bọn họ.

Bởi có mấy sinh viên trẻ tuổi ở đây, việc giải nghĩa văn tự trước nay buồn tẻ ngược lại cũng có vẻ náo nhiệt.

“Sở Ca, Mộc Cận, các cậu xem tứ này, đề tứ đi giải nghĩa ra.”

“Tề Lỗi cậu đừng nói quá chắc chắn như vậy, đến lúc đó nếu cậu khóc, chúng tớ cũng sẽ không an ủi đâu.”

“Ha ha ha, đúng đó.”

Nhóm giáo sư nghe tiếng vui đùa âm ỉ cũng không lên tiếng ngăn cản, thậm chí còn có người còn nở nụ cười theo. Bọn họ cũng không phải người cổ hủ. Người trẻ tuổi ấy mà, luôn hoạt bát hơn so với mấy người già như ông một chút, huống hồ lúc này cũng không nguy hiểm, tiếng cười nói vui đùa như vậy cũng khiến công việc của bọn họ có vẻ không nhạt nhẽo.

Tề Lỗi nói xong lời kia dĩ nhiên tin tưởng tràn đầy tiến lên nghiên cứu, nhưng ngay khi anh ta chuẩn bị ngồi xổm xuống, lại nghe được phía sau có người kêu anh ta cẩn thận.

Anh ta hoàn toàn không thèm để ý, lúc này còn chưa đi vào đâu, sao có thể có nguy hiểm được.

Đường Khanh thấy anh ta không quan tâm, không khỏi nhíu chặt mày, mộ địa này không hề đơn giản, mặc dù còn chưa xuống dưới mộ, nhưng vẫn cực kỳ nguy hiểm như cũ, chẳng qua cô không biết nên nói với những người khác thế nào, rốt cuộc mấy giáo sư xung quanh này vẫn có thâm niên công tác hơn cô nhiều, lúc này cô không có bằng chứng, nói suông cũng không ai tin.

Nhưng mấy sinh viên xung quanh thấy có thể xuống mộ, lúc này còn đang phấn khởi, nghe xong lời cô nói, ngược lại trêu ghẹo: “Sở Ca, cậu lo lắng gì nha, không phải cậu yêu thầm tiểu từ Tề Lỗi kia chứ.”

Giọng nói không lớn, Tề Lỗi lại vừa vặn nghe được, mặt thoáng đỏ lên, anh ta vịn tay vào tấm bia đá vừa định quay đầu lại, lại không biết làm sao, khoảng đất vốn dĩ ở dưới chân lại đột nhiên hoàn toàn biến mất, tiếp theo anh ta liền rơi vào một cái hố sâu không lường được.....

Trước khi Tề Lỗi ngã xuống liền theo bản năng muốn bắt lấy thứ gì đó bên cạnh, kết quả một vị giáo sư liền cứ như vậy ngã xuống cùng anh ta.

Hết thấy điều này xảy ra quá đột ngột, tất cả mọi người không kịp trở tay, sau chốc lát kinh ngạc ngẩn ngui, lại đột nhiên phát hiện khoảng đất kia không biết từ khi nào lại khôi phục như cũ, dường như hết thấy trước đó chỉ là ảo giác của bọn họ.

“Đây..... Đây là chuyện gì!”

Nhóm giáo sư đồng loạt rời xa tấm bia đá, sợ hãi người tiếp theo ngã xuống sẽ chính là mình, nhưng Giáo sư Trần lại trầm mặt nói: “Học trò của tôi ngã xuống, tôi phải tìm được cậu ta.” Nói xong, liền không màng nguy hiểm đứng tại chỗ.

Mộc Cận trước nay thiện tâm, thấy thế, cũng lập tức bước qua.

“Giáo sư, Tề Lỗi là bạn học của em, em cùng thầy đi tìm cậu ấy.”

“Đúng vậy, còn có em.”

“Em nữa.”

Không thể không nói mấy người Giáo sư Trần chọn đi kia đều là người can đảm nghĩa khí, Đường Khanh thấy tất cả mọi người bước qua, đương nhiên cũng theo qua đó, dù sao cô sớm hay muộn cũng phải đi xuống, trốn tránh căn bản không có ý nghĩa gì.

Ngay khi những người khác đều đang nghiên cứu văn tự trên bia đá, muốn tháo gỡ bẫy rập này, Đường Khanh trực tiếp thô bạo dùng xẻng đào khối đất này lên.

“Sở Ca, tớ biết cậu lo lắng cho Tề Lỗi, nhưng cậu đào như vậy là muốn đào tới khi nào.”

Lười giải thích nhiều, cô nói: “Các cậu nghiên cứu của các cậu, tớ làm của tớ.” Nói xong, tiếp tục đào, ngay khi Giáo sư Trần bên kia hết đường xoay xở, việc đào bới của cô cuối cùng cũng có chút kết quả.

“Giáo sư, Sở Ca bên kia đào được đồ!”

Theo tiếng kinh hô, mấy giáo sư lúc trước còn do dự đồng loạt đi tới.

Đây là một phiến đá, bởi vì chỉ lộ ra một góc, không ai biết phiến đá này rốt cuộc lớn bao nhiêu, hơn nữa hoa văn điêu khắc tinh mỹ trên đó khiến người ta dù thế nào cũng không thể tưởng được, đây sẽ là một bẫy.

“Đây không phải bẫy rập, đây là cửa vào mộ địa.”

Mở miệng chính là Mộc Cận, cô ấy tinh thông các loại văn tự, sau chốc lát nghiên cứu, cô ấy liền phát hiện bí mật trong đó.

“Vậy cửa vào lúc trước.....”

“Hẳn là bẫy rập, nếu không cửa vào rõ ràng như vậy, vì sao đến giờ mộ này cũng chưa có dấu vết bị trộm chứ.”

Đường Khanh thấy ánh mắt của mọi người nhìn qua đây, liền ném xẻng xuống lười nhác nói: “Tôi nói này, tôi tìm được cửa, các vị cũng đừng chỉ nhìn thôi, tay tôi đã nổi bọt nước hết rồi này, giúp một tay đi chứ.”

Nghe được lời này, những người khác đồng loạt tiến lên hỗ trợ, mà ánh mắt cô lại có ý vô tình đảo qua một vị giáo sư trong đó. Tề Lỗi cũng không động đến cơ quan* (bộ phận bẫy rập/ máy móc) nào cả, người khởi động cơ quan chính là vị này mới đúng.

Nếu không đoán sai, vị giáo sư này hẳn là họ Lâu, chính là Lâu gia năm đó lấy đi hai mắt nam chính.

Tóc Giáo sư Lâu đã trắng xoá, chẳng qua cặp mắt kia vẫn thâm thúy sáng ngời, đặt trên gương mặt chẳng chịt nếp nhăn kia của ông ta, rất không phù hợp

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Tế phẩm 3

Edit: Xanh Lá

Lâu gia xuất hiện ở chỗ này, liền có nghĩa bọn họ đã chờ không nổi, bởi vì chờ không nổi, nên chỉ có thể tự mình tiến đến, chẳng qua bởi vì sợ hãi, ông ta không dám mạo muội xuống đất, nên liền lên mở cơ quan, khiến tiểu tử Tề gia kia ngã xuống trước.

Trong lúc mọi người đều bận việc, thời gian chậm rãi qua đi, mắt thấy thái dương đã sắp xuống núi, vị giáo sư Lâu này rốt cuộc lần nữa động thủ, mở cửa đá ra.

Bởi đã có vết xe đổ, tất cả mọi người đều có chuẩn bị, nên cũng không ai ngã xuống.

Cửa đá cũng không lần nữa khép lại, điều này khiến mọi người bắt đầu cẩn thận quan sát tình hình bên trong cánh cửa, “Tề Lỗi, Giáo sư Lý, hai người nghe thấy không?”

Không ai dám tùy tiện đi xuống, chỉ có thể trước tiên hô lớn ở cửa. Cũng may, không bao lâu sau liền nghe được tiếng đáp lại của bọn họ, “Ồ đây, cửa không nguy hiểm, chúng tôi đang nghiên cứu bích họa* (tranh vẽ trên tường).”

Sau khi nghe được giọng nói quen thuộc, mọi người rốt cuộc buông tảng đá lớn trong lòng xuống, bởi đã sắp đến thời gian xuống núi, mọi người liền dự định đưa hai người họ lên trước, để sáng sớm mai lại đến sau.

Nhưng Tề Lỗi cùng Giáo sư Lý ở trong mộ địa lại trầm miệng một lời nói: “Dù sao dưới này cũng đều đen sì tối mịt, sao nhất định phải chờ sáng mai.” Nói xong, còn không quên lôi kéo mọi người: “Mọi người không biết, bích họa này đẹp đến chừng nào, tôi chưa từng thấy bích họa tinh mỹ tuyệt luân như thế.”

Vị Lâu gia này lại chờ không nổi, thấy còn có người do dự liền nói: “Giáo sư Lý nói phải đấy, dù sao có đợi đến mai mới xuống thì dưới kia vẫn đen sì một mảnh, còn không bằng hiện tại liền đi. Mộ địa này tôi tâm niệm đã lâu, cho dù trở về cũng không ngu được.”

Hai vị giáo sư cùng phụ họa, mọi người cũng liền không do dự nữa.

Cửa vào là một lối đi nhỏ rất dài, hai bên lối đi nhỏ đều có bích họa sắc thái hoa mỹ, ánh sáng đèn pin vừa chiếu lên, sắc thái rực rỡ kia liền như mới vẽ hôm qua vậy.

Nội dung trên bích họa gần như đều liên quan tới hiền tế, mỗi bức họa đều vẽ một nam tử cao lớn, nam tử tiếp nhận triều bái của dân chúng, giơ tay nhắc chân đều mang khí chất trịch tiên nói không nên lời, khiến mọi người đều không rời mắt.

“Mọi người xem người đàn ông này, có giống tư tế cổ đại nào đó hay không. Chẳng lẽ chủ nhân mộ này là tư tế?”

Đường Khanh nhìn nam tử trên bích họa, tuy chỉ là tranh vẽ, nhưng giá trị nhan sắc kia lại không có nửa phần suy giảm, không khỏi nói với hệ thống: “Chậc, thế giới cũng coi trọng khuôn mặt thật đấy, ta chưa thấy nam chính nào có giá trị nhan sắc kém cả!”

“Người đừng nói thế giới, chính người cũng cuồng mặt đẹp đấy thôi.”

“Cả người cũng nói ta cuồng mặt đẹp, vậy công năng che chắn gì hay không, đợi lát nữa để ta khỏi nhìn thấy thứ quý quái cay mắt gì.”

Hệ thống không nghĩ tới cô đã vào trong mộ địa còn rối rắm việc này, liền không khỏi muốn xem trò hay, “Nhìn mãi cũng thành quen, đợi lát nữa người còn có thể tìm nam chính mà ‘rửa mắt’.”

Nghe đối phương vô tình cự tuyệt, Đường Khanh tức giận lấy ra lương khô trong túi mình, ăn như để giải tỏa bức bối.

Trong mộ âm khí ngút trời, mang theo mùi hư thối quý dị, thật đúng là không có hứng ăn uống. Sau khi tùy ý lấp đầy bụng, cô liền theo sát bước chân Mộc Cận.

Tốt xấu gì cô ấy cũng là nữ chính, đi theo cô ấy, tiểu quái trong mộ hẳn cũng không uy hiếp được, cô cũng có thể tránh phải nhìn mấy thứ cay mắt, thậm chí nếu như gặp nguy hiểm, cô vẫn có thể giúp một phen, tuy cô sợ mấy thứ xấu xí vô cùng trong mộ địa, nhưng năng lực vẫn có một chút.

Về phần nam chính, cô đã nghĩ kỹ rồi, cô chỉ cần theo sát nữ chính, lại thuận tiện tìm vị họ Lâu kia ra đưa đến trước mặt hắn, nói không chừng vẫn có đường sống mà xoay chuyển.

Đường Khanh tính toán không tồi, nhưng mộ địa lại tràn đầy ác ý mà thả ra một đại chiêu.

Vốn lối đi nhỏ dài nhìn như không hề có chút uy hiếp lại đột nhiên xảy ra biến động cực đại. Vách tường vốn nên là một khối hoàn chỉnh lại đột nhiên lại giống như cửa xếp mà mở ra, còn chưa đợi bọn họ phản ứng lại, mấy vách tường trong lối đi đã ngăn cách đám người.

Đường Khanh tròn mắt há hốc miệng nhìn hết thấy, ngay cả hô hấp cũng trở nên thật cẩn thận, “Mộc Cận, cậu còn ở đây chứ?”

Đường trong mộ tối đen, cô không dám quay đầu lại, rốt cuộc ấn tượng về mấy cuốn tiểu thuyết trộm mộ từng đọc đã quá mức khắc sâu, cô chỉ sợ vừa quay đầu lại đã thấy một cái mặt quỷ phóng đại xuất hiện trước mặt mình, loại tình huống này còn đáng sợ hơn đối chiến hàng thật giá thật rất nhiều.

Nửa ngày, không thấy ai đáp lại cô quả thực muốn khóc, “Thổng, xung quanh ta có thứ quý quái gì không?”

Hệ thống nhìn đáng vẻ này của cô, cũng có chút thương xót, “Tạm thời không có, ngại cứ an tâm đi lên trước đi, có ta ở đây, có thứ gì tới ta sẽ nhắc.”

Hắn đã không đành lòng nhắc nhở cô, rằng vì trong cơ thể cô có linh huyết, lại không có lực chấn nhiếp cường đại của Đại Tư Tế kia, ở trong mắt sinh vật khác chính là linh đan diệu dược ngon miệng nhất.

Đường Khanh được hệ thống an ủi, lá gan liền thoáng lớn hơn.

Cũng may, lúc này đi thẳng tới, thật ra lại không gặp phải quái vật gì, điều này cũng khiến nội tâm khẩn trương của cô dễ chịu hơn một chút.

Đi qua lối đi nhỏ dài, tiếp theo cô liền thấy được một cánh cửa được tạo thành từ phiến bạch ngọc cực lớn. Dựa theo nguyên tắc hết thấy những đồ vật tinh mỹ đều không thể đụng vào, cô cũng không hề lỗ mãng mở ra, mà trước hết tìm cơ quan phía dưới.

Nhưng dưới sự thận trọng như vậy của cô, cánh cửa ngọc kia lại quý dị không người tự mở.

Đường Khanh thực sự bị động tĩnh này dọa cho giật mình, tiếp theo liền nghe được hệ thống hô lớn: “Khanh Khanh, chạy! Chạy sai phương hướng rồi, chạy vào bên trong cánh cửa, đường ra ở bên trong cánh cửa, bên ngoài là ngõ cụt!”

Ngay thời khắc cô quay đầu, cô thấy được từng khối thi thể thối rữa cô đuổi theo cô, mấy thi thể này cũng không giống xác khô nhiều năm, ngược lại giống như vừa mới chết không lâu vậy. Với hiểu biết của cô về zombie ở thế giới tận thế lúc trước, đây đều là vừa mới bắt đầu hư thối, thậm chí còn có mấy chỗ rõ ràng nhìn thấy da thịt vẫn chưa hư hại. Chẳng qua zombie ở thế giới tận thế thì không có lý trí, chỉ là xác không hồn, còn đàn xác thối này hai mắt lại đầy âm ngoan độc ác, bọn họ truy đuổi Đường Khanh, dường như đã xác định nhắm vào cô vậy.

“Ôi sh*t sh*t sh*t sh*t! Thật ghê tởm a a a!” Đường Khanh bị làm cho ghê tởm ra sức chạy vội, lúc này ghê tởm đã vượt qua cả sợ hãi.

Vốn cô còn nghĩ làm thế nào cắt đuôi được thứ này, ai ngờ, vừa mới chạy đến một nửa cô lại gặp Mộc Cận.

“Mộc Cận!” Nhanh chóng liếc mắt nhìn đám hủ thi đuổi theo không bỏ phía sau, cô cắn răng, chỉ có thể ném bùa, “Lôi phù, nổ!”

Lôi phù uy lực rất mạnh, đối với sát thương phạm vi lớn vẫn là một lựa chọn rất không tồi, nhưng thân thể này của mình quá mức rác rưởi, cô căn bản không vẽ ra được mấy lá bùa hữu dụng. Chẳng qua trước mắt cô không có lựa chọn nào khác, nếu như Mộc Cận bị thương, tỷ lệ cô bị ăn có thể lớn lắm nha.

Lôi phù nổ mạnh khiến đám hủ thi bị nổ thành mảnh nhỏ, trong chớp lát toàn bộ mộ thất* (căn phòng trong mộ địa) tanh hôi vô cùng, trong hoàn cảnh như vậy không nôn đã là hiếm có.

“Mộc Cận, cậu không sao chứ?” Chịu đựng cảm giác buồn nôn, cô vừa định quay đầu lại dẫn cô ấy rời đi, đã thấy trên người trên mặt Mộc Cận đều dính mảnh xác thối, nhảy mất, cô lui về sau mấy bước, “Mộc Cận, cậu có khỏe không?”

Mộc Cận lại giống như không có việc gì, “Không sao, đứng rồi, tớ biết một thông đạo an toàn, tớ dẫn cậu qua đó.”

Đường Khanh vừa định nghĩ rút cuộc cũng là nữ chính, ngay cả mộ địa cũng có thể tìm được chỗ an toàn, thật là lợi hại. Kết quả ngay khi cô nhắc chân chuẩn bị đi theo, lại nghe được hệ thống cảnh báo: “Khanh Khanh, ngại đừng đi theo, đó không phải nữ chính.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Tế phẩm 4

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh bị giọng nói của hệ thống làm cho sợ tới mức lui về sau mấy bước, cô cảnh giác nhìn về phía “Mộc Cận” kia, tuy gương mặt giống nhau, nhưng nếu nhìn kỹ, con người trong mắt kia cũng không tròn như của người, mà hơi dẹt đứng quý dị.

“Người là thứ gì.”

“Mộc Cận” kia thấy cô phát hiện, đột nhiên cười phát ra tiếng “zzz zzz”, đó là loại tiếng cười cô chưa từng nghe thấy, mà mặt “cô ta” cũng bởi tiếng cười quý dị này mà bắt đầu vận vẹo khác thường.

Đường Khanh lại lần nữa móc ra một tờ lôi phù, không cần biết cô ta là yêu ma quỷ quái gì, trực tiếp nổ chết là được.

Nhưng “thứ” kia lại nói: “Ta không sợ lôi phù.” Nói xong, cô ta lại tiếp tục: “Ta khuyên người vẫn nên bó tay chịu trói, phản kháng sẽ chỉ khiến người ăn thêm đau khổ.”

Nhìn đáng vẻ tự đắc của cô ta, Đường Khanh nheo mắt lại, “Nếu không sợ lời phù, vậy..... cái này thì sao!”

Nhanh chóng rút ra dao găm lúc trước cột vào cổ chân, đây là thứ tốt tiện tay lấy đi từ Sở gia. Dao găm này sắc bén vô cùng, quan trọng nhất là dao găm trừ tà, tất cả những thứ tà tính gặp nó đều phải né xa ba thước, mà nếu bị nó làm bị thương, miệng vết thương sẽ gần như không có khả năng khép lại.

Thứ kia hiển nhiên không nghĩ tới cô còn có chiêu này, sau thoáng chốc ngạc nhiên, liền nhanh chóng tránh né.

Tuy nhiên, thân thể này của Đường Khanh dù thể chất kém, nhưng một chiêu bất ngờ này vẫn chơi rất lưu loát thuận lợi.

Thứ kia hiển nhiên không nghĩ tới mình lại có thể bị cô chém thương, khuôn mặt vốn cao ngạo nháy mắt liền vụn vỡ, gương mặt cực kỳ giống Mộc Cận kia cũng dần biến thành gương mặt thật.

Đường Khanh tuy đoán được cô ta không phải nhân loại, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến đáng vẻ cô ta lại là thế này, ngoại trừ cái đầu không người không quỷ kia, những chỗ còn lại đều là thân rắn, mà nơi bị cô chém thương, mặc dù cô ta đã biến về bản thể nhưng vẫn đỏ máu không ngừng.

“Thế mà lại dám dẫm thương ta! Ta muốn ngươi chết!”

Trong mộ thất* (căn phòng trong mộ địa) quanh quẩn tiếng rống giận của xà nữ, Đường Khanh nghe mà khòe miệng hơi giật giật, nói với hệ thống: “Cái thứ quỷ này có phải bị bệnh hay không, cô ta vốn đã muốn ta chết rồi mà! Hơn nữa, lớn lên xấu như vậy đúng là cay cả mắt! Ta đã nói ta chán ghét mộ địa rồi!! Đây ‘con mèo nhà nó’ không khác gì quay phim kinh dị cả!!”

Hệ thống cực kỳ cạn lời, hẳn đã nghĩ với tiêu chuẩn hiện tại của ký chủ hẳn là không đến mức sợ xuống mộ, hóa ra là thế này nha.

Xà nữ tức giận cực kỳ kinh khủng, toàn bộ mộ thất đều lay động trong tiếng rống giận của cô ta. Tiếp theo, mấy vạn con rắn từ bốn phía đột nhiên tràn vào, bày răn dày đặc kia rất nhanh liền chiếm cứ toàn bộ những lối đi trong mộ, khiến người nhìn mà da đầu tê dại, cũng không biết chúng nó bò như thế nào, mà lại có thể làm ngơ sức hút của trái đất, ngay cả trên đỉnh đầu cũng bị chiếm cứ toàn bộ.

Đường Khanh nhìn từng đôi mắt lạnh băng như hổ rình mồi nhìn chằm chằm vào mình, đang nghĩ ngợi xem làm thế nào để đột phá trùng vây, lại thấy con rắn nhỏ kia đột nhiên phi về phía mặt mình.

Dưới sự kinh hãi, cô lập tức nắm chặt dao găm trong tay chém nhanh về phía con rắn lao tới đó. Rốt cuộc cũng là bảo bối của Sở gia, con rắn nhỏ kia sau khi bị dao găm chém phải, lập tức rút xuống mặt đất, tiếp theo với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nó nhanh chóng biến thành rắn khô, rốt cuộc không cách nào nhúc nhích.

Mà lúc này, hệ thống đột nhiên nghĩ ra đối sách, “Khanh Khanh, máu của ngươi là linh huyết, rất có lực hấp dẫn. Mau rạch cánh tay mình, nhờ linh huyết vào bày răn kia, thừa dịp bày răn bạo động liền nghĩ cách đi.”

Hệ thống vừa nói, Đường Khanh mới nhớ tới bàn tay vàng của mình đời này chính là linh huyết kia, nói thì chậm nhưng xảy ra lại nhanh, vào lúc xà nữ phát động công kích lần hai, cô lập tức làm theo lời hệ thống nói.

Linh huyết cực kỳ có lực hấp dẫn, trước đó trên người cô không bị thương, đàn rắn này cũng không thể ngửi được mùi máu tươi mỹ vị đó, chẳng qua hiện giờ sau khi cô nhanh chóng cầm máu sau, tất cả rắn đều bị linh huyết vậy ra ngoài kia hấp dẫn, tiếp theo, khi tất cả rắn dồn vào nhau cướp đoạt, cô lập tức ném ra lượng lớn lời phù.

Nhiều lời phù như vậy, dường như có thể nổ sập cả mộ thất này, ngay khi ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên một bàn tay kéo cô ra khỏi khu vực nguy hiểm.

Đường Khanh còn chưa thấy rõ đối phương là ai, chẳng qua bàn tay đỡ mình kia lại trắng nõn thon dài. Có thể có đôi tay đẹp như vậy, diện mạo đối phương tuyệt đối sẽ không kém, chẳng qua khi mình xuống mộ, dường như chưa từng thấy có người như vậy nha.

“Cảm ơn người anh em nhé.” Vừa mới nói xong lời cảm tạ, đang chuẩn bị dò hỏi đối phương đi theo giáo sư nào, kết quả vừa quay đầu lại, cô thiếu chút nữa sợ đến độ quỳ rạp xuống đất.

Khuôn mặt nam tử dần hiển hiện trong mộ thất âm u, mà khi dung mạo hẳn hoàn toàn hiển lộ, dường như hết thấy đều trở thành nền, tóc dài như mực lười biếng buông xuống, khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt cực kỳ thâm thúy cùng làn da cực trắng phác họa ra một hình ảnh đủ khiến người ta hít thở không thông.

Chẳng qua bức họa này tuy đẹp, nhưng lại là một loại đẹp bệnh trạng.

“Người anh em?” Giọng nói trầm thấp lười biếng vang lên, nam tử nhìn cô một lượt trên xuống dưới, tiếp theo liền hé mở môi mỏng, hơi ghét bỏ nói: “Tế phẩm?”

Nghe được lời này, Đường Khanh đầu tiên là sững sốt, ngay khi cô muốn giải thích mình không phải tế phẩm, lại thấy đối phương mặt không biểu cảm nói: “Ta đói bụng.”

“Cái gì?” Người nào đó bị dọa đến dưới chân mềm nhũn, run run rẩy rẩy nói: “Người anh em, đừng ăn ta mà, ta không thể ăn đâu.”

Đây chính là nam chính đó, mặc dù linh lực bị cướp đi một phần, nhưng trước mặt hắn, mình căn bản không có nửa điểm năng lực đánh trả nha, hu hu hu, xin đừng ăn mà!

Quân Lãm lại nhủ mầy, tiếp theo tay nhẹ nhàng cử động, xách cô lại gần, “Dài dòng.”

“Không dài dòng mà, ta thật sự không thể ăn, ngươi đừng ăn ta nha. Chi bằng như vậy, tay nghề nấu cơm của ta rất tốt, về sau ngươi muốn ăn cái gì, ta đều làm cho ngươi ăn được không. Còn nữa, ta còn có thể giúp ngươi tìm được thứ ngươi mất đi, còn cả người quan trọng nhất với ngươi nữa, quý xin đừng ăn mà.”

Đường Khanh dong dài lẳng nhằng nói một đồng lớn, nhưng đối phương vẫn như cũ không dao động cúi đầu.

Dưới xúc cảm lạnh như băng, Đường Khanh cảm thấy lần này mình thật sự xong rồi, “Hu hu hu, hệ thống, sắp bị ăn, cầu thuốc giảm đau, cầu chết nhanh một chút!”

Ngay khi hệ thống cũng cho rằng nhiệm vụ lần này sắp thất bại, đối phương cũng không làm ra hành động quá khích, chỉ là ghé đầu xuống cổ cô, tiếp theo, âm thanh liếm mút ái muội vang lên, hệ thống hơi run rẩy khóe miệng.

Còn tưởng hệ thống chủ chữa xong, nam chính của thế giới sẽ liền bình thường, ai có thể nghĩ đến! Ai có thể nghĩ đến a!!

Đường Khanh chỉ cảm thấy trên cổ tê rần, cảm giác đau trong dự đoán vẫn chưa truyền đến, ngược lại cô nghe được chút âm thanh cực kỳ khiến người ta đỏ mặt tim đập loạn.

Gia hỏa này thế mà lại chỉ hút máu?

Bởi vì lòng còn sợ hãi, mặc dù đối phương đã buông mình ra, cô vẫn cảm thấy hết thảy việc này có chút không chân thật, đến tận lúc nghe được hệ thống nói.

“Khanh Khanh, lúc trước tổng bộ mở họp có nói, nếu nam chính hắc hóa xuất hiện một chút lệch lạc, đó cũng là hiện tượng bình thường, chỉ cần bọn họ không muốn hủy diệt thế giới là được.”

“Nên ý của ngươi là?”

“Nam chính này..... rất có thể cũng giống như đám ngươi gặp được lúc trước.”

Đường Khanh:.....

Lần đầu tiên xuyên nhanh liền gặp được hệ thống không đáng tin cậy như vậy, xin hỏi có thể đổi được không?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Tế phẩm 5

Edit: Xanh Lá

Cổ tuy bị hút máu, nhưng kỳ thật cô cũng không cảm thấy đau đớn gì, chỉ là có chút tê. Chẳng qua trong mộ địa này, thêm một vị nam chính không biết là người sống hay người chết, Đường Khanh cảm thấy dù mình cũng là người từng thấy qua tình cảnh lớn, nhưng tay chân vẫn lạnh lẽo, run lên bần bật.

Rốt cuộc, quý mới biết nam chính này liệu có đột nhiên hồi hận, sau đó ăn tươi nuốt sống cô hay không.

Cô hít hít mũi, cảm thấy mình cần phải giải thích đôi lời: “Vị..... Quân tiên sinh này, tôi chỉ là người của đội khảo cổ tới khảo sát, tuy không biết vì sao lại khiến ngài hiểu lầm, nhưng tôi quả thật không phải tể.....”

Cô còn chưa nói xong chữ cuối cùng, từ mộ thất sụp đổ bên kia đã đột nhiên lao tới một vị xà nữ toàn thân cháy đen, ánh mắt cô ta dữ tợn, nhìn người hại mình thê thảm như thế lại nguyên vẹn không tổn hao gì, cô ta nhe răng trợn mắt, “Ta muốn ăn ngươi!”

Vụ nổ lớn như vậy cũng không nổ chết được cô ta, quả nhiên đúng như cô ta nói, lời phù không có tác dụng gì với cô ta cả.

Đường Khanh nhìn xà nữ đột nhiên lao tới, lập tức sợ đến độ co rụt người lại phía sau nam chính. Nhưng nam chính lại nhẹ nhàng xách cô ra, không chút dè ý nói: “Nếu không phải tể phẩm của ta, ta cũng cần cứu ngươi làm gì cả.”

Nhìn đáng vẻ hấn để mặc cô cho xà nữ xử trí, Đường Khanh cũng tròn tròn mắt lên. Đây ‘con mèo nhà nó’ là cái loại nam chính máu lạnh gì!

Quân Lãm nhìn ánh mắt kinh ngạc của cô, nhàn nhạt hỏi: “Ta hỏi lại ngươi một lần, ngươi có phải tể phẩm của ta hay không?”

Cái gì gọi là uy hiếp! Chính là đây!

Chỉ là, đối mặt với uy hiếp trần trụi như vậy, cô lại không cách nào phản kháng. Rốt cuộc phản kháng liền chết ngay, không phản kháng nói không chừng còn có đường sống, cuối cùng cô rung rung thừa nhận, “Đúng vậy, là tể phẩm của ngài.”

Quân Lãm nghe đáp án như vậy, khoe môi tái nhợt khẽ cong lên, dường như rất vừa lòng với câu trả lời này.

“Ngươi là thứ gì, thức thời thì mau cúi đầu!” Xà nữ tuy sắp tức điên, nhưng nguy hiểm thì vẫn có thể cảm nhận được, khí tức của người trước mắt này thật sự rất giống khí tức của vị ở sâu bên trong mộ địa kia, chỉ là vị kia rõ ràng còn đang ngủ say, không có khả năng xuất hiện ở chỗ này. Nghĩ vậy, cô ta may mắn nghĩ, nói không chừng chỉ là khí tức giống nhau chứ không phải cùng một người, hơn nữa máu tươi của đối phương thật sự quá mê người, muốn từ bỏ, căn bản không có khả năng.

Xà nữ còn muốn nhân cơ hội ăn Đường Khanh, nhưng cô ta còn chưa kịp hành động, một luồng sát khí cường đại liền ập tới. Tiếp sau đó, cô ta chỉ có thể trừng lớn hai mắt, chết vẫn không nhắm mắt được.

Quân Lãm từ đầu đến cuối đều không thèm cho xà nữ một ánh mắt, sau khi giờ tay giết cô ta, liền bày ra hàm răng sáng quắc với tể phẩm của mình.

“Ta đói bụng.”

Đường Khanh lại lần nữa há hốc miệng, nhìn hàm răng trắng như tuyết kia, run run rẩy rẩy nói: “Không, không phải mới ăn rồi sao?”

Quân Lãm chỉ chỉ xà nữ đã cứng đờ, mặt không đổi sắc nói: “Đói.”

Đường Khanh trợn mắt há hốc miệng nhìn hấn, lại nhìn nhìn xà nữ đã chết đến không thể chết thêm, dù thế nào cũng không tin giết một xà nữ có thể khiến hấn lần nữa bị đói. Nhưng nhìn ánh mắt chấp nhất kia của hấn, cô cảm thấy cho dù mình mở miệng cự tuyệt, đối phương cũng sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho cô.

“Có thể hút ít một chút không?”

Nhìn thiếu nữ trước mắt biểu lộ đáng vẻ hết sức đáng thương, hấn đột nhiên hơi hít mắt lại, tiếp theo nở một nụ cười tà ác, “Không thể.” Nói xong, hấn lại lần nữa cúi đầu.

Đường Khanh cảm thụ được cảm giác quái dị trên cổ, nội tâm cực kỳ muốn khóc, “Hu hu hu, hệ thống, liệu có khả năng nhiệm vụ còn chưa hoàn thành ta đã bị hút thành thủy khô không?”

Hệ thống vừa định nói sẽ không, liền lại nghe cô nói: “Ngươi nói xem nếu ta trở về tìm một bệnh viện trực tiếp thay máu, liệu hấn có thể từ bỏ tể phẩm như ta không nhỉ?”

Hệ thống bị ý tưởng này của cô làm cho chấn kinh rồi, cuối cùng ngơ ngác nói: “Ngươi có thể thử xem.”

Đường Khanh rất nhanh đã được buông ra, chẳng qua khi cô nhìn răng nanh dính máu kia chậm rãi thu hồi, chỉ cảm thấy hoa mắt từng trận.

Quân Lãm dùng đầu lưỡi liếm liếm răng nanh của mình, dường như đang hưởng thụ dư vị của máu, “Tuy ngươi nhát gan vô dụng, làm tể phẩm cũng cực kỳ không đủ tư cách, nhưng ta vẫn miễn cưỡng nhận lấy vậy.”

Đường Khanh rất muốn nói lão nhân gia ngài không cần chịu thiệt thòi đâu, nhưng nghĩ đến mộ địa cực kỳ nguy hiểm này, cô vẫn ngoan ngoãn thu lại ý tưởng trong lòng.

Lúc trước nữ chính có thể bình an rời khỏi mộ địa, cũng đều nhờ có hấn.

Nghĩ vậy, cô đột nhiên nhớ tới nữ chính đã bị cô quên mất kia, tức khắc nói: “Mộc Cận!”

Quân Lãm khẽ nhú mày, không vui nói: “Ta không thích trong miệng tể phẩm của ta còn nhắc đến những người khác.”

“Đây không phải những người khác, đây là.....” Đường Khanh rất muốn nói đây là tình nhân định mệnh của ngài nha, nhưng nhìn đôi mắt càng thêm âm trầm của đối phương, cô tức khắc ngậm miệng.

Ánh mắt Quân Lãm âm u, nhìn cô gần từng chữ: “Đây chính là những người khác.”

Đường Khanh rụt rụt cổ, thôi được rồi, ngươi là nam chính, ngươi nói gì thì chính là cái đó đi.

“Quân Lãm, mộ địa này ngài có thể ra ngoài chứ?”

“Có thể.”

“Vây..... Chúng ta khi nào thì ra ngoài đây?”

Quân Lãm đột nhiên nhếch môi cười, “Không vội, đồ của ta còn chưa lấy được, sao có thể rời đi sớm như thế.” Nói xong, hắn liền xoay người đi về một hướng khác.

Đường Khanh không khỏi cảm thấy cổ phát lạnh, nhìn dáng vẻ kia của hắn, cũng không biết là ai bị hắn “nhớ thương”, thật tội nghiệp mà.

“Còn đứng ở kia, muốn ta ôm ngươi hả?” Hắn quay đầu lại nhìn tề phẩm vẫn đứng tại chỗ, mặt không biểu cảm nói.

Đường Khanh vừa định nói mình có thể đi, lại thấy hắn đột nhiên bước tới, tiếp theo cô đại ra nhìn hắn bề mình lên, đồng thời còn cực kỳ ghét bỏ nói: “Chắc, đúng là vô dụng.”

Rốt cuộc cũng là người ngủ say ngàn năm, rõ ràng có thể nói có thể động, nhưng nhiệt độ trên người lại lạnh đến mức khiến người ta run lên.

“Quân Lãm, tôi có thể tự mình đi.”

Đây mẹ nó lại không phải mùa hè, ôm còn có thể làm mát, đây chính là mộ địa âm lãnh nha. Đường Khanh lúc này chỉ cảm thấy mình bị một khối băng ôm lấy, lạnh đến mức cô quả thực muốn rơi lệ.

“Ngươi chắc sao?”

“Chắc chắn.” Vừa mới nói xong, còn chưa đợi cô có nửa điểm chuẩn bị, một loại cảm giác không trọng lực nháy mắt khiến cô hét lên, “A a a!!”

Đường Khanh dù thế nào cũng không nghĩ tới gia hỏa này đáp ứng buông cô ra, thế mà lại là trực tiếp buông tay!

Mắt thấy cô sắp ngã trên đất, một đôi tay lạnh băng đột nhiên ôm lấy cô, chợt mở miệng, “Còn muốn tự mình đi không?”

Đường Khanh kinh hồn khiếp đảm ôm lấy cổ hắn, cảm giác rơi tự do thành linh xảy đến thực sự một chút cũng không ổn nha, cô vừa lắc đầu vừa nói: “Không muốn nữa không muốn nữa.”

Quân Lãm nhìn thiếu nữ bị dọa đến hoa dung thất sắc trong ngực, khẽ nhếch môi, không hề mở miệng.

Mộ địa âm lãnh tối tăm, chẳng qua cũng không biết có phải vì có nam chính bên cạnh hay không, mà cảm giác sợ hãi lúc trước đã nhỏ đi không ít, chẳng qua cảm giác sợ hãi tuy nhỏ hơn một tẹo, nhưng thay vào đó lại là cảm giác quái dị khi bị người bế lên. Vì phân tán lực chú ý của mình, cô nhỏ giọng hỏi: “Hiện tại chúng ta đi đâu thế?”

“Tìm đồ vật của ta.”

“Vây ngài biết đồ vật của ngài ở đâu sao?”

“Có thể cảm ứng được.”

Đường Khanh cho rằng hắn đánh rơi thứ gì ở mộ địa, rốt cuộc hắn đã ngủ say trong mộ ngàn năm, nói không chừng có thứ gì bên cạnh cũng được chôn cùng, nào biết đâu “đồ vật” mà hắn nói lại là một con người, mà người này cô còn quen biết.

Nhìn ông lão tóc bạc chật vật không chịu nổi ngồi dựa vào vách mộ, cô ngạc nhiên nói: “Giáo sư Lâu?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Tề phẩm 6

Edit: Xanh Lá

Giáo sư Lâu máu đen đầy mặt ngồi dưới đất, hai tay không biết từ khi nào đã biến thành hai lỗ máu thật lớn, hai chân tuy nhìn như nguyên vẹn, nhưng một chân trong đó lại uốn lượn hoàn toàn không giống chân người bình thường. Nghe được có người kêu ông ta, hai mắt ông ta âm độc ngẩng đầu, “Ài?”

Nhưng ánh mắt có âm độc đến đâu, dáng vẻ chật vật của ông ta lúc này lại không có chút lực chấn nhiếp nào cả, ngược lại khiến người ta cảm thấy ông ta đáng thương.

“Người tới lấy mạng ngươi.” Quân Lãm đặt Đường Khanh ở một bên, lạnh giọng mở miệng.

Rốt cuộc cũng rời khỏi khối băng nào đó, Đường Khanh nhanh chóng cách xa hắn năm bước, tiếp theo chà xát đôi tay đã đông cứng của mình.

Ánh mắt giáo sư Lâu nhìn chằm chằm nam tử tuần mã mang theo một tia bệnh trạng này, chẳng qua lời nói ra lại là với Đường Khanh: “Nha đầu Sở gia, giáo sư hay không giáo sư, chẳng qua là lừa gạt người. Theo bối phận, cháu phải gọi tôi là chú.”

Ngàn năm trước năm đại gia tộc phản bội tư tế. Vì sợ hãi bị trả thù, nên bọn họ vẫn luôn cực kỳ đoàn kết, chẳng qua sự đoàn kết này duy trì tới bây giờ, ít nhiều vẫn có chút biến chất. Nhà họ Lâu sa sút, đây cũng là lý do vì sao vị giáo sư Lâu này phải tự mình đến đây, về phần bốn gia tộc khác, tuy nói Tề gia và Mộc gia cũng có người tới, nhưng đó chẳng qua là tiểu bối đùa giỡn mà thôi, không ai thực sự để trong mắt cả, rốt cuộc bọn họ cũng chưa được kế thừa bảo vật gia tộc. Về phần Đường Khanh, trước đó nguyên chủ là lừa nhà mình lên xuống mộ, nếu Sở gia sớm biết mộ địa cô xuống là nơi này thì sớm đã ngăn cản.

Năm đại gia tộc đối với bên ngoài đều giả bộ không quen biết nhau, đây cũng là lý do vì sao ngay từ đầu lúc tiến vào mộ địa, giáo sư Lâu tỏ ra hồ hững với Đường Khanh như thế, chẳng qua hiện tại, nếu ông ta muốn giữ mạng mình, chỉ sợ còn phải dựa vào nha đầu này.

Chỉ là không biết rốt cuộc vì sao nha đầu này lại bám được vào một cao thủ như thế, hơn nữa vị cao thủ này dường như còn có địch ý rất sâu đối với mình.

Đường Khanh thấy đối phương lời kéo quan hệ, ngược lại cũng không làm mất mặt ông ta, dù sao đều là người sắp chết, gọi một tiếng “chú” cô cũng không thiệt gì.

“Chú Lâu, sao chú lại ở chỗ này vậy.”

Giáo sư Lâu nhìn Đường Khanh toàn thân nguyên vẹn không tổn hao gì, nội tâm ghen ghét khó tả. Cùng đi xuống mộ, ông ta thiếu chút nữa đột tử tại đây, nhưng cô lại được người bảo vệ đến không có chút hề hấn nào! Nghĩ vậy, ánh mắt ông ta nhìn Quân Lẫm đột nhiên sáng lên một tia hy vọng.

“Nha đầu Sở gia, năm đại gia tộc chúng ta giao tình quá sâu, nếu hôm nay cháu có thể cứu tôi ra ngoài, vậy ngày nào đó cháu có chuyện gì, chỉ cần nói với Lâu gia tôi là được.”

Đường Khanh nghe giáo sư Lâu nói năng hùng hồn, cực kỳ bó tay, “Chú Lâu cảm thấy nếu một ngày có chuyện mà ngay cả Sở gia cũng không có khả năng giải quyết, Lâu gia các vị có thể giải quyết được sao?”

Nhà họ Lâu đã sa sút, căn bản không cách nào so sánh với Sở gia của cô. Cho cô một hứa hẹn như vậy, có dùng được cái rắm.

Lời này thực sự chọc tức giáo sư Lâu không nhẹ, nhưng trước mắt ông ta lại không dám tức giận, chỉ sợ cô bỏ lại mình. Ngay lúc ông ta đang nghĩ xem làm thế nào để lấy lòng Đường Khanh, Quân Lẫm đột nhiên mở miệng.

“Ngày nào đó có chuyện gì, đều có ta giải quyết, về phần người, cầm đồ vật của ta cũng nên trả lại cho ta rồi.”

“Vị tiền sinh này, không biết sao anh lại nói như vậy? Tôi vẫn chưa lấy của anh thứ gì, trong đây sợ là có hiểu lầm gì đó.”

Giáo sư Lâu sợ sệt cười nói. Vị nam tử cao lớn tuần mã trước mặt này, không biết vì sao, ông ta không khỏi có cảm giác quen thuộc. Gia tộc trộm mộ lấy đồ của người trước nay không cần lý do, chẳng qua nếu ông ta thật sự trong lúc vô tình lấy phải thứ gì của hắn, trả cho hắn cũng không sao, chỉ cần hắn chịu đưa mình rời khỏi chỗ này.

Đường Khanh nấp sau lưng Quân Lẫm, đột nhiên có chút xem náo nhiệt không chê chuyện lớn mà nói: “Chú Lâu, có phải chú cảm thấy trông người này giống với vị tư tế trên bích hoạ ở cửa vào kia không?”

Dứt lời, mặt giáo sư Lâu nhảy mắt vận vẹo, cuối cùng ông ta cũng nhớ tới cái gọi là cảm giác quen thuộc này từ đâu ra! Hóa ra lại là như vậy!

“Người, người, người đừng tới đây.” Kéo chiếc chân tàn phế, giáo sư Lâu thống khổ xoay mình trên đất, ông ta không thể chết được, không thể chết ở chỗ này được!

Quân Lẫm đi từng bước một về phía ông ta, trong mắt không hề có nửa điểm thương hại: “Yên tâm, giết người ta còn ngại tay bẩn.” Lời tuy như thế, nhưng hành động tiếp theo của hắn lại khiến giáo sư Lâu sống không bằng chết.

Bởi tay chân gần như bị phế toàn bộ, giáo sư Lâu liều mạng trốn cũng không thay đổi được gì. Cuối cùng, một cái chân lành lặn duy nhất cũng bị người hung hăng giẫm xuống.

Chỉ nghe một tiếng xương cốt vỡ vụn, tiếp theo trong mộ liên vang vọng tiếng thét đau đớn chói tai.

“A!”

Đường Khanh bị tiếng thét thống khổ này dọa cho hơi run lên một chút. Lâu gia lấy mất của Đại Tư Tế, nên mục đích cuối cùng của Quân Lẫm sợ là hai mặt giáo sư Lâu, chỉ là giáo sư Lâu này đã đủ thảm, nhưng hắn vẫn không dừng tay lại. Nhìn gương mặt hắn không đổi sắc từng chút giẫm nát chân đối phương, cùng máu thịt tràn ra từ ống quần đó, cô bỗng dưng nghĩ tới chính mình. Trong cốt truyện ban đầu của thể giới, chính cô đã phải chịu chung cảnh ngộ với giáo sư Lâu, hơn nữa cô còn tệ thảm hơn giáo sư Lâu nhiều, cô còn bị hắn xé xác ăn sống từng miếng một.

Nghĩ vậy, cô thiếu chút nữa cất bước chạy đi, nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt truyền đến tai cô từ trong tiếng thét chói tai hỗn loạn.

“Tế phẩm nếu không ngoan, thì sẽ phải chịu trừng phạt đó.”

Quân Lãm thật ra không tiếp tục tra tấn giáo sư Lâu nữa, hắn trực tiếp đuổi tay khoét hai mắt ông ta. Đợi làm xong hết thấy, hắn khẽ nhíu mày, tỏ vẻ cực kỳ không vui, “Kêu lớn tiếng như vậy, thật ồn muốn chết.” Dứt lời, hắn mặt không biểu cảm tháo cầm đối phương xuống.

Tiếng thét chói tai đột nhiên im bật, Đường Khanh đã bị dọa đến đứng về nguyên tại chỗ, nhìn hắn từng bước một đi về phía mình. Nghĩ đến kết cục mình bị ăn từng miếng, cô tức khắc sợ hãi lấy lòng: “Quân Lãm à, có đối bụng không? Ngài xem, giữ tôi lại thì mỗi khi nghĩ đến liền có thể ăn một ngụm, nếu tôi không còn nữa, về sau liền không cách nào ăn được nha.”

“Ăn” trong miệng cô dĩ nhiên là uống máu, nhưng Quân Lãm lại hơi nhướng mày, “Ồ? Mỗi ngày đều ăn?”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Máu có thể tái sinh, chỉ cần không hút cô thành cây khô, nuôi một chút vẫn có thể đầy máu trở lại.

Thấy hắn không nói, Đường Khanh nuốt nuốt nước miếng, thật cẩn thận nói: “Ngài cảm thấy ý này thế nào?”

“Mỗi ngày đều ăn.....” Quân Lãm nhìn cô, cười như không cười nói: “Thật ra không tệ.”

Đường Khanh nào biết “ăn” trong miệng hắn và “ăn” trong suy nghĩ của mình là hai nghĩa hoàn toàn khác biệt. Lúc này vừa thấy hắn đồng ý, cô tức khắc thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Cái kia, đồ của ngài đã lấy được, khi nào thì chúng ta ra ngoài đây?”

Tuy không hiểu lắm, nhưng nhìn trông mắt đã khô khốc trong lòng bàn tay hắn, hắn là hắn đã lấy lại được hai mắt của mình.

“Đồ vật đã lấy được tới tay, lúc nào rời đi cũng được.”

“Cái đó, vậy lúc rời đi có thể giúp tôi một việc hay không?” Tuy sợ muốn chết, nhưng nghĩ đến mấy người cùng mình tiến vào mộ địa kia, cô vẫn nói: “Tôi cùng mấy vị giáo sư và bạn học cùng nhau vào đây khảo cổ, trước mắt đã mất liên hệ với bọn họ, ngài có thể giúp tìm bọn họ sau đó dẫn bọn họ cùng rời đi không?”

Quân Lãm cũng không trả lời, chỉ hỏi lại: “Trong đó có Mộc Cận ngươi nhắc đến lúc trước?”

“Đúng đúng đúng.” Thấy hắn nhắc tới nữ chính, Đường Khanh lập tức gạt đầu, thuận tiện còn khen cô ấy: “Mộc Cận rất thông minh, cái gì cũng vừa học liền biết, hơn nữa về ngoài còn rất xinh đẹp.....”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Tế phẩm 7

Edit: Xanh Lá

Thiếu nữ trước mắt tràn đầy hơi thở thanh xuân, khi nhắc đến cô gái kia, dáng vẻ hưng phấn đó khiến ánh mắt Quân Lãm hơi lạnh: “Ta không hy vọng nghe được ngươi khen bất cứ người nào khác ngoại trừ ta, nếu không.....”

Đường Khanh rất muốn oán giận hỏi vặn hắn “nếu không” sẽ thế nào, nhưng tưởng tượng đến thực lực mạnh tới biến thái của đối phương, cô vẫn lập tức ngậm miệng, đương nhiên, nội tâm vẫn không nhịn được oán giận với hệ thống: “Mẹ nó chứ! Có thực lực thì ghê gớm lắm à!”

Hệ thống yếu ớt nói: “Đúng..... đúng là ghê gớm thật mà.”

Đường Khanh:.....

“Ngươi rốt cuộc là hệ thống của ai!”

Nghe ký chủ rít gào, hệ thống cảm thấy thật tội thân, hắn chẳng qua chỉ nói thật thôi mà.

Giáo sư Lâu cũng chưa chết, chẳng qua ông ta đã như vậy, dù Quân Lãm không lấy mạng ông ta thì ông ta cũng không thể ra khỏi mộ địa này. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, sống như vậy còn không bằng chết đi.

Nhưng hiện trường lại không có ai thương xót ông ta cả, sau khi lấy được thứ mình muốn, Quân Lãm liền dẫn Đường Khanh rời đi.

Bởi vì sợ hãi, dọc theo đường này cô ngoan ngoãn nép phía sau đối phương, mặc dù nhiệt độ lạnh lẽo trên cơ thể đối phương khiến cô run rẩy, cô cũng không dám cách xa hẳn nửa bước.

Quân Lẫm tuy không mở miệng đáp ứng cứu đám người giáo sư với cô, chẳng qua hấn vẫn mang theo cô tìm được người.

Mấy người giáo sư Trần đều bị thương ở mức độ khác nhau, tuy cũng không trí mạng, nhưng nếu qua thời gian dài không được chạy chữa, kết quả chỉ sợ sẽ không lạc quan.

Bởi đã mất đi mấy đồng bạn trong mộ địa, giờ phút này trên mặt mọi người đều đầy vẻ bi thương.

Đường Khanh đến cũng không khiến bọn họ vui sướng, ngược lại tâm sinh cảnh giác nói: “Người, đừng tới đây!”

Vừa thấy trận thế này của bọn họ, cô nháy mắt liền hiểu ra, tình hình này chỉ e trước đó trong mộ có thứ gì giả mạo người quen của bọn họ, không có cách nào, cô chỉ có thể giải thích, cũng may mấy thứ quý quái không biết tên trong mộ đó tuy bắt chước được mặt người, nhưng ký ức lại không cách nào phục chế được. Sau khi nghe cô nói ra nhiều chuyện, mọi người cũng dần buông cảnh giác.

“Sở Ca, cậu còn nhớ Tề Lỗi và Giáo sư Lý không?”

“Nhớ rõ.”

“Mà nó, cũng không biết sao mộ địa này lại như vậy, thế mà còn có quái vật biết dịch dung. Lại nói tiếp, chỉ sợ ngay từ lúc ngã vào trong mộ này bọn họ đã bị mấy thứ kia ám hại, nếu không phải Mộc Cận cảnh giác, chúng ta chỉ sợ sớm đã nghe theo lời bọn hấn!”

Đối phương càng nói càng tức giận, nhưng Mộc Cận vẫn mang vẻ mặt cảnh giác như cũ.

“Sở Ca, vị phía sau cậu là ai thế?”

Đường Khanh nhất thời không nghĩ ra được nên trả lời như thế nào, trong mộ tự dung vô có xuất hiện một nam tử mặc cổ trang, quả thật cực kỳ quý dị.

“Trước đó tớ gặp được trong mộ địa, anh ấy là..... người của đội thám hiểm, trước đó nếu không nhờ anh ấy, chỉ sợ tớ sẽ không thể tới gặp mọi người.”

Cái gọi là “đội thám hiểm” rất nhanh đã bị mọi người ngộ nhận là kẻ trộm mộ, chẳng qua cô cũng lười giải thích, hiểu nhầm thì cứ hiểu nhầm đi, tóm lại vẫn tốt hơn là biết chân tướng.

Chuyên gia khảo cổ ít nhiều vẫn có chút chán ghét trộm mộ, sau khi nghe được cô giải thích, gần như mọi người ngay cả chào hỏi cũng lười chào, chỉ lo việc của bản thân. Cũng may Quân Lẫm tính tình lạnh nhạt, lúc này cho dù có người tiến lên chào hỏi, chỉ sợ hấn cũng sẽ không đáp lại lời nào.

Có Quân Lẫm ở đây, muốn rời mộ địa không còn là việc khó, chỉ là mỗi khi gặp chút phiền toái nhỏ lại luôn có người nghi ngờ. Dần dần, cuối cùng ngoại trừ Giáo sư Trần và ba sinh viên khác, những người khác đều sớm đường ai nấy đi.

Ở trong mộ địa càng lâu, tâm tình người ta sẽ càng kém, cũng may, cuối cùng bọn họ vẫn an toàn rời khỏi mộ địa.

Lần nữa thấy ánh mặt trời khiến Đường Khanh hưng phấn không thôi, cô nhìn mặt trời rực rỡ trên bầu trời, hít sâu một hơi, cuối cùng cũng ra ngoài được! Về sau cô sẽ không bao giờ xuống mộ địa nữa!

Vị trí mộ địa cách sân bay một đoạn đường, giờ phút này sắc trời đã tối, nếu tìm xe chở từ trấn nhỏ sẽ có chút khó khăn, cuối cùng đoàn người bọn họ chỉ có thể nghỉ ngơi một đêm ở trấn nhỏ trước, chờ ngày mai rời khỏi nơi này.

Khách sạn nhỏ trong trấn cực kỳ tồi tàn, cũng may được cái sạch sẽ.

Vốn trong số sinh viên giáo sư Trần dẫn theo chỉ có hai nữ sinh là Đường Khanh và Mộc Cận, hai người các cô ở một phòng cũng không cần nhiều lời, chỉ là khi Đường Khanh nâng bước chân nặng nề sắp bước vào phòng cùng Mộc Cận, cổ áo cô lại đột nhiên bị người xách lên.

“Quân Lẫm?” Cô khó hiểu nhìn hấn, tưởng hấn không biết phòng mình ở nơi nào, vì thế cực kỳ hảo tâm chỉ chỗ: “Phòng của ngài ở bên kia.”

“Ta đương nhiên biết phòng ta ở nơi nào, chẳng qua té phẩm của ta lại dường như không biết.”

Dại ra trong chốc lát, Đường Khanh liền hiểu được ý trong miệng hấn là gì, “Ngài muốn ở một phòng với tôi?”

Nhìn biểu cảm thoáng hiện kinh ngạc của đối phương, Quân Lẫm nhướn mày, sửa đúng nói: “Là người phải ở một phòng với ta. Rốt cuộc té phẩm thời thời khắc khắc đều phải đi theo chủ nhân phòng khi chủ nhân có yêu cầu gì.” Nói đến đây, hấn hơi mỉm cười, lộ ra hàm răng sắc bén.

Đường Khanh không khỏi rung mình, lại không dám phản bác, cuối cùng chỉ có thể nặng nề bước chân theo hấn dưới ánh mắt nghi hoặc của Mộc Cận.

Vốn tưởng đã ngủ một phòng, vị tổ tông kia hấn sẽ không nháo ra chuyện xấu gì nữa. Cho đến lúc hấn tắm rửa xong quần khăn tắm bước ra, trong tay còn xách theo một chiếc... quần lót cực kỳ có phong cách nông thôn.

Đường Khanh vẽ mặt kinh hãi nhìn hấn, “Ngài làm gì vậy.”

Quân Lãm cau mày, giờ chiếc quần lót kia ra trước mặt cô, lãnh đạm nói: “Đây là cái gì.”

“Hả?” Đường Khanh tròn tròn mắt. Nhưng hệ thống sau khi đại ra một lát thì đột nhiên cười điên cuồng.

“Ha ha ha ha ha, nam chính lần này quá đáng yêu, ha ha ha ha, Khanh Khanh người mau nói cho hấn đây là cái gì! Còn nữa, xem dáng vẻ này của hấn hấn là vẫn chưa biết nên mặc thế nào đâu, người mau làm mẫu cho hấn.”

Nghe giọng hệ thống vui sướng khi người gặp họa, Đường Khanh tối sầm mặt, “Người ‘con mèo nhà nó’ cảm miệng cho ta!”

Quân Lãm thấy cô không nói, mày vốn đang nhú lại nhăn chặt thêm vài phần, “Nếu người không biết, vậy ta đi hỏi người khác.”

Mắt thấy hấn muốn đi ra cửa, cô lập tức chặn lại nói: “Trở về, tôi biết đây là thứ gì, nhưng ngài nói cho tôi biết, thứ này ngài lấy từ đâu tới đây.”

Rõ ràng là một cổ nhân, lấy đâu ra thứ quỷ này chứ!

“Trước đó nhờ bà chủ mua.” Quân Lãm mặt không đổi sắc giải thích: “Ta thấy y phục các người mặc đều khác trước kia rất lớn, liền bảo bà ấy chuẩn bị cho ta một bộ y phục thời bây giờ. Cái này……” Nói đến quần lót, hấn lại giờ lên trước mặt Đường Khanh, “Nhằm trong đám y phục bà ấy đưa cho ta.”

“Dừng lại!” Đường Khanh nhìn quần lót lác lư trước mắt mình, cảm thấy đôi mắt mình cũng sắp mù luôn, cực kỳ đau đầu nói: “Ngài có thể đừng giờ nó trước mặt ta không!”

“Vậy người nói cho ta đừng nó như thế nào.”

“…… Được rồi.”

Đường Khanh cắn răng, một tay cầm quần lót, sau khi cô làm mẫu một lần, đối phương rút cuộc hiểu ra, chẳng qua lời hấn nói tiếp theo lại khiến cô trực tiếp sụp đổ.

“Người mặc cho ta.”

“Cái trò gì thế?”

“Ta là chủ nhân, người là tế phẩm, thân là tế phẩm dĩ nhiên phải hầu hạ chủ nhân. Người có ý kiến?”

Nhìn một đường, lần này Đường Khanh hoàn toàn bùng nổ, “Tôi đương nhiên có ý kiến! Ý kiến của tôi rất lớn luôn! Đây là thế kỷ 21, không phải ngàn năm trước! Hiện tại là xã hội văn minh, chủ nhân em gái ngài á!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Tế phẩm 8

Edit: Xanh Lá

Tức giận chỉ sướng nhất thời, xong xuôi hồi hận đứt ruột.

Quân Lãm nhìn tế phẩm thờ phỉ phỉ, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, “Không muốn làm tế phẩm? Hửm?”

Rõ ràng là giọng nói cực kỳ dễ nghe, nhưng phối hợp với bàn tay to đang mạ sát cổ mình, Đường Khanh chỉ cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, nhưng còn chưa đợi cô sợ sệt nhận sai, đối phương đã tiếp tục nói: “Không muốn làm tế phẩm cũng được thôi.”

“Tế phẩm” nào đó chớp mắt trước còn sợ hãi muốn chết, sau khi nghe được lời này, tức khắc hai mắt sáng lên, “Thật sự?”

“Thật sự, chi cần……” Nói đến một nửa, Quân Lãm nở một nụ cười mỉa hoặc chứng sinh, chỉ là hai mắt màu đen kia bắt đầu nhanh chóng biến thành đỏ tươi như máu, ngay cả hàm răng cũng dần trở nên bén nhọn.

“Chi, chi là gì……”

“Làm tế phẩm, người cảm đồ vật của ta, ta có thể chịu đựng, nhưng nếu người không muốn trở thành tế phẩm của ta, vậy đồ vật của ta, phải dâng trả hết.”

Giọng nói lạnh băng vang lên bên tai, Đường Khanh tưởng tượng đến hình ảnh mình bị ăn sống sống tươi, không còn hùng hồn như lúc trước, cô cố nén nước mắt chưa xót, nói với hệ thống: “Kỳ thật, hỗ trợ thay quần lót gì đó, cũng không phải chuyện không thể chịu đựng.”

Hệ thống cũng yên lặng đồng tình một phen, hiếm khi an ủi nói: “Đúng vậy, thay cái quần lót mà thôi, tắm lại vẫn tốt hơn bị ăn nhiều.”

Có lời này của hệ thống, Đường Khanh cầm lấy cái quần lót hoa kia, vừa định nhận mệnh bảo hắt cởi khăn tắm ra, lại thấy hắt đã trần truồng đứng trước mặt mình. Nháy mắt, sắc mặt cô đỏ bừng, lắp bắp nói: “Nhắc..... nhắc chân.”

Quân Lãm hiếm khi nghe lời, mặc quần lót cũng không mất thời gian quá lâu, nhưng cô lại cảm thấy còn lâu hơn một thế kỷ.

Rốt cuộc, trận phong ba này cuối cùng cũng hạ màn.

Nhìn tổ tông cuối cùng cũng nhắm mắt đi ngủ, Đường Khanh như trút được gánh nặng nằm lại trên giường. Khi sắp ngủ, cô mơ mơ màng màng nói với hệ thống: “Chờ khi trở về nhất định phải thay máu!”

Sáng sớm hôm sau, Quân Lãm nhìn tế phẩm của mình đang ngủ đến say sưa, hắt cũng không đánh thức cô, mà bất động thanh sắc rời khỏi phòng khách sạn.

Ngoài phòng, bà chủ hắt phải có diện mạo đánh đá lúc này mang về mặt kích động, “Đại Tư Tế.”

Ánh mắt Quân Lãm nhàn nhạt, liếc mắt nhìn cửa đã khép lại, “Đi ra ngoài rồi nói.”

“Vâng.”

Đã qua ngàn năm, hiện giờ thời đại thay đổi, thế giới này sớm đã không còn là thế giới hắt biết. Sau khi hỏi qua một lần những tin tức về thế giới này, hắt nói: “Đi làm một thế căn cước cho ta.”

“Đại Tư Tế yên tâm, chuyện này hôm qua tôi đã cho người đi làm.” Nói đến đây, bà chủ thần sắc khó hiểu nói: “Đại Tư Tế, tôi có một việc không hiểu. Rõ ràng tế phẩm chúng tôi đưa tới hắt phải là vị Mộc gia kia, vì sao lại biến thành nha đầu Sở gia vậy?”

Gia tộc của bà chủ khách sạn nhiều thế hệ đều là người giữ mộ Đại Tư Tế, năm đó năm đại gia tộc bày kế hãm hại Đại Tư Tế, nhưng gia tộc bà đều tin chắc Đại Tư Tế nhất định sẽ tỉnh lại, nên liền an cư lạc nghiệp ở trấn nhỏ này. Đương nhiên ngoại trừ bọn họ còn có một bộ phận ở bên ngoài trở thành người làm trong các lĩnh vực khác nhau, lúc trước cố giữ đám người giáo sư lại lừa bọn họ buổi tối không thể đi, cũng là vì Đại Tư Tế.

Chỉ là, rõ ràng bọn họ lên biển Mộc Cận thành tế phẩm, sao giờ lại biến thành Sở Ca?

Sở Ca là con gái Sở gia, có được linh huyết của Đại Tư Tế hắt nên cùng họ Lâu chết trong mộ, sao vẫn còn ra ngoài được?

Dưới đủ loại nghi hoặc, bà chủ không nhận được mở miệng dò hỏi. Ngàn năm trước chính năm đại gia tộc đã khiến Đại Tư Tế ngủ say, ngàn năm sau không thể tiếp tục giẫm lên vết xe đổ.

Nhưng đối mặt với nghi hoặc của bà chủ, Quân Lãm lại chỉ lạnh nhạt nói: “Việc này ngươi không cần hỏi nhiều.”

“Nhưng.....” Bà chủ còn muốn nói gì nữa, nhưng thấy ánh mắt lạnh băng của Đại Tư Tế quét tới, tức khắc im tiếng không dám nhiều lời.

“Trong thời gian này trừ phi ta tìm các ngươi, nếu không không cần xuất hiện trước mặt ta.” Ném xuống một câu như vậy, Quân Lãm liền trở về căn phòng tầng hai.

Trong phòng, mỗi tế phẩm vẫn ngủ ngon như cũ, Đại Tư Tế trước đó còn cực kỳ lạnh nhạt, thấy thế đột nhiên lộ ý cười ôn nhu, tiếp theo duỗi tay sờ sờ chiếc cổ trắng nõn tinh tế của đối phương, cảm thụ được động mạch cổ mạng nhịp đập tràn đầy sức sống.

Dưới xúc cảm lạnh băng, Đường Khanh tức khắc lạnh đến run rẩy, vừa định mở miệng ‘thăm hỏi’ cả nhà đối phương, trong khoảnh khắc mở mắt ra kia, cô tức khắc nuốt lại toàn bộ lời nói.

“Quân Lãm?” Mang theo một tia mê mang vì buồn ngủ, cô nhỏ giọng hỏi.

“Ta đói bụng.”

Dưới cảm giác áp bách cực đại, Đường Khanh chỉ có thể rung rung ghé vào trên giường bày ra dáng vẻ ‘mời ngài hưởng thụ’. Nhưng ngay khi cô nhắm mắt lại chờ đợi đối phương hạ mệnh, lại nghe được bên tai truyền đến một tiếng cười khế.

Khi cô nghi hoặc mở to đôi mắt, ý cười trên mặt đối phương vẫn chưa tắt hắt, “Thích ta ăn ngươi như vậy à?”

Nghe câu nói cực kỳ mờ ám này, Đường Khanh còn chưa kịp phản ứng lại, hệ thống đã bày ra về mặt thăm không nở nhìn. Hắt (hệ thống) dám khẳng định, bụng nam chính này tuyệt đối là màu đen! Nhìn ký chủ ngốc nghếch nhà mình bị đùa giỡn, hắt đã xem không nổi mà nhắc nhở: “Khanh Khanh, nam chính không phải quý hút máu, hắt cũng cần ăn thức ăn bình thường.”

Đường Khanh:.....

Sau một trận càn lòi, cô lập tức đẩy người ra, “Tôi đi tìm đồ ăn cho ngài.” Nói xong, cô nhanh chóng xuống giường.

Nhìn dáng vẻ cô chạy trốn chết, Quân Lãm túm người trở lại, “Ta nhớ rõ lúc ở trong mộ, người nào đó đã nói về sau ta muốn ăn món gì, người nào đó đều sẽ tự mình làm.”

Đường Khanh dĩ nhiên nhớ rõ việc này, lúc ấy cô gấp đến độ mắt, chỉ sợ hấn thật sự muốn ăn sống mình, nên mới nói một đồng lời như vậy. Chẳng qua nhìn tình hình hiện tại, dường như có điểm tự vác đá nện vào chân mình.

“Đương nhiên là nhớ rõ.” Cô rầu rĩ mở miệng, “Ngài muốn ăn gì, để tôi hỏi bà chủ mụn bếp.”

Quân Lãm cũng không muốn làm cô khó xử, đùa cô xong liền nói: “Lần này thì thôi.”

Đường Khanh cũng không vì lời này mà thở phào nhẹ nhõm, ngược lại tâm tình càng thêm trầm trọng, bởi cô phát hiện hấn chỉ nói “lần này”, dĩ nhiên còn có lần sau, lần sau nữa.

Nghỉ ngơi cả đêm, Giáo sư Trần sáng sớm đã liên lạc gọi người đưa bọn họ đến sân bay, nhưng ông cũng không cùng rời đi với bọn họ.

“Giáo sư ngài không đi cùng chúng em sao?”

Đối mặt với câu hỏi của sinh viên, giáo sư Trần hơi lau nước mắt, “Đồng nghiệp của tôi đều còn ở chỗ này, tôi phải đợi người đến đây cứu hộ.”

Lúc trước ngay sau chuyện xảy ra ở mộ địa, ông liền nhanh chóng liên hệ với trường học, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hôm nay hấn sẽ có đội cứu hộ đến đây, chỉ là cũng không biết những người đó có thể tiếp tục chống đỡ chờ đội cứu hộ hay không.

Mấy sinh viên thấy ông kiên quyết như vậy, cũng liền không khuyên nhiều nữa. Tề Lỗi cũng bị mắc kẹt trong mộ, học cùng trường ba năm, nếu nói không có cảm giác thì không thể, chỉ là mộ địa này thật sự quá quý dị, đã vượt qua nhận thức nhiều năm của bọn họ. Đối mặt với nguy hiểm, bọn họ cũng không thể vĩ đại như giáo sư Trần.

“Giáo sư Trần, xin hãy cẩn thận.”

“Về đi.”

Sau khi từ biệt giáo sư Trần, bọn họ liền lên đường trở lại. Về phần Quân Lãm, sau khi Giáo sư Trần gọi được xe cho bọn họ liền không thấy bóng dáng hấn đâu.

Trên máy bay, Mộc Cận và Đường Khanh ngồi cạnh nhau, liếc mắt nhìn Đường Khanh tâm sự nặng nề, cô ấy đột nhiên lên tiếng, “Sở Ca, người của đội thám hiểm lúc trước rốt cuộc là ai vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Tế phẩm 9

Edit: Xanh Lá

Bị Mộc Cận hỏi bất ngờ, Đường Khanh hơi sững sốt trong chớp mắt, tiếp theo mới nở một nụ cười không tìm không phải nói: “Chính là đội thám hiểm đó.” Nói xong, cô huých huých khuỷu tay vào người cô ấy, nói: “Thế nào, để ý rồi hả?”

Đối mặt với nụ cười của cô, Mộc Cận lại trầm mặt, “Sở Ca, có phải cậu cảm thấy tớ rất ngốc không?” Nói xong, thấy sắc mặt đối phương hơi cứng lại, cô ấy nói tiếp: “Một thân cổ trang kia, đừng nói với tớ là hấn nghiện mặc cổ trang. Những người khác không chú, nhưng tớ lại thấy được, đó là trang phục của Đại Tư Tế.”

Nữ chính của thế giới này chỉ số thông minh siêu cao, cũng không phải ngốc bạch ngọt đơn thuần, muốn lừa gạt cô ấy, quả thật rất khó.

Sau khi Đường Khanh cứng đờ một lát, liền thu hồi nụ cười cả lơ phát phơ kia, “Ngoại trừ quần áo, cậu còn phát hiện cái gì?”

“Quần áo chỉ là thứ yếu, gương mặt kia của hấn, mới là trọng điểm.” Nói đến đây, Mộc Cận nhìn cô không chớp mắt, như muốn nhìn xem cô rốt cuộc có nói dối hay không.

Đường Khanh không muốn lừa cô ấy nữa, mà vốn cũng chẳng lừa được. Cô nằm liệt trên ghế, rũ đầu, hơi có chút rầu rĩ nói: “Nếu đã biết hết, cậu còn hỏi tớ làm gì.”

Mộc Cận còn muốn tiếp tục chất vấn, nhưng nhìn đến đáng vẻ này của cô, nhất thời cũng không hỏi tiếp được, “Tớ..... Tớ chỉ muốn biết, vì sao hần phải cứu chúng ta.”

“Tớ đâu có biết.”

“Không, cậu biết.” Mộc Cận ngắt lời cô. Cô ấy không ngu cũng không ngốc, ánh mắt Đại Tư Tế xem nhìn Sở Ca hoàn toàn khác với khi nhìn bọn họ, thậm chí phải nói, trong mắt Đại Tư Tế chưa từng có bọn họ, nhưng Sở Ca thì khác, hơn nữa đêm hôm đó ở trần nhỏ, dù thế nào cô ấy cũng không tin Sở Ca không biết gì.

“Không, tớ không biết gì cả!” Tuy cũng không muốn lừa cô ấy, chẳng qua Đường Khanh cũng biết, lời này của mình cô ấy sẽ không tin, chẳng qua vậy cũng không sao cả, biết càng nhiều sẽ càng bất lợi cho cô ấy. Nhìn trong cốt truyện của thế giới, cô ấy chết thảm trong tay năm đại gia tộc, nói thật, cô vẫn rất đồng cảm với cô ấy.

Mộc Cận hơi hé miệng, cuối cùng tất cả dò hỏi hóa thành một tiếng thở dài, “Sở Ca, nếu có gì khó khăn, cậu có thể nói với tớ. Nói thế nào mạng này của tớ cũng là cậu cho.”

Sở Ca không muốn nói, cô ấy cũng không muốn ép hỏi, chẳng qua tiềm thức nói cho cô ấy biết, Sở Ca nhất định đã phải trả giá cái gì, nếu không với tính cách của Sở Ca, sao có thể ngoan ngoãn nghe lời một người như vậy.

Trở lại thành phố G, Đường Khanh vừa mở di động ra liền nhìn thấy vô số tin nhắn oanh tạc khiến cô suýt nữa cầm không vững. Mấy tin nhắn này đều là Sở gia gửi cho cô, tùy ý click mở liền thấy, nội dung đều không quá khác nhau, bọn họ biết chuyện cô xuống mộ đại, chỉ là không biết cô có an toàn hay không, nên bảo cô một khi thấy tin nhắn này liền lập tức liên hệ với bọn họ.

Mộc Cận liếc mắt nhìn di động của cô, rất nhanh liền thu mất vẻ. Cô ấy khác với Sở Ca, Sở Ca là đại tiểu thư con vợ cả trong nhà, mà cô ấy chẳng qua là dòng bên, cô ấy sống hay chết đều không ai để ý.

Chỉ là cô ấy lại không biết, có đôi khi đại tiểu thư con vợ cả Sở gia này, cuộc sống còn không bằng dòng bên như cô ấy.

Đường Khanh “chặc” một tiếng, ghét bỏ ấn nút trò chuyện. Trong nháy mắt điện thoại kết nối kia, còn chưa đợi cô mở miệng, đối phương đã truyền đến tiếng mắng phần nộ.

Nội dung đơn giản là trách cứ cô không màng đến an nguy của linh huyết trong cơ thể mà tự mình xuống mộ địa. Đối với loại hành vi này của cô, gia chủ tức giận cực kỳ, lệnh cho cô trong vòng 3 ngày lập tức quay trở về thành phố H.

Trở về thành phố H dĩ nhiên sẽ phải chịu trừng phạt, trong trí nhớ của nguyên chủ, mấy lần chịu trừng phạt cũng không phải hồi ức tốt đẹp gì. Đầu tiên là đánh bằng roi, tiếp theo là tù đường tối như mực, một ngày chỉ được một bữa cơm, còn đều là cơm nguội nước lạnh. Trong thời tiết rét lạnh như thế, không sinh bệnh mới là lạ, tuy nói sau mỗi lần trừng phạt cô Sở gia đều sẽ mời danh y đến chữa bệnh cho cô, nhưng đó cũng chẳng qua là vì linh huyết trong cơ thể cô, nếu không loại người không nghe lời như cô đã sớm bị bọn họ vứt bỏ, thậm chí bóp chết.

Nếu là nguyên chủ nhận cuộc gọi này khẳng định sẽ sợ hãi, rốt cuộc cô ta vẫn phải sống dựa vào Sở gia, nhưng Đường Khanh lại khác, trước mắt Sở gia đối với cô đã không còn tác dụng gì, linh huyết ở ngay trên tay mình, cô chỉ cần ở đem những thứ trong ba gia tộc khác trả lại cho Quân Lãm, nhiệm vụ lần này hẳn cũng sẽ hoàn thành.

Chỉ là, nghĩ thì đơn giản nhưng làm lại rất khó. Đối phương còn chưa mắng xong, cô đã quyết đoán cúp điện thoại, tiếp theo dưới ánh mắt ngạc nhiên của Mộc Cận, cô bày vẻ mặt thản nhiên nói: “Mộc Cận, xem ra cậu phải cho tớ ở nhờ rồi.”

Không có Sở gia chi viện, đám thẻ ngân hàng kia của mình e sẽ không thể dùng được, cũng may cô còn một ít tiền mặt, có thể tạm thời chống đỡ một thời gian.

Mộc Cận không nghĩ tới hòn ngọc quý trên tay Sở gia trong lời đồn lại phải trải qua cuộc sống như vậy, sau thoáng chốc kinh ngạc, cô ấy liền vui vẻ nói: “Cực kỳ hoan nghênh, chẳng qua vẫn mong Sở đại tiểu thư đừng ghét bỏ căn phòng nhỏ lụp xụp của tớ.”

“Hiện giờ tớ đã không nhà để về, sao còn ghét bỏ được.” Đường Khanh vừa nói, vừa ném hành lý trong tay cho cô ấy, tiếp theo, dưới ánh mắt khó hiểu của Mộc Cận, cô mở miệng nói: “Tớ muốn đến bệnh viện một chuyến, cậu có thể giúp tớ mang hành lý về nhà cậu trước được không? Đúng rồi, thuận tiện nói cho tớ địa chỉ nhà cậu đi.”

“Gấp như vậy à?” Mộc Cận nhú mày, “Vị lúc trong mộ cậu bị thương sao? Có cần tớ đi cùng cậu không?”

“Không cần lo lắng, chỉ là kiểm tra bình thường thôi, tớ tự đi là được.” Nói xong, cô vẫy vẫy tay, đón một chiếc taxi rời khỏi.

Vì để ngừa đêm dài lắm mộng, cô phải mau chóng xử lý máu trên người. Nhưng cô không nghĩ tới mình vừa mới đến bệnh viện, ngay cả mặt bác sĩ cũng chưa thấy, đã bị một nhóm người mặc âu phục đen vây quanh.

“Các anh là ai?”

“Sở tiểu thư không cần hoảng hốt.” Người đàn ông cầm đầu tươi cười thân thiện, vừa cười làm lành vừa nói: “Quân tiên sinh có lệnh, để chúng tôi bên cạnh tiểu thư, nhất định không thể khiến ngài chịu nửa điểm thương tổn.”

“Quân tiên sinh?”

“Đúng vậy, Quân Lãm – Quân tiên sinh.”

Nghe đáp án này, Đường Khanh thiếu chút nữa chửi bậy. Cô không ngờ tốc độ của đối phương lại nhanh như thế, cô còn chưa kịp hành động đã cản cô lại rồi!

“Đầu má, còn đôi mắt thế nào đây!”

Ngay khi cô vừa oán giận xong với hệ thống nhà mình, lại nghe hệ thống buồn bã nói: “Khanh Khanh, người trước hết đừng động đến chuyện thay máu này, việc cấp bách bây giờ là thu phục nam chính.”

“Có ý gì?”

“Quân Lãm ở phía sau người.”

Hệ thống vừa dứt lời, Đường Khanh đã nghe được phía sau truyền đến một giọng nói vô cùng lạnh lẽo khiến người ta hoảng sợ. Ngay sau đó, cô lại nghe được hệ thống nhỏ giọng cảnh báo: “Khanh Khanh, giá trị hắc hóa của nam chính tăng lên 5%.”

“Sở Ca.”

Hít sâu một hơi, cô giả vờ vui sướng nói: “Hi, Quân Lãm, khéo thật.”

“Không khéo.” Quân Lãm mặt không biểu cảm đi đến trước mặt cô, nói: “Ta có ý tới bệnh viện tìm người.”

Nghe thế, khuôn mặt Đường Khanh tức khắc cứng đờ, cô còn chưa tìm được lý do, đã nghe hắn nói tiếp: “Vừa xuống máy bay liền gấp không chờ nổi tới khoa máu bệnh viện tốt nhất thành phố G, hành động này có phải đang nói cho ta, người hoàn toàn không muốn ngoan ngoãn làm tế phẩm?”

Ý đồ đã bị đối phương phát giác, hiện tại bất luận nói gì cũng đều không làm nên chuyện, Đường Khanh cắn cắn môi, không giải thích. Một lúc lâu sau, cô mở miệng: “Ngài muốn như thế nào.”

“Ta nói rồi, tế phẩm không ngoan, đương nhiên sẽ phải chịu trừng phạt.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Tế phẩm 10

Edit: Xanh Lá

Đường Khanh ngây ngốc bị người mang đi từ bệnh viện, đến tận lúc lên xe, nhìn phong cảnh lướt nhanh ngoài cửa sổ, cô vẫn như cũ không biết đối phương rốt cuộc muốn đưa cô đi đâu.

Bầu không khí trong xe hạ tới điểm đóng băng, Quân Lãm không mở miệng, cô cũng không dám mở miệng, chỉ sợ chọc vị này tức giận đến mức thăng lên thành tôn sát thân, cuối cùng vẫn là chính mình gặp tai ương.

Xe chạy thẳng khu vực ngoại thành, nhìn phong cảnh ngoài xe dần chuyển từ đô thị náo nhiệt phồn hoa đến ngoại thành yên ả, cuối cùng dừng trước một cổ trạch* (tòa nhà cổ) cực lớn.

Bên trong cổ trạch, đình đài lầu các tinh xảo linh lung, hành lang bên hồ thanh u tú lệ, có thể có được cổ trạch lớn như vậy ở thành phố G, cho dù là ở ngoại ô, giá trị con người này cũng không thể đo lường được, càng đừng nói đến bài trí bên trong cổ trạch, tuy không có thứ gì điểm lệ xa hoa, nhưng với con mắt đánh giá sau nhiều năm đi nhiều thế giới của cô, trong tòa nhà này bất cứ thứ gì cũng đều có giá trị xa xỉ, dù là chậu hoa bày biện trong phòng cũng mang vết tích lịch sử nhất định.

Từ lúc Quân Lãm ra khỏi mộ tới giờ, tính kỹ cũng không vượt quá hai ngày, có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy sở hữu một tòa trạch viện như thế, nỗ lực của hắn quả thực vượt qua dự tính của cô. Nghĩ vậy, bước chân cô hơi ngừng, lúc trước cô chạy tới bệnh viện quả đúng là lỗ mãng, còn tưởng hắn dù có thể ra khỏi mộ, cũng không có khả năng vào thành phố G nhanh như thế.

Chuyện đã xảy ra, giờ cô phải nghĩ cách cứu vãn, cô còn nhớ hắn đã nói sẽ trừng phạt nha!

Một tế phẩm, một tế phẩm cướp đi linh huyết của hắn, Đường Khanh quả thực không dám tưởng tượng mình sẽ phải chịu trừng phạt gì.

Bước chân theo phía sau chậm lại, Quân Lãm mặt không biểu cảm quay đầu, dưới sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đen nhánh kia có vẻ đặc biệt lạnh băng.

“Hiện tại biết sợ rồi à?”

“Sợ, có gì phải sợ chứ.” Đường Khanh lấp bắp mở miệng, nghĩ mình thế nào cũng là người từng xuống mộ, cùng lắm thì thế giới sau lại làm một hảo hán, nhưng trước mắt tuyệt đối không thể sợ!

Quân Lãm cười lạnh một tiếng, nhưng lại không hề mở miệng, chỉ duỗi tay túm cô bước nhanh vào phòng.

Giờ đã là cuối thu, gió lạnh thổi qua, vốn là điều hiu rét mướt, tưởng vào trong phòng có thể ấm lên vài phần, nhưng khi cô nhìn đến nội dung phát trên TV trong phòng, cô liền hận không thể cắt bước quay đi.

Mẹ nó chứ, đang yên đang lành, ai rảnh rồi đi bật phim kinh dị trên cả 3 cái TV thế!

Có còn nhân tính hay không!

Quân Lãm tùy ý tìm một chiếc ghế dựa ngồi xuống, thấy cô vẫn đứng ở cửa, nhướn mày nói: “Chẳng phải không sợ sao? Khẩn trương như vậy làm gì.” Nói xong, thấy cô co người về phía cửa, hần lếc mắt nhìn, “Lại đây.”

Đường Khanh nuốt nuốt nước miếng, cuối cùng tâm bất cam tình bất nguyện bước qua, vốn tưởng đối phương muốn làm gì, kết quả lại đưa cho cô một chiếc kéo.

Nhìn kéo trong tay, mặt cô đầy dấu chấm hỏi. Đúng lúc này, trong TV đột nhiên vang lên một đoạn nhạc cực kỳ khủng bố, cùng âm nhạc kinh dị còn có một tiếng quỷ kêu vô cùng thê lương. Dưới bầu không khí quỷ dị này, cô thiếu chút nữa làm rớt cả kéo trong tay.

Quân Lãm mặt không biểu cảm nhìn cô, âm u nói: “Kéo rất sắc bén, không cùn như dao găm ngươi lấy từ Sở gia kia đâu.”

Một câu không đầu không đuôi, nháy mắt khiến cô tưởng tượng đến hình ảnh đối phương dùng cây kéo này hủy chỉ* (chân tay) rạch bụng mình, thêm kết cục của vị họ Lâu kia trong mộ lúc trước, cô nháy mắt liền bị dọa, xin giúp đỡ với hệ thống: “Thống, thật đáng sợ.”

Hệ thống khó hiểu hỏi: “Sao lại đáng sợ?”

“Nhất định là hần muốn dùng cây kéo này xẻo thịt ta, sau đó hút khô máu ta, sau đó biến ta thành cương thi, Hu hu hu, quá khủng bố.”

Nghe ký chủ khóc lóc kể lể, mặt hệ thống giật giật, “Đó là cốt truyện trên TV, liên quan gì tới ngươi cơ chứ.”

“Nhất định có liên quan, nếu không sao hần lại bắt ta xem chứ.”

Hệ thống:.....

Lần đầu tiên biết được, hóa ra ký chủ của hần không dám xem phim kinh dị nha. Có thể sợ hãi thành như vậy, hần cũng coi như được mở mang kiến thức.

Quân Lãm thấy thân thể cô cứng đờ, cũng không biết cô đã suy nghĩ miên man tới đâu, không khỏi lên tiếng: “Đứng đó làm gì, còn không mau cắt tóc cho ta.”

Ở thế giới này, nam tử để tóc dài luôn đặc biệt khiến người ta chú ý. Hần cũng không thích bị nhìn chằm chằm như vậy, nên liền muốn cắt tóc đi.

“Hả? Cắt tóc?”

Nhìn đáng vẻ xuẩn ngốc kia của cô, Quân Lãm nhướn mày, “Không muốn?”

“Muốn chứ muốn chứ.” Đường Khanh thờ phào nhẹ nhõm một hơi, chẳng qua khi cô đi đến sau lưng hần, lại phát hiện ba màn hình TV siêu lớn kia vừa lúc đối diện với cô. Dù cô không muốn xem TV đến mức nào, vẫn không thể tránh né mà quét mắt qua vài lần. Còn nữa, loại chuyện cắt tóc này, cho tới giờ cô vẫn chưa làm bao giờ nha.

Nuốt nuốt nước miếng, cô nhỏ giọng nói: “Cái đó, trước nay tôi chưa cắt tóc bao giờ, nếu như.....”

Không đợi cô nói xong, đã nghe đối phương lạnh lạnh nói: “Nếu làm không tốt, liền chặt tay.”

Một câu nhẹ nhàng băng quơ như thế, lại khiến tay cô trực tiếp run run. Cô biết ngay mà, cái bánh chưng ngàn năm này sẽ không dễ dàng buông tha cô như vậy!

Trước mắt là ba màn hình TV chiếu phim kinh dị siêu khủng bố, mà dưới tay mình còn là một cái bánh chưng lớn ngàn năm. Dưới áp lực cực đại, Đường Khanh cảm thấy mình sắp sụp đổ đến nơi mất. Mà đúng là cô sụp đổ thật, nhìn mái tóc đen bị cô cắt đến gồ ghề lôm chôm như bị chó gặm kia, cô run run rẩy rẩy nói: “Tôi, tôi cắt lại.”

“A.....” Theo một tiếng cười lạnh, Đường Khanh chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên bay lên không, ngay sau đó cô đã bị người ôm trong ngực.

Ánh mắt cô đại ra nhìn mỹ nam từ bệnh trạng trước mắt này, hoàn toàn ngây ngốc. Chỉ thấy đối phương vừa nắm tay cô, vừa dạy cô cắt tóc thế nào.

“Nơi này, còn cả nơi này nữa, đều quá dài.”

Hơi thở lạnh lùng phun bên tai, da thịt vốn mẫn cảm nháy mắt bị kích thích không nhẹ.

“Tôi, tôi, tôi tự mình làm” Cô run run rẩy rẩy mở miệng, thấy đối phương cuối cùng cũng buông cô ra, còn chưa hoàn toàn thả lỏng, một đôi tay hơi lạnh đã đột nhiên sờ lên cổ cô.

Lần này, còn chưa đợi cô mở miệng dò hỏi, đối phương đã trực tiếp cắn lên chiếc cổ non mịn của cô.

Cảm giác quen thuộc bao phủ toàn thân, sau thoáng chốc cứng đờ, cô vừa hít sâu một hơi chuẩn bị tiếp tục hoàn thành nghiệp lớn cắt tóc, không ngờ đối phương lại vẫn không bỏ qua.

“Ngài ngài ngài.” Đường Khanh cảm thấy hôm nay mình chưa từng nói được một câu rành mạch, tất cả đều là lắp bắp, “Ngài làm gì thế.”

Giọng nói cô mang theo tiếng nức nở, Quân Lẫm chỉ cảm thấy thân thể lạnh băng của mình như được rót vào một dòng nước ấm, hẩn buong cổ cô ra, chuyển thành tiến thẳng xuống dưới.

Chỉ nghe một giọng nói khàn khàn vang lên, quần áo trên người mỡ té phẩm nháy mắt đã tan tành.

“Ăn nguoi.”

Rõ ràng trong phòng mở máy sưởi, nhưng nằm trong ngực bánh chưng ngàn năm này, Đường Khanh lại cảm thấy đặc biệt rét lạnh, thêm một câu dọa người như vậy, nháy mắt kéo trong tay cô rơi xuống.

“Ăn tôi không ngon đâu.”

“Ngon hay không, phải ăn qua mới biết được.”

Rõ ràng đã là thời điểm mấu chốt, nhưng Quân Lẫm vẫn nhớ rõ chuyện cắt tóc này, hẩn lần nữa đặt kéo vào trong tay cô, vừa vào sâu ra cạn, vừa nói với giọng cực kỳ gợi cảm: “Tiếp tục đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Tế phẩm 11

Edit: Xanh Lá

Lần nữa tỉnh lại, Đường Khanh là do bị lạnh mà tỉnh, dù là ai bị một cái tay lạnh như thi thể đặt trên người cũng đều sẽ bị lạnh tỉnh thôi!

Cảm nhận được cô gái nhỏ trong ngực trốn tránh, Quân Lẫm không vui mở mắt ra.

Người đã bị ăn sạch từ trong ra ngoài, lúc này Đường Khanh buồn rầu cũng không làm nên chuyện gì cả, chẳng qua khi cô cố nén cảm xúc cáu kỉnh trong nội tâm, lại thấy mái tóc như bị chó gặm kia của hẩn, nháy mắt bớt đi không ít tức giận.

“Chào buổi sáng, tôi đi chuẩn bị bữa sáng cho ngài.”

Tức giận tuy bớt đi không ít, nhưng..... xấu hổ nên có vẫn phải có. Vì vậy nói xong, cô liền nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ.

Quân Lẫm cũng không ngăn lại, chỉ chậm rãi dựa vào đầu giường gật gật đầu, thuận tiện còn chọn món: “Ta không thích ăn cơm Tây.”

Chân Đường Khanh khựng lại, nội tâm chửi thề, cái bánh chưng ngàn năm này thế mà còn biết cơm Tây cơ đấy.

Đồ ăn Trung Quốc phức tạp hơn cơm Tây, cho dù là một bát mì cũng phải nấu cẩn thận, cần dành không ít tâm tư. Đường Khanh mang ý định lấy lòng người, để tránh cho mình lại lần nữa chọc hẩn mà bị hẩn ‘ăn’, cũng vì tránh cho lần nữa cảm nhận được loại cảm giác ‘băng hỏa lưỡng trọng thiên’ (băng và lửa cùng ập đến) này, một bát mì đã được cô làm không chút qua loa.

Chờ đến khi vớt mì, Quân Lẫm cũng ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn mì nóng hổi, biểu cảm trước nay lạnh nhạt cuối cùng cũng lộ ra chút cảm giác ‘con người’.

Nói thế nào cũng là người được thấp sáng bàn tay vàng kỹ thuật đầu bếp, một khi cô muốn nấu ăn, vậy món ăn kia tuyệt đối sẽ không kém khách sạn năm sao cao cấp, thậm chí còn ngon hơn.

“Hương vị thế nào?”

Quân Lẫm ăn mì, giọng nói nhàn nhạt, “Miễn cưỡng có thể ăn.”

Chỉ một câu như vậy, hoàn toàn phủ nhận nửa ngày vất vả lao động của cô. Đường Khanh chán nản, trực tiếp đuổi tay đoạt đồ ăn lại, “Nếu khó ăn như vậy thì cũng đừng miễn cưỡng.”

Nhìn bàn tay đuổi đến đây, Quân Lẫm cũng không ngăn cản, chỉ âm u nói: “Nếu người muốn tự mình dứt cho ta, vậy cũng không hề gì.”

Tay Đường Khanh hơi cứng lại, nhìn bát trong tay, cầm đi cũng không phải, mà đặt lại cũng không xong, cuối cùng dưới ánh mắt nhìn tĩnh của đối phương, như khẳng định cô không dám ăn vậy, cô cầm giận cầm đũa lên ăn một miếng, vừa nói: “Món này khó ăn, liền không miễn cưỡng Quân tiên sinh nữa. Đợi lát nữa tôi lại nấu món khác ngon hơn.” Mấy chữ cuối cùng cô cố ý nhấn mạnh. Nếu món ăn cô cực khổ làm ra khiến hắn ghét bỏ như vậy, cũng đừng trách cô làm ra thứ khẩu vị kỳ quái gì!

Nhưng ngay khi cô chuẩn bị ăn miếng thứ hai, bát trong tay đột nhiên bị người ta đoạt mất, tiếp theo cô trọn mắt há hốc miệng nghe đối phương trầm trầm nói: “Lần này thật ra ăn ngon hơn.”

Rõ ràng là cùng một bát mì, trước sau cùng lắm chỉ thêm một chút nước miếng của cô, thẳng nhai này thế mà lại bảo ăn ngon à?

Nghĩ vậy, mặt cô nháy mắt đỏ bừng lên.

Đây là đùa giỡn trần trụi!!

“Hừ, tức giận a, ta thế mà lại bị một cái bánh chưng ngàn năm đùa giỡn!”

Hệ thống nghe ký chủ nói, yên lặng tròn trĩnh mắt. Từ sau khi cô gặp được cái bánh chưng này, có ngày nào không bị hắn đùa giỡn sao.

“Vậy người muốn thế nào?”

“Đương nhiên là đùa giỡn lại!”

Nghe ký chủ đầy cảm phẫn nói thế, hệ thống cảm thấy mình đã có thể thấy trước tương lai đáng sợ kia.

Sóng gió về một bát mì cuối cùng đã kết thúc, Đường Khanh hiện giờ tuy không có tự do, nhưng nếu cùng Quân Lẫm đi làm gì đó, ví dụ như chuyện đến nhà Mộc Cận lấy hành lý của mình về, hắn vẫn đồng ý.

Đương nhiên, trước khi đi lấy hành lý, hắn dẫn cô đến tiệm cắt tóc một phen.

Nhà Mộc Cận cách ngoại thành cũng không xa, vốn cô còn nghĩ nên lấy lý do gì để đối mặt với cô ấy, kết quả khi cô đang chuẩn bị gõ cửa, lại phát hiện cửa nhà Mộc Cận lại cứ thế mở ra, cô ấy thì không biết tung tích.

Với tính tình cẩn thận của Mộc Cận, không có chuyện cô ấy đi vắng còn mở cửa.

Đi vào trong phòng, hết thấy bài trí đều cực kỳ gọn gàng, không có chút dấu vết hỗn loạn nào cả, dường như chủ nhân chỉ tạm thời ra cửa mà thôi. Nhưng Đường Khanh lại phát hiện trên một góc bàn có một tờ giấy, trên tờ giấy không có quá nhiều nội dung, chỉ có ba chữ.

Về Sở gia.

Nhìn chữ trên tờ giấy này, Đường Khanh tức đến độ trực tiếp cầm điện thoại lên. Trong nháy mắt điện thoại kết nối, cô cả giận nói: “Mộc Cận đâu?”

“Sở Ca, con nói chuyện như thế với ba con à?”

Nghe giọng nói uy nghiêm của đối phương, Đường Khanh cười lạnh một tiếng, “Tôi hỏi lại một lần, Mộc Cận đâu?”

“Chẳng qua là một bé gái mồ côi dòng bên Mộc gia, đáng giá cho con để ý như vậy?” Sở Hùng Vệ vẻ mặt thản nhiên, lại nói tiếp: “Gia tộc rất tức giận với chuyện con tự mình xuống mộ, hận cho con trở về trong ba ngày.”

Nghe thế, Đường Khanh trực tiếp cúp điện thoại, Mộc Cận tuyệt đối đã bị Sở gia mang đi, nếu không với người như Sở Hùng Vệ, sao lại biết tên người dòng bên Mộc gia chứ.

Tức thì tức, nhưng lý trí vẫn còn. Cúp điện thoại xong, cô chuyển ánh mắt về phía Quân Lẫm. Nghĩ đến hiện tại mình là tế phẩm của hắn, chỉ có thể nói: “Tôi muốn xin kỳ nghỉ.”

“Không cho.” Quân Lẫm lạnh nhạt mở miệng, tiếp theo dưới ánh mắt giận dữ của cô, hắn lại chậm rãi nói: “Ta đi cùng người.”

“Hả?”

“Không được?”

“Được chứ, đương nhiên là được.”

Có vị này, quả thực không cần đặt Sở gia vào mắt nha.

Vì thế, cùng ngày hôm đó, hai người liền trực tiếp lên máy bay tư nhân, đi tới thành phố H.

Trong chớp mắt máy bay hạ cánh kia, Đường Khanh không khỏi oán hận người giàu, hoặc nói đúng hơn là oán hận nam chính, rõ ràng là một gia hỏa vừa mới thức tỉnh, mà đã đủ hết từ nhà, xe, đến thuộc hạ, quả thực là người thắng trong cuộc đời! Đâu có giống cô, mệt chết mệt sống còn phải lo bị người ta ăn chứ.

Thôi được rồi, đã không cần lo lắng, bởi vì đã “ăn”.

Yên lặng thu hồi ánh mắt “hận người giàu”, Đường Khanh bước vào sân bay thành phố H.

Trong nháy mắt cô rời khỏi sân bay, một người đàn ông trung niên rất quen thuộc trong trí nhớ đã tiến về phía cô.

“Tiểu thư, tiên sinh chờ ngài ở nhà, xin mời đi qua đây.”

Người đàn ông trung niên chính là quản gia Sở gia, cũng coi như thuộc hạ đắc lực của Sở Hùng Vệ, trước mắt ông ta tuy luôn miệng gọi cô là tiểu thư, nhưng nội tâm Đường Khanh lại rất rõ, gia hỏa này chưa bao giờ coi Sở Ca ra gì cả.

“Nếu tôi không đi thì sao.” Đường Khanh cà lơ phát phờ mở miệng, thấy đối phương rõ ràng kinh ngạc trong chớp mắt, lúc này mới phật cười: “Đùa ông thôi.”

Sắc mặt quản gia khê biến, chẳng qua rất nhanh lại khôi phục bình thường, “Tiểu thư thật thích nói đùa.” Nói xong, ông ta nhìn người đàn ông đứng cạnh tiểu thư nhà mình, khê nhú mày, “Tiểu thư, tiên sinh chỉ bảo một mình ngài trở về.”

Đường Khanh lạnh giọng cười, “Ông ấy cũng đâu nói không cho tôi dẫn người theo.” Nói xong, cô đột nhiên duỗi tay nắm lấy tay Quân Lẫm, nói với vẻ sắc mị: “Anh trai này anh tuần như vậy, tôi chính là một giây cũng không muốn tách ra nha.” Vừa nói, cô còn không quên liếc mắt đưa tình sang Quân Lẫm.

Vốn chỉ muốn khiến đối phương buồn nôn, không nghĩ tới đối phương chẳng những đón lấy ánh mắt quyến rũ của cô, còn cúi đầu cảm lấy tay cô cực kỳ ái muội hôn lên đó, “Như cô gái nhỏ đáng yêu của tôi đã nói, chúng tôi sẽ không tách ra.”

Núi băng đột nhiên nói lời âu yếm, điều này thực sự khiến Đường Khanh đại ra, chẳng qua rất nhanh cô liền khôi phục trấn định, thấy quản gia vẫn đứng một bên, cô có chút không kiên nhẫn nói: “Này, không phải muốn dẫn đường sao.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Tế phẩm 12

Edit: Xanh Lá

Lần này trở về, tính tình Sở Ca thay đổi cực lớn, khiến quản gia không thể không đánh giá lại về cô. Có thể trong một thời gian ngắn có được tự tin như vậy, trừ phi cô có năng lực đối kháng được Sở gia, nhưng với hiểu biết của ông ta về Sở Ca, tuy cô có được linh huyết, nhưng cô cũng không thể dùng được nó, ngược lại bị nó làm cho khô sở. Nếu không có Sở gia, cô căn bản không có khả năng sống đến giờ, nên trước mắt có thể can rờ như vậy, thì chỉ còn lại một khả năng.

Quản gia chuyển ánh mắt về phía Quân Lẫm, nam tử trước mắt này tuy đáng vẻ tuần mỹ khiến người ta khó rời mắt, nhưng phần nhiều lại là khí tức kẻ mạnh sinh ra đã có sẵn kia.

Có thể làm quản gia nhà họ Sở, chút nhãn lực nhìn người này vẫn phải có.

“Không biết tiên sinh họ gì?”

Quân Lẫm từ đầu đến cuối ngay cả ánh mắt cũng không thèm cho ông ta. Thấy sắc mặt quản gia càng thêm khó coi, Đường Khanh rút cuộc lười biếng mở miệng, “Quản gia, ông hỏi anh chàng nhà tôi họ gì làm gì? Chẳng lẽ ông cũng nhìn trúng anh ấy?”

Quần gia tuy đã qua tuổi nửa trăm, nhưng ở Sở gia cũng có địa vị nhất định, lời này của Đường Khanh gần như là vũ nhục ông ta.

“Tiểu thư thỉnh tự trọng.”

“Nếu tôi không thì sao?” Đường Khanh ngay cả nửa điểm mặt mũi cũng không cho ông ta, mắt thấy sắc mặt ông ta càng ngày càng kém, cô nhếch môi cười lạnh, lại mở miệng lần nữa, “Không nên hỏi thì cũng đừng hỏi, nếu không bị người ta làm xấu mặt, cũng là tự tìm.”

Trong mắt quần gia hiện lên một tia u ám, “Là tôi quá phận.” Nói xong, ông ta khôi phục dáng vẻ nho nhã lễ độ lúc trước, “Tiểu thư, mời đi bên này.”

Sở gia ở thành phố H tuy tọa lạc trong nội thành, nhưng khác với phố xá sầm uất bên ngoài, bên trong nhà họ Sở không có nửa điểm ồn ào náo động, ngược lại cực kỳ yên tĩnh.

Đương nhiên, yên tĩnh này chỉ là biểu hiện giả dối, khi Đường Khanh vừa mới bước vào phòng khách, còn chưa thấy rõ trước mắt có bao nhiêu người, liền nghe được một câu uy nghiêm giận dữ.

“Quy xuống!”

Ngẩng đầu nhìn cha của thân xác này, thấy ông ta giận trừng hai mắt, cô không khỏi mắt tròn mắt dẹt, “Chúng tôi cũng đã trở lại, thả người Mộc gia ra đi.”

Sở Hùng Vệ hiển nhiên không nghĩ tới cô lại dám có thái độ thế này, ông ta phần nộ đứng lên, trong tay không biết đã nắm roi từ khi nào, liền trực tiếp quát về phía cô.

Xung quanh chiếc roi đều có gai nhọn, một roi này hạ xuống nhất định da tróc thịt bong.

Nhưng ngay khi roi sắp chạm đến Đường Khanh, chỉ thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một cánh tay thon dài, sau đó nữa, roi liền đột nhiên khựng lại, ngừng trước mặt cô.

Sở Hùng Vệ không nghĩ tới ở Sở gia lại có người dám ngỗ nghịch mình, ông ta tức khắc chửi ầm lên, “Mày là cái thá gì, cút!” Dứt lời, ông ta còn chưa kịp thu roi, người đã đột nhiên bị đá văng sang một phía. Đòn đánh cực mạnh, trực tiếp quăng nát ghế dựa dưới thân.

Sở Hùng Vệ chưa bao giờ bị người ta đối đãi như thế, ông ta ngã trên đất, lau vết máu nơi khóe miệng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đối phương.

Lúc trước ông ta chỉ lo tức giận, căn bản không chú ý đến bên cạnh Đường Khanh còn có người khác, hiện giờ nhìn lại, người này tuy lạ mặt, nhưng không thể khinh thường, chỉ với một đòn hấn vừa đánh ra kia, thân thủ nhất định vượt qua ông ta không ít.

“Mặc kệ mày là ai, ở Sở gia của ta, cũng không đến lượt mày ra tay.” Dựa vào quần gia nâng, ông ta đứng lên từ trên đất. Tuy nói đánh không lại, nhưng nơi này tốt xấu gì cũng là Sở gia, ông ta đường đường gia chủ nhà họ Sở, sao có thể chịu đựng người khác động thủ trên địa bàn của mình!

Quần Lãm quét mắt nhìn ông ta như nhìn con kiến, lạnh nhạt nói: “Lúc trước không có, hiện tại có.”

“Mày!” Sở Hùng Vệ giận dữ, không nói hai lời, lần nữa quát mạnh roi trong tay về phía hắn.

Một roi trước đó là đối với Đường Khanh, ông ta vẫn chưa dùng hết toàn lực, rốt cuộc cô vẫn còn chút tác dụng, nhưng lúc này lại là toàn lực ứng phó, thậm chí ông ta còn gọi ra mấy con thú cuồng mãnh mà Sở gia thu phục được.

Sở gia nhờ có linh huyết mà có chút khả năng ngự thú* (điều khiển thú vật), nên mấy con thú Sở Hùng Vệ triệu ra này, ngoại trừ có thể nghe hiểu cơ bản tiếng người, phần nhiều chính là sức chiến đấu siêu mạnh.

Một người ba thú tập trung công kích một người, quả thực đã phát huy sự không biết xấu hổ đến cực đại, nhưng trên mặt Quần Lãm lại không thấy nửa điểm hoảng loạn, ngược lại thành thạo giải quyết một con cuồng thú trong số kia.

Sở gia tuy có thể ngự thú, nhưng quá trình thu phục cũng không đơn giản, có thể triệu ra đánh nhau, tất nhiên là thú đã thành công thuần phục, kết quả vừa mới lên sân khấu còn chưa đến mười phút, đã cứng đờ nằm ra đất như vậy, rốt cuộc không cách nào nhúc nhích.

Sau khi một cuồng thú ngã xuống, Sở Hùng Vệ tức khắc nổi điên. Vừa thấy ông ta muốn triệu ra cuồng thú khác, Đường Khanh trực tiếp rạch tay mình.

Máu tươi chậm rãi chảy ra, khi hai con cuồng thú còn lại cảm nhận được hương vị ngọt ngào này, tức khắc từ hung bạo trở nên ngoan ngoãn vô cùng, chỉ thiếu điều vẫy hai cái đuôi nhỏ.

“Lại đây.”

Sở Ca vốn vô dụng, vừa thấy mấy cuồng thú đáng vẻ xấu xí này liền sợ hãi không thôi, nhưng Đường Khanh cô lại không phải thứ bất tài, sau khi cô hấp thụ ký ức của nguyên chủ, chút thuật ngự thú cơ bản cô vẫn học được, ví dụ như làm thế nào khiến cuồng thú trước mắt ngừng công kích.

Cuồng thú tuy không quen biết cô nhưng chứng nhận thức mùi máu tươi vô cùng ngọt ngào này, nên sau khi cô mở miệng, hai con cuồng thú liền không để ý tới mệnh lệnh của Sở Hùng Vệ nữa. Chỉ là chúng còn chưa kịp đến trước mặt Đường Khanh, máu tươi ngọt ngào lại đột nhiên bị người chen ngang cướp mất.

Đường Khanh nhìn người nào đó tận lực mút máu tươi của mình, khoe miệng hơi giật giật. Gia hỏa này không phải đang đánh nhau sao? Chạy tới đây làm loạn cái gì!

Sau khi đảm bảo không có máu tươi chảy ra nữa, Quân Lãm mới buông lỏng tay cô, ra mệnh lệnh: “Về sau không có ta cho phép, không cho làm bị thương chính mình.” Như thế thật tức giận, hai con cuồng thú còn chưa kịp báo mối thù “cướp máu” với hắn thì đã bị hắn giết trong chớp mắt, ngay cả mảnh giáp cũng không còn.

Đường Khanh đầu đầy hắc tuyến, sớm biết hắn lợi hại như vậy, cô liền không cắt tay mình, phải biết rằng tự dung cắt ra một lỗ hồng trên người mình cũng rất đau!

“Đã biết.”

Tế phẩm ngoan ngoãn nghe lời, lúc này Quân Lãm mới thu hồi khí tức khủng bố.

Sở Hùng Vệ bị quên lãng ở một bên, nhìn không khí giữa hai người trước mắt này, có ngu cũng nhìn ra quan hệ giữa bọn họ.

Lúc trước còn giương cung bạt kiếm đánh nhau thấy máu, một chớp mắt sau, ông ta lại đột nhiên nở nụ cười.

“Đúng là hậu sinh khả ư.”

Lúc này đột nhiên cười ra thật sự quá quý dị, Đường Khanh không khỏi ghé mắt nhìn qua, chỉ thấy Sở Hùng Vệ vết máu trên mặt còn chưa lau khô, đã sửa lại dáng vẻ phần nộ lúc trước, ngược lại bày ra ánh mắt trường bối nhìn vân bối, “Thân thủ không tồi, không biết tiểu huynh đệ sư thừa nơi đâu*?” (*ý hỏi sư phụ là ai)

Sợ nhất là không khí an tĩnh đột ngột, Đường Khanh cũng đều cảm thấy xấu hổ tới cực điểm, ông ta lại nói: “Tiểu huynh đệ không muốn nói cũng không sao, tuy thân thủ cậu bất phàm, nhưng nếu cậu đã vào Sở gia ta, lại thích con gái của ta, muốn cưới con bé đi, vẫn phải qua cửa của ta đã.”

Đường Khanh lần này thật sự quá bội phục ông ta, mặt không đổi sắc nói ra loại lời không biết xấu hổ như vậy, cho dù cô đã từng là ảnh hậu cũng đều cam bái hạ phong.

Lúc này, Quân Lãm cuối cùng cũng cho ông ta một ánh mắt, “Tôi muốn cưới cô ấy, không liên quan tới ông.”

Sở Hùng Vệ lần này thật ra lại không nổi giận, mà nói: “Đích trường nữ Sở gia ta, cũng không phải cậu nói cưới là có thể cưới.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Tế phẩm 13

Edit: Xanh Lá

Sở Hùng Vệ rút cuộc thu tay, chẳng những không tiếp tục động thủ, ngược lại còn cực lực giữ Quân Lãm ở lại. Đương nhiên, cuối cùng Quân Lãm nguyện ý ở lại cũng không liên quan đến ông ta, mà chỉ là vì Đường Khanh muốn ở lại.

Đường Khanh sợ đi ở lại, chỉ là vì Mộc Cận mà thôi. Sở Hùng Vệ không chịu thả người ra, vậy cô liền tự mình đi đón người.

Sau khi hai người rời khỏi phòng khách, ý cười lúc trước trên mặt Sở Hùng Vệ không còn sót lại chút gì, ánh mắt ông ta lạnh lùng, cổ kim nén tức giận nói với quân gia: “Đi, tra lai lịch của người đàn ông này một chút, nếu tra được, anh hiểu nên làm thế nào rồi đấy.”

Quân gia ở cạnh ông ta nhiều năm như vậy sao lại không hiểu, đặc tội Sở Hùng Vệ chính là đặc tội Sở gia, mặc kệ hắn có lai lịch gì, hắn đều sẽ phải hối hận vì hết thảy đã làm hôm nay.

“Vâng.”

Sở Hùng Vệ bị thương không nhẹ, sau khi quân gia rời đi liền lập tức gọi bác sĩ gia đình tới đây, mà bên kia, Đường Khanh theo hướng dẫn của hệ thống, một đường đi tới chỗ giam nữ chính kia.

Sở gia tiền nhiều thế lớn, dù là Sở Ca cũng chưa bao giờ đi hết được trang viên nhà họ Sở, ngoại trừ một phần là cấm địa, kỳ thật thái độ của Sở gia đối với cô chủ yếu là cẩn thận đề phòng, bởi vì linh huyết, Sở gia chưa bao giờ coi cô như người trưởng thành, mà giống như đối đãi với vật phẩm quý trọng hơn, cũng bởi vậy mà bồi dưỡng nên tính tình âm u lại yếu đuối của Sở Ca, khiến cô ta cực lực muốn làm ra việc gì đó để người khác không dám tiếp tục coi khinh mình. Cho nên có thể nói, ban đầu Sở Ca tìm mọi cách chạy tới mộ địa thuần túy là vì muốn khiến người ta lau mắt mà nhìn, chẳng qua cô ta không nghĩ tới mình sẽ có đi mà không có về.

Mắt thấy hoàn cảnh xung quanh càng ngày càng xa lạ, người cũng càng ngày càng ít, ngay khi cô nhìn thấy một khoảng sân biệt lập vắng vẻ, rốt cuộc có người xuất hiện ngăn cô lại.

“Tiểu thư, ngài không thể đến phía trước.”

“Nếu tôi cứ muốn thì sao?”

“Vậy chúng tôi cũng chỉ có thể đắc tội.”

Nghe được lời này, Đường Khanh chỉ muốn cười lạnh, đừng nói Quân Lãm đang ở đây, cho dù hắn không có mặt, thì đối phó với mấy người này, cô vẫn có rất nhiều biện pháp.

Mấy người này đương nhiên không phải đối thủ của cô, nhưng cô lại không ngờ bọn họ có thể tha cuồng thú. Toàn bộ cuồng thú Sở gia thuần phục được tổng cộng cũng không vượt quá hai mươi con, ngoại trừ ba con lúc trước bị giết, trước mắt thế mà lại đồng thời xuất hiện mười con!

Một mình Mộc Cận hẳn còn chưa đến mức khiến bọn họ vùng tay như thế.

“Thống, Mộc Cận ở gần đây đúng không?”

Hệ thống nói: “Đúng là ở đây, chẳng qua..... số liệu của cô ấy có chút kỳ quái, người vẫn nên mau chóng đến xem thì tốt hơn.”

Có lời này của hệ thống, Đường Khanh cũng không hề do dự, tha cuồng thú trước mặt cô, quả thực quá khinh người! Hơn nữa có một tôn sát thần như Quân Lãm tồn tại, đám cuồng thú này một khắc trước còn uy phong lẫm liệt, nháy mắt tiếp theo liền run rẩy kẹp chặt đuôi, thật đáng thương.

Người canh giữ còn chưa kịp phản ứng, đã bị Đường Khanh túm trong tay, “Thả cuồng thú trước mặt bọn tiểu thư, có năng lực nha, cũng không biết đám rác rưởi các người làm như thế nào mà thuần phục chúng nó!”

Người canh giữ một khắc trước còn kiêu ngạo, hiện giờ lại sợ hãi không thôi, “Tiểu thư tha mạng, chúng tôi cũng chỉ phụng mệnh hành sự thôi.”

Đường Khanh coi thường bọn họ, liền lười so đo với bọn người này, lệnh cho bọn họ mở cửa viện ra, liền đá bọn họ dẹp sang một bên.

Khác với bên ngoài hoa thơm chim hót, trong tiểu viện này âm khí mùi rền, xung quanh thậm chí còn không có một ngọn cỏ, chỉ có mấy gian phòng lẻ loi trước mắt.

Bên ngoài tiểu viện có không ít người gác, nhưng trong viện lại không thấy một bóng người nào.

Hết thấy điều này quá mức quỷ dị, Đường Khanh cũng không vội vã đi vào ngay, ngược lại lần nữa quay trở về cửa tiểu viện, tùy ý túm một người canh giữ ném vào, “Đẫn tôi vào đó tìm người.”

“Tiểu, tiểu thư tha mạng, cái, cái này không thể.....” Còn chưa nói xong, đã thấy Quân Lãm đột nhiên ra tay, đá gã kia vào căn phòng của tiểu viện.

Rất nhanh, còn chưa đến mười giây, một tiếng kêu cực kỳ thảm thiết liền truyền ra ngoài.

Lúc này, Quân Lãm trước nay luôn tùy ý để cô đi phía trước đột nhiên kéo cô ra phía sau mình, như đoán trước được cô sẽ không chịu ở một mình bên ngoài, vì vậy hắn nói: “Trong phòng có điều cổ quái, người đi theo phía sau ta.”

Có người chịu hỗ trợ đương nhiên là tốt nhất, cô ngoan ngoãn gật đầu, tùy ý hắn dắt tay mình vào trong.

Rõ ràng đang là giữa trưa, nhưng trong phòng lại hoàn toàn tối mịt, căn bản không thấy rõ được thứ gì.

“Cái gì cũng không thấy rõ.” Ngay khi cô nhỏ giọng mở miệng, lại thấy có một thứ gì đó lướt qua trước mặt cô. Tức khắc, cô sợ tới mức ôm chặt cánh tay Quân Lãm, cũng không để bụng có lạnh lẽo hay không, cô lắp bắp nói: “Có, có gì đó.”

“Đừng sợ.” Quân Lãm vừa trấn an, vừa tìm công tắc bật đèn.

Bất luận Sở gia muốn làm gì, cho dù nơi này hàng năm âm u tăm tối, nhưng dù thế nào cũng có người muốn nhìn thành quả nghiệm thu, nên khẳng định có đèn. Quả nhiên, rất nhanh hắn liền tìm được công tắc mở.

Ngay khi ánh đèn vụt sáng, cảnh tượng trước mắt thực sự khiến cô cả kinh không nói nên lời.

Bốn phía gian phòng đều là lồng sắt, đám dã thú đông nghịt này, nếu không nhìn lầm, trong đó còn có không ít động vật cần bảo vệ, mà người lúc trước bị Quân Lãm đá vào, vận khí cực kỳ không tốt, cú đá này vừa lúc đá gã ta lên trên một lồng sắt, rất nhanh, một bàn tay gầy đã bị dã thú đói bụng lâu ngày gặm sạch sẽ, ngay cả xương cốt trên cánh tay cũng đều bị cắn ròi.

Cảnh tượng thật sự quá mức máu me, cô xem mà dạ dày rất không thoải mái, chẳng qua hiện tại cô không thể không nhìn, hệ thống nói Mộc Cận ở chỗ này, vậy cô ấy nhất định ở trong lồng sắt nào đó.

“Mộc Cận, Mộc Cận, cậu nghe được thì đáp lời đi.”

Số lượng lồng sắt quá mức khổng lồ, trong khoảng thời gian ngắn muốn tìm người cũng không dễ, chỉ là cô gọi mãi cũng không thấy bất cứ ai hồi âm.

Ngay khi cô chuẩn bị tìm kiếm trong một đám lồng sắt, lại nghe thấy Quân Lãm nói: “Ồ chỗ này.”

Chỉ thấy người lúc trước còn sống khỏe mạnh, giờ phút này toàn thân máu chảy đầm đìa cuộn tròn trong chiếc lồng sắt nhỏ quá mức, nếu không có Quân Lãm mở miệng, cô cũng không dám tin tưởng mới mấy ngày không gặp mà Mộc Cận đã biến thành dáng vẻ thế này.

Cái gì gọi là vô nhân tính! Hết thấy trước mắt chính là như vậy!

“Mộc Cận, Mộc Cận.” Đường Khanh vừa gọi cô ấy, vừa mở lồng sắt ra, mà trong nháy mắt cô mở ra kia, Mộc Cận đột nhiên vọt ra ngoài, tốc độ nhanh đến mức căn bản không giống người thường.

Ngay trong nháy mắt cô ấy lao ra, Quân Lãm liền xách cô ấy lên, dựa vào ánh đèn mờ nhạt, chỉ thấy giờ phút này trong mắt cô ấy hoàn toàn điên cuồng, căn bản không có nửa điểm lý trí, ngay cả âm thanh phát ra trong cổ họng cũng cực kỳ giống đã thú rít gào.

Nhìn thấy hết thảy điều này, Đường Khanh rốt cuộc không nhịn được mà chửi bậy, cô thật sự rất muốn ‘thăm hỏi’ cả nhà Sở Hùng Vệ. Một cô gái đang yên đang lành, vậy mà ông ta lại xuống tay tàn nhẫn như vậy, phải biết rằng hiện giờ Mộc Cận căn bản không hề đắc tội ông ta! Trách không được kết cục của Mộc Cận trong cốt truyện ban đầu có thể khiến nam chính hắc hóa. Mẹ nó chứ, như thế này thì dù là cô cũng đến độ hắc hóa mất thôi!

“Sở Hùng Vệ tên rác rưởi này!”

Mộc Cận còn đang điên cuồng, căn bản không có nửa điểm lý trí, cuối cùng Quân Lãm hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, trực tiếp một chưởng đánh ngất cô ấy.

Thấy thế, Đường Khanh nhanh chóng tiến lên bắt mạch, kết quả khám ra lại khiến tâm cô ngày càng trầm xuống, vốn tưởng dáng vẻ này đã là cực hạn, nhưng cô không nghĩ tới, trong cơ thể Mộc Cận thế mà lại có cổ trùng!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Tế phẩm 14

Edit: Xanh Lá

Cổ độc bị coi như tà ma ngoại đạo, nếu chỉ là cổ độc bình thường, có lẽ Đường Khanh còn biện pháp, nhưng độc trước mắt này, lại là của Tế gia trong năm đại gia tộc. Năm đó Tế gia lấy đi xương của Đại Tư Tế, dùng nó vào cổ độc này. Có xương của Đại Tư Tế, cổ độc của Tế gia cực kỳ khó giải.

Sở gia và Tế gia đều nằm trong năm đại gia tộc, dù bề ngoài không có giao thiệp, nhưng lại ngầm có quan hệ thiên ti vạn lữ, nên Sở Hùng Vệ có thể có cổ độc của Tế gia cũng không kỳ quái, chỉ là cô không hiểu, cổ độc của Tế gia cũng coi như trân quý, thứ trân quý như vậy vì sao ông ta lại dùng trên người Mộc Cận.

Chẳng qua, dù khó hiểu cô cũng sẽ không đi hỏi Sở Hùng Vệ, với nhân phẩm hạ lưu của ông ta, dù nói cũng sẽ không nói thật.

Nghĩ một chút, với thân phận không quyền không thế hiện tại của cô, cô chỉ có thể đặt hy vọng vào Quân Lãm.

“Cái đó, Quân Lãm à.....”

Dù sao cũng là mở miệng cầu người, lời nói vừa đến bên miệng, lại phát hiện không biết nên nói tiếp thế nào, cũng may Quân Lãm như biết điều cô muốn nói, cô còn chưa nói xong, hắn liền đáp lời.

“Muốn ta tìm người chữa cho cô ta cũng không phải không được.”

Nghe được lời này, Đường Khanh cũng không tức giận, có việc cầu người khác thì phải có thù lao, đây là chuyện rất bình thường, huống hồ hiện tại cô cũng không có thứ gì để cho cả, thứ có thể cho mà hắn lại có hứng thú, phỏng chừng cũng chỉ có linh huyết trên người mình.

Vì thế, lần đầu tiên cô đưa cổ qua.

“Đây, cho ngài uống đủ.”

Thấy cô hào phóng như vậy, Quân Lãm đột nhiên nở nụ cười, tiếp theo cúi đầu ghé vào bên tai cô, chỉ nghe giọng nói trầm thấp vang lên, tức khắc khiến đối phương đỏ bừng mặt.

“Chỉ uống máu không, làm sao no được.”

“Ngài, ngài, ngài.....”

Nghe cô lắp bắp, Quân Lãm lại bày vẻ mặt tùy ý, “Điều kiện đã đưa ra, muốn hay không tùy người.” Nói xong, còn không quên nói: “Chẳng qua thân là một té phẩm, hẳn không có quyền cự tuyệt chủ nhân.”

Đường Khanh:.....

Lời cũng đã bị người nói xong, ta còn nói cái rắm!

Yên lặng chừi thăm một trận, cô chỉ chỉ Mộc Cận trên đất, nói: “Mang người đi.” Nói xong, lại căm giận bỏ thêm một câu, “Ngài mang!”

Cô cũng đã bán mình vì nữ chính rồi, thôi được, kỳ thật đã sớm bán, nhưng vì nữ chính lại bán thêm một lần, loại chuyện cần thể lực như mang nữ chính đi này, cô còn lâu mới gánh!

Lần này Quân Lãm lại không cự tuyệt, chỉ là khi xách nữ chính lên, trong mắt hết sức ghét bỏ, cuối cùng trong nháy mắt ra khỏi cổng nhà họ Sở kia, hẳn lại trực tiếp vứt cô ấy trên đất, cuối cùng lấy di động ra, bấm một dãy số.

Đường Khanh tròn mắt há hốc miệng nhìn nữ chính bị vứt xuống đất, không biết phải nói gì. Cô rất muốn nói đây ‘con mèo nhà nó’ chính là nữ chính của người nha! Nhưng nghĩ lại lời hệ thống từng nói, nam chính đã đi trật đường ray, trong mắt hẳn vốn không còn nữ chính gì nữa cả.

Rất nhanh, mấy chiếc xe màu đen dừng trước mặt bọn họ.

“Quân tiên sinh.” Người tới cung kính chào hỏi. Khi Quân Lãm chỉ chỉ Mộc Cận trên đất, trong mắt người kia không có nửa câu oán hận, mà nhanh chóng đưa cô ấy lên xe, tiếp theo lại hỏi: “Quân tiên sinh còn có phân phó gì khác?”

“Không có.” Quân Lãm nói xong, liền khẽ nhếch môi nhìn về phía người bên cạnh, nghĩ đến chuyện hôm nay ở sân bay, không khỏi muốn trêu cô một phen.

Vì thế, khi Đường Khanh còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị người bế ngang lên.

Bất ngờ bị ôm công chúa, cô sợ tới mức theo bản năng vòng lên cổ đối phương, cuối cùng dưới xúc cảm hơi lạnh, lúc này mới như bị điện giật thu tay về.

“Tôi có chân.”

“Nhưng ta đột nhiên muốn ôm té phẩm của ta.”

Đối mặt với lời không biết xấu hổ như thế, Đường Khanh đương nhiên cạ lời cứng họng, cuối cùng ở trước mắt bao người, cô bị bế lên xe.

Tuy nói da mặt đủ dày, nhưng sau khi cái bánh chưng ngàn năm đáng chết bế cô lên xe, còn không quên hôn lên mặt cô một cái, lấy cái danh đẹp để rằng đây là món khai vị trước khi ‘ăn cơm’.

Ba chữ ‘món khai vị’ cực kỳ mờ ám hoàn toàn kích thích tới hệ thống. Rốt cuộc hẳn không thể nhịn được nữa mà nhắc nhở: “Khanh Khanh à, chú ý nhiệm vụ tổ chức giao cho người, đừng lúc nào cũng rải cầu lương* như thế.”

**Rải cầu lương: Rắc đồ ăn cho chó – có nghĩa thể hiện yêu đương ngọt ngào trước mặt người độc thân*

Cuối cùng cũng tìm được người có thể bắt nạt, Đường Khanh mặt không biểu cảm hỏi: “Ồ, cầu lương ăn ngon chứ?”

“Chính vì không ăn mới nhắc người nha!” Hệ thống rất tức giận, hẳn rõ ràng nhận một nhiệm vụ không có yêu đương, kết quả thế giới nào ký chủ cũng đều rải cầu lương cho hắn, tâm mệt đến không thể mệt hơn nha.

Nội tâm Đường Khanh kỳ thật đã từ bỏ hướng đi yêu đương của nam chính và nữ chính, một hai thế giới còn đỡ, nhưng thế giới nào cũng đều như vậy, cô lại không ngu, nên sau khi hệ thống nói xong lời này, cô nói: “Vậy thế giới sau ta đổi sang vị cầu lương khác.”

Hệ thống:.....

“Người muốn cầu lương vị gì, là loại tổng giám đốc bá đạo, hay loại bên ngoài yếu đuối bên trong bạo tàn, hay là loại băng sơn cao lãnh? Oh, Tiểu Hệ Hệ thân ái của ta, dù thế nào cũng có một loại hợp khẩu vị người thôi.”

Hệ thống cắn răng, “..... Người chờ đó.”

“Ai nha, không phải ta vẫn luôn chờ à.”

Bắt nạt hệ thống xong, tâm tình Đường Khanh cuối cùng cũng tốt lên không ít.

Bên kia, Sở Hùng Vệ đứng ở tầng hai biệt thự, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ rời đi. Lúc này, quân gia đứng phía sau ông ta vừa tiếp xong điện thoại, sắc

mặt có chút khó coi đi tới.

“Tiên sinh.”

“Tra được thông tin về người đàn ông kia rồi sao?”

“Không tra được.” Quân gia nói đến đây, tức khắc cúi đầu, sợ ông ta trách tội, lại nhanh chóng nói: “Chỉ biết rằng hắn đi theo tiểu thư từ trong mộ kia ra.”

“Anh nói gì?” Lần này, đến phiên Sở Hùng Vệ chấn kinh, mộ địa kia vẫn luôn là nơi cấm kỵ của năm đại gia tộc, tuy đã qua ngàn năm, nhưng có một số việc không thể theo thời gian trôi vào dĩ vãng. Lâu gia đã suy vọng. Tuy Lâu gia chỉ còn lại một mình Lâu Kính Sinh, nhưng thân thù của Lâu Kính Sinh bọn họ vẫn rõ ràng, có thể khiến ông ta mất mạng, bên trong tất nhiên hung hiểm vạn phần, nhưng đứa con gái vô dụng kia của ông ta lại có thể an nhiên không việc gì. Trong lúc ông ta càng nghĩ càng kinh sợ, quân gia lại nói một tin khiến ông ta hoảng hốt.

“Tiên sinh, tuy không tra được thông tin về người đàn ông kia, nhưng căn cứ vào những người hắn liên hệ trong khoảng thời gian này, thật ra có thể tra được tin về thủ hạ của hắn.” Khi nói hai chữ ‘thuộc hạ’, quân gia tạm dừng mấy giây, bởi ông ta cũng không biết những người đó rốt cuộc có phải thuộc hạ của hắn hay không.

“Nói.”

“Tổng giám đốc tập đoàn Hằng Hải thành phố G, thiếu gia Khương gia thành phố H, hơn nữa căn cứ vào tin tức trước mắt có được, thì việc này của Khương thiếu gia đã được cha hắn chấp thuận.”

Hằng Hải trước đó còn đồ, tuy là nhà giàu số một thành phố G, nhưng người có tiền hơn Hằng Hải thì vẫn có, nhưng vị ở thành phố H kia lại khiến Sở Hùng Vệ kiêng kỵ, đó chính là tướng lĩnh nắm thực quyền trong chính phủ.

Quân gia nói xong, thấy Sở Hùng Vệ khiếp sợ, lại nói: “Hơn nữa trước mắt hắn mới chỉ đến hai thành phố này, về phần những nơi khác có người của hắn hay không, vẫn không biết được.”

Lời của quân gia khiến ông ta không thể không lần nữa đánh giá lại thế cục trước mắt. Với năng lực của Sở gia, một Hằng Hải còn dễ nói, nhưng nếu thêm một Khương gia, thế tất sẽ thua. Sau khi suy nghĩ thật lâu, ông ta rốt cuộc trầm giọng nói: “Đi nói với Diệp gia, yêu cầu lúc trước của bọn họ tôi có thể đáp ứng, chẳng qua có thể thành công hay không, liền phải xem chính bọn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Tế phẩm 15

Edit: Xanh Lá

Cùng ngày, Đường Khanh theo Quân Lãm tới một trang viên giá đắt đắt đỏ khác, nhìn này bố cục khiêm tốn lại xa hoa này, cô đã không còn ngạc nhiên nữa. Rốt cuộc cũng là Đại Tư Tế nhà, dù đã qua ngàn năm rồi, người đi theo hắn vẫn không ít.

Trang viên rất lớn, nhưng sắp xếp Mộc Cận ở đây rất ổn, chỉ là cổ trùng trong thân thể cô ấy lại khiến người ta cực kỳ đau đầu. Nếu muốn hoàn toàn trị khỏi e rằng sẽ phải đến Tế gia một chuyến, chẳng qua thành phố H cách nơi ở của Tế gia quá xa, hơn nữa Tế gia này nói đến cũng quái, rõ ràng đoạt được thứ tốt như vậy, lại nhất định phải ở nơi núi sâu rừng rậm, chỗ đó căn bản không có sân bay, muốn đến nhất định phải đi xe lửa lại chuyển đến ô tô, đường xá cực kỳ trắc trở.

Trong ngắn hạn thì không tìm được thuốc giải, nhưng cũng không thể để Mộc Cận cứ tiếp tục điên như thế. Cũng may nếu chỉ là áp chế cổ độc trong cơ thể cô ấy, Đường Khanh vẫn biết làm.

“Tôi muốn ra ngoài mua được liệu.”

Ăn ở dùng đều do bánh chưng ngàn năm chịu trách nhiệm, tế phẩm không có nhân quyền như Đường Khanh muốn ra ngoài cũng đều cần được hắn đồng ý.

Quân Lãm tùy ý lật tờ báo mới nhất hôm nay, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Viết những thứ người muốn mua ra, ta cho người đi chuẩn bị.” Nói xong, hắn lại nói: “Nhiệm vụ hiện tại của ngươi, là đi làm cơm chiều cho ta.”

Nghe vậy, Đường Khanh bĩu môi, chỉ có thể nhận mệnh nói: “Biết rồi.”

Trong phòng bếp đã sớm chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn tươi mới. Tuy dùng bữa chỉ có hai người, nhưng cô lại không dám qua loa, còn nữa, cô cũng không muốn bạc đãi dạ dày của mình, nên cơm tối đương nhiên cũng làm đặc biệt nghiêm túc. Nhưng người nào đó lại không tính toán buông tha cô như

vậy, ngay khi cô vừa cắt xong thực phẩm, một đôi tay hơi lạnh đột nhiên cuốn lấy eo cô.

Đường Khanh bị ôm bất thành lĩnh, sợ tới mức run lên một cái. Rũ mắt nhìn bàn tay khớp xương rõ ràng kia, cô cắn răng nói: “Ngài có thể đừng quấy rối hay không!”

Quân Lãm vui đùa trên cổ cô, vừa cảm thụ nhiệt độ cơ thể ấm áp, vừa mở miệng nói: “Đói bụng.”

Ngực khí vẫn lạnh băng như vậy, nhưng cô lại quý dị cảm nhận được một tia..... làm nũng.

Cuối cùng, cô bất đắc dĩ nói: “Đói thì chờ một lát, sẽ xong ngay đây. Tôi còn nấu một món nữa. Hiện tại, ngài ngoan ngoãn ngồi trở lại cho tôi, không được quấy rối!”

Nghe giọng điệu dỗ trẻ nhỏ của cô, hai mắt trước nay không hề có độ ấm đột nhiên như nhớ tới hồi ức tốt đẹp gì. Khóe môi gợi lên, hắn nói: “Không quay về, hiện tại ta phải ăn ngay.” Nói xong, đôi tay trước đó còn cực kỳ an phận, dần dần trở nên không an tĩnh.

Nếu lúc trước Đường Khanh còn tưởng hắn chỉ nhắc đến “ăn” theo nghĩa đơn thuần, thì giờ cô lại đầu đầy hắc tuyến, cuối cùng cắn giận nói: “Ngài cũng đừng quên trong tay tôi còn có dao, đừng để tôi làm bị thương chỗ không nên bị thương của ngài!”

“Ngươi không thương tổn được ta.”

Quân Lãm nói giọng chắc chắn, tức khắc khiến cô chán nản không thôi, “Ngài có thể thử xem.” Nói xong, cô xoay người liền vung dao vào bộ vị nào đó. Dao lên dao xuống, động tác quả thực rất nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, nếu là người khác nói không chừng đã bị thương, nhưng đối phương chẳng những không bị thương tổn, ngược lại còn đoạt được dao vào tay mình.

“Vật nhỏ cũng thật nhẫn tâm nha. Đà thương nó, về sau ta còn ăn ngươi thế nào?”

Đường Khanh không nghĩ tới đối phương lại có thể nói ra lời như vậy, quả thực đã thay đổi giới hạn của cô. Dại ra một lát, cuối cùng cô rít gào: “Ăn cái đại đầu quỷ nhà ngài!”

Quân Lãm cười nhạt mở miệng, “Ta không biết đấy, hóa ra ngươi vẫn luôn coi mình là đại đầu quỷ sao?”

Đường Khanh đã cứng họng, chỉ có thể oán giận với hệ thống: “Nam chính này thật không biết xấu hổ!”

Hệ thống cảm thấy mình lại sắp phải đi tương thân tương ái với phòng tối. Đối mặt với oán giận của ký chủ, hắn nói thẳng: “Hệ thống đang treo máy, có việc..... cũng đừng liên hệ.”

Đường Khanh không nghĩ tới hệ thống thế mà lại dám vứt bỏ mình, vừa định tiếp tục nói gì đó, đã thấy Quân Lãm đột nhiên ghé sát vào mình.

“Đại đầu quỷ của ta sao bỗng dưng ngây ngốc thế? Hừm?”

Ba chữ “đại đầu quỷ” hoàn toàn khiến cô bị sét đánh, trong chốc lát, ngay cả đôi tay không an phận kia cô cũng quên đẩy ra. Về phần kết cục, đương nhiên là Đại Tư Tế nào đó được ăn no rồi.

Bị lẫn lộn một đêm, Đường Khanh thân tàn chí kiệt bò từ trên giường dậy. Cô tình nguyện đối mặt với Mộc Cận nửa đêm cũng không muốn đối mặt với Đại Tư Tế không biết xấu hổ kia!

Có được liệu, Mộc Cận tạm thời ổn định, chẳng qua đây cũng không phải kế lâu dài, ngay khi cô đang nghĩ làm thế nào mở miệng nhờ Quân Lãm đi tìm Tề gia, hắn lại mở miệng trước.

“Vị trí Tề gia hẻo lánh, nếu ngươi muốn đi, cũng không phải là không thể.”

“Ý ngài là?”

“Khi tới bên kia, không thể hành động lỗ mãng.”

“Được.”

Hai người rất nhanh đạt thành hiệp nghị, Mộc Cận liền tạm thời ở ở thành phố H, chỉ là Đường Khanh dù thế nào cũng không nghĩ tới, lúc hai người ở nhà ga chờ xe lửa, lại gặp một chuyện cực kỳ khiến người ta cạn lời.

Trong phòng chờ, Đường Khanh nhìn người đàn ông diện mạo kỳ lạ, vẫn để tóc dài, xấu đến mức không cách nào hình dung kia, về mặt cạn lời nói: “Người anh em, anh nói gì, mời lặp lại lần nữa?”

“Tôi nói, bác trai Sở đã đồng ý hôn sự của em với tôi, hiện tại tôi đến chính là để đón em trở về thành thân.” Nói xong, hắn còn không quên tự giới thiệu: “Đúng rồi, tôi quên nói cho em, tôi họ Diệp.”

Chỉ giới thiệu họ không giới thiệu tên, đây vẫn là lần đầu tiên Đường Khanh thấy, cô nhìn anh chàng họ Diệp thái độ chân thành trước mắt này, cuối cùng nghẹn ra một câu, “Anh nói Sở Hùng Vệ đáp ứng hôn sự của tôi và anh, việc này xảy ra khi nào vậy?”

Anh chàng họ Diệp cũng rất thẳng thắn, lập tức nói: “Ngay ngày hôm qua đó, nên tôi liền ngựa không dừng vó chạy đến đây.”

“Vậy sao anh lại biết tôi ở nhà ga?”

“Bác Sở nói. Ông ấy bảo tuy ông ấy đáp ứng hôn sự, nhưng có được hay không còn phải trông vào chính tôi.” Nói xong, anh ta khờ khạo gãi gãi đầu mình, làm như thẹn thùng mà nói, “Lần đầu tiên tôi theo đuổi con gái, nếu có chỗ nào đắc tội, em nói với tôi, tôi sửa.”

Sở Hùng Vệ ân cần chủ động nói cho đối phương biết vị trí của mình như vậy, đối phương tất nhiên không phải tiểu nhân vật gì, hơn nữa hẳn họ Diệp, Đường Khanh rất nhanh liền biết hẳn là vị nào.

Diệp gia trong năm đại gia tộc, năm đó thứ họ lấy chính là mái tóc của nam chính, mà tuyệt chiêu của bọn họ lại là ‘cản thi*’ (điều khiển xác chết), việc này âm độc vô cùng, để khiến những cái xác kia kinh sợ, trước nay họ đều chọn lựa những người đàn ông diện mạo xấu xí, thông thường càng xấu xí càng tốt. Hiện giờ người làm chủ Diệp gia chính là Diệp Lôi, nếu tính theo tuổi, người trước mắt này chỉ e cũng chính là gia chủ nhà họ Diệp.

Nhưng Đường Khanh còn chưa kịp xác nhận, Quân Lãm bên kia đã trầm mặt, lạnh lùng mở miệng, “Cút.”

“Vì sao tôi phải cút?” Mắt Diệp Lôi lộ vẻ hung ác, thậm chí sau khi nhìn rõ dung mạo Quân Lãm, anh ta thề mà lại lập tức vung tay về phía mặt hắn, còn vừa đánh lăm bầm, “Mặt đẹp thì ghê gớm lắm à, hôm nay lão tử liền hủy mặt ngươi.”

Âm tình bất định* (tình tình thâm trầm bất ổn) như vậy, Đường Khanh nhìn mà há miệng tròn mắt. Đương nhiên, với thân thủ của Quân Lãm sao lại bị anh ta đá thương được.

“Vốn còn muốn để ngươi sống thêm mấy ngày, nếu chính ngươi đưa tới cửa, vậy ta liền tiễn ngươi một đoạn đường trước.” Quân Lãm mặt không biểu cảm túm lấy mái tóc đẹp đen nhánh kia của Diệp Lôi. Chỉ là, rõ ràng tựa như cái gì cũng chưa làm, mái tóc đẹp kia lại dần dần khô héo với tốc độ mất thường có thể thấy được, cuối cùng giống như rom rạ, hỗn độn xõa xuống trên người anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Tế phẩm 16

Edit: Xanh Lá

Diệp Lôi toàn thân trên dưới cũng chỉ có mái tóc đẹp kia là nhìn được, nhưng hôm nay điểm duy nhất nhìn được này cũng không còn nữa, hiện giờ mái tóc kia tuy vẫn đen nhánh, nhưng màu sắc lại như cỏ khô, rốt cuộc cũng không còn sự mượt mà lúc trước. Chẳng qua chi tiết nhỏ này vẫn chưa bị người khác chú ý tới, rốt cuộc tất cả mọi người đều đã bị diện mạo xấu kỳ quặc kia của anh ta hấp dẫn rồi.

Làn da ngăm đen, nốt nhỏ hình tam giác, mũi gần như hoàn toàn không có sống mũi, hơn nữa đôi môi dày kia, quả thực còn dày hơn lạp xưởng, càng niền bần đến hàm răng so le không đồng đều kia. Không có so sánh liền không có tổn thương, vốn dĩ anh ta nhìn đã đủ cay mắt, hiện tại đứng bên cạnh Quân Lãm, quả thực liền xấu đến mức người ta không nỡ nhìn thẳng.

Trị an của thành phố H không tồi, tại ga tàu hỏa đột nhiên có người đánh nhau, tức khắc khiến không ít người chú ý, chẳng qua sau khi mọi người người nhìn thấy rõ khuôn mặt hai người, thêm cuộc đối thoại lúc trước, đều đồng loạt cảm thấy gã này đầu óc có bệnh, người ta trai tài gái sắc, lấy đâu ra phần cho anh ta, càng miễn bần cô nương nhà người ta trước đó còn căn bản không quen biết gã.

Rất nhanh, xung quanh liền có khinh thường, “Xấu như vậy còn đi quấy rầy người ta, cũng không soi mặt vào nước tiểu nhìn xem bản thân có đáng vẻ thế nào.”

“Phải đấy, cậu chàng đẹp trai kia đánh rất hay, cái loại này điều ti* này chính là muốn ăn đòn.”

(*) *Điều ti: tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhạt nhòa, yêu đương thất bại.*

Diệp Lôi rời khỏi nhà đương nhiên không có chuyện một mình đơn độc, chẳng qua những thuộc hạ kia của anh ta đều không khác anh ta là mấy, xấu xí vô cùng, vì sợ dọa đến Đường Khanh nên anh ta cố ý bảo những người đi theo kia đứng xa một chút, vốn tưởng mình thừa sức đối phó với một tên mặt đẹp vô dụng, lại không ngờ đối phương lợi hại như thế. Kiêu ngạo lúc trước sớm đã không còn, hơn nữa linh khí trên tóc biến mất, tức khắc khiến anh ta sợ hãi không thôi.

Chuyện đánh nhau gây xôn xao rất lớn, xung quanh đã sớm bị quần chúng vây xem dày đặc, thuộc hạ của anh ta căn bản không chen được vào, cuối cùng vẫn phải nhờ cảnh sát chạy đến đây sơ tán quần chúng. Đương nhiên, trong quá trình sơ tán, còn có không ít người ‘hào tâm’ thuận tiện đạp Diệp Lôi mấy đạp.

Có cảnh sát hỗ trợ, thuộc hạ của Diệp Lôi rốt cuộc cũng có thể chạy tới đỡ anh ta lên, “Thiếu gia, ngài không sao chứ?”

Diệp Lôi mặt mũi bầm dập, đương nhiên, kiệt tác trên mặt chính là do quần chúng nhiệt tình tạo ra. Quân Lãm nhìn gương mặt giống như bị tai nạn xe cộ của anh ta, căn bản ngay cả tâm tình đánh tiếp cũng không có, sau khi lại thứ thuộc về mình, hần liền ném anh ta sang một bên.

Quần chúng nhiệt tình thấy anh chàng đẹp trai chỉ có một mình, thậm chí trong thời điểm mấu chốt này còn phải che chở bạn gái, mà gã điều ti cay mắt kia lại có mười mấy gã tay chân đi theo, cảnh sát còn chưa kịp tiến lên dò hỏi, quần chúng liền anh một câu tôi một lời giải thích giúp bọn họ* (Quân Lãm và Đường Khanh).

Cảnh sát chưa bao giờ thấy trận thế như vậy, tức khắc dờ khóc dờ cười, “Ý kiến của mọi người chúng tôi đã nghe được, hơn nữa phòng chờ có camera, mọi người yên tâm, chúng tôi sẽ không đổ oan cho người tốt.” Nói xong, liền nói với hai đương sự: “Đi thôi.”

Gây âm ỉ nơi công cộng, tuy không xảy ra chuyện gì, nhưng làm cảnh sát nhân dân vẫn phải theo lệ mà ghi chép.

Trong sở cảnh sát, nếu lúc trước có tôn đại thần Sở gia ở đây, Diệp Lôi căn bản sẽ không có việc gì, thậm chí người xui xẻo sẽ còn là đối phương, thì hiện tại, cảnh sát còn chưa kịp ghi chép xong, cục trưởng bên kia đã tự mình giá lâm đến chỗ này.

Vốn tưởng cục trưởng xuất hiện đã khiến bọn họ đủ giật mình, ai có thể nghĩ đến, sau khi bọn họ thấy cục trưởng xuất hiện, lại thấy được ông ta cúi đầu khom lưng với một người đàn ông trung niên bên cạnh.

Người đàn ông trung niên này dĩ nhiên không phải ai khác, mà chính là vị gia chủ Khương gia kia, Khương Viêm Hoài.

Khi mọi người ở đây suy đoán vị đại nhân vật này đến đây vì ai, đã thấy ông ta cung kính tiến đến, “Quân tiên sinh, thật xin lỗi, hiện tại tôi lập tức cho người đưa ngài rời đi.”

Phản ứng của Khương gia chủ khiến mọi người kinh ngạc không thôi, vốn tưởng rằng ông ta đến đây vì tiểu bối* (con cháu trong nhà), không nghĩ tới địa vị đối phương còn lớn hơn ông ta.

Ngoại ý muốn lấy lại một phần linh khí thuộc về mình, tâm tình Quân Lãm lúc này cũng không tệ lắm. Về phần Diệp Lôi, từ đầu đến cuối hần đều chưa từng đặt anh ta vào trong mắt, đương nhiên sẽ không lãng phí ánh mắt dư thừa cho anh ta.

Thái độ như vậy của hần, khiến Diệp Lôi vốn tự đại tức giận không thôi, nhưng anh ta còn chưa kịp mở miệng, cục trưởng bên kia đã cho người ném anh ta vào ngục. Tuy nói làm mất trật tự công cộng sẽ không bị nhốt quá lâu, nhưng vẫn phải cho chút giáo huấn.

Diệp Lôi không nghĩ tới có một ngày mình lại bị giam vào ngục, tức khắc giận dữ mất lý trí mà nói: “Các người lại dám nhốt tôi!”

Tốt xấu cũng là Diệp gia trong năm đại gia tộc, cho dù là Lâu gia lúc trước đã xuống dốc đến không có hậu nhân, nhưng gặp Lâu Kính Sinh vẫn không ai dám kiêu ngạo, cũng lắm cũng chỉ âm thầm chế giễu, mà Diệp gia vẫn đang trong thời kỳ cường thịnh, gia chủ Diệp gia dĩ nhiên chưa từng phải chịu uất ức bậc này.

Cục trưởng vốn chỉ muốn cho chút giáo huấn nhỏ, thấy anh ta còn dám kiêu ngạo, giận quá mà cười, “Ồ, vì sao không dám nhốt anh? Tôi không chỉ muốn nhốt anh, tôi còn muốn ‘chiếu cố’ anh thật kỹ trong ngục.”

Đã vào ngục giam, dĩ nhiên đều không phải người tốt, nhưng một số người chẳng qua chỉ phạm sai lầm nhỏ, còn một số lại cùng hung cực ác. Cục trưởng đương nhiên sẽ không tự mình động thủ giáo huấn, nhưng nếu nhốt anh ta ở khu tội nặng, với thái độ kiêu ngạo này của anh ta, căn bản không cần mình tự tay động thủ giáo huấn.

Chuyện Diệp Lôi bị ném vào ngục giam, Sở Hùng Vệ sau khi giật mình trong chốc lát liền khôi phục thái độ bình thường. Rốt cuộc có Khương Viêm Hoài ở đó, hành động một lời không hợp liền động thủ của cậu ta quả thực là đang tìm chết.

“Rốt cuộc vẫn còn trẻ tuổi, không biết thu liễm lại.”

Sau khi đưa ra đánh giá này, Sở Hùng Vệ cũng không vội vã cử người đưa anh ta ra. Rốt cuộc Khương gia cũng đã ra mặt, nên phải chờ đủ mười lăm ngày, ông ta mới tự mình đón anh ta trở về. Chỉ là, khi ông ta thấy rõ dáng vẻ anh ta giờ phút này liền kinh hãi không thôi, tóc của Diệp gia chính là tượng trưng của bọn họ, giờ phút này lại giống như cỏ khô, không hề có linh khí.

“Tóc của cậu.”

Ở ngục giam mấy ngày, gương mặt kia của Diệp Lôi đã sớm không thấy rõ được diện mạo ban đầu nữa, gương mặt vốn xấu xí lại càng thêm khó coi, ngay cả Sở Hùng Vệ cũng không muốn liếc anh ta thêm một cái.

“Sở Hùng Vệ, ông bắt tôi!”

Diệp Lôi tuy kiêu ngạo nhưng lại không ngốc, từ rất sớm trước đây anh ta đã coi trọng vị tiểu thư Sở gia kia, nhưng Sở Hùng Vệ vẫn luôn không gật đầu, lần này đột nhiên đáp ứng e là vì gặp vấn đề khó. Nghĩ vậy, gương mặt vốn đáng ghê tởm lại càng thêm khó coi, anh ta không nên bị vui mừng che đi lý trí!

“Cháu Diệp, cháu bình tĩnh đã.” Sở Hùng Vệ trước nay có thể đuổi có thể co, ví dụ ngay như lần đó bị Quân Lãm sỉ nhục như vậy, ông ta vẫn có thể bày gương mặt tươi cười, thậm chí khi bọn họ phá hủy nơi thuần phục thú sử của mình cũng không hề tiến lên ngăn trở, bởi ông ta biết rõ, với thực lực của

mình căn bản không phải đối thủ của người kia, nên mới muốn kéo Diệp gia vào.

Diệp Lôi bị ném vào trong ngực là việc nằm trong dự kiến, nhưng tóe của anh ta lại là ngoài dự kiến.

“Cháu Diệp đừng vội tức giận, chẳng lẽ cháu không cảm thấy kỳ quái sao?”

Diệp Lôi quả thật tức điên rồi, nhưng nghe được lời này của Sở Hùng Vệ, lại dừng một chút, “Ông nói đi.”

“Người kia của Lâu gia từ sau khi vào mộ địa của vị kia đến giờ vẫn chưa thấy tung tích, mà con gái ta.....” Nói đến đây, ông ta giả vờ tỏ vẻ thống khổ, “Trước kia con bé rất nghe lời, chứ không ngỗ nghịch ta như vậy.”

“Ý ông là?”

“Ta có một nghi ngờ.” Nói đến đây, ông ta lại hỏi: “Diệp gia của cháu, có còn bức họa năm đó của người nọ hay không?”

Nghe thế, sắc mặt Diệp Lôi ngưng trọng, “Ngàn năm qua đi, bức họa kia, chỉ Tề gia còn giữ.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Tế phẩm 17

Edit: Xanh Lá

Sau khi Quân Lãm rời khỏi thành phố H liền hạ một mệnh lệnh, Sở gia và Diệp gia đã không còn tác dụng, người còn lại dĩ nhiên cũng không cần giữ, huống hồ việc nắm đại gia tộc làm đều là việc âm độc, giữ bọn họ lại cũng là giữ tai họa mà thôi, đối với điều này, Đường Khanh tỏ vẻ vô cùng đồng ý.

Tuy nhiên, rốt cuộc cũng là nắm đại gia tộc, muốn diệt gọn trong thời gian ngắn cũng không dễ, hơn nữa hai người rời khỏi thành phố H cũng không che giấu tung tích, rất nhanh đã bị những kẻ dư nghiệt đó đuổi theo.

Tề gia tách biệt ở nơi xa xôi, tuy không thể nói ngăn cách với người đời, chẳng qua nhìn dân cư thưa thớt xung quanh, Đường Khanh liền cảm thấy số người mình nhìn thấy trong một ngày cũng có thể đếm được. Trần nhỏ lúc xuống ga xe lửa còn đỡ, tuy người không nhiều lắm, nhưng phương tiện nên có đều có cả, ít nhất cũng không cần bọn họ ngủ trên xe việt dã, nhưng càng đi về phía Tề gia, quả thực càng thêm hẻo lánh ít dấu chân người.

Trần nhỏ vào đêm đường sá khó đi, tuy đã thuê một chiếc xe việt dã, chẳng qua hai người vẫn tìm một khách sạn ở trần trên nghị tạm một đêm.

Ông chủ khách sạn là một ông lão thấp bé, tuy năm tháng đã để lại dấu vết trên mặt ông, chẳng qua khi thấy khách, trên mặt ông luôn hiện nụ cười từ tâm, nụ cười này cũng khiến người ta cảm thấy cực kỳ thân thiết, “Ai nha, tình nhân trẻ tuổi như các cô cậu, luôn thích tìm mấy nơi phong cảnh chưa khai phá mà cũng không sợ xảy ra chuyện.”

Ông lão hiểu khách, Đường Khanh cũng rất lịch sự đáp lời: “Có thể xảy ra chuyện gì ạ?”

Nghe vậy, vẻ tươi cười trên mặt ông lão phai đi một chút, nghiêm túc nói: “Nếu cô cậu muốn đi chơi, thì tôi giới thiệu cho mấy chỗ, nhưng nhớ lấy, không thể ra khỏi trần nhỏ này, đặc biệt là hướng Tây kia, không thể đi.”

Phía Tây của trần nhỏ chính là hướng đi Tề gia, Đường Khanh nghe có chút hứng khởi, lại hỏi: “Vì sao không thể đi về hướng đó?”

“Mấy năm trước cũng có mấy đôi tình nhân trẻ đến đây du lịch, kết quả không nghe khuyên bảo, dù thế nào cũng muốn chạy về phía Tây kia, cuối cùng à.....” Nói đến đây, ông lão dừng một chút, mặt đầy đáng tiếc nói: “Chờ đến khi phát hiện bọn họ, đã chết không toàn thây, xương cốt trên người đều không cánh mà bay, chỉ còn một đồng thịt nát.”

Đường Khanh đã sớm nghe nói Tề gia âm độc, lại không nghĩ sẽ âm độc đến nước này, tuy mỗi thế giới cô xuyên đến đều là vì nhiệm vụ, nhưng những người này lại tồn tại một cách chân thật, muốn thờ ơ căn bản là không thể nào.

Ông chủ thấy bọn họ không nói, cho rằng bọn họ nghe lọt, lại khôi phục dáng vẻ cười ha hả lúc trước, “Ai nha, hơn nửa đêm nói lời này, hẳn đã khiến cô cậu sợ hãi.”

Đường Khanh nghĩ thầm mình cũng từng gặp qua trường hợp lớn, sợ thì không đến mức, cùng lắm cũng chỉ có chút thần thức mà thôi.

Lúc này, Quân Lãm trước nay trầm mặc ít lời đột nhiên mở miệng, “Nếu sợ hãi, liền ngoan ngoãn đi theo phía sau ta.”

Ý ngầm trong lời này là bảo vệ cô, Đường Khanh cũng không kháng cự, có người bảo vệ sao lại không cần, vì thế cô đáp: “Được.”

Ông lão thấy hai người ân ái như vậy, cười đưa thẻ mở cửa phòng cho bọn họ, “Nếu có chuyện gì, liền xuống dưới lầu tìm tôi, nếu không thấy tôi, vậy có khả năng tôi đang ngủ, gọi một tiếng là được.”

“Được, chúc ông ngủ ngon.”

“Cô gái nhỏ miệng thật ngọt, cô cũng ngủ ngon nhé.”

Bên trong khách sạn trang trí cổ xưa, cũng may tạm chấp nhận vẫn có thể dùng. Ngồi xe lửa cả một ngày, Đường Khanh đã sớm mệt đến nằm liệt, tùy ý tắm rửa bằng nước ấm xong, cô liền chui trong ổ chăn. Ngay khi cô sắp ngủ, trước mắt hiện lên một dáng người thon dài không mặc quần áo. Tức khắc, cơn buồn ngủ của cô đi tong.

Giờ đã là mùa đông, mấy sợi trong khách sạn lại yếu, nếu ngủ cùng bánh chưng ngàn năm một đêm, ngày hôm sau chắc chắn sẽ cảm mạo.

“Quân Lãm, thương lượng chút được không?”

“Không được”

Không đợi cô nói xong, Quân Lãm trực tiếp phủ quyết, kỳ thật muốn đoán tâm lý cô rất dễ dàng, nhìn dáng vẻ cô co người trong ổ chăn run bần bật, liền biết cô đang sợ cái gì.

“Biết vì sao nhiệt độ cơ thể ta thấp như vậy không?”

Hắn đột nhiên nói vậy khiến Đường Khanh nao nao, cô chưa bao giờ hỏi hắn vấn đề này, cũng không phải vì trong lòng đã biết nên không hỏi, rốt cuộc Sở Ca hắn là hoàn toàn không biết gì về chuyện của hắn, cô sợ dĩ không hỏi, là vì muốn trốn tránh, cô sợ mình mềm lòng, càng sợ không giữ được tín niệm nào đó.

“Sao đột nhiên lại nói đến chuyện này?”

Quân Lãm đi về phía cô, cầm bàn tay đặt bên ngoài chăn của cô, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể cô, biểu cảm không lạnh không nóng, tựa như đang nói về chuyện của người khác vậy, “Ta cũng đã từng ấm áp như vậy, cho đến khi bị người phản bội, bọn họ lấy đi từng thứ – mắt ta, máu ta, xương cốt và cả da ta, thậm chí ngay cả tóc ta cũng bị lấy mất. Ta trải qua ngàn năm, mới chậm rãi hồi phục lại mấy thứ này, chẳng qua mấy thứ này tuy đã mọc lại, nhưng linh khí lại nghiêm trọng giảm sút, mà nhiệt độ cơ thể ta rốt cuộc cũng không cách nào khôi phục độ ấm năm đó được.”

Rõ ràng về mặt đối phương vô cùng bình thản, nhưng Đường Khanh lại nghe không nổi nữa. Cô trước nay mềm lòng, nhưng cũng lại cứng rắn nhất, cô có thể mềm lòng với tất cả mọi người, chỉ riêng với nam chính, cô không cách nào thương hại, bởi vì cô không dám.

Hơi rũ mắt, cô nhỏ giọng nói: “Rất xin lỗi.”

“Người không cần nói xin lỗi với ta.” Quân Lãm thả bàn tay dần lạnh của cô vào trong ổ chăn, nhẹ nhàng bằng quơ nói: “Người cũng không nợ gì ta cả.”

“Nhưng máu trong cơ thể tôi, là của ngài mà.”

“Nếu là người, vậy cho người thì đã sao.”

Lúc này, Đường Khanh căn bản không biết nên trả lời như thế nào, cô có chút do dự bất an, rất muốn nói ngài đừng tốt với ta như vậy, nhưng lời nói đến bên miệng, nhìn ánh mắt kiên định của hắn, cô liền yên lặng ngậm miệng. Cuối cùng, cô nhẹ giọng nói với hệ thống: “Ta đối tốt với hắn một chút, hắn là không vi phạm quy định của tổ chức chứ nhỉ?”

Hệ thống dừng một chút, hắn bắt đầu hiểu rõ vì sao các hệ thống khác đều không chịu tiếp nhận nhiệm vụ nam chính hắc hóa này, quả thực quá đau khổ, nghe một chút chuyện từng trải này thôi, quả thực đã khiến người nghe thương tâm người thấy rơi lệ.

“Chính người tự chú ý một chút, nếu nơi này của ta nhận được cảnh cáo, xui xẻo vẫn chính là người.”

“Biết rồi.”

Hệ thống nghe giọng nói vui vẻ thoải mái của ký chủ, âm thầm thở dài, hắn và cô ở chung lâu như vậy, sao lại không phát hiện được phía sau sự vui vẻ thoải mái kia là cái gì.

Quân Lãm cũng không biết hết thấy điều này, thấy cô hơi thất thần một chút, liền nói: “Ngủ đi, ngày mai phải dậy sớm.”

“Ồ.”

Đường Khanh ngoan ngoãn chui trong ổ chăn, khách sạn nhỏ nên giường cũng không lớn, Quân Lãm tuy ngủ cùng cô trên một giường, nhưng thân thể hai người lại không có bất cứ tiếp xúc gì cả, bởi hắn ôm lấy, là cô đã bọc chắn.

Một đêm ngủ ngon, ngày hôm sau trời vừa sáng, hai người liền rời khỏi khách sạn.

Ông lão cười ha hả từ biệt bọn họ, trước khi đi vẫn không quên dặn dò, bảo hai người đừng nên đi phía Tây. Chỉ là, mục đích cuối cùng của bọn họ là

nơi nào, sao có thể không đi chứ.

Rời khỏi trấn nhỏ, đường cái trở nên càng ngày càng khó đi, con đường lúc trước vẫn được rải nhựa hiện giờ liền thành đường đá gồ ghề lồi lõm, dù đây là xe việt dã kháng xóc này, Đường Khanh vẫn bị xóc đến độ thiếu chút nôn luôn bữa sáng ra.

Quân Lãm thấy thế, liền giảm tốc độ xe lại, chẳng qua điều này cũng không giúp ích quá lớn.

“Cứ đi bằng tốc độ lúc trước đi, dù sao cũng vẫn xóc như thế, chúng ta đi nhanh hơn, nói không chừng còn có thể đến nơi sớm một chút.”

“Được.”

Cũng không biết có phải ông trời không chiều lòng người hay không, ngày hôm qua mặt trời vẫn rực rỡ, đến hôm nay lại mưa dầm, tuy là ban ngày, nhưng vẫn âm trầm đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Tề phẩm 18

Edit: Xanh Lá

Đường đến Tề gia cần đi xuyên qua một rừng cây, bởi đã lâu không có xe ra vào, nên con đường sỏi đá đã bị che lấp đi không ít, chỉ có thể thoáng nhìn ra chút hình dáng ban đầu.

Xe việt dã đi tới với tốc độ đồng đều, cũng không biết có phải đã xóc thành quen hay không, Đường Khanh lúc này lại cảm thấy dễ chịu hơn không ít. Ghé mắt nhìn bánh chưng ngàn năm lái xe lưu loát như vậy, cô đột nhiên có một nghi vấn, “Quân Lãm, ngài học lái xe khi nào?”

Tay lái xe của Quân Lãm khựng lại một chút gần như không thể thấy được, tiếp theo mới nói: “Lái xe rất khó sao?”

“Cũng không phải quá khó.” Đường Khanh gỡ gỡ tóc, tuy không khó, nhưng bánh chưng ngàn năm này còn chưa bao giờ lái xe, nghĩ vậy, cô bắt đầu lo lắng cho an toàn sinh mệnh của mình. Đùng lúc này, chiếc xe vốn đi với tốc độ ổn định đột nhiên dừng, nếu không phải cô đã thắt dây an toàn, cô dám khẳng định mình nhất định sẽ đập đầu vào kính xe trước mặt.

“Làm sao vậy?”

“Phía trước có người.”

“Cái gì?” Đường Khanh có chút kinh ngạc, thấy Quân Lãm chuẩn bị xuống xe, tức khắc nói: “Trước hết đừng đi xuống, vạn nhất là bẫy thì sao.”

“Chính bởi vì bẫy rập nên mới muốn qua đó.” Nói xong, đối phương còn chưa kịp phản ứng lại, hắn đã xuống xe.

Phía trước xe việt dã là một thiếu nữ trẻ tuổi đang bị ngã, nước mưa khiến quần áo cô ta ướt nhẹp, lộ ra đường cong mỹ diệu, nghe thấy có người xuống, cô ta liềm đạm đáng yêu ngẩng đầu, “Vị tiên sinh này, tôi bị trượt chân, ngài có thể đưa tôi đi một đoạn chứ?”

Lúc này nếu đổi thành người bình thường chỉ e đã sớm dâng lên lòng thương hại, nhưng Quân Lãm lại lạnh nhạt nói: “Đưa cô đi thì có thể, chẳng qua cô phải tự đi lên.” Thấy đối phương há hốc miệng, hắn có chút không kiên nhẫn nói: “Không chịu thì thôi.”

Nếu không phải biết đây là bẫy, hắn thậm chí còn lười xuống xe, phải biết rằng ngay cả đám thuộc hạ đó hắn cũng không chớ, chỉ vì muốn có thể giới hai người với tề phẩm nhà mình.

Thiếu nữ hiển nhiên không nghĩ tới hắn sẽ như vậy, mắt thấy hắn sắp rời khỏi, tức khắc sốt ruột, “Tiên sinh, tôi tự mình lên xe.” Nói xong, như sợ hắn thật sự bỏ lại mình, cô ta lập tức khập khiễng đi theo.

Không thể không nói, khuôn mặt thiếu nữ vẫn rất đẹp, mắt to ngây thơ, da thịt mịn màng, thêm khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay, xinh xắn đến mức khiến người ta không nhìn được mà muốn bảo vệ.

Một đường nhằm chán, cuối cùng cũng có chút việc vui, Đường Khanh cực kỳ nhiệt tình nói: “Cô gái, cô tên là gì?”

“Bọn họ đều gọi tôi là Tiểu Tuyết.” Tiểu Tuyết ngọt ngào cười, lại nói: “Con đường này quá khó đi, người lại vắng, nếu không phải gặp được hai vị, chỉ e tôi sẽ bị xối mưa một ngày mất. Đúng rồi, nhìn hai vị có vẻ là người xứ khác, sao lại đi tới nơi này?”

“Chúng tôi tới để du lịch, chỉ là không ngờ trời đột ngột mưa. Ôi, ông trời thật không chiều lòng người.” Đường Khanh cười tủm tỉm nói vậy, lại vừa liên hệ với hệ thống: “Thế nào, vị này có phải người Tề gia không?”

Hệ thống có chút chán chừ, “Là người Tề gia, chỉ là có chút kỳ quái. Trên người cô ta tuy có khí tức của nam chính, nhưng lại quá nhạt, nếu thật sự là vị kia của Tề gia, sẽ không thể nào nhạt đến thế.”

Đường Khanh cạn lời xong liền bình tĩnh lại, từ sau khi nam chính đi trật, rốt cuộc cũng có vai phụ cùng đi trật rồi.

“Thôi được, đi một bước tính một bước vậy.”

“Tề gia là lợi hại nhất trong năm đại gia tộc, người cẩn thận một chút, đừng rơi vào bẫy của bọn họ.”

Nói xong với hệ thống, Đường Khanh liền nghe thấy Tiểu Tuyết mời.

“Nơi này không có khách sạn, các vị đã cứu tôi, nếu không chê thì vào ở nhà tôi nhé.”

“Được đó, tôi còn chưa từng ở homestay bao giờ đâu.”

Thấy cô vui vẻ đồng ý, Tiểu Tuyết càng thêm nhiệt tình, đến tận khi xe việt dã dừng lại, hai người vẫn trò chuyện không ngừng.

Xe vừa đi liền mất cả ngày, chờ ba người xuống xe thì trời đã tối, trên chân Tiểu Tuyết có thương tích lại không dám nhờ Quân Lãm dìu đi, chỉ có thể tỏ vẻ áy náy nói: “Sở Ca này, cô có thể đỡ tôi một chút không? Chân tôi bị thương.”

“Việc nhỏ.” Đường Khanh đang chuẩn bị tiến lên, nhưng vừa bước lên một bước đã bị Quân Lãm xách vè, tiếp theo liền thấy hấn tiến lên, vè mặt ghét bỏ xách cô gái kia lên.

Cổ áo phía sau bị người nhấc lên, Tiểu Tuyết thực sự ngây ra một lúc, tiếp theo mới nhỏ giọng nói lời cảm tạ, “Cảm ơn.”

Bởi đã vào đêm lại thêm mưa nhỏ, miễn cưỡng mới có thể nhìn ra một cái nhà nhỏ, nhiều hơn nữa liền có chút khó khăn.

Tiểu Tuyết cực kỳ hiếu khách, vừa khập khiễng đi vừa nói: “Nhà tôi chỉ có một mình tôi, đợi lát nữa tôi dọn dẹp một phòng khách cho hai người. Đứng rồi, cơm tối hai người muốn ăn gì?” Nói xong, cô ta có chút ngưng ngừng le lưỡi, “Chẳng qua chỗ này của tôi cũng không có gì ăn ngon.”

Đường Khanh vẻ mặt thản nhiên, vẻ phản Quân Lãm, lại càng không quan tâm vấn đề này.

Vì thế, một bữa cơm tối cực kỳ đơn giản liền đặt trước mặt ba người. Nhìn bánh bột mì trước mắt, Quân Lãm đương nhiên sẽ không ăn, Đường Khanh miễn cưỡng ăn một lát, sau đó cũng buông đũa, nhưng hoa quả ở một bên thật ra lại tươi ngon mọng nước, hương vị cực kỳ không tồi, khiến người ta không nhìn được mà ăn nhiều một chút.

Cơm tối kết thúc, Tiểu Tuyết liền đứng lên, “Tôi dẫn hai người đến phòng cho khách.”

Đường Khanh vừa định nói ‘được’, ai ngờ vừa đứng lên, trước mắt cô liền tối sầm, hoàn toàn ngã xuống. Đương nhiên, trước khi ngã xuống, vẫn có người đỡ được cô.

Không còn người vương bận, Tiểu Tuyết lúc trước còn cực kỳ khách khí lại đột nhiên bắt đầu cởi quần áo, vừa cởi còn vừa ngọt ngào nói: “Đại Tư Tế, ngài nhìn xem, tôi đẹp hay là cô ta đẹp?”

Quân Lãm ôm Đường Khanh, mặt không biểu cảm nói: “So với cô ấy, người cần bản không cách nào sánh được.”

Nghe câu trả lời như vậy, Tiểu Tuyết lại không tức giận, mà tiếp tục nói: “Đại Tư Tế, tuy cô ta có linh huyết, nhưng tôi lại có linh cốt, tôi tự nhận không hề kém bao nhiêu so với nhà đầu Sờ gia. Chỉ bằng, ngài cũng thu nhận tôi nhé?” Nói xong lời cuối cùng, quần áo trên người cô ta đã cởi ra toàn bộ, đáng người mỹ diệu kia, dưới ánh đèn mờ lung có thể khiến người ta dục huyết sôi trào.

Nhưng Quân Lãm vẫn mặt không biểu cảm, “Cổ trùng của người vô dụng đối với ta. Nói đi, muốn ta tự lấy lại, hay người tự đưa lên.”

Lấy lại dĩ nhiên là linh cốt, chẳng qua Tiểu Tuyết lại không sợ hãi chút nào, ngược lại bày vẻ mặt tùy thân, “Đại Tư Tế thật tuyệt tình. Không có linh cốt, tôi ngay cả đứng cũng không thể đứng nha.” Nói xong, mắt thấy đối phương mất hết kiên nhẫn, cô ta lập tức nói: “Đại Tư Tế không sợ cổ trùng, nhưng người trong ngực ngài hẳn là sợ, Đại Tư Tế không lo tiểu thư Sờ gia sẽ phải chôn cùng tôi sao?”

“Giết người, ta tự khắc có biện pháp cứu cô ấy.” Quân Lãm lạnh giọng nói. Ngay khi hấn chuẩn bị động thủ, Tiểu Tuyết kia tức khắc lui mấy bước về sau. Ngay sau đó, căn nhà vốn còn có vẻ trống rỗng đột nhiên bị một số lớn thi thể ủa vào.

Thi thể dẫm mạnh tiến vào khiến Đường Khanh không còn muốn giả vờ ngắt nữa, vốn tưởng sẽ là bầy rập lớn gì đó, không ngờ lại là đám xác chết biết đi, thật phí công cô chờ mong mà!

Khoảnh khắc mở mắt ra, cô liền nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Tuyết đầy kinh ngạc, tiếp theo Đường Khanh ném ra một con sâu nhỏ màu đen, vẻ mặt nhảm chán nói: “Cô em à, cô khiến tôi quá thất vọng rồi đấy.”

Sâu nhỏ màu đen dĩ nhiên là cổ trùng lúc trước, chỉ là Tiểu Tuyết không ngờ cô lại có thể chống lại cổ trùng xâm nhập. Đây chính là cổ trùng cô ta cố ý chuẩn bị cho cô, thể mà lại dễ dàng bị giết như vậy.

Có thân thù này.....

“Cô không phải Sở Ca!”

Đường Khanh lười nhác nói: “Cô còn không phải Tiểu Tuyết kia.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Tế phẩm 19

Edit: Xanh Lá

Tề gia đã sớm nhận được tin tức từ Sở gia, lại thêm chuyện Diệp Lôi mất đi linh phát* (mái tóc chứa linh khí), nên hết thảy chuyện hôm nay đều có dự mưu từ sớm.

Tiểu Tuyết, phải gọi là Tề Tuyết – cũng không dự định có thể ** được với Đại Tư Tế. Đương nhiên, nếu thật sự ** được, vậy đương nhiên cũng là cực tốt, đáng tiếc, nhìn ánh mắt kia của Đại Tư Tế, chỉ sợ ngoại trừ Sở Ca, ai cũng không vào mắt hắn được.

“Linh khí của Đại Tư Tế còn chưa khôi phục, tuy nói mấy thi thể này không ngăn được ngài, nhưng nếu ngài lại mang thêm một người nữa, chỉ sợ cũng khó khăn.”

Diệp Lôi trước đó chính là không hề chuẩn bị nên mới mắc mưu, nếu thật sự tính toán cẩn thận một phen, năm đại gia tộc đồng tâm hiệp lực, cũng không phải không ngăn được Đại Tư Tế. Đáng tiếc, trước mắt Lâu gia đã bại, nha đầu Sở gia kia cũng phản chiến, mấy bên còn lại muốn tranh đấu một phen thật sự là quá khó khăn. Cũng may, Đại Tư Tế dường như rất chú ý đến nha đầu Sở gia kia, nếu có thể bắt cô ta vào tay thì hy vọng vẫn có.

Đáng tiếc, bản tính như ý này của Tề Tuyết lại hồng bét hoàn toàn, vốn tưởng Sở Ca chỉ là tiểu thư phế vật, lại không ngờ cô trùng hoàn toàn không có tác dụng với cô.

Nhưng cô ta còn chưa kịp thương tiếc cho cổ trùng của mình, liền thấy Đường Khanh ném lòi phù* (bùa sấm sét) ra.

Sau khi trải qua thế giới tận thế, cô thật sự chán ghét đám thi thể biết đi này, thấy cái đám không người không quỷ kia đã sắp chen đầy nhà, cô không nói hai lời liền ném lòi phù ra.

Lòi phù này chính là mấy lá còn dư lại sau khi dùng dưới mộ địa lần trước, tuy thừa không nhiều lắm, nhưng đối phó đám quỷ này vẫn dư dả.

Tề Tuyết không dự đoán được cô còn có một chiêu như vậy, kinh ngạc thoáng chốc, cô ta định né đi, nhưng đều đã muộn.

Cú nổ cực lớn phá hủy toàn bộ căn nhà cùng đám xác sống kia, mà Tề Tuyết không kịp tránh né, cũng bị nổ cho máu me đầy người. Chẳng qua điều khiến người ta khiếp sợ chính là, đôi chân lúc trước còn thon dài thẳng tắp, sau khi bị nổ tung, thứ bên trong lộ ra lại không phải máu tươi và xương trắng, mà là sâu nhỏ lúc nhúc đầy đặc, số lượng kia quả thực nhiều đến mức khiến người ta tê dại da đầu.

Cổ nén ghê tởm, Đường Khanh hỏi: “Đây là thứ quý gì vậy.”

Lại thấy Quân Lãm mặt không đổi sắc, “Trong cơ thể cô ta tuy có linh cốt nhưng cũng không đầy đủ. Để có thể đi lại, chi e là đã luyện chế cổ trùng làm xương chân cho cô ta, khiến cô ta có thể đi lại giống người bình thường.”

Tề Tuyết đang chật vật không chịu nổi, nghe được lời này, đột nhiên quỷ dị cười, “Đại Tư Tế quả nhiên kiến thức rộng rãi, chỉ là ngài có biết nếu cổ trùng này thoát ra khỏi cơ thể tôi, còn có một tác dụng khác hay không.” Nói xong, thấy đối phương chau mày, cô ta đột nhiên phá lên cười, “Nếu Tề Tuyết tôi trước khi chết còn có người Đại Tư Tế yêu tha thiết chôn cùng, ngược lại cũng chết không hối tiếc.”

Cô ta vốn không nghĩ mình có thể sống sót, chẳng qua nếu cái chết của cô ta có thể giữ chân Đại Tư Tế một thời gian, để những người khác của Tề gia có thể an toàn lui lại, vậy cũng là đáng giá.

Đường Khanh thấy Quân Lãm nhủ này, liền biết một kịch này không phải nhỏ, mà đúng lúc này, hệ thống cũng bắt đầu nhắc nhở, “Khanh Khanh cẩn thận, Tề Tuyết chuẩn bị dùng phương thức tự bạo* (tự nổ thân thể) để phát tán cổ trùng trong cơ thể ra ngoài.”

Trong cơ thể Tề Tuyết có linh cốt, nếu dùng cách tự bạo này, linh cốt của cô ta sẽ liền bị cổ trùng nhanh chóng cắn nuốt. Cổ trùng đã cắn nuốt linh cốt sẽ không thể coi thường, Đại Tư Tế hiện không mang sức mạnh toàn thịnh tuy có thể an nhiên không việc gì, nhưng Đường Khanh lại gặp khó khăn. Chỉ với một tờ lòi phù còn sót lại trên tay cô, căn bản không cách nào toàn thân rút lui được. Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, sau khi cô ta tự bạo, Quân Lãm liền không thấy lại được linh cốt của mình.

“Hệ thống, mau nghĩ cách đi.” Mắt thấy Tề Tuyết sắp tự bạo, Đường Khanh chỉ có thể xin hệ thống giúp đỡ.

Hệ thống thật ra có biện pháp, chẳng qua.....

“Ở đây có định thân phù cao cấp, chẳng qua nguoi hiểu mà.”

Hiện tại đầu còn thời gian để cò kè mặc cả, nên khi cô nghe được lời hệ thống, lập tức nói: “Lấy ra đi.”

“Được rồi.”

Giao dịch thành công, rất nhanh trong tay Đường Khanh liền hiện ra một tờ phù văn màu vàng, tiếp theo trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, cô dán thứ này lên trên người Tề Tuyết. Làm xong hết thấy, cô lau lau mồ hôi lạnh trên trán không biết đã toát ra khi nào, hô: “Quân Lãm, mau tới đây.” Nói xong, thấy đối phương đã đi tới, hần còn chưa kịp dò hỏi cô đã tự tìm cơ giải thích về lá bùa này, “Phù văn này là trước đó tôi lấy từ Sở gia, không ngờ vẫn còn có tác dụng.”

Quân Lãm nhìn tế phẩm nhà mình ngẩng đầu, hai mắt sáng long lanh, dường như đang cầu được khích lệ, không khỏi cười nhạt xoa xoa mái tóc cô. Về phần cô nói dối, hần cũng thức thời không vạch trần.

“Làm không tồi.”

“Đó là đương nhiên, nói thế nào cũng là tế phẩm của ngài, không thể khiến ngài mất mặt đúng không.” Đường Khanh ngạo kiều hừ hừ, nếu đã muốn đối tốt với hần một chút, cô liền đại phát từ bi thừa nhận chuyện mình là tế phẩm.

Chuyện tế phẩm trước nay đều là hần áp đặt cho cô, cũng không mong cô sẽ thừa nhận, trước mắt thấy cô đột nhiên nhận thân phận này, thực sự khiến hần ngây ra một chớp mắt.

“Này, còn ngăn người làm gì vậy, mau thu hồi linh cốt đi, sau đó chúng ta đi tìm nửa còn lại.”

Quân Lãm trước nay đều tản ra hơi thở lạnh băng, lần đầu tiên trong mắt hiện một tia ấm áp, “Được.”

Khu vực này sớm đã không có dân cư, trận ám hại do Diệp gia và Tề gia liên thủ này liền cứ như vậy thất bại trong đêm nay.....

Ở đây đã không có ai, Đường Khanh và Quân Lãm dĩ nhiên sẽ không ở lại, liền lái xe việt dã về trấn nhỏ. Tề gia và trấn nhỏ cách nhau một khoảng, chờ đến khi hai người trở lại trấn nhỏ thì trời đã sáng choang.

Ông lão thấp bé trong khách sạn thấy bọn họ trở về thì ngăn người, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, “Các cô cậu đi đâu thế, cả tối không trở về, tôi thiếu chút nữa liền báo nguy với cảnh sát đấy.”

Đường Khanh cười cười, bịa chuyện nói: “Chúng cháu lạc đường, mất cả đêm mới ra được đấy.”

Nghe được lời này, ông lão không lái nhai nữa, chỉ nói: “Xem dáng vẻ này của hai người, hần là cả đêm không ăn gì đúng không, để tôi đi chuẩn bị chút đồ ăn.”

“Được, cảm ơn ông chủ.”

Ông lão cực kỳ hiếu khách, rất nhanh liền bung bữa sáng tới, mà đúng lúc này, hệ thống đột nhiên nói: “Khanh Khanh, cảm nhận được một nửa linh cốt kia.”

Hai tay tự nhiên tiếp nhận bữa sáng, nội tâm lại nhanh chóng hỏi: “Ở chỗ nào?”

“Cách nguoi chưa đầy mười mét.”

Lời này của hệ thống hiển nhiên là đang nói cho Đường Khanh, người có một nửa linh cốt kia giờ phút này cũng đang ở trong khách sạn.

Khách sạn này rất nhỏ, tầng một là sảnh tiếp đãi và nơi ông lão ở, căn bản không có phòng cho khách, về phần tầng hai, mấy phòng có thể ở lại liếc mắt một cái liền có thể xem hết, mà trong căn phòng này hiện tại cũng không thấy có động tĩnh gì. Cô cũng không vội vã tìm người, Quân Lãm có cảm ứng với linh cốt của mình, hần còn chưa mở miệng, xem ra cũng không gấp.

Một mồi cả đêm, Đường Khanh sau khi ăn xong bữa sáng cũng chỉ muốn nằm liệt trên giường. Nhưng người nào đó ngay lúc này lại đột nhiên đè lên người cô.

“Quân Lãm?” Vừa định hỏi hần làm sao vậy, lại phát hiện đối phương đang cọ cọ vào cổ cô.

Ngay khi cô cho rằng đối phương lại muốn hút máu, liền nghe đối phương đột nhiên nói: “Nguoi lại không phát hiện một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Nhiệt độ cơ thể ta.”

Lời này vừa nói, Đường Khanh đột nhiên phát hiện nhiệt độ cơ thể hắn đã không giống như khối băng nữa, tuy còn có chút lạnh lẽo, nhưng lại không khiến người ta rét run.

“Là do linh cốt?”

“Ừm.” Quân Lãm cười nhẹ gật gật đầu. Không lâu nữa, hắn liền có thể chân chính ôm té phẩm của hắn vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Tế phẩm 20

Edit: Xanh Lá

Nghỉ ngơi một ngày, lần nữa tỉnh lại sắc trời ngoài cửa sổ đã tối, Đường Khanh còn có chút mơ hồ, cô xoa xoa mắt vừa định nhìn xem Quân Lãm đã tỉnh chưa, lại phát hiện bên cạnh đã sớm không có hắn.

Tức khắc, cô ngồi dậy từ trong ổ chăn ấm áp, “Hệ thống, Quân Lãm đâu?”

“Đi rồi.”

“Đi đâu?”

“Hắn là đi tìm một nửa linh cốt kia.”

Đường Khanh nhanh chóng mặc quần áo, lại vừa hỏi: “Có thể cảm ứng được người ở đâu không?”

“Có thể.”

Có hệ thống nhắc nhở, Đường Khanh rất nhanh tìm được người, chỉ là dù thế nào cô cũng không nghĩ tới khách sạn nhỏ nhìn như đơn sơ này lại có thể che giấu sâu như vậy, còn có tầng hầm ngầm, mà nhìn cách bố trí của tầng hầm này, e là nơi đây thường xuyên có người sử dụng.

Tầng hầm ngầm cũng không sâu, cô không cần đi bao lâu đã nghe được tiếng đối thoại.

Giọng nói này cực kỳ già nua, nghe như một bà cụ nằm lâu ngày trên giường bệnh.

“Nếu Đại Tư Tế chịu thả Tề gia chúng tôi, chúng tôi có thể trả lại linh cốt.”

“Dường như ngươi không có tư cách để nói điều kiện với ta.”

“Đại Tư Tế cần gì phải đuổi tận giết tuyệt. Ngươi có thể xuất hiện ở chỗ này, hắn là Tề Tuyết đã thất bại. Con bé đã chuộc lỗi, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

Đường Khanh bị lý luận này làm cho choáng váng, cái gì gọi là bởi vì Tề Tuyết thất bại, liền coi như cô ta chuộc lỗi, Tề Tuyết sở dĩ thất bại còn không phải vì muốn giết bọn họ sao! Đây mẹ nó là kiểu mạch não thanh kỳ gì vậy!

Quân Lãm hiển nhiên cũng không để ý đến lời này của bà ta, thậm chí còn chẳng thèm nhiều lời, trực tiếp động thủ thu hồi linh cốt.

Đường Khanh còn nghĩ thời điểm máu chốt này không nên quấy rầy hắn. Ngay khi cô chuẩn bị rời khỏi, ánh mắt lại đột nhiên liếc thấy một ánh dao. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mắt thấy lưỡi dao kia sắp chém về phía Quân Lãm, cô liền không hề nghĩ ngợi, lập tức tiến lên chặn một nhát dao.

Một dao này trực tiếp chém lên tay cô, nhìn máu tươi chảy ra từ miệng vết thương, cô còn ngây ngốc, Quân Lãm bên kia đã hoàn toàn bùng nổ.

Lúc trước cô không tiến lên, nên cũng không thấy rõ được dáng vẻ của bà lão kia, giờ phút này vừa liếc mắt một cái, cô thực sự kinh ngạc không thôi, bởi cô chưa bao giờ thấy người như vậy, tựa như không có xương cốt, cả người – đặc biệt là nửa người trên – cứ như vậy nằm bẹp trên giường, giống như một đồng thịt nát.

Bà lão và Tề Tuyết mỗi người chiếm một nửa linh cốt, linh cốt của Tề Tuyết sinh trưởng tại nửa người trên, nên linh cốt bà lão này có được dĩ nhiên là đôi chân kia rồi, chỉ cần bà lão này nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái, nó uốn lượn một cách quỷ dị.

Bà lão không có linh cốt tuy vẫn còn một hơi, nhưng cũng chỉ là kéo dài hơi tàn, mà lúc này, cô chuyển ánh mắt về phía ông lão cầm con dao bằng đồng kia. Nói thật, dù thế nào cô cũng không nghĩ tới ông lão hiếu khách này lại có một mặt như vậy.

Cổ ông lão đã bị Quân Lãm bóp trong tay, bất cứ lúc nào cũng sẽ đi tong một mạng, chỉ là ông ta cũng không hối hận, ngược lại nói: “Tôi vẫn luôn cảm thấy có linh cốt là một chuyện bất hạnh, bởi ngay sau khi người thừa kế linh cốt xuất hiện, một người sẽ mất đi thứ mình từng có, thậm chí đó có thể là tính mạng bản thân.” Nói đến đây, ông ta nhìn về phía bà lão, ánh mắt kia tràn ngập tình yêu cùng hoài niệm, “Tề Tuyết là con gái tôi, nhưng tôi không thể vì con bé được sinh ra mà đưa vợ mình vào tử địa, nên tôi đem linh cốt trên hai chân con bé trả lại cho vợ tôi. Hiện giờ, ngược lại cũng coi như giải thoát, một nhà ba người chúng tôi, có thể xuống dưới đó đoàn tụ.”

Trong mắt Quân Lãm cũng không có chút thương hại nào, ngược lại vì tức giận gia tăng mà khiến Đường Khanh nghe được cảnh báo giá trị hắc hóa tăng lên từ hệ thống.

“Ta sẽ không chỉ đưa ba người nhà các ngươi đoàn tụ, mà còn đưa toàn bộ Tề gia cùng xuống dưới đó với các ngươi.”

Giọng nói âm trầm tàn bạo vang lên, Đường Khanh còn chưa hiểu rõ vì sao hần lại đột nhiên hắc hóa, liền nghe được hệ thống giải thích: “Con dao đồng chém thương ngươi kia chính là con dao năm đó năm đại gia tộc dùng để mưu hại Đại Tư Tế, con dao kia có tà tính nhất định, có thể ức chế linh khí của Đại Tư Tế. Ông lão kia dù muốn chết, nhưng trước khi chết còn muốn làm gì đó cho Tề gia.”

Ông lão không lâu sau liền đi đòi nhà ma, Đường Khanh không có nửa điểm đồng tình, rốt cuộc nếu không phải do ông ta, tay cô cũng sẽ không bị thương.

Thu hồi xong toàn bộ linh cốt, Quân Lãm dĩ nhiên không cần thiết ở lại trấn nhỏ này, chẳng qua trước khi đi, cô còn nhớ rõ Mộc Cận đang phát cuồng ở thành phố H xa xôi, vì thế liền thuận tay giết chết mẫu cô ký sinh trên người bà lão. Không có mẫu cô, cô trùng khác liền không còn bất cứ uy hiếp lực gì.

Xử lý xong hết thảy, hai người mới rời khỏi tầng hầm ngầm, chỉ là khi hai người muốn ra khỏi khách sạn, lại phát hiện khách sạn nhỏ nhìn như cổ xưa này đi thể nào cũng không ra được.

“Có cổ quái.” Nhìn cửa chính gần ngay trước mắt mà dù thế nào cũng không ra được, Đường Khanh nhíu mày.

“Là Mộc gia.” Thần sắc Quân Lãm bình thản, không có nửa điểm nôn nóng.

Mộc gia năm đó lấy da của Đại Tư Tế, mà bề ngoài bọn họ am hiểu nhất là phong thủy, kỳ thật cũng rất có nghiên cứu đối với trận pháp, tại trấn nhỏ xa xôi này, có thể xuất hiện trận pháp cường đại như vậy, e rằng cũng chỉ có Mộc gia.

Đường Khanh vốn không hiểu biết về trận pháp, chỉ có thể xin hệ thống giúp đỡ, “Thông, ngươi biết đi ra ngoài thế nào không?”

“Khanh Khanh, kỳ thật ngươi đã phá một cái rồi đó.”

Nghe hệ thống nói, Đường Khanh mặt đầy vẻ tự hỏi, tiếp theo liền nghe hệ thống nói tiếp: “Chính là chỗ căn nhà kia, ngoại trừ Tề Tuyết và mấy thi thể bên phía Diệp gia, kỳ thật còn có trận pháp Mộc gia nữa, chẳng qua bị ngươi ném mấy cái lõi phù, liền toàn bộ bị diệt.”

“Cái gì?” Còn tưởng trận pháp Mộc gia này lợi hại đến đâu, kết quả cũng bị một tờ lõi phù của cô diệt gọn?

Hệ thống đã sớm đoán được ý nghĩ cầu cô, liền nói: “Ngươi đừng coi nhẹ chính mình, lõi phù của ngươi chính là phù văn cao cấp, về cơ bản không có mấy thứ không sợ phù văn này, tuy mấy thứ không sợ đó đều đã bị ngươi gặp rồi, ví dụ như xà nữ trong mộ địa lần trước, còn có nam chính Đại Tư Tế của chúng ta.”

Sau một trận càn lộn, Đường Khanh quyết đoán lấy ra lõi phù còn sót lại, nhưng cô còn chưa kịp bật lửa, Quân Lãm đã ngăn cô lại.

“Trên tay ngươi có thương tích, không thể lỡ mẫn được.”

Đường Khanh rất muốn nói đây chẳng qua là vết thương nhẹ, lại nghe đối phương nói tiếp: “Bị dao đồng chém phải, sẽ làm giảm tốc độ của ngươi xuống, thậm chí còn có thể ăn mòn da thịt ngươi. Sở dĩ đến giờ ngươi còn có thể hành động tự nhiên, là vì linh huyết trong cơ thể ngươi đã giúp tạm thời ngăn tác động này lại.” Nói đến đây, Quân Lãm yêu chiều xoa đầu cô, cười nhẹ nói: “Chẳng qua ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi có chuyện.”

“Nhưng trận pháp này.” Đường Khanh thật sự không sợ, chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành, đây đều là việc nhỏ, trước mắt quan trọng nhất chính là phá trận pháp.

Quân Lãm bảo vệ cô sau lưng mình, chậm rãi nói: “Một trận pháp nho nhỏ đã muốn vây khốn ta, chính là không thể nào.”

Dứt lời, chỉ nghe một âm thanh giống như thủy tinh vỡ vụn, khách sạn nhỏ mà Đường Khanh đang ở bên trong đột nhiên âm ỉ sụp đổ, chỉ là động tĩnh lớn như vậy nhưng bên tai lại không nghe thấy chút âm thanh nào, ngay cả mảnh ngói rơi xuống cũng căn bản không khiến người ta đau, hoặc phải nói rằng, mấy thứ này bản chất đều là hư ảo.

“Đây là Kinh Tượng trận.” Quân Lãm giải thích, trong mắt hiện lên một tia châm biếm.

“Bọn họ bày trận lớn như vậy, cũng chỉ để nhốt chúng ta?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Tể phẩm 21

Edit: Xanh Lá

Mất công bày trận pháp đương nhiên sẽ không chỉ để nhốt người, chẳng qua vấn đề này Quân Lãm cũng không muốn trả lời, bởi hắn đã bắt đầu đại khai sát giới.

Khu vực rộng lớn bên ngoài khách sạn đứng không ít người. Phóng mắt nhìn lại, trong đó còn có không ít những thứ không người không quý, ví dụ như cuồng thú của Sở gia, xác sống của Diệp gia, đây hẳn cũng là trận đánh cuộc cuối cùng của năm đại gia tộc, đáng tiếc, Đại Tư Tế Quân Lãm này dù là lúc chưa thu hồi linh khí đã mất đi cũng có thể nghiền nát bọn họ, càng đừng nói đến hắn hiện giờ chỉ cách thời kỳ cường thịnh có vài bước.

Quân Lãm đứng trong đám người, trong ánh mắt lạnh băng mang theo sát ý dày đặc, “Chỉ bằng các ngươi, cũng muốn giết ta?”

“Không thử một phen thì sao biết được. Nói thế nào, ngàn năm trước chúng tôi cũng đã thành công.”

Người nói chuyện Đường Khanh cũng không quen biết, chẳng qua hiện giờ có thể đứng ra nói chuyện còn không bị người phản đối, e là chỉ có vị Mộc gia kia. Ngoại trừ mình thì hiện tại cũng chỉ còn hắn vẫn giữ đồ vật của Đại Tư Tế.

Lời vị Mộc gia này nói thành công khiến Quân Lãm tức giận thêm một tầng. Năm đại gia tộc năm đó có thể thành công, tất cả đều là do đánh lén, năm đó bọn họ chính là hậu cận của Đại Tư Tế, cũng coi như được Đại Tư Tế tín nhiệm, lúc này mới dùng dao đồng đánh lén thành công, tiến tới cướp đi linh khí của hắn. Đáng tiếc, theo ngàn năm qua đi, linh khí của bọn họ ngày càng yếu dần, chẳng qua bản tính ti tiện lại ngàn năm không đổi.

Bọn họ tuy nhiều người, đáng tiếc đều là đám ô hợp, nên ngay từ đầu liền đưa ánh mắt theo dõi Đường Khanh, chỉ tiếc, bản tính như ý của bọn họ bám lộn số rồi, Đường Khanh đâu phải Sở Ca phế vật kia, sao có thể dễ dàng bị bắt như vậy.

Chịu trách nhiệm bắt lấy Đường Khanh chính là Sở Hùng Vệ, kỳ thật ngay từ đầu ông ta cũng không tính dùng vũ lực, mà muốn lợi dụng thân tình, nói thế nào ông ta cũng là cha cô.

“Sở Ca, chẳng lẽ con nhẫn tâm nhìn ta bị giết? Ta là cha con, con vì một người ngoài mà thật sự muốn đưa ta vào chỗ chết sao? Ta đối với con tuy nghiêm khắc một chút, nhưng trong lòng vẫn yêu thương con.” Ông ta nói từng chữ bị thương, ngay cả trong mắt cũng chứa ánh lệ.

Đường Khanh yên lặng âm thầm trợn trắng mắt, nếu đưa về kỹ thuật diễn, ai sợ ai.

“Ba ba, lúc trước năm đại gia tộc cướp lấy linh khí của Đại Tư Tế là chúng ta không đúng, hiện giờ ngài ấy muốn báo thù cũng hợp tình hợp lý thôi. Cha buông tay đi, con có thể xin ngài ấy nương tình, ngài ấy sẽ đồng ý.” Nói xong, như lo lắng ông ta không tin, cô còn nói to về phía Quân Lãm đang chiến đấu: “Quân Lãm, nếu tôi cầu ngài buông tha Sở gia, ngài sẽ đồng ý chứ?”

Quân Lãm kỳ thật căn bản không nghe rõ cô nói gì, chẳng qua nếu tể phẩm của hắn đã mở miệng, bất kể là gì, hắn đều có thể đáp ứng.

Sở Hùng Vệ vốn còn muốn thuyết phục Đường Khanh, chỉ là sau khi ông ta nhìn thấy Đại Tư Tế gạt đầu, chính bản thân mình lại dao động. Năm đại gia tộc đã là nỗ lực hết sức, hơn nữa linh huyết của Sở gia căn bản không ở trên người mình, cho dù lần này miễn cưỡng thắng, cũng sẽ tiến về hướng suy vong.

Sau khi suy nghĩ thật lâu, ông ta rốt cuộc mở miệng, “Sở Ca, con chắc chắn Đại Tư Tế có thể buông tha Sở gia chúng ta chứ?”

Đường Khanh đầy mặt chân thành gạt đầu, tiếp theo lại như có chút thẹn thùng mà nói, “Ba ba, Đại Tư Tế đã cầu hôn con, con vẫn hy vọng ba có thể tham gia hôn lễ của con, sau đó nắm tay đưa con xuất giá.”

Lời này hoàn toàn khiến Sở Hùng Vệ dao động, có con rể như Đại Tư Tế, Sở gia của ông ta nhất định có thể lần nữa đứng trên đỉnh núi.

“Chẳng qua ba à, hiện tại những người kia còn đang bao vây tấn công Quân Lãm, ba làm nhạc phụ, có phải cũng nên biểu đạt một chút hay không?”

“Đúng vậy, nên có chút biểu đạt.”

Vì thế, đám người còn lại liền cứ thế nhìn người bọn họ phải đi xử giục không chỉ không thành công, ngược lại còn bị đối phương xử giục quay về đối phó bọn họ.

Mộc gia là người thông minh, sao lại xem không rõ, chỉ tiếc hiện tại hắn đang bị Đại Tư Tế đánh căn bản không rảnh mở miệng, cũng may hiện trường vẫn có người thông minh.

Diệp Lôi nhìn Sở Hùng Vệ phản chiến, khó thở nói: “Bác Sở, bọn họ đang lừa gạt bác! Sao bác lại có thể tin bọn họ!”

“Vi sao ta không tin chứ. Sở Ca chính là con gái ta, lại nói Đại Tư Tế đều đã gạt đầu, chẳng lẽ ngài ấy còn gạt người khác?”

“Bác đã quên lần đầu tiên gặp mặt bọn họ đã đối xử với bác thế nào à!”

Diệp Lôi cũng có nghe được về chuyện đó, chẳng qua ngay khi hắn ta nói ra lời này, Đường Khanh lập tức giải thích: “Ba ba, lúc đó là con đang nổi nóng, nên mới làm chuyện chọc tức ba, hơn nữa nếu con thật sự muốn phản bội Sở gia, lúc trước sẽ không chỉ mang đi một mình Mộc Cận, nếu thả đám dã thú thí nghiệm nhốt trong lồng sắt đó ra, thì Sở gia dù có thể chống chịu được cũng chắc chắn sẽ thương vong thảm trọng.”

Cô nói rất nghiêm trang trịnh trọng, nhưng bọn họ lại không biết lúc trước cô quả thực có định thả đám dã thú này ra, chẳng qua bởi vì Sở gia ở khu nào nhiệt, một khi thả ra nhất định sẽ gây khủng hoảng thậm chí còn có khả năng làm bị thương người xung quanh, nên cô mới không làm ra hành động này.

Mà lời giải thích này của cô cũng lập tức khiến Sở Hùng Vệ tin tưởng.

“Diệp Lôi, nhiều lời vô ích, để mạng lại đi!”

Diệp Lôi không còn tóc chứa linh khí, tuy vẫn có thể khống chế đám xác sống kia, nhưng Sở Hùng Vệ cũng là người có cuồng thú, trong khoảng thời gian ngắn, hai bên đánh nhau khó phân thắng bại. Mà vào lúc này, Quân Lẫm cũng đã giải quyết toàn bộ đám người còn lại.

Nhìn hắn bước từng bước ra khỏi đồng thi thể, trong đôi mắt còn chưa mất hẳn sát ý, nhưng Đường Khanh không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại còn vui sướng chạy qua, “Thế nào, có bị thương không?”

Hôm nay ánh nắng vừa vãn, chỉ là ánh mặt trời này lại không cách nào xua tan sự u ám trên mặt hắn, đến tận khi thấy được cô gái nhỏ của hắn ngược ánh mặt trời chạy tới, tuy có chút không nhìn rõ mặt cô, nhưng lại khiến gương mặt hắn mất đi toàn bộ khối mù.

Đường Khanh bỏ nhào vào trong ngực hắn, nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt, kỳ thật trong lòng cô cũng rõ ràng, với chút năng lực của Mộc gia cũng không thể gây tổn thương đến hắn được, chẳng qua trong tiềm thức cô vẫn có chút lo lắng.

Quân Lẫm xoa xoa mái tóc cô, trong mắt tràn ngập yêu chiều, “Bọn họ không thương tổn được ta.” Nói xong, ánh mắt đảo qua tay phải cô, miệng vết thương tuy không đổ máu, nhưng vết máu màu đen kia lại khiến mắt hắn nhói lên, “Đau không?”

“Không đau.” Nói không đau quả thật cũng không phải gạt người, uy lực của dao đồng rất lớn, ngay cả Đại Tư Tế cũng có thể bị nó gây tổn thương đến, càng đừng nói tới cô, chẳng qua có ‘tiểu yêu tinh’ hệ thống này ở đây, đàn dược ngừng đau vẫn phải có, tuy rằng cô lại bị nó làm thịt một phen.

Chẳng qua nếu để nguyên điểm tích lũy ở đó mà cô tự dung phải chịu nỗi đau dao đồng này thì cô vẫn không muốn, dù sao mấy thế giới này cũng có giá trị điểm cao, lấy đi mười điểm tích lũy, cô vẫn chấp nhận được.

Đường Khanh thấy hắn không tin, cũng không biết nên giải thích chuyện này thế nào, vì thế cô chỉ chỉ hai đám người đang đánh kịch liệt cách đó không xa, nói: “Bên kia có muốn giải quyết không?”

Sở Hùng Vệ nói thế nào cũng sống lâu hơn mấy chục năm, đối phó với tên tiểu tử như Diệp Lôi này vẫn dư dả, mắt thấy ông ta sắp thắng lợi, lại không ngờ một luồng gió sắc bén đánh úp lại, khiến bọn họ toàn bộ ngã rạp trên đất.

Trong luồng gió kia mang theo linh khí, trong linh khí mang theo sát khí dày đặc, tức khắc đánh bại Sở Hùng Vệ trên đất. Về phần Diệp Lôi, sau khi bị cuồng thú tập kích, hắn ta căn bản không còn sức lực chịu đựng sát khí này, trực tiếp ngã xuống đất đi đòi nhà ma.

Sở Hùng Vệ phun một ngụm máu tươi, ông ta ngã trên đất, vẻ mặt không tin nổi, “Vi, vì sao…….”

Quân Lẫm mặt không biểu cảm, không chút áy náy mà nói: “Trượt tay.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Tế phẩm 22

Edit: Xanh Lá

Nhìn gương mặt không hề có chút áy náy kia, Sở Hùng Vệ sao còn không rõ, đây là ông ta bị người chơi xỏ.

“Các người…….”

Nhìn ánh mắt ông ta đầy sát ý, Đường Khanh đưa khuỷu tay nhẹ nhàng huých huých Quân Lẫm, “Ai nha, sao ngài lại không cẩn thận như vậy, nói thế nào cũng là ba của tôi, nếu như ông ta chết, tôi còn phải xây mộ đấy, hiện giờ đất mộ đất lấp lắm nha.”

“Ừm, nếu đã là cha vợ ta, tiền xây mộ ta sẽ chi trả.”

“Ồ, tình cảm này thật tốt, vậy cứ quyết định thế đi.”

Sở Hùng Vệ lúc trước còn giữ một hơi, nhưng nghe xong bọn họ đối thoại, ông ta liền tức đến trợn trừng hai mắt, cuối cùng chết cũng không nhắm mắt được.

Năm đại gia tộc đã bị diệt cả đám, hai người đã không còn lý do ở lại nơi này. Đương nhiên, trấn nhỏ xảy ra động tĩnh lớn như vậy vẫn cần có người giải quyết tốt hậu quả. Cũng may Đại Tư Tế còn có không ít tùy tùng, muốn giải quyết chuyện này, dễ như trở bàn tay.

Đường Khanh liền nghĩ làm thế nào để trả lại toàn bộ linh huyết của mình cho đối phương. Với thể cục hiện tại, muốn trả lại linh huyết chỉ e rất khó.

“Thống, chỉ số hoàn thành nhiệm vụ bây giờ là bao nhiêu?”

“95%.”

“À.....” Đường Khanh trầm ngâm một lát, tràn đầy đau đầu hỏi: “Người nói xem linh huyết này của ta nên trả lại như thế nào?”

“Không sợ, nhìn chỉ số hoàn thành nhiệm vụ hiện tại mà nói, cho dù người không trả linh huyết cũng không sao, rốt cuộc tình yêu của hần đối với người bây giờ đã vượt qua giá trị linh huyết.”

Hệ thống giải thích chẳng những không khiến cô dễ chịu, ngược lại càng thêm trầm mặc, thật lâu sau, cô hỏi: “Thống, trước khi ta rời khỏi, người có thể nghĩ cách trả lại một thân linh huyết này không?”

“Trên lý thuyết thì có thể, ta sẽ thử xem.”

“Ừm.”

Một người một hệ thống nói chuyện xong, mắt thấy nhiệm vụ sắp hoàn thành, Đường Khanh ngược lại có chút uể oải.

“Làm sao vậy?” Tâm tình của tế phẩm nhà mình dường như có chút không tốt, Quân Lãm cho rằng miệng vết thương lại đau, liền nói: “Tà khí trong vết thương ta đã ép ra rồi, hiện tại còn đau không?”

Đường Khanh lắc đầu, “Không đau.” Tiếp theo thấy vẻ mặt đối phương lo lắng, liền nói: “Chỉ là có chút mệt mỏi.”

“Dựa vào bà vai ta, ngủ một giấc đi.”

Nghe vậy, Đường Khanh cũng không khách khí, trực tiếp ghé sát vào trên người hần, vốn tưởng sẽ không ngủ được, ai ngờ một giấc này lại ngủ ngon đến bất ngờ. Mà ngay trong nháy mắt cô ngủ kia, tay Quân Lãm đặt sau đầu cô rút về. Trong lòng tế phẩm nhà mình có việc, sao hần lại không nhìn ra chứ.

Trấn nhỏ xa xôi, cũng may lúc này trực tiếp cho người lái máy bay trực thăng tới, nên đường xá trở về thật sự một chút cũng không xóc nảy, chờ lần nữa tỉnh lại, vốn tưởng mình sẽ ở thành phố G, lại không nghĩ rằng mình lại ở trên một du thuyền tư nhân.

“Tôi đã ngủ bao lâu?”

“Một ngày.”

“Lâu như vậy.” Đường Khanh có chút kinh ngạc, cô đương nhiên không biết, mình ngủ là nhờ có Đại Tư Tế này ‘trợ giúp’. Rời khỏi khoang thuyền, bên ngoài là biển rộng vô biên, mặt trời chiều ngả về Tây, trên mặt biển như được phủ một tầng ánh sáng vàng rực, đẹp đến mức khiến người ta không rời nổi mắt.

Cảnh sắc tuy đẹp, chẳng qua cô vẫn có chút tò mò, bọn họ rốt cuộc đang đi đâu.

“Quân Lãm, chúng ta sẽ tới đâu?”

“Nam Cực.”

“Cái gì?”

Ngủ một giấc tỉnh lại liền xứ thế từ Hoa Quốc chạy đến Nam Cực, làm sao cô không kinh ngạc chứ, chẳng qua rất nhanh tâm tình cô liền vô cùng thoải mái, ngay cả rầu rĩ không vui tích tụ lúc trước cũng tức khắc tiêu tan toàn bộ. Đây chính là Nam Cực nha, tuy không biết có giống với Nam Cực ở thế giới kia của mình không, nhưng cô vẫn rất thích đám chim cánh cụt bự bặm lại đáng yêu vô cùng đó.

Nghĩ vậy, cô đột nhiên nghĩ đến trước đây lúc mình còn là một con mèo, chuyến du lịch trăng mật toàn cầu sau cùng kia, Nam Cực chính là trạm cuối, đáng tiếc vì đã đến giờ nên cuối cùng vẫn không đến đó được.

“Ai da, Thống Thống à, Nam Cực nha, đây chính là Nam Cực đó.”

Hệ thống lạnh nhạt, “Ồ.”

Đường Khanh không dao động, ngược lại tiếp tục vui sướng nói: “Còn có chim cánh cụt đáng yêu nha, cả đàn đó, nghĩ đến hình ảnh kia liền vui không chịu được ~”

Nghe ký chủ rác rưởi khoe khoang, hệ thống tiếp tục lạnh nhạt, “Cẩn thận báo biển.”

“Ho??” Mặt Đường Khanh tràn đầy dấu hỏi, tiếp theo lại nghe được một tiếng cười gian của hệ thống.

“Ai da, báo biển nha, có còn nhớ một tin tức trước kia không?”

“Tin tức gì?”

“Chim cánh cụt bị báo biển cưỡng bức nha, thật sự rất đáng thương, nên người nhớ phải bảo vệ chúng thật tốt.”

Đường Khanh: “..... Ha hả.”

Cảm giác tươi mới bị cái hệ thống rác rưởi này phá sạch không còn một mảnh. Nếu có thể, cô cũng thật sự rất muốn đánh nhau với hán một trận!

Hệ thống thấy cô không nói, hơi có chút vui sướng khi người gặp họa: “Ai da, Khanh Khanh à, sao không nói nữa?”

Đường Khanh cắn răng, “Nói lời gì? Măng chửi người sao?”

Hệ thống lại như hứng thú dâng trào, cất giọng nheo nhéo, vẻ mặt thẹn thùng: “Ai nha, Thống Thống đáng yêu như vậy, làm ‘xao’ có thể mắng Thống Thống~”

Đối mặt với phong cách quý dị như vậy của hệ thống, Đường Khanh trợn mắt há hốc miệng, mà đúng lúc này, Quân Lãm đột nhiên lên tiếng.

“Đang nghĩ gì vậy? Sao lúc thì mặt mũi tươi cười lúc lại ủ rũ cụp đuôi thế?”

Đường Khanh đang nghĩ xem làm thế nào để đối phó với hệ thống nhà mình, nghe được lời này, tức khắc khẽ cong môi.

“Nghĩ đến ngài nha.” Nói xong, nhón mũi chân, cực kỳ khí phách vẩy Đại Tư Tế nào đó trong vách tường, nâng cảm đối phương, vẻ mặt sắc mị nói: “Tiểu ca ca anh tuần như thế, ngoại trừ nghĩ đến cung thì còn có thể nghĩ đến ai đây.”

Quân Lãm mỉm cười ôm cô vào trong lòng, tiếp theo vừa xoay người, vị trí hai người nháy mắt liền đổi chỗ, đảo khách thành chủ nói: “Cô gái nhỏ của ta chủ động như vậy, sao ta có thể thờ ơ được.” Nói xong, liền cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ non mềm mại thế nào cũng không thấy đủ kia.

Nửa ngày, một nụ hôn kết thúc, Quân Lãm có chút luyến tiếc buông đôi môi đỏ của tế phẩm nhà mình ra, rõ ràng đang là thời tiết băng thiên tuyết địa, tuyết lớn bay khắp trời, nhưng hán lại cảm thấy bộ vị nào đó của mình càng thêm nóng rực.....

Không để bản thân chịu thiệt thòi, Quân Lãm trực tiếp khí phách ôm tiểu tế phẩm nhà mình vào trong ngực theo kiểu ôm công chúa, lại lần nữa hôn lên đôi môi đỏ khiến hán lưu luyến quên về, tiếp theo bước thẳng vào trong khoang du thuyền.

Trên gò má, màu đỏ nhạt càng thêm tăng mạnh, cô thuận thế vòng tay lên cổ đối phương, đáp lại nụ hôn nồng nhiệt mạnh mẽ của hán. Đương nhiên, ngay trong nháy mắt quần áo còi xuống kia, cô còn không quên nói với hệ thống: “Ai nha, hệ thống bảo bảo nhà chúng ta còn nhỏ, nhanh nhanh về phòng tôi của người đi thôi.”

Hệ thống bảo bảo:.....

Ta có một câu thô tục, không biết có nên nói hay không.

Ngoài khoang thuyền là đầy trời băng tuyết, trong khoang lại là xuân sắc triền miên.....

Lần nữa tỉnh lại, du thuyền đã ngừng đi, xuyên qua cửa sổ, Đường Khanh nhìn từng con chim cánh cụt bị bắt đang cố gắng nhảy nhót giữa không gian trắng xóa bên ngoài, đáng vẻ kia quả thực đáng yêu không chịu được, liền lập tức kéo người trên giường dậy theo.

Quân Lãm luôn thích chiều chuộng tiểu tế phẩm nhà mình, trên mặt không có nửa điểm không kiên nhẫn, sau khi mặc xong quần áo, hán liền theo cô đi thẳng ra bên ngoài.

Như cảm nhận được linh khí của Đại Tư Tế, đám chim cánh cụt bên ngoài vậy mà lại không có nửa điểm khiếp đảm, ngược lại nhảy nhót đưa quay xung quanh bọn họ.

Đình.....

Giá trị nhiệm vụ trước mắt: 70

Trạng thái nhiệm vụ trước mắt: Khẩu trừ Định Thân Phù 10, khẩu trừ Đan Giám Đầu 20

Tổng giá trị điểm tích lũy trước mắt: 291

Giá trị nhiệm vụ thể giới sau: 70

Kỹ năng thiên phú thấp sáng ở thể giới sau: Tinh thần lực (thể giới đặc thù)

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Tế phẩm 23

Edit: Xanh Lá

Giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu, ý cười trên mặt Đường Khanh nháy mắt ngưng lại.

Hệ thống bảo bảo: “Ký chủ Đường Khanh tôn kính, xin hãy ngồi ổn định, còn một giờ nữa, chúng ta sẽ lập tức tiến vào thể giới tiếp theo.”

Nghe giọng nói máy móc của hệ thống, ý cười trên mặt Đường Khanh dần dần nhạt đi, nhìn cảnh đẹp trước mắt, cô dùng sức nắm bàn tay hiện giờ đã không còn lạnh lẽo.

“Quân Lẫm.”

“Ừm?”

Cảnh tượng này rõ ràng đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, lại vẫn khiến cô có chút khó mở miệng.

“Tôi đột nhiên có chút khát, ngài có thể lên du thuyền tìm thứ gì cho tôi uống được không?”

“Được.”

Bàn tay nắm tay cô dần buông ra, xúc cảm ấm áp dần biến mất, có một chớp mắt, cô rất muốn bắt lấy bàn tay kia, chẳng qua cuối cùng cô vẫn kìm chế, nhìn bóng dáng hắt đi xa, đến tận khi khuất hẳn, lúc này cô mới thu hồi tầm mắt.

“Cho ta mười phút.”

Cô nói với hệ thống.

“Được.”

Quân Lẫm cầm trà sữa nóng hồi trở về, lại thấy vùng đất tuyết trắng xóa trước mặt đã không còn ai cả, chỉ để lại một câu ở đó.

Chính là ba chữ viết trên mặt tuyết mịn, ‘tôi đi đây’.

Thoáng chốc, đôi mắt khó khăn lắm mới có chút ấm áp lại dần dần lạnh đi.

“Cô ấy đi rồi.”

Nói đến đây, giọng nói trong đầu dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Chẳng qua linh huyết đã trả lại cho ngươi.”

Nghe giọng nói không thuộc về mình đó vang lên, chính là hệ thống hợp tác với hắc đời trước, tên là Số Không.

Quân Lẫm gật gật đầu, tiếp theo nhẹ nhàng bâng quơ xóa ba chữ trên tuyết kia đi.

Làm xong việc này, hắc uống một ngụm trà sữa nóng, nhàn nhạt nói: “Lại có thể chạy nhanh như vậy, ngay cả trà sữa cũng bỏ không cần.”

Nói xong, trà sữa trong tay đột nhiên kết băng nhanh chóng, băng sương màu trắng rất nhanh bao trùm toàn bộ cốc trà.

Vào lúc này, cốc trà sữa đột nhiên nổ mạnh, nhưng trà sữa bị nổ mạnh dưới ánh mặt trời lại dần dần nhạt đi, dường như đây thật sự chỉ là một khối băng theo tan đi dần dần dưới ánh mặt trời, cuối cùng biến mất, tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

Làm xong hết thảy điều này, Quân Lẫm ưu nhã thu tay lại, thần sắc nhàn nhạt nói: “Truy tung* đi.”

(truy tìm tung tích) Nửa ngày, Số Không mở miệng, “Truy tung thành công.”

“Đi thôi.”

“Đợi đã.”

Số Không đột nhiên ngắt lời, “Có một việc ta hy vọng người có thể nghe ta khuyên, nếu về sau gặp phải loại tình huống linh huyết này, ta hy vọng người sẽ không hành động theo cảm tính, dù sao cô ấy sớm hay muộn cũng phải đi, người nên thu lại thứ thuộc về mình, chúng ta cần tích lũy sức mạnh.”

Quân Lãm lại không thêm đề ý, “Chỉ cần ở trên người cô ấy, ta sẽ đều không lấy đi, việc này không cần nói lại.”

Số Không thấy hần cô chấp như vậy, rất muốn tiếp tục khuyên, chẳng qua cuối cùng vẫn ngậm miệng.

Vị hợp tác với hần này chính là kẻ si tình, lần trước vì truy tung xuất hiện chút sai sót, nên bọn họ đã tới đây trước cả ngàn năm, mà trong thời gian ngàn năm này, bất luận làm gì hần cũng đều thờ ơ không để ý, cho đến tận khi chờ được tế phẩm của hần xuất hiện.

Nghị lực này ngay cả hần (hệ thống Số Không) cũng đều bội phục, cũng may cô gái kia là người hiểu chuyện, dù rời đi vẫn nhớ trả đồ về.

Cảnh sắc trước mắt tuy đẹp, chẳng qua Quân Lãm lại không có nửa điểm hứng thú, hần sở dĩ tới Nam Cực xem chim cánh cụt, chính là vì ở mấy kiếp trước, khi cô gái nhỏ của hần vẫn còn là một con mèo, hần đã đáp ứng đưa cô đi du lịch vòng quanh trái đất, một lần kia, bọn họ không thể đi đến cuối cùng, nên lúc này liền xem như bỏ sung lại.

Về phần trước mắt, cô ấy đã không còn ở đây, phong cảnh có đẹp thì trong mắt hần cũng không có lấy một chút hấp dẫn.

“Đi thôi.”

“Được.”

**** Ngàn năm trước, khi Thần Ánh Sáng - hoặc cũng có thể nói là Ma Hoàng - lần nữa mở mắt, phía sau là cung điện tráng lệ huy hoàng.

Làm một vị thần, hần đương nhiên sẽ không lộ ra nửa điểm kinh ngạc với quy cách cung điện này, ngược lại thần sắc đạm mạc nhìn tất cả những người quỳ lạy hần dưới bậc thang.

“Đại Tư Tế tại thượng, chúc phúc chúng ta một năm mới mưa thuận gió hoà!”

“Đại Tư Tế tại thượng, chúc phúc chúng ta một năm mới được mùa ngũ cốc!”

“Đại Tư Tế tại thượng, chúc phúc chúng ta một năm mới thân thể an khang!”

Đại Tư Tế? Nghe xưng hô như vậy, hần gõ gõ hợp tác với mình hệ thống, “Số Không, có cách nào khiến ta nắm giữ ký ức thân thể này không?”

“Có, người đợi một chút.”

Số Không dứt lời, rất nhanh, ký ức không thuộc về mình toàn bộ dồn dập tiến vào đầu hần.

Đây là một quốc gia nhân tộc, ở quốc gia này, Đại Tư Tế chính là thần linh của bọn họ, bọn họ cung phụng Đại Tư Tế, khẩn cầu hần có thể phù hộ bọn họ, mà vị Đại Tư Tế này cũng không hề khiến bọn họ thất vọng, quốc gia này gần như chưa từng xuất hiện bất cứ tai ương nào.

Theo ký ức ủa đến, Thần Ánh Sáng cũng có thể thành thực nắm giữ linh khí khổng lồ này, nhưng khi hần tỏa linh khí ra bên ngoài dò xét, lại không hề tìm được tung tích tiểu cô nương nhà mình.

“Số Không, ta không tìm thấy cô ấy.”

Số Không, “..... Người đợi một chút.”

Bởi là lần đầu dẫn người truy tung, Số Không rất đau đầu phát hiện mình thế mà lại có chút sai sót, không ngờ bọn họ lại chạy tới ngàn năm trước, một thời điểm còn chưa xảy ra bất cứ chuyện gì.

Số Không có chút ngưng ngừng, “Cái đó..... xảy ra chút sai lầm, chạy đến ngàn năm trước.”

Nghe vậy, Thần Ánh Sáng nhủ mảy, nhưng cũng chỉ hỏi: “Còn có thể tìm được cô ấy không?”

“Có thể, chẳng qua người phải đợi.”

Rốt cuộc Số Không cũng là hệ thống có thể tránh thoát khỏi sự truy tìm của hệ thống chủ, muốn biết hướng phát triển của thế giới này cũng không khó, nhưng ngay khi hần thấy được tương lai, lại dừng một chút, “Có khả năng người phải chịu chút khổ.”

“Được.”

“Chẳng lẽ người không muốn biết là nỗi khổ gì sao?”

Linh không nhin được mở miệng, lại nghe đối phương thân nhiên nói: “Mặc kệ là gì, chỉ cần có thể gặp cô ấy là được.”

“Thôi được rồi.”

Thần Ánh Sáng thật sự không có hứng thú với cái gọi là ‘khô’ kia, bởi vì trong mắt hắn, không có nỗi khổ nào có thể so được với nỗi đau mất đi cô, vì thế, sau đó không lâu, hắn liền gặp nỗi khổ mà Số Không nói.

Một ngày kia, người hầu của hắn như thường lệ chuẩn bị bữa tối cho hắn, trên bàn ăn đẹp đẽ bày bữa tối đầy đủ sắc hương, mà trong tầm tay hắn là một bầu rượu ngon thơm ngát, hương rượu ngọt thanh dù không uống cũng có thể biết hương vị không tồi.

Nhưng hết thấy điều này cũng chỉ là bề ngoài mà thôi, hắn biết rượu này có vấn đề, nó sẽ tạo một cơ hội có thể khiến hắn bị thương.

Chẳng qua hắn cũng không để ý, hắn không thể thay đổi lịch sử, bởi vì nếu làm vậy, hắn sẽ không thể tìm thấy cô.

Người hầu gần như tham lam nhìn Đại Tư Tế, ngay khoảnh khắc hắn uống xong ly rượu kia, người hầu gấp không chờ nổi móc từ trong ngực ra một con dao đồng, hung hăng đâm trúng trái tim Đại Tư Tế.

Đây là một con dao có thể kìm hãm linh khí của Đại Tư Tế, có nó, bọn họ mới có thể thuận lợi lấy được thứ mình muốn đã lâu.

Đêm hôm đó, bên trong cung điện bị máu tươi nhuộm đỏ, tên người hầu diện mạo đáng ghê tởm hưng phấn lấy đi toàn bộ mái tóc, hai mắt, da, xương máu của Đại Tư Tế, mà khi bọn họ làm hết thấy điều này, Đại Tư Tế từ đầu đến cuối đều có cảm giác.

Số Không thật sự không nở nhin, rốt cuộc lên tiếng hỏi: “Người..... còn tốt chứ?”

“Không sao.”

Giọng nói tuy có vẻ suy yếu vô tận, nhưng lắng nghe lại thờ ơ như cũ.

Sau khi nắm tên người hầu làm xong hết thấy liền nhanh chóng rời khỏi cung điện, đến tận ngày hôm sau tin dữ truyền ra, bọn họ sợ hãi thực lực của Đại Tư Tế, cũng sợ hắn sẽ thức tỉnh, vì thế giả mù sa mưa xây dựng một mộ địa vô cùng xa hoa, đương nhiên mục đích cuối cùng là để giam giữ hắn.

Trước khi ngủ say, Đại Tư Tế đột nhiên hỏi hệ thống của mình: “Ngàn năm sau, nhớ đánh thức ta.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Phu nhân, Thượng tướng thỉnh ngài về nhà! 1

Edit: Xanh Lá

Đã quen với con choáng váng sau mỗi lần xuyên qua, lần này ngược lại Đường Khanh cực kỳ bình tĩnh, đã không còn cảm giác váng đầu, cũng không có bất cứ chỗ nào không khoẻ, ngay cả hoàn cảnh xung quanh dường như cũng không có gì nguy hiểm, tuy cô có chút không hiểu cách trang trí của thế giới này cho lắm.

“Đang truyền tư liệu thế giới.....”

Đây là một thế giới tương lai, nhân loại đã không bị giới cực trong hành tinh địa cầu nữa, mà đã có thể khống chế toàn bộ tinh hệ* (quần thể các hành tinh và ngôi sao). Bên trong tinh hệ này, Liên Bang là cơ quan chấp hành tối cao, mà nam chính lại là người phụ trách quân đoàn số 3 của Liên Bang – Tàn Thời.

Tàn Thời là Thượng tướng quân đoàn số 3, năng lực xuất chúng, diện mạo xuất chúng, chính là nam thần quốc dân độ cấp độ cao nhất. Chỉ là một nam thần như vậy trong một lần bao vây tấn công trùng động* (ở của các loại côn trùng khổng lồ trong thế giới tương lai) lại bị người ám hại, thân chịu trọng thương, cuối cùng phải dựa vào máy trị liệu mới miễn cưỡng còn sống. Hắn đương nhiên không có chuyện làm người thực vật cả đời, khi tỉnh lại vào một năm sau, hắn lại biết được vì muốn lưu lại đời sau của hắn mà cha hắn mẹ lại có thể cưới cho hắn một bà xã cay mắt cực kỳ, dưới con giận dữ, hắn trực tiếp chạy tới thường trú trong quân đội.

Ngay khi hắn đang nghĩ làm thế nào để giải trừ hôn sự, hắn gặp được tình yêu của cuộc đời mình, một đầu linh hải tặc tiếng xấu vang dội khắp thiên hà,

Lâm Nhục Như.

Lâm Nhục Như là con gái riêng của Lâm gia nắm giữ ba quân đoàn lớn, nhưng Lâm gia lại coi cô ấy như nỗi hổ thẹn, phái người giết hại bằng mọi cách, cuối cùng mẹ cô ấy đã bỏ mình trong một lần bị ám sát. Cô ấy căm hận Lâm gia, đối nghịch với Lâm gia khắp nơi, mà dưới sự cố ý lẫn vô tình, Lâm gia cũng đáp nặn hình tượng cô ấy thành một đạo tặc tội ác tày trời.

Hóa ra lúc trước khi Tần Thời bị người hãm hại, chủ mưu lại chính là Lâm gia, Lâm gia vì muốn phá vỡ Liên Bang, lên làm hoàng đế của đế quốc, lại có thể hợp tác với quân đoàn của thiên hà Bóng Tối, thậm chí cuối cùng khi biết Tần Thời và Lâm Nhục Như yêu nhau, bọn họ càng thêm tung tin bốn phía, biến Tần Thời từ nam thần quốc dân trở thành kẻ địch chung của dân chúng.

Lâm Nhục Như không muốn liên lụy hấn, liền một mình rời đi, nhưng cuối cùng lại bị quân đoàn Bóng Tối bắt được. Không muốn Tần Thời bị uy hiếp, cuối cùng cô ấy lựa chọn kết thúc sinh mệnh ngắn ngủi của mình.

Cái chết của cô ấy khiến Tần Thời hắc hóa. Rõ ràng cô ấy thiện lương như vậy, lại bị người đời gọi là rắn rết, rõ ràng cô ấy đơn thuần như vậy, lại bị người ta mọi cách lợi dụng. Nếu tất cả mọi người đã hiểu lầm cô, vậy liền khiến tất cả những người hiểu lầm cô chôn cùng!

Nam chính: Tần Thời

Nhiệm vụ: Ngăn cản nam chính hắc hóa, giúp hấn trùng kiến đế quốc thiên hà

Thân phận lần này của Đường Khanh chính là người vợ trên danh nghĩa của Tần Thượng tướng, Ninh Khê.

Ninh Khê từng đính thân với Tần Thời từ nhỏ, Tần phu nhân và Ninh phu nhân từng là bạn tốt, sau khi hai đứa trẻ sinh ra, hai nhà từng đính thân với nhau ngoài miệng, chẳng qua theo thời gian trôi qua, Ninh phu nhân nhiễm bệnh qua đời nên rốt cuộc cũng không ai nhắc tới việc hôn nhân này nữa, lại thêm về sau phong cách của Ninh Khê đột biến, Ninh gia tuy có chút không cam lòng, nhưng lại không dám đắc tội Tần gia, nên hôn sự này cứ thế trì hoãn như vậy.

Tần phu nhân hiện giờ tuy có chút chướng mắt Ninh Khê, nhưng nói thế nào cũng là con gái duy nhất của bạn tốt, ngoài mặt vẫn phải tỏ ra không có vấn đề gì. Khi bà chủ động đến từ hôn, không nghĩ tới Ninh gia dù thế nào cũng không chịu, hóa ra khi Ninh Khê biết Tần Thời trọng thương hôn mê, cho rằng hấn sẽ cứ như vậy mà hi sinh cho tổ quốc, liền muốn cùng Tần Thời chết đi. Hành động thâm tình kia cuối cùng khiến Tần phu nhân cảm động, một lần nữa đồng ý hôn sự này.

Ninh Khê sùng bái Tần Thời, nhưng hình tượng cô ta sùng bái cũng không phải Tần Thời giống như người thực vật, về phần những cái gọi là thâm tình của Ninh gia, chẳng qua là do Ninh gia bày đặt, chỉ vì muốn bám lấy cây đại thụ Tần gia này. Dù Tần Thời không còn, nhưng vẫn còn Tần lão Thượng tướng, kia chính là quan chấp hành tối cao của quân đoàn Liên Bang số 3, biết bao người ngưỡng vọng!

Nói đến kết quả cuối cùng của Ninh Khê cũng cực kỳ bi thảm, sau mấy năm sống như quả phụ, cô ta thể mà lại đan díu với người Lâm gia, thậm chí cảm cho Tần Thời cái sùng cực lớn. Lâm gia chính là kẻ thù lớn nhất của Tần Thời nhà, cái sùng này bị phát hiện, kết cục cuối cùng đương nhiên là cô ta bị đuổi khỏi nhà, vị Lâm gia kia coi trọng cô ta, đơn giản vì muốn khiến Tần Thời khó chịu, hiện giờ cô ta không còn tác dụng, nên ngay cả đứa con của cô ta cũng không được buông tha, đồng thời bị giết hại.

Khi Đường Khanh đi vào thế giới này, Tần Thời đã hôn mê, mà cách thời gian cô gả cho Tần Thời đã không đầy năm ngày nữa.

“Thống bảo bảo, ta muốn đi tìm nữ chính!”

“Ngươi tìm cô ấy làm gì?”

Lại thấy Đường Khanh đầy mặt kích động, “Thủ lĩnh hải tặc thiên hà đó, ngự tỷ lợi hại cỡ nào nha! Quả thực là thần tượng cho người ta hướng tới!”

Hệ thống cạn lời, “Ta cũng không biết hóa ra ngươi cảm thấy hứng thú với thủ lĩnh hải tặc như vậy nha.”

Đường Khanh vẻ mặt trầm trầm nói: “Ngươi không hiểu, ở thời đại này của chúng ta, trong lòng mỗi người đều có một yakuza* (mafia Nhật Bản).”

Hệ thống khịt mũi, “So với tìm ngự tỷ, ngươi vẫn nên ngắm lại chính ngươi đi, ngươi phải biết trên thế giới này, ngươi chính là người nổi tiếng trên mạng, chính là cái loại ra cửa sẽ bị người ta ném trứng gà đó.”

Lời hấn nói khiến Đường Khanh bắt đầu nhìn thẳng vào dáng vẻ của mình. Nói thật ra, cô cũng không lo lắng quá nhiều, rốt cuộc với thâm mỹ của cái hệ thống ‘cuồng mặt đẹp’ này, dù thế nào cũng không đến mức tìm cho mình một thân xác cay mắt, nhưng trong nháy mắt khi cô soi gương, cô vẫn cảm thấy như mình đang nằm mơ vậy.

“Đây là cái gì?”

“Tóc.”

“Vậy đây lại là cái gì?”

“Vẫn là tóc.” Mắt thấy cô lại muốn cầm lên một mớ tóc màu khác, hệ thống nhẹ nhàng băng quơ nói: “Đừng nhìn, ta đã đếm qua, trên đầu ngươi tổng cộng có bảy loại màu.”

Đường Khanh nhìn thiếu nữ nổi loạn có mái tóc bảy màu trong gương kia, lại cúi đầu nhìn bộ móng tay màu đen vô cùng dài mà rơi vào trầm tư. Nửa ngày sau, cô âm u nói: “Đây là quý tộc Smart* của thế giới tương lai?”

()Smart: Từ lông chỉ những người có phong cách kỳ dị, bắt chước mù quảng phong cách Nhật Bản kết hợp rock ‘n roll nhưng chỉ là vẻ ngoài, không có thực chất. Phong cách kỳ dị bao gồm tóc dài bờm xồm nhiều màu sắc, trang phục rườm rà khác lạ, trang sức kỳ quái...(kiểu tóc HKT có thể là ví dụ)*

Hệ thống rất muốn cười. Nhìn dáng vẻ kỳ chủ nhà mình ăn mệ, quả thực không thể sáng khoái hơn. Chẳng qua làm một hệ thống dù tư cách, hẳn vẫn nhìn xuống, “Ừm, thiếu nữ nổi loạn, quả nhiên thời đại nào cũng giống nhau.”

Đường Khanh hiện tại bắt đầu có chút hiểu rõ vì sao Ninh Khê ra cửa sẽ bị ném trứng gà. Tần Thời chính là nam thần quốc dân, phải cưới một người phụ nữ như vậy, đổi lại là ai cũng đều sẽ tức giận nha. Nhìn mái tóc bảy màu này, có phải cô ta cho rằng gom đủ bảy loại màu sắc có thể triệu hoán thần long không!

“Ta muốn nhuộm lại tóc!” Cô một chút cũng không muốn mỗi ngày rời giường soi gương đều bị mái tóc huyền lệ bảy màu này làm cho đau mắt.

Hệ thống nói: “Ta khuyên ngươi tạm thời đừng nên đi ra ngoài, ngươi phải biết hiện giờ trên mạng đã mắng ngươi đến vượt cả chân trời rồi đấy, cẩn thận ra cửa thật sự bị người ta ném trứng gà.”

Lời cảnh cáo của hệ thống vẫn có tác dụng, sau khi Đường Khanh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng lựa mua thuốc nhuộm tóc trên mạng. Chợ điện tử trong thế giới tương lai mua sắm rất nhanh chóng, từ lúc đặt hàng đến khi hàng tới tổng cộng còn chưa đến hai giờ. Đương nhiên, vì để ngừa vạn nhất mình bị nhận ra, cô vẫn dùng vải bọc lại tóc mới đi ký nhận.

Ký nhận cực kỳ thuận lợi, tóc bảy màu cũng rất nhanh khôi phục màu đen như mực. Làm xong hết thấy điều này, cô cảm thấy mình cuối cùng cũng sống lại.

Ninh Khê hiện giờ một mình dọn ra ngoài cư trú, không vì điều gì khác, đơn giản là cô ta không muốn ngày ngày nhìn cha mình và mẹ kế cùng con của bọn họ một nhà ba người tương thân tương ái. Dưới bầu không khí như vậy, cô ta giống như một người dư thừa.

Thời gian năm ngày trôi qua rất nhanh, mà trong thời gian đó cô cũng hoàn toàn thích ứng với mọi thứ của thế giới này.

Năm ngày sau, nói là hôn lễ, nhưng không có lễ phục cũng không có khách khứa, càng không có chú rể, chỉ có một mình cô lẻ loi mặc váy dài trắng xuất phát từ Ninh gia, mang theo hành lý của mình đi tới Tần gia.

Trong lòng Tần phu nhân ít nhiều vẫn có chút mâu thuẫn với đứa trẻ tóc bảy màu này, nếu không phải vì cô là con gái của bạn tốt, dù có thâm tình hơn nữa bà cũng sẽ không gật đầu, nhưng hiện tại nhìn cô mái tóc thuần đen, một thân váy dài đơn giản thanh lịch, lại khiến trước mắt bà ấy sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Phu nhân, Thượng tướng thỉnh ngài về nhà! 2

Edit: Xanh Lá

Ninh Khê có được một túi da tốt* (ngoại hình đẹp), chỉ là trước kia cô ta theo phong cách khác người, nên không ai chú ý tới khuôn mặt đẹp của cô ta, ngược lại cảm thấy cô ta..... thiếu năng trí tuệ. Hiện giờ thay đổi phong cách, dung nhan kia lại tuyệt mỹ đến mức khiến trước mắt người ta sáng ngời.

Đường Khanh sớm đã nghĩ xong đối sách, nên không đợi đối phương mở miệng, liền tự mình nói: “Phu nhân, Tần Thượng tướng còn đang bệnh, cháu muốn cầu phúc cho anh ấy, từ hôm nay trở đi, cháu quyết định ăn chay niệm phật, tu thân dưỡng tính, để cầu phúc cho Thượng tướng thật tốt, mong anh ấy có thể sớm ngày tỉnh lại.”

Vừa nói đến con mình, Tần phu nhân tức khắc đỏ hốc mắt. Con mình hiện còn đang nằm ở nơi đó, động cũng không thể động, cô bé này dù có như thế nào, nói ra được lời như vậy tất nhiên là có tâm.

“Con ngoan, còn gọi ta là phu nhân gì chứ, nên sửa miệng.”

Đường Khanh cũng không ngượng ngùng, nói thẳng: “Mẹ.”

“Ng Sloan.” Tần phu nhân nói xong, lại nghĩ chồng mình không ở đây, sợ cô buồn lòng nên liền giải thích: “Quân đoàn số 3 có việc, cha con làm đại quan chấp hành, hôm nay e là không uống được trà con kính, con cũng đừng để trong lòng nha.”

“Không sao đâu mẹ, cha làm việc là vì Liên Bang, vì dân chúng, con kính trà chỉ là việc nhỏ. Lại nói, chỉ cần có tâm, trà này bất cứ lúc nào cũng có thể

kính được, đều giống nhau thôi.”

Tần phu nhân thấy cô hiểu chuyện như vậy, tức khắc trong lòng rất vui, thậm chí trong nháy mắt còn nghĩ nếu con trai mình vẫn tỉnh, thì đó sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Mất thấy Tần phu nhân lại muốn rơi lệ, Đường Khanh liền sợ hãi, vì thế nói ngay: “Mẹ, lúc con tới có nghe quán gia nói mẹ đã nhiều ngày chưa ăn uống gì, gần đây con có học một chút về nấu ăn, nếu mẹ không chê, con làm đồ ăn cho mẹ nhé, được không ạ?”

Tần phu nhân không có con gái, hiện giờ thấy cô suy nghĩ cho mình như vậy, trong lòng liền có chút ấm áp, “Để mẹ bảo người dẫn con đi, con cũng đừng mệt quá.”

“Sẽ không mệt đâu ạ.” Nói xong, Đường Khanh liền đi theo quán gia.

Tần phu nhân gần đây không ăn uống, làm món quá dầu mỡ cũng không tốt, vì thế cô liền làm chút cháo gà nấm hương đơn giản. Thịt gà lấy ức gà, không có mỡ lại nhiều dinh dưỡng, mà nấm hương lại khiến hương vị càng thêm đậm đà, một bát cháo này, đầu bếp đứng một bên ngửi được cũng nước miếng chảy ròng, nếu không phải biết đây là thiếu phu nhân mới vào cửa của Tần gia, ông ta cũng liền hận không thể kéo người tới học hỏi bàn luận một phen.

Tần phu nhân nhìn bát cháo nóng hổi, tuy không có hứng ăn uống, nhưng cũng không tiện từ chối tâm ý của đối phương, liền nếm mấy ngụm nhỏ, kết quả vừa nếm lại không dùng miệng được.

Trong thế giới tương lai, nấu cơm đã là một chuyện cực kỳ xa xỉ. Ở thời đại mà viên dinh dưỡng tràn lan này, cũng chỉ có quý tộc hoặc người có tiền mới có ý mời đầu bếp mà thôi, nhà người bình thường đều dùng các loại viên dinh dưỡng hương vị khác nhau làm món chính.

Đường Khanh biết rõ, muốn lấy lòng một người trước hết phải “mua chuộc” được dạ dày của đối phương, nên khi cô thấy Tần phu nhân uống cháo xong, còn không quên ân cần nói: “Nếu mẹ thích uống, vậy sau này hàng ngày con đều sẽ nấu cho mẹ.”

Tần phu nhân rất muốn nói con đừng khiến bản thân mệt nhọc, nhưng nhớ lại hương vị trước đó, lại ma xui quỷ khiến mà gật đầu, chờ đến khi người đầu bếp đi rồi, lúc này bà mới bắt đầu tự trách, hôm nay ngày đầu tiên đã để con đầu nấu cơm cho mình, liệu có phải hơi giống mẹ chồng độc ác hay không?

Đường Khanh thật ra không hề để ý đến ý nghĩ của đối phương, hiện giờ cô không quyền không thế, chỉ có thể bám lấy Tần phu nhân, nói thế nào cũng là mẹ nam chính, vợ của quan chấp hành tối cao tại quân đoàn số 3, nếu được bà yêu thích, cho dù về sau có ly hôn với nam chính, cô cũng không đến mức phải chịu thương tổn gì. Về phần trước mắt, trước hết cô phải khiến Tần phu nhân thích mình, nếu không nói gì cũng đều là dư thừa cả.

Muốn lấy lòng Tần phu nhân không khó, trước tiên cô phải đáp nặn hình tượng của mình thành một người vợ yêu chồng sâu sắc, thậm chí có thể vì hắn mà nguyện ý từ bỏ sinh mệnh của mình. Không có người mẹ nào sẽ chán ghét một người toàn tâm toàn ý đối đãi con trai mình như vậy, nên bước đầu tiên ngoại trừ việc lấy lòng dạ dày của Tần phu nhân, cô còn phải lấy lòng Tần Thượng tướng đang nằm trong máy trị liệu kia nữa.

Tần Thượng tướng trước mắt không có bất cứ tri giác gì, dĩ nhiên là không cách nào toàn tâm toàn ý đối đãi với hắn, chẳng qua cô vẫn có thể làm chút biểu hiện bề ngoài, ví dụ như tạo một tài khoản trên mạng internet thiên hà, chuyên đăng lên một số chuyện cô làm vì Tần Thượng tướng.

Ninh Khê đã sớm nổi tiếng khắp mạng internet thiên hà, chẳng qua trước kia cô nổi là do bị ghét, muốn trong khoảng thời gian ngắn xoay chuyển cái nhìn của mọi người là cực kỳ khó khăn, chẳng qua việc thành do người.

Hôm nay là ngày tân hôn của Ninh Khê và Tần Thời, tuy không có hôn lễ, nhưng cũng đã có giấy chứng nhận từ chính phủ, vì thế Đường Khanh cầm giấy hôn thú chụp một bức ảnh selfie đăng lên. Đương nhiên, khi up hình ảnh lên, cô viết kèm theo một câu thế này.

“Anh yêu, tân hôn vui vẻ, em chờ anh tỉnh lại.”

Ảnh chụp vừa đăng lên, nháy mắt nổi khắp toàn bộ mạng thiên hà, Thượng tướng đại nhân Tần Thời kết hôn mọi người đều có nghe nói, ngoại trừ một bộ phận xem diễn, thì số người tức giận lại nhiều hơn. Kia chính là Thượng tướng đại nhân, thần tượng của bọn họ, nam thần của bọn họ, một người hoàn mỹ như vậy lại có thể cưới một thứ rác rưởi tồi tệ như vậy, hơn nữa gu thẩm mỹ còn đặc biệt cay mắt người ta, dù bọn họ biết cuộc hôn nhân này không có hôn lễ, không có chúc phúc, thậm chí ngay cả chính chú rể cũng đều không tham gia, nhưng nên tức giận vẫn phải tức giận!

Nam thần của bọn họ, sao có thể cưới một người phụ nữ như vậy chứ!

Trong khoảng thời gian ngắn, mạng internet thiên hà bùng nổ.

Đường Khanh đoán được bình luận phía dưới nhất định đều là người mắng cô, chẳng qua không sao cả, người đứng cảm chân chính có gan đối mặt với tất cả cuộc đời.

Cứ như vậy, mỗi ngày cô đều đăng một số video về mỹ thực, ngẫu nhiên đưa một chút tin tức về bệnh tình của Tần Thời, dần dần bắt đầu có người thay đổi ấn tượng về cô.

Không thể không nói, ở thế giới món ngon hi hữu này, video mỹ thực rất nhanh liền khiến một số người chú ý, hơn nữa hiện giờ Ninh Khê không còn trang điểm ăn mặc khoa trương, dung nhan đơn giản lại không hề kém cỏi kia, rất nhanh lại “bất” được một số người cuồng mặt đẹp làm “tù binh”.

Thế giới luôn đối xử đặc biệt tử tế với người có khuôn mặt đẹp, mặc dù ban đầu họ chửi mắng Ninh Khê không dứt, nhưng sau mấy tháng này, dần dần

tiếng mắng chửi trong phần bình luận cũng bắt đầu thay đổi, bọn họ cũng biết với tình trạng của Tần Thượng tướng hiện giờ, muốn tỉnh lại là rất khó, Ninh Khê gả cho hắn, trên cơ bản cũng chẳng khác gì quả phụ, việc này nếu đặt vào mình, dù Tần Thời từng là nam thân, vẫn sẽ khiến không ít người lùi bước, nhưng cô lại không do dự nửa phần, thậm chí còn theo cùng hắn đồng sinh cộng tử, phần tâm ý này dần dần khiến người ta cảm động. Vì thế, tiếng chửi rủa ban đầu dần biến thành tiếng cầu mỹ thực, thậm chí còn có không ít lời an ủi. Đương nhiên, tiếng mắng vẫn có, nhưng lại ít hơn trước kia quá nhiều.

Đường Khanh vì lung lạc nhân tâm, còn không quên làm một hoạt động rút thăm trúng thưởng, phần thưởng sao, đương nhiên là món ngon cô làm.

Ban đầu, mọi người tuy thấy trong video cô nấu ăn rất ra dáng ra hình, nhưng vẫn có không ít người hoài nghi với món ăn cô làm ra, đến tận khi chính mình được chọn trúng thưởng, từ đây bọn họ liền hoàn toàn luân hãm.

Mất thấy thái độ của mọi người đối với cô đã chuyển biến rất nhiều, ngay cả Tần phu nhân đối xử với cô cũng đặc biệt sùng ái, cô cảm thấy đã đến lúc mình có thể tìm nữ chính được rồi.

Ngay khi cô chuẩn bị khởi hành, lại trùng hợp biết được sinh nhật của Tần Thời sắp tới, để tỏ vẻ chúc phúc, cô tiếp tục sử dụng bàn tay vàng của mình quay một đoạn video.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Phu nhân, Thượng tướng thỉnh ngài về nhà! 3

Edit: Xanh Lá

Đây là một đoạn nhạc trình bày bằng tiếng sáo, ca khúc do chính cô cải biên, biểu diễn cũng là chính cô, ngay cả vũ đạo trong video cũng đều do cô tự mình làm lấy, mấy khả năng này đều là bàn tay vàng cô có được khi đi làm nhiệm vụ, tùy tiện lấy ra một thứ trong đó cũng đủ khiến người ta trước mắt sáng ngời, suốt đời khó quên. Hiện giờ cô ném ra toàn bộ một lượt, nháy mắt liền khiến toàn bộ mạng internet thiên hà bùng nổ.

Đây là một đoạn video ghi lại trong hoa viên. Giữa muôn vàn hoa tươi rực rỡ, mọi người thấy được một thiếu nữ tuyệt mỹ mặc vũ y* (bộ đồ múa) màu trắng họ chưa thấy bao giờ, gió mát thổi qua mang theo vạt áo tung bay, đẹp đến mức như tiên trong tranh vậy, mà theo âm nhạc vang lên, tiếng sáo trong trẻo xa xưa kia tức khắc hấp dẫn lỗ tai mọi người. Tiếng sáo uyển chuyển mông lung, mỏng manh như tơ vậy, ước chừng qua mười giây, giọng hát dễ nghe trầm bổng vang lên, đó tựa như tiếng trời, khiến tất cả mọi người dừng động tác trong tay. Vốn tưởng như vậy đã đủ khiến người ta kinh diễm, lại không nghĩ rằng theo tiếng ca vang lên, thiếu nữ bắt đầu động tác múa, bàn tay trắng như ngọc uyển chuyển lưu luyến, tà váy tung bay, đôi mắt vốn nên sáng ngời giờ phút này lại mang bi thương nhân nhật.

Một điệu múa hoàn thành, thiếu nữ đứng trong vườn hoa, dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ, cô đột nhiên nở nụ cười xán lạn, “Anh yêu, sinh nhật vui vẻ.”

Rõ ràng khuôn mặt mang nụ cười, nhưng bi thương trong ánh mắt lại mãi không tan đi, dưới sự đối lập cực kỳ rõ rệt này, tất cả mọi người đều đau lòng cho cô.

Trong khoảng thời gian ngắn, mạng internet thiên hà lại một lần. tê liệt.

Đường Khanh cũng không biết video này tạo được ảnh hưởng lớn đến đâu, lúc này cô đang chui trong chăn ngủ, nếu muốn tìm nữ chính, trước hết cô cần nghỉ ngơi dưỡng sức, hiện giờ phần tiền diễn* (phần trước khi diễn ra vở kịch) cũng đã chuẩn bị xong, Tần phu nhân cũng đồng ý để cô đi du lịch, chỉ chờ đến sáng ngày mai, cô sẽ có thể làm chuyện của mình rồi!

Cũng không biết có phải càng nghĩ càng vui vẻ hay không, lúc này cô lại có chút không ngủ được, “Thống Thống, xuyên đến nhiều thế giới như vậy, cuối cùng cũng gặp một ngự ty nha! Ngắm lại thật có chút kích động đấy!”

Hệ thống rất muốn nói người thế này không gọi là “có chút kích động”, đây quả thực chính là kích động điên rồi!

Ký chủ nhà người khác đều kích động vì đối mặt nam chính, cô ‘con mèo nhà nó’ lại có thể kích động với nữ nhân! Đối phương còn là thủ lĩnh hải tặc thiên hà! Đây ‘con mèo nhà nó’ là cái kiểu đam mê gì.

Hệ thống không mở miệng cũng không khiến Đường Khanh giảm bớt hứng thú, ngược lại tiếp tục nói: “Người chừng nào thì tìm cho ta một vai thủ lĩnh hải tặc để trải nghiệm cho đã ghiền đây!”

Hệ thống lạnh nhạt mặt: “Không phải ta đã tìm cho người rồi sao, cái giao diện tu tiên kia kìa, ngắm lại sư đệ nhà người xem, năm đó người khí phách thế nào, hết đá người ta xuống vách núi, còn ngược đãi người ta bầm dập, đây chính là còn lợi hại hơn thủ lĩnh hải tặc nhiều lắm.”

Đường Khanh:

Thấy đối phương không nói, hứng thú của hệ thống lại bị khơi dậy, “Ai da, sao lại không mở miệng, người không phải muốn làm ngự ty sao? Vậy ta bớt thời giờ thương lượng với người trên tổng bộ một chút, lần sau để người trực tiếp làm lão đại hắc đạo đi, thuận tiện lại tìm một nam chính thích bị ngược.”

Đường Khanh đầu đầy hắc tuyến, cái hệ thống rách này tuyệt đối đang dùng việc công để báo thù riêng!

Đã ngược nam chính thì khẳng định không có kết cục tốt gì! Còn chơi ngự tỷ cái rắm!

Không cách nào nói tiếp với hệ thống được, cô đơn giản nhắm mắt. Mà ngay khi cô sắp ngủ, bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

Khó khăn lắm mới ngủ nổi, kết quả lại bị người quấy rầy, tâm tình cô dĩ nhiên rất kém.

Vừa ngáp, cô vừa mở cửa ra, lại không ngờ người đứng ở cửa chính là Tần phu nhân, mà khi bà ấy nhìn thấy mình, động tác đầu tiên thế mà lại là ôm cô thật chặt.

Đường Khanh mặt đầy dấu hỏi, lại không biết đáng về này của cô khiến người ta đau lòng cỡ nào.

Đôi mắt mang ánh lệ rung rung, đáng về mang nét bi thương nhân nhật, quả thực khiến Tần phu nhân không thể không đau lòng.

“Con à, con có ổn không?”

“Rất ổn ạ.”

Cô đương nhiên rất ổn, ánh lệ trong mắt là vì ngáp nên thấm ra, về phần bi thương, đó hoàn toàn là vì bị người quấy rầy khi đang buồn ngủ, chẳng qua câu trả lời thành thật này của cô, Tần phu nhân lại không tin.

Từ sau khi xem video kia, Tần phu nhân liền càng thêm thương đứa nhỏ này, “Tiểu Khê, không phải con muốn đi ra ngoài một chút sao? Có nghĩ ra sẽ đi đâu chưa?”

Đường Khanh còn lâu mới nói ra mục đích của mình, vì thế lắc lắc đầu, “Chỉ là tùy tiện đi một chút thôi ạ.” Nói xong, cô đột nhiên nghĩ đến một đáp án hoàn mỹ, lại nói: “Chỉ là con muốn đến tất cả những nơi Tần Thượng tướng đã từng đi qua.”

Cô toàn tâm toàn ý yêu con trai mình như vậy, trong lòng Tần phu nhân càng thêm cảm động.

“Một mình con mẹ không yên tâm, để mẹ bảo người đi theo con nhé. Đúng rồi, tiền có đủ hay không, không đủ thì nói mẹ lại cho con.” Nói đến đây, bà lại đơn giản nói: “Thôi được rồi, để mẹ trực tiếp bảo cha con cho một tiểu đội đi theo, về phần tiền nong, mẹ nhớ rõ mẹ có một tấm thẻ vàng, đến lúc đó con nhìn trúng cái gì cứ thế mà quẹt.”

Thẻ vàng là thẻ không có giới hạn chi tiêu, có thể quẹt vô hạn, mà “cha con” trong miệng Tần phu nhân dĩ nhiên không phải cha của thân xác Ninh Khê này, mà là quan chấp hành tối cao của quân đoàn số 3. Trực tiếp phái một tiểu đội căn bản không thành vấn đề, chỉ là Đường Khanh lại tròn tròn mắt, cô chẳng qua chỉ muốn lên lút đi tìm nữ chính, lại không ngờ sẽ hưng sư động chúng* như vậy! (*huy động nhiều người làm việc)

“Mẹ, con muốn một mình.”

Không đợi cô nói xong, Tần phu nhân lại nghiêm khắc cự tuyệt, “Tiểu Khê, không thể tùy hứng, con không biết tình hình bên ngoài hiện tại. Một mình con ở bên ngoài, mẹ không yên tâm.”

“Con.”

“Nếu con nói thêm nữa, mẹ liền không đồng ý cho con đi nữa đâu.”

Nhìn Tần phu nhân biểu cảm nghiêm túc như vậy, Đường Khanh yên lặng rơi lệ trong lòng. Xem ra muốn tiếp cận nữ chính, cô còn phải nghĩ cách khác mới ổn.

“Vậy được rồi, con đồng ý.”

Vừa dứt lời, cô liền rũ đầu quay về phòng, lại thấy quân gia vội vã chạy tới, vừa chạy còn vừa kích động hô to.

“Phu nhân, tin tức tốt! Tin tức tốt vô cùng!”

Có thể làm quân gia Tần gia, tu dưỡng có thể nói còn tốt hơn quý tộc bình thường rất nhiều, chuyện có thể khiến ông ấy kích động như vậy, tất nhiên là đại sự gì đó.

Đường Khanh dừng động tác quay về phòng, chỉ thấy quân gia vừa chạy vừa thở hổn hển, lại kích động quơ chân múa tay.

“Phu nhân, thiếu gia.” Bởi vì chạy quá nhanh, quân gia có chút nói không nên lời, “Thiếu gia, tỉnh.”

Chỉ một thoáng, Đường Khanh cứng đờ tại chỗ, cô từng mắt không dám tin tưởng mà nói: “Ông nói gì?”

Quân gia sớm đã thay đổi cái nhìn về Ninh Khê, hiện giờ nghe thấy cô mở miệng, chẳng những không làm lo, mà ngược lại vui vẻ nói: “Thiếu phu nhân, thiếu gia tỉnh, ngài mau cùng phu nhân đi xem một chút đi.”

Đường Khanh luống cuống tay chân đuổi kịp Tần phu nhân, nội tâm lại rít gào với hệ thống: “Cái này ‘con mèo nhà nó’ không giống giả thiết! Đã nói hơn một năm cơ mà, lúc này mới mấy tháng đây!”

Hệ thống sớm đã bình tĩnh, “Tổng bộ bên kia đã sớm đưa ra đáp án, trong quá trình xuyên qua sẽ có khả năng xuất hiện chút lệch lạc, chẳng qua về cơ bản cũng không có ảnh hưởng gì lớn.”

“Người ‘con mèo nhà nó’ ảnh hưởng đến ta!” Đã nói là có thể đi du lịch, giữa chừng lại bị hoãn vô thời hạn như thế, Đường Khanh sao lại không tức được. Nhưng có tức thì cô vẫn phải đối mặt với Tần Thôi, người chồng trên danh nghĩa của cô.

Tần Thôi tuy đã tỉnh, nhưng thân thể lại vô cùng suy yếu, nhìn mẹ mình và một thiếu nữ khác đi vào từ ngoài cửa, hần hoi nheo mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Phu nhân, Thượng tướng thỉnh ngài về nhà! 4

Edit: Xanh Lá

Vì đã mấy tháng không ra dưới ánh mặt trời, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng của Tần Thôi giờ phút này thoát nhìn có chút tái nhợt, hiện tại đôi mắt đen nhánh thâm thúy lạnh lùng đảo về phía thiếu nữ đang đi về phía hắn. Một người có thể lên làm Thượng tướng, dù giờ phút này suy yếu nằm trên giường, thì khí thế cường đại sẵn có kia vẫn khiến người ta không dám khinh thường như cũ.

Đây không phải lần đầu tiên Đường Khanh nhìn thấy hắn, chẳng qua lúc trước hắn đều chỉ an tĩnh nằm trên giường, hiện giờ cặp mắt lạnh lẽo kia mở ra, rõ ràng chỉ là một ánh mắt quét tới, nhưng khí phách cường đại đó lại khiến người ta không rét mà run.

Tuy cô không đến mức bị một ánh mắt dọa sợ, chẳng qua là gan Ninh Khê lại không lớn, nên cô liền co người lại phía sau Tần phu nhân.

Tần phu nhân dĩ nhiên nhận thấy động tác nhỏ này. Mấy tháng qua bà sớm đã bị Ninh Khê làm cho cảm động, nên lúc này thấy cô hết sức đáng thương tránh ở phía sau mình, bà không khỏi nói với con trai: “A Thôi, Ninh Khê là vợ của con.”

Tần Thôi vừa tỉnh lại đã phải nhận một tin tức sấm đánh bên tai như vậy, nếu là người bình thường đã sớm trợn tròn mắt, nhưng hắn lại chỉ như ngơ ngác, “Từ khi nào con có thêm một người vợ thế? Sao con lại không biết nhỉ?”

Tần phu nhân cũng biết nhất thời khiến hắn tiếp nhận việc này có chút khó khăn, nhưng Ninh Khê là con dâu tốt, bà không đành lòng khiến cô thương tâm, liền khuyên nhủ: “A khi, Tiểu Khê là đứa nhỏ tốt, con bé vì con mà trong thời gian này đã chịu không ít thiệt thòi.”

Tần Thôi không chút để ý liếc mắt nhìn thiếu nữ tránh phía sau mẹ mình, cười như không cười, “Cô ta chịu khổ vì con chính là cô ta tự nguyện, ý này của mẹ chính là cô ta chịu khổ vì con, thì con phải tiếp nhận cô ta sao?”

Tần phu nhân há hốc miệng muốn giải thích điều gì, nhưng con trai bà trong lòng bà rõ nhất, trừ phi hắn có thể tiếp nhận Ninh Khê, nếu không có nói nhiều hơn cũng vô dụng. Nghĩ vậy, bà đột nhiên có chút hối hận, lúc trước không nên lỡ mồm cưới vợ thay nó như thế, nhưng tình huống lúc trước, ngay cả bác sĩ đứng đầu cũng đều nói qua..... khả năng tỉnh lại là cực kỳ nhỏ, nên bà mới muốn giữ lại đời sau cho nhà họ Tần.

Trong lòng thở dài, nhưng vào lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói thật nhỏ.

“Mẹ, không sao đâu.”

Tần phu nhân vốn đang áy náy, nghe xong lời này, áy náy trong lòng càng nhiều hơn. Đúng lúc này, Tần Thôi đột nhiên mở miệng.

“Mẹ, con mệt mỏi.” Hắn vừa mới tỉnh lại, thân thể suy yếu cũng là bình thường, Tần phu nhân không tiện nói gì, chỉ có thể rời đi. Chẳng qua trước khi bà rời khỏi, Tần Thôi lại nói: “Cô ở lại.”

Đường Khanh đang ngoan ngoãn theo sau Tần phu nhân, ngay lúc cô chuẩn bị rời khỏi, lại chợt nghe được lời này, thực sự gây ra một chớp mắt. Chẳng qua rất nhanh cô liền bình tĩnh lại, với kinh nghiệm làm nhiệm vụ mấy thế giới của cô, cô đã không có bất cứ hy vọng nào về việc nam chính có thể đi theo lộ tuyến bình thường nữa.

“Tần Thượng tướng gọi tôi?” Trên mặt hiện một tia kinh ngạc, cô thật cẩn thận mở miệng, ánh mắt nhìn đối phương mang theo ánh sao lấp lánh. Với hình tượng của Ninh Khê mà nói, kỹ thuật diễn của Đường Khanh không có chút sơ hở nào.

Đồng thời kinh ngạc còn có Tần phu nhân, bà nhìn về phía con trai mình, chẳng qua bà còn chưa kịp dò hỏi, đã lại nghe Tần Thôi nói với mình: “Mẹ thay con cưới vợ, nói thế nào con cũng phải tìm hiểu thật kỹ chứ, đúng không?”

Nghe được lời này, Tần phu nhân sao còn quản câu “Con một mỗ” nhằm đuổi khéo người ta của hần nữa, lòng tràn đầy vui sướng, bà nói: “Đúng vậy, con cứ từ từ tìm hiểu, mẹ đi trước đây.”

Tần phu nhân vừa đi, không khí nháy mắt trở nên quý dị. Đường Khanh cúi đầu xuống, nhìn như thẹn thùng, kỳ thật đang thương lượng đối sách với hệ thống, “Thống bảo bảo, nam chính tỉnh rồi, liền hỏi người một câu có sợ không?”

Thống bảo bảo tỏ vẻ: “Nam chính tỉnh thì tỉnh, vì sao ta phải sợ?”

“Ày dà, người đã quên nam chính của mấy thế giới trước à?”

Nghe được lời này, Thống bảo bảo hoàn toàn câm nín. Từ khi hệ thống chủ khôi phục lại sau công kích, hần liền không thể tự mang đồ vào phòng tối nữa, tưởng tượng đèn nơi đen như mực cái gì cũng đều không có kia, hần cảm thấy mình thật tội nghiệp, muốn khóc lên.

“Thống Nát này, ta nghĩ ra một đối sách.”

“Nói!”

“Ta muốn nhuộm tóc trở lại!”

Một người có phong cách quý tộc Smart, đối phương hần sẽ không muốn động tay vào đúng không, Đường Khanh đang nghĩ cực kỳ tốt đẹp, Tần Thời rút cuộc lại mở miệng lần nữa.

“Cúi đầu làm gì, lại đây.”

Giọng nói bá đạo vang lên, Đường Khanh thậm trí trắng mắt, chẳng qua thân thể lại vẫn ngoan ngoãn đi qua, “Tần..... Tần Thượng tướng có gì phân phó sao?”

“Tần Thượng tướng?” Tần Thời nhắm lại ba chữ này, một lát sau, hần nhìn như tùy ý nói: “Tôi cho rằng với quan hệ giữa chúng ta, không nên xa lạ như vậy mới đúng.” Nói xong, dừng một chút, lúc này mới nói: “Cô có thể gọi tên tôi.”

Thái độ nhìn như tùy ý, nhưng trời biết hần dùng sức mạnh ý chí lớn thế nào mới không ôm cô vào trong ngực. Hần hít sâu một hơi, không thể nóng vội, nếu không sẽ dọa sợ cô gái nhỏ của hần mất.

Đường Khanh có chút sợ hãi lại có chút thẹn thùng nhìn đối phương, cuối cùng như lấy hết dũng khí mới nói: “Tần Thời.”

Tần Thời không chút để ý gật gật đầu, “Tuy mẹ tôi lấy danh nghĩa của tôi cưới cô, nhưng cô hần cũng rõ ràng, bất cứ lúc nào tôi cũng có quyền lợi giải trừ hôn nhân.”

Nghe vậy, trong mắt lập tức thăm ra một chút sương mù, cô cắn môi, ra vẻ kiên cường nói: “Tôi, tôi biết.”

Đương nhiên, trong nội tâm lại tràn đầy vui sướng, cầu giải trừ hôn nhân, ai không giải trừ làm cún!

Tần Thời dĩ nhiên không nhìn được nội tâm vui mừng của cô, bởi vì vừa tỉnh lại, thân thể hần vẫn cực kỳ không khỏe, có thể nói lâu như vậy, hoàn toàn là dồn hết sức lực. Để tránh cho mình lại lần nữa ngất xỉu, hần trực tiếp để cô rời đi trước.

“Nếu cô đã biết, vậy lời dư thừa tôi cũng không nói làm gì. Đi xuống đi.”

“Được.”

Đường Khanh lưu luyến nhìn hần. Đương nhiên, vào khoảnh khắc xoay người kia, tất cả cảm xúc trong mắt cô biến mất toàn bộ.

Tin tức Tần Thời tỉnh lại cũng chưa tiết lộ ra ngoài, rốt cuộc thân thể hần lúc này cũng cực kỳ không ổn, hơn nữa kẻ chủ mưu phía sau màn vẫn chưa tìm ra. Cân nhắc mãi, Tần gia quyết định tạm thời phong tỏa tin tức này.

Phòng Tần Thời đang ở có giường trị liệu chế tạo riêng cho hần, nên hần và Đường Khanh tạm thời ở riêng. Mà khi trở lại phòng mình, Đường Khanh không chút do dự, trực tiếp lên mạng internet thiên hà mua một bộ thuốc nhuộm tóc bảy màu huyền lệ.

Hai giờ sau, cô vốn đang mang phong cách đơn giản thanh tân, lại một lần nữa biến thành quý tộc Smart có thể khiến người ta trở mặt.

Hệ thống tuy cũng tán thành ý tưởng này, nhưng khi hần thấy một màn như vậy, vẫn giật giật môi nói: “Thật đúng là..... cay mắt nha.”

“Ai nha, dù sao ta cũng không nhìn thấy được, chịu thương tổn cũng là người khác.” Nói xong, cô còn không quên vũ mị sửa sang lại đầu tóc mình.

Hệ thống:.....

Nếu có thể, ta muốn lựa chọn mắt mù.

Có mái tóc hoa mỹ như vậy, sáng sớm hôm sau, cô lại lần nữa biến thành đối tượng chú mục của tất cả mọi người trong Tần gia.

Đọc theo đường đi, tất cả đều sợ ngây người, nhìn phong cách thanh kỳ của Thiếu phu nhân, lấp bắp nói.

“Thiếu. Thiếu phu nhân, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Đường Khanh cười đáp lại. Nếu Tần Thòì đã tỉnh, vậy trạm đầu tiên của cô dĩ nhiên là đi gặp hấn, vì thế dưới dáng vẻ tròn mắt há hốc miệng của đối phương, cô cười thẹn thùng, “Tần Thòì, chào buổi sáng.”

Tần Thòì: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chính Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Phu nhân, Thượng tướng thỉnh ngài về nhà! 5

Edit: Xanh Lá

Khuôn mặt Tần Thòì hơi vặn vẹo trong chớp mắt, lần đầu tiên hấn biết vẫn còn chuyện có thể khiến mình tròn mắt há hốc miệng, ngây người thật lâu, rồi cuộc hấn mới nói, “Tóc này của cô.....”

Không đợi hấn nói xong, đã thấy Đường Khanh cười thẹn thùng, “Đẹp chứ?”

Tần Thòì: “.....” Hấn thật sự không nói nổi chữ ‘đẹp’.

Nhưng hấn không nói lời nào, Đường Khanh lại tiếp tục nói: “Tôi thì cảm thấy rất đẹp.”

Nghe thế, Tần Thòì rớt cuộc không thể nhịn được nữa, “Đổi đi.”

“Vi sao?” Lần đầu tiên, Đường Khanh rớt cuộc cũng có chút kiên cường, nhưng trả lời cô lại chỉ có một chữ.

“Xấu!”

Vốn cố ý làm đối phương ghê tởm, vì thế Đường Khanh tiếp tục thể hiện kỹ thuật diễn, “Xấu chỗ nào! Rõ ràng rất đẹp!” Nói xong lời cuối cùng, cô đỏ ửng hốc mắt, rõ ràng là biểu cảm hấn nên khiến người ta đau lòng, nhưng gắn với mái tóc kia, người nhìn lại chỉ muốn phát điên.

Tần Thòì hít sâu một hơi, mái tóc này thật sự quá khiêu chiến thẩm mỹ của hấn, nên dù đối phương thoát nhìn cực kỳ đau lòng, hấn vẫn kiên trì nói: “Tôi lặp lại lần nữa, đổi đi.”

Như không ngờ đối phương lại có thể kiên trì như thế, hốc mắt vốn đang ửng đỏ nháy mắt liên tràng ngập nước mắt. Khi nước mắt sắp rơi xuống, cô lại xoay người chạy đi, đương nhiên, trước khi chạy đi cô còn không quên nói vs[I giọng nức nở: “Anh thật quá đáng.”

Mái tóc chói mắt đã không còn, Tần Thòì hơi đỡ trán, hấn dám khẳng định, cô gái nhỏ này tuyệt đối là cô ý!

Tần phu nhân vừa thức dậy đã nghe được con trai và Ninh Khê khắc khẩu, vốn muốn khuyên giải hai bên, nhưng khi nhìn thấy mái tóc xán lạn kia của đối phương, bà vẫn cứng người lại, nửa ngày sau, bà mới nói: “Tiểu Khê, sao con lại biến tóc thành thế này?”

Đường Khanh tội nghiệp cúi đầu, “Lúc trước vì muốn cầu phúc cho Tần Thòì, nên con mới giản y tố thực* (mặc giản dị và ăn chay), nhưng hiện giờ anh ấy đã tỉnh, con liền muốn khôi phục dáng vẻ con thích.”

Tần phu nhân nghĩ đến phong cách trước kia của cô, tức khắc cả người đều không thoải mái, lúc này bà thực sự đứng chung mặt trận với con trai mình.

“Tiểu Khê, nếu A Thòì không thích dáng vẻ hiện tại của con, chỉ bằng chúng ta sửa lại một chút?”

Nếu đổi thành trước kia cô chắc chắn sẽ gật đầu đáp ứng, nhưng lúc này cô lại vô cùng kiên trì nói: “Mẹ, tuy con thích Tần Thòì, nhưng con cũng có sở thích riêng, con không thể nào vĩnh viễn ngụy trang bản thân trước mặt anh ấy. Con chính là con, một ‘con’ chân thật, nếu như.....” Nói đến đây, cô dừng một chút, giọng nói nhỏ lại, “Nếu anh ấy không thích con như vậy, thì con cũng sẽ không quán lấy anh ấy. Con hy vọng anh ấy sẽ có thể tìm được hạnh phúc của mình, tình yêu của mình.”

Lời đã nói đến mức này, Tần phu nhân cũng không khuyên nổi nữa, bà nhìn cô gái nhỏ trước mắt, cuối cùng chỉ cảm thấy đau đầu từng trận.

“Thôi được, mẹ già rồi, chuyện của người trẻ tuổi các con, mẹ liền không tham gia nữa.”

Giải quyết xong Tần phu nhân, Đường Khanh vẫn không quên đem dáng vẻ này của cô truyền lên mạng internet thiên hà. Đương nhiên, bởi cô đã từng

nói trên mạng thiên hà rằng một khi Tàn Thời chưa tỉnh, cô liền vĩnh viễn giãn y tổ thực, nên cô tìm một bức ảnh trước kia của Ninh Khê đăng lên.

Đương nhiên, phía dưới ảnh chụp, cô còn không quên kèm theo một câu thế này.

“Một tôi chân thật.”

Nói thật, nỗ lực của Đường Khanh trong thời gian này đã sớm xoay chuyển cái nhìn của đại chúng đối với cô, đặc biệt là vũ đạo tuyệt mỹ được xưng là vô tiền khoáng hậu của cô trong thời gian trước, ấn tượng của mọi người về cô đã sớm dừng lại đáng về cô hiện giờ, đột nhiên tung lên một bức ảnh như vậy vẫn khiến không ít người ghen hòng nhìn trân trối.

Trong khoảng thời gian ngắn, tin nhắn vào tài khoản mạng của cô lại lần nữa chật ních.

“Nữ thần, xin đừng nghĩ quẩn, cắn khăn tay, khóc chút chút.....”

“Phu nhân à, ngài rốt cuộc làm sao vậy? Chẳng lẽ ngài bị thứ gì ám sao?”

“Moá! Yêu nghiệt phương nào, còn không mau trả lại Tàn Thiếu phu nhân!”

Đương nhiên, ngoại trừ mấy loại tin nhắn này còn có một bộ phận người muốn bôi đen cô, những người này bị cô tự động chặn lại.

Nhìn bình luận phía dưới, cô hơi híp mắt, cuối cùng đột nhiên khẽ nhếch môi cười.

Nụ cười quá quý dị, hệ thống không nhận được mà nói: “Khanh Khanh, chuyện gì cũng từ từ đã, không có việc gì thì đừng cười.”

“Ai nha đáng ghét ~ người ta đẹp như vậy, sao lại không cho phép người ta cười.” Vừa nói, cô lại vừa đăng lên một bài, nội dung không nhiều, chỉ nói mấy câu, nhưng mấy câu đó lại lần nữa khiến cư dân mạng thiên hà bùng nổ.

“Bình luận có thưởng, mỗi lần khen tôi đẹp, khen tôi có gu thẩm mỹ, tặng một phần đồ ăn do tôi tự tay làm.”

Hệ thống ngây ra như phỗng, hồi lâu sau, rốt cuộc mới nói: “..... Người quá độc ác.”

Rốt cuộc cũng là tài nấu ăn do thấp sáng bàn tay vàng, đồ ăn cô làm cho dù hẳn chưa từng ăn cũng vô cùng bội phục, càng đừng nói tới một đám cư dân mạng chưa hiểu việc đời kia. Mỗi lần cô tổ chức rút thăm trúng thưởng, bình luận phía dưới đều có thể chen bẻ giao diện cá nhân của cô.

Hiện giờ dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, đáng thương cho các cư dân mạng thiên hà, nhìn “trùm mỹ thực” của bọn họ nói ra lời này, một đám đều cắn khăn tay, cực kỳ ủy khuất.

“Hu hu hu, tuy mỹ thực của phu nhân vô địch hệ Ngân Hà, nhưng sao tôi có thể làm trái lương tâm mình đây! Cho nên, phu nhân ngài đẹp quá, phu nhân ngài có gu thẩm mỹ đỉnh cao, mái tóc bảy màu này của phu nhân đẹp quá, đẹp đến mức tôi không chịu được.”

“Lâu trên không biết xấu hổ! Tàn Thiếu phu nhân đừng để ý đến cô ấy, xem tôi này! Xem tôi! Tôi mới là người yêu ngài nhất, bắt luận ngài có đáng về gì, trong lòng tôi ngài cũng đều đẹp nhất!”

“Các người tránh hết ra! Một đám gia hỏa trái lương tâm, Ninh Khê Khê là của tôi! Đồ ăn ngon tinh mỹ cũng là của tôi! Không cho ai đoạt với tôi hết!”

Đường Khanh vừa lòng nhìn bình luận phía dưới, lúc này mới đóng cửa sổ internet của mình lại. Náo loạn một buổi sáng, bụng cũng đói rồi, mà ngay khi cô xuống nhà ăn dưới lầu dùng cơm, lại thấy cô giúp việc trực tiếp cầm một cái hộp đi về phía cô.

“Thiếu phu nhân, đây là thiếu gia bảo tôi đưa tới cho ngài.”

Người kia vừa mới tỉnh, hôm qua còn nói cái gì mà có quyền giải trừ hôn nhân, tất nhiên đây không phải thứ gì tốt, nên không chút do dự, cô mở hộp ra liền thấy một hộp thuốc tẩy nhuộm. Thuốc tẩy nhuộm có thể khôi phục tóc nhuộm thành màu tóc ban đầu.

“Cô đi nói với thiếu gia của các cô, tôi sẽ không thay đổi.” Nói xong, không hề do dự, cô liền cầm thứ trong hộp kia lên ném vào thùng rác.

Cô giúp việc có chút khó xử, chẳng qua cuối cùng vẫn ngoan ngoãn trở về phục mệnh* (báo cáo lại sau khi hoàn thành mệnh lệnh).

Ném đồ xong, Đường Khanh cuối cùng cũng có thể tiếp tục ăn bữa sáng của mình, chẳng qua đối phương lại không muốn để cô sống yên ổn, bởi không bao lâu sau, cô giúp việc kia lại lần nữa chạy tới.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia bảo ngài qua đó một chút.”

“Ồ.”

Bữa sáng mới ăn được một nửa, cũng may đã lảng dạ, vì thế cô ưu nhã buông bát đĩa trong tay xuống, đi theo cô giúp việc kia tiến thẳng phòng Tàn Thời đang ở.

Vị trí phòng cực tốt, ánh mặt trời buổi sớm âm áp chiếu vào, sáng ngời khiến tâm tình người ta vui vẻ.

Nhưng tâm tình của Tần Thời lúc này lại không hề vui, nhìn mái tóc đủ mọi sắc màu kia, hắn luôn cảm thấy có chút đau mắt.

“Ninh Khê, cô có chuyện gì muốn làm không?”

Chuyện muốn làm rất nhiều, chẳng qua Đường Khanh cũng không định nói ra. Nghĩ một chút, cô đột nhiên nhớ đến bàn tay vàng đời này của mình —— tinh thần lực.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Nam Chinh Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.